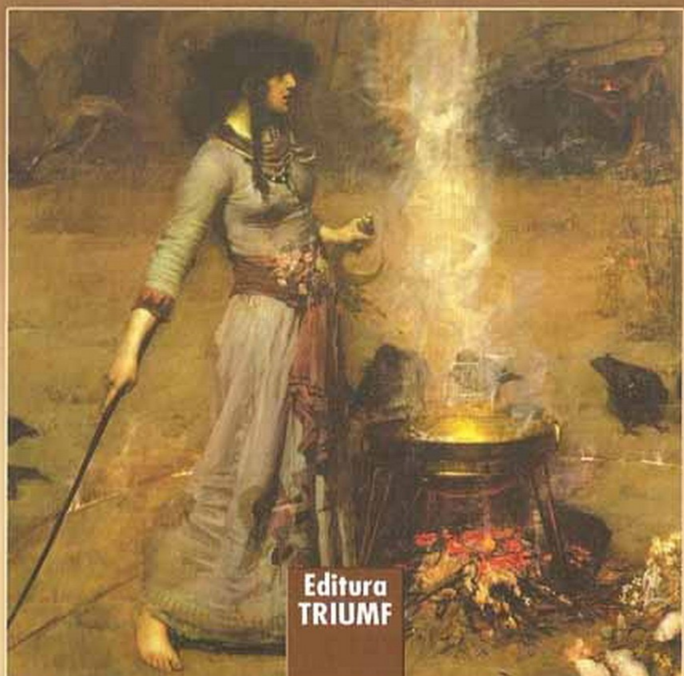
Colecția STRANGER SECRET FILES 11

EMIL STRĂINU

MANUAL PENTRU CĂLĂTORII ASTRALE, BIOENERGIE ȘI HIPNOZĂ

Studii și cercetări nonconvenționale

Editura TRIUMF

MANUAL PENTRU CĂLĂTORII ASTRALE, BIOENERGIE ȘI HIPNOZĂ **EMIL STRĂINU**

Dr. Emil Străinu

Prof. Vasile Bologan

- *Cum fiecare dintre noi poate face călătorii astrale;*
- *Beneficiile și dezavantajele tratamentului bioenergetic;*
- *Cum ne putem folosi de hipnoză;*
- *Cum ne putem autohipnotiza și cum o putem folosi benefic;*
- *Cum ne pot ajuta pe fiecare dintre noi propriile capacități extrasenzoriale cu care fiecare dintre noi ne naștem.*

ISBN 978-973-7634-35-1
9789737634351

Dr. EMIL STRĂINU

Coordonator Colecţie Stranger Secret Files
MANUAL pentru **CĂLĂTORII ASTRALE BIOENERGIE ŞI HIPNOZĂ**
STUDII ŞI CERCETĂRI NONCONVENŢIONALE
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României,
EMIL STRĂINU
Manual pentru călătorii astrale / Bioenergie şi hipnoză – ***Studii şi cercetări nonconvenţionale /*** General dr. Emil Străinu, Bucureşti **Editura TRIUMF, 2011**
ISBN 978-973-7634-35-1

Dr. EMIL STRĂINI)
Coordonator Colecţie Stranger Secret Files
MANUAL pentru CĂLĂTORII ASTRALE BIOENERGIE Şi
HIPNOZĂ
STUDII ŞI CERCETĂRI NONCONVENŢIONALE
EDITURA TRIUMF **2011**

CUVÂNT ÎNAINTE

Vasile Bologan şi John Mugnus, doi pionieri ai explorării lumilor astrale şi subtile

Am avut plăcerea în toamna anului 2010 ca în decursul a trei emisiuni „Conspiraţia tăcerii", de la Postul de Televiziune N 24 Plus, să-l am ca invitat pe domnul *Vasile Bologan*[1]*,* împreună realizând emisiuni de succes, cu o

---

1 Domnul Vasile Bologan este născut în România, în Basarabia. în prezent trăieşte cu familia în SUA, California, la Sacramento.

audienţă deosebit de bună.

Având în vedere specificul colecţiei Stranger Secret Files, de a fi deschisă colaborării, în numărul 11 al colecţiei, pe care îl aveţi în faţă, am publicat, cu aprobarea domnului *Vasile Bologan,* studiul „Bioenergie şi Hipnoză[2]” pe care dânsul l-a întreprins pe durata mai multor decenii de cercetări şi experimentări.

în emisiuni s-au făcut referiri şi exemplificări directe la aceste cercetări, publicul telespectator fiind deosebit de captivat de subiect, sutele de telefoane şi e-mail-uri primite fiind o confirmare a interesului stârnit de subiectul abordat în rândul publicului românesc.

Tot în acest volum, prezentăm şi una dintre metodele celebre de pregătire şi antrenament în vederea efectuării călătoriilor astrale concepute de marele specialist în domeniu care este *John Magnus.*

Este poate cea mai cunoscută, accesibilă şi folosită astăzi în lume în domeniul Călătoriilor astrale.

Experimentată de un număr impresionant de oameni din toate ţările lumii, *Metoda John Magnus* a reuşit să se perfecţioneze permanent şi să elimine toate feed-back-urile negative, redundante, ce apar în cazul unor alte metode de acest fel.

Subliniez că toate materialele sunt redate integral în forma dată de autori, pentru păstrarea preciziei şi conciziei experimentelor prezentate în textele originale.

în actuala perioadă asistăm la o mare deschidere în domeniul spiritual şi la trecerea efectivă la investigarea şi cercetarea directă a acestui domeniu.

Acest volum pune la dispoziţia celor ce sunt atraşi sau

---

2 Studiul în formă originală este cuprins în Partea a Il-a a prezentului Volum, Nr-11 din Colecţia Stranger Secret Files.

au predispoziţie spre studiul lumilor subtile şi nevăzute tehnici simple la îndemâna oricărui investigator amator.

Ca şi în cărţile anterioare, atragem atenţia asupra faptului că accesul în lumile subtile nu se face oricum şi fără o minimă pregătire necesară, ce este descrisă pe larg în prezenta lucrare.

Unii vor avea succes, alţii poate că nu, totul este în funcţie de dotarea sprituală pe care o avem fiecare de la Natură, cât şi de silinţa noastră în obţinerea scopului propus.

Cred sincer că această carte va fi un îndreptar de folos pentru toţi cei ce vor să investigheze lumile subtile şi nevăzute…

Aştept şi experienţele dumneavoastră; pe cele mai interesante le vom publica în colecţia noastră.

în calitate de coordonator al Colecţiei Stranger Secret Files, voi fi în continuare deschis pentru noi colaborări în scopul prezentării publicului cititor românesc cele mai interesante şi mai noi realizări în domeniile promovate de prezenta colecţie.

Mulţumesc pe această cale atât domnilor John Magnus şi Vasile Bologan, cât şi tuturor celor ce au contribuit la apariţia acestui volum.

Aşteptăm în continuare sugestiile şi observaţiile dumneavoastră, dar şi eventualele colaborări.

Br. Emil Străinii emilstrufo@gmail.com *Directorul Centrului de Studii şi Cercetări Psihotronice şi Ufologice*

Stranger Secret Files

Nr. 011 – A CĂLĂTORII ASTRALE **Metoda John Magnus**

S.U.A., Canada, Marea Britanic

PARTEA I
CĂLĂTORII ASTRALE[3]
Metoda lui John Magnus[4]

File de jurnal

Menţiune în Jurnal, 11 iulie 2002

Mă trezesc după un somn de după-amiază. Am întreg cuprinsul acestui studiu în cap. Ciudat, n-am simţit niciodată vreo atracţie specială către truda scrierii unei asemenea lucrări, acum însă abia aştept să încep. Sunt motivat ca niciodată până acum. Mă mănâncă creştetul capului, mă simt ca şi când cineva mi-ar transmite continuu informaţii. în plus, sunt iritat şi nervos, poate fiindcă mintea mea logică nu reuşeşte să înţeleagă de unde oare îmi iau inspiraţia.

în urmă cu câţiva ani, se pare fără vreun motiv aparent, am devenit curios cu privire la ceea ce se află dincolo de fizic. O fi oare şi altceva? Speram asta, fiindcă dacă nu mai exista nimic altceva, viaţa s-ar fi scufundat înapoi în plictiseala şi complexitatea societăţii occidentale modeme. Imaginaţi-vă cât de surprins am fost când, o săptămână mai târziu, am dat peste istorisiri ale unor experienţe din pragul morţii, pe site-ul lui Kevin Williams dedicat unor asemenea evenimente (www.near-death.com). Părea că aş fi fost călăuzit către informaţie de către o energie ajutătoare, şi probabil că aşa şi eram. înainte de aceasta, fusesem cu totul ignorant şi neinteresat de conceptul de viaţă după moarte. Deoarece sunt puţintel cam leneş, tot amânasem să mă gândesc la moarte. Credeam că moartea stă cumva în calea vieţii. Şi, în mod literal, aşa şi e, acum însă apreciez şi moartea, deoarece doar prin ea viaţa capătă perspectivă şi profunzime.

3 Materialul de bază a fost primit de la Confreria Universală Alien Hunter Group - Filiala California, San Diego, S.U.A.

4 Prelucrare şi adaptare pentru limba română de Dr. Emil Străinu.

Relatările despre experienţe în pragul morţii pe care leam citit pe site mi s-au părut uimitoare. Nu era niciun dubiu că trebuie să fie un soi de existenţă dincolo de moartea corpului fizic. Simpla enumerare a mărturiilor – cu zecile de mii – ar trebui să se constituie într-o dovadă suficientă spre a convinge pe oricine, afară de scepticii cei mai înveteraţi. în faţa evidenţei, moartea părea o adevărată aventură, iar eu abia aşteptam să descopăr ce anume conţinea acea aventură. în minte a început să-mi încolţească o dorinţă. N-ar fi oare nemaipomenit să pot vedea toate lucrurile de dincolo fără a fi obligat să mor mai întâi?

Imaginaţi-vă surprinderea mea când am dat pe Internet peste ceva numit proiecţie astrală. Ăsta era un subiect tare de tot. Existau, se pare, oameni pretutindeni în lume, care se ocupau cu însuşi lucrul pe care-1 doream eu: să vadă lumea de dincolo de aparenţele fizice. Am fost surprins să descopăr că unii oameni trăiau proiecţii astrale în mod spontan, şi am fost entuziasmat de faptul că alţii încercau inducerea deliberată a unei asemenea experienţe, înarmaţi cu nimic mai mult decât un minimum de literatură, experienţa lor şi propriul intelect. Părea, la urma urmelor, posibil să ajung unde doream fără toată tevatura prealabilă a morţii.

După descoperirea făcută, am practicat vreme de săptămâni întregi proiecţia astrală. Am încercat 20 de tehnici concepute pentru a-ţi permite părăsirea corpului, toate găsite pe Internet, fără nicio cheltuială. Niciuna dintre ele n-a mers aşa cum sperasem. Am concluzionat că trebuie să fie ceva ce nu fac bine, dar ce anume? Apoi, într-o noapte, după două luni de încercări intense de a-mi părăsi trupul, acel „ceva” mi s-a dezvăluit, ca din întâmplare. Am adormit în cursul unei sesiuni. Când m-am trezit, am avut surpriza (dar

şi groaza) vieţii mele, constatând că sunt „absorbit” în altă dimensiune a existenţei. Izbutisem, în cele din urmă, să realizez întâia mea proiecţie astrală. Ingredientul care lipsea era acea stare specială a conştiinţei ce poate fi realizată numai la trezire, după o perioadă de somn.

Faptul relevat de ciudata mea experienţă astrală – anume că eu nu eram trupul, ci altceva, un altceva ce putea *părăsi* trupul şi se putea *întoarce* la el – mi-a schimbat în mod radical priorităţile. Am început să îmi asum răspunderi în ceea ce priveşte dezvoltarea mea spirituală şi emoţională. Am început să nu mai fiu interesat de urmărirea unor ţeluri materiale. Activitatea mea academică a început să sufere. Nu mi se mai părea normal să dobândesc noi abilităţi (în marketing) care nu aveau nimic de-a face cu dezvoltarea mea spirituală. Mărturisesc aici că, de fapt, o parte a educaţiei mele în domeniul marketingului se afla în contradicţie flagrantă cu dezvoltarea spirituală.

Am abandonat eforturile de dobândire a securităţii financiare, obiectiv căruia anterior eram gata să-i dedic viitorul meu. Mi-am dat seama că viaţa nu este o competiţie în cadrul căreia persoana care moare având cei mai mulţi bani e declarată învingătoare. Viaţa e preţioasă, prea preţioasă pentru a fi privită doar ca o luptă continuă pentru bani şi securitate materială. N-are sens să iroseşti timp pentru a aduna resurse pe care, murind, le vei lăsa oricum în urmă. Apoi, n-are niciun rost să-ţi iroseşti viaţa prefacându-te a fi cineva care nu eşti de fapt tu, făcând lucruri care nu-ţi stau în fire. *Are sens* să fii tu însuţi şi să faci în viaţă măcar ceva ce să poţi lua cu tine după ce viaţa s-a sfârşit.

Mi-am dat seama că oamenii, în general, aşa cum făcusem şi eu, cedează unui soi de imagine de tunel, de ochelari de cal spirituali, în asemenea măsură încât rămân

insensibili la imensa valoare a propriei lor vieţi, astfel că m-am simţit obligat să fac ceva în acest sens. Undeva printre aceste gânduri, s-a născut ideea scrierii unei cărţi, o carte care i-ar putea ajuta pe oameni să se ajute singuri. O carte care ar putea ajuta bărbaţii şi femeile modeme, stresaţi, să-şi conştientizeze propria lor natură, extinsă, în cadml căreia ar putea să-şi ia în mâini propria viaţă şi s-o facă mai bună. A fost o idee de carte, nu doar o proiecţie astrală, dar şi o idee asupra naturii realităţii.

Mă îndoiesc că dumneavoastră, cititorii acestei cărţi, suferiţi prea tare din pricina amintitului sindrom de ochelari de cal, căci altfel n-aţi citi prezenta; însă în orice caz aş putea cel puţin să vă ajut să progresaţi în cunoaşterea realităţii şi de asemenea să vă îndemn să povestiţi şi altora despre experienţele uimitoare ce vin odată cu această cunoaştere. De acum încolo, prin tot ceea ce veţi spune şi veţi face, îi veţi inspira pe toţi cei din jurul vostru să se trezească şi să-şi arunce ochelarii de cal, să-şi găsească o viaţă mai apropiată de ceea ce suntem cu adevărat, aşa cum am făcut şi eu.

Asemenea cercurilor în apă, trezirea se va propaga în masa speciei umane, care atunci va face un salt uriaş către tărâmurile non-fizicului, acceptându-le, aşa cum vreme îndelungată am acceptat tărâmul fizic. Odată dobândit acest tip de înţelegere a realităţii, ne vom fi depăşit limitele, vom putea ajunge oriunde dorim. Mă rog, aceasta cel puţin e ideea mea romanţată despre ceea ce are să se întâmple.

Iniţial, am practicat proiecţia astrală, pe lângă emoţia faptului însuşi, ca pe o modalitate de a obţine o dovadă personală că existenţa însemna şi altceva în afara fizicului. Mai exact, am dorit să ştiu dacă moartea era cortina finală ori dacă ea nu însemna altceva decât o poartă, aşa cum sugerau experienţele aproape de moarte. Presupunând că

existenţa însemna mult mai mult decât planul fizic, lucru ce părea evident, doream să aflu cum anume se încadra planul fizic în această mult mai vastă imagine a lucrurilor. Doream să ştiu cum era structurată întreaga creaţie – presupunând că aceasta era într-adevăr structurată.

Această carte se constituie într-o dare de seamă personală asupra a ceea ce am învăţat despre acest subiect până acum. Sau, mai corect, această carte prezintă opiniile şi interpretările mele asupra a ceea ce am trăit. Din ceea ce am văzut, creaţia pare a fi un loc extrem de subiectiv. Ceea ce am perceput eu poate sau nu să coincidă cu ceea ce aţi perceput dumneavoastră ori cu ceea ce veţi percepe; prin urmare, nu pot susţine că ceea ce este prezentat în cartea de faţă reprezintă adevăruri absolute. Pot doar să spun că în limita capacităţilor mele, am tras concluzii pe baza experienţei mele. în cele din urmă, avem fiecare opiniile noastre, iar acesta e un lucru pe care ar trebui să-l preţuim. Luaţi din cartea aceasta orice cunoştinţe pe care le puteţi folosi şi faceţi-le să fie ale voastre. Smulgeţi, dacă așa doriţi, paginile cu care nu sunteţi de acord şi faceţi un focşor frumos cu ele.

Aş putea scrie până ce mi s-ar toci mâinile despre ceea ce am trăit, iară ca cineva să poată beneficia în vreun fel din aceasta, pentru simplul fapt că este în firea omenească (bună fire, într-adevăr!) să rămână neconvinsă total până ce experienţa personală nu spune altceva. Nu există niciun înlocuitor al experienţei personale, acesta fiind şi motivul pentru care această carte vă încurajează pe dvs., cititorii, cu ajutorul unor exerciţii, să vă aflaţi propriile trăiri pe tărâmul nonfizic. Vreau ca şi dumneavoastră să vedeţi ceea ce am văzut eu, doresc însă să puteţi vedea aceasta în felul dvs. unic.

Cartea de faţă vă oferă uneltele necesare explorării

altor lumi, fizice şi nonfizice. Uneltele constau într-o tehnică pentru a vă părăsi corpul, precum şi în cunoştinţele necesare pentru a vă orienta odată ce vă veţi afla în afara corpului dvs. Dacă doriţi să vă părăsiţi corpul doar pentru a vă distra, atunci cu siguranţă citiţi cartea care trebuie. Nu mă pot gândi la ceva mai spectaculos decât proiecţia astrală. Dacă motivul dumneavoastră este acela de a înțelege realitatea, atunci, de asemenea, această carte e cea mai potrivită. în cartea aceasta ne vom ocupa în mod serios de ce suntem şi ce anume este tot ceea ce ne înconjoară, fizic ori nonfizic. Vom face aceasta în parte, plonjând de câteva ori adânc în domeniul astral şi în parte prin reflecţii şi discuţii asupra acestor experienţe.

Spre a uşura explorarea, am împărţit această carte în secţiuni, pe care le voi numi Cercuri, deoarece eu cred că vieţile noastre sunt împărţite în cercuri ale cunoaşterii, fiecare dintre ele trebuind să fie asimilat înainte de a ne putea îndrepta către Cercul următor. Fiecare dintre Cercuri va conţine un număr de teme. Fiecare temă este exemplificată de menţiuni în jurnal şi de exerciţii. Menţiunile din jurnal constituie o mică parte a experienţelor mele personale. Dincolo de cunoaşterea pe care o comunică, eu cred că vi se vor părea şi o lectură antrenantă.

Cu privire la exerciţii – acestea constituie primii paşi în astral. Proiecţia astrală nu este doar o problemă de a vă părăsi corpul şi de a vă întoarce înapoi la el. Partea cea mai interesantă este ce se întâmplă între aceste două evenimente. Experienţele depind de credinţe, dispoziţie, dar şi de multe alte lucruri ce se întâmplă în mintea noastră. Exerciţiile sunt menite să relaxeze mintea, astfel încât aceasta să poată beneficia pe deplin de proiecţie. Vi se va părea că unele dintre exerciţii au prea puţină legătură cu

proiecţia astrală, însă ele se constituie într-o pregătire pentru experienţă. Dacă tot ceea ce doriţi să faceţi este să vedeţi dacă vă puteţi părăsi corpul (lucru perfect posibil), atunci unele dintre aceste exerciţii ar putea deveni inutile. Dar dacă doriţi să exploraţi deplin experienţele ce vi le poate oferi proiecţia astrală, vă recomand să practicaţi cât mai multe cu putinţă, dintre exerciţii.

Primul Cerc, „Pregătirea pentru astral”, vă echipează pentru astral. Vă oferă câteva opinii cu totul extraordinare privind natura realităţii. Deşi nu este neapărat necesar să ştiţi ceva din aceasta pentru a putea să vă părăsiţi corpul, cunoaşterea acestora ar putea să vă ofere posibilitatea de a înţelege ce vi se întâmplă. Cel de-al doilea Cerc, „Ieşirea”, vă ajută să vă creaţi prima dvs. proiecţie astrală. Chiar dacă aţi mai avut deja una sau mai multe proiecţii, este o idee bună ca măcar să consultaţi tehnica folosită. Eu unul folosesc ceea ce am găsit că este cea mai simplă metodă de a aduce pe cineva în astral pornind de la o stare de conştienţă deplină. Și asta înseamnă mult, căci am încercat numeroase metode.

Cel de-al treilea Cerc, „Ai grijă unde păşeşti”, vă ajută să înţelegeţi cum funcţionează astralul. Cunoaşterea modului în care funcţionează mintea dvs. este esenţială, deoarece astralul este controlat de mintea dvs. Aş merge chiar până la a spune că astralul *este* mintea dvs. Desigur însă, ar trebui să definim noţiunea de „minte”, pentru a evita orice neînţelegeri. Acesta-i un lucru care n-a fost niciodată făcut pe deplin, şi probabil nici nu va putea fi făcut înainte de a şti mai multe despre ceea ce suntem de fapt. Din acest motiv, nici eu nu voi încerca să definesc mintea aici.

După ce veţi fi încheiat cel de-al treilea Cerc, veţi dispune de uneltele de care aveţi nevoie pentru a explora natura a ceea ce vă înconjoară. Așa după cum am menţionat,

uneltele constau în capacităţile dvs. de a vă părăsi după dorinţă trupul fizic, precum şi în cunoştinţele asupra modului în care puteţi naviga prin astral astfel încât să obţineţi cele mai bune rezultate în urma explorării pe care o efectuaţi.

Cel de-al patrulea Cerc, „Natura realităţii” discută relaţia între fizic şi astral, locul nostru în întregul ansamblu, şi ce se poate afla dincolo de graniţele tărâmurilor deja explorate. Sunt atâtea lucruri de descoperit, o întreagă lume de fapt, aşa că hai să începem.

Cercul I Pregătirea pentru Astral

Adisceţi-vă mintea şi trupul în forma necesară pentru marea ieşire

Dacă veţi întreba un bun specialist în fizica cuantică care este adevărata natură a materiei fizice, vi se va răspunde că aceasta e nonfizică.

Deepak Chopra, *Trup, minte şi suflet*[5]

în cadrul acestui Cerc, vom discuta câteva noţiuni preconcepute cu privire la ceea ce este proiecţia astrală şi ca să fiu cinstit, le vom face fărâme. Vă vom deschide calea spre a vă forma propria dvs. părere despre astral pe baza propriilor dvs. experienţe astrale (la care veţi ajunge în Cercul următor), mai degrabă decât pe baza a ceea ce aţi citit în cărţi.

Ce este Proiecţia Astrală?

Sunt pe atât de multe definiţii a ceea ce este proiecţia astrală pe cât sunt de numeroşi practicanţii săi. Cred că ar fi o idee bună să vă ofer definiţia pe care o dau eu

---

5 Dr. Deepak Chopra (n. 1946) este un medic american de origine indiană, practicant al medicinei alternative şi promotor al unei interacţiuni constructive între vindecarea fizică şi cea spiritual-energetică. Autor a peste 50 de cărţi, Dr. Chopra este, de asemenea, filosof, profesor de medicină şi unul dintre membrii importanţi ai mişcării Meditaţia Transcendentală.

fenomenului, înainte de a ne afunda în subiectul propriu-zis.

Proiecţie, în acest caz, este procesul prin care selectaţi un obiect fizic ori nonfizic şi vă direcţionaţi (sau îndreptaţi) conştienţa (sau atenţia) dvs. către el. Poate, de asemenea, să fie văzut ca şi procesul de a atrage un obiect sau conceptul unui obiect, în conştienţa dvs., dar acestea sunt doar două moduri diferite de a privi acelaşi proces. Fiecare dintre gândurile care vă trec prin minte constituie o proiecţie a conştienţei.

Spre exemplu, la un moment dat s-ar putea să vă proiectaţi conştienţa către amintirea unui articol despre căpşuni pe care l-aţi citit acum două săptămâni. în clipa imediat următoare vă proiectaţi conştienţa către amintirea gustului dulce al unei căpşuni. Ca alt exemplu, dacă de pildă trebuie să ascut un creion, în cursul procesului de ascuţire îmi voi îndrepta atenţia către creion, apoi către ascuţitoare şi apoi la visele mele de zi obișnuite. A proiecta conştienţa asupra altor realităţi e un proces ce necesită ceva mai mult efort, însă procedeul este absolut același.

Conștiența reprezintă punctul culminant al concentrării dvs. mentale. Este partea cea mai limpede a minţii dvs. conştiente. Funcţiile minţii pot fi împărţite în două părţi principale: conștientul și subconștientul. Subconştientul controlează sistemul nervos autonom, credinţele și amintirile. Cele două părţi cooperează cu scopul de a oferi funcţiile complete ale minţii. I)e pildă, atunci când vreţi să vă deplasaţi braţul, sunteţi conștient de faptul că braţul se mişcă, însă nu aveţi nicio idee despre cum anume manipulează subconştientul muşchii. în mod asemănător, puteţi accesa în mod conştient amintiri, însă nu aveţi nieiun fel de control asupra modului în care subconştientul controlează muşchii. Asemănător, puteţi să vă accesaţi în

mod conştient amintirile, însă nu aveţi niciun control asupra modului în care acestea sunt păstrate sau recuperate. Nu aveţi niciun control conştient asupra minţii atunci când subconştientul vă împiedică să vă amintiţi numele persoanelor pe care le întâlniţi.

Conştienţa vă înlesneşte accesul la partea conştientă a minţii dvs., însă nu în întregime şi nu dintr-o dată. Vă puteţi direcţiona conştienţa doar asupra unei mici porţiuni a minţii dvs. la un moment dat. Dacă de pildă ascultaţi muzică şi, cu coada ochiului sesizaţi mişcare, vă veţi direcţiona atenţia, conştienţa asupra a ceea ce aţi văzut, cu scopul de a determina dacă reprezintă o ameninţare. Vreme de câteva milisecunde, funcţia auditivă iese din obiectivul atenţiei dvs. şi nu mai puteţi auzi muzica.

Astralul e şi mai complicat de definit, şi fiecare pare să aibă o idee proprie cu privire la ce anume este acesta. *American College Dictionary (Dicţionarul American pentru Colegii)* din 1967, de exemplu, spune că astralul reprezintă „o substanţă supersensibilă care se presupune că poate pătrunde întregul spaţiu şi care este constituentul unui al doilea corp al fiecărui individ". Aceasta este o definiţie bună (deşi nu în mod necesar şi una corectă), însă nici aceasta nu ne spune ce anume este acea substanţă supersensibilă, cum se relaţionează cu fizicul, sau cum putem ajunge la ea. Confuzia, probabil, provine din tentativele de a defini astralul folosind cuvinte ce sunt folosite în mod obişnuit pentru a descrie spaţiul fizic. Sau poate confuzia este produsă de faptul că omenirea n-a definit încă nici măcar spaţiul *fizic,* şi nu putem prin urmare spune ce anume este astralul fără a şti ce este spaţiul fizic.

Unii spun că astralul conţine toate domeniile nonfizice. Alţii spun că de fapt există un continuum de frecvenţe

energetice ce emană din fizic către divin, iar astralul este doar una dintre acele frecvenţe, bine delimitată între frecvenţele fizice şi cele mentale. Deoarece sunt prea multe necunoscute, nu voi încera să definesc astralul în mod specific; voi spune doar că astralul este acel tărâm în care gândurile prind viaţă. Este dimensiunea în care trăiesc visele, locul în care ne odihnim atunci când ne detaşăm de realitatea fizică. Suntem fiinţe multidimensionale. Conştiinţa noastră există în multiple dimensiuni, iar astralul este una dintre acestea. Mai departe, în cuprinsul acestei cărţi, vom detalia ce anume ar putea fi astralul, şi veţi putea să-l încercaţi şi singuri.

Proiecţia astrală (la care se face uneori referire cu acronimul PA) este procesul prin care vă focalizaţi conştienţa către tărâmul astral. Astralul include multe tipuri diferite de experienţe, aproape totul de la vise la viaţa de după moarte, şi există o mare varietate de căi prin care se poate ajunge acolo: visul, visul în stare de trezie, imaginaţia, moartea. Noi vom folosi tipul de proiecţie cunoscut drept proiecţie extra-corporală, ceea ce semnifică faptul că vom interacţiona cu astralul similar modului în care interacţionăm în stare de trezie cu realitatea li zică imediată: dintr-un punct de vedere de tip persoana întâi şi prin intermediul unor simţuri similare simţurilor fizice.

Nu sunt chiar entuziasmat de termenul extracorporal deoarece acest termen implică cumva evadarea unei părţi fizice a persoanei dvs. din corpul fizic. După opinia mea, călătoria extracorporală implică direcţionarea atenţiei către o parte neli/.ică a sinelui dvs., care însă n-a fost de la bun început, niciodată blocată de către corpul dvs. fizic. De asemenea, presupune că proiecţiile au loc în lumea fizică, deoarece cuvântul „extra” poate fi interpretat drept o

localizare fizică în raport cu corpul dvs. fizic. Proiecţia astrală *nu* se rezumă la simplul proces de părăsire a corpului fizic urmată de plutirea în realitatea fizică, deşi şi aceasta reprezintă o posibilitate. Astralul este un domeniu separat, în sine, mult mai mare (în termeni nefizici) decât cel fizic. El conţine milioane de lumi care *pot* sau *nu pot* semăna universului nostru fizic. Am renunţa la prea mult dacă ar li să ne limităm călătoriile doar la lumea noastră fizică.

Fiecare fiinţă din univers poate exersa proiecţia astrală, f ie că sunteţi tânăr ori bătrân, scund ori înalt, bogat sau sărac, puteţi experimenta proiecţia astrală. Capacitatea de a realiza proiecţii astrale este o consecinţă a modului în care este consiru it corpul fizic şi a modului în care părţile nefizice ale fiinţei noastre se conectează la el. Este o abilitate naturală. Nu e nimic supranatural. Proiecţia astrală nu reprezintă un accident ciudat al naturii; este o expresie a ceea ce suntem. De fapt, fiecare dintre noi realizează proiecţii astrale aproape permanent. Dacă nu aţi putea realiza proiecţia conştienţei, nu v-aţi putea ascuţi creionul. Dacă nu v-aţi putea proiecta mintea în astral, atunci naţi avea niciodată vise. Ceea ce vom descrie în această carte nu este prea departe de vis, deşi trebuie să admit că este cu mult mai interesant.

Istoria proiecţiei astrale

Proiecţia astrală apare într-o formă sau alta pe parcursul operelor literare vechi de secole. Cea mai veche relatare pe care am găsit-o provine de la Ramtha, un spirit ce s-a exprimat prin JZ Knight. Ramtha descrie cum, în jurul anului 30.000 î. Hr. a avut o experienţă extracorporală (EEC). Dacă această informaţie transmisă indirect este demnă de luat în seamă, ea sugerează că oamenii au practicat proiecţia astrală încă din vremurile preistorice.

Cu trei mii până la cinci mii de ani în urmă, preoţii egipteni erau atât de familiarizaţi cu abilitatea de a părăsi trupul, încât au scris *Cartea Morţilor,* spre a călăuzi conştienţa celor decedaţi către viaţa de apoi:

Mai mult, vei şti că Ba – sufletul lui Osiris Ani, al cărui cuvânt este adevăr înaintea zeilor, poate să vină laolaltă cu vintrele tale în partea de răsărit a cerului, şi că poate să-l urmeze pe Ra către locul în care acesta s-a aflat ieri, şi poate sălăşlui în pace, în Amentet. Fie să-şi pogoare privirea asupra trupului său pământesc, fíe să-şi capete sălaşul cuvenit şi să primească trup spiritual, fíe să nu piară şi să nu fie nimicit, în vecii vecilor.

Proiecţia astrală a fost de asemenea utilizată în ritualurile de iniţiere în preoţie. Ucenicului preot i se putea, de pildă, cere să se prezinte parţial sau total materializat în faţa unui grup de oameni în vreme ce se afla în stare de-corporalizată. Ar fi trebuit în acest scop să-şi părăsească *khat*-ul, forma sa fizică, şi să intre în *kha,* dublul său astral. Dublul astral se credea a fi personalitatea, apărută sub forma unei copii greu sesizabile a formei fizice, legată de aceasta, dar cu abilitatea de a se deplasa liber.

în zorii filosofiei greceşti, proiecţia astrală s-a întins din domeniul religios în cel intelectual. Platon a propus ideea că ceea ce vedem în această viaţă nu reprezintă decât o reflexie palidă a ceea ce ar putea vedea spiritul dacă ar fi eliberat de corpul fizic. în *Republica* (circa 360 î. Hr.), el a ilustrat ideea aceasta spunând că viaţa este asemenea şederii unui om înlănţuit într-o peşteră, cu spatele la un foc. Nu putem vedea decât umbrele celor ce trec între noi şi foc. în timp, am ajunge să presupunem că aceste umbre proiectate pe pereţii peşterii sunt singura realitate. Dacă am fi eliberaţi din lanţuri şi ne-am întoarce spre a vedea

persoanele care trec, n-am înţelege ce vedem; am continua să considerăm umbrele mai adevărate decât persoanele care le proiectează pe pereţi.

Platon a spus de asemenea povestea unui războinic pe nume Er, care a murit în bătălie, dar care s-a întors spre a împărtăşi celorlalţi experienţa vieţii de după moarte:

Când Er şi spiritele sosiră, datoria lor era să meargă pe dată în faţa lui Lachesis; dar înainte de orice veni acolo un profet ce-i puse în ordine; luă apoi de pe genunchii lui Lachesis multe crâmpeie de vieţi şi, croind din acestea o mare movilă, glăsui astfel: „Ascultaţi vorbele lui Lachesis, fiica Nevoii. Suflete muritoare, iată înaintea voastră un nou ciclu al vieţii şi al morţii. Nu vi se va da vouă câte un geniu, ci voi înşivă vă veţi alege unul; şi fie ca cel ce trage primul la sorţi să fie primul ce va alege, iar viaţa ce-o va alege să-i fie destin. Virtutea este slobodă, şi după cum un om o va onora ori dezonora, va avea mai multă ori mai puţină; iar povara va fi asupra celui ce va alege – Zeul are dreptatea.”

Prin povestirea isprăvilor lui Er, Platon prezintă şansele pe care le are sufletul de a-şi alege detaliile vieţii sale viitoare, precum şi uitarea ce este pogorâtă asupra celor nou-născuţi.

Acestea sunt concepte confirmate de relatări făcute sub regresie hipnotică, cu peste 2.000 de ani mai târziu, ale unor experienţe în pragul morţii şi precedând viaţa.

în eseul său „Asupra întârzierii Răzbunării Divine”, inclus în lucrarea sa „Moralia”, istoricul grec Plutarh ne prezintă istoria lui Thespesius, cunoscut şi sub numele de Aridaeus, un om de proastă reputaţie, care a suferit o căzătură puternică în 79 d. Hr. Thespesius a rămas în comă vreme de două zile, timp în care s-a aflat în afara trupului său. Thespesius şi-a petrecut timpul explorând o altă

dimensiune locuită. Trupul său l-a tras înapoi chiar la vreme spre a-i împiedica înmormântarea. Această experienţă l-a făcut să-şi schimbe viaţa într-una a eticii şi preţuirii valorilor morale.

Grecii presupuneau existenţa unui corp subtil similar *kha*ului egiptean. Plotinus a sugerat că toate sufletele trebuie să fíe separabile de corpurile lor fizice. Aristotel îşi învăţa discipolii că spiritul poate părăsi trupul şi că este capabil de a comunica cu alte spirite. Homer vorbea de trei componente: trupul *(soma)-,* psyche, sufletul impersonal; şi sediul voinţei, intenţiei şi sentimentelor numit *thumos.*

Capacitatea de a părăsi trupul a influenţat şi limba greacă. Cuvântul *extaz* derivă din cuvântul grec *ekstasis,* care înseamnă „a sta în afara sinelui propriu"". Se prea poate ca acest cuvânt să poarte expresia literală a părăsirii trupului propriu. Dacă mai târziu a ajuns să aibă semnificaţia unei stări mentale de exaltare atestă faptul că persoanele care își părăsesc trupul se regăsesc într-o stare euforică.

Relatările privitoare la proiecţiile astrale sunt de asemenea numeroase în Biblie. Profeţii par să recepteze viziuni într-o stare de conștiență modificată, adesea în vreme ce se află în afara trupurilor lor:

„Şi atunci duhul m-a ridicat şi am auzit înapoia mea vuietul lui Dumnezeu în vreme ce Slava lui Dumnezeu se ridica din locul său". *(Ezekiel* 3:12)

„Duhul care mă ridicase m-a luat şi m-am dus cu cugetul învolburat, în vreme ce mâna Domnului mă apăsa tare". *(Ezekiel* 3:14)

Relatările continuă pe parcursul Noului Testament. După răstignire, apostolii au pornit să propovăduiască noua religie. în plin tumult politic, Pavel predică pentru a doua oară Corin- Icnilor. în această predică, a inclus relatarea unei

călătorii în cer, spre a-şi impresiona audienţa.

Cunosc un bărbat creştin care în urmă cu 14 ani (fíe în (rup, fie în afara trupului, n-am ştiinţă, doar Dumnezeu ştie) a fost răpit în cel mai de sus dintre ceruri… şi acolo a auzit lucruri ce nu pot fi puse în cuvinte, lucruri pe care buzele omeneşti nu le pot rosti. (2 *Corinteni,* 12:2-4)

Se crede că Pavel se referea în aceste cuvinte la sine însuşi. Acest exemplu ne oferă o idee despre dificultatea formulării verbale a trăirilor din cursul unei experienţe astrale. Telepatía este utilizată pe scară largă în timpul experienţelor în alara lumii fizice, iar emoţiile şi înţelegerea ce sunt transmise asi fel între minţi nu sunt uşor de formulat în cuvinte.

Revelaţia Apostolului loan a avut şi ea loc într-o stare de conştiinţă modificată, într-o lume ciudată, cel mai probabil în afara trupului său. Aceasta poate fi considerată o proiecţie asii ală de lungime şi bogăţie de conţinut cu totul impresionantă.

Eram în Duh în ziua Domnului, şi am auzit înapoia mea o voce puternică asemenea sunetului unei trâmbiţe, zicând:

Scrie într-o carte tot ceea ce vezi, şi trimite cartea aceasta celor şapte biserici: Efesului şi Smirnei, în Pergamum şi în I hyatira şi în Sardis şi Smymei şi Philadelphiei şi Laodiceeii.” *(Revelaţia* 1:10-11)

După aceasta m-am uitat şi, iată, o uşă s-a deschis în cei un: iar vocea cea dintâi pe care am auzit-o era asemenea sunetului unei trâmbiţe ce-ar fi vorbit cu mine; ce spunea „Ridică-te diudată şi-ţi voi arăta ţie lucrurile ce-au să se întâmple deacum încolo”. Şi-ndată m-am găsit întru Duhul: şi iată, un tron s-a pregătit în ceruri, iar Unicul şedea pe tron. *(Revelaţia* 4:1-2)

Şi astfel m-a dus întru Duhul în pustie: şi văzut-am o

femeie călare pe o fiară de culoarea sângelui, plină de nume de ocară, având şapte capete şi zece coame. *(Revelaţia* 17:3).

Şi m-a dus întm Duhul la un munte mare şi înalt, la mare oraş, sfântul Ierusalim, coborând din cemri de la Dumnezeu. *{Revelaţia* 21:10)

Relatările biblice seamănă multor proiecţii astrale modeme precum şi experienţelor relatate de cei ce susţin că au fost răpiţi de extratereştri. Mi s-ar părea rezonabil să presupun că profeţii au făcut o interpretare a experienţei trăite, conform credinţelor şi culturii vremii lor. Ramtha vorbea despre a deveni vânt, Grecii de a fiinţa în afara lor înşile, iar apostolii Ioan şi Pavel despre ridicarea la cemri întm Duhul. Din exprimarea lor laconică, putem doar să speculăm asupra a ceea ce se va fi întâmplat cu adevărat.

în secolul al şaptelea d. Hr., Mahamed, fondatorul Islamului, s-a bucurat de o proiecţie la fel de impresionantă prin ceea ce numeşte al şaptelea cer. Sahih Bukhari, pe numele său adevărat Abu Abdullah Muhammad bin Ismail bin Ibrahim bin al Mughira al-Ja'fai, a scris relatarea aceasta, cândva pe parcursul vieţii sale (A.H. 194 – 256 sau A.D. 809 – 869), la aproximativ 200 de ani de la momentul la care avuseseră loc evenimentele.

în vreme ce mă aflam în Casă, găsindu-mă într-o stare aflată la jumătatea dmmului de la somn la trezia deplină, [un înger m-a recunoscut] ca fiind omul ce stătea întins între doi oameni. O tavă de aur plină de înţelepciune şi credinţă a fost adusă înaintea mea, iar tmpul mi-a fost deschis, de la gât şi până în partea de jos a pântecului, iar pântecul mi-a fost spălat cu apă Zam-zam, iar [inima] mi-a fost umplută cu înţelepciune şi credinţă. Al-Buraq, un animal alb, mai mic decât un catâr, dar mai mare decât un măgar, a fost adus înaintea mea, iar eu am pornit la drum împreună cu Gabriel.

Când am ajuns la cel mai apropiat dintre raiuri, Gabriel a vorbit către păzitorul porţii raiului: „Deschide poarta”. Păzitorul a întrebat: „Cine-i?”. Iar el a răspuns: „Gabriel”. Păzitorul: „Cine te însoţeşte?”. Gabriel a spus: „Mahamed”. Portarul a spus: „E binevenit. Ce vizită minunată-i aceasta a sa!”. L-am întâlnit apoi pe Adam şi l-am salutat, iar el a răspuns: „Ești bine venit, O, fiule şi profetule”. *(Hadith-ul Călătoriei de Noapte şi Ridicării la cer Al-Isra ' wa Mi'raj,* volumul 4, cartea 54, Numărul 429, aşa după cum a fost istorisită de Malik bin Sasaa).

In fiecare dintre cele şapte ceruri pe care le-a vizitat, Mahomed a vorbit cu personalităţi bine-cunoscute din Biblie. Este interesant de notat că experienţa sa a avut loc în starea aflată la limita dintre somn şi trezie. Această stare este cea mai potrivită pentru realizarea de proiecţii astrale.

Egiptenii nu sunt singurii care au redactat o carte destinată a uşura trecerea către moarte. *Cartea Tibetană a Morţilor,* sau *Bardo Thodol* (însemnând „eliberarea prin auz în starea intermediară dintre moarte şi renaştere”), a fost scrisă de Padma Sambhava în secolul al optulea, la 100 de ani după cartea lui Bukhari. Este compusă din învăţăturile propovăduite pe cale orală vreme de multe generaţii înainte. *Bardo Thodol* este citită muribunzilor, spre a le oferi o imagine a ceea ce urmează şi spre a-i preveni despre primejdia de a rămâne prinşi în lumi asemenea-visului create de ei înşişi.

Ideea dublurii subtile, existentă în credinţele egiptene şi greceşti, apare din nou în budismul tibetan sub denumirea de trup bardo, care este considerat a fi o copie invizibilă şi eterică a trupului fizic, conţinând un sistem nervos telepatic. Trupul bardo este capabil de a călători oriunde instantaneu, doar dorindu-şi să ajungă la o anume destinaţie.

Tezaurul de cunoştinţe privitoare la proiecţii cunoscut budiştilor tibetani a fost exportat în America de Paul Twitchell, care a devenit primul american maestru ECK în 1965.

Twitchell a promovat o mişcare cunoscută sub numele de Eckankar, care include cunoaşterea ECK (conştiinţa Divină) precum şi ceea ce el denumeşte Călătoria Sufletului. Călătoria Sufletului este o abilitate ce utilizează proiecţia astrală spre a ajunge în domeniul ECK cu scopul de a-i ajuta pe cei ce sunt angajaţi în proiecţii astrale şi pe cei de curând decedaţi.

în cel de-al doilea mileniu al erei creştine, proiecţiile astrale au lăsat prea puţine urme în literatură. în Occident, creştinismul devenise stilul de viaţă obişnuit. Oamenii contau pe preoţi spre a-i informa cu privire la viaţă şi la lumea de apoi; proiecţia astrală nu constituia nicicând subiectul predicii duminicale. Chiar dacă apostolul Pavel vorbise deschis despre ea, conducătorii religioşi se încruntau ori de câte ori se aducea vorba de experienţe paranormale. Asemenea lucruri erau rezervate pentru sfinţi şi profeţi.

Cu toate acestea, proiecţiile astrale erau practicate de vrăjitoare şi de şamani în teritoriile recent convertite la creştinism. în conformitate cu tradiţiile păgâne, vrăjitoarele puteau practica zborul mental frecându-şi trupul cu extracte de omag, mătrăgună şi cucută, fiecare dintre acestea mortale dacă sunt ingerate. Şamanii din Mexic foloseau plante cu efect psihotrop, ca de pildă peyote, iar vikingii utilizau ciuperci otrăvitoare spre a obţine acelaşi efect. Şocul cultural suferit de aceste populaţii păgâne recent creştinate avea să producă fricţiuni vreme de multe generaţii.

în general, creştinilor le era teamă să discute despre experienţele lor astrale, ferindu-se de reacţiile semenilor lor.

Această frică era adesea justificată. Mai întâi, era Inchiziţia, instituită încă din secolul al treisprezecelea şi durând până în cel de-al nouăsprezecelea. Vrăjitoria a fost condamnată de biserica creştină, începând cu secolul al paisprezecelea. De la acel punct, lucrurile au mers din rău în mai rău: 300.000 de oameni au fost executaţi pentru erezie pe parcursul secolelor şaisprezece şi şaptesprezece. Credinţa populară spunea că cele mai multe dintre victimele acestei persecuţii nu erau practicanţi adevăraţi ai vrăjitoriei: cu toate acestea, nu se poate spune că un asemenea tratament încuraja diseminarea informaţiilor privitoare la experienţele astrale, atmosferă ce a durat vreme de secole.

Practicile paranormale au devenit domeniul predilect al grupurilor oculte, asemenea Rozacrucienilor, Zorilor de Aur şi Cabaliştilor. Cunoştinţele despre proiecţia astrală erau transmise în taină de la o generaţie la alta, de la maestru la ucenic. Această taină a fost un eveniment nefericit, căci de la aceste grupuri am fi putut învăţa multe. Milioane de oameni au avut în acest interval experienţe extra-corporale şi lesne de înţeles, cea mai mare parte au fost îngroziţi de eveniment. Era inevitabilă petrecerea unor asemenea evenimente, întrucât tot ceea ce este necesar pentru a trece prin asemenea experienţe este atingerea uneia dintre numeroasele stări de conştiinţă favorabile, iar procesul natural de somn trece uneori spontan în asemenea stări. Groaza lor nu deriva atât din evenimentul proiecţiei în sine, ci mai ales din faptul că nu înţelegeau ce li se întâmplă. Erau zăpăciţi şi speriaţi că s-ar putea îmbolnăvi mental sau fizic. Dar ca urmare a secretului ce învăluia asemeneat întâmplări, nu existau informaţii publice referitoare la fenomene de acest fel şi ca urmare nici vreun soi de asistenţă disponibilă pentru ei.

In secolul la optsprezecelea, Contele Saint Germain a început să emită nişte pretenţii fantastice. Se spunea că descoperise Elixirul Vieţii şi Piatra Filosofală, că putea mări diamantele și că putea face aur din plumb şi mătase din fire de in. Povestea de asemenea evenimente ce-ar putea fi atribuite experimentării unor proiecţii astrale: „Vreme destul de îndelungată m-am rostogolit prin spaţiu. Văzui sfere rotindu-se înjurami şi lumi gravitându-mi la picioare”. Horace Walpole precum şi Voltaire au scris amândoi despre Conte, dar majoritatea contemporanilor îl socoteau doar un excentric şi ca urmare nu prea vrednic de crezare.

în secolele al optsprezecelea și al nouăsprezecelea, proiecţiile astrale au revenit ca subiect legitim, mulţumită cercetării sincere efectuate de oameni asemenea filosofului suedez Emanuel Swedenborg; romancierului francez Honoré de Balzac, în volumul său „Louis Lambert”; precum şi francezului Allan Kardec, fondatorul Spiritismului. Mai ales Swedenborg a fost cel ce a produs un mare volum de materiale ce încă atrag multă atenţie şi astăzi.

Cu toate acestea distribuţia unor asemenea materiale rămânea limitată. Proiecţia astrală nu-şi găsea locul ca subiect de discuţie în principalele foruri de dezbatere ştiinţifică. Epoca Raţiunii tocmai începuse, şi nu prea se găsea vreme pentru fenomene ce nu puteau fi observate cu mijloace fizice. Cei ce realizau proiecţii astrale au constatat că a devenit necesară reinventarea roţii: Fără acces la cercetări despre astral, trebuia să ajungă la înţelegerea experienţei proiecţiei astrale înarmaţi exclusiv cu propria raţiune şi cu propriul curaj.

în 1875, Madame Helena Blavatsky a fondat Societatea Teozofică. Din nou, ideea unui corp invizibil a ieşit la suprafaţă. Blavatsky a divizat individul în șapte corpuri,

fiecare dintre ele mai subtil decât cel care îl precede. Contribuţiile sale se vor constitui într-o parte importantă a metafizicii occidentale.

La începutul secolului XX, proiecţia astrală devine un subiect deosebit de disputat în psihiatrie, întrucât numeroşi pacienţi caută ajutorul medicilor pentru a putea să-şi explice experienţele astrale. Era o caracteristică uimitoare a psihicului. Profesorul Cari Gustav Jung a relatat că a văzut diverse evenimente ce aveau loc în rezerva sa de spital în vreme ce trupul său se afla în comă. în 1913, psihiatrul olandez Frederik van Eeden a fost primul care a folosit termenul de vis în stare de veghe referindu-se la acel tip de vis în care subiectul este conştient că visează.

în anii ’20, Sylvan Muldoon, care încă de la vârsta de 12 ani suportase călătorii extraeorporale spontane, s-a asociat cu cercetătorul fenomenelor paranormale Dr. Hereward Carrington spre a arunca lumină asupra subiectului. Acest efort a avut ca rezulta *Proiecţia Corpului Astral,* lucrare publicată în 1929. La vremea sa a reprezentat cel mai practic şi comprehensiv ghid în domeniul proiecţiilor astrale. După cum sugerează şi titlul, lucrarea se bazează în principal pe existanţa unui al doilea corp invizibil.

Lucrarea ulterioară a lui Muldoon şi Carrington, *Fenomenele Proiecţiei Astrale,* prezenta aproape o sută de cazuri de experienţe extracorporale, categorisite după cauză, ca fiind produse de droguri, anestezice, accidente, boală sau moarte; sau ca urmare a unei dorinţe reprimate. Publicată în 1951, a constituit în vremea ei cea mai voluminoasă colecţie de relatări ale unor experienţe extracorporale.

Robert Crookall a realizat un compendiu impresionant de literatură astrală. între 1964 şi 1979, el a fost autorul a peste 22 de lucrări cu privire la proiecţia astrală. Deşi destul

de repetitive, el a reuşit să acopere în aceste cărţi numeroase aspecte ale proiecţiilor astrale, cum ar fi tehnici, cazuistică, viaţa de apoi, şi natura sufletului. El a susţinut ideea că fiecare persoană are o minte superconştientă, care este răspunzătoare pentru fenomene paranormale asemenea telepatiei, clarvăzătorilor şi telekinezia.

Robert Monroe, un om de afaceri care într-o bună zi s-a pomenit plutind în imediata apropiere a tavanului, a parcurs o tranziţie remarcabilă de la a-şi pune la îndoială propria sănătate mintală la a deveni un participant neînfricat în evenimente inexplicabile logic. Autor al *Călătoriilor în afara trupului* şi al *Călătoriei finale,* el a fost de asemenea fondatorul Institutului Monroe de Ştiinţă Aplicată dedicat efectuării de experienţe cu scopul de a-1 ajuta să înţeleagă ce i se întâmpla. Aşa după cum s-a dovedit ulterior, Institutul Monroe a ajutat mult mai mulţi oameni.

Institutul a dezvoltat Hemi-Sync, o unealtă ce foloseşte frecvenţe sonore binare cu scopul de a modifica undele cerebrale, inducând astfel orice stare de la veghe la somn. Deosebit de remarcabilă este capacitatea sa de a pune corpul în stare de odihnă, în vreme ce mintea este împiedicată să devină inconştientă. Monroe a desemnat starea de corp adormit / minte trează cu numele Focus 10, iar stări de conştienţă dincolo de aceasta aveau numere Focus mai mari.

Dr. Charles Tart este un parapsiholog, animat de dorinţa sinceră de a dovedi valabilitatea proiecţiei astrale şi a stărilor de conştiinţă modificată în general, întinzând astfel o punte peste prăpastia ce despărţea comunităţile ştiinţifică şi spirituală. El a efectuat cercetări în domeniul viselor în stare de veghe, proiecţie astrală, ESP şi efectele psihedelice ale LSD şi marijuanei.

Către sfârşitul anilor 1960, Tart a adus în laborator

subiecţi care-şi putea părăsi trupul după dorinţă. Activitatea electrică din corpul subiecţilor era monitorizată în vreme ce aceştia încercau să vizioneze un obiect invizibil din patul în care se aflau. Primul dintre subiecţii lui Tart, o anume d-ră Z., a fost testată într-un laborator în care un număr de cinci cifre era amplasat pe o poliţă aflată la circa 1,70 m deasupra patului ei. După trei tentative nereuşite, Miss Z. s-a trezit spre a raporta că văzuse numărul 25132. Avea dreptate cu privire la toate cinci cifrele.

Cel de-al doilea subiect al lui Tart a fost Robert Monroe. Deşi Monroe nu a realizat obiectivele testului în stare decorporalizată, el a observat totuşi un bărbat străin în camera de monitorizare, care mai târziu s-a confirmat că fusese soţul tehnicienei.

Ca rezultat al materialelor publicate în secolul al nouăsprezecelea de către autorii menţionaţi mai sus şi de alţii (Sylvester A. West, Hugh G. Calloway, Karlis Osis, Ingo Swann, Susan Blackmore, Celia Green, Stuart Twemlow, Dean Shiels,

Scott Rogo, William Buhlmann, Robert Bruce, Robert Peterson, Bruce Moen, şi mulţi alţii pe care nu i-am menţionat) interesul public în ceea ce priveşte fenomenul proiecţiei astrale a crescut. Practicanţii proiecţiei astrale au ieşit din ascunzători spre a împărtăşi şi a oferi cunoştinţele lor despre proiecţia astrală domeniului public. Pentru a învăţa despre proiecţia astrală nu mai era necesar un maestru de la care să înveţi proiecţia astrală. Suficientă informaţie despre modul în care se putea face acest lucru era disponibilă, cea mai mare parte din ea mulţumită Intemetului. In prezent, mii de oameni practică proiecţia astrală în întreaga lume, în cadrul unor tentative deliberate de a-şi părăsi trupul.

Avem din nou ocazia de a ne folosi abilităţile spre a ne părăsi trupurile şi a vizita lumi aflate dincolo de cea fizică. Dacă ne hotărâm să privim dincolo de teama ce înconjoară subiectul şi implicaţiile sale asupra percepţiei noastre despre realitate, putem avansa cum n-am mai facut-o niciodată până acum. Odată cu cunoaşterea proiecţiei astrale, vom obţine înţelegerea unei realităţi superioare, eveniment similar cu a păşi afară din peştera metaforică a lui Platon.

în viitorul apropiat, dacă vom decide să ne dedicăm lui şi să investigăm fenomenul proiecţiei astrale, mecanica experienţelor extracorporale va fi în mare măsură cunoscută, iar proiecţia astrală va deveni o abilitate ce va servi fiecare persoană ce va dori să o folosească. Tehnicile de proiecţie astrală vor fi atât de dezvoltate încât doar cu câteva zile de practică, oricine va fi capabil să-şi părăsească trupul. Am putea chiar inventa dispozitive care să ne ajute să obţinem starea de conştienţă necesară. Proiecţia astrală ar putea fi chiar materie de studiu în şcolile publice, ca parte a curiculei obişnuite.

într-un viitor mai îndepărtat, am putea folosi proiecţia;islrală pentru a depăşi limitele pe care am permis realităţii fizice să ni le impună. Vom comunica cu cei care au trecut în nefiinţă şi cu cei care trăiesc în depărtări, poate chiar şi în alte galaxii. Nu doar vom comunica cu ei, însă îi vom *întâlni,* conştiinţă la conştiinţă. Cu proiecţia astrală devenită deja informaţie publică, comunicaţia interstelară va deveni un lucru obişnuit. în timp, vom folosi proiecţia astrală spre a culege informaţii care să ne arate cine suntem şi de unde venim.

Pregătiţi-vă de aventură înainte de a vă lansa în aventuri în lumi diferite, sunt câteva lucruri de care veţi avea

nevoie:

1. Patul
2. Perne mici
3. Un jurnal al proiecţiilor astrale
4. Un jurnal al viselor
5. Un blocnotes şi un instrument de scris

6-Casetofon sau un dispozitiv digital de înregistrare (opţional).

Numeroase exerciţii pot fi executate din mers. Nu au nevoie de echipament special sau de alte pregătiri în afara unei stări de uşoară relaxare a minţii. Puteţi face aceasta oriunde vă aflaţi (dar nu în trafic, la volan), cu condiţia să nu vă deranjeze nimeni măcar câteva minute. A trece prin pregătiri cum ar fi o serie de tehnici de relaxare constituie doar o risipă de energie şi vă va lipsi în timp de motivaţia de a face aceste exerciţii. încercaţi să faceţi aceste exerciţii pe loc şi fără a depune prea mare efort.

Când vom pătrunde mai profund în tehnicile proiecţiei astrale în Cercul 2, cea mai mare parte a exerciţiilor vor trebui să fie executate înainte, în cursul sau direct după somn (acesta e momentul la care patul va fi foarte necesar). Deoarece acestea vor trebui efectuate la anumite ore, acest lucru ar putea să vă reducă ritmul lecturii. Vă sfătuiesc să nu depăşiţi cu lectura un anumit exerciţiu, înainte de a-1 fi executat. E preferabil să citiţi încet şi să faceţi exerciţiile decât să săriţi peste anumite părţi.

în afară de exerciţiile de somn, nu este necesar să folosiţi vreo tehnică specială când adormiţi. Nu trebuie să vă relaxaţi corpul şi nici să vă culcaţi în vreo poziţie anume. Nu procedaţi altfel decât o faceţi în mod normal când vă culcaţi.

Uneori am o senzaţie de arsură acolo unde trupul meu apasă patul, în mod deosebit în coate şi călcâie. Dacă şi voi

veţi avea aceeaşi senzaţie, o veţi putea atenua aşezându-vă câteva perne mici sub genunchi, încheieturile mâinilor şi glezne. Ar trebui ca acestea să reducă apăsarea.

Veţi avea nevoie de un jurnal. Eu unul ţin două: unul pentru experienţele astrale, iar celălalt pentru visele obişnuite (nu încerc în niciun fel să sugerez că visele sunt lipsite de importanţă). Le păstrez pe ambele şi sub formă de fişiere pe calculatorul meu. în plus, păstrez întotdeauna lângă pat un blocnotes şi un dispozitiv digital de înregistrare, astfel ca să pot înregistra o proiecţie astrală sau un vis imediat ce mă trezesc.

Mărturisesc că am o memorie deosebit de proastă. Dar chiar dacă vă puteţi lăuda cu o memorie excelentă, păstrarea unui jurnal este de cea mai mare importanţă; în această carte, vom accesa anumite stări mentale cu care nu suntem obişnuiţi. Memoria noastră pe termen lung nu este antrenată să funcţioneze în acele stări, prin urmare vom avea o tendinţă de a uita experienţele noastre astrale mult prea curând. Spre a încerca să remediaţi această stare de fapt, încercaţi să scrieţi tot imediat ce puteţi.

Un jurnal al viselor este probabil chiar şi mai important decât un jurnal al proiecţiilor astrale, nu pentru conţinutul său, ci pentru efectele benefice pe care le are asupra subconştienlului vostru. (Cuvântul „subconştient” în sensul în care este ulMizat aici se referă la toate părţile minţii voastre care nu sunt accesibile atenţiei voastre conştiente.) Actul documentării viselor voastre va instrui subconştientul că visele vă interesează şi ••ă doriţi să vă îmbunătăţiţi capacitatea de a vi le reaminti. Subconştientul va face atunci tot ce poate ca reamintirea viselor să devină mai uşoară pentru voi. După un interval de numai o săptămână de documentare a viselor, veţi constata o

îmbunătăţire substanţială în capacităţile voastre de a vă aminti ce aţi visat.

Vă încurajez să scrieţi chiar şi când nu vă puteţi aminti niciun fel de vis. Chiar şi simplul act de *a încerca* să scrieţi vă va ameliora capacitatea de a vă reaminti. Pe măsură ce memoria vi se va îmbunătăţi, vă veţi spori şi capacitatea de a vă aminti proiecţiile astrale, deoarece visele merg mână în mână cu proiecţiile astrale. Ele au loc în universuri similare.

Exerciţiu: Amintirea viselor

1. înainte de a vă culca, puneţi un blocnotes sau un dispozitiv de înregistrare a sunetului (un înregistrator digital ar fi grozav, dar şi un simplu casetofon va fi suficient) lângă pat.
2. Puneţi-vă deşteptătorul să sune puţin mai devreme decât vă treziţi în mod obişnuit.
3. Când vă treziţi, nu vă mişcaţi deloc. întoarceţi-vă conștiinţa către interior și încercaţi să simţiţi senzaţia ultimului vis avut. Cufundaţi-vă în acea senzaţie. Veţi constata că atunci când sunteţi racordaţi la senzaţia vidului, amintirile legate de acel vis vor deveni mai uşor de accesat. Cel mai important lucru este să vă reamintiţi să nu vă mişcaţi odată treziţi. Rămâneţi în această stare până ce detaliile visului încep să revină la suprafaţă. Aceasta ar putea lua până la două minute.
4. Notaţi sau înregistraţi orice fel de vise pe care vi le reamintiţi. Desenaţi ce-aţi văzut. Visele pot dispărea din memorie în câteva secunde, aşa că grăbiţi-vă.
5. Coborâţi din pat sau adormiţi la loc dacă mai aveţi timp.
6. Mai târziu, în cursul zilei, citiţi-vă notele sau ascultaţi înregistrarea dacă aveţi timp.

7. Dacă visele au fost importante pentru voi, arhivaţi noiele sau înregistrările în jurnalul pe care-1 ţineţi. Dacă nu, distrugeţi înregistrările sau ştergeţi-le. Experienţa voastră se va u i unuia rapid, astfel că este important să păstraţi un jurnal m <lonat, păstrând numai notele importante.

8. Repetaţi exerciţiul în fiecare noapte până ce veţi putea.1 vă reamintiţi cu uşurinţă visele. După aceea, continuaţi-vă

n ciţiile, însă iară a mai pune ceasul să sune.

Nu numai că memoria vi se va îmbunătăţi în vreme ce vă veţi documenta visele, dar mintea dvs. va deveni şi ea mai aler-

i .i în cursul visului. Aceasta este o condiţie prealabilă pentru proiecţia astrală şi pentru visele în stare de veghe. în afară de beneficiile pe care le aveţi prin reamintire, veţi constata că este foarte plăcut să parcurgeţi etapele progresului vostru din trecut. Nu există bucurie mai mare decât aceea de a vă citi şi retrăi (oale proiecţiile voastre astrale precedente.

Conştiinţa

Conştiinţa este, în conformitate cu definiţia mea, acel punct din voi care are cea mai mare concentraţie de conştienţă.

I >acă vă gândiţi la conştienţă ca fiind ceea ce *este,* atunci conştiinţa este locul în care voi *sunteţi* cel mai mult.

Conştiinţa este foarte flexibilă. O veţi putea deplasa prin conştienţă dvs. oricum doriţi, în interiorul ori în exteriorul

ii opului vostru. De exemplu, la un moment dat, puteţi să vă ■illaţi într-un gând, iar în momentul următor în altul. Ambele i.înduri există în conştienţă voastră, dar puteţi alege

să vă dioi ţi ouaţi conştiinţa către doar unul dintre ele la un moment dai, întrucât acesta este deosebit de confortabil. Sau aţi putea.lori să păstraţi ambele gânduri în conştiinţa voastră simultan. Acest lucru e ceva mai dificil, dar este fezabil.

Central gândirii

Centrul gândirii este zona fizică (de fapt este o zonă nonfizică, însă e mai uşor să ne gândim la ea în termeni fizici) din care ne extragem energia necesară pentru a gândi. Conştiinţa voastră se mută automat acolo atunci când vreţi să vă gândiţi. In termeni filosofici, acesta e locul în care se află *gânditorul.*

Prin simpla modificare a punctului focal al gândirii, veţi obţine o nouă percepţie asupra lumii deoarece diferite zone ale trupului vă oferă tipuri diverse de energie, energie pe care o utilizăm sub forma gândurilor. în general, capul vă oferă energie analitică, inima energia milei şi compasiunii, pieptul energie imaginativă, iar abdomenul energia curajului. Fiecare tip de energie ne afectează modul de a gândi în moduri diferite.

Deoarece suntem sclavii obişnuinţei, folosim întotdeauna aceeaşi zonă a corpului din care ne extragem energia gândurilor, cu excepţia cazului în care gânditorul este instruit special să-şi extragă energia de altundeva. De exemplu, eu sunt o persoană foarte analitică, astfel că centrul gândirii mele este, prin puterea obişnuinţei, atras către zona capului. însă ori de câte ori am sentimentul că exagerez cu analiza, împing centrul în jos către zona pieptului. Aceasta-mi oferă o percepţie mai bogată asupra lumii. Astfel pot percepe sentimente şi concepte ce nu pot fi atinse prin logică. Nu vreau să spun că a fi analitic e un lucru rău. Nu e nici bun şi nici rău, e pur şi simplu un alt mod de a exista.

Exerciţiu: Centrul gândirii

1. Găseşte-ţi centrul gândirii. De unde din trupul tău fizic emană în acest moment gândirea ta? O vei putea simţi ca pe o creştere de densitate sau o uşoară durere.
2. Deplasează-ţi centrul de gândire către centrul pieptului.
3. în vreme ce împingi centrul gândirii, umple spaţiul ce

i. mvine în urma lui cu energie pozitivă, pe care o poţi absorbi – lin universul înconjurător.

4, Păstraţi centrul gândirii în zona pieptului pe întreg Ivii cursul zilei, în fiecare zi.

Atitoobservarea

Atunci când vă distanţaţi (vă proiectaţi) conştiinţa departe de trupul fizic, o mică parte din conştienţă rămâne împreună cu trupul fizic. Acea conştienţă poate chiar să fie atât de puternică mcât să constituie o parte a conştiinţei voastre. în multe dintre proiecţiile mele astrale, m-am confruntat cu o conştiinţă divizaţii, situaţie în care o parte se află în astral, iar cealaltă parte rămâne împreună cu trupul. Sentimentul avut este acela de a fi în două locuri simultan şi, dacă mă gândesc mai bine, chiar asta şi era.

Dacă considerăm că întotdeauna există o parte din const ienţă care rămâne în trupul tău, trupul va fi întotdeauna în perfectă siguranţă în cursul proiecţiilor astrale. De asemenea, conştienţă care rămâne în trup este capabilă să se ocupe de funcţionarea trupului fără vreun ajutor din partea conştiinţei, t rupul dumneavoastră nu va uita vreodată brusc să mai respire.

Dimpotrivă, proiecţia astrală ar putea să te ajute în această problemă. Spre exemplu, dacă asemenea mie, şi tu eşti o persoană analitică, conştienţă poate bloca fluxul de

energie ce vine dinspre eul superior către trupul fizic. însă atunci când conştienţă este focalizată altundeva decât asupra trupului, aşa cum se întâmplă în proiecţia astrală, analiza încetează şi se reia lluxul energetic. Energia de sorginte superioară poate atunci să ajungă la trupul tău. Fluxul va alinia trupul tău faţă de sinele superior, permiţându-ţi să fii mai mult tu (dacă o asemenea exprimare poate avea sens). Acesta este de asemenea unul dintre beneficiile meditaţiei: atunci când meditezi, nu cauţi ceva anume, ci pur şi simplu faci un pas alături de trup, cu scopul de a permite reluarea fluxului energetic natural.

Am numit obstacolele aflate în calea acestui flux *vălul minţii.* Acesta este ceea ce te separă de sinele superior. Vălul este fixat de anumite credinţe, cum ar fi aceea că suntem separaţi de ceilalţi şi că viaţa este o luptă pentru realizări mai degrabă decât o curgere spre regăsirea de sine. Dacă elimini sau reprogramezi acele credinţe, în cadrul unei încercări conştiente de a relua fluxul energetic, este posibil să rupi vălul şi să îţi poţi simţi sinele superior. Poţi obţine aceasta şi dacă izbuteşti să-ţi deplasezi conştienţa în afara corpului şi s-o păstrezi acolo vreme suficient de îndelungată.

Miercuri, 27 martie 2002, **dintr-un punct de observare situat la înălţime**

In aceste din urmă zile, m-am aflat pe un pisc înalt de munte ne-fizic de unde pot vedea lucrurile într-o perspectivă uluitoare. Văd problemele celorlalţi, iar rezolvările lor îmi apar imediat ca evidente. Aceasta datorită faptului că vălul minţii mele se retrage. Pot să-mi scrutez propria minte fără a fi distras de ceva. Totuşi, nu pot comunica soluţia problemei persoanei care ar avea nevoie de ea, căci nu am nicio posibilitate de a-i face să înţeleagă. N-am cum să le-arăt ce simt. Nici măcar nu pot descrie senzaţiile în cuvinte. Aceasta-i

înţelepciunea cea de pe urmă. înseamnă un mod de a cunoaşte, nu cunoaşterea. Dar acest fel de înţelepciune nu poate fi cu uşurinţă împărtăşit. Doar inimile înţelepte pot înţelege conceptele înţelepte. Limbile omeneşti sunt nepotrivite.

Să îţi muţi conştienţa departe de trup e simplu: concentreză-ţi doar conştienţa asupra unui punct aflat în afara corpului tău.

Exerciţiu: Conştientă

1. Concentrează-ţi conştienţa undeva în afara corpului tău li zic, la circa 30 de centimetri spre dreapta de osul pometului drept. Dacă ţi se pare dificil, încearcă să îţi îndrepţi atenţia ciire acel punct şi să asculţi orice sunet sau mişcare ce vine de icolo.
2. Păstrează-ţi continuu conştienţa asupra acelui punct.

(onştienţa ta va încerca să se deplaseze înapoi, în centrul tău obişnuit al gândirii. Atunci când încearcă să facă aceasta, tot ce ii de făcut este să o muţi înapoi, în afara corpului tău fizic.

3. După câteva ore, vei observa o slabă senzaţie că te afli in afara corpului, că îţi poţi observa din afară propriile acţiuni.
4. ____ După o vreme, acest rol de observator va avea efecte benefice asupra evoluţiei tale spirituale. Ca să folosim o metaforă, e mai uşor să sesizezi ocaziile dintr-un meci de fotbal dacă urmăreşti meciul din tribună decât dacă eşti unul dintre jucătorii de pe teren.

îţi poţi concentra conştienţa în afara corpului fizic deoarece creierul fizic nu este nici originea şi nici cauza conştienţei laie. De fapt, conştienţa ta nu are nevoie de corpul tău fizic spre a exista. în 1981, *Nursing Mirror*

(Oglinda îngrijirii) a publicat articolul „Vă este oare creierul cu adevărat necesar?”. Articolul se baza pe investigaţiile conduse de profesorul de neurologie Dr. John Lorber de la Universitatea din Sheffield. Profesorul Lorber a găsit câteva sute de oameni cu creiere anormal de iniei. Unii dintre ei nu aveau niciun fel de creier detectabil, şi totuşi funcţionau perfect în societate. Testele IQ făcute asupra unora dintre aceşti indivizi au scos în evidenţă faptul că IQ nu depinde de mărimea creierului. Cercetările Dr. Lorber au arătat că mintea este capabilă să funcţioneze perfect cu doar o fracţiune a creierului.

Doar pentru amuzament, încearcă să te gândeşti măcar un ininut la ideea următoare: *Conştienţa ta nu este de fapt niciodată localizată în interiorul corpului tău fizic.* Ea se află undeva, într-un loc ne-fizic, trăgând cu urechea la informaţiile ce-i parvin de la simţurile fizice (auz, văz, miros, gust şi pipăit), care sunt localizate în corpul fizic. Poţi să-ţi imaginezi creierul fizic asemenea unei conexiuni care leagă trupul fizic de conştienţă. După părerea mea creierul poate fi imaginat ca o antenă uriaşă. Adună informaţii de la simţurile fizice şi prezintă rezultatul într-o stare chimico-electrică. Conştienţă ta citeşte această stare a creierului. în acest scenariu, corpul fizic este vehiculul folosit de conştienţă pentru a interacţiona cu lumea fizică, iar acest vehicul este telecomandat.

Această stare de fapt ridică şi o întrebare interesantă: Dacă conştienţă eşti tu, atunci ce e corpul fizic? Foarte probabil, corpul fizic este şi el doar o creaţie a imaginaţiei tale. Poate că corpul fizic este ceva inventat de conştienţă ta ca tu să te poţi juca cu el. Dacă presupunem că imaginaţia este o parte din tine, atunci aceasta ar însemna că lumea fizică, inclusiv corpul fizic, eşti *tu.* Experienţele din lumea

fizică ar putea fi interpretate atunci ca fiind o ocazie perfectă ca tu să înveţi despre tine. Desigur însă, înainte de a fi explorat mai profund natura noastră, relaţia trup-conştienţă va rămâne o zonă deschisă speculaţiilor.

Vineri, 5 aprilie 2002

întoarcereavălului

M-am înapoiat din călătoria mea uimitoare, în cursul căreia am văzut totul dintr-un loc foarte înalt. Sunt din nou plicticosul eu cel dintotdeauna. Cred că vălul minţii a fost ridicat în cursul acestor ultime una sau două săptămâni. Am fost mai mult „suflet” decât am fost vreodată înainte. M-am simţit în înţelegere, chiar şi în unire, cu toate. Am înţeles tot ceea ce s-a întâmplat. Am înţeles, dar n-aş putea explica în cuvinte. Un prieten mi-a cerut ajutorul. Am simţit cu limpezime soluţia problemei lui, dar n-am putut-o explica în cuvinte.

Puţinele vorbe pe care le-am putut îndruga nu au fost în niciun caz pe măsura problemei şi au fost complet greşit interpretate. Cât de frustrant!

Când vălul s-a ridicat, nu mai eram nici temător şi nici îngrijorat. Mă eliberasem de condiţia umană! Starea mea de cunoaştere eliberase calea de toate acele lucruri. Emoţiile acelea sunt inutile, dar este greu să scapi de ele dacă te afli în starea „normală”, umană. Mă simţeam nemuritor, invincibil. Ştiam că dacă îmi vor ieşi în cale necazurile, aveam să le supravieţuiesc fără îndoială. Chiar şi dacă trupul meu avea să cedeze, eu aveam să rămân neatins.

Am văzut lumea spiritelor. Mi-a apărut sub forma unei sfere uriaşe plutind într-un hău întunecat. Era alcătuită din sfere mai mici ce păreau făcute din fum maroniu. Am simţit natura sferei: ea te trage întotdeauna în direcţia potrivită, astfel că nu eşti în pericol dacă nu faci greşeli. Există

întotdeauna o şansă să te ridici dacă ai căzut. O poţi considera ca un soi de busolă, care ne este disponibilă în permanenţă. Busola arată direcţia corectă indiferent cât de rătăciţi am fi. Aceasta-i natura existenţei. Dar desigur, cea mai mare parte a timpului nu ne pasă de busolă.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii căutând motive pentru a face anumite lucruri. Dacă n-ar fi fost vălul, aş fi făcut anumite lucruri doar fiindcă aşa aveam chef sau fiindcă ştiam că sunt corecte. Nu aş fi avut nevoie de motive. De fapt, nici n-ar fi fost ceva numit motiv. N-ar fi existat conceptele logice de cauză şi efect. Puteam vedea cum toate lucrurile interacţionau în interiorul sferei, şi era departe de a fi logic.

Am căutat neobosit scopul acestei vieţi. Mă simţeam ca şi cum aş fi alergat în cerc, încercând fiecare drum doar ca să văd care era cel mai bun pentru mine. Când vălul s-a ridicat, scopul a devenit evident. Mi-a apărut ca un sentiment pe care nu-l puteam transforma în cuvinte. Nu doar atât, dar cunoşteam scopul general al tuturor vieţilor. Şi acesta era un sentiment, sau o stare de a şti. Acum nu mă mai aflu în starea aceea, astfel că nu mai am acces la acel sentiment.

Când mă aflam în starea aceasta, deveneam foarte încăpăţânat. Voinţa mea ar fi putut mişca munţii. Eram cumva centrat pe o singură idee, blocat pe ţintă. Eram încrezător în puterea mea de a face orice dacă-mi puneam în gând, ceea ce am şi făcut. Acum că vălul se află înapoi la locul lui, sunt distras de diverse fleacuri, asta sau cealaltă, şi ceea ce intenţionam să fac nu ajung niciodată să fac. Mici îndoieli îmi stau în cale. Din ceea ce-am văzut în lumea spiritelor, ştiu că-mi pun chiar eu obstacole în cale spre a mă opri! Cât de mare irosire a vieţii înseamnă să te-ndoieşti de tine însuţi.

Am pierdut contactul cu emoţiile umane. Nu mai

simţeam vină, remuşcare sau milă. Aveam sentimentul că toţi ceilalţi erau capabili să aibă grijă de vieţile lor şi să şi le schimbe în mai bine, astfel că îmi pare rău să spun, dar eram enervat de cât se plângeau oamenii din jurul meu. Fiecare are puterea de a trece la acţiune şi de a face ca ceea ce este rău pentru ei să devină bun, dar în loc de aceasta au hotărât să arunce vina pe tot ceea ce îi înconjoară sau pe toţi cei din jurul lor. Fac aceasta sub presiunea subconştientului. Din punctul meu de vedere, mi se pare o mare irosire de timp şi de energie. Dacă oamenii ar depune la fel de multă stăruinţă în a-şi ameliora sinele pe cât pun în a se plânge, ar putea foarte curând să rămână fără motive de-a se plânge.

Nu-mi mai păsa deja încotro mă poartă viaţa. Nici măcar nu-mi mai păsa dacă făceam greşeli, deşi, în starea mea de cunoaştere – în care puteam să văd adevărul dinapoia tuturor lucrurilor – riscul de a face greşeli era prea mic. Adevărul este că fiecare persoană are puterea de a face faţă oricărei situaţii. Poţi să-i răneşti, să-i dezamăgeşti sau chiar să-i laşi baltă în ziua nunţii. Se vor ridica pe picioarele lor în cele din urmă. Forţa se află în interiorul lor. Se află în natura noastră să răbdăm şi să depăşim. Natura umană e frumoasă, şi singurul motiv pentru care câteodată ni se pare justificat să cedăm uneori este faptul că temporar uităm de acea frumuseţe.

Singurul lucru ce poate cu adevărat să rănească un om este dacă acea persoană îngăduie să fie legată de situaţii de viaţă nesănătoase. Examinează-ţi viaţa. E ceva ce n-ai prea avea chef să faci? Atunci eliberează-te, porneşte pe drumul tău, detaşează-te de răspunderi. Toţi merităm libertatea. Eşti o fiinţă liberă. Eşti lipsit de legături şi de restricţii. Singurul lucru care te trage înapoi eşti tu.

Aceste afirmaţii ar putea părea reci şi dure pentru o

fiinţă umană, dar când vălul minţii se ridică, noţiunea de„ rece „ nici nu mai există. De fapt, toate judecăţile de valoare dispar. Iertarea devine naturală. Nu mai există nevoia de a cere iertare sau de a trece prin durerosul proces de a ierta pe cineva. Sufletul n-are nevoie de judecăţi. De fapt, judecăţile sunt nesănătoase. Judecăţile creează legături sentimentale. Aceste legături te reţin. Intr-un sens, judecarea unei alte persoane te condamnă şi pe tine la o Viaţă legată emoţional de pidecata aplicată acelei persoane. A trata altă persoană în mod negativ în cuget sau în faptă e similar cu a schimba nucleul de o frumuseţe perfectă care eşti tu.

Fiecare persoană este completă în sine însuşi. Avem deja tot ceea ce ne este necesar înăuntrul nostru. N-avem nevoie să concurăm pentru nimic. Cu toate acestea, ne agăţăm unul de celălalt, încercând să-l facem pe celălalt să ne ofere ceea ce credem noi că ne lipseşte. încercăm să ne desfiinţăm concurenţa pentru a putea obţine ceea ce ne dorim. Unde oare îşi are originea acest comportament?

Eu cred că, în urmă cu multă vreme, pe când treceam de la organizarea tribală la societăţi mai mari, am uitat legământul tribal de întrajutorare. De atunci, am ajuns să ne privim unii pe alţii ca pe concurenţi – prădători ce se luptă pentru aceeaşi pradă. Ne comportăm de parcă am fi speriaţi de moarte că lucrurile pentru care ne luptăm se vor isprăvi brusc, fără a ne aminti că nu se pot termina pentru că deja le avem în interiorul nostru. Prea puţin conştientizăm faptul că nu putem în niciun caz obţine ceea ce vrem luându-l de la cei sau ceea ce se află în jurul nostru. Trebuie să ne schimbăm acest comportament. Trebuie să ne dăm în sfârşit seama cine suntem.

Dorinţa noastră cea de pe urmă este să fim liberi. Cum încercăm să ne realizăm acest vis? Căutăm disperaţi în jurul

nostru ceva care să ne ofere libertate. Sperăm că vom avea lideri politici de calitate, care să ne respecte liberul arbitru, şi ne străduim să ne acumulăm o anumită avere, care să ne asigure libertate financiară. Nu reuşim să vedem că libertatea este o stare de spirit, şi că nu există vreo cale prin care orice sumă de bani sau orice politician să ne poată elibera atâta vreme cât minţile ne sunt înrobite. înainte de a deveni liberi trebuie să ne eliberăm minţile. Mai mult decât atât, trebuie să facem acest lucru noi înşine, căci nimeni altul nu poate face acest lucru pentru noi.

*Un individ nu are nevoie de un altul pentru a fi întreg, deşi uneori ne asociem pentru a ne ajuta unii pe alţii să ne amintim de această întregime. Mărturisesc că, atunci când vălul minţii a început să se reaşeze, iar sentimentul de conectare la tot şi toate a început să dispară, am început să-mi dau seama că aveam o puternică nevoie subconştientă de a fi iubit. Mi-am dat seama că fusesem angajat într-o căutare disperată după cineva care să-mi ofere dragoste fără a-mi da seama că eram deja iubit mai mult decât mi-aş fi putut dori vreodată. Toată acea singurătate care-mi sfâşia inima fusese complet inutilă. Cea mai mare parte a anilor de adolescenţă mi-i petrecusem căutând o persoană care să-mi ofere dragoste. Iar când am găsit-o, m-am simţit prins în capcană, asemenea unei persoane dependente, care se simte încătuşat de drogurile pe care le ia. In acelaşi timp, cealaltă persoană a fost şi ea prinsă în capcană. Abia acum îmi dădeam seama că mă iubeam de fapt pe mine. întreg universul mă iubea. Nu fiindcă eram eu, ci.loar fiindcă eram. Căutarea mea după cineva care să-mi ofere dragoste a luat sfârşit. Sunt mulţumit şi auto-suficient. Acum iubesc oamenii necondiţionat. N-are importanţă dacă se află /*ir *partea cealaltă a globului; ei sunt în continuare în inima mea. N-are importanţă dacă mă calcă*

în picioare sau încearcă m mod intenţionat să-mi facă rău. Iubirea mea rămâne neafectală de acestea. Aceasta este iubirea necondiţionată – iubirea fără a cere nimic în schimb.

Amintiţi-vă că dragostea de sine este une dintre cele mai importante şi fundamentale lucrări ale universului. Acest sentiment pare să revină automat ori de câte ori vălul minţii este ndicat. Când te iubeşti pe tine însuţi, nevoia ca ceilalţi să-ţi ofere afecţiune dispare. Şi odată cu aceasta, gelozia şi alte i*moţii negative pe care egoul le foloseşte pentru a te manipula să-ţi asiguri afecţiunea, dispar. Ca urmare, iubirea devine o store naturală. Nu iubirea omenească, ci iubire la un nivel mult mai înalt. E atât de firească încât nici măcar nu te gândeşti la ea. Nu-ţi mai faci griji dacă şi ceilalţi te vor iubi, căci ştii deja* i *ă o vor face, chiar dacă nu-şi dau ei înşişi seama.*

Iubirea e întotdeauna acolo, e starea noastră naturală, insă deasupra ei se află îngrămădite atâtea prostii încât cea mai mare parte din timp nu putem s-o simţim. A obţine dragostea nu poate fi ţelul vieţii noastre, dar a ne reaminti de ACEA iubire, poate fi. Acesta-i un ţel ce merită urmărit.

între Sine şi Suflet

Naşterea Sinelui în comparaţie cu lumea noastră de baştină, cea spirituală, viaţa fizică este relativ recentă şi neexplorată. Eu şi tu, ca spirite, ne-am încarnat în această viaţă fizică cu scopul de a afla cc este şi de a constata dacă vehiculele noastre fizice (trupurile noastre) îi pot supravieţui. Viaţa fizică este o provocare, n-are rost să negăm aceasta. Fie că suntem mici sau mari, bogaţi ori săraci, isteţi sau mai înceţi la minte, viaţa fizică este dificilă.

Aceasta se datoreşte faptului că explorăm un ţinut de frontieră, nou creat. Până ce nu ne vom da seama cum anume să tratăm fizicul, vom continua să luptăm.

Pe parcursul explorării noastre iniţiale a fizicului, am

descoperit că, în comparaţie cu omologii noştri nonfizici, corpurile noastre fizice sunt foarte fragile şi au nevoie de multă atenţie. Spre a ne ajuta în acest proces, ne-am dezvoltat Sinele, cu scopul de a monitoriza corpurile fizice şi a ne asigura că acestea au suficientă hrană, apă şi adăpostul de care au nevoie spre a supravieţui, ca şi mijloacele de a obţine şi pe viitor suficientă hrană, apă şi adăpost (ceea ce în timpurile modeme numim asigurare). De n-am fi avut sinele, corpurile noastre probabil nu ar fi trăit suficient de multă vreme ca noi să putem explora prea mult din lumea fizică.

Ne-am construit sinele în mod specific pentru a compara ceea ce este benefic cu ceea ce este dăunător corpului fizic, înainte de aceasta, nu fusese necesar să valorizăm un lucru în raport cu altul, însă în lumea fizică n-aveam să ne mai permitem acest lux. Odată cu abilitatea de a compara a venit şi categorisirea. Am început să acumulăm experienţe în conformitate cu opinia noastră că acestea sunt bune sau rele pentru corp. Acesta a devenit curând un obicei și nu după multă vreme aplicam judecăţi pentru orice ne ieşea în cale. Am devenit incapabili de a aprecia experienţele doar pentru simplul fapt că se petreceau. Dacă încercam să rămânem detaşaţi, fără a emite judecăţi de valoare, sinele intervenea întotdeauna, căci acesta aprecia fiecare experienţă ca bună sau rea. Percepţia noastră asupra lumii care ne înconjoară s-a colorat fie în negru (rău) sau alb (bine). Curând am găsit că e dificil să mai putem raţiona în alţi termeni. în natura noastră adevărată n-am fi aplicat niciun fel de culoare. Cea mai apropiată aproximare a acelei stări atinse prin sine a fost cenușiul.

Odată cu categorisirea a venit şi judecata aplicată celorlalţi oameni. Acesta e un lucru pe care nici n-am visa să-l fai vin altundeva. Dar în fizic, sinele a considerat că este

necesar ■••a ştim dacă o persoană este o ameninţare pentru corpul fizic, ’. – i ca şi când acest lucru n-ar fi fost suficient, am început să ne liulccăm şi pe *noi înşine,* considerându-ne acţiunile ca fiind lume sau rele. Confruntaţi cu riscul ca acţiunile noastre să ••i|imgă la „coşul de rele”, a trebuit să inventăm *raţiunea* spre a |uiiea estima dacă consecinţele unei acţiuni erau mai probabil sfi devină bune sau rele.

Cu scopul de a face estimări cât mai bune, raţiunea a trebuit să devină capabilă să deosebească efectul de cauză, convepte ce aparţin exclusiv raţiunii. Spre a putea realiza aceasta, i iţiunea a organizat evenimentele într-o succesiune temporală.

< triată cu aceasta, s-a născut şi conceptul de timp. Raţiunea ■ivea capacitatea uimitoare nu numai de a putea spune dacă un eveniment a avut loc în trecut sau va avea loc în viitor, ci şi de a ne spune dacă ar trebui să ne facem griji în legătură cu acel eveniment. Şi deoarece raţiunea este atât de dedicată, grija a devenit o parte a vieţii noastre fizice zilnice.

Odată cu noua noastră unealtă numită raţiune, am raţionalizat până la dispariţie oricare alt mod de gândire. Le-am găsit nerezonabile. In timp, raţiunea a înlocuit modurile noastre li adiţionale de gândire: intuiţia şi cunoaşterea. Dar nu s-a oprit aici. Raţiunea cântăreşte dovada şi experienţa în raport cu posibilitatea spre a ne spune ce e probabil şi ce nu. în acest mod, i apunea a considerat toate experienţele prealabile din fizic şi, ignorând faptul că nu avea niciun fel de experienţă în afara li/icului, a concluzionat că este rezonabil să presupună că nu

< istă altceva în lume în afara fizicului. Odată cu aceasta, am aplicat tuşele finale ale noii noastre realităţi: Am negat adevăiaia noastră natură, precum şi existenţa lumii

spiritului, căminul nostru.

Domnia Sinelui

Sinele îşi ia foarte în serios misiunea de a asigura supravieţuirea fizică; prin urmare recurge la măsuri extreme pentru a asigura hrana, apa şi adăpostul. în societatea modernă, avem nevoie de bani pentru a-i schimba pe orice, inclusiv hrană, apă şi adăpost, atât de natural încât sinele se străduieşte din greu să adune bani din abundenţă. El se conduce după raţionamentul care îi spune că, cu cât vom avea mai mulţi bani, cu atât vor creşte şansele noastre de supravieţuire în viitor. Acel sine aflat deja în posesia hranei, apei şi adăpostului cunoaşte valoarea acestor posesiuni şi prin urmare face tot ce poate pentru a le schimba cu cât mai mulţi bani, cu scopul de a-şi asigura propriul viitor.

Aceasta este baza economiei societăţii occidentale. Hrana, apa şi adăpostul constituie nevoi pentru trupurile noastre fizice, iar sistemul economic al comerţului este acela pe care sinele l-a inventat pentru a şi le asigura pe viitor. Acest sistem, desigur, funcţionează doar pentru acel sine care are ceva destul de valoros să schimbe pentru bani sau pentru hrană, apă şi adăpost. Sinele care duce lipsă de aceste mijloace de schimb – adică un sine sărac – este dureros de conştient de acest fapt. în mod ironic, atunci când am inventat banii ca mijloc de sporire a siguranţei, am inventat şi sărăcia, care este de fapt opusul siguranţei.

Ca suflete, noi recunoaştem că toate fiinţele sunt egale şi că depindem unul de celălalt pentru a supravieţui. Calea pe care ar adopta-o sufletul ar fi să împartă şi să se asigure că nimănui nu-i lipsesc cele necesare traiului fizic. Sinele însă decide să meargă în direcţia opusă. Temându-se să nu devină unul dintre acele sine sărace, el inventează mereu alte căi de a rămâne bogat. Arma preferată a sinelui în

această luptă este lăcomia, care pare, din motive inexplicabile, să crească pe măsură ce sporeşte bogăţia. Atunci când cedăm fricii de a sărăci, permitem sinelui să-şi crească influenţa asupra vieţii noastre.

Acest proces subconştient influenţează vieţile noastre fizice într-o asemenea măsură încât în numeroase cazuri nevoia sinelui de bogăţie devine singurul factor motivaţional în vieţile noastre fizice. Motivaţia noastră iniţială, explorarea fizicului, a lost dată la o parte. în doar câteva ocazii permitem dorinţei noastre de explorare să ne călăuzească, şi aceasta doar atunci când plecăm în vacanţă. Şi permitem ca acest lucru să se întâmple doar dacă acest proces nu subminează mijloacele sinelui de a aduna bogăţie. în societatea occidentală, numim acest lucru concediu plătit.

Pasiuni

Actul explorării fizice este motivat prin pasiuni, adică –.obiecte ce ne interesează în cel mai înalt grad. Fiecare persoană are un set de pasiuni, care ne călăuzesc în situaţiile fizice pe care dorim să le explorăm. De exemplu, dacă eu, ca suflet, un pasiunea de a explora cosmosul fizic, aş putea dori să mă incarnez într-o familie fizică ce are legături cu NASA. Sau poate aş selecta un părinte, mamă sau tată, care este pilot. Paumea mea pentru explorare cosmică ar putea atunci să mă ••iUite în continuare, motivându-mă să devin astronaut. în calilule de astronaut, aş fi într-o situaţie optimă pentru a putea să explorez cosmosul fizic.

Aceste pasiuni sunt extrem de importante pentru determinarea a cine suntem cât şi pentru bunăstarea noastră fizică şi mentală. Dacă permitem sinelui să ne suprime pasiunile, vom pierde contactul cu dorinţa noastră iniţială de a explora şi ne vom trezi întrebându-ne ce naiba căutăm aici pe Pământ. Alunei când ajungem la un punct în care uităm

de ce ne aflăm m lizic, fizicul devine un coşmar – ne simţim deprimaţi şi pierduţi, asemenea unei frunze purtate de vânt.

în timpul copilăriei, suntem conştienţi de pasiunile noasiiv Ştim care ne sunt specialităţile. Specialităţile noastre – ceea ■ l acem bine – sunt pur şi simplu ceea ce considerăm amumi. orice lucru care ne pasionează. Dorim să aducem contri- Imţia noastră societăţii cu aceste specialităţi: din nefericire, pe iim.mă ce suntem instruiţi, constatăm că societatea occidentală este un loc de trăit foarte aspru şi competitiv. învăţăm că trebuie să fim foarte bine adaptaţi pentru a supravieţui în societatea occidentală. încetul cu încetul, învăţăm că pasiunile din copilărie nu ne pot fi de folos pentru a ne asigura hrana, apa şi adăpostul.

Pentru a supravieţui, trebuie să suprimăm acele pasiuni, poate să le înlăturăm ca pe nişte fantezii copilăreşti şi să ne concentrăm pe obţinerea mijloacelor (educaţie, experienţă practică) pentru a ne asigura hrana, apa şi adăpostul. în cele din urmă societatea nu va beneficia niciodată de specialităţile noastre, deoarece noi alegem să le abandonăm. Acest lucru este pe cât de îngrijorător pe atât de nefericit. Transformarea noastră din indivizi motivaţi de pasiuni în indivizi motivaţi de nevoia de supravieţuire fizică este, desigur, provocată de sine.

Cu pasiunile îngropate în mod confortabil în beciurile minţii, sinele poate să ne ia cu totul în stăpânire. De acum încolo, vieţile noastre vor fi o luptă continuă, lipsită de pasiune, pentru siguranţă: o slujbă, bani, o maşină, un soţ, o casă şi o pensie. M-am surprins într-una din zilele trecute gândind: „Sunt atât de sărac, cum îmi voi permite să plătesc îngrijirea mormântului când voi muri?”. Şi n-am decât 25 de ani! Sinele nu va înceta niciodată să insiste să ne asigurăm viitorul, în asemenea măsură că vom trăi efectiv mai mult

pentru viitor decât pentru prezent.

Uneori pasiunile noastre se ridică la suprafaţă şi ne acaparează atenţia, însă sunt repede contestate imediat ce sinele se interpune şi ne arată că pasiunile acelea nu au susţinere şi nici căutare în societate. în anumite vremuri de schimbare, pasiunile scot cu regularitate capul doar spre a ne trezi din amorţeala pe care ne-o induce sinele. Aceasta are ca rezultat un conflict între pasiuni şi sine. Acest conflict ne frustrează şi ne zăpăceşte, astfel că unii dintre noi se întorc către alcool sau se droghează spre a fugi de sine ori a uita de pasiuni. în mijlocul acestui vârtej ne întrebăm: „E oare aceasta viaţă?”. Este? Nu. A

Irăi fară a-ţi urmări pasiunile este o irosire a vieţii. Dacă ne negăm pasiunile, spunem nu însuşi motivului pentru care am venit pe Pământ, anume acela de a ne dezvolta prin explorare. Aceasta e o existenţă suspendată, în care nu suntem niciodată satisfăcuţi. Sinele nu poate fi nicicând satisfăcut, deoarece nu putem niciodată garanta că vom avea mereu acces la hrană, apă şi adăpost, precum şi la alte lucruri de valoare în lumea fizică. Securitatea personală absolută nu poate fi obţinută. Satisfacţia poate fi obţinută numai prin îndeplinirea pasiunilor noastre.

Exerciţiu: Reclamaţi-vă Pasiunile

Imaginează-ţi că dintr-odată, ca printr-o accelerare inimaginabilă a compasiunii, toţi oamenii de pe Pământ ar hotărî să lucreze unul pentru celălalt, asigurându-se că fiecare are hrană, ipă, adăpost şi toate celelalte lucruri care fac confortabilă viaţa fizică. Ideea nu este chiar atât de fantezistă: avem deja tehnolol’ia necesară pentru a hrăni fiecare fiinţă de pe această planetă.

Imaginează-ţi că toate slujbele plicticoase ar fi automatizate. Hrana şi toate celelalte resurse necesare ar fi

crescute şi u coltate de maşini, acţionate de o rezervă inepuizabilă de re- III se energetice solare şi de energia valurilor oceanice. în acest st enariu, n-ar mai fi vreodată necesar să cumperi hrană sau să plăteşti chirie, ci ai avea oricum tot ceea ce îţi doreşti. în con- > t inţă, n-ar mai trebui vreodată să îţi iei vreo slujbă decât dacă

— lnar ţi-ar plăcea slujba respectivă. Ce-ai prefera să faci în acest moment? Cărui scop ţi-ai dedica viaţa?

Orice lucru la care te-ai gândi este o pasiune. Scrie-le în jiu nai. Apoi întreabă-te cum s-ar modifica societatea omeneas-

—.i drept urmare a acestei hotărâri la nivel global de a ne ajuta imul pe celălalt. Cum ar interacţiona oamenii? Cum s-ar schimlu după 20 de ani întreaga societate omenească?

Nu mai este necesar să spunem, pasiunile sunt uneltele ullctului. Cu pasiunile noastre, noi, ca suflete, încercăm să obţinem lucrurile la care aspirăm în viaţă, reuşind astfel să determinăm cum vor evolua vieţile noastre şi în ce situaţii de viaţă ne vom afla. Teama, pe de altă parte, este unealta sinelui. Treaba sinelui este să ne păstreze în siguranţă din punct de vedere fizic, și nu există mod mai eficient de a rămâne în siguranţă decât acela de a te teme de orice. Dezavantajul îl constituie faptul că teama indusă de sine devine adesea nerezonabilă. Adesea ne temem mai mult decât ar fi sănătos. S-ar putea să trecem prin zi simţindu-ne rău din pricina fricii, temându-ne că trecutul ne va doborî sau că nu vom fi capabili să ne asigurăm un viitor corespunzător pentru noi ori pentru cei pe care-i iubim.

Frumuseţea alegerii

Aşadar, dacă luăm în considerare toată teama pe care ne-o aduce sinele, de ce nu-1 eliminăm pur şi simplu sau nu refacem acest sine? în primul rând, dorim să învăţăm din

erorile comise atunci când l-am inventat, iar pentru asta trebuie să aşteptăm şi să vedem cum evoluează sinele. în al doilea rând, sinele a dovedit că poate fi un excelent profesor, în mai multe moduri. Sinele ne obligă să ne înfruntăm temerile astfel încât să ne putem înţelege pe noi înşine. Pe măsură ce începem să ne înţelegem, ne dăm seama că nu suntem obligaţi să trăim în teamă. Noi suntem cei ce aleg dacă doresc sau nu să se supună fricii, exact aşa cum decidem dacă ne urmăm sau nu pasiunile. Sinele este invenţia noastră, şi ca atare, noi suntem cei care pot alege când dorim să-l folosim şi când să-l trimitem să se odihnească puţin, însă, înainte de a ne putea controla sinele într-o asemenea măsură, trebuie să ajungem să ne cunoaştem pe noi înşine. Trebuie să ne redescoperim adevărata natură.

Sinele continuă să ne pună în faţă situaţii dificile, astfel ca să poată să deştepte teamă în noi. Teama aceasta, la rândul ei, ne păstrează sub control şi ne demonstrează de ce este necesar sinele. Greutăţile vieţii sunt modul în care sinele ne spune: „Vezi, chiar ai nevoie de mine ca să poţi ieşi din belelele astea şi să poţi să le şi eviţi în viitor”. în acelaşi timp, teama aceasta ne reaminteşte că trebuie să ne conştientizăm adevărata natură. Temerile au putere asupra noastră doar până ce le îmbrăţişăm, iinbrăţişându-ne temerile ca fiind parte din noi (ceea ce şi sunt de fapt), putem să le acceptăm astfel încât să ne putem desprinde de ele. în cele din urmă, păstrăm doar ceea ce ne propulsează să ne continuăm explorarea. Păstrăm doar cea mai importantă parte a naturii noastre: pasiunile şi iubirile noastre. I Inul dintre efectele secundare ale controlului dominator exercitat de sine este aceea că ne oferă ocazia de a-1 îmbrăţişa, de a-1 accepta şi astfel de a ne regăsi adevărata natură, care se află

dincolo de el. Acesta este darul pe care sinele ni-1 face fiecăruia dintre noi.

Intr-o zi, curând, societatea umană va fi zguduită din temelii. Noi, Pământenii, vom face următorul pas pe scara evoluţiei, care este evoluţia minţii. Ne vom da seama că lumea noastră înseamnă mai mult decât ne lasă sinele să vedem. Vom dori să facem mai mult decât doar să supravieţuim. Vom dori sfi trăim. Vom descoperi că noi, ca fiinţe umane, avem puterea dc a ne schimba vieţile şi de a ne urma pasiunile.

Ne vom îndrepta speranţele nu către conducătorii pe care i am ales să ne călăuzească, ci către interiorul fiecăruia dintre noi, acolo unde stă adormită adevărata noastră putere. Vom găsi din nou speranţa într-o viaţă în fericire. Vom avea cu toţii;icel soi de speranţă pe care îl au copiii înainte ca aspra socieinte fizică să îi erodeze, iar fanteziile şi pasiunile lor să fie uiliitc în poduri prăfuite, laolaltă cu jucăriile vechi. Ne vom trezi şi vom lua comanda vieţilor noastre fiindcă specia umană e prea bună pentru mai puţin de atât. O forţă vitală ce zace acum adormită se va trezi iarăşi în inima fiecăruia dintre noi, şi se va revărsa peste planeta Pământ. Omenirea va înflori din nou.

Evoluţia nu ne va oferi doar o privire interioară asupra adevăratei noastre naturi, ci va conduce omenirea către ieşirea **din** cuşca ei tridimensională autoinventată. Mă uit la istoria omenirii, întinsă pe sute de mii de ani şi pot cu sinceritate să mărturisesc că n-am văzut încă nimic, niciunul dintre noi. Nu folosim nici măcar un procent din posibilităţile pe care le avem ca fiinţe umane, deşi suntem foarte mândri că am reuşit să folosim procentul acela pe când alte animale n-au reuşit, ca şi când acelora ar trebui să le pese de asta. Ne subestimăm în mod serios potenţialul.

Trezirea conştienţei asupra acestui pas revoluţionar se manifestă printr-o schimbare în plan cultural. Acel sine care are mult de pierdut (e vorba despre sinele ce posedă bogăţii şi putere) se va opune acestei dezvoltări. Va dori să păstreze lucrurile aşa cum sunt, să păstreze teama şi sinele intact căci nu va avea nicio problemă în a-şi asigura un viitor pentru el în lumea fizică. Asemenea lui, alte sine, se vor teme că informaţiile despre alte lumi extradimensionale şi despre rase extraterestre vor duce la diminuarea valorii posesiunilor lor. Cu adevărat, aşa va fi, însă ei vor avea şi de câştigat, un bun pe care nicio bogăţie nu-1 poate cumpăra: autocunoaşterea. Această teamă va întârzia dezvoltarea, dar în cele din urmă orice rezistenţă e inutilă. Evoluţia nu poate fi oprită. Schimbarea soseşte şi poate va începe cu spiritism, telepatie, telekinezie și OZN-uri. In cartea aceasta, ea începe cu proiecţia astrală.

Sinele și proiecţia astrală

Ce legătură au toate astea cu proiecţia astrală? O legătură esenţială! încercarea noastră perpetuă de a ne perfecţiona capacităţile de a ne părăsi şi de a ne reîntoarce în corpurile noastre fizice după dorinţă, este o parte a explorării lumii fizice şi parte a evoluţiei minţii omenești. Aceia dintre noi care se angajează în această încercare, în această căutare – şi suntem mulţi – o fac pentru că acest lucru ne pasionează. Cu alte cuvinte, putem spune că suntem înclinaţi, de către sufletele noastre, să investigăm frontierele şi limitele lumii fizice. Această căutare reprezintă un efort de a înţelege ce anume este de fapt fizicul și ce suntem noi, ca fiinţe fizice. Ne aflăm aproape de descoperirea acelor adevăruri. în câţiva ani, viziunea noastră asupra vieţii pe Pământ se va fi schimbat. Acest lucru va avea un impact mai puternic și mai profund decât pretenţia lui Copemic că

Pământul e cel care se roteşte în jurul Soarelui.

Pe de altă parte, proiecţia astrală se află în conflict cu ideea sinelui privitoare la supravieţuire fizică. în primul rând, sinele consideră proiecţia astrală o pierdere de vreme, căci nu prea are vreun efect în sporirea bogăţiei noastre sau în sporirea în vreun fel a securităţii noastre fizice. în al doilea rând, treaba pe care o face sinele se limitează la tărâmul fizic, aşadar sinele nu e interesat de nimic în afara fizicului, nici de astral. Ca urmare, sinele va obiecta de fiecare dată când încercăm să ne concentrăm conştienţa asupra a altceva decât fizicul, aşa cum facem în cursul proiecţiei astrale. Va încerca chiar şi să ne înşele doar ca să ne întoarcem conştienţa înapoi, către fizic.

Prima voastră proiecţie astrală va merge probabil perfect, insă ea îi va permite sinelui să constate că proiecţia astrală nu e in interesul lui. Odată ce-a ajuns la această concluzie, sinele va încerca să saboteze încercările voastre ulterioare de a realiza proiecţia astrală. Aceasta va include distragerea atenţiei voastre in vreme ce încercaţi proiecţia astrală, va încerca să vă sperie ilunci când reuşiţi, să vă suprime amintirile referitoare la proiecţie după ce vă veţi fi întors înapoi în trupul vostru, şi va susţine teoria că „trebuie să fi fost doar un vis”.

în al treilea rând, din moment ce supravieţuirea fizică constituie misiunea sinelui, acesta va intra în „alarmă” ori de vale ori va constata ceva ce se aseamănă morţii fizice, cum ar fi părăsirea trupului fizic ce precede o proiecţie astrală.

Pentru a împiedica sinele să se amestece în aventurile noastre astrale, trebuie să înţelegem cum funcţionează sinele şi care este motivaţia sa. Ştim deja care este motivaţia sa prinvipnlă: supravieţuirea fizică. Dar cum funcţionează oare? Siiu Ic nu este o entitate exterioară, ci o parte integrală

a fiecărui om. Asemenea multor altor elemente ale psyche, sinele are o componentă conştientă şi una subconştientă. Folosim componenta sa conştientă atunci când raţionăm. Aceasta e simplu de manevrat – facem asta în fiecare zi. Prin definiţie însă, nu putem accesa direct componenta subconştientă a sinelui, însă îi putem simţi efectele sub forma emoţiilor care ne motivează. Aţi putea spune că funcţionează asemănător unei cutii negre. Ştim ce introducem în ea: situaţii, experienţe şi amintiri. Simţim ieşirea sub forma lăcomiei şi a fricii, însă nu vedem ce se întâmplă înăuntrul cutiei.

Sinele se aseamănă unei maşini mai degrabă decât unui suflet viu. Ca atare, nu are acces la energiile de forma inspiraţiei şi creativităţii, asemenea sufletului. Acest lucru e în avantajul sufletului, care este adevărata noastră natură. Nu e nevoie de prea multă gândire creativă spre a păcăli o maşină asemenea sinelui. Noi dorim totuși să realizăm mai mult decât doar să ocolim sinele. Dorim să-l facem să lucreze pentru noi – sufletul – în loc de a lucra împotriva noastră. La urma urmei, acesta era scopul original al sinelui, înainte ca interacţiunea sa cu procesele noastre de gândire să devină atât de complexă, așadar la urma urmelor cât de greu poate să fie?

!

LCfrA *ib* 777:1:7: „7;,7vp~7'ă. 77 3777 37:St-lift 7777 13'7 ¡8 S7177. c 7" ' 37 a |

2.Spuneţi-vă: „De fiecare dată când privesc acest inel, nu; xa ca i'agăduiala iăcută. Eliberaţi-vă de orice teamă sau grijă pe care le-aţi putea avea în acel moment.

5. La sfârşitul zilei, evaluaţi dacă absenţa fricii şi grijilor v-au făcut ziua mai uşoară sau v-au pus în primejdie mai mare de a vă răni. (Ceea ce-aţi făcut pe întreg parcursul

zilei va înirerupe în mod conştient un proces subconştient: mecanismul de control al sinelui prin intermediul fricii. Cu alte cuvinte aţi reuşit să curmaţi din faşă tentativa de preluare a sinelui.

6.1ntrebaţi-vă: „Oare această absenţă a fricii şi a grijii mii ameninţat securitatea viitoare sau mi-a pus în primejdie persoana în indiferent ce mod?”. Cel mai probabil veţi constata că lipsa fricii v-a oferit limpezimea gândului, care la rândul său v-a ajutat să vedeţi mai multe ocazii în jurul vostru. Conştien- I ¡zarea acelor ocazii vă sporeşte şansele unui viitor sigur. Pulem constata acum că sinele îşi respinge propriul scop, atunci vând nu vă permite să profitaţi de aceste ocazii. Odată cu conştientizarea acestei stări de fapt, sinele va începe automat să lucreze pentru voi în loc de a lucra împotriva voastră.

Sistemul de credinţe

Pierderea de informaţie

Cu toţii avem un grup de credinţe, axiome ce ne ajută să laţionăm. Să numim acest grup de opinii, credinţe *sistemul de < redinţe.* în absenţa acestor credinţe, raţiunea n-ar fi capabilă să evalueze rezultatul unui eveniment. Prin urmare, am face grevei i care ne-ar pune în pericol supravieţuirea fizică. Sinele nu poate accepta acel lucru, astfel că îşi va apăra cu ferocitate luate credinţele sale.

Spre a ne maximiza şansele de supravieţuire fizică, inventăm credinţe care să ne păstreze concentrarea asupra fizi- – ului. Aceasta limitează volumul de informaţii primite din mediul extern, mai ales din cel nonfizic. Este esenţial pentru suin a vieţuirea noastră să putem percepe doar obiectele care ne pol afecta în viitorul imediat. Informaţiile ce nu provin din 11 alitatea imediată sunt eliminate astfel încât să nu ne deturneze avuţia de la ameninţările potenţiale

aflate în imediata noastră apropiere.

Să luăm un exemplu. Mulţi proiectori raportează că aud voci şi zgomote anterior ieşirii din corp. Asemenea sunete ne înconjoară în mod constant, şi de n-am fi atât de încăpăţânaţi să le ignorăm, le-am auzi tot timpul. Pe de o parte, sinele consideră că toate acestea sunt doar o sâcâială, fiindcă îi deturnează atenţia de la potenţiale ameninţări fizice din mediul înconjurător; pe de altă parte, auzindu-le, ne speriem, căci acest lucru este inacceptabil din punct de vedere cultural, în asemenea măsură încât internăm oamenii care susţin că aud voci. Nu putem suporta zgomote decât atunci când suntem în stare de somn şi în diverse tipuri de transă, deoarece atunci sinele este deconectat (adormit) şi nu ne mai pasă cât de bine ne integrăm în cultura căreia îi aparţinem. Atunci când sinele se deconec-, tează, acelaşi lucru se întâmplă şi cu sistemul de credinţe ce ne fac să ignorăm zgomotele.

Aceasta se aplică nu numai zgomotelor, ci de asemenea şi celor mai multe lucruri nevăzute. Vreme de sute de ani, mediumii ne-au tot spus că spiritul ne călăuzeşte într-o lume în care suntem înconjuraţi de entităţi invizibile. De ce nu le-am văzut niciodată? Credinţele noastre nu ne permit să le vedem. Dacă dorim să le vedem, trebuie fie să căutăm credinţele care ne orbesc, fie să stabilim noi credinţe care ne pot face să vedem. Poate ar fi bine să încetăm să mai considerăm călăuzele spirituale ca fiind simple posibilităţi şi să începem să credem în ele ca fiind entităţi reale. Suntem însă şovăielnici în a crede orice lucru pe care nu l-am experimentat noi înşine. Nu vrem să fim induşi în eroare. Avem aici un fel de paradox: Nu putem vedea spiritele înainte de a crede în ele, şi nu putem crede în ele înainte de a le vedea.

Un alt exemplu este popularul sindrom (îi spun popular deoarece aproape toată lumea pare să îl aibă) cunoscut sub numele de Tulburare cu Deficit de Atenţie sau TDA. Doctorii nu înţeleg de ce copiii de astăzi nu se pot concentra (acesta-i motivul pentru care au etichetat această problemă de sănătate mtr-un mod atât de greu de înţeles). Atenţia copilului se îndreaptă în toate direcţiile. Cauza rezidă în sistemul de credinţe.

Aşa după cum s-a menţionat, sistemul de credinţe este astfel sistematizat încât să maximizeze șansele de supravieţuire fizică, ceea ce înseamnă că sistemul nostru de credinţe maximizează informaţiile de intrare provenind de la obiecte ce prezintă ameninţări potenţiale și minimizează informaţiile provenind de la obiecte care după toate probabilităţile nu vor prezenta vreun pericol. Acest sistem funcţionează bine în interacţiunile directe eu alte fiinţe şi obiecte. Trăim însă în epoca informaţiei – vieţile ne sunt pline de informaţie. Oriunde ne-am îndrepta, suntem bombardaţi cu informaţie: panouri de reclamă, reclame la TV și radio, etichete de avertizare, liste de ingrediente, rei lame Internet, e-mail-uri nesolicitate. Cu noua tehnologie de imprimare introdusă de Procter și Gamble, chiar și chipsurile vor avea text de reclamă imprimat pe ele!

Priviţi de jur împrejur în camera în care vă aflaţi acum. I’uteţi găsi măcar un singur obiect produs de om care să nu aibă ivxt pe el? Nu puteţi nici măcar bea o înghiţitură de suc fără a fi informaţi câte calorii primeşte corpul vostru. Ba mai rău, imai’inile și vocile din reclame sunt special alese astfel încât să vă capteze atenţia și să o direcţioneze asupra televizorului, radioului ori Intemetului. Specialiştii din marketing vor să le acordăm atenţia noastră nedivizată pentru a putea să ne încurajeze să le cumpărăm produsele.

Vremea interacţiunii directe a trecut iar sistemul nostru de credinţe nu poate ţine pas cu aceasta. Copiii nu ştiu încotro trebuie să-şi focalizeze atenţia deoarece sistemele lor de credinţe nu mai pot discerne care obiecte ridică ameninţări fizice şi care nu; în consecinţă, nu se pot decide care informaţii trebuie elini mate şi care trebuie păstrate. Se îneacă în informaţiile provenind din imediata vecinătate. Aceşti copii au dificultăţi în a acorda atenţia necesară celor ce se întâmplă în clasă, deoarece islemul lor de credinţe elimină în mod incorect informaţia provenind de la profesori sau învăţători. Reclamele, pe de altă parte, nu sunt eliminate deoarece sunt astfel create încât să atragă atenţia. E oare uimitor comportamentul copiilor?

Există două leacuri pentru TDA, iar îndoparea copiilor cu medicamente psihotrope nu este unul dintre ele. Fie reducem reclamele (n-ar fi frumos?) şi de asemenea cantitatea de informaţie oferită pentru fiecare fleac, fie încurajăm adaptarea sistemului de credinţe la un debit superior de informaţii (ceea ce va însemna mai multe limitări personale şi obiceiuri mult mai stricte).

Informaţie cenzurată

Sistemul de credinţe nu filtrează doar informaţiile senzoriale, ci de asemenea modifică anumite informaţii cu scopul de a le adapta credinţelor. Acest lucru ne conduce la un soi de cenzură, chiar propagandistică a ceea ce ne înconjoară. De ce este percepţia noastră deformată astfel? Fiindcă raţiunea nu poate accepta idei şi obiecte care nu se conformează cu ceea ce estimăm noi că este realitatea. Filtrând intrările, sinele nu trebuie să-şi mai facă griji în ceea ce priveşte derapajele din interiorul sistemului de credinţe, a cărui modificare ar afecta fără doar şi poate modul nostru de funcţionare în planul fizic.

Sistemul de credinţe este format prin experienţă. în anii tineri, fiecare experienţă suportată are ca efect dezvoltarea unei credinţe. Dacă pe vremea când abia începeam să mergem ne-am lipit palmele de partea de sus a unei sobe încinse, am simţit durerea şi am stabilit de asemenea credinţa că plitele sunt obiecte periculoase. în mod similar, am stabilit credinţa că forţa gravitaţiei ne trage în jos, iama e frig, cimitirele sunt înfricoşătoare, păsările au capacitatea de a ne bombarda cu lucmri nu tocmai plăcute, Pământul e rotund, spaţiul e vast şi aşa mai departe. Număml de credinţe pe care le-am stabilit este aproape infinit.

Odată ce o credinţă e stabilită, ea este întărită atunci când Irăim evenimente similare cu cel care a stabilit prima dată credinţa. De fiecare dată când întărim o credinţă, aceasta se înrădăcinează şi mai bine în sistemul nostru de credinţe. în cele din urmă credinţa devine o parte integrantă a modului nostru de a interacţiona cu realitatea, de la care punct ea începe filtrarea semnalelor senzoriale. Semnalele contrarii unei credinţe ferme sunt pur şi simplu respinse astfel încât să nu ne deranjeze percepţia asupra realităţii.

Spre exemplu, o femeie levitează fără vreo susţinere. Trei bărbaţi sunt martorii acestui eveniment. Primul martor, care crede că oamenii pot zbura, n-are nicio problemă în a vedea levi taţia şi prin urmare acceptă evenimentul. Nici măcar nu percepe levitaţia ca pe ceva ieşit din comun, deoarece sistemul nostru de credinţe este cel care ne dictează ce anume este şi ce nu este obişnuit. Cel de-al doilea martor crede că e imposibil pentru oameni să zboare. El este convins că levitaţia e un truc, o înşelătorie, fiindcă aceasta e singura explicaţie rezonabilă. I*i in urmare, el nici măcar nu simte nevoia de a verifica dacă presupunerea lui e corectă.

Aceasta e cea mai bună apărare a sinelui împotriva noţiunilor deranjante. (De exemplu, câţi oameni consideră că e inutil să citească literatură despre fenomenul OZN pur şi simplu fiindcă, deşi n-au verificat acest lucru ei înşişi, sunt deja siguri că OZN-urile sunt ireale sau sunt im soi de farsă elaborată?)

Cel de-al treilea martor are o credinţă adânc înrădăcinată ca oamenii nu pot zbura. Omul nici măcar nu vede levitaţia, deşi priveşte direct la femeie. Evenimentul este complet eliminat de filtrele instalate de sistemul său de gândire.

Un dezavantaj major al acestei dificultăţi de a modifica a sternul de credinţe este acela că lumea din jurul nostru, indilerent de modul în care o percepem, se schimbă rapid. Totul se ’.chimbă permanent. Chiar şi propria noastră fiinţă se schimbă **mai** repede decât sinele, în nevoia sa de stabilitate, ar dori să admită. însă credinţele, pe care le-am tot întărit pe parcursul întregii vieţi, nu se pot schimba atât de repede. întreaga noastră existenţă ar putea fi zguduită din temelii – credinţele noastre nu ne-ar permite să aflăm asta. Ceea ce reprezentau cândva puncte de referinţă, credinţele noastre, au devenit acum vălul care ne întunecă mintea.

Exerciţiu: Afectarea credinţelor

1. Pe durata unei zile întregi decideţi în mod conştient în ce anume credeţi.
2. Atunci când citiţi ceva sau când cineva vă spune ceva – indiferent ce anume este – uitaţi-vă la ceas.
3. Dacă ceasul arată o oră impară, hotărâţi atunci că nu credeţi ceea ce vi se spune. Spuneţi-vă „Nu cred asta”.
4. Dacă ceasul arată o oră pară, hotărâţi să credeţi ceea ce vi se spune. Spuneţi-vă: „Pare rezonabil. Cred asta”.
5. Gândiţi-vă cum afectează aceste afirmaţii ceea ce

credeţi despre informaţii de-a lungul timpului.

6.____La sfârşitul zilei, gândiţi-vă la credinţele voastre. Sunt diferite de ceea ce erau la începutul zilei? Constataţi acum că lucruri cu privire la care până astăzi eraţi sceptic vi se par acum mai uşor de crezut? Dacă aşa stau lucurile, atunci ştiţi că sistemul de credinţe este de fapt o maşină ce poate fi programată în mod conştient. Cu alte cuvinte, dacă vă acordaţi suficient timp, vă puteţi instrui să credeţi în absolut orice doriţi.

Cum ne afectează ceea ce credem în lumea astrală? Să luăm un exemplu. Un proiector astral se proiectează într-o pădure astrală și o găseşte foarte frumoasă și liniștită. Proiectorul este extrem de satisfăcut de aceasta. Dar de ce ar exista o pădure în astral? Din niciun alt motiv decât acela că proiectorul consideră că astralul ar trebui să arate asemenea lumii fizice, iar pădurile un lucru foarte obişnuit în lumea fizică. Credinţele noastre dictează percepţiile noastre. Ce-ar fi văzut proiectorul im;istrai dacă n-ar fi avut nicio credinţă preconcepută despre i cca ce este astralul? Atunci, în limita capacităţilor sale, ar fi \ n/ut adevărata natură a astralului, care este o parte importantă a naturii noastre ca şi fiinţe multidimensionale. Cu alte cuvinte, proiectorul a avut o şansă să descopere o parte a propriei sale mituri, dar credinţele sale au modificat percepţia sa. Şi mie îmi plac pădurile, ca oricui, dar nu vi se pare explorarea naturii imiţei noastre un lucru mai măreţ decât explorarea unei păduri?

în lumea medicală, placebo reprezintă un remediu „fals", adesea sub forma unei pilule din zahăr ori a unei operaţii chitmgicale înscenate. în articolul din 1955 al dr. Henry K. I b echer, intitulat „Puternicul Placebo", efectul placebo a fost rasii responsabil de ameliorarea sănătăţii a 21 până la 58 la iila dintre pacienţii lotului de test. Un

medicament de tip pla-

— « ho foloseşte credinţele pacientului în cursul tratamentului **pentru** a favoriza vindecarea. Dacă pacientul are o credinţă care apune că medicamentul respectiv îi va permite să-şi vindece o amunită afecţiune, atunci vindecarea va avea loc fără aportul i< al al medicamentului, cu condiţia ca pacientul să fie convins >.M sc administrează medicamentul respectiv. Placebo este un

— < inplu despre modul în care credinţele ne guvernează realitatea.

Aşadar iată marea întrebare: în conformitate cu fizica, insecta numită albină are aripile prea mici pentru a putea permite trupului ei mult prea mare să zboare. Şi totuşi ne face în

— iudă bâzâind prin aer asemenea unui acrobat. Acum, imagina- |i vă aceeaşi albină zburând la colegiu ca să studieze fizica şi i< iod inamica, fiindcă doreşte să avanseze în stup. După absol- < iu, îşi priveşte propriul corp, măsurând raportul între aripi şi

i- i<nlatea corporală. Va mai fi oare albina capabilă să zboare iii nou-createle sale credinţe în fizică o vor ţintui la sol?

Vineri, 6 decembrie 2002

învăţarea levitaţiei

Această experienţă are loc undeva între lumea viselor şi astral. Visez că stau pe o bancă în piaţa centrală din orăşelul meu natal alături de ceea ce pare a fi familia mea. Nu-i recunosc pe aceşti oameni, însă simt că sunt familia mea. Un bărbat, care-mi aminteşte de Don Juan (din cărţile lui Carlos Castaneda), apare. Poate că sentimentul meu că acest bărbat e un învăţător sau instructor este ceea ce îmi atrage mintea în a crea această paralelă cu Don Juan, care şi el este un

învăţător, un instructor. In mod intuitiv, ştiu că acest bărbat e mort, dar îl pot vedea oricum. Pare a fi aici numai în spirit.

Levitează, pluteşte la câteva zeci de centimetri de pământ. Ne spune că a venit să ne înveţe pe toţi arta levitaţiei. El mă încurajează să încerc. încerc de câteva ori, dar de fiecare dată gândul „e imposibil” mi se iveşte în minte. Prin urmare, e imposibil; nu poţi face ceva dacă eşti încredinţat că acel lucru nu poate fi făcut. Bărbatul mă încurajează iarăşi şi iarăşi. Un tânăr de alături începe să leviteze. Pare să nu aibă probleme în a învăţa, eu însă am. In cele din urmă hotărăsc că cea mai bună modalitate de a împiedica aceste gânduri care-mi limitează capacităţile să-mi apară în minte este acela de a opri dialogul interior în întregime. Cred că asta ar fi făcut Don Juan.

In chiar secunda în care mi-am întrerupt dialogul intern, o explozie uriaşă! Presupun că explozia este în lumea fizică din trezie. Se pare că acum sunt conştient de faptul că nu sunt treaz. Pot vedea bucăţi dintr-o pocnitoare zburând prin faţa ochilor mei din vis. Presupun că în lumea fizică o pocnitoare trebuie să fi explodat chiar lângă urechea mea stângă. Cine ar face aşa ceva? Oricine ar fi, se pare că n-ar ezita să-mi facă rău. S-ar putea să fiu într-un mare pericol fizic. Mă zbat să mă trezesc. Reuşesc să mă trezesc pur şi simplu printr-un act de voinţă. Durează zece secunde până ating starea de trezie nu ntală completă.

Privesc către stânga şi o văd pe soţia mea Barb şezând paşnică la masa din bucătărie. Concluzionez că trebuie să fi fost pisica cea care a jacut zgomotul cu pricina, poate trântind 0 conservă cu hrană de pe masă pe podea, însă mai târziu, când o întreb, Barb spune că n-a fost niciun fel de zgomot. De lopt întreaga dimineaţă fusese neobişnuit de calmă.

Cred că în cursul acelei nopţi, am petrecut o bună bucată

• *Ir vreme la un centru astral de instruire, unde am participat la Iuţii referitoare la modul în care credinţele noastre ne ofertează realitatea. Persoanele pe care le percepeam ca fiind hunii ia mea erau colegii mei de studiu. Poate că îi percepeam*

• *ii fiind rude fiindcă petrecusem atât de multă vreme împreună iii astral. Ni s-a predat tuturor o lecţie cu privire la modul în. arc credinţele guvernează realităţile noastre. In acest caz, h < ¡ia nu putea fi învăţată decât în cadrul unui vis, acolo unde*

■ *de mai multe dintre credinţele lumii fizice sunt intacte, işitdar, întreaga clasă s-a mutat în dimensiunea visului, 'o, >ment în care eu, cel care visa, am devenit conştient de lecţia*

• *i in ■ mi se preda. Profesorul ne-a demonstrat modul în care*

• *„dinţa în gravitaţie ne poate împiedica să levităm. Nu exista absolut niciun motiv pentru care să nu levitez, deoarece în! urnea viselor nu există gravitaţie, doar că eu nu credeam că L vitaţia poate fi realizată.*

Explozia mi-a semnalat încheierea lecţiei. întreaga lecţie, u *pare, fusese gândită astfel încât să mă aducă treptat la*

1 ■. *iii. area ideii că dialogul interior ţine credinţele pe locul lor.*

< o ud ne oprim dialogul interior, suntem liberi să vedem fără l dinii credinţelor. Atunci când lecţia a fost învăţată, profesorul

■ *i. onsiderat că e inutil ca eu să mă mai învârt pe acolo, astfel*

• *••' ni ii convins să mă trezesc cu o mare bubuitură.*

Evoluţia minţii

Oricât de mult ar filtra din aportul senzorial credinţele noastre, există adesea o porţiune mică de informaţie imposibil de clasificat (în conformitate cu sistemul nostru de credinţe), care reuşeşte să se strecoare prin fisurile din sistemul nostru de credinţe şi ajunge la mintea noastră. Atunci când ne pătrunde în minte, nu putem să o înţelegem, fiindcă n-avem nicio experienţă prealabilă de acest fel şi nici vreo credinţă în raport cu care să o judecăm. Acesta e cazul în momentul primei noastre proiecţii astrale.

Atunci când ne părăsim trupul pentru prima dată, evident că dăm de noi experienţe, fiindcă ne aflăm pe un teritoriu neexplorat. încercăm cu disperare să înţelegem ce se întâmplă, în cursul primei mele proiecţii astrale, am încercat să raţionez logic, însă acest lucru nu a avut prea mare succes în astral. în ciuda eforturilor noastre de a înţelege, dacă sistemul de credinţe nu conţine vreo referinţă, experienţa va rămâne o necunoscută pentru noi până ce subconştientul va avea timp să o digere. Ceea ce sistemul de credinţe nu poate înţelege nu putem: nici noi înţelege. După o vreme, trebuie pur şi simplu să renunţăm să înţelegem în vreun fel; o etichetăm „Experienţă meseriaşă de gradul unu” şi să o punem la păstrare undeva într-o zonă ascunsă a minţii noastre.

Motivul pentru care nu putem să înţelegem experienţa noastră astrală este acela că sistemul de credinţe pe care-1 avem despre natura realităţii intră în conflict cu ea. în timp, vom găsi subconştient o nevoie de a modifica sistemul de credinţe cu scopul de a putea încorpora incontestabila experienţă astrală. Acesta este un proces natural în cadrul căruia sistemul de credinţe învaţă şi se adaptează condiţiilor de viaţă în schimbare. Procesul este destinat să optimizeze

supravieţuirea în spaţiul fizic, dar ar putea la fel de bine să fie folosit pentru a optimiza explorarea în spaţiul nonfizic. Pe măsura restructurării sistemului de credinţe, cu scopul de a permite configurarea de noi reguli pentru realitate, ne găsim într-o situaţie neconfortabilă, litră a şti ce este realitatea sau ce este viaţa fizică. Pe scurt, nu lim în ce să mai credem.

Atunci când rearanjarea este în cele din urmă completă, i onstatăm că dintr-odată credem că a ne părăsi trupul este un lucru la fel de firesc ca succesiunea zi-noapte. O nouă credinţă, necea că o persoană îşi poate părăsi trupul, a fost stabilită. în udaşi timp, credinţa că „Sunt o fiinţă fizică” a fost modificată pi c a include măcar posibilitatea ca conştienţa acelei fiinţe să poată fi concentrată în afara fizicului, iar credinţa că moartea este *game-over*-ul final se clatină atârnată de un fir subţire.

(Vezi figura 1).

Uneori avem senzaţia că stăm nemişcaţi, ca şi când ne-am li oprit din evoluţie. Amintiţi-vă atunci că cea mai mare parte a ••himbărilor au loc în subconștient. Nu suntem conştienţi de ele.

Schimbarea prin şabloane

Exerciţiu: Reacţiile gândirii

1. Mergeţi în baie.
2. în vreme ce vă aflaţi în baie, amintiţi-vă ce-aţi mâncat 11 micul dejun. Dacă nu aţi servit micul dejun, amintiţi-vă de **ultima** masă.
3. Gândiţi-vă la mâncărurile servite care erau bogate în /nli. iruri: de exemplu cereale.
4. Dacă nu găsiţi nimic servit la masa respectivă care să i*>11 * ■ in acea categorie, gândiţi-vă la tot ceea ce aţi mâncat în **ultimele** zile până ce veţi găsi o anumită hrană cu conţinut **tu.** ii— de zahăr.

v Mergeţi şi faceţi toate acestea acum. Nu reveniţi la 11” i. |lână ce nu aţi încheiat paşii 1 – 4.

o De ce-a trebuit să faceţi toate astea – vă întrebaţi. Veţi vi.1.1 intr-un minut.

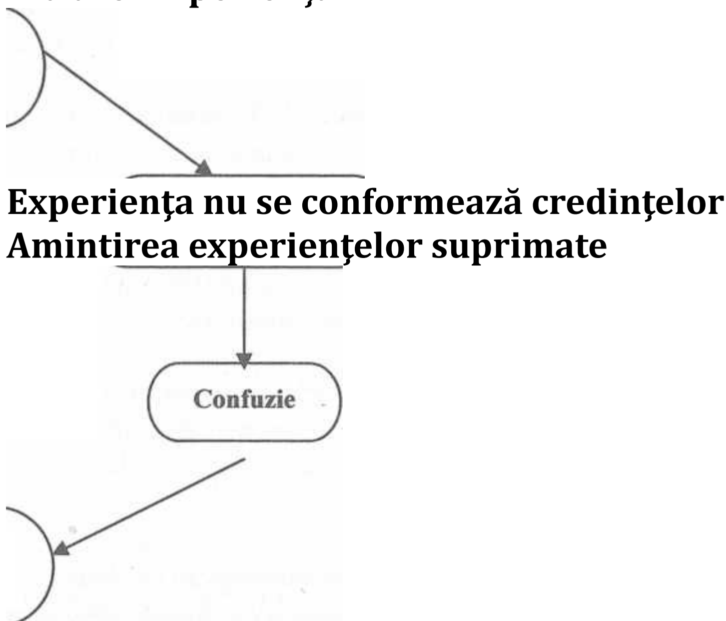
c

Sistem de credinţe stabil

Intrare: Experienţă

Experienţa nu se conformează credinţelor

Amintirea experienţelor suprimate

Restructurare subconştientă y a credinţelor (de ex. învăţare) *1*

Figura 1. Procesul de învăţare al sistemului de credinţe ca răspuns la experienţa unei proiecţii astrale.

Există un aer de familiaritate în modul în care vă funcţionează mintea. Atunci când formulaţi un gând, un alt gând va urma imediat, ca şi când ar fi fost declanşat de primul gând. Fiecare gând declanşează o *reacţie gânditoare.* Acesta este un proces pe care l-aţi parcurs de atâtea ori încât a devenit o rutină – o rutină limitatoare!

Suntem fiinţe cărora le plac securitatea şi confortul oferit de obişnuinţă, astfel că adesea nu întâmpinăm cu bucuriei schimbarea. Cu toate acestea, pentru a ne schimba imaginea asupra lumii, trebuie să ne modificăm modul de a gândi. Dupăj cum se spune: Schimbă-ţi mintea şi trupul o va urma. Ne vom

I Icxa acum muşchii minţii în afara şabloanelor de gândire obişnuite, iar trupurile noastre o vor urma.

Schimbarea şabloanelor de gândire întreaga zi încercaţi să gândiţi neconvenţional.

1. Atunci când auziţi un sunet (de exemplu sunetul unei motociclete), nu vă gândiţi: „Da, o motocicletă”, aşa cum faceţi «le obicei. în loc de asta, gândiţi-vă: „Da, o antilopă”. Gându- 11 le voastre vor fi uşor confuze şi aceasta vă va permite să coni.iiaţi cum funcţionează mintea.
2. Ori de câte ori vă vine în minte un gând, şi ştiţi exact «e gând va urma ca reacţie fiindcă aţi mai făcut asta de atâtea ou, suprimaţi acel gând şi înlocuiţi-1 cu o ciudăţenie inventată d voi. De exemplu, atunci când turnaţi lapte în pahar diminea- |.i **in** loc să gândiţi „... şi-mi voi folosi abilităţile de echilibru i i Ici încât să nu-1 vărs...”, gândiţi astfel: „Acesta-i un pahar de i i|iie vrăjit, făurit în măruntaiele de foc ale Muntelui Pieirii.

mc laptele la un loc prin forţele magice extraordinare pe care i posedă”. Alimentaţi-vă mintea cu alte asemenea gânduri *iu iişieptate.*

3. Observaţi cum sentimentul de familiaritate dispare din ea voastră. Vă schimbaţi modul de gândire şi ca urmare

Şlibloanele de gândire. Acest proces vă deschide mintea astfel mm ii să puteţi vedea o gamă mai largă de posibilităţi decât suni’|i obişnuit. _

Acum, să revenim la exerciţiul de reacţii ale gândirii, în

■ io aţi mers la baie. Când v-aţi gândit la zahăr, v-aţi examinat **’linţn în** oglindă? Dacă da, acesta e un exemplu viu despre modul în care funcţionează reacţiile gândirii. în cursul anilor I’»<(), am fost bombardat cu propagandă pe tema: zahărul strică ilinjii. Aceasta a format în mine o teamă de zahăr. Dacă şi voi aţi fost expuşi aceleiaşi propagande, atunci e posibil să aveţi aceeaşi teamă şi voi.

In cazul exerciţiului, când v-aţi gândit la zahăr, în reacţia voastră a intervenit teama, sub forma gândului de a vă verifica dinţii să vedeţi dacă n-au apărut carii declanşate de zahărul ingerat. Acesta este procesul subconştient automat al reacţiei gândirii. Acum că aţi experimentat pe cont propriu cum anume lucrează reacţiile gândirii în cazul vostru, puteţi învăţa şi să le întrerupeţi şi apoi să le transformaţi într-un proces conştient.

Realităţile fizice

Pentru a putea folosi adevărata putere a astralului, trebuie să înţelegi ce este astralul şi cum tu, ca fiinţă conştientă, te reiaţi onezi cu el. Sunt însă multe capcane pe drumul ce duce către acea înţelegere. Scriu despre aceasta aici şi în capitolul următor fiindcă cea mai mare greşeală pe care am facut-o – cea mai adâncă capcană în care am căzut – când am început cu proiecţiile astrale, a fost aceea de a presupune că astralul este doar o altă versiune a fizicului. Ei bine, nu e aşa.

Adevărul este că, la un nivel superficial, astralul este orice doriţi voi să-l faceţi, astfel că, dacă doriţi să-l faceţi aidoma fizicului, puteţi (imaginaţi-vă ce confuzie creează asta în astral). Dar nu asta dorim noi să facem. Noi vrem de fapt să trecem până la adevărata natură a astralului şi nu să ne lăsăm prinşi în altă realitate fizică.

E foarte probabil că orice noţiune preconcepută pe

care o aveţi despre ceea ce este astralul vă va limita aventurile. Chiar şi cea mai măruntă aşteptare vă va afecta experienţele astrale, aşa cum mi le-a afectat şi pe ale mele. Este prin urmare esenţial să vă păstraţi mintea complet deschisă asupra modului în care funcţionează astralul. Trebuie să vă eliberaţi de toate ideile pe care le aveţi despre ceea ce este astralul. Deschideţi-vă mintea unor noi posibilităţi. Nu acceptaţi nicio limitare.

Uitaţi tot ce ştiţi despre vedere, auz, pipăit, gust, miros şi orice altceva asociat cu fizicul. Acestea nu sunt uneltele astralului. Dacă doriţi să aflaţi ce este astralul, mai întâi eliminaţi I o.i te noţiunile limitative cu privire la ce sunt lumea fizică şi n ulitatea. Dacă aveţi probleme în a accepta astralul ca parte a n ulităţii, trebuie să vă rescrieţi definiţia realităţii şi poate chiar l'c cea a vieţii. începeţi de la zero şi lăsaţi-vă experienţele asii ule să vă formeze înţelegerea asupra astralului.

Miercuri, 13 martie 2002

Creaţia recursivă

In meditaţie, în ochiul minţii mele, merg la Goldie, unul hmire spiritele mele călăuzitoare actuale. II rog să mă ajute să ••limin vălul minţii:

„Vreau să văd tot ce mă înconjoară", îi spun lui Goldie., I re au să văd întregul Creaţiei".

„Nu totul poate fi văzut spune Goldie, fiindcă este infinit 111 *nrsiv. Exact aşa cum protonul este parte a unui atom care* – v/t ••*parte la rândul său a unei molecule, aşa este structurată şi* < *îvuţia. Universul e parte a ceva mult mai mare, care este la i uni Iul său parte a ceva şi mai mare, şi aşa la infinit. Lumea fi. ucă e o parte a lumii spiritelor. Lumea spiritelor este şi ea la i uuiIul ei infinit recursivă. „*

Aceasta e pentru mine o informaţie de importanţă

esenliulu. Nimic nu are sfârşit. Nu există destinaţie finală a progresăm sufletelor noastre pentru că nimic nu se sfârşeşte.

Atunci vreau să văd o imagine suficient de mare. „

Un alt spirit apare şi-mi dă ceva ce seamănă cu o lampă, l’i ivesc în lampă, iar aceasta mă orbeşte cu o lumină galbenă. I iiiniua îşi schimbă culoarea. Simt cum mă furnică ceafa mea ” /■ u Configuraţia energetică a gâtului meu se deschide. Văd, nu iu imagini, ci în sentimente, cum e lumea spiritelor. E con-■ui uită din sentimente ce n-au nume în limbile omeneşti. îmi amintesc de frumuseţe, speranţă, autorealizare, deschidere, aventură şi creativitate.

în acest capitol, încerc să vă slăbesc credinţele despre ce este realitatea. Nu trebuie neapărat să fiţi de acord cu ceea ce scriu. Lucrul cu adevărat important este să acceptaţi posibilitatea ca viaţa şi realitatea să însemne mai mult decât aţi fost învăţaţi. Acest punct de vedere vă va ajuta să profitaţi cât mai mult de pe urma experienţelor voastre astrale. Voi încerca să demontez orice fel de aşteptări limitative cu privire la astral din sistemul vostru de credinţe, să vă uşurez învăţarea din călătoriile astrale. Cu toate acestea, deoarece schimbarea unui sistem de credinţe este unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le poate întreprinde o persoană, s-ar putea să vă doriţi să citiţi acest capitol de mai multe ori.

Credinţe limitative

Prea mulţi oameni privesc fizicul ca pe singura realitate. Ei cred că orice este real trebuie să fie fizic. Pentru ei, există două alternative: proiecţia astrală este un fenomen fizic, sau este o halucinaţie. Este de neconceput pentru cei mai mulţi dintre noi că o persoană poate intra în altă dimensiune care nu este fizică şi totuşi să perceapă călătoria ca fiind reală. începând de la acest foarte îngust punct de vedere, cei ce încearcă să valideze sau să invalideze

realitatea proiecţiei astrale (şi eu am încercat aceasta) se folosesc de fapt de fizic pentru a încerca să demonstreze că proiecţia astrală este reală. Acest lucru este imposibil de demonstrat, desigur, deoarece proiecţia astrală nu este un fenomen fizic.

Doar ca joc al minţii, ce s-ar întâmpla dacă cineva ar reuşi să demonstreze că o proiecţie astrală poate manifesta ceva, să zicem o briză răcoroasă prin aer, în fizic? Ar trebui oare ca doar manifestarea fizică să fie socotită drept reală? Nu putem dovedi că restul proiecţiei astrale este de asemenea fizică, astfel

1 aceasta trebuie să însemne că partea aceea este ireală, nu-i

i .a? Cauza devine ireală, iar efectul real.

Acest mod de a gândi este destul de larg răspândit în ştiinţa modernă. Este factorul limitativ în medicină. De exemplu, „ic un lucru puţin cunoscut faptul că majoritatea bolilor îşi au „iiginea în minte – un tărâm care este considerat ireal – şi că multe dintre simptome apar în fizic. Orbiţi de credinţa noastră m lizic, încercăm să vindecăm boala ştergând simptomele fine. Nu dăm nicio atenţie originii lor. Drept rezultat, boala suin;ivieţuieşte şi apare în alte simptome, asemenea unui copac i in e odată tuns dă naştere altor ramuri. Ceea ce trebuie să în- Idcgem este că originea bolii este cheia sănătăţii, în vreme ce imptomele sunt create doar pentru a ne *ajuta*, alarmându-ne cu privire la existenţa bolii, astfel încât să putem să ne ocupăm de m iginile ei.

Savanţii refuză să se ocupe de zone ale cercetării care Mimt considerate necorespunzătoare: proiecţia astrală, intuiţia, pivcogniţia, clarvăzătorii, telepatia, telekinezia, vederea la disinn|fi, OZN-urile şi visurile, spre a numi doar

câteva. Aceia ’ ii v o fac își primejduiesc carierele şi riscă ridiculizarea din piu tea colegilor lor. Dar cine oare poate hotărî ce anume se i ii vine şi ce nu? Sinele. Sufletul nu are asemenea limitări cum.ii li necuvenit sau cuvenit.

Ştiinţa a devenit instituţionalizată şi prin urmare şi-a pn i ciut flexibilitatea necesară pentru a investiga un fenomen de lipul proiecţiei astrale. Nu există tragedie mai mare decât.ii rusia. Cumva, am reuşit să stingem flacăra care ne mână 11 mţu – dorinţa de a afla adevărul – şi făcând aceasta am împu-dicat dezvoltarea de cercetări care ne-ar fi putut conduce mii o lume mai bună. Am putea să fi comunicat deja telepatic
ii loţii de acum, de-am fi acordat acestui fenomen atenţia investigaţiei ştiinţifice pe care o merită de câţiva ani buni. 1 n in va, dorinţa de a cunoaşte adevărul a fost înlocuită de ilm mţa de a apăra ceea ce am acceptat anterior drept adevăr, fără alt motiv afară de acela că am investit în ele mândrie, în calitatea lor de adevăruri. Dar omenirea nu poate evolua agățându-se de adevărurile de ieri. Mintea omenească evoluează.

Ne îmbogăţim realitatea pentru a fi capabilă să cuprindă dimensiuni din afara fizicului. Odată cu aceasta, noi adevăruri vor ieşi la suprafaţă. Acest lucru e inevitabil. Acesta e modul în care funcţionează evoluţia şi a funcţionat încă de la naşterea a indiferent ce va fi fost la început, de va fi fost vreodată unul. Unele noi adevăruri ne vor face să punem sub semnul întrebării pe cele vechi (sau, mai degrabă, ceea ce credeam a fi adevăruri), însă acesta este doar sănătos. Ceea ce este nesănătos, pe de altă parte, este să ne agăţăm de adevăruri depășite, ca şi când ele ar fi însăşi viaţa noastră.

Nu e nimic rău în modelul ştiinţific. Ceea ce este rău însă e că setul curent de adevăruri – adevăruri care, se

presupune, au fost adunate folosind modelul ştiinţific – este contaminat de false presupuneri: dimensiunea fizică est externă; orice nu e conectat de fizic e doar o iluzie; realitatea este constantă şi prin urmare o lume fluidă este mai puţin reală decât una ce se schimbă lent; şi orice lucru pe care nu-1 putem înţelege cu minţile noastre logice este ireal. Modelul ştiinţific are un mecanism pentru înlocuirea adevărurilor invalidate, dar acel mecanism este blocat de presupunerile a mii de savanţi. Oricât de mult ar încerca cineva, este dificil să fie un savant obiectiv. Când i se prezintă rezultatele unui experiment, este în natura umană să recurgă la credinţele susţinute anterior atunci când le interpretează. Este dificil să dezvolte teorii care să intre în conflict cu nucleul a ceea ce a fost învăţat anterior.

Duminică, 17 martie 2002

Esenţa mea

De multă vreme mă întreb dacă sunt un suflet, liber de legăturile cu trupul meu fizic, ori dacă sunt o mică conştienţă aparţinând unui trup, care este folosit şi manipulat de un suflet necunoscut mie. Este clar acum că sunt un suflet. De-aş fi fost doar un trup, nu mi-ar fi fost posibil să am proiecţii astrale.

Cineva ar putea argumenta că conştienţa legată de trup ar putea realiza proiecţii (poate cu ajutorul sufletului), dar eare-ar fi scopul unei asemenea abilităţi? Nu ar avea sens ca o i *ni ¡ştiinţă legată de trup să poată proiecta, deoarece aceasta moare odată cu trupul. Dacă n-ar muri odată cu trupul, atunci n ar fi legată de trup de la bun început şi-atunci ar fi un suflet.*

Este mai probabil ca sufletul să fie cel ce realizează proiecţia, şi deoarece eu sunt cel care proiectează, eu sunt acel uţlet. Proiecţiile dovedesc că eu, sufletul, sunt capabil să upravieţuiesc fără trup. Prin urmare, voi supravieţui morţii /l.

ice. Ufff ce uşurare.

Nu este prea dificil să ne imaginăm că cele cinci simţuri »Ic care dispunem nu pot percepe întreaga creaţie. Dacă sub- ■a ticţi la teoria evoluţiei, atunci un simţ fizic este de fapt o **unealtă** creată de strămoşii noştri, posibil din pură coincidenţă, t ii scopul de a-şi îmbunătăţi şansele de supravieţuire. Spre i M inplu, animalele care trăiesc sub pământ nu au nevoie de

■ **H Iu** lizici deoarece acolo este mult prea întuneric pentru ca ei **■ii vadă** şi, prin urmare, ei nu-şi dezvoltă ochii.

Pentru a comunica ceea ce simţeau, strămoşii noştri au iiiv. voltat ideea abstractă a tuturor lucrurilor care puteau fi per-

■ opule prin intermediul simţurilor şi au botezat această colecţie *hum a fizică.* Dacă organismele biologice evoluează cu adevăiui. este de conceput ideea că sunt numeroase lucruri în jurul

ii- .im pe care nu le putem percepe, deoarece nu ne-am dezvoli ii ineă simţurile necesare pentru a le percepe. Ar fi o eroare i ••h vm de limitativă să presupunem că setul nostru curent de Nim|un este capabil să perceapă tot ceea ce se află în jurul Mustru. Prin urmare ar fi incorect să presupunem că ceva este im.il doar fiindcă noi nu-1 putem simţi. Puteţi fi siguri că va

■ msin o versiune îmbunătăţită de oameni poate chiar peste un an – şi alta peste încă unul, şi aşa mai departe. Puţin câte puţin, creăm simţuri pentru ceea ce nu putem percepe.

Mulţi oameni văd *mintea* ca pe un obiect ce poate călători prin fizic şi poate vedea ce se află acolo. Dar ceea ce noi percepem ca fizic se află *în interiorul* minţii noastre. Simţurile noastre alimentează mintea cu informaţii, iar mintea creează *experienţa* fizicului pe baza acelei informaţii.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru astral. Ceea ce ne inspiră să creăm experienţa fizicului sau astralului este ceva complet diferit şi nimeni nu pare a avea o idee prea bună cu privire la ceea ce este cu adevărat. Prin urmare, a susţine că proiecţia astrală este o iluzie (şi prin urmare ireală) deoarece se întâmplă doar în minte este absurd. Unde altundeva ar putea avea loc? Realitatea, fizică sau astrală, este ceva ce construim în interiorul minţii, nu ceva ce ne este servit de către un factor extern.

Natura fizicului

Prea mulţi sunt oamenii care au văzut fizicul ca pe singura realitate adevărată. Opinia aceasta se modifică acum, ca urmare a cercetărilor în fizica cuantică. Quarcii sunt binecunoscuţi ca fiind particulele care compun neutronii şi protonii, care la rândul lor compun atomul, despre care s-a presupus multă vreme că ar fi cărămida indivizibilă ce compune toată materia fizică. Fizicienii caută acum „cărămizile” din care sunt construiţi quarcii. Aceste cărămizi teoretice sunt numite de unii rishoni sau stratonii. Când şi dacă vor găsi aceste particule, sunt mari șanse că va trebui să înceapă căutarea particulelor care compun rishonii sau stratonii. Când şi acestea vor fi găsite, va începe vânătoarea după ceva și mai mic. Particulele par să se dividă la nesfârşit în componente discrete din ce în ce mai mici.

Aceste particule minuscule sunt separate de distanţe comparativ uriaşe de spaţiu gol. Cu cât coborâm mai adânc în materie, cu atât găsim mai mult spaţiu gol. Un atom nu este o particulă solidă, ci un spaţiu gol locuit de neutroni, protoni și electroni. Neutronii sunt compuşi din spaţiu gol în care se află quarci. Asemenea, quarcii sunt de fapt spaţii goale locuite de l ishoni. Rishonii sunt şi ei în cea mai mare parte spaţiu gol și aşa mai departe. De fiecare dată când

descoperim o particulă, sc dovedeşte în cele din urmă că şi aceasta reprezintă de fapt efectul unei alte particule şi mai mici care „bântuie” un spaţiu gol enorm. De fapt, nu se descoperă noi particule, ci doar şi mai mult spaţiu gol cu promisiunea unei particule şi mai mici. Natura materiei este o şaradă eluzivă de gol infinit.

Acolo unde iniţial credeam că vom găsi „cărămizi” nu e nimic. Cum se poate asta? Ce e de fapt acest lucru numit materie? Cum poate materia fizică să fie construită din nimic? (um poate materia fizică să *fie* ceva ce *nu este}*

O analogie care mi se pare foarte potrivită, poate pentru i;i sunt inginer software, este realitatea virtuală. în software, realitatea virtuală este reprezentată de informaţii *despre* lume. Software-ul nu conţine lumea însăşi; de aici şi cuvântul *virtual.*

I In mod de a privi lucrurile este acela că nu există niciun fel de lume în software (sau oriunde altundeva), ci doar o descriere a lumii. Descrierea este folosită pentru a oferi *impresia* unei lumi > Icctive. Desigur, cât de bine este recepţionată această impresie tlcpinde de receptor, utilizatorul uman al calculatorului. Poate m esta este modul în care funcţionează şi lumea fizică.

Poate nici nu există o lume fizică, ci doar o *descriere* a ei. I)o unde vine această descriere a lumii fizice, nu ştiu. Poate că noi, ca indivizi ori ca grupuri, o construim continuu pe măsură mteracţionăm cu impresia noastră despre lume. Asemenea, i ii de bine ne dă această descriere impresia unei lumi efective, ■ li pi ude de cei ce o percep – noi – sau, mai degrabă, credinţele i aşteptările noastre. Poate în anumite cazuri, în care impresia noastră despre lume slăbeşte, ajustăm subconştient descrierea lumii astfel încât să o facem mai convingătoare. Ar putea oare universul fizic să fie doar o

descriere, o schemă veşnic schimbătoare, mai degrabă decât un loc real, efectiv?

înapoia scenei se află un câmp de energie nonfizică pe care îl numim astral. Câmpul nu are nici formă, nici gust şi nici sunet. Nu se conformează modului în care considerăm noi c-ar trebui să se comporte o lume adevărată. Este pur şi simplu energie nonfizică neutră. Nu se află nimic în el decât abilitatea de a crea orice. Extragem energie din acest câmp în percepţia noastră. Odată ajuns acolo, modelăm energia în forme ce se potrivesc descrierii noastre despre lume. Realitatea dinapoia experienţei fizice este o formă de energie subiectivă modelată de minţile noastre individuale.

Există moduri inimaginabil de multe de a modela energia astrală. Dacă veţi avea ocazia de a întâlni alte fiinţe din univers, aţi putea constata că ei își privesc spaţiul înconjurător în moduri complet diferite. Nu împărtășesc credinţele noastre despre cum ar trebui să arate o lume. Au propriile lor credinţe şi astfel modelează energia nonfizică încât să se conformeze acelor credinţe. Rezultatul acelei modelări este ceea ce ei percep ca fiind spaţiul lor înconjurător. Spre exemplu, ocupanţii OZN-urilor, se raportează că trec prin ziduri, apar şi dispar şi intră în vise. în mod evident, viziunea lor asupra lumii nu conţine ziduri şi uşi şi nici măcar o distincţie clară între conştienţa în stare de trezie şi cea în stare de somn.

Materia se dovedeşte a fi doar una dintre multele modalităţi de a privi la sau de a concepe energia nonfizică. Singurul lucru care face această percepţie a energiei specială este acela că noi, în calitate de fiinţe fizice (termenul pe care-1 folosim noi), am dezvoltat simţuri – ochi, urechi, şi aşa mai departe – ca să ne ajute. întrucât avem mijloacele necesare perceperii energiei în forma ei particulară a

fizicului, am făcut acea percepţie realitatea noastră. Dacă ne-am fi dezvoltat simţuri capabile de a măsura energia în alte moduri, atunci *acel* mod ar fi fost cel pe care l-am fi considerat realitatea. Realitatea este în ochii privitorului. Oferiţi-i privitorului un ochi astral şi el va nvcepta astralul ca fiind de asemenea o realitate. Oriunde-am merge, sus sau jos, gros sau dens, în cele din urmă ne dezvolum simţuri ce ne permit să ne obişnuim în suficientă măsură cu împrejurimile încât să le denumim realitate. Aceasta datorită l iptului că suntem fiinţe nonfizice şi ne putem adapta la orice I urină de realitate decidem să creem.

De data aceasta, ne-am extins simţurile cu scopul de a mleracţiona cu energia în mod fizic. Am ales să facem fizicul n ulitatea noastră curentă. Spaţiul fizic nu are frontiere reale pentru noi, cu excepţia celor pe care le creăm noi înşine. Dacă credem că materia este unica modalitate corectă sau reală de a percepe energia, atunci nu vom fi capabili să simţim energia în nicio altă modalitate.

Este oricum în natura noastră să creăm în mod constant noi experienţe, şi cea mai bună modalitate de a face aceasta csle să ne extindem în teritorii necunoscute, inclusiv în cel fizic i in astral. întreaga voastră copilărie a fost o lungă perioadă de adaptare la simţurile voastre fizice extinse. Acum vă extindeţi.miturile spre a simţi energia în mod astral. Va fi nevoie de limp şi de eforturi, dar va merita. Nu vă veţi opri cu astralul ii »(uşi. Nu veţi înceta să vă extindeţi pe voi înşivă astfel. Nu vă v c| i opri din explorarea de noi orizonturi.

Mintea asupra materiei în 1927, Werner Heisenberg a dovedit că, datorită naturii **lor,** este imposibil să se măsoare mişcarea particulelor subatoinice. Spre exemplu, dacă dorim să măsurăm poziţia unui election, trebuie să îi

aplicăm lumină sau, în caz contrar, nu-1 vom I mica vedea. Lumina (fotonul) va energiza electronul, sporiniIo i viteza. Cu alte cuvinte, nu putem măsura o particulă cuanli< i Iară a o modifica.

Din fericire, în 1925, fizicianul Erwin Schroedinger a ilr/voltat o funcţie de undă cuantică cu scopul de a calcula cum anume este un electron împrăştiat în spaţiul subatomic. Aceashl funcţie de undă este aplicabilă tuturor particulelor de mici di mensiuni ce se comportă asemenea undelor, inclusiv quarcilor, în experimentele ulterioare, Max Bom a confirmat că un elec tron rămâne mai degrabă corpuscular și nu se împrăştie, rescriind astfel semnificaţia funcţiei de undă. Spre uimirea lui Schroedinger, funcţia de undă a ajuns să reprezinte *probabi litatea* de a găsi o particulă subatomică într-un anume punct din spaţiu, mai degrabă decât poziţia sa reală. Funcţia de undă oferă mai multe poziţii în care particula este probabil să se afle. Particula se spune a fi superpoziţionată, însemnând că poate li în oricare dintr-un număr de poziţii. Noţiunea de superpoziţionare a fost atacată de numeroşi fizicieni, inclusiv de Einstein, deoarece, în conformitate cu fizica lui Newton, o particulă poate să se afle într-o singură poziţie la un moment dat, astfel că probabilitatea sa ar trebui să aibă o singură poziţie. Cu toate acestea, este evident că fizica convenţională nu poate explica comportamentul particulelor cuantice.

Niels Bohr a raţionat că natura particulei cuantice este probabilistică. Prin urmare, nu există în nicio poziţie, ci este probabil să existe în mai multe. Aplicând teoria lui Bohr, cunoscută astăzi sub numele de interpretarea Copenhaga a mecanicii cuantice, am putea spune că materia nu există, dar probabilitatea materiei există. Şi dacă materia nu există, spaţiul și timpul nu există, deşi probabilităţile lor există.

Atunci când măsurăm particula, se ivește o problemă. în momentul măsurării, ea încetează de a mai fi superpoziţionată şi apare în numai una dintre poziţiile probabile. Această tranziţie este cunoscută în fizica cuantică sub numele de colapsul funcţiei de undă. Funcţia de undă oferă în mod incorect mai multe poziţii probabile când noi ştim că particula se află întruna singură. Aceasta ridică întrebarea care se află în miezul problemei cuantice: Cum alege particula o poziţie dintre mai multe, toate cu probabilităţi egale?

Colapsul dintr-o stare probabilă într-una măsurată este ivoretizat de unii a nu fi deterministic, ci mai degrabă o tran- /iţie aleatorie guvernată de legile probabilităţii. Acest lucru ar însemna că Universul este aleatoriu și că stările sale viitoare nu pot fi prevăzute pe baza examinării stării curente, decât dacă te mulţumeşti cu o predicţie probabilistică. Natura nedeterministă ii Universului a fost foarte greu de digerat pentru fizicieni deoarece, în conformitate cu fizica clasică, Universul este un i stern de tip maşină, care efectuează o transformare energetică rxtrem de îndelungată ce se va încheia într-o stare ce i-a fost destinată în clipa în care Universul a început.

Pentru a complica și mai mult problema, o serie de expeumente au sugerat că o particulă măsurată îşi alege poziția în i nnformitate cu așteptările sau ghicirea observatorului. Fie nalura materiei fizice este subiectivă, fie nu avem înţelegerea necesară pentru a efectua cercetări productive de fizică cuantică. I’entru a combate subiectivitatea, Hugh Everett a emis o așami mită teorie a lumilor multiple, care susţine că atunci când măsurăm o particulă, universul este separat în mai multe universuri paralele, fiecare conţinând particula într-o poziţie sinpiilară

diferită şi conţinând o copie a observatorului. O teorie mulară a fost formulată în cazul istoriilor consistente.

Eu postulez că aşa cum natura materiei este de a ocupa mai multe poziţii probabile simultan, aceasta nu este şi natura vonştienţei umane. Mintea omenească nu poate manevra conceptul unei realităţi bazate pe probabilitate. Ea are nevoie <l< o realitate stabilă pentru a funcţiona. Prin urmare, mintea „menească ia particula şi o obligă să ocupe o singură poziţie. Asia ar însemna că în fiecare clipă, fiecare dintre voi decide poziţia particulelor din jurul vostru.

Vi se pare cunoscută ideea? Exact aşa „funcţionează” maici ia astrală. Se deplasează conform gândurilor şi aşteptărilor voastre. Care este diferenţa dintre fizic şi astral? Linia ce < pară fizicul şi nonfizicul începe să devină neclară deoarece fizicul şi nonfizicul sunt construite din acelaşi „lucru”, „lucru” care poate fi găsit pretutindeni în existenţă. Unul dintre tipuri Iv de constituenţi nu este superior ori mai bun decât celelalte. Sunt doar diferite aspecte ale aceluiaşi fenomen sau modalită|i diferite de a privi acelaşi lucru, sau moduri diferite de a oferi imagini diferite ale aceluiaşi lucru – indiferent cum veţi dori să-l priviţi. Acest lucru este ceea ce numim câmp de energic astrală în lipsa unui cuvânt mai bun.

O paralelă interesantă este cea a ceasurilor digitale. V-aţi uitat vreodată la ceasul digital de pe noptieră şi să-l vedeţi indicând 2:22, 3:33 sau 4:44? Mie mi se întâmplă aproape în fiecare noapte. Ar putea părea o coincidenţă, dar în lumina interpretării de la Copenhaga, nu este. Deoarece timpul şi materia sunt legate, timpul este de asemenea superpoziţionat. El avansează în secunde egale doar dacă măsori mişcarea ceasului. Altfel, nu ştim dacă nu cumva timpul ar putea accelera sau încetini. Când vă treziţi noaptea, ora ar putea fi oricât între miezul nopţii şi dimineaţă. Privind

ceasul, mintea se zăpăceşte, aflând că timpul are o sumedenie de valori simultane posibile. Ea decide rapid că ora ar trebui să fie ceva simplu, de tipul 2:22, fiindcă un număr simetric de tip 2:22 e mai uşor de inventat decât unul de tipul 2:13 sau 2:29. Timpul devine atunci 2:22 în realitatea curentă. Ca rezultat, ceasul arată 2:22.

Eforturile fizicii cuantice reprezintă doar unul dintre modurile în care viziunea noastră asupra lumii fizice se modifică, începem să vedem fizicul ca o extensie a Creaţiei, şi nu drept nucleul Creaţiei. Faptul că tot mai mulţi oameni au abilităţi de proiecţie astrală devine din ce în ce mai important, deoarece proiecţia ne permite să traversăm fizicul astfel încât să putem explora şi alte părţi ale Creaţiei şi să constatăm cum anume se relaţionează fizicul cu ele.

Credinţele influenţează fizicul Miercuri, 10 aprilie 2002

Fluctuaţii spaţiu/timp

Aştept intr-o staţie de autobuz. Devin nerăbdător. îmi amintesc de Art Bell vorbind despre fluctuaţiile timp / spaţiu în iimpui programului de radio Coast to Coast A.M. *Hotărăsc că i ii mici când îmi voi pune rucsacul în spate va veni şi autobuzul. Inii pun rucsacul în spate, iar autobuzul apare de după colţ!* li *casta înseamnă că un singur om poate schimba lumea înnengă (sau crea un continuum spaţiu / timp doar pentru sine)* i *Inur hotărând că schimbarea va avea loc. Gândurile au putere ireal oare. Cine ştie, poate într-un continuum spaţiu / timp el ier nativ eu încă mai stau aici, aşteptând autobuzul.*

Fizicul este doar o *interpretare* a Creaţiei. Percepem mici i unii lăţi de informaţie provenind dintr-un câmp de energie cu i|u(nml simţurilor noastre fizice şi interpretăm această inforni.i|ie în conformitate cu credinţele noastre

despre ce este realiiiiU;i. Interpretarea este construită de către minte. Prea adesea, n ţinem că ceea ce vedem ne arată cum sunt în realitate lucrutlli Ne agăţăm de această interpretare ca şi când ar fi adevărul nil im. Ca să fie şi mai rău, pe lângă percepţia noastră limitată, ••u il niţele şi obiceiurile noastre ne fac să vedem unele aspecte ni detaliu şi altele să nu le vedem deloc.

lată şi o analogie: Un vânzător de pantofi şi un dentist se mi. Unesc la prânz. Primul lucru pe care îl vede vânzătorul de I mul o li la dentist este acela că dentistul poartă pantofi din piele mm <> numărul şapte. Primul lucru pe care dentistul îl remarcă In vânzătorul de pantofi este că are o plombă de aur la unul iIniliv dinţi. Similar, eu nu susţin că am creat cumva o fluctua- |h spaţiu / timp în menţiunea de jurnal de mai sus, dar fiindcă ■ ii i ivd în ele este uşor pentru mine să interpretez astfel sini. i|i.i. Alţii, care nu cred în asemenea lucruri, ajung la înţelegeri diferite a ceea ce s-a întâmplat, în funcţie de ceea ce sv potriveşte credinţelor lor. Poate autobuzul a apărut ca urmare 11 unei simple coincidenţe.

Tărâmul astral constituie o altă interpretare, sau modali tate de a privi Creaţia. Asemenea fizicului, precepţia astrală n Creaţiei este de asemenea contaminată de credinţele noastre, Când mă aventurez în astral, văd, aud, ating şi chiar miros lucrurile. Cum e posibil acest lucru? N-am adus cu mine ochii, urechile, degetele sau nasul. De ce insist să-mi folosesc simţurile care sunt neadecvate mediului meu curent? *Credinţele* mele despre ceea ce constituie interacţiune corectă cu mediul meu mă obligă să îmi folosesc simţurile fizice obişnuite. Suni orbit de credinţele mele privitoare la ceea ce este de fapl realitatea.

în moduri similare, ceea ce credem devine realitatea

noas tră. Dacă aş fi crezut că fizicul nu oferă niciun fel de informaţie vizuală, aş fi fost orb. Din fericire, cei mai mulţi dintre noi nu au această credinţă. De ce nu? Ei bine, cred că subconştient, noi preluăm credinţe unul de la celălalt. Atunci când suntem copii, ne aşteptăm ca părinţii să ne arate cum anume funcţionează realitatea. Le privim mişcările şi acţiunile şi aplicăm ceea ce vedem la propriul nostru sistem de credinţe. Nu se opreşte la părinţii noştri, însă. Sistemele noastre de credinţe aleg câte ceva din fiecare întâlnire cu altă fiinţă. Aceasta explică de ce avem cu toţii mai mult sau mai puţin aceleaşi credinţe cu privire la modul în care funcţionează lumea fizică.

Căutăm să stabilim o serie de credinţe utile, astfel încât să putem funcţiona în lumea fizică, dar făcând aceasta *creăm* du asemenea şi lumea fizică. Fizicul nu este mai mult decât o idee sau gând – formă, şi formăm ideea în conformitate cu ceea ce credem că este conţinut în ideea aceea. Chiar şi legile naturii nu sunt deloc legi, ci idei pe care le-am întărit de atâtea ori încât au devenit obiceiuri ale naturii (vezi *The Gathering,* de William Gammill). Creăm împreună realitatea fizică în conli li mitate cu credinţele noastre comune. Credinţele noastre formează realităţile noastre fizice individuale şi afectează modul m care realităţile altora sunt create în lumea întreagă (şi poate;.i în întreg universul).

în ciuda tuturor acestora, mai există încă speranţă. Putem i punem la punct propriile mele interpretări ale Creaţiei şi prin urmare să schimbăm lumea pur şi simplu prin dorinţa noastră «Io a vedea lucrurile în mod diferit. Când ne folosim imaginaţia, iiv creăm o lume alternativă pentru noi înşine. Această lume:i Ilemativă pătrunde câte puţin în realitatea noastră comună, meurajând-o să devină mai asemănătoare modului în care ne-o imaginăm noi. Unii

numesc lumea alternativă o fantezie sau o iluzie; cu toate acestea e prea puţin diferită de realitatea noastră hzică comună. Amândouă sunt create prin gândire şi ambele i xistă doar în mintea noastră.

Imaginaţia este cea mai bună unealtă pe care o avem I!«■ utru a crea. De fapt, imaginaţia noastră decide cum va func- |iuna lumea fizică. Imaginaţia este de asemenea o unealtă pe i n o o putem folosi pentru a putea simţi părţi ale Creaţiei pe

■ .11 c nu le putem sesiza cu ajutorul simţurilor noastre fizice. I'utem intra în contact cu intuiţia, creativitatea și pasiunile. I'ulcm vorbi cu ghizii noştri spirituali, cu prieteni care au trecut ilâncolo, şi cu alte părţi din noi înşine. Dar credinţele noastre miloinventate ne fac să dispreţuim imaginaţia ca pe ceva lipsit iii importanţă, când de fapt poate fi cel mai important simţ pe

■ urc putem spera vreodată să-l dezvoltăm. Un om îşi poate lucide ochii fizici și totuși să se descurce în continuare, dar muie ar fi el fără imaginaţie? Ar fi detașat de tărâmurile nonii/iee şi ar fi forţat să rătăcească pierdut, fără vreo pasiune care i I călăuzească acolo unde vrea să meargă.

Realităţile astrale

Duminică, 22 decembrie 2002

Tentativă de experienţă extracorporală aproape de fizic

Simt nevoia să realizez o experienţă extracorporală apropiată de fizic, adică să interacţionez pe planul fizic în afara corpului meu, pentru a înţelege cum se relaționează fizicul cu astralul. Cum sunt legate cele două tărâmuri în aparenţă atât de diferite? Ce fenomen natural le ţine laolaltă?

Pe înserat hotărăsc să nu recurg la o experienţă extracorporală. Am o serie de sentimente de dezamăgire că s-

ar putea să nu prea am cine ştie ce Crăciun anul ăsta, iar acele sentimente ar putea transforma experienţa extracorporală întro experienţă extrem de neplăcută. Mă trezesc aproximativ la 10 p.m. După o scurtă vizită la baie, mă întorc în pat şi – în ciuda hotărârii mele – alunec într-o stare ciudată. Pur şi simplu îmi relaxez mintea şi îmi ridic trupul astral în şezut. Trupul meu fizic rezistă şi eu sunt tras înapoi culcat ca şi când aş fi legat cu benzi de cauciuc. Mă ridic din nou în şezut şi adaug şi o uşoară rotaţie / răsucire mişcării. Ies şi alunec în jos către dreapta. Stabilizez proiecţia şezând şi meditând asupra centrului pieptului o vreme. Apoi încep să mă agit. Vreau să fac cât mai multe posibil şi nu ştiu niciodată câtă vreme voi putea rămâne aici.

Ştiu că Barb e încă trează alături de mine în pat. Plutesc peste ceea ce bănuiesc a fi trupul ei fizic. Ii apuc braţele şi o scutur puternic în vreme ce îi strig numele iarăşi şi iarăşi. Cred că acesta-i un bun experiment. Dacă Barb observă vreo mişcare ori vreun sunet, atunci aceasta este o dovadă că pot afecta materia fizică dintr-o origine nefizică. Barb cea astrală din câte-mi dau seama vrea să fie lăsată în pace. Ea mormăie „nu... nu... nu”. O las în pace.

înapoia mea se află o prezenţă invizibilă. în momentul acela, nu mă gândesc la ea. Prezenţa pare naturală, ca şi când

• *ir /} normal să se afle acolo. Prezenţa îmi spune: „Nu aşa se /./(••<’ [proiecţia în astral]. „ Ştiu doar că asta doreşte prezenţa*

Sl) ştiu.

II simt ca pe un mentor bărbat care corectează un student

• *urc bâjbâie (pe mine) în vreme ce îşi clatină capul nevenin-*

• *lii i a crede cât sunt de neîndemânatic. Ştiu că el crede*

că I'injecţia în fizic e ceva foarte obişnuit şi prin urmare ar trebui \ii ştiu deja cum să o fac, însă n-are nimic împotrivă să mă înveţe. Dar în vreme ce toate astea se întâmplă, eu încă n-am luiil cunoştinţă efectiv de prezenţa lui. Sunt prea ocupat cu

• *V>erimentele mele ca să-l observ. Vreau să mă întorc în uni ml meu să văd dacă Barb mi-a observat tentativa de a o*

• *unt acta. în câteva secunde, mă întorc, uşor ameţit. Citeşte l'uşiiic în pat. E evident că n-a observat nimic şi îmi şi conţii uni asta când o întreb.*

Aţipesc din nou şi mă întorc în astral. Proiecţia mea nstrală este plină de fiinţe şi întâmplări de coşmar şi mă tre i'vc *repetat cu inima bătându-mi prea repede şi cu mintea*

• *'!■ (ţoşată de teamă şi panică. In ultima scurtă ieşire în astral,.ni./ cu limpezime paşi mergând iute şi hotărât pe pietriş. Sar Innpoi în realitate în deplină trezie. Sunt îngrozit. Oare se apropie cineva de casă la ora aceasta târzie? Locuim în mij-*

i. ui unui deşert. Arareori vin pe-aici oameni, şi nimeni nu i *mc după întuneric. Nu aud nimic. Să fi fost oare un avertisment că va veni cineva în viitorul apropiat?*

In cele din urmă, mă liniştesc. îmi amintesc de alte ocazii in care am auzit zgomote în astral. Nu s-a întâmplat nimic, i lunci, astfel că probabil voi fi în siguranţă şi acum. Poate să ti fast acea prezenţă care voia să-mi spună că se apropie? îmi.1.111 scama că a fost o prezenţă. Sunt foarte dezamăgit. Prezenta ar fi putut să mă înveţe lucruri importante (ca răspuns la

• *a crea mea?), chiar informaţia pe care plănuisem s-o obţin,.l.i. a doar l-aş fi observat. întreb prezenţa din mintea mea*: *„I Un ă nu aşa se face, atunci cum se face? „. Niciun răspuns.*

Eşti o fiinţă multidimensională. Aceasta înseamnă că

eşti capabil să îţi deplasezi conştiinţa de la o dimensiune a existenţei la alta. însă aceasta nu e totul. Eşti de asemenea capabil să exişti în toate dimensiunile acelea şi, cu ceva antrenament, să-ţi menţii conştienţa în toate acele dimensiuni simultan. S<1 luăm, de pildă, visele în stare de trezie. într-un vis treaz, conştienţa e atât în realitatea fizică din starea de veghe, cât şi în realitatea visurilor.

Eşti o fiinţă multidimensională. Asta înseamnă şi că în interiorul tău trăiesc toate dimensiunile. împreună, ele te fac pe tine ceea ce eşti. în acelaşi timp, tu eşti tu însuţi în toate aceste dimensiuni. Nu te schimbi de la o dimensiune la alta. Eşti un singur ansamblu, indivizibil.

Dimensiuni

Aşadar, ce sunt de fapt aceste dimensiuni în care poţi exista? Cele trei dimensiuni care sunt cele mai vizibile sunt fizicul, visul şi astralul. Gândurile tale şi acţiunile într-una dintre aceste dimensiuni îţi afectează acţiunile în toate celelalte.

Spre exemplu, dacă, în mod conştient sau nu, participi la un centru de instruire în astral, aceasta va influenţa orice vis pe care l-ai putea avea. în dimensiunea visului, o şcoală – poate vechiul tău liceu sau colegiu – va fi creată şi încorporată în visul tău curent. Când te vei trezi (adică îţi vei muta conştienţa asupra dimensiunii fizice), vei simţi că, într-un fel, vei fi câştigat cunoaştere, chiar dacă nu poţi defini respectivele cunoştinţe în mod concret. Vei fi dobândit cunoaştere în centrul de învăţare din astral, dar acel lucru nu este uşor de amintit, deoarece atenţia ta se va fi aflat în dimensiunea visului în cursul educaţiei.

Iată şi alt exemplu, ceva ce mi se întâmplă adesea: Când îţi proiectezi conştienţa în astral, poţi simţi o altă parte, separată a ta, prinsă în visare. Sentimentul este ca şi când

visul s-ar desfăşura dedesubtul suprafeţei unui strat abstract aflat sub line, asemenea unei piscine, iar conştienţa ta proiectată este lingura ta parte care îşi ţine capul deasupra suprafeţei apei. liste atunci limpede că visul este creaţia ta proprie. Poţi de asemenea vedea că partea din tine care visează nu este conştientă de faptul că este prinsă în mrejele propriei ei lumi a viselor. I'oţi de asemenea observa cum acţiunile tale din astral îţi inii uenţează visul, ce are loc în eul tău visător.

Aceste trei dimensiuni sunt guvernate de gândire. Spre a complica lucrurile, am putea spune că ceea ce se petrece în domeniul gândului afectează ceea ce se întâmplă în celelalte li ci dimensiuni.

Gândurile subconştiente au foarte mare putere de influenţi în cele trei dimensiuni. în astral, mintea subconştientă are un efect direct asupra „materiei" astrale. Orice ar bântui în subconştient este oglindit în fiinţele astrale pe care le întâlnim şi în obiectele astrale care ne înconjoară. Este posibil să afectăm materia astrală cu gânduri conştiente, dar subconştientul are în i ele mai multe cazuri preponderenţă, pur şi simplu pentru că nu putem controla în mod direct ceea ce se petrece în interiorul

Nil LI.

în dimensiunea visului, subconştientul are şi mai multă putere. Aceasta are legătură cu faptul că mintea conştientă este deconectată" şi prin urmare nu poate pune la îndoială evenimentele ce au loc într-un vis. Indiferent ce-ar scoate la iveală ni »conştientul, acestea se manifestă în dimensiunea visului ca uluaţii din vis, simboluri şi emoţii. Dacă am pune sub semnul întrebării evenimentele dintr-un vis, subconştientul şi-ar pierde npioape toată puterea, iar visul ar deveni stare de luciditate. Am putea atunci să afectăm în

mod *conştient* materia visului.

Atunci când ne focalizăm conştienţa către dimensiunea li/ivâ, aşa cum procedăm atunci când ne aflăm în stare de in /ie, putem efectua lucruri incredibile folosindu-ne de mintea noastră conştientă. Construcţia unei punţi în lumea fizică durează ceva mai mult decât în dimensiunea visului, dar atunci când lucrul este împlinit, va rămâne în picioare atâta vreme câl gândurile noastre despre uzură şi deteriorare nu-i vor cauza prăbuşirea. Comparaţi aceasta cu dimensiunea viselor, acolo unde podul va dispărea imediat ce încetaţi să vă mai gândiţi la el. Cu toate acestea, mintea subconştientă ne afectează de asemenea şi în fizic. Auzul, vederea, pipăitul, mirosul şi gustul au toate loc la nivelul subconştientului. Atunci când ne deplasăm trupurile încoace şi încolo, fiecare muşchi ne este controlat de subconştient. Chiar şi percepţia noastră asupra mediului fizic este colectată şi compilată în mod subconştient. Dacă lucrurile n-ar sta aşa, am fi foarte neîndemânatici în mişcările noastre, dar am fi de asemenea capabili să decidem în mod conştient cum am dori să percepem lumea fizică.

Miercuri, 1 ianuarie 2003

Experienţă extracorporală în apropiere de pământ

Alunec încet în somn. îmi ia neobişnuit de mult timp să intru în starea hipnagogică. Atunci când, în cele din urmă, reuşesc, o parte a mea conştientă se află în stare de trezie şi este capabilă de raţionament limpede, în vreme ce o altă parte din mine este pe jumătate inconştientă, adormind repede. îmi vine ideea c-ar fi bine să merg la baie înainte să adorm, astfel ca să nu fiu nevoit să mă trezesc în mijlocul nopţii. încerc să mă rostogolesc jos din pat, dar în loc de aceasta mă desprind de trup! Plutesc la vreo jumătate de metru deasupra lui. Nu pot vedea nimic, dar aud. Aud sforăitul uşor al lui Barb. Mă

rostogolesc în aer ca să mă desprind de orice fel de legături de trup. în vreme ce mă rostogolesc, aud în mod distinct sforăitul mişcându-se, de asemenea.

Sforăitul provine de la o sursă fixă – Barb. Atunci când mă rotesc, percep sunetul din unghiuri diferite, ca şi când mi-aş roti trupul fizic. Concluzionez că probabil proiectez în fizic, fiindcă sunetul este de origine fizică şi îl pot percepe relativ la deplasările conştienţei mele. Apoi partea care aţipise Jiu mine se trezeşte şi sunt chemat înapoi în trup.

Credinţele creează

Astralul este un loc în care mediul vă este creat de mintea voastră. Acest lucru este adevărat, de asemenea, şi pentru dimensiunea fizică, dar este mai uşor de constatat în astral, deniirece acolo efectele sunt imediate. După părerea mea, motivul pentru care modificările în fizic se petrec atât de încet este neela că este locuit de atât de multe fiinţe, fiecare dintre ele po-, esoarea unui set de credinţe cu privire la cum trebuie să arate icalitatea. Minţile lor aplică automat credinţele respective li/icului, pe care îl creează în fiecare clipă.

Dacă una dintre acele minţi hotărăşte să creeze ceva diferit, să spunem un cer verde, atunci mintea respectivă ar fi în > (intradicţie cu fiecare dintre minţile ce consideră că cerul ar ii el iui să fie albastru. în cele din urmă, cerul verde ar putea i ti păta şi el formă, căci există o minte care asigură intenţia ca el i existe (mai pe larg despre intenţie în continuare în această

• ui te), dar vă puteţi imagina timpul necesar ca intenţia să păi rundă dincolo de credinţele aflate în conflict cu ea ale celorliillc minţi. Este posibil să existe şi fiinţe nonfizice care ne în- 11 »11 ¡oară, fiecare dintre ele pe deplin angajate în susţinerea forlli* i lizicului.

Astralul, pe de altă parte, este o realitate profund indiviiilimlizată. Deşi există un mare număr de lumi astrale create în iun, în cele mai multe cazuri, atunci când proiectăm, cel

I »11(111 până ce învăţăm să navigăm cum se cuvine, ajungem în pn>pria noastră lume în miniatură din astral. Există o singură ininlc (a proiectorului) ce locuieşte acea lume, astfel că nu ■ m ia credinţe conflictuale care să încetinească actul creaţiei, l'inhloma cea mai importantă a acestei stări de fapt este aceea

• » alunei când mintea părăseşte lumea astrală, lumea îşi pierde »iilorul. Nu vor mai exista credinţe care să recreeze lumea astrală în fiecare clipă a existenţei ei, astfel încât să o facă să persiste. Lumea astrală se dizolvă aşadar în nimicnicie. Cu toate acestea, o lume astrală creată în comun, adică o lume astrală locuită de mai multe fiinţe astrale, se va schimba la fel de încet ca şi lumea fizică. Aceasta mă conduce la ideea că fizicul este de fapt doar o altă lume astrală.

Gândurile creează

Ca urmare a vitezei mari de modificare în astral, atunci când proiectezi în el, ai libertatea să creezi orice-ţi doreşte inima, doar gândindu-te la lucrul respectiv. Dezavantajul este reprezentat de faptul că există părţi din noi ce sunt dincolo de controlul nostru direct. Le etichetăm drept subconştient. Subconștientul gândeşte și el, creând astfel lucruri care, spre frustrarea noastră, apar în mediile noastre astrale.

Conţinutul subconştientului (lucrurile la care ne gândim) sunt vechi experienţe. Acesta încearcă continuu să „digere" amintirile unor vechi traume și evenimente din afara sistemului său de credinţe. Cele mai multe traume însă au nevoie să fie tratate conştient, astfel că această „digestie" ar putea să nu ducă nicăieri. Drept rezultat, subconștientul

poate fi în mod constant „împănat” cu gânduri vechi, depăşite şi dureroase. Aceste gânduri se manifestă automat în astral atunci când proiectăm în el.

Prin urmare, veţi obţine mai mult control asupra mediului dvs. astral pe măsură ce învăţaţi să vă îmblânziţi subconştientul. Este vital să procesaţi toate traumele şi dependenţele sau veţi deveni sclavul subconştientului vostru şi prin urmare al mediului vostru astral. In astral, cine se aseamănă se adună. Dacă subconştientul vostru este tulburat, mintea voastră va crea sau va atrage tulburări în astral.

Aşa după cum v-aţi putea imagina, subconştientul vă poate crea multe probleme în astral. Ca lucrurile să fie şi mai rele, uneori, în astral, limitările de tipul moralei nu funcţionează. E posibil ca motivul acestei stări de lucruri să fie acela că morala i ste una dintre trăsăturile sinelui, iar sinele este destinat să hmcţioneze numai în fizic. Aceasta poate face ca dependenţele voastre, de pildă, să se dezlănţuie fără vreo posibilitate de a fi Oprite sau limitate. De exemplu, dacă un proiector este dependent de cafea, atunci, subconştient, va crea o lume astrală a > ilelei. Proiectorul nu are niciun fel de apărare împotriva asalmlui subconştientului. Oricât de inofensivă ar părea dependenţa de cafea, va obstrucţiona ceea ce proiectorul doreşte să facă în nslral.

în continuare în această carte, veţi constata direct cât de uşor vă puteţi influenţa mintea şi cât de mult va afecta acest lucru mediul vostru înconjurător. Fiecare gând afectează alt i’.nid, şi toate gândurile se acumulează astfel încât rezultatul lor i sic mediul astral. Toate astea sunt grozave, atâta vreme cât nvein control asupra gândurilor noastre. Problema apare atunci., md nu putem controla

direct gândurile subconştiente. Ne vom ioferi la aceasta în Cercul 3.

După cum am mai menţionat mai înainte, pentru a învăţa

• iile astralului, trebuie să lăsăm la o parte toate credinţele noastre referitoare la fizic. Să presupunem că astralul arată şi

• sic perceput asemenea fizicului este o greşeală costisitoare. I >m nefericire, credinţele noastre cu privire la fizic sunt adânc iniâdăcinate în subconştientul nostru, şi nu putem pur şi simplu i intrăm în subconştient şi să rearanjăm tot ceea ce nu ne

• onvine. Credinţele subconştientului sunt formate prin expei n-nţă şi prin urmare trebuie slăbite tot prin experienţă.

Credinţele subconştiente iau automat controlul când sunn ni conştienţi, fie în fizic, fie în astral. De fapt, ele devin active i când suntem inconştienţi în vis, de asemenea. Aţi încălcat – ico lege fizică în vis? Probabil că da. Probabil că la un moment dat aţi zburat în vis şi experienţa aceasta v-a uimit. De t o este acesta un eveniment atât de special? Este special doar Imuică vă aşteptaţi să *nu* fiţi capabili să zburaţi. De ce însă vă i icpiaţi să nu fiţi capabili să zburaţi? Aţi presupus că şi lumea viselor are gravitaţie, aşa că nu v-aţi gândit că aţi putea zbura. Subconştientul vostru a creat gravitaţie pentru voi, şi exact aşa funcţionează astralul (de fapt chiar aşa funcţionează şi fizicul). Veţi fi influenţaţi numai de lucrurile pe care le creaţi. Ce se va întâmpla dacă veţi reuşi să depăşiţi această aplicare automată a credinţelor fizice ale subconştientului? Veţi fi liberi de orice limitări fizice. Veţi fi liberi să faceţi orice. Acesta e potenţialul astralului – să aveţi capacitatea de a crea orice. Singurul

lucru care vă limitează sunteţi voi înşivă.

Apel la cercetare astrală

Ştiinţele noastre sunt fără de speranţă legate de dimensiunea fizică. Opinia generală este aceea că orice lucru care nu este fizic măsurabil nu este real. Această presupunere periculoasă constituie un puternic factor limitativ în calea progresului minţii omeneşti. Putem să progresăm în tehnologia noastră fizică oricât vrem şi vom fi în continuare novici în comparaţie cu alte civilizaţii, fie că e vorba de civilizaţiile vechi ale Pământului sau de civilizaţiile din alte dimensiuni. Desigur, aceasta cu condiţia să nu începem să ne dezvoltăm propriile noastre tehnologii nonfizice. Atunci când în cele din urmă o vom face, putem doar spera că frumuseţea acestei noi frontiere nonfizice ne va inspira, ca şi rasă, să ne părăsim comportamentul distructiv.

Până acum, cercetarea asupra astralului a fost bazată pe realitatea fizică. Un experiment tipic implică un subiect care proiectează dintr-o cameră fizică printr-o uşă fizică încuiată şi apoi în altă cameră, unde citeşte corect un număr întreg. Aceasta nici măcar nu se apropie de adevărata putere a proiecţiei astrale. Cercetătorii încearcă să dovedească dacă proiecţia astrală este astrală sau nu câtă vreme ei nu au nici măcar un singur indiciu clar a ceea ce înseamnă cuvântul *real* Ei fac o greşeală enormă presupunând că există lucruri care nu sunt reale, şi mai fac apoi încă o greşeală presupunând că toate lucrurile reale sunt legate de lumea fizică.

Experimentele cu natura astralului n-ar trebui să aibă loc mlr-un mediu fizic. Ar fi ca şi când v-aţi verifica abilităţile de.oier rezolvând un test de matematică. Experimentele astrale trebuie să investigheze natura fizicului. Trebuie să ne

reaminuiii că astralul este tărâmul minţii; nu urmează legile fizice ilecât dacă mintea aplică asupra lui legile fizice. Dar oare ce foloase ne-ar putea aduce forţarea aplicării legilor fizice asupra minţii pe parcursul explorării unui tărâm eliberat de chiar acele legi? Sugerez un supliment de cercetare asupra proiecţiei în p.ulcneriat şi a mediilor astrale comune.

Un experiment ce implică proiecţia în parteneriat, constă ilinlr-o proiecţie cu doi sau mai mulţi proiectori astrali. In momentul ajungerii într-o stare nonfizică, participanţii încearcă t comunice în conformitate cu un protocol definit anterior, pixexemplu vorbire, scris, limbajul semnelor sau minte-lammle. Mesajele comunicate sunt păstrate fără ştiinţa participipiul! ¡lor până la comunicarea astrală. Dacă se constată că după limpoierea în fizic, mesajele recepţionate de participanţii la – \periment sunt chiar cele care au fost transmise, experimentul ii fost încununat de succes.

în niciun caz însă nu se poate considera doar acest expe-

i **oliviii** ca dovedind ceva anume, deoarece comunicaţii de tipul

ii **i.ia** pot fi atribuite unei game largi de fenomene, de la supi”-l ic subliminală la telepatie, însă se poate spune că ne învaţă io. ruri importante cu privire la tehnicile de proiecţie astrală, pi imiţându-ne să dezvoltăm tehnici de proiecţie astrală mai ’ I mente şi experimente mai precise. Problema evidentă cu m i-’.i lip de experiment rezidă în găsirea a doi sau mai mulţi I ii <1 u-clori suficient de calificaţi pentru a putea să proiecteze mmllan într-un mediu controlat.

I In experiment de tip mediu astral comun, se aseamănă cu ■ h | u i imentul privind proiecţia în

parteneriat, cu deosebirea că participanţii nu trebuie să proiecteze în astral simultan. Atunci când proiectează, ei încearcă să intre într-o lume astrală asupra căreia s-a convenit anterior. Ei încep să facă modificări acelei lumi. Ar putea, spre exemplu, ridica clădiri sau doar scrie ceva pe un zid. Pe parcursul unei perioade de modificări, dacă percepţiile participanţilor asupra acelei lumi sunt similare, experimentul este un succes.

Temeri elementare

Aşa cum veţi descoperi pe parcursul proiecţiilor astrale, mediul vostru este o reflecţie a dispoziţiei în care vă aflaţi. Atunci când vă părăsiţi trupul, ajungeţi într-un mediu înconjurător potrivit cu gândurile voastre, printre oameni ce gândesc la fel ca voi. Dacă mintea vă este uşoară şi pozitivă, veţi întâlni oameni săritori, care vă vor ajuta. Dacă pe de altă parte mintea vă este grea şi temătoare, veţi da şi voi peste persoane temătoare. Oamenii care se tem au tendinţa de a-i agresa pe ceilalţi cu scopul de a-şi păstra sinele. Ca urmare, nu pot să subliniez îndeajuns importanţa eliberării minţii de gânduri pline de teamă.

După părerea mea, mintea este tot ceea ce aveţi, singura voastră proprietate reală. Este responsabilitatea voastră s-o păstraţi în formă, analizând în mod regulat orice sentiment dc teamă ce şi-a făcut loc în ea. Pentru a face aceasta, aveţi nevoie să înţelegeţi cum funcţionează frica, şi mai ales cum vă manipulează. Acest capitol vă oferă o serie de informaţii cu privire la dinamica fricii.

Un soi rău de frică

Pentru orice fiinţă umană ce n-a ajuns încă Buddha, viaţa este o luptă continuă împotriva fricii. Dispreţuim sentimentul greţos de frică, dar o apreciem căci ne fereşte de pericole fizice. Dar ce este oare acest pericol şi unde se află

el?

Oare de câte ori trebuie să ne luptăm spre a fugi de perimi e fizice în societatea modernă? Nu mai fugim de tigri cu dinţi sabie; am trecut de stadiul acela de multă vreme. Amenin- (irile fizice apar aproape exclusiv în trafic, accidente, crime şi i.i/boi. Teama în asemenea situaţii îmbunătăţeşte dramatic ■.¡insele noastre de supravieţuire. Problema o constituie faptul i.„i simţim teama în mult mai multe situaţii, altele decât acestea.

Societatea a evoluat către ţelul confortului fizic de atât de imiltă vreme că trebuie doar arareori să ne bizuim pe resursele i oi purilor noastre fizice ca să ne ferească de pericol. Cu excep- |m cazurilor în care ne aflăm într-o zonă de război sau una cu c iiminalitate ridicată, ne bizuim prea puţin pe corpul nostru ca i ne asigure supravieţuirea. Majoritatea ameninţărilor din ziua il<- astăzi se îndreaptă asupra minţii şi nu asupra corpului. Spre i M-mplu, o datorie nu constituie o ameninţare directă asupra n11pravieţuirii noastre fizice şi prin urmare nu ne putem folosi Impui spre a scăpa. Aceasta este o ameninţare indirectă ce poale fi evitată numai prin manevre mentale.

Dacă şeful vă cere să faceţi o prezentare a proiectului vostru curent, s-ar putea să fiţi entuziasmaţi la început. Cu toate o. < stea, în noaptea dinaintea prezentării s-ar putea să nu prea dormiţi, fiindcă trupul vostru se pregăteşte deja pentru luptă. I hniineaţa, sistemul vostru digestiv se va pregăti golindu-se < omplet şi apoi închizându-se. Pe parcursul întregii zile palmele vă vor transpira excesiv, iar gura vă va rămâne uscată.

• .md păşiţi către podium, limba vă este paralizată, iar mintea puică vi se goleşte dintr-odată. Nu sunteţi capabili să vă reiţi discursul pregătit. Sunteţi inhibaţi de nervozitate,

care
• .ic o altă faţă a fricii. Această nervozitate face ca trupul vostru i e pregătească de luptă. Aveţi de gând să vă luptaţi cu aule n|a? Nu. în această situaţie modernă foarte obişnuită, teama ■.ic greşit condusă. Nu vă ajută nici pe voi şi nici auditoriul. I hu a frica v-ar fi pregătit însă pentru exerciţii mentale, aţi fi lii(iil o prezentare strălucitoare.

Deşi ameninţările din ziua de azi sunt complet diferite de cele suportate de strămoşii noştri, răspunul nostru emoţioml rămâne acelaşi. Reacţia noastră la o prăbuşire a pieţei valorilor mobiliare este în mod fundamental aceeaşi ca şi a strămoşului nostru care îşi dădea seama că e pe cale să devină micul dejun. Teama ne creşte pulsul, ne întăreşte muşchii, ne scurtează timpul de reacţie. De asemenea, ne înceţoşează mintea, împiedicând-o să gândească limpede, fiindcă ultimul lucru pe care ţi-l doreşti în timpul unei lupte e să cugeţi şi să teoretizezi. Aceste pregătiri nu sunt potrivite pentru ameninţările mentale. Mai mult, avem nevoie ca mintea să fie alertă şi limpede, astfel încât să putem să ne gândim opţiunile. Ar trebui, prin urmare, sil existe două feluri de frică: una care să ne pregătească pentru lupta fizică şi alta care să ne pregătească pentru folosirea minţii. Din nefericire, reacţia noastră emoţională n-a evoluat încă într-atât încât să ne ofere şi cel de-al doilea fel de frică.

Orice teamă asociată proiecţiei astrale este teama minţii. De exemplu, dacă în astral ne simţim confuzi şi dezorientaţi, se poate instala frica. Ne pregătim de luptă. Problema este că noi nu ne-am adus cu noi şi trupul fizic, aşa că n-avem cu ce pomi la luptă. Chiar de-am fi venit însă în corpul fizic, orice ameninţare astrală n-ar fi luat probabil formă fizică şi, prin urmare, corpul fizic n-ar fi avut nicio putere asupra ei.

Teama minţii ne-ar ajuta aici. O teamă de acest fel ne-ar limpezi mintea, ajutându-ne prin urmare să înţelegem ceea ce ne înconjoară. Din nefericire, acest lucru nu se întâmplă. Prin forţa obişnuinţei, reacţionăm la ameninţările astrale pregătindune pentru lupta fizică.

Fără griji

Grija este un tip foarte obişnuit de frică. Trăind într-o societate modernă, sunteţi probabil familiarizaţi cu grijile. în calitate de oameni moderni, ne facem griji în legătură cu aproape orice: Avem destui bani să plătim facturile de luna viitoare?

mit copiii în siguranţă la şcoală? Ce otrăvuri se ascund în **luana** noastră? Cât putem să stăm la soare fără să facem can- ••cr? Cât o să mai putem plăti ratele la casă? Lista e nesfârșită, iun cu toţii ce se întâmplă oamenilor care nu-și pot plăti iadurile. îi vedem în faţă la magazin în fiecare zi, obligaţi să lifliască în umilinţă și înfometare, chiar dacă ţara în care trăiesc ’■ bucură de unul dintre cele mai înalte standarde de viaţă din lume. Societatea occidentală pare a purta un mare afiş pe care ••i i ic: „Produce sau vei pieri”.

Cauza grijii noastre cronice este aceea că este programată ui genele noastre ca un fel de asigurare de supraviețuire. Pe vremea când strămoșii noștri bântuiau prin păduri, grija de prădători sau de iama lungă şi aspră ce va veni era cea mai hună cale de a supravieţui pentm ei. Chiar şi astăzi, după zeci ilv mii de ani, cea mai eficientă modalitate de a rămâne în viaţă i sic să-ţi faci griji. De aceea, deşi am evoluat devenind posesoiii unei tehnologii avansate, grija e o parte importantă a vieţii noastre de zi cu zi. Probabil nu ne facem griji în legătură cu prădătorii carnivori, dar ne facem griji în legătură cu banii şi cu **msa, a** căror lipsă, în cultura noastră, se poate dovedi la fel de h lalfi ca şi colţii tigmlui. Cu

toate acestea, este remarcabil fapiiil că, după atâta vreme, n-am reuşit să controlăm sau să măcar i înţelegem grija.

Adăugaţi la asta programarea culturii noastre. Am parcurs ni drum lung de la societăţile tribale de vânători-culegători, muie ştirile din sat erau răspândite prin poveşti în juml focului ■ li labără. De la naştere, suntem programaţi spre a lua în eonii luare pericolele societăţii noastre. Mijloacele de informare iu masă ne amintesc continuu ce mulţi ucigaşi sunt încă în lilii i tate, unde ar putea lovi teroriştii, şi câte trilioane de dolari ihiloicază ţara noastră. Reclamele încearcă să ne sperie să cum- I un am anumite produse, spunându-ne că numai pastilele acelea iu vor salva de la o moarte groaznică, doar oferta lor de asigu- 11111- ne poate proteja familia şi doar folosind echipamentele lor de antrenament vom putea să ne depăşim slăbiciunile fizice **ce** vor avea, în caz contrar, cu siguranţă, ca efect, respingerea, abandonul şi în cele din urmă o moarte singuratică în patul pro priu.

Suntem condiţionaţi să fim cu băgare de seamă în ceea *te* priveşte fiecare aspect al vieţii noastre. Pe parcursul ultimeloi decenii, această programare a crescut exponenţial. Cu doar 21) de ani în urmă, oamenii nu-şi încuiau decât rareori uşile noap tea. Astăzi, am ajuns să ne punem gratii la ferestre. Suntem oare anormal de speriaţi sau spiritul uman a coborât cu adevărat la nivelul la care orice om obişnuit ameninţă să-şi uimi ceaşcă vecinul?

Ascultaţi ştirile şi nu veţi auzi decât veştile cele m;n proaste. Prea arareori aflăm şi veşti bune. Natural, dacă auzim numai informaţii despre cel mai nefavorabil scenariu din punci de vedere al temerilor, vom ajunge să credem şi să ne aşteptăm la ele. în gândurile noastre, teama a devenit justificată şi, odain justificată în gând, devine justificată şi în

acţiunile noastre. în perspectiva de a suferi furt, rănire, îngheţ sau foame, desigur, ne facem griji. Această grijă însă constituie otravă pentru spirit A fost atât de adânc înrădăcinată încât constituie o parte a fiecărui gând al nostru.

Reacţii emoţionale

Toate gândurile declanşează emoţii de intensităţi diferite, Cu alte cuvinte, emoţiile nu sunt decât efectul gândurilor noastre. Dacă formulăm un gând, oricare ar fi acesta, el va fi urmai imediat de un răspuns emoţional, care să intensifice gândul şi să ne îndemne la acţiune. Dacă ne gândim la îngheţată, emoţia poftei ne umple, motivându-ne să mergem până la frigider. în plus, ca şi consecinţă a condiţionării noastre, gânduri pline de grijă îl urmează pe primul: „Dacă-mi cumpăr îngheţată, o să mai am bani de facturi? Dacă mă hotărăsc să mănânc îngheţata asta, oare o să mă îngraş? O să mi se astupe arterele? O să fac lnlarct? Cum o să plătesc după aia spitalul? Dacă mor din l'i icina îngheţatei acesteia cine va plăti înmormântarea?”.

Aceste gânduri ne trec atât de des prin minte încât nici nu Ir mai observăm. Suntem obişnuiţi să ne temem de consecin-

i Ic acţiunilor noastre. Ca răspuns emoţional natural la gânduiiIc pline de teamă, grija se intensifică. Simţim o uşoară greaţă ui stomac. Cea mai mare parte a oamenilor sunt aşa de obişnuiţi cu această senzaţie, că nici măcar nu-i mai pun la îndoială in tonalitatea.

Dacă reuşim să scăpăm de greaţă suficient de multă vreme pentru a gândi: „Noo, îngheţata nici nu e aşa de bună”,

moţia poftei şi grijile vor fi înlocuite de o senzaţie de bine. Nu in vom mai gândi că îngheţata e bună, aşa că nici nu mai minţim pofta. Cine ar putea pofti la ceva cu gust

neplăcut? Gri- 11 va fi şi ea neutralizată fiindcă am decis să urmăm alt drum, unul care nu include „pericolele” îngheţatei.

Există însă un mod mai bun de a neutraliza emoţia proilusn de teamă: Poţi să elimini gândurile de teamă din gândul iniţial (cel despre îngheţată). Fără temeri, nu se vor mai proiliivc emoţii care să vă dea greţuri. Când vă gândiţi la îngheţată, i simţiţi că vine greaţa, gândiţi-vă doar din nou la îngheţată, in i de data asta, identificaţi gândurile ce vă provoacă grijă şi liuiarâţi-vă să nu le gândiţi. Dacă veţi proceda astfel cu fiecare i-.iihI, vă veţi simţi extraordinar de eliberaţi. Gândurile voastre mi vor mai fi reprimate de griji. Veţi putea să vedeţi ocazii iu. rcdibile în viaţă, ocazii care anterior erau blocate de teamă.

(iândurile pline de teamă au capacitatea de a dezlănţui li ui sul când ne părăsim trupul. Când vă treziţi după un coşmar *i/i* v;î gândiţi dacă să vă părăsiţi trupul, însă vă gândiţi că s-ar îmi. si transforma într-o experienţă înfricoşătoare, aplicaţi tehuii a de Eliminare a Gândurilor pline de Teamă spre a elimina

ii , iuiu ce apare în urma coşmarului. Dacă vă părăsiţi trupul cu iu,.i, veţi avea cel mai probabil o călătorie neplăcută, însă dacă eliminaţi teama înainte de a pleca, şansele unei experienţe minunate sporesc.

Exerciţiu: Eliminarea Gândurilor pline de Teamă

1. Pentru fiecare gând formulat, cercetaţi-vă reacţiile emoţionale.
2. Simţiţi greaţă sau vă simţiţi rău în vreun fel?
3. Examinaţi-vă gândurile spre a afla de ce anume vă simţiţi rău. Ce gând v-a adus acea emoţie?
4. E oare rezonabil motivul? Este reacţia emoţională justificată? Sunteţi oare atât de ameninţaţi pe cât

vă face să credeţi gândul?

5. Dacă reacţia nu este justificată, hotărâţi-vă să o eliminaţi. Pur şi simplu nu-i permiteţi să se întâmple. Gânduţi doar gândul iniţial, liber de reacţia îngrijorată.

6. Dacă veţi continua să vă simţiţi rău, căutaţi alte gânduri care ar putea fi responsabile. Eliminaţi-le în acelaşi mod.

Teama de necunoscut

Motivul fundamental pentru care ne îngrijorăm în asemenea măsură, este acela că avem o teamă puternică de necunoscut. După părerea mea, teama de necunoscut este şi a fost cel mai mare obstacol întâmpinat de omenire chiar de când am început să gândim coerent. De câte ori încercăm să descoperim căi neumblate, teama noastră de necunoscut se află acolo spre a ne descuraja.

Istoria e plină de teamă de necunoscut. De exemplu, în antichitate, fiecare marinar ştia că nu trebuie să navigheze prea aproape de marginile lumii căci ar putea cădea de pe ea. Privind în urmă, la vremurile acelea, găsim că asemenea temeri sunt amuzante; dar pe atunci, le-am privit ca pe nişte preocupări normale. în mod surprinzător, în ciuda secolelor ce au trecut de-atunci, încă n-am învăţat să înţelegem teama de necunoscut. Teama noastră de-a naviga în apropiere de capătul lumii a trecut, dar teama de necunoscut încă există. A evoluat şi a crescut laolaltă cu progresul culturii, apărând oriunde culhira noastră duce lipsă de experienţă.

Un exemplu modem este cel al securităţii financiare. Cea mai mare parte a oamenilor par să creadă că trebuie să munceşti din greu când eşti tânăr, spre a aduna bogăţii fiindcă nu şl ii niciodată ce-ţi va rezerva viaţa pentm când vei îmbătrâni. (î ezând astfel, lăsăm teama de necunoscut să se interpună în calea modului în care ne trăim viaţa. Amânăm

viaţa până după pensionare sau chiar până în clipa morţii.

Cei mai mulţi dintre noi cedează în faţa acestei temeri chiar şi fară a fi conştienţi de aceasta. Suntem atât de încâlciţi im temeri că nici măcar nu mai ştim unde ne e capul. însă indiferent cum încercăm să raţionăm, nu putem să fugim de faptul ca teama aceasta se bazează pe *nesiguranţă,* şi nu pe ameninţări reale. De aceea, nu are nicio raţiune de a exista, decât dacă îi oferim noi această raţiune. Natura nesiguranţei este duală. Pe <le o parte, ne temem de pericolele ce ar putea să se ascundă în ca. Pe de altă parte, suntem intrigaţi de descoperirile potenţiale care ne aşteaptă. Dacă urmăm acest al doilea gând, putem vedea temerile ca pe semne de avertizare, şi nu ca pe bariere pe drumul nostru către descoperire.

Un mod foarte bun de a înceta să ne mai temem de necunoscut este să transformăm necunoscutul în cunoscut. Cerceland obiectul temerii noastre şi studiindu-1, teama se dizolvă pe măsură ce ne dăm seama că obiectul nu prezintă niciun pericol, şi că de la bun început n-a fost nimic de care să merite să ne icinem. Spre exemplu, în vreme ce citiţi această carte, s-ar puica să vă simţiţi uşor îngrijoraţi cu privire la ceea ce vă aşteaptă iii astral, dar pe măsură ce avansaţi, vă familiarizaţi cu subieclul şi, înainte să vă daţi seama, veţi fi transformat necunoscutul astral în cunoaşterea astralului. Teama se va risipi.

Teama de schimbare

Din teama de necunoscut izvorăşte nu doar grija, ci şi teama de schimbare. Cu toţii ne temem mai mult sau mai puţin de schimbare, deoarece ştim că dincolo de schimbare se află multe necunoscute. Cât de adesea oare vă spuneţi: „Mă rog, mai rău de-atâta nu se poate”? Nu prea des, sper, fiindcă nu-i adevărat, şi o ştim cu toţii. întotdeauna se poate

şi mai rău. Ca urmare, ne străduim să obţinem stabilitate în vieţile noastre, evitând schimbarea pe cât posibil. Dar ştiţi ce? Stabilitatea e plictisitoare!

Viaţa este o aventură, iar într-o aventură loc prea mult pentru stabilitate nu se află. Cât de interesante vi s-ar părea poveştile lui Tolkien dacă hobbiţii ar rămâne acasă în loc să pornească în aventura lor pe Pământul de Mijloc? Schimbările vor veni, probabil, nu sub formă de inele magice şi hoarde de orei, dar vor veni, fie că ne place ori nu. Putem să ne opunem, dar asta nu ne va duce nicăieri. E nevoie de mai mult efort şi de mai multă energie pentru a te opune schimbării decât pentru a te pregăti pentru ea şi a o accepta.

Astralul este pretutindeni în jurul nostru, tot timpul. Putem avea acces la el şi la potenţialul său tot timpul. Oricare dintre noi ar putea chiar în acest moment să intre în astral dacă doar ar vrea, doar gândindu-se la asta. Aşadar de ce n-o facem? Adevărul este că, în interiorul nostru, nu dorim. Nu dorim să ştim că se poate evada din fizic, că sunt locuri şi modalităţi mai bune de a trăi. Nu dorim să aflăm că vieţile noastre petrecute muncind din greu n-au fost decât iluzii. Ne temem să aflăm că lumea noastră este complet diferită, mai subiectivă şi supusă poruncilor noastre decât am crezut noi de-a lungul întregii vieţi. Putem oare rezista gândului că în orice moment am fi putut să ne lăsăm în urmă vieţile pline de greutăţi? Că nu era necesar să trecem prin niciuna dintre ele? Oare am prefera în continuare să ne cramponăm de credinţa că fiecare greutate a lost o etapă în viaţa noastră, o viaţă ce nu se va schimba niciodată?

însă dincolo de această teamă de a privi adevărata natură n vieţii, vom găsi gânduri înviorătoare: Totul până acum, fiecare greutate din această viaţă, a făcut parte din pregătirea pentru acest moment. Fiecare pas înainte a

permis încă un pas înainte, care la rândul său a permis un al treilea, ceea ce în cele din urmă ne conduce la a ne da seama că niciunul dintre paşi n-a fost necesar, deşi ei au fost necesari doar pentru a ne da scama că în realitate au fost inutili. Există întotdeauna un pas următor, iar pasul care urmează acum este să ne ridicăm, să părăsim viaţa grea de zi cu zi şi să intrăm în astral.

Să ne temem doar de teamă Marţi, 19 martie 2002

Vis în stare de trezie

Visez că mă aflu în casa părinţilor mei. în vis se petrece un eveniment ciudat. Gândesc: „E imposibil. Probabil visez.

Icesta-i un vis”. îmi tot repet că acesta e un vis şi devin din ce iu ce mai lucid. Dintr-odată ceva mă apucă din spate şi începe \i’z *mă învârtă! Sunt speriat. îmi simt pieptul umflându-se de miază. Reuşesc să-mi depăşesc teama. Ştiu că în vise, nimic im mă poate răni afară de teamă.*

Mă învârt în cercuri, ridicându-mă în spirală. Privesc în Ins, la patul părinţilor mei din sufragerie, acolo unde se afla în umiă cu zece ani. Rotaţia încetează şi plutesc în tavan, deasupra patului părinţilor mei. Intru în contact mai strâns cu impui meu fizic. îmi aud prietena sforăind. încerc să mă con-. mirez asupra acestui vis în stare de trezie, dar sforăitul e hui r/e greu de ignorat. Mă trezesc în pat. Cred că afirmaţiile iifritoare la vise în stare de trezie cu sunete ale undelor.. rebrale chiar există, doar că e nevoie de o săptămână ca i-z *şi facă efectul.*

Noi, în calitate de fiinţe conştiente, suntem creatorii colectivi ai realităţilor noastre. Adică, creăm ceea ce ţi se întâmplă în fiecare moment. Sunteţi asemenea unei victime şi unui făptuitor amestecaţi într-o singură făptură. Dacă vă temeţi, atunci veţi fi încredinţat că teama cere apărare. Vă veţi crea apărarea construind ziduri în jurul vostru. Odată cu

zidurile vine izolarea. Izolarea rodeşte nesiguranţă cu privire la ceea ce se află în afară. Nesiguranţa izvodeşte teama. Şi tot aşa.

Sinele vostru se asigură întotdeauna că este corect. Sinelui nu-i place când greşeşte. De fapt acesta este şi rolul sinelui. Să aibă întotdeauna dreptate. Şi după ce o vreme aşteaptă o ameninţare care nu-i de fapt acolo, el va *invita* ameninţarea pentru a vă demonstra că a vă teme n-a fost o pierdere de vreme. far ameninţările n-au cum să v-apară-n prag dacă nu le invitaţi chiar voi, fiindcă nimic nu se-ntâmplă decât dacă voi permiteţi să se-ntâmple. Ca să spun aşa, aţi materializat o ameninţare din nimic fiindcă vă temeaţi tocmai de o asemenea ameninţare.

Dacă în loc de asta vă detaşaţi de sine, veţi trăi printr-o atitudine iubitoare. Cu acest mod de comportare, veţi fi capabili să materializaţi orice cu minimum de efort, chiar şi călătorii grozave în astral. Veţi constata de asemenea avantajele creării de temeri doar pentru a putea să le depăşiţi şi să vă dezvoltaţi pornind de la emoţiile pe care le produce, fără a simţi că *trebuie* să vă fie frică. Veţi şti atunci că nu e nimic de care să merite să vă temeţi afară de teama însăşi.

Iubirea învinge teama Vineri, 12 ianuarie 2001

Iubirea învinge teama

Mă plimb în pădure, lucru care-mi place la nebunie. Urc pe o colină. In ciuda faptului că mă tem de înălţimi, hotărăsc să mă apropii de margine şi să privesc în jos. Picioarele mi se înmoaie ca nişte macaroane în vreme ce mă târăsc către maryjne, centimetru cu centimetru. Privesc în jos. E o prăpastie abruptă cu o cădere dreaptă de 10 metri sau mai mult. îmi urmăresc cu mare atenţie reacţiile, astfel încât să nu jiu doborât de ameţeală şi să cad.

îmi amintesc de ceva ce-am citit: Teama nu poate exista acolo unde se află iubirea. Ca să verific teoria, îmi amintesc de i *cca ce iubesc mai mult. Mă gândesc la asta, şi mai ales mă yfmdesc la cât de mult o iubesc. Teama se risipeşte. E incredibil! Mă ridic. Picioarele mele sunt perfect normale, nici pic di*[6] *tremurat. Mă aplec peste margine şi privesc în jos. Văd terenul de sub colină şi acest lucru nu mă sperie deloc. De fapt, sunt de părere că această colină nu e altceva decât o foarte drăguţă formă de relief, comparativ cu puţin mai înainte, când eram de părere că-i o adevărată capcană a morţii. Cobor pe povârnişul abrupt. In starea mea înfricoşată ih puţin mai înainte, acest lucru ar fi fost imposibil, acum mi ■ pare de-a dreptul plăcut.*

Una dintre legile universale este aceea că teama nu poate

i Msla acolo unde există dragoste. Dragostea risipeşte teama. I >ugostea este starea noastră naturală de spirit: prin urmare, l’iilem întotdeauna să simţim dragostea, în ciuda oricărei dureri **im** viaţa noastră. Dacă reuşim să pătrundem prin emoţii ca

ii .iină, tristeţe, durere şi furie, putem ajunge la dragoste, iar ilmgostea va risipi automat orice fel de vestigii ale acelor **i moţii** negative.

7. Cum vă simţiţi? Au dispărut grijile şi temerile?
8. Repetaţi exerciţiul cât puteţi de frecvent astfel încât s; devină un răspuns automat la teamă în astral.

Sunt multe temeri ce trebuie învinse atunci când încercaţi n;1 vă părăsiţi corpul, în vederea primei proiecţii astrale; vom i x amina câteva dintre cele mai obişnuite.

Teama de a nu fi posibilă întoarcerea

Oare vei fi capabil să-ţi înapoiezi conştienţa în trup

---

6 închideţi ochii.

odată re ai îndreptat-o către astral? Da. E trupul tău şi ai fost asociat lui pe parcursul întregii tale existenţe fizice. De fiecare dată – and te trezeşti îţi înapoiezi conştienţa în trupul tău. Pentru i meva care are în jurul a 30 de ani, asta înseamnă de peste

11. 000 de ori, aşa că antrenament ai destul. Cunoşti procedeul mm îţi cunoşti buzunarele. L-ai transformat într-un obicei milomat în asemenea măsură, că nici măcar nu-ţi mai aminteşti vum să-l faci în mod conştient.

Dacă vreodată vrei să te înapoiezi în trupul tău în vreme i v te afli în astral, tot ce ai de făcut este să gândeşti cuvântul *corp,* iar amintirea trupului tău îţi va răsări în conştienţă. Minim ta va asocia amintirea cu trupul tău efectiv şi apoi conştii n|a ta va fi înapoiată asupra trupului. Vei constata probabil că de fapt opusul (a rămâne proiectat departe de trup) e cu mult mai greu, cel puţin la început.

Cu toate acestea, dacă proiecţia astrală se transformă Intr-o constrângere, ar putea exista un pericol fizic. Tot ceea 11 ţi doreşti cu intensitate va deveni realitate. Dacă îţi doreşti I Iii permanent în astral, atunci aşa se va întâmpla. Dacă tre- I>nic să-ţi părăseşti corpul pentru a-ţi îndeplini dorinţa, atunci i…i trebuie să fie. Atenţie ce îţi doreşti, căci s-ar putea să obţii. ■ i re formulez: Fii atent ce îţi doreşti, pentru că *vei obţine* cu i > itiludine.

Viaţa este un dar minunat pe care ni-1 oferim şi e greu săţi doreşti altceva mai bun decât să fii viu. Uneori însă, eonii, mgerile ne surprind şi creează dorinţe atât de puternice, nu ni nu putem să le împiedicăm să devină realităţi.

în *Planul Divin,* Robert Perala prezintă un caz neliniştitor. Prietena lui Perala, Devon, era un proiector astral frecvent. Din ceea ce se spune, se pare că a plecat din

viaţa aceasta în cursul unei proiecţii astrale în 1992. Corpul ei a avut o convulsie şi ea nu s-a mai putut reîntoarce în el. Ştim mult prea puţine despre mecanismul legăturii trup-suflet pentru a determina o cauză mai precisă a morţii ei.

La moartea ei, Art, prietenul lui Perala, a intrat în transă pentru a afla ce s-a întâmplat. A contactat o serie de spirite care se aflaseră în jurul ei în acel moment. Din câte se relatează, ea obişnuia să proiecteze astral atât de frecvent şi pe durate atât de lungi, încât legătura ei cu trupul s-a uzat. (Unii îi spun firul de argint, eu însă cred că acel termen este înşelător, întrucât ne face să ne gândim la un fir fizic, în vreme ce de fapt această legătură este nonfizică sau semifizică.) în ciuda unor tentative repetate, nu s-a mai putut întoarce în trupul ei. De înţeles, s-a speriat şi a încercat ore în şir să obţină atenţia celor vii. Când în cele din urmă a înţeles moartea trupului ei, a regretat că avusese o dorinţă atât de intensă să petreacă timpul cu fiinţele astrale.

Aceasta e desigur o tragedie, însă Devon n-a murii degeaba, fiindcă ea ne-a învăţat ceva de preţ despre noi înşine. Suntem aici deoarece ne place experienţa vieţii fizice. Pentru a păstra această experienţă, trebuie să avem grijă de trupurile noastre. în momentul în care încetăm să mai apreciem această experienţă, dorind probabil mai mult să evadăm din viaţă decât să rămânem, trupul se deteriorează şi dorinţa noastră este îndeplinită. Asemenea lui Devon, mulţi dintre noi au o dorinţă puternică de a explora lumile de dincolo. Dorim să ştim ce se află dincolo de fizic. Trebuie însă să echilibrăm această dorinţă cu aceea de a experimenta viaţa, altfel proiecţiile astrale vor deveni o obsesie.

Perala îmi spune că el este încă de părere că proiecţia astrală este relativ sigură, şi eu sunt de acord cu el. Atâta vreme vât ne părăsim trupurile cu frecvenţă şi durată

moderată, nu există pericol. Cred că odată pe săptămână e o frecvenţă optimă. Dacă proiectaţi mai des de atât, vă recomand să vă ve-

ii ficaţi motivele: Viaţa vă mai interesează ori încercaţi să fugiţi de ea?

Cât de des mor oamenii în cursul proiecţiilor astrale? Din motive lesne de înţeles, nu există statistici. Dacă trupul proieciiirului moare în cursul unei proiecţii astrale, rudele sale vor presupune că trupul a murit în somn. Cazul lui Devon e singunil peste care am dat eu, sunt însă probabil şi altele. Ar trebui ■,;i încercăm să învăţăm din acestea.

Unii spun că firul de argint este legătura conştienţei proiectorului cu trupul fizic. Noţiunea de fir poate să derive din modalitatea tridimensională de a privi legătura astral-fizic. >paţiul nu se aplică în astral, şi astfel că ideea unui fir care să limiteze distanţa pe care o poţi parcurge depărtându-te de impui tău pare ciudată. Conexiunea fizicastral este nonfizică ui semifizică. Poate lua orice număr de forme vizuale. în limcţie de cel ce o percepe, poate arăta asemenea unui fir de

iii pint, unui câmp magnetic sau unei benzi de cauciuc. Nici măcar nu trebuie să fie vizibilă. Am văzut o singură dată firul fir argint, dar asta ar putea fi datorită faptului că l-am căutat în mod intenţionat. Firul pe care l-am văzut ar putea să fi fost ’ n at de dorinţa mea de a-1 vedea. Incontestabil, există o atrac- | o între conştienţa proiectată şi trupul fizic, dar a o restrânge la mi lir de argint ar însemna să diminuăm natura diferită a n ii ralului.

Mulţi proiectori se tem că desprinderea conexiunii astralii iv de exemplu un fir de argint – le-ar tăia posibilitatea de a n-veni în trupul fizic, aducând astfel pieirea trupului fizic. Cum ••li.prinzi însă ceva ce e nonfâzic? Cum

secţionezi o culoare? 1 nm tai speranţa, frumuseţea, liniştea? Nu există nicio posii'ihiate de a rupe firul de argint printr-o mişcare violentă. Nu se ponto încurca şi nu se poate înfăşură în jurul a nimic, exact cum nu poţi înfăşură o culoare în jurul a ceva. Ar fi deosebit **tio** dificil să secţionezi conexiunea astral-fizic într-o manierii tangibilă.

Asemenea oricărui lucru nonfizic, conexiunea astral-fiziti se află sub controlul minţii. Nu putem pune mâna pe un fierăstrău ca să tăiem legătura, însă putem probabil s-o desprindem cu ajutorul minţii. Prin intenţia sa de a renunţa permanent hi conexiunea cu fizicul, proiectorul îşi poate ucide trupul, Această afirmaţie este desigur pur speculativă, deoarece eu unul n-aş dori s-o încerc. în cazul Devon, conexiunea s-a rupi din pricina dorinţei ei de a rămâne în astral. într-un sens, ea ¡1 ales astralul în detrimentul fizicului. Decesul trupului ei fizic **a** fost un act de voinţă şi de intenţie. Privind înapoi, ea a considerat că a fost o intenţie greşită.

Miercuri, 24 ianuarie 2001

Primul contact

Mai întâi, doresc să spun că până în acest punct, n-am avut niciodată o EEC (Experienţă Extra-Corporală). Am aflat despre proiecţia astrală şi toate celelalte cu doar două luni m urmă. De atunci am meditat în mod neregulat. Acum dom) săptămâni, am început să fac exerciţii energetice.

In timpul zilei, fac exerciţii de creştere a energiei. Seara, când merg la culcare, hotărăsc să meditez înainte de a adormi, încep cu exerciţii de relaxare: în vreme ce respir, îmi relaxaţ fiecare muşchi, de la picioare la vârful capului. După câteva încercări, simt rezistenţa în coapse, ceva ce n-am simţit niciodată înainte. Verific şi constat că rezistenţa provine de la un flux energetic dinspre abdomen către picioare, adică invers

de cum ar trebui. N-am mai simţit niciodată un flux energetic de o asemenea intensitate. Evident, picioarele vor să faci) exerciţiul invers, aşa că schimb.

îmi imaginez, nu, nu-mi imaginez, chiar există un cerc energetic, ce vine din aer, intrând în chakra inimii, curgând iu

/<i, v şi ieşind prin picioare. Radiez o vreme iubire în jurul meu, înr apoi nu pot face altceva decât să adorm. Când mă trezesc,

¡¡leva ore mai târziu, sunt încă în aceeaşi stare meditativă, fascinant. Exerciţiile mele continuă, neîntrerupte de somn...

Trupul mi-e supra-încălzit. Căldura trebuie să fi fost pri-< uluită de acel puternic flux energetic. Ies din starea meditativa, dau la o parte pătura şi las aerul să mă răcorească. Sunt Iară obosit, aşa că hotărăsc să mă culc la loc. Constat cât de <Ir Urate îmi sunt simţurile. Perna mi se pare incredibil de moale şi sunt foarte recunoscător pentru asta. Nu mulţumesc ¡’/¡■a des pernei mele, aşa că aceasta e o ocazie specială. Mă 11 istogolesc pe o parte şi aştept să adorm.

Trei secunde mai târziu ceva greu vine peste mine. Vâjjj! Mii simt de parcă aş fi apăsat, comprimat şi absorbit printr-o

• nm/netă subţire. Cad apoi în jos şi către stânga, repede. Nu, i adere nu e cuvântul potrivit. Nu pare să existe acceleraţie, i ¡’¡’a ce mă face să cred că nu sunt supus gravitaţiei. E mai i/i vrabă o plutire în jos, cu viteză constantă de trei metri pe

< undă. Această senzaţie este reală. Nu pot să mă îndoiesc de io/’iul că mă deplasez. După şase metri, mă opresc. Mă simt ca) i. and aş fi apăsat. Nu mă doare, dar sunt confuz şi îngrijorat

• a i viviré la ceea ce se întâmplă.

Lumea fizică e cumva amortizată. Pot să-mi aud doar

vag l'i u lcna respirând greu, în vreme ce doarme alături de mine.

I oi uşi nu pot vedea. Creierul parcă ar fi din oţel rece, foarte i / w *mănător senzaţiei pe care o ai atunci când nu are destul „unu1 sau oxigen. Dintr-o dată, sunt extrem de speriat cumva./. situaţia neobişnuită, dar mai ales deoarece cred că am* i m *ii rul neoxigenat şi pierd repede celule nervoase. Sunt n i i/ml în asemenea măsură încât, de-aş fi avut vreo conexiune*. *a i'osieriorul meu fizic, mi-aş fi murdărit pantalonii.*

Ştiu instinctiv ce e. Am o experienţă extracorporală! Spre o /(#(<••*faţă fricii, fac ceea ce mi-am spus să fac în situaţii n – ilunite: radiez dragoste în toate direcţiile. Mă simt apoi mult mai bine, dar mă tem încă. Mi-am spus de mii de ori să nu-im fie frică dacă mă eliberez de trupul fizic, dar frica, bănuiesc*, *trebuie să fie o emoţie foarte puternică şi dificil de controlat.*

In conştienta mea se formează un mediu astral. Mă ajlu şezând într-o clasă uriaşă. Trebuie să fie alţi o mie de studenji şezând în jurul meu. Atenţia tuturor este îndreptată către un profesor care ţine o conferinţă, dar informaţia ce curge dinspre el vine prea rapid pentru ca eu s-o pot înţelege. încerc să iau note, dar degetele mele sunt neîndemânatice. Abia dacii pot ţine creionul. Mă simt ca şi când îmi folosesc mâna pentru prima dată după ani buni.

Hotărăsc atunci să fac încercarea finală: să-mi deschid ochii. Dintr-un motiv oarecare, mă aştept să-mi văd corpul fizic din perspectiva persoanei a treia. Din nefericire, ochii pt care-i deschid sunt cei fizici. Acest lucru mă readuce instantaneu în corpul meu.

Plutesc apoi spontan din nou în jos şi mă găsesc din nou în clasă. De data aceasta, pot simţi parţial şi trupul fizic. Dupi) câteva secunde, mă întorc în corp. Când încerc să plutesc din nou în afara lui, nu se întâmplă nimic. în mod ironic, nu parc

să funcţioneze decât când nu încerc. Le mulţumesc spiritelor mele călăuzitoare pentru că m-au ajutat să trec prin aceasta experienţă. Sfere de lumină se mişcă prin interiorul pleoapelor de câte ori închid ochii, multă vreme după ce experienţa s-a încheiat.

La câteva ore după experienţă, ajung la câteva concluzii:

- *Motivul pentru care lumea fizică era înăbuşită era conştienţa mea îndepărtată de funcţia de auz a creierului meu.*
- *Motivul pentru care îmi simţeam creierul rece este acela că nu se mai afla în conştienţa mea. Mi-am simţit creierul toată viaţa. Singurele momente în care-i simt lipsa sunt cele în care nu se află acolo.*
- *Exerciţiile energetice sunt esenţiale pentru contactarea lumii spiritelor.*
- *N-am intenţionat să-mi părăsesc trupul. Pur şi simplu doream să mă apropii de tărâmul spiritelor. Atunci când aiergia este în mişcare, se întâmplă lucruri neaşteptate.*
- *N-am avut niciodată până atunci vreo experienţă paranormală", şi nu sunt nici special dotat în acest sens şi nici deosebit de sensibil. Sunt convins că o asemenea expeilenţă este la îndemâna oricui.*

Teama de rănire fizică

Cele mai mari temeri în viaţa fizică sunt temerile de imire fizică, prea rece, prea cald sau prea flămând. Este pur şi »umplu natural să avem aceleaşi preocupări şi în timpul proiirţiei astrale, exact aşa cum eu m-am temut de deteriorare cerebrală în extractul de jurnal de mai sus. Aceste pericole nu im stă ca atare în astral deoarece sunt preocupări fizice. Ne l'iilem însă gândi că dacă proiectăm afară din trup, acesta ar puica uita să respire ori ar putea avea un accident, ca de pildă ml se rostogolească şi să cadă

din pat. în orice caz, aceste temeri sunt nefondate. Am avut un mare număr de proiecţii u’tlrale, şi pot spune cu mâna pe inimă că n-am avut niciodată ’ k un accident fizic, cu excepţia unui singur eveniment neplă-

• ui, când o podoabă indiană a căzut de pe perete şi mi s-a în- < urcat peste ureche.

Spirite posesive

I)oresc să clarific de la început că eu personal n-am avut ii ii io experienţă cu un spirit posesiv şi prin urmare nu sunt

• h perl în acest domeniu. Nu pot nici măcar să spun dacă este pn%¡bilă posesia trupului unei fiinţe umane. Totuşi există un **i ii** atât de mare de relatări documentate, ce se întind înapoi im iiccut până la Noul Testament, încât subiectul este greu de llinorat.

Frecvenţa posesiunilor pare să fi ajuns la apogeu căli sfârşitul secolului al şaptesprezecelea şi începutul celui de-nl optsprezecelea, moment în care exorcismul catolic era folosii pe scară largă. însă pe atunci vânătorile de vrăjitoare, cu pam noia lor însoţitoare, erau în plină vogă, astfel că nu putem spu ne câte dintre aşa-numitele cazuri de posedare erau şi posesiuni efective. Nu contează însă, sunt destule de multe cazuri sus pecte de posesiune în timpurile modeme şi putem să le oh servăm în scopul de a învăţa mai mult. Am vorbit cu mai mul|i oameni care cred că au experimentat asemenea posesiuni direct.

Ceea ce ne priveşte pe noi, proiectorii astrali, este faptul că sunt destule relatări care povestesc despre proiectori ce găsesc diferite feluri de creaturi la înapoierea în tmpurile lor Creaturile par să încerce să intre în tmpurile proiectorilor, deşi n-am auzit nici măcar de un singur caz în care tentativele lor sil fi fost încununate de succes. Eu cred că

măsura în care un trup poate fi posedat are mai multă legătură cu credinţele, atitudiniK şi emoţiile pe care le are persoana ce locuieşte acel trup decai cu disponibilitatea tmpului. Chiar dacă vă lăsaţi tmpul nesupm vegheat, el rămâne tmpul vostm (chiar dacă e doar împmmu tat) şi, prin urmare, un spirit posesiv trebuie să treacă de voi înainte de a putea accesa tmpul. Cu alte cuvinte, dacă tmpul vostm este posedat sau nu depinde de ceea ce se petrece în mintea voastră şi are prea puţină legătură cu faptul că pentru o vreme v-aţi lăsat trupul nepăzit.

Un proiector, Brian, bănuia că fratele său mai mic eni posedat din când în când. Băiatul, spre încântarea părinţilor săi, dovedea o inteligenţă cu mult peste vârsta lui, probabil datorai;! spiritului. Cum se va fi rezolvat această situaţie nu ştiu, dai acest fapt îmi demonstrează că nu toate spiritele posesive au intenţii rele.

Chiar şi aşa, se pare că spiritele posesive au capacitatea de a vă da viaţa peste cap mai mult decât orice altceva. Pol i hiar să vă ucidă (nu pe voi, ci trupul vostru fizic) sau, mai rău: sil facă trupul vostru să ucidă oameni din jurul vostru. Există i datări despre bărbaţi şi femei obişnuite, care au comis crime oribile. Ei susţin că ar fi fost posedaţi în timpul când au comis acele crime. E oare posibil să fi spus adevărul? E oare posibil ca poveştile lor să fie doar vârful aisbergului de cazuri de 1.1 ptuitori posedaţi care sunt apoi nedumeriţi cu privire la ce s-a întâmplat? Câţi nevinovaţi sunt oare închişi ca urmare a crimelor comise de spiritele posesive?

Oricât de rău ar suna, e limpede că spiritele posesive nu sunt trimise de Diavol să vă strice ziua. Conceptul de Diavol şi vel de rău sunt create de om. Nicio fiinţă nu este rea; doar se luptă în situaţia în care se află şi folosesc cunoştinţele de care dispun despre lume pentru a ajunge

într-un loc mai bun. De liipt, fiinţele care pleacă la drum cu intenţia de a face rău în mod conştient altor fiinţe sunt extrem de rare. Cea mai mare parte a spiritelor posesive vor doar acelaşi bun pe care-1 avem a noi: experienţa vieţii fizice. Cu greu se poate spune că sunt uncie pornite să facă necazuri.

Pentru noi, în calitate de fiinţe ce locuiesc fizicul, ele pot apărea ca având minţi anormale, deviante, dar trebuie să ne amintim că atunci când posedă un corp fizic, n-au nicio noţiune de moralitate. Sunt copleşite de propriile lor dependenţe, exact așa cum suntem și noi copleşiţi de ale noastre în astral sau în \ isc (detalii despre aceasta în Cercul 3). Ei fac lucruri pe care im le-ar face în mod normal. Nu sunt în mod intenţionat răi; pm şi simplu nu se pot controla. Pentru ei, realitatea fizică apare aşa cum multora le apar visele: un loc nou al existenţei, ilal de radical diferit de cel cu care ei sunt obișnuiți, încât nu-1 pol accepta nici ca fiind real și nici ca fiind important. Deoa- M vc nu li se pare real, nu-şi pot asuma responsabilitatea pentru consecinţele acţiunilor lor. Comportamentul lor nu este foarte diferit de al nostru. Cât de des oare noi, ca fiinţe fizice, ne i iimăm responsabilitatea pentru ceea ce facem în vis?

Dacă aveţi probleme cu spirite posesive, aveţi nevoie tic ajutor de la un vindecător cu experienţă sau de la un exorcist, Sunt destui, dacă știți unde să căutaţi. O căutare pe Internet va da la iveală o parte din ei.

Teama de spirite rele

Mulţi proiectori relatează că au văzut creaturi destul dc urâte în astral sau în starea hipnopompică (starea de semiconştienţă în care intrăm atunci când ne trezim din somn sau dintr-o transă adâncă). Unii arată asemenea trolilor sau unor monştri. Notaţi totuşi că doar fiindcă

percepem o fiinţă ca fiind rea nu înseamnă în mod necesar că ne va face rău. O fiinţă bine intenţionată poate fi percepută ca fiind rea, dacă teama se interpune în calea percepţiei noastre. O uşoară modificare de atitudine, de la teamă la dragoste, va schimba modul în care percepem un spirit.

Exerciţiu: Anti-Frică

1. închideţi ochii.
2. lmaginaţi-vă un monstru care aleargă către voi, cu intenţia vădită de a vă rupe în bucăţi.
3. Imaginaţi-vă că brusc își schimbă intenţia și aleargă către voi cu intenţia de a vă îmbrăţişa.
4. Evaluaţi diferenţa între modul în care aţi priceput monstrul în cele două cazuri. Și-a schimbat aparenţa când voi v-aţi modificat atitudinea?

Ceea ce vedeţi în astral este în întregime sub controlul minţii voastre. Prin urmare, hotărând că ceva nu este acolo, va dispărea. într-un fel, voi permiteţi obiectelor să fie prezente, și niciun obiect nu poate fi prezent fară consimţământul vostru. Dacă vă aflaţi într-o situaţie astrală înspăimântătoare, puteţi, în mod conștient, s-o schimbaţi.

Exerciţiu: Vezi că nu-i acolo

1. închideţi ochii.
2. Imaginaţi-vă din nou un monstru care aleargă către voi i u intenţia de-a vă rupe în bucăţi.
*3.*____Imaginaţi -vă că monstrul nu e acolo.

Nu am întâlnit decât rareori fiinţe răuvoitoare. Cred că norocul meu are legătură şi cu atitudinea mea. De fiecare dată când proiectez în astral, mă aştept – chiar *știu* – că voi da peste experienţe amuzante. Prin urmare, *creez* experienţe plăcute. I)acă în loc de aceasta m-aş fi aşteptat la experienţe

înspăimânuloare, subconştientul meu ar fi putut să-mi pună aşteptările în aplicare, atrăgând spirite răuvoitoare. Vă recomand să vă revizuiţi aşteptările, chiar şi în viaţa fizică, deoarece aşteptările Iurmează punctul de plecare al experienţelor voastre.

în astral, fiinţele nu vă pot face rău direct. Nu vă pot produce vreun rău fizic, pur şi simplu pentru că nu v-aţi adus neolo şi trupul fizic. Ce pot face ei este să vă facă rău psihic, înmânând în jurul vostru vreme îndelungată. Stările lor de spirit vii afectează. Aceasta funcţionează exact ca în fizic: Dacă vă păstraţi un anturaj prost vreme destul de îndelungată, în cele din urmă veţi sfârşi prin a adopta şi voi o parte din comportamentele lor distructive.

Protecţia

Prevenirea e întotdeauna cea mai bună apărare. Următorul exerciţiu descrie ce fac pentru a mă proteja de experienţe nepl. ieute. Exersaţi-1 în mod repetat „pe uscat”, ca să spun aşa, pi iitru a-1 şti pe dinafară atunci când proiectaţi în astral.

Exerciţiu: Protecţie

1. închideţi ochii.
2. Deplasaţi-vă conştienţa asupra centrului pieptului vostru.
3. Formaţi o mică bulă de lumină albă ceţoasă în pieptu vostru.
4. Lăsaţi bula să înglobeze energia dragostei pe care *aveţi.*
5. Extindeţi bula până ce vă înconjoară.
6. întăriţi bula cu scuturi cavalereşti medievale, sau sticlă blindată, sau orice material dur preferaţi.
7. Formaţi încă o bulă blindată în jurul întregului vostru mediu.

Acum, că ştiţi cum trebuie procedat cu fiinţele răufăcătoare, nu mai e necesar să vă temeţi de ele. Trebuie să subliniez din nou că sunt mult mai multe fiinţe bune decât dăunătoare. Următoarea relatare din jurnal descrie o experienţă care arată cât pot fi de prietenoase:

Luni, 8 iulie 2002

Vis UFO şi o Societate Naturală *în timp ce stau în pat seara, am un sentiment ciudat. Mi se pare că spaţiul camerei este tăiat în două, ca şi când un perete metalic invizibil ar împărţi camera. Simt o prezenţă. Imaginea unui extraterestru cenuşiu îmi vine în minte. Pentru prima dată după multă vreme, mă tem de întuneric, dar depăşesc temerea. în cele din urmă adorm.*

Visez că mă aflu într-un oraş de coastă. într-o noapte, oamenii văd lumini pe cer. Privesc în sus şi zăresc cruci de lumină albă pretutindeni pe cer. Trebuie să fie vreo 50. Coboară încet către mine. In apropiere e un chioşc al celor ce întreţin plaja. Alerg acolo şi văd o cameră video. întreb dacă pot să o împrumut. Un bărbat se relaxează într-un fotoliu, citind ceva. Spune: „Sigur". Privesc în camera de filmat şi intreb dacă au bandă. O femeie se duce către un videorecorder şi scoate din el o casetă. „Poţi înregistra peste asta", spune ea şi-mi dă caseta.

Alerg afară şi filmez crucile de lumină pe casetă. Se dovedesc a fi nave extraterestre. Dintr-o dată sunt teleportat intr-una dintre ele. Filmez tot timpul. Nu-mi pot aminti ce se întâmplă în navă. Când revin pe sol, sunt bucuros că am filmat iotul. Dau caseta înapoi şi o pun pe redare. Spre uimirea mea, întreaga bandă a fost cumva filmată la sol. Nu e nici măcar o fotogramă de la bordul navei. Apoi îmi dau seama: Sinele meu inferior a rămas în vis (în aparenţă ştiu că visez) pe suprafaţă, in vreme ce sinele superior s-a ocupat de treburi mai

importante în sau dincolo de nava extraterestră. Cu alte cuvinte, Kinştienţa mea a mers împreună cu sinele superior pe tărâmurile mai înalte, în vreme ce sinele inferior a rămas cu aparatul de filmat pe plajă.

Cred că acesta e un fenomen interesant. Poate astfel sunt rfcctuate răpirile de către extratereştri, şi de aceea răpiţii au mari probleme în a-şi aminti ce se întâmplă în navă.

Alunec către starea de trezie. Notez ceva pe blocnotes astfel încât să nu-mi uit concluziile când mă voi trezi. îmi dau si ama că blocnotesul e probabil nonfizic, astfel că notele nu vor fi acolo când mă voi trezi. Cu toate acestea, cred că e o lamă verificare a realităţii: dacă notele sunt acolo când mă voi n atunci înseamnă că acum sunt chiar treaz.

Nu vreau să mă trezesc, aşa că aţipesc din nou. In vis, acum e noaptea următoare. Apar aceleaşi lumini şi le filmez. Im nou. Aceleaşi evenimente se repetă. Aproape că mă trezesc din nou, însă hotărăsc să mă întorc la somn. Pentru a treia onră, intru în acelaşi vis. Concluzionez că trebuie să fie ceva. ii camera, deoarece de fiecare dată când privesc prin ea, i *onştienţa mea se proiectează în sinele superior. Decid să încerc această teorie. Mă holbez prin cameră, aşteptând să sc întâmple ceva.*

Dintr-o dată, mă găsesc pe aleea din faţa casei părinţilor mei. Mă aşez un minut. îmi împreunez mâinile asemenea călugărilor budişti. Mă concentrez asupra pieptului şi meditez o vreme, exact aşa cum fac în cursul experienţelor extracorporale spre a prelungi proiecţia. împrejurimile se schimbă. Aleea şi clădirile din jurul meu sunt tot aceleaşi, dar acum sclipesc de energie magică de un alb transparent. Sunt acum într-un loc al fericirii extatice. Ciudat, mă aflu în acelaşi loc, şi în acelaşi timp e altul. Cu un simplu gest de concentrare asupra pieptului, un loc comun se transformă într-un paradis.

Mă ridic şi păşesc în josul străzii. E iarnă (în realitatea trează e vară). Zăpada acoperă totul. O serie de clădiri care în realitate se află acolo nu mai există acum. In plus, întreaga vale e acoperită de zăpadă. Zăpada are o lucire magică. E incredibil de frumoasă! Zâmbesc atât de mult, încât sunt sigur că şi chipul meu fizic radiază. Dacă acum cineva mi-ar privi chipul fizic, ar fi foarte uimit în legătură cu ceea ce se petrece înăuntru.

Mă plimb pe altă stradă. Se sfârşeşte, dar la capătul ei păşesc direct în ceea ce pare a fi un parc. Anotimpul se schimbă în toamnă în clipa în care păşesc pe pajişte. Sunt acolo copaci de un verde întunecat, ce sclipesc de forţă vie. Sunt şi fiinţe acolo, dar nu sunt oameni. Sunt scunde şi lătăreţe. Suni foarte prietenoase şi vesele. Par să se bucure de viaţă. Nimeni nu e stresat. Nimeni nu simte că trebuie să facă ceva. Viaţa deaici e una de relaxare, exact aşa cum cred eu că viaţa pe Pământ ar trebui şi ar putea să fie. Aceste fiinţe îmi amintesc de hobbiţii din poveştile lui Tolkien.

Descopăr câteva căsuţe. înţeleg intuitiv că se află în simbioză energetică cu copacii mari de un verde întunecat. Nu ies în evidenţă ca locuinţele oamenilor. Par a fi o parte integrantă şi firească a parcului. Aici totul este în armonie cu na! ura. E o privelişte relaxantă. Intru într-una dintre căsuţe, i ii(iva dintre omuleţii rotofei coc ceva. Coincidenţa face să am v eu la mine ceva prăjituri. Ii întreb dacă ar fi de acord să schimbe o prăjitură de-a mea cu una de-a lor. Zâmbesc şi-mi ’./’///? că pot să gust o prăjitură de-a lor şi mi-o pot păstra pe a mea. îmi dau hrană fără a aştepta ceva în schimb. Intr-adevăr, i < societate extraordinară.

Aleg o prăjitură de pe o tavă de copt. Gustul e incredibil! lini lasă gura apă în vreme ce-o mestec. Cred că şi gura mea lirică mestecă. Reflectez cât de incredibil de real e gustul.

Ştiu../ nu-mi folosesc simţurile mele fizice de gust. Oare mintea mea inventează acest gust perfect sau este influenţa unei prăliluri reale nonfizice? Iau altă prăjitură din altă tavă. Gust o îmbucătură. Mmmm… prăjitură cu banane! Uimitor! E cea mai bună prăjitură cu banane pe care-am gustat-o vreodată. Dacă v *mâncarea fizică ar avea gust la fel de bun…*

Ies pe balcon şi constat că mă aflu la etajul doi. Sub mine v *află două terenuri de tenis. Cobor pe terenul de tenis şi intru la primul etaj. In momentul în care pătrund pe uşă, îmi pierd lui iditatea şi alunec în vis.*

Spirite păzitoare înainte de a intra în astral, s-ar putea să vă simţiţi mai în puranţă dacă aveţi un spirit prieten care veghează asupra Miastră. Există spirite (se cheamă ghizi spirituali sau spirite pA/itoare) care se dedică activităţii de a-i ajuta pe proiectori.

I iacă sunteţi nefamiliarizaţi cu procesul psihic de a vă adresa il ¡rect spiritelor, va fi suficientă rugăciunea. Fie că vă rugaţi lui

li. sus, Buddha, Mahomed, strămoşilor voştri ori altui spirit i uuoscut, rugăciunea funcţionează foarte bine. O rugăciune i sic un gând limpede transmis prin astral, iar o cerere către un pu it trebuie să fie limpede pentru a putea fi deosebită de bălmăjeala tuturor celorlalte gânduri ale voastre. Dacă cunoaşteţi vreu ghid spiritual, îl puteţi ruga să vă găsească un gardian, un păzitor, sau dacă voi, ca şi mine, vorbiţi cu voi înşivă, rugaţi-vă pe voi să vă găsiţi un păzitor. Nu vă simţiţi stânjeniţi sau nevrednici să cereţi protecţie. Nu e niciodată greşit să ceri ajutor.

Exerciţiu: Cererea adresată unui spirit păzitor

1. închideţi ochii.
2. Relaxaţi-vă mintea. Lăsaţi-o să se scufunde.
3. Imaginaţi-vă că toate gândurile care vă trec prin

minte sunt prinse în baloane de săpun şi dispar duse de vânt.

4. Puneţi-vă mâinile în faţa pieptului, cu vârfurile arătătorului, mijlociului şi inelarului atingându-se la un unghi de 45 de grade, formând un „V” întors cu vârfurile degetelor îndreptate în sus. Simţurile voastre interioare surit foarte concentrate, dacă folosiţi această poziţie a mâinilor.

5. în ochiul minţii, formaţi imaginea ghidului spiritual care vă ascultă rugămintea.

6. Gândiţi limpede către spiritul care vă ascultă: „Cer un spirit bun care să-mi protejeze conştienţa atunci când proiectez în astral”.

7.____Dacă vă temeţi pentru trupul vostru, mai cereţi un păzitor: „Cer un alt spirit bun care să vegheze asupra trupului meu în vreme ce eu proiectez în astral”.

Dacă daţi de bucluc în ciuda ghidului spiritual, amintiţivă de bula de lumină albă şi dragoste, şi imaginaţi-vă că ceea ce vă ameninţă nici nu se află acolo, aşa cum aţi mai încercat în exerciţiile anterioare. Pretindeţi că sunteţi în astral şi parcurgeţi paşii în mintea voastră, astfel încât să fiţi bine pregătiţi dacă se întâmplă să aveţi probleme.

Luni, 18 decembrie 2000

Coadă de suflete

Sunt foarte obosit. Ştiu că nu ar trebui să fac niciun fel de exerciţii spirituale, fiindcă e foarte probabil să adorm. Cu toate acestea, curiozitatea mă împinge să încerc încă o călătorie astrală.

Vreau să vorbesc cu îngerii mei păzitori. Spre a iniţia contactul cu un spirit, trebuie să te imaginezi în prezenţa lui. I ’roblema este că nu le cunosc numele şi nici nu ştiu cum arată.

E foarte greu să începi să te prefaci că o persoană apare atunci când nu ai niciun fel de amintire despre persoana respectivă şi pentru a face contact şi a demara comunicarea singura soluţie este să te prefaci că ştii. Mă relaxez şi-mi imaginez că mă aflu într-o dumbravă. Concentrându-mă asupra pieptului, chem: „Sunt spirite aici, în jur?". Nu pot găsi cuvântul „păzitor". încerc din nou: „Sunt oare aici... la naiba,

(um se cheamă? ".

Aud atunci chicoteli din dreapta şi de mai sus faţă de mine. Cel puţin mi se pare că aud. Sau aud cu adevărat? Chicotitul nu-mi este destinat direct, ci mai degrabă se referă la ironia situaţiei. Zâmbesc şi gândesc: „Bun, măcar unul dintre ci are simţul umorului". Apoi observ încă două spirite păzitoare în jurul meu. Ii întreb de nume, dar nu reuşesc să le aud răspunsul.

îmi amintesc că mă gândeam că n-ar fi trebuit să călătoresc fiind atât de obosit. Scurt timp după aceea, adorm. încep să visez. Surprinzător, spiritele mele păzitoare sunt încă acolo, împreună cu o grămadă de alte spirite. Apoi, un şir nesfârşit de suflete tulburate vin să-mi ceară sfatul. Vin toţi dinspre partea mâinii drepte. Fiecare dintre ei îmi prezintă două sau trei opţiuni privitor la ceea ce pot face, iar eu trebuie să aleg una ì *¡intre opţiuni pentru ei. Fiecare suflet duce un soi de meniu vălbui, foarte asemănător cu cel al unei aplicaţii Windows. < and selectez o opţiune din meniu, opţiunea respectivă devine cenuşie. Apoi, sufletul pleacă, iar următorul îmi cere sfatul. Pot să simt că fiecare suflet din coada nesfârşită este foarte tulburat, dar îndată ce le ofer sfatul, ei sunt liniştiţi şi fericiţi.*

Acest lucru mă îngrijorează, fiindcă cu câteva zile mai înainte, am hotărât să reduc volumul de sfaturi oferite celorlalţi. Aceasta deoarece am oferit recent cuiva un sfat care

a dus la frângerea inimii cuiva. Oamenii sunt foarte capabili să ia propriile lor hotărâri, astfel că am hotărât să ofer mai degrabă încurajări și nu sfaturi. Şi totuși, iată-mă, dând sfaturi.

Ceva agitaţie din lumea fizică mă trezeşte. Sunt treaz, dar ochii mei sunt închişi şi sunt încă în faţa cozii de suflete înconjurat de spiritele mele păzitoare. Sunt în aceeaşi stare ca înainte de vis. E ciudat, de ce nu m-am trezit pur și simplu, în lumea fizică, așa cum mi se întâmplă întotdeauna după ce dorm? îmi iau rămas bun de la spiritele păzitoare şi de la unele dintre celelalte spirite din jurul meu. Mă înapoiez apoi în lumea fizică. Ceasul îmi spune că am fost împreună cu spiritele de la coadă vreme de trei ore. Adorm iarăşi.

Miercuri, 2 ianuarie 2002

Braţe alinătoare

Noaptea trecută, la 5 a.m., în vreme ce stăteam în pat, am simţit că parcă stăteam întins pe burta cuiva şi că acel cineva mă ţinea alinător în braţe. M-am simţit complet în siguranţă și liniştit.

Cercul 2 Ieşirea

Realizarea primei voastre proiecţii astrale

Să călătoreşti, plin de îndrăzneală, acolo unde nimeni n-a mai fost înaintea ta.

Star Trek: *Generaţia Următoare*

Fiecare capitol din acest Cerc vă transportă către realizarea primei voastre experienţe astrale; prin urmare, exerciţiile.unt de o deosebită importanţă. Proiecţia astrală este o abilitate pv care o putem dobândi utilizând-o, nu doar citind, prin urmaii' procedaţi la fiecare exerciţiu cu tot entuziasmul de care sunlc|j în stare. Mult noroc în încercările voastre de proiecţie îNlrală, şi nu uitaţi să vă distraţi.

Stări de somn

Somnul este un proces natural de care avem nevoie pentru i iamâne sănătoşi. Pentru a beneficia pe deplin de procesul de.’imn, ar trebui să-l lăsăm să-şi urmeze cursul natural, fără imicstecul ceasurilor deşteptătoare. Din nefericire, stilul nostru ■ Ir viaţă haotic ne permite doar rareori aceasta.

Sunt numeroase stări de spirit din care putem proiecta în i.hal. Multe dintre acestea sunt stări de somn natural cu o a.nară modificare de conştienţă, ceea ce înseamnă că nu e ninin artificial sau nenatural în această privinţă. Stările de spirit „In.imite, cum ar fi starea de trezie fizică, păstrează conştienţă Im alizată asupra simţurilor fizice şi a gândurilor, însă când ob- | mcm o stare de spirit prielnică proiecţiei astrale, focalizarea este deblocată şi suntem capabili să ne modificăm conştienţii deviind-o de la fizic. Proceul de somn natural sare uneori înti una dintre aceste stări şi ne găsim conştienţi în lumea viselor Anumite droguri cu efect relaxant sau psihedelic pot de asemenea să fie utile în atingerea unor asemenea stări, deşi nu suni necesare.

Să examinăm ce se întâmplă atunci când o persoanfi doarme. *(Vezi figura 2)*

Level of Awareness

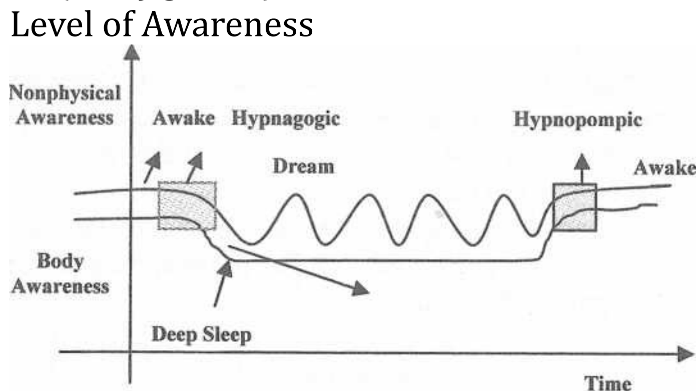

Figura 2. Stări de somn

Vineri, 19 iulie 2002

Servieta astrală *înainte de a adormi, gândesc: „E ziua mea de naştere, aşadar am dreptul la o experienţă grozavă Dimineaţa urmă toare, Barb e în faţa uşii bâjbâind cu cheile. Zgomotul mă deşteaptă într-o stare de buimăceală. Sunt pe jumătate în as trai şi pe jumătate în realitatea fizică. în astral, văd o geantă semănând unei serviete sau mape. In mod ciudat, servieta este de asemenea o bilă roşie de energie. O recunosc imediat. N-am* i *iizut-o niciodată până atunci cu ochii conştientei, dar ştiu că mi-a fost aproape ani buni. Gândesc: „Aha! Iată-te! Tu eşti obiectul acela care-mi controlează somnul. De ce nu te-am văzut până acum? „.*

Servieta e magică. Are ceva de-a face cu procesul de \<>mn, deşi nu sunt tocmai sigur care este funcţia ei exactă. I'oate e chestia care mă adoarme în fiecare noapte? Plutesc mai aproape de servietă. Mă cuprinde un soi de furnicătură, ca nu bâzâit. Mintea îmi zbârnâie, iar întreg corpul meu fizic mă y/idilă. încerc să-mi dau seama ce este servieta şi cum funclionează. Acesta ar putea fi panoul de comandă pentru somn. Pitcă voi stăpâni servieta, voi putea stăpâni toate stările de \omn şi, prin urmare, toate proiecţiile. Din nefericire, devin i *Im ce în ce mai treaz. încerc să o vizualizez spre a o atrage înapoi, dar nu merge.*

încă buimac, notez câte ceva: „Servieta e folosită ca diversiune, dar e de asemenea ţelul ultim. Când te apropii de servietă, adormi". Scopul servietei mi se pare perfect inteligibil în starea mea de spirit actuală. In retrospectivă însă, nu poate înţelege care este diversiunea şi care este scopul. Sper i *a îmi voi reaminti cunoştinţele necesare.*

Starea *hipnagogică*

Pe măsură ce alunecăm în somn, intrăm în starea

hipna- (Mi)’.ică (de la cuvintele greceşti *hypnos,* cu semnificaţia de ■umn” şi *agogos* însemnând „comportament”). Această stare a resimţită ca începutul aţipelii. în această stare, conştienţă ••i rlrage de la observarea simţurilor fizice şi se deschide lumii iii pariate de fizic. Putem auzi voci ori sunete în starea aceasta, l’ui chiar şi să ne sperie. Sună foarte asemănător fizicului, deşi m h ’.ca le lipseşte reverberaţia ce însoţeşte sunetele fizice.

Marţi, 6 februarie 2001

Sunet şocant *îmi cresc energia în vreme ce stau în pat. încerc să îmi pun în mişcare energia nonfizică. Palmele şi tălpile şi uneori chiar şi coapsele îmi vibrează mai puternic ca oricând. Du/ui câteva ore, hotărăsc să adorm, dar visez. Am un scurt vis in stare de trezie. Nu ştiu cum să-l numesc. Sunt doar pe jumătate treaz, dar visez. Visez că sunt reporter sau ceva asemănător A tocmai am intervievat un grup de biologi marini care pornesc într-o expediţie submarină. în vreme ce ei se urcă într-o mia) ambarcaţiune, eu decid să mă alătur lor. Cu toţii ştim că barat ar putea ceda şi am putea muri cu toţii. Să aleg calea sigură* y *să merg acasă ori să-mi risc viaţa într-o aventură extraor dinară?*

Sar în barcă. în clipa în care aterizez pe puntea ei, aiul un sunet foarte ascuţit în cap. Loveşte la fel de iute ca tras netul. Sună de parcă un cablu de oţel de trei centimetri gro sime ar fi fost rupt de o forţă extraordinară. Sper că nu e ere ierul meu care se face bucăţi.

Odată ce trec de şocul iniţial, realizez că sunetul e doar în capul meu. Sunt sigur că nu vine prin urechi. E uşor înăbuşit şi nu e niciun fel de reverberaţie. Oare sunetul ar putea fi legat de decizia mea de a alege aventura în detrimentul siguranţei ’ Am adoptat atitudinea de tip „ce mare brânză”, ca să rămân calm, astfel că mă forţez să n-o analizez prea mult. Următorul

lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit dimineaţă.

Luni, 19 februarie 2001

Vibraţii şi vise în stare de trezie

După ce execut tehnica picăturii o vreme (mă imagine: trecând prin saltea în picături mici în vreme ce expir), apar vibraţiile. E prima dată când simt vibraţiile. Simt ca un curent electric care-mi trece prin piept. Mă apropii de starea de somn de câteva ori. Odată aud trei ciocănituri putenice: „Cioc, cioc.

i *loc! Gândesc: „Oare cine bate la uşa mea în mijlocul nop- /// '". Apoi îmi dau seama că ciocăniturile sunt doar în capul meu. Sună însă ca şi când ar fi autentice doar că sunt înăbu-)lle. Sunt speriat, dar contracarez teama amintindu-mi de dragoste. Mă gândesc că ar putea fi totuşi cineva care bate la uşa mea astrală. încerc să vizualizez deschiderea uşii în mintea mea. Nu e nimeni în prag.*

Câteva minute mai târziu, un zgomot de rostogolire dea- ***\iipra*** *mea. La început, cred că e vecinul de deasupra care a Icăpat ceva pe podea. Apoi îmi dau iarăşi seama că zgomotul* ***iui*** *e decât în capul meu.*

După ce trec vreo două ore de tehnică a picăturii, mă hotărăsc să mă las în voia sorţii şi să nu mă mai opun somnului. Dec într-un vis lucid. E pe tema gangsterilor. E vorba de doi u h ilescenţi trăsniţi, un şef mafiot şi câţiva gangsteri. Eu sunt mi ucigaş plătit. Apoi îmi dau seama: „Hei, dacă ăsta e un vis lucid, pot să-l fac pe şef să plutească". II fac pe don să pluti ***oscă*** *la câteva zeci de centimetri de sol în jilţul lui. Apoi lente. şi eu. Nu pot să mă mai opun somnului şi visul lucid se Ini lieie.*

Duminică, 15 iulie 2001

întrebări şi răspunsuri spirituale

Noaptea, citesc în Călătorii în necunoscut, *a lui Bruce* ***Mucii,*** *că cei patru paşi de parcurs pentru a obţine călăuzire*

tuiul:

1. Așază-te confortabil și relaxează-te.

2. Pune o întrebare odată.

J. Renunță la ea.

4. Așteaptă un răspuns și fii deschis pentru a-l primi.

încerc asta de câteva ori. Uneori, îmi vin în minte peisaje uihtyjnare ca răspuns. Odată, o voce feminină îmi răsare în mi/i *și spune, cu voce puternică, dar supărată: „Asta nu-i mod d. omportament!”. E cam vagă afirmația. Aș categorisi-o ca undeva între gând și semnal audio. Nu recunosc vocea. Nu știu de unde vine, dar în mod clar, nu e din această lume.*

In orice caz, ceea ce aud nu are legătură cu întrebarea ¡» care am pus-o. Sunete și voci asemenea acestuia par destul **dt** *accidentale, cam ca atunci când stai pe o banchetă în gară* s\7 *asculți vocile călătorilor care trec prin preajmă; nu poți nici controla și nici anticipa ce anume vei auzi. Poate că sunetele aparțin unor ființe din alte dimensiuni, și le putem auzi dom atunci când ne deschidem, așa cum se întâmplă în stami hipnagogică.*

Cei mai mulți oameni nu își reamintesc că au fost în sta rea hipnagogică. Aceasta deoarece este adesea de scurtă durai ¡1 și urmată direct de inconștiență. E păcat, fiindcă starea ofei.1 mijloacele de a accesa părți ascunse din noi și realități diferite de obișnuit, care trăiesc înăuntrul nostru. Este asemenea unei porți către mintea noastră. în interiorul său, putem direcțioiu vindecarea către corpul nostru fizic, putem comunica cu alie părți din noi, și putem să ne creăm viitorul prin vizualizare.

în starea hipnagogică, hotărâm ce dorim să facem in cursul somnului și dacă dorim să proiectăm astral, să visăm sau să colectăm informație din afara lumii noastre. Subconștientul nostru este foarte ușor afectat în cursul stării

hipnagogice. Dacii dorim să continuăm prin a proiecta, putem programa momentul şi destinaţia în subconştientul nostru, pur şi simplu imaginau du-ni-1 în minte.

Pe măsură ce starea hipnagogică se adânceşte, ne pierdem încet, încet cunoştinţa. Starea hipnagogică ajunge în punctul său culminant odată cu eliberarea conştienţei.

Marţi, 13 februarie 2001

Graniţa dintre stările de trezie şi de somn

Stau întins în patul meu, simţindu-mă mulţumit şi fericit îmi cresc energia. Nu-mi pasă dacă voi avea o sesiune încunu nată de succes sau nu. Sunt mulţumit oricum. După ceva vreme, alunec între starea de veghe şi de somn. Am un semivis. Jumătate visez, jumătate mă prefac. îmi imaginez că mă plimb prin camera mea. Ştiu că stau întins în pat, aşa că sunt sigur i ii nu am o experienţă extracorporală.

Dintr-o dată, mă lovesc de un zid invizibil. Mă împiedic şi rad prin el. Instantaneu pierd legătura cu trupul meu. Creierul meu, ori ceea ce cred că este creierul meu, are din nou senii(ia aceea ciudată de „fără aer", exact aşa cum s-a întâmplat iii cursul primei mele EEC. încerc să mă echilibrez, dar zidul invizibil mă surprinde în asemenea măsură încât mă împiedic şl cad prin zid. Aterizez pe strada din afara casei mele. Sunt stânjenit fiindcă ştiu că nu port decât lenjerie. Oamenii trec pe Lingă mine şi un bărbat se opreşte să mă ajute să mă ridic în p ic ¡oare. în realitate nu există oameni în afara casei mele,

• L oarece este 4 a.m. Bărbatul poartă haine suedeze de la sfârâitul secolului 19. Interesant, casa a fost clădită în 1898. Din nefericire, încep să mă gândesc. încerc să-mi analizez şi să-mi i nnlrolez experienţa, dar acest lucru o distruge. Simt că sunt âm ce în ce mai mult în legătură cu corpul meu şi curând ■naţia de afară din trup dispare. Adorm.

In retrospectivă, cred că zidul invizibil era frontiera dinii

••■ starea de trezie şi cea de somn. Când trupul a adormit, am test eliberat din el, ca şi când aş fi fost eliberat dintr-o funie

> L istică de care înainte fusesem legat. Am căzut înainte, lucru interpretat ca împiedicarea prin zid. Trupul meu a adormit,

Im cu eram conştient încă. Acesta a reprezentat un şoc pentru nuntea mea conştientă, şi în mod subconştient am transferat

• !••est şoc evenimentului pierderii echilibrului. In cursul stării hipnagogice, conştienţa mea a fost pe jumătate deviată de la n up (’ănd am adormit, conştienţa mi-a părăsit complet trupul,

> ••ca ce explică de ce am pierdut legătura cu trupul meu. Nu unt sigur dacă conştienţa mea chiar a căzut în afara casei sau L h o i ’ra vorba de o casă din vis.

Se pare că am nevoie să fiu într-o stare de mulţumire pentru a avea o experienţă. Nu trebuie să mă îngrijorez daca sesiunea va fi reuşită ori nu. Secretul succesului este să-nu păstrez conştienţa alertă, dar pasivă (adică să nu analizez), în acelaşi timp păcălindu-mi trupul să creadă că sunt adormit. Când trupul crede că dorm, conştienţa e eliberată de trup. Problema este aceea că e foarte dificil de realizat acest lucru fără pierderea cunoştinţei.

Când subconştientul crede că ne-am pierdut conştienţa, el deblochează legăturile către trupul fizic, care sunt atât de puternice în cursul orelor de trezie. Trupul fizic trece într-o stare de odihnă, iar conştienţa, acum eliberată, proiectează în lumea viselor. Dacă reuşim să rămânem conştienţi pe timpul acestei eliberări, o vom observa ca pe un semnal de la trupul fizic. Semnalul spune: „Ping, eşti gata de plecare!”. Atunci suntem liberi să ne proiectăm conştienţa

în orice realitate dorim executând o tehnică de ieşire din proiecţie. Cu ceva practică, putem obţine abilitatea de a rămâne conştienţi şi putem simţi acest semnal atunci când ieşim din aţipeală. Este o experienţă interesantă, deşi nu neapărat necesară pentru tehnica de proiecţie astrală pe care o vom folosi.

Exerciţiu: Testarea stării hipnagogice

1. In seara aceasta, pe măsură ce adormiţi, închideţi-vâ ochii şi bateţi cu degetul arătător în saltea odată pe secundă.
2. Dacă alunecaţi în somn şi vă treziţi din nou, reluaţi bătaia cu degetul.
3. Câtă vreme puteţi continua să bateţi cu degetul înainte de a vă pierde conştienţa?
4. Observaţi-vă cu atenţie mintea. Prin ce modificări trece starea minţii voastre pe măsură ce vă pierdeţi controlul conştient asupra degetului? j
5. Exersaţi aceasta în fiecare noapte, până ce veţi cunoaşlc loate subtilităţile stării hipnagogice.

Starea hipnagogică este excelentă nu doar pentru proiecţie islială, ci şi pentru orice altă activitate psihică: telepatie, canalizare, clarvedere, şi altele. Cu toţii avem aceste capacităţi, dar ’ Ic sunt blocate de ceva apropiat de raţiune. în starea hipnagogică, mintea critică şi raţiunea adorm. Aceasta îndepărtează blocajul şi permite abilităţilor voastre psihice să iasă la supralilţă.

Sâmbătă, 16 august 2003

Canalizarea lui Ramtha în starea hipnagogică

Mă trezesc dimineaţa. Aş putea la urma urmei să proiecta în astral, căci simt că sunt pe punctul de a adormi din nou. Pur ce-aş vrea să fac după ce-mi părăsesc trupul? Hmmm.

I reau să vorbesc cu Ramtha! „. Ramtha e un spirit

canalizat i/i’ *J.Z. Knight. La pagina 16 a cărţii intitulate* Ramtha, *editată Steven Lee Weinberg, Ramtha descrie cum el, într-o viaţă fi:.ică desfăşurată cam pe la 33.000 î. Hr., a avut o EEC. Mai h ir.:iu s-a ridicat din lumea fizică şi a decis să-l contacteze pe l / Knight pentru a răspândi cunoştinţele legate de ascen- \linie. Afirm: „Vreau să vorbesc cu Ramtha” mai mult pentru iniiic, spre a mă asigura că nu uit asta îndată ce ies afară, dar, iu aparenţă, e de asemenea o cerere către Ramtha.*

La nicio secundă după, gâtul şi partea din spate a cai ii lui mă gâdilă nebuneşte. Adorm acum, dar nu-mi dau seama
i /> asta. Fiorul trebuie să fie Ramtha care soseşte. In vreme ce < instalează în mine, ies din trupul meu. Pierd simţul trupului nun. Pot lua controlul trupului, dar am senzaţia că acest lucru ai distruge experienţa. Sunt niţel îngrijorat, deoarece ar putea
ii ***i df*** *spirit răuvoitor, dar trec de asta. Sunt destul de sigur că e iu mi iha, deoarece eu l-am invitat. E obişnuit să fie canalizat, astfel că procesul este uşor. Eu unul nu mă gândeam însă la canalizare; aş fi preferat să mă proiectez către el şi să dis cutăm.*

Mâna mea vrea să se mişte, astfel că o ajut. Unul câte unul, celelalte părţi ale corpului meu vor şi ele să se mişte. Le ajut. Cred că aceasta e modalitatea prin care Ramtha se obişnuieşte cu trupul meu. Pe urmă nu mai au nevoie de ajutorul meu. Se mişcă din proprie iniţiativă sau Ramtha le mişcă. Trupul meu se mişcă coborând din pat şi este tras pe spate dca lungul podelei. Grozav. Intrăm în camera următoare.

Aceasta e o cameră de vis, fără asemănare cu vreo cameră pe care o ştiu din realitatea în stare de trezie. In mod greşit cred că sunt încă treaz. In orice caz, faptul că experienţa

este un vis n-o face mai puţin reală. Sunt vreo patru oameni în cameră, dar niciunul pe care să-l recunosc. Sunt tras încoace şi încolo. Cred că Ramtha vrea să ţină un discurs, dar nimeni nu vrea să asculte. Ne întoarcem în dormitor, Ramtha îmi părăseşte trupul şi eu mă trezesc.

Motivul pentru care discutăm despre starea hipnagogicii în asemenea detaliu este acela că o vom folosi pentru a ieşi din trupul nostru. Am putea să trecem doar în transă, pornind de la un punct de plecare în stare de trezie, şi să părăsim trupul acolo, dar ar putea dura ore întregi pentru a intra într-o transă bună, producând tensiuni asupra trupului şi minţii în cursul acestui proces. E cu mult mai uşor să folosim procesul natural de somn. Mai încolo, în această carte, ne vom părăsi trupurile în stare hipnagogică după ce ne vom fi trezit dintr-o perioadă de somn. Acest lucru este mult mai eficient decât încercarea dc a proiecta astral după o perioadă de trezie, o *perioadă uscată,* după cum o numesc eu.

Eliberarea conştienţei

Anterior şi în cursul stării hipnagogice, cantităţi mari de **hormon** al somnului, numit melatonină, sunt eliberate în trup, producând adormirea acestuia. Mintea este folosită pentru a urmări impulsurile trupului. Spre exemplu, ne gândim la hrană ii lunci când stomacul începe să facă zgomote şi ne gândim să mergem la baie atunci când natura ne dă câte un imbold. în udaşi mod, ne gândim să adormim atunci când trupul are nevoie de odihnă. Gândurile referitoare la somn fac mintea să ••ulă în inconştienţă. Am transformat aceasta într-un răspuns milomat la dorinţele trupului, dar nu trebuie să fie astfel. Putem i ii nane conştienţi chiar dacă trupul adoarme prin reprograma- M a răspunsului minţii la dorinţele trupului.

Pentru a putea să ne reprogramăm modul de somn, tre- I m ie să înţelegem relaţia trup-minte şi mecanismele stării hipiinpogice. Starea hipnagogică funcţionează astfel:

1. Trupul este obosit şi eliberează hormonul somnului, imlatonina.

2. Hormonul produce încetinirea funcţionării organelor.

3. Mintea devine ameţită ca răspuns la modificările proi li isc în corp. Buimaci, nu putem raţiona limpede, însă intuiţia Iu acţionează.

4. Sistemul nervos îşi reduce capacitatea de procesare, inhibând intrările senzoriale.

3. Celulele corpului produc o vreme mai multă căldură |n ulm a compensa lipsa senzaţiilor provenind de la simţuri.

6. Trupul amorţeşte.

7 Mintea se retrage de la contactul cu simţurile fizice.

K Mintea cade în inconştienţă. Putem schimba aceasta. Mu este limpede dacă mintea are nevoie de odihnă, deoarece ■ ii un obiect nonfizic.

9 în acest stadiu, corpul este practic oprit, cu excepţia Imu (iilor sistemului nervos autonom, cum sunt respiraţia, bătăile inimii, digestia şi evacuarea produşilor metabolismului celular. Trupul e în stare de paralizie.

10. Mintea se retrage din corp şi se concentrează pe astral.

11. Trupul este vindecat. Sunt duplicate celule sănătoase care le înlocuiesc pe cele deteriorate. Neuronii îşi sporesc sau reduc conductivitatea în raport cu neuronii adiacenţi pentru;i putea optimiza răspunsul corpului la comenzile sosite de Iu minte. Acest proces optimizează de asemenea funcţiile autonome.

12. Mintea creează lumi astrale şi rulează în ele vise. Mintea este încă sub influenţa faptului că a căzut în

inconştienţă.şi prin urmare este incapabilă să conştientizeze faptul că visează.

13. în timpul viselor, mintea încearcă să mişte trupul aşa cum face de obicei atunci când este proiectată în el. Creierul primeşte comenzi să se mişte. Apare activitate cerebrală pe măsură ce creierul declanşează nervi ce mişcă muşchi. Datorită paraliziei, totuşi sistemul nervos nu transportă semnalele neuronale. Doar ochii se mişcă în vreme ce mintea accesează imaginaţia spre a crea lumi imaginare.

După cum puteţi vedea, dacă mintea reuşeşte să susţină conştienţa încă câteva secunde, ea va rămâne conştientă în vreme ce corpul va adormi, iar mintea va intra în astral. Aceasta este o experienţă deosebită. Spre a realiza aceasta, nu trebuie decât să vă concentraţi asupra a ceva ce vă va păstra mintea suficient de alertă, un obiect vizualizat sau un sunet, de exemplu, cu scopul de a ignora programarea și a rămâne trează.

Faza de planificare

Anterior eliberării din trup, cea mai mare parte a oamenilor îşi pierd cunoştinţa şi simt (sau mai degrabă nu simt) timpul nocturn petrecut în astral ca somn adânc. O parte ascunsă din noi însă se proiectează în astral pentru a întâlni călăuze şi prieteni nonfâzici. Această parte din noi este în mod normal inaccesibilă folosind mintea noastră inconştientă sau i nre visează. Se întâlneşte cu călăuze, pentru a discuta evenimentele zilei care a trecut şi pentru a face planuri pentru mâine. I ea şi cum realitatea de zi cu zi ar fi un joc, iar noi ne plani licăm în mod secret mişcările în vreme ce dormim. Persoana ilin joc, partea din noi conştientă şi raţională, n-are idee de luptul că viaţa de zi cu zi este o înscenare, şi prin urmare ia locul în serios. Pentru a

păstra jocul serios, ne păstrăm pe noi înşine în neştiinţă, plănuind în mod secret în spatele nostru.

Duminică, 1 iulie 2001

Comunicare astrală

Mi-e greu să adorm. Mă doare burta după prea multă mâncare şi bere. Observ un sunet în creier, aproape de tâmpla dreaptă. Sună asemenea unui pufâit de aer repetat mecanic. Pupă două ore de somn, îmi recapăt conştienţa. Sunt într-o aure pe care n-am mai simţit-o anterior. La început, mi se pure că sunt treaz, dar pe urmă realizez că nu sunt în trupul ’ucu. Nu ştiu să spun dacă este un vis lucid sau o proiecţie astrală. E probabil ceva la mijloc. Conştienţa mea se află mir un trup astral foarte subtil. Un alt trup, mai puţin subtil, visează. Visul mă afectează, însă nu particip la vis. E ca şi ••ând o a doua persoană ar participa la vis în vreme ce eu aş ubserva-o de la distanţă. Extraordinară senzaţie.

Vorbesc cu o fiinţă nonfizică. Cum am ajuns aici? Ştiu în med intuitiv că vorbesc cu această persoană de câteva ore. ***I sic*** *învăţătorul şi călăuza mea. Am parcurs activităţile zilei n cente şi am discutat ce-ar fi de ameliorat şi cum anume mă put încuraja pe mine cel fizic să facă acele îmbunătăţiri. O t uirlc ascunsă din mine trebuie să fi purtat această discuţie i "••ii iile de a-mi recăpăta conştienţa, deoarece nu-mi pot aminti nimic din ea.*

Din câte îmi pot da eu seama, o parte ascunsă din mine vorbea cu această persoană şi dintr-o dată, partea conştientă din mine s-a trezit în mijlocul conversaţiei. Partea din mine care anterior vorbea o simt ca pe o copie identică a mea, dom că trăieşte într-un loc diferit de fizic. Are propria ei conştient) dar sunt tot eu. Este o informaţie relevantă, dar şi înfiorătoare în acelaşi timp.

Persoana cu care vorbesc, un bărbat cu părul întunecai

la culoare, e blocat. E complet luat prin surprindere. Nu se aştepta ca această parte a mea să se trezească în vreme ce ci vorbea cu altă parte din mine. în câteva secunde, îşi revine Am atâtea întrebări pe care vreau să i le pun, însă citesc in mintea lui că nu e sigur dacă mi-ar fi de folos să fiu informai cu privire la acest fapt. Simt cum presiunea se acumulează in mintea lui. Regretă că a fost descoperit de eul meu conştient, dar este de asemenea impresionat de capacităţile mele interdi mensionale. Treaba pe care-o are de făcut e mai simplă atunci când e ascuns. Scoate repede la iveală un plan ca să dispăru de-acolo înainte ca eu să aflu prea multe.

Mă prezintă lui Sarah, un spirit ajutător. El spune cu există un mare număr de fiinţe asemenea ei. O privesc şi văd că e un greiere. In vreme ce-mi întorc atenţia spre ea, ghidul meu dispare. Ea pare a fi o „persoană „ foarte jovială. Mă gândesc că aş putea, câtă vreme vorbesc cu ea, să-i prezint şi una dintre problemele mele şi să obţin părerea ei. în vreme ce-i vorbesc, mă străduiesc să vorbesc cu gura mea fizică, Obicei vechi, presupun. Indiferent cât de tare încerc să vorbesc clar, din gura mea fizică ies doar sunete înăbuşite. Ea parc însă să priceapă mesajul din gândurile mele în orice caz.

„Am o problemă. Când sunt în aglomeraţie, întotdeauna privesc corpurile femeilor. Nu pot să mă abţin. Chiar şi când sunt cu prietena mea, capul mi se învârte ca o antenă radar, îmi place estetica trupului feminin. Dar nu vreau să mai fac asta. Poţi să-mi dai vreun sfat? „

„Ar trebui să încetezi, fiindcă-ţi va face rău. „ (De fapt, răspunsul a fost mai lung şi mai complex decât atât, însă nu mi-l amintesc pe tot.)

Nesatisjacut de răspuns, spun: „Trebuie să fie un motiv mai bun de a nu face asta decât teama de consecinţe”.

Ea îmi dă şi alt motiv, de care nu-mi amintesc. Nici de

răspunsul acela nu sunt satisfăcut.

Vecinul meu de deasupra strigă: „Dacă tu ești adormit acolo jos, atunci cum se face că te aud vorbind?”. (Ciudat lucru să spună așa ceva, dar acesta-i astralul, așadar orice se poate întâmpla.) Sunt îngrijorat că mormăitul gurii mele fizice va atrage atenţia stânjenitoare a prietenei mele ori a vreunui vecin, iar strigătul e probabil o manifestare a acelei preocupări. Vocea vecinului meu vine prin ușa deschisă a balconului.

Iş fi putut jura că am închis uşa înainte de a mă culca, dar se pare că probabil greşesc. (Uşa e închisă în fizic, însă deschisă iii astral.)

„Sarah, scuză-mă, trebuie să mă întorc în trup și să mă, Im ■ să închid ușa de la balcon. „ Sarah face semn din cap.

Mă regăsesc înapoi în pat, dar nu în trupul meu fizic. Mă rostogolesc din pat și cad pe podea. Sunt ameţit. Vederea mi-e mreţoșată și distorsionată. S-ar părea că ochii îmi sunt fixaţi ì *ăl re tavan. Indiferent cât de tare încerc, nu pot să-i îndrept în* ■ *ăia direcţie. Gândesc: va trebui să ajung pe pipăite până la ușa de la balcon. Senzaţia pe care o am este similară celorlalte proiecţii astrale, deci raţionez că probabil acum proiectez. I hmr așa, de distracţie, plutesc prin aer de câteva ori, în drumul meu către ușă. N-ar fi și mai amuzant să plutesc afară pe* ***ușa?*** *Verific să nu fiu dezbrăcat, ca să evit situaţiile jenante. I’ort chiloţi boxer și un cearceaf mic. Hei, nu purtam cear-.* ì••< *iful ăla când m-am dus la culcare! De unde a mai apărut?*

Irnnc cearceaful pe podea. E o zi însorită. Norișori albi pluir\o pe cer. încerc să închid ușa, dar nu reușesc. Mâinile mele nu pot apuca mânerul.

Instantaneu sunt înapoi în pat, dar sunt încă în afara corpului meu fizic. Continuu să vorbesc cu Sarah. Nu pot obţine nici contact vizual și nici auditiv, așa că trebuie să

comunicăm prin text. E ca şi când aş sta pe chat, pe Internet. Nu-mi pol aminti despre ce-am vorbit. Grija încă mă deranjează, astfel că mă hotărăsc să încerc să mă duc şi să închid din nou uşa balconului. Cobor din pat. Vederea mi-e la fel de distorsionată ca şi înainte. Nu pot vedea nimic afară de tavan. Mă lovesc de fotoliu şi de o lampă traversând camera. încerc să închid uşa, dar două scaune de terasă, din plastic, stau în calea mea (nu sunt acolo în fizic).

Doi tineri stau în afara balconului meu. Beau bere şi vorbesc aşa cum discută oamenii când tocmai s-a terminat o petrecere, iar lucrurile s-au mai liniştit. II recunosc pe unul dintre ei. închid uşa şi plutesc înapoi către pat. Mă opresc în mijlocul camerei şi mă întind pe podea. Poate că vreau să mă odihnesc ori poate vreau să proiectez. Am impresia că prietena mea mă întreabă: „De ce stai întins pe jos?”. Stânjenit, mă ridic, plutesc către pat şi mă întind.

In vreme ce stau pe pat, mă gândesc că ar fi grozav să pot proiecta astral. (Uneori cred în mod greşit că mă aflu în trupul meu fizic, ceea ce e tulburător.) Mă vizualizez aproape de tavan, privind în jos la pat. O secundă mai târziu plutesc lângă tavan. Nu sunt sigur dacă proiectez într-un corp astral mai înalt ori corpul meu astral actual se mişcă acolo. Prietena mea îmi atinge fizic corpul în somn. Acest lucru mă duce imediat înapoi în pat, dar încă în afara corpului meu fizic (poate înapoi în corpul astral din care m-am proiectat).

Mă vizualizez într-un parc minunat. Mă mut acolo. Prietena mea mă atinge din nou şi iarăşi ajung în pat. Mă vizualizez într-un loc în care fiecare este amabil cu toţi ceilalţi. Nu se întâmplă nimic...

Apoi ies şi cad într-un gol. Un bărbat, pe care nu-l văd, îmi strigă numele în mod repetat, ca şi când ar încerca să găsească un copil pierdut. Pot să spun după vocea lui că strigă

de multă vreme, poate chiar de ani. Ii răspund în gând: „Aici sunt!". Prietena mea îmi atinge trupul a treia oară şi sunt înapoi în pat.

Am simţământul că trebuie să notez totul ca să nu uit. I)intr-odată am în mână un creion şi-un blocnotes. Scriu cât pot de repede. Sunetul creionului pe hârtie pare extrem de real. I'e urmă gândesc: Hei, de unde am luat creionul şi hârtia? Vrobabil că visezi Trezeşte-te! Trezeşte-te!

Urmează o falsă trezire. Cobor din pat. Vederea mi-e încă tulbure, astfel că deduc că probabil sunt încă adormit. Mă deplasez prin cameră vreme de câteva clipe. Apoi mă trezesc fals din nou. Când îmi dau seama că încă dorm, înţeleg cât este de dificil să ştii dacă eşti treaz sau adormit. Şi dacă merg la baie în timp ce sunt adormit, dar cred că sunt treaz? Aţipesc piifin. Apoi mă trezesc de-adevăratelea. Mă ciupesc de braţ să vad dacă sunt încă adormit. Se pare că sunt fizic treaz.

Această experienţă a durat aproape o oră. M-a făcut ■ a mi dau seama că visele în stare de trezie şi proiecţia astrală ■am! foarte îndeaproape legate. Sunt recunoscător pentru ocazia de a comunica conştient cu ceea ce cred că erau fiinţe astrale. Persoana care mi-a strigat în mod repetat numele pare \, / ţie foarte nerăbdătoare să mă contacteze. Mă întreb de câtă 11 < ine mă cheamă, de când mă aşteaptă să o ascult. Experienţa i h liră de asemenea întrebări care intrigă, referitoare la posibilitatea de a proiecta dintr-un corp astral inferior într-un corp i ist ral superior.

Poate că partea noastră ascunsă, care este prinsă în acti- ' n.i(i în astral, este fiinţa noastră cea mai sinceră, aflându-se în i.m ni pe care-1 numim casă, făcând lucruri pe care le consideră nluşiiuite, dar care sunt de neconceput pentru raţiunea noastră. I)mli-un motiv anume, nu ne permitem să tragem cu ochiul la < <«.1 ce face. Datorită

acestui secret, somnul rămâne un mister pentru cei mai mulţi oameni, însă nu pentru multă vreme. în fine, dezvoltăm unelte pentru a-1 investiga.

Faza de vis

O acumulare de hormon vitalizant DHEA (dehydroepiaiv drosteron) stimulează mintea în suficientă măsură încât sa creeze vise, însă în mod normal insuficient de mult pentru c;i mintea să-şi dea seama că visează. Consecventă naturii sale creative, mintea creează imediat lumi în care să se afunde Deoarece gândurile creează astralul, nu există limită cu privire la cât de asemănător fizicului şi cât de convingător poate fi un vis.

Un vis poate avea loc direct după starea hipnagogică sau după o perioadă de somn. Un vis este adeseori urmat de somn adânc, apoi de un alt vis, şi tot aşa până ce trupul se trezeşte şi recheamă mintea.

Putem spune dacă cineva visează privindu-i trupul. Ochii i se rostogolesc adesea (se numeşte Mişcare Rapidă a Ochilor MRO) şi pot chiar să lipsească, în funcţie de cât de apropiam este conexiunea între mintea care visează şi corp, în momentul visului. Dacă un trup este adormit foarte profund, poate să nu fie deloc influenţat de mintea care visează.

Sâmbătă, 11 august 2001

Proiecţie astrală cu vedere

Mă culc la 6 dimineaţa şi mă trezesc la amiază. Port dopuri în urechi. Cred că pot face o proiecţie astrală, fiindcă ştiu că merge cel mai bine îndată ce te trezeşti. Le cer ghizilor mei să mă ajute să devin médium. îmi cer mie însămi să am energia şi voinţa de a-mi antrena abilităţile de médium. Le cer ghizilor mei să mă ajute să pot proiecta astral în zece minute.

Trupul meu adoarme remarcabil de repede. Mintea mea

rămâne trează. După 15 minute, trupul meu este complet deta)<tt de conștientă. Adorm o scurtă perioadă de timp. Atunci ■ and mă trezesc, sunt gata să ies din trupul fizic. încerc să mă ><>stogolesc către dreapta, dar întâmpin prea multă rezistență. A Iii rostogolesc către stânga și cad din trupul meu fizic.

Vederea îmi e întunecată complet. Plutesc prin cameră.

(amera este plină de mobile de care n-am fost niciodată con- \tient înainte. îmi pun mâna astrală pe ele și mi se par extrem iIc adevărate. Plutesc prin ușa închisă și ies în coridor. Negreala dispare. Pot vedea. Ochii mei astrali funcţionează pentru prima dată! Mi-e tot timpul teamă că aş putea încerca prea tare să văd şi că voi începe să-mi folosesc ochii fizici în locul. A or astrali, ceea ce-ar fi încheiat proiecţia.

Am ajuns pe coridor fără a cădea în vreun vid negru. De obicei, atunci când trec printr-o uşă sau zid ajung într-un mediu total diferit sau într-un spaţiu negru şi gol. Mă gândesc: In regulă, prima mea proiecţie aproape de Pământ!”. Sunt. anvins că celelalte proiecţii astrale ale mele au avut loc într-o te plică astrală a camerei mele, care este singurul lucru ’luminat într-un vid vast. Cred că şi această proiecţie are loc intr o replică, dar aceasta-i mai aproape de Pământul fizic.

Cred că ar trebui să-mi vizitez vecina de palier. Am o, costă dorinţă perversă de a trage cu ochiul în camerele altora. Plutesc către uşa ei. Nu pot trece prin ea. Ciudat. Niciodată până atunci uşile nu m-au oprit. Poate că cea care mă opreşte e chiar conştiinţa mea, deoarece intenţiile nu-mi sunt. hiar cele mai bune. Plutesc în josul coridorului, gândindu-mă Io (<■ vreau să fac. îmi vine ideea să mă duc acasă la prietena mea Am citit că tot ceea ce trebuie să faci dacă vrei să ajungi la cineva este să te gândeşti la acea persoană. Mă gândesc la > t dar nu se-ntâmplă nimic.

Probabil că încep să visez acum, deoarece dintr-o dată ma cosesc pe stradă, în faţa casei părinţilor mei. Din cine ştie.. motiv sunt convins că vecina mea de palier locuieşte la. ia/ui al doilea al casei. încerc să plutesc prin fereastră, dar nici asta nu merge. O bătrână cu un căţeluş trece pe trotuarul de alături. Am citit cum reacţionează animalele la prezenta persoanelor aflate în proiecţie, aşa că plutesc aproape de câine. La început, câinele e speriat, dar pe urmă devine jucăuş şi fericit.

încerc să plutesc din nou către fereastră. Ţâşnesc asemc nea unui balon, dar cad ca un bolovan, lovindu-mi spatele de pământ. Nu mă doare, este însă o procedură de aterizare deo sebit de neconfortabilă. Practic levitaţia. Reuşesc în cele din urmă să găsesc o metodă funcţională ca să mă menţin plutim I în aer: ori de câte ori încep să cad, folosesc aceeaşi metodă pe care o folosesc pentru a ţâşni de la pământ, numai că o fac cu mai puţină vigoare.

Ochii mei astrali încep să-şi piardă puterea, iar eu încep să mă trezesc în trupul meu fizic. Sunt fericit că am avui această experienţă, însă de asemenea sunt şi epuizat, astfel cu adorm la loc. Când mă trezesc, nu sunt sigur dacă totul a fost un vis ori o proiecţie astrală. Nu cred că un vis poate imita senzaţia ieşirii din trup, astfel că eu cred că a fost o proiecţie astrală, însă ultimele zece minute au fost influenţate de un vis Visul a fost despre casa părinţilor mei.

Sunt numeroase opiniile cu privire la natura viselor. Cvi care nu au nicio experienţă în tărâmurile nonfizice spun efl visele sunt doar imagini produse de celulele neuronale care |>e descarcă, create pe măsură ce creierul se deconectează după o zi de gândire, ori create pe măsură ce neuronii îşi rearanjeazil conexiunile între ei cu scopul de a-şi îmbunătăţi funcţionalitn tea (adică învăţare). Sunt sigur că

nu acesta e cazul. Visele nu sunt produse ale creierului, ci mai degrabă ale minţii, iar min tea nu depinde de creier.

Sunt lumi peste lumi, iar universul fizic și lumile viselor sunt doar unele dintre ele. Anumite lumi sunt create într-o clipii şi dispar într-o clipă, la fel cum au apărut, în vreme ce altele a istă de miliarde de ani. Ceea ce ne face să punem la îndoială ii'iilitatea lumii viselor este faptul că visele au viaţă scurtă şi unt veşnic schimbătoare prin comparaţie cu lumea fizică. însă M.ilura noastră se potriveşte mai bine celei a viselor decât celei ii lizicului. în minţile noastre, noi creăm și distrugem lumi cu ileza gândului. Natura încet-schimbătoare şi profană a fizicului este atât de deosebită de propria noastră natură, că ne pliciisim de ea. Cât de frecvent oare nu ne dorim acţiune şi avenlură? Ar trebui să punem la îndoială mai degrabă realitatea li/icului decât cea a lumilor din vis.

Starea hipnopompică în drum spre realitatea fizică complet trează, intrăm în ni urca hipnopompică (din cuvintele grecești *hypnos,* însemnând.somn", și *pompe*, însemnând „a trimite departe"). Suntem nimici pe jumătate treji. Conștiența este divizată între tărâmul ih >ii fizic și semnalele ce sosesc de la simţurile fizice. Aceasta i, U\ asemenea stării hipnagogice, o stare foarte benefică actiiiuţii de medium. Tocmai ne-am întors din tărâmul nonfizic şi l'uk-m prin urmare să ne reamintim ce-am făcut acolo, deşi e lu voie de foarte mult antrenament pentru a începe procesul de nmmtire. în cele mai multe cazuri, suntem ameţiţi şi nu putem i nuli suficient de limpede pentru a începe să ne răscolim aminl ni le. Partea bună este aceea că putem rămâne în acea stare pur i umplu spunându-ne să facem asta înainte de a adormi. Mahmureala de asemenea pare să ajute.

Duminică, 23 decembrie 2001 *Misterul ceasului*

Mă trezesc şi privesc ceasul de lângă pat. Arată 11.30 di-’(nuetifa. Privesc ceasul de mână şi acesta arată 11.00. Am mai multă încredere în ceasul de mână şi prin urmare concluziona: că ceasul de masă este probabil înainte. Deoarece ora e ah in

11. *00, mă culc la loc. Mă trezesc mai târziu, iar ceasul de lân gă pat arată ora 1.00 după amiază. Atunci îmi dau seama că n aveam cum să mă uit la ceasul de mână pentru că acesta im numai că nu se află la mână, dar nici măcar nu e lângă mine, Şi totuşi nu se poate să fi visat totul, fiindcă ceasul de lâng) pat mergea bine. E posibil să fi fost un fel de semivis, în care ceasul de lângă pat era adevărat, iar ceasul de mână era parte a unui vis. Totul părea atât de adevărat.*

Pentru a profita la maximum de starea hipnopompică, evi taţi să folosiţi ceasuri deşteptătoare. Nu vreţi să ieşiţi prematm din starea hipnopompică trezindu-vă prea brusc.

Joi, 27 iulie 2001

Tovărăşie matinală

In vreme ce încep să mă trezesc, devin brusc conştient că în pat, lângă mine, este întinsă o femeie. Nu e un vis. Prima mea reacţie este cea de familiaritate, ca şi când aş fi gândit „Ah, tu eşti”. Mă simt de parcă am fi trăit împreună vreme foarte îndelungată, dar nu ne-am văzut de ceva vreme. îmi atinge faţa şi senzaţia este aproape ca aceea a unei atingeri fizice. Ii sug degetul şi îmi cobor mâna în jos de-a lungul ah domenului ei. Senzaţia e foarte fizică şi excitantă.

Mă trezesc tot mai mult acum, iar ea pare să dispară, deoarece trebuie să rămân în starea hipnopompică pentru a u simţi. încerc din greu să mă concentrez pe ea şi ea apare din nou. Ne tot strângem în braţe vreme de vreo jumătate de oră Bănuiesc că ea mă vizitează dintr-o lume nonfizică. îmi dan seama că lucrul acesta nu se întâmplă foarte des, deoarece cu

sunt încarnat fizic, iar ea nu este. E ca şi cum am fi prieteni foarte apropiaţi. Pe urmă mă trezesc atât de mult încât pieri contactul cu ea. Ea dispare. încerc să asociez impresia pe care mi a lăsat-o cu o persoană, pentru a o identifica, dar nu reunesc. Nu-mi amintesc să o fi întâlnit pe această femeie în viaţa ineasta.

Atunci când mintea analitică este „deconectată”, aşa cum csle în starea hipnopompică, persoana ta intuitivă este cea uspunzătoare de experienţă. Această parte din tine are puteri şi i unoştinţe excepţionale. Prin urmare, poţi considera ceea ce.unii în starea hipnopompică drept fiind adevărul, indiferent i ¡11 de iraţională şi de incomprehensivă ar putea fi considerată ulterior experienţa de către mintea analitică. Acest adevăr nu i sie cel interpretat de mintea ta, ci mai degrabă adevărul direct, ne modificat, aşa cum este el înţeles de subconştient.

Acelaşi lucru poate fi realizat şi prin folosirea de droguri halucinogene (deşi cred că aici cuvântul „halucinogen”, implii uni ideea că drogurile creează halucinaţii, este prost ales. I Inele droguri pot pune mintea analitică în repaos, astfel încât i putem trăi adevăruri care în circumstanţe normale ar fi ui oliţe iraţionale şi incomprehensibile. Din nefericire, efectele ■ liopului sunt impredictibile. Pentru a putea folosi droguri, treime să te cunoşti în amănunt; efectele unor asemenea droguri depind de starea de spirit şi de ceea ce se petrece în subconşti- ’ niiil tău. Este dificil să păstrezi suficient control pentru a putea lolosi adevărurile care îţi sunt prezentate dacă subconştientul i sic în agitaţie. în plus, drogurile pot avea efecte dăunătoare ••mpra trupului tău. Desigur, nu trebuie să te droghezi pentru a **r im** adevăruri. Tot ce ai de făcut e să foloseşti starea hipnopompică.

Exerciţiu: Explorarea stării hipnopompice

I. înainte de a adormi astă-seară, spune-ţi să rămâi în iim. i hipnopompică înainte de a te trezi de tot dimineaţă.

1. Când te trezeşti, nu-ţi deschide ochii şi nu te mişca.

I. Nu începe să gândeşti. Lasă-te în voia minţii.

Paralizia din somn în cursul proiecţiei astrale, exact ca şi în cursul somnului normal, corpul este paralizat. Paralizia aceasta este puţin în|e leasă, dar este posibil ca ea să fie produsă de o lipsă a hormo nului DHEA, care este produs în glanda adrenală. Cercetătorii nu au găsit un scop pentru producerea acestui hormon. Parc a avea o funcţie de ordin mai general în aceea că favorizeazn vitalitatea şi conştienţa prin intensificarea activităţii sistemului nervos.

Melatonina este hormonul care reglează ciclul de somn Este produs pe baza serotoninei în glanda pineală. Producţia **de** melatonină creşte pe măsură ce trupul oboseşte în cursul zilei. Melatonina inhibă producţia de DHEA. Pe măsura descreşterii concentraţiei de DHEA, sistemul tău nervos încetineşte, devu din ce în ce mai obosit, iar mişcările îţi devin stângace. în cele din urmă pierzi controlul asupra trupului tău, iar acesta adoar me. în cursul somnului, se produce doar atâta DHEA cât sil menţină funcţionarea sistemului nervos autonom.

Melatonina dispare în timpul somnului, permiţând relua rea producţiei de DHEA. Când concentraţia de DHEA a atins un nivel suficient, sistemul nervos este activ în suficientă măsură încât să îţi permită să te trezeşti şi să preiei controlul asupra trupului tău.

Dacă te trezeşti înainte ca melatonina să se fi metabolizal în totalitate, iar producţia de DHEA a crescut, sistemul tău nervos va fi inhibat; prin urmare nu vei fi capabil să-ţi mişti corpul. Eşti conştient, însă trupul tău este

adormit. Această sta re este cunoscută sub numele de Conştienţă în cursul Paraliziei din Somn (Sylvan Muldoon atribuia această stare fizică unei rigidităţi a trupului astral pe care a denumit-o Catalepsie Astrală).

Paralizia din somn este complet naturală. Dacă n-ar fi paralizia din somn, ne-am comporta cu toţii aşa cum visăm. Unii „i i meni şi-ar putea face atunci o afacere extrem de profitabilă ilin a aduce somnambulii înapoi la casele lor.

Adesea, oamenii se sperie atunci când se trezesc şi conânlă că sunt paralizaţi. Acest lucru e de înţeles, întrucât truptirile noastre sunt lipsite de apărare în starea aceea. Dacă acest **lucru** vi se întâmplă, amintiţi-vă că e doar temporar. Relaxaţiv n atunci mintea şi executaţi o tehnică de ieşire, cum ar fi de ■ umplu *rostogolirea* (explicată ceva mai încolo). Starea de pnralizie în somn este excelentă pentru proiecţia astrală.

Furnicăturile

Furnicăturile sunt modul în care corpul fizic recheamă i onştienţa. Atunci când ieşi în astral, adesea vei simţi, de ase**menea,** furnicături sesizate de conştienţa ta. Părerea mea e că lumicăturile apar deoarece trupul nu vrea să fie părăsit de con**henţă.** Corpul încearcă să-ţi atragă atenţia. Dar, fiindcă suntem iventurieri îndrăzneţi, nu vom lăsa acest lucru să ne împiedice **i ne** proiectăm dincolo de planul fizic şi de corpul care ne iijiilă aici.

Când proiectaţi şi nu apar furnicături, puteţi fi sigur că iiupul doarme adânc şi nu are nevoie de conştienţă în acel momi – n(. Această stare de fapt face proiecţia mai stabilă. Pe de altă I mi Ic, dacă simţi furnicături, vei putea şti că proiecţia urmează – ai lie instabilă. Ar trebui atunci să recurgi la tehnici de prelungire a proiecţiei. Acestea sunt prezentate în următorul Cerc.

Furnicăturile sunt foarte intense în starea hipnopompică iii oarece corpul se trezeşte şi îşi recheamă conştienţa. Când „Mişlienţa răspunde acestei chemări înapoindu-se în corp, te in /eşti. Este interesant să ne gândim ce s-ar putea întâmpla – 11« i conştienţa ar decide să nu se înapoieze în corp. Oare o I mi Ic importantă a conştienţei ar anima trupul astfel încât aces- |m, inconştient, poate ca un automatism, să-şi îndeplinească programul unei zile normale, sau poate trupul ar continua sil doarmă până la înapoierea conştienţei?

Furnicăturile hipnopompice pot trece neobservate dacii vei urma procesul de somn implicit (adică eşti adormit şi probabil visezi), dar furnicăturile sunt observabile dacă eşti conşli ent, aşa cum eşti în cursul proiecţiei astrale sau al visului lucid, în momentul în care trupul intră în starea hipnopompică.

Vineri, 16 august 2002

Cel mai lung vis lucid

E ora somnului de după amiază. în vis concertez împreu nă cu o orchestră într-un hambar înalt, din lemn. îmi lovesc capul şi dau peste diferite obiecte mai tot timpul. Sunt furios deoarece nu vreau să mă aflu acolo şi, de câte ori încerc să fac ceva, mă lovesc. Brusc, renunţ şi mă arunc la podea. Aflăm al se apropie un foc de pădure, aşadar orchestra începe să-şi strângă catrafusele. în apropiere de Vancouver, unde mă aflu în realitatea fizică, are loc un incendiu de pădure, astfel că vi sul meu trebuie să fie afectat de gândurile mele despre aceasta stare de fapt. Un tip prietenos mă vede zăcând acolo, învins, şl mă trage până la maşină. El şi tovarăşii lui mă transportă într un loc, aflat în siguranţă faţă de foc. Atunci îmi dau seama al chitarele împrumutate pentru spectacol sunt încă în hambar, prea aproape de foc. Mă simt responsabil pentru ele, aşa că

mă întorc să le recuperez.

încep să merg către locul acela. E un miting aerian, exact ca acela care are loc în viaţa reală, în Portland. Cerul este întunecat, iar avioanele, cu sutele, fac manevre cu farurile aprinse, astfel că arată cu toate asemenea unei gigantice flori Avioanele acelea pot face lucruri incredibile. Sunt mulţi oameni pe străzi. Sunt atât de mulţi, că nici nu mai pot înainta. Oriunde mă întorc, dau peste oameni. Mă arunc la pământ şi renunţ iarăşi.

O fetiţă vine să-mi spună că nu pot rămâne acolo. Mă i hi ic şi traversez o parcare. Aud o voce în sistemul de meviif>ane spunând: „Dacă vă aflaţi aici şi nu într-una dintre maşinile voastre, probabil urmăriţi mitingul aerian", sau ceva similar. In momentul acela avea sens. Aud apoi mugetul unei maşini venind dintr-un cort. Probabil o înregistrare, dar mă \pcrie. In interiorul cortului merge o maşină albastru închis, hlro şofer. E pe pilot automat. „Bună idee, mă gândesc, dar laur te periculoasă. Şi zgomotoasă. „

Cumva, ajung într-o căsuţă. J. (o fostă prietenă) e acolo şl vorbim. Eu gândesc: „îmi place când vine J. pe la mine. Nu întâmplă prea des, fiindcă locuim atât de departe unul de i *viol alt". Apoi apare un bărbat care începe să se giugiulească mi.1. Mă gândesc că e bine că şi-a găsit un nou iubit, însă tipul nu mi place. Dintr-o privire, intuiţia îmi spune că e destul de a naist la minte şi, prin urmare, periculos într-un anume sens. i od apoi flăcări ieşind pe fereastră! Un om, despre care se l* ■/1 *supune că e pompier, aruncă cu o ceşcuţă apă pe foc, într-o încercare fără sorţi de izbândă de a-l împiedica să se întindă, h spun lui J. că trebuie să ieşim de-acolo fiindcă afară e un incendiu. Nu se mişcă. Nu cred că mă crede. încep să-mi adun Im rurile.*

Atunci îmi dau seama. Cum poate J. să fie aici? Ieri se o

Ho la jumătate de lume distanţă, iar acum e dintr-odată aici. Ştiu că visez. Ştiu ce-are să se întâmple după aceea. Voi anunl<i că visez şi pe urmă o să am senzaţia aceea de furnicătură în \toinac şi voi deveni lucid. Merg către J. şi spun: „Acesta-i un vis”. Ea îşi scutură capul. Nu înţelege. Ii spun odată şi încă odată. Ce-i mai rău, nu există niciun fel de senzaţie de furnicat ură. Controlez complet mediul care mă înconjoară, dar nu om niciuna dintre senzaţiile pe care am învăţat să le asociez cu **visele** în stare de veghe sau cu proiecţiile astrale. Mi se pare < uidat. Poate sunt de fapt treaz, la urma urmelor?

în retrospectivă, mi se pare un semn bun că lipsesc senzaţiile. Cred că senzaţiile acelea de „bolboroseală „ sunt produse de corpul fizic. Acestea sunt mecanismele prin care împiedică conştienta să părăsească trupul prea multă vreme. Furnicăturile apar când se trezeşte. Din acest punct de vedere, e un lucru bun că lipsesc furnicăturile. înseamnă că sunt departe de a mă trezi. Acest lucru, la rândul său, înseamnă că proiecţia e stabilă.

„E un vis”. Oare gura mea fizică pronunţă aceste cuvinte? Nu ştiu, dar ar trebui să fiu prudent. Nu vreau ca Barh să creadă că visez urât, fiindcă atunci ar putea încerca să ma salveze trezindu-mă. Mă plimb bucurându-mă de libertate. Plutesc eu şi o fac şi pe J. să plutească. Vreau să transform toate astea într-o proiecţie astrală însă nu ştiu exact cum să fac asta. încerc ceva ce nu-mi pot aminti. N-are efect. Apoi încerc ceva nou. Spun: „Arată-mi cel mai important aspect în ceea ce o priveşte pe Barb”. înaintea mea apare o fereastră. Barb, într-o maşină sport albă, ţâşneşte din dreapta spre stânga. Poartă un pulover tricotat alb, o eşarfa şi ochelari. Interesant. Mă întreb ce-o fi însemnând tot albul acela şi ce înseamnă maşina sport.

Spun: „Arată-mi cel mai important aspect cu privire la J. „ Nu-mi mai amintesc ce s-a petrecut apoi. Cred că deviez de la subiect. Am o grămadă de timp, aşa că fac numeroase lucruri, dar din cine ştie ce motiv sunt incapabil să mi le reamintesc pe vreunul. Trec patruzeci de minute. Se instalează apoi furnicăturile. Mă trezesc. Intr-o secundă mă plimb în propriul meu vis în stare de veghe, iar în următoarea mă uit la tavan din pat. Tranziţia e instantanee. încerc să mă înapoiez în luciditate, dar nu reuşesc.

Afirmaţii

Accentuare pozitivă

Există în mod esenţial două tipuri de credinţe: cele care-ţi spun ce *poţi* face şi cele care-ţi spun ce *nu poţi* face. Primul tip de credinţă poate fi programat prin intermediul accentuării pozitive, mai cunoscută sub numele de afirmaţie. Acesta-i proceiil în cadrul căruia tu (ori alticineva) îţi spui că poţi face lucruri pe care le priveai anterior ca fiind dificile. Rezultatul este

0 sporire a încrederii şi motivaţiei. Cel de-al doilea tip de credinţă poate fi programat pe baza accentuării negative, cunoscută şi sub numele de cicăleală. în acest caz tu (sau altcineva, ■idcsea părinţii tăi) îţi spun (sugerează) ţie că eşti incapabil să reuşeşti.

De fiecare dată când gândeşti în termeni de: „Nu cred că pol", trimiţi un mesaj sistemului de credinţe. Sistemul de credinţe nu are capacitatea de a critica, astfel că acceptă gândul ca pe un adevăr neîndoielnic. Depinde de tine să fii critic. Dacă accentuezi un gând repetându-1, sistemul de credinţe va sfârşi pun a transforma acel gând într-o credinţă bine stabilită. Anunblul tuturor credinţelor din sistemul tău de credinţe formea-.1 viziunea ta asupra modului în care funcţionează lumea. Dacă iţi pui la îndoială abilităţile în mod

constant, viziunea ta asupra lumii va fi modelată în mod corespunzător, facându-te să crezi
1 i lumea e greu de controlat.

Afirmaţiile sunt mesaje pe care le trimitem sistemului de i icdinţe. Sunt gânduri pozitive care te afectează în mod poziiiv liste o modalitate foarte bună pentru tine să accepţi posil >i 1 ilalea existenţei proiecţiei astrale. Spunându-ţi în mod repei ii că poţi proiecta în astral, în cele din urmă vei crede că poţi idiliza acest lucru; apoi îţi vei dovedi că ai dreptate, deoarece ••'tiv în interesul nostru să ne dovedim nouă înşine (şi uneori nllora) corectitudinea credinţelor noastre.

S-ar putea să vă întrebaţi dacă este o idee bună să stabiliţi o credinţă conform căreia proiecţia astrală este posibilă, atât! vreme cât nu aveţi niciun fel de dovadă care să susţină aceashl idee. Nu vă faceţi griji. Procesul funcţionează foarte bine şi invers: Dovezile doar după ce începi să crezi. Modificându-|i credinţele, îţi modifici şi mediul. Realitatea ta este un rezultai al credinţelor tale. Orice este realizabil în această lume. Dacii poţi să-ţi imaginezi ceva, atunci poţi s-o faci. Doar credinţele limitative pot să te împiedice să faci ceva. în afară de asta, după cum se spune, dacă vrei să aterizezi pe Lună, trebuie sil ţinteşti stelele. Foloseşte afirmaţii extreme. Spune-ţi că eşli capabil să faci lucrurile pe care nu le credeai niciodată posibile. Cu cât ţinteşti mai sus, cu atât vei ateriza mai sus.

Exerciţiu: Afirmaţii

Afirmaţiile te pot motiva. Afirmaţia simplă: „Proiecţia astrală e distractivă”, te va stimula să încerci chiar şi când alic obligaţii îţi cer să le acorzi din timpul tău.

1. înregistrează următoarele afirmaţii pe bandă sau pe un calculator:

„Nu ai niciun fel de limite."

„Eşti capabil să faci orice îţi pui în minte."

„Meriţi un număr infinit de experienţe astrale." „Urmăreşti tot ceea ce se întâmplă în mintea ta în timpul somnului."

„în noaptea asta vei proiecta în astral."

„Eşti în legătură cu întreg universul". j

„Totul e legat de tine."

„Vălul minţii este eliminat."

„A trecut vremea să te îndoieşti de tine."

„Universul are grijă de tine, fie că te afli în interiorul ori în afara trupului tău fizic."

„îndreaptă-te în sensul curgerii Universului şi lasă-te purtat de el. încrede-te în faptul că Universul te duce în direcţia cea bună."

2. Adaugă câteva afirmaţii de provenienţă proprie. Asigurfi-te că sunt la persoana a doua: foloseşte „tu" în loc de „eu", deoarece vei asculta aceste afirmaţii înregistrate, nu le vei rosti. Dintr-un motiv sau altul, probabil lipsa de autovalorizare, ne este mai uşor subconştient să credem ceea ce ne spun alţii decât veea ce ne spunem noi înşine.

3. ____ Ascultaţi activ înregistrările, până ce învăţaţi pe de rost nivintele. După aceea, redaţi înregistrarea, la căşti sau folosind un walk-man, în fundal, în vreme ce vă vedeţi de îndatoririle /ilnice. Nu mai ascultaţi activ înregistrările. Subconştientul \ ostru va şti ce conţin mesajele.

Vizualizare

Arta vizualizării

Exerciţiu: Imaginaţie

1. închide ochii. Respiră de câteva ori adânc. Relaxează-ţi mintea.

2. Gândeşte-te la cuvântul *cal.*

3. Cuvântul va declanşa amintirile pe care le asociaţi cu ’ I. probabil un cal pe care l-aţi întâlnit.

4. Pe ecranul minţii tale va apărea viziunea unui cal din imintirile tale. Nu-1 vei vedea cu ochii fizici.

5. întinde-te şi atinge calul cu mâinile imaginare.

6. Simte-i textura părului. Pare remarcabil de reală, nu-i **La?**

7.____Apleacă-te şi miroase calul cu nasul imaginar. Calul iv. ia ar cam avea nevoie de-o baie, nu-i aşa?

Iată cât de simplă e vizualizarea. îţi închipui că te plimbi, exact cum faci în fizic – privind, atingând, mirosind şi ascul tând din perspectiva persoanei întâi. îţi întorci conştienţa de parte de realitatea fizică, spre imaginaţia ta. Cu cât vei vizua liza mai multă vreme ceva în minte, cu atât mai departe se va detaşa aceasta de realitatea fizică. De asemenea, cu cât vei practica mai des vizualizarea, cu atât mai uşor va fi să te deta şezi de realitatea fizică şi să te implici în lumea imaginară pe care o creezi.

Te-ar surprinde dacă ţi-aş spune că tocmai ai făcut o călii torie în astral? Tocmai ţi-ai folosit simţurile astrale. Ceea ce ai văzut, atins şi mirosit există efectiv în astral. Tu le-ai creai, întorcându-te către imaginaţia ta, ţi-ai proiectat conştienţa in dimensiunea astrală şi ai creat un cal. Vizualizarea este cea mai simplă cale de a intra în astral. Simplă şi totuşi foarte puternicii. Atunci când combini vizualizarea cu o stare mentală modificam – de exemplu, o stare de somn natural – vei fi capabil să î|i proiectezi pe deplin conştienţa în astral. Nu te vei mai simţi ca şi când ţi-ai imagina diverse lucruri vizualizate cu ochii minţii, ci vei fi efectiv acolo, printre obiectele pe care le creezi. Aceasta este

o putere extraordinară, iar tu vei avea posibilitatea să o încerci mai târziu în chiar acest Cerc.

Vizualizarea poate avea orice adâncime îi acorzi. Poţi să te joci cu obiecte în ochii minţii sau te poţi afla pur şi simplu printre ele. Poţi controla cu uşurinţă acest nivel de vizualizare reglându-i intensitatea. Intensitatea este o măsură a nivelului de dominare pe care îl atinge impresia vizualizării, comparată cu impresia asupra simţurilor tale fizice. îi poţi cu uşurinţă spori intensitatea, folosindu-ţi resursele imaginaţiei şi creativităţii. Pentru a permite deplina libertate creativă, voi oferi în mod deliberat un volum redus de detalii în exerciţiile de vizualizare. Instrucţiunile mele exacte n-ar face decât să vă limiteze creativitatea şi în consecinţă v-ar limita intensitatea vizualizării.

în mod contrar cu numele său, vizualizarea poate fi aplii'iilfi şi altor simţuri în afară de vedere. Pentru cei mai mulţi immeni, vizualizarea tactilă (prin pipăit) este cea mai bună (»••iitru captivarea minţii. Pentru aceşti oameni, un mod excelent ••l< sporire a intensităţii unei vizualizări este acela de a se con-

- ••••ntra asupra atingerii imaginare mai mult decât asupra ori-
- ilrui alt simţ imaginar. Deoarece variază de la individ la indi- \ ui, vă încurajez să încercaţi să aflaţi care dintre simţuri vă i npliveează mintea voastră cel mai mult.

Exerciţiu: Vizualizare în orb

1. închide ochii. Relaxează-ţi mintea.
2. Vizualizează-te mergând prin camera ta.
3. închide-ţi ochii imaginari. Vederea ta va deveni întune- ••ii;1, neagră.
4. Concentrează-te pe mâinile tale imaginare. Atinge

zidul. Simte-i textura. Simte-o cu adevărat. Atinge covorul. Atinp mobila.

5. Concentrează-te acum asupra nasului tău imaginar. Mii u.isc aerul. Nu te grăbi. Adulmecă mirosul de vopsea proaspăm sau de mobilă nouă.

6. Concentrează-te acum asupra ochilor tăi imaginari. Ce **sunete** poţi auzi?

7. Deschide ochii imaginari.

8.____Atinge din nou zidul.

în exerciţiul de mai sus, oare faptul că ai închis ochii imani; iri ţi-a intensificat celelalte simţuri? Care dintre simţurile iu Ic imaginare a avut cea mai mare capacitate de a-ţi captiva mintea?

Marţi, 12 februarie 2002

***Cutremurul* sufletesc**

Adorm îmbrăcat la 2 dimineaţa. Mă trezesc două ore nuu târziu şi hotărăsc să citesc istorisirile unor proiecţii astrali pentru a-mi creşte şansele de experienţe paranormale când mu voi întoarce să dorm. Nimeresc prima carte a lui Robert Pe terson, Experienţe Extracorporale: Cum să le avem şi la ce sil ne aşteptăm, *şi fac exerciţiul lui nr. 22:*

Bâzăit *– Acest exerciţiu este similar exerciţiului cu imn ginaţia muzicală. Relaxează-te complet, apoi încearcă să trc<* **7** *în acea stare pasivă, liniştită a minţii. Pe cât de viu poţi, ima ginează-ţi un sunet aspru ca un bâzâit care îţi sună în ca/' Prefă-te că bâzâitul e puţin cam prea slab pentru a fi auzit, dar se intensifică. In acelaşi timp, ascultă atent ca bâzâitul sa devină suficient de tare pentru a fi auzit. Pe măsură ce bâzâitul devine mai tare, imaginează-ţi că sunetul îţi face sufletul st) vibreze. Creşte volumul sunetului imaginar până ce simţi ca sufletul îţi este zguduit şi zgâlţâit până în străfunduri.*

Menţine bâzâitul şi vibraţia imaginară vreme de câteva minute. Repeta procedura de mai multe ori dacă este necesar.

Adorm din nou cu sentimentul că sunt aproape de sufletul meu. Sunt curând trezit de sunete deranjante de motoferăstraic şi tractoare, în vreme ce tipii de la întreţinerea parcurilor taie copaci chiar sub fereastra mea. Zgomotul mă împiedică sâ adorm. Rămân în starea dintre veghe şi somn vreme de vreo șase ore. In acest timp sunt foarte aproape de sufletul meu, ceea ce mă face fericit. Am prea puţin control asupra a ceea ce se întâmplă totuși. Comunic foarte mult cu ghizii mei. Dintr-o dată, patru dintre ei strigă la mine: „Cutremur! „. Aceasta mă aruncă direct în starea de trezie. Simultan, toată casa se zguduie în vreme ce un copac cade pe jos afară.

De ce funcţionează vizualizarea

Ceea ce simţim ca realitate fizică nu este în afara noastră. Realitatea se află înăuntrul nostru, deoarece realitatea este interpretarea noastră asupra informaţiilor ce provin de la simţuulc noastre fizice (auzul, văzul, pipăitul, mirosul şi gustul). I'oţi spune că realitatea este o imagine din mintea ta, reprezentând lumea din exterior, o lume pe care o putem explora doar în mică măsură ca urmare a limitărilor impuse de simţurile noasiic fizice. Nu putem să înțelegem pe deplin cum anume este lumea din afară, fiindcă nu putem simţi decât fragmente şi Imcăţele din ea. Asta chiar că te face să te întrebi cum e de fapt lumea exterioară, nu? Dacă imaginea este realitatea pe care o ■ xperimentăm, atunci ce este acest câmp de energie pe care îl sesizează simţurile noastre? Poate că nici măcar nu există, iar imaginea e tot ce se află acolo. Sau poate că lumea de afară e luată creaţia noastră.

Subconştientul umple spaţiile goale în imaginea minţii

alunei când informaţia lipseşte. De exemplu, pot vedea înaintea mea, dar nu şi înapoia mea, astfel că subconştientul creează imaginea astfel: 1. Partea frontală a imaginii mediului meu înconjurător este construită din informaţiile senzoriale, în principal cele provenind de la ochii mei. 2. Partea posterioară a imar mii este creată folosind amintiri şi experienţă. Această parte a imaginii e doar o estimare despre cum arată împrejurimile ii înapoia mea.

Această imagine devine percepţia mea asupra realităţii exterioare, dacă va fi existând aşa ceva. Deoarece imaginea conţine întotdeauna un element provenind pe baza celei mai lume estimări, nu putem nicicând să fim siguri că percepţia noastră asupra lumii este exactă.

Vizualizarea este o modalitate de a înlocui imaginea noastră asupra lumii cu o altă imagine, creată de noi. în vizualizare, noi ne folosim imaginaţia pentru a afecta sau a înlocui imaginea existentă asupra împrejurimilor. Cu cât va fi mai intensă vizualizarea, cu atât mai puţin dominant va fi fluxul de informaţii provenind de la simţurile noastre. Uneori, când vizualizezi, vei afla că uiţi lumea fizică, la fel ca şi când nici nar fi existat, iar vizualizarea devine întreaga ta realitate. Atunci îţi vei fi proiectat mintea departe de realitatea fizică, într-o altă realitate creată de tine. Acest lucru nu este dificil de realizat şi este foarte amuzant. Cu cât vei vizualiza mai mult, cu atât va deveni mai intensă realitatea vizualizată.

Subconştientul tău este incapabil să distingă dacă informaţiile senzoriale provin de la simţurile fizice sau de la propria-ţi imaginaţie, prin urmare nu acordă mare atenţie locului în care se află corpul fizic. Nu-i pasă decât unde se află conştienţa. Dacă te vizualizezi plimbându-te prin coridoarele piramidelor din Egipt, subconştientul tău va

presupune că acolo te şi afli de fapt. Nu poate distinge între imaginaţie şi realitate. Doar mintea raţională poate face diferenţa între cele două. De fapt, doar mintea raţională crede că diferenţa dintre cele două este importantă.

Exerciţiu: Vizualizarea elementelor

1. închide ochii. Relaxează-ţi mintea. Respiră adânc de câteva ori.
2. Concentrează-te pe centrul pieptului.
3. Vizualizează-te în camera ta.
4. Imaginează-ţi că ieşi afară ca să cauţi un copac.
5. Atinge scoarţa copacului cu mâinile tale imaginare. Examinează-i textura vreme îndelungată. Aminteşte-ţi senzaţia.
6. Ridică o mână de ţărână şi simte-i textura.
7. Vizualizează cum se întăreşte vântul.
8. Ridică mâinile în aer. Simte vântul grăbind printre degete. Aminteşte-ţi senzaţia.
9. Aprinde un chibrit imaginar şi simte focul.
10. ____ Caută un iaz cu apă.
11. Atinge apa cu mâinile imaginare. Simte-i textura. A minteşte-ţi senzaţia.

Pentru a naviga cum se cuvine înăuntrul trupului tău fizic, subconştientul are nevoie să-şi înţeleagă mediul. Are nevoie să aibă o imagine coerentă a împrejurimilor. Dacă o asemenea imagine coerentă lipseşte din vizualizarea ta, subconştientul tău va forţa completarea imaginii. El va forţa obiectele (pe care nu Ic vizualizezi în mod deliberat) să apară în câmpul tău vizual. Asta e o experienţă foarte interesantă. Dintr-odată, dai peste obiecte pe care nu te aşteptai să le întâlneşti în vizualizarea ta. liste ca şi când ai merge printr-o lume nouă. De fapt chiar *înseamnă* să mergi

printr-o lume nouă.

Lumea există cu adevărat în astral, doar pentru că o faci iu să existe. Subconştientul va crea cel mai probabil un mediu i-sire seamănă mediului fizic fiindcă acolo are el cea mai multă experienţă, dar poate de asemenea obţine inspiraţie de la eneri'ii care nu sunt de origine fizică.

Pe măsură ce mintea ta conştientă devine tot mai împlinită în vizualizare, mecanismul de proiecţie este pus la punct în fundal. Proiecţia este un proces natural care intervine în fiecare noapte, dar numai dacă mintea ta conştientă nu intervine. Minim conștientă vrea să fie conştientă de toate procesele. Cu alte cuvinte, vrea control peste tot şi toate. E un soi de obsedat de control. Singura problemă o constituie faptul că nu ştie cum să gestioneze anumite procese, cum ar fi intuiția și proiecția astrală.

Dacă ai experimentat vreodată intuiţia, probabil ai observai că se manifestă cel mai bine atunci când eşti cu mintea-n altă parte. Fără măcar să încerci să le ai, gândurile intuitive îți rasar în mintea conștientă; și când încerci să le obţii, încetează.1 mai apară. Aceasta se întâmplă deoarece mintea conștientă intervine în procesul intuitiv. Acelaşi lucru este valabil pentru proiecţia astrală. Pentru a evita această problemă, vom folosi vizualizarea drept momeală pentru mintea conştientă. Când mintea conştientă este ocupată să se plimbe prin mediul vizualizat, mintea subconștientă este liberă să pună în practică proiecţia.

Vizualizarea şi Centrul Gândirii

Vă puteţi intensifica vizualizarea prin deplasarea centrului de gândire. Așa cum s-a explicat în capitolul despre conştienţă, capul oferă energia care propulsează partea analitică a minţii tale. Capul are numeroase subzone din care putem obţine diverse tipuri de energie proanalitică. Zona

dintre ochi şi spaţiul din aer din faţa acelei zone (cunoscut şi sub numele de ecran al minţii sau cel de-al treilea ochi) oferă energie pentru accesarea memoriei. Aceste zone sunt în mod deosebit binefăcătoare pentru vizualizare deoarece oferă acces la amintirile din care putem împrumuta descrieri ale obiectelor pe care le vizualizăm. Atunci când ne concentrăm asupra acestor zone, obiectele vizualizate apar în general mai asemănătoare obiectelor fizice.

Exerciţiu: Vizualizarea memoriei

1. închide ochii. Relaxează-ţi mintea.
2. Petrece un minut în întuneric. Imaginează-ţi că te afli într-un vid negru, undeva în spaţiul extraterestru.
3. întoarce-ţi încet ochii în sus. Deplasează-ţi atenţia asupra spaţiului dintre ochii tăi, acolo unde începe sprânceana.
4. Vizualizează un cal, aşa cum ai făcut în exerciţiul precedent.
5. Sunt mai detaliate imaginea, senzaţia tactilă şi mirosul calului? Concentrându-te asupra zonei celui de-al treilea ochi, amintirile devin mai uşor accesibile. Cu mai multe amintiri din care să obţineţi amintiri pentru vizualizare, calul ar trebui să devină mai detaliat.

Concentrarea asupra ecranului minţii este de asemenea o metodă bună pentru a vă stoca informaţii în memorie. Atunci când ne concentrăm asupra ecranului minţii, vizualizarea s-ar putea să funcţioneze prea lent. S-ar putea să devină chiar plicii coasă-şi cum plictiseala e ceva ce dorim să evităm – n-are niciun rost să vizualizăm dacă vizualizarea nu înseamnă şi distracţie – va trebui să ne concentrăm asupra zonei care ne oferă mai multă creativitate şi distracţie. îmi place centrul piep- I u lui deoarece conţine o grămadă de energie creativă. Atunci când

ne concentrăm asupra pieptului, nu simţim nevoia ca obiectele vizualizate să aibă detalii sau să semene obiectelor fizice. Exact ca unui pictor abstract, nouă ne pasă mai mult de sentimentele şi de semnificaţia picturii decât de asemănarea cu obiectele reale.

Exerciţiu: Vizualizare creativă

1. închide ochii. Relaxează-ţi mintea.
2. Petrece un minut în întuneric. Imaginează-ţi că te afli intr-un vid negru, undeva în spaţiul extraterestru.
3. Deplasează-ţi centru gândirii în centrul pieptului.
4. Vizualizează un cal, aşa cum ai făcut în exerciţiul precedent.
5. Imaginea, informaţia tactilă şi mirosul calului conţin detalii care vă surprind, lucruri pe care nu le-aţi pus în mod intenţionat acolo?

Concentrându-vă asupra centrului pieptului, vă stimulaţi creativitatea. Creativitatea umple imaginea mentală a calului din proprie iniţiativă.

Exerciţiu: Zone personalizate de concentrare

Repetă exerciţiul de mai sus, dar concentrează-te asupra dtor locuri din interiorul corpului tău care beneficiază de vizualizarea ta. Fiecare persoană are o configuraţie diferită a energiei nonfizice, astfel că depinde de tine să afli ce părţi **ale** trupului beneficiază de vizualizarea ta.

Indiferent de tehnica specifică de proiecţie astrală pe can o folosim, ea nu are nevoie ca vizualizarea să fie precisă. Vi zualizarea nu trebuie nici măcar să fie asemănătoare altoi medii, indiferent care ar fi acelea. Cel mai important lucru eslv acela că are o intensitate care păstrează mintea conștientă li xată. Orice e acceptat, atâta vreme cât este

captivant şi amu zant. Fiecare persoană, desigur, are gusturi deosebite astfel cit nu pot recomanda un mediu de a vizualiza în detrimentul altuia. O persoană poate afla plăcere în vizualizarea conceptelor abstracte, în vreme ce alţii pot considera mai plăcută vizualiza rea obiectelor asemănătoare fizicului.

Exersaţi, exersaţi, exersaţi!

De fiecare dată când exersaţi, abilităţile voastre de vizualizare se îmbunătăţesc. Veţi constata de asemenea că este **mai** uşor să vă detaşaţi de semnalele de intrare ale simţurilor voas tre fizice şi să vă racordaţi la simţurile astrale. De fiecare dată când exersaţi, obiectele pe care le vizualizaţi vor deveni **mai** clare, vor avea mai multe detalii, vor oferi senzaţii tactile **mai** intense şi vor mirosi mai bine.

Folosiţi vizualizări amuzante, pentru a putea fi motivaţi în continuare. îmi place să mă prefac că sunt invizibil. Apoi mă vizualizez furişându-mă în casa vecinei sau în vestiarul fetelor. Trebuie să păstraţi sesiunile de proiecţie astrală amuzante. Egoul, care vrea să păstreze conştienţa ta concentrată asupra tărâmului material, va încerca să te împiedice să proiectezi astral, facându-te să ţi se pară că e plicticos şi că e nevoie dc multă muncă (ceea ce, desigur, nu este cazul). Aşadar, păstraţi-1 distractiv.

Exerciţiu: Exersează vizualizarea în fiecare seară, înainte de a adormi, închide ochii şi vizualizează-te într-unul dintre locurile care ţi-au ocupat cel mai mult mintea în timpul zilei. Acestea sunt locuri care sunt importante pentru tine. Conectându-te la ele, poţi folosi energia pe care ai legat-o de ele pentru scopurile tale de vizualizare. în iazul meu, locurile care-mi ocupă cel mai mult mintea sunt uasa copilăriei mele şi şcoala la care mergeam acum 15 ani. Nu şi iu de ce. Poate că acele locuri au fost cele care mi-au format

imaginea asupra lumii. Sau poate că simt că am ceva încă neicrminat acolo. Nu vă temeţi dacă nu puteţi rămâne treji. Dacă adormiţi în mijlocul vizualizării, vizualizarea vă va afecta visele, oferindu-vă vise extraordinare, uneori chiar şi visuri lucide. Faceţi acest exerciţiu în fiecare noapte vreme de o săp- I ă mână.

Vizualizări benefice pentru proiecţia astrală

Poţi folosi orice vizualizare pentru a obţine o proiecţie astrală sau un vis în stare de luciditate. Poţi, aşa cum am prezentat mai sus, să te vizualizezi plimbându-te prin dormitorul Iau, atingând covorul și mobila. Cu toate acestea, anumite tipuri de vizualizări sunt mai benefice pentru proiecţia astrală decât altele. Le-am clasificat în trei tipuri. Tipul A de vizualizare te mişcă emoţional. Tipul B îţi schimbă locaţia. Tipul C le pune în situaţii diferite faţă de cele din viaţa reală, cu care nu eşti obişnuit. Citiţi menţiunea de jurnal şi apoi încercaţi difei ilele tipuri de vizualizare din exerciţiile de mai jos. Atenţie la modul în care ele vă afectează visele."

Vineri, 31 mai 2002

Amerindian

In timp ce adorm, mă vizualizez sub forma unui indian şezând într-o mică poiană înverzită. Dintr-o dată, vizualizarea devine foarte intensă. Mă simt ca şi când aş fi acolo. Am păr lung şi negru. Vânez. Arcul mi-e gata, de-ar fi ca vreo căpri oară să traverseze poiana. In depărtare se vede un munte mare, întunecat. Mângâi iarba înaltă cu mâna. Gândesc: „Viaţa e bună". întreaga fiinţă mi-e mulţumită. Am sentimentul că unele dintre imagini sunt amintiri dintr-o viaţă anterioară în care am fost indian.

Vizualizările în care dezvolţi emoţii, sunt benefice pentru proiecţia astrală deoarece emoţiile pe care le invocă

le fac mai interesante şi acest lucru vă va păstra conştienţa centrată în vizualizare, chiar şi după ce veţi adormi.

Exerciţiu: Vizualizarea unui loc plăcut

1. Culcă-te în pat.
2. închide ochii.
3. Vizualizează-te că eşti într-un loc care te face pe deplin mulţumit şi fericit. Poate e o dumbravă însorită, poate te vezi împreună cu o persoană specială. Doar tu poţi şti ce te face fericit. Cel mai important lucru este să rechemi emoţii fericite, vii.
4. Explorează împrejurimile. Aminteşte-ţi să te concentrezi în mod deosebit asupra simţului tactil imaginar.
5. Continuă să vizualizezi acesta pe măsură ce adormi.

Vizualizările care implică deplasarea ta sau a ceea ce te înconjoară sunt benefice pentru proiecţia astrală fiindcă îţi pun în mişcare mintea. Mişcarea va intra în conflict cu mişcarea iniţiată de visele tale. Conflictul te poate atunci arunca într-o

Iulie (de mişcare) între lumea vizualizată de tine şi lumea vielor. Poţi folosi această falie ca pe o poartă de intrare în astral.

Miercuri, 23 ianuarie 2002

Mişcarea şi proiecţia astrală

In vreme ce adorm, folosesc o tehnică de vizualizare pe i *are mi-a sugerat-o cineva într-un forum de discuţii despre proiecţia astrală. Mă vizualizez căzând într-o groapă fară de sfârşit.*

Ceva mai târziu visez că mă aflu într-un oraş mare şi necunoscut, într-o staţie de metrou. Mi-am pierdut prietenii din vedere şi sunt plictisit, astfel că mă hotărăsc să merg acasă. N-am idee în ce staţie să merg. Iau prima scară rulantă

care urcă. în vreme ce urc, citesc un semn. Nu sunt sigur unde-ar trebui să ajung, sunt însă sigur că scara aceasta merge în direcţia greşită.

Mă străduiesc să cobor de pe scară. Observ că în fundal e o mişcare continuă, iniţiată de căderea prin acea gaură nesfârşită din vizualizarea mea. Scara rulantă reprezintă o altă mişcare. Simt că cele două mişcări se află în conflict. Această luptă mă scoate din sincronizarea cu mişcarea scării rulante.

I ’¡sul îşi pierde şi el sincronizarea şi se sparge în fragmente şi eu de într-un gol.

Cad într-un spaţiu întunecat şi continuu să cad. Vederea mea nu funcţionează. Recunosc senzaţia: sunt în proiecţie astrală! Sunt foarte bucuros fiindcă e multă vreme de când am proiectat ultima dată. Cad. Analizez prea mult, ceea ce îmi întrerupe starea mentală, şi pierd starea de proiecţie astrală. < ’red că m-am trezit, dar este probabil o stare de somn conştient. îmi relaxez mintea şi mă întorc în starea de proiecţie astrală.

Cad încă printr-un spaţiu întunecat. E amuzant! Sunt foarte fericit. Mă aştept ca materialul lumilor prin care trec să lini lovească trupul în vreme ce trec prin ele. Dintr-odată aşa se şi întâmplă, ca şi când aş fi comandat asta (lucru la care mt) şi aşteptam). Simt ca şi cum ar fi rafale de vânt, dar în mod intuitiv ştiu că acestea sunt întregi lumi astrale. Simt ca şi când aş cădea de la o mare înălţime, cu mare viteză, iar vântul mu apasă pe corp şi pe faţă. Probabil că aşa te simţi când faci paraşutism. Mă înveselesc foarte tare. Ştiu că nu voi lovi niciodată pământul, deoarece nici nu există – oricum niciunul care să-mi rănească trupul astral. încerc câteva posturi ase mănătoare celor pe care am văzut că le fac plonjorii aerieni. Mă distrez cum nu m-am distrat de ani buni.

Mă trezesc sau aşa cred. Fac câteva note rapide, astfel ca să nu uit ce s-a întâmplat. Când mă trezesc dimineaţa, nu mai pot găsi notele. Se pare că nu fusesem în realitatea fizică din stare de trezie, când le-am făcut.

Vis tropical

După ceva vreme, visez, cu puţină proiecţie astrală magică sau stare lucidă a minţii. Sunt un tânăr băştinaş pe o insulă tropicală. Stau pe o minunată plajă cu nisip. Valurile oceanului sclipesc. Visul este extrem de detaliat şi plin de culoare. Mă aplec şi beau apă dintr-un mic pârâiaş. Totul e perfect. Viaţa este simplă, iar eu sunt pe deplin fericit.

Merg către junglă. Privesc în jos şi văd o minunată furnică roşie. O rază de soare îi sclipeşte pe spate. Aud apoi sau mai degrabă simt că jungla se îngrijorează. Mă întorc şi văd trei mari corăbii cu pânze apropiindu-se de insulă. Una dintre nave este suficient de aproape pentru a acosta dintr-o clipă în alta. Privesc steagurile. Sunt negre. Piraţi! Trebuie să avertizez satul. Alerg cât pot de repede, dar cumva ştiu deja că-i prea târziu. Modul în care mă identific cu tânărul băştinaş mă face să mă gândesc că aceasta trebuie să fie o amintire dintr-o viaţă trecută.

Faceţi unul dintre următoarele două exerciţii. Faceţi-1 pe cel care credeţi că e mai uşor. Dacă vă plac copacii, faceţi-1 pe primul. Dacă vă place să vă relaxaţi pe verandă, treceţi la al iloilea.

Exerciţiu: Balansul copacilor – Vizualizare

1. Aşază-te în pat.
2. închide ochii.
3. Vizualizează-te stând în picioare într-o mică poiană din pădure.
4. Simte energia limpede ce provine de la copacii din jurul tău. Prezenţa copacilor te deschide pentru a primi

energie din natură.

5. Vizualizează copacii plecându-se în bătaia vântului.

6. Pleacă-te şi tu şi unduieşte-te ca şi când ai fi unul din-Ire copaci.

7. Continuă până ce adormi.

Exerciţiu: Vizualizarea hamacului lui Angie

1. Aşază-te în pat.

2. închide ochii.

3. Vizualizează-te stând întins într-un hamac pe o verandă.

4. în vreme ce adormi, clatină hamacul.

5. Continuă vizualizarea celor de mai sus în vreme ce udormi.

Vizualizarea căderii sau zborului sunt bune pentru proiecţia astrală deoarece mintea nu este obişnuită să facă aceste lucruri, cel puţin nu într-o stare de trezie fizică. Aşteptările minţii şi lumea ta iniţiată prin vizualizare vor fi nesincronizate. Aceasta va crea din nou o falie între lumea vizualizată şi lumea viselor.

Exerciţiu: Vizualizarea găurii fără de sfârşit

1. Aşază-te în pat.

2. închide ochii.

3. Chiar înainte de a adormi, vizualizează-te stând în pi cioare alături de o gaură largă în pământ. Priveşti în jos prii gaură şi nu poţi vedea fundul, fiindcă nu există unul. Este (gaură fără sfârşit.

4. Aruncă-te în gaură.

5. Simte-te căzând. Simte senzaţia de sucţiune în abdomen. Dacă senzaţia nu e prezentă, creeaz-o.

6. ______________________________ Continuă vizualizarea pe măsură ce adormi.

Următoarea vizualizare profită de faptul că suntem

condiţionaţi să ne vedem pe noi înşine dintr-o perspectivă de tip persoana întâi relativ la corpurile noastre. Ideea de a ne afla în afara trupurilor noastre este departe de a fi una obişnuită, motiv pentru care funcţionează bine pentru proiecţia astrală.

Exerciţiu: Vizualizarea lui Barb

1. Aşază-te în pat.
2. închide ochii.
3. Vizual izează-te privindu-te din tavan.
4. Apoi, în propriul tău ritm, depărtează-te până ce trupul tău nu mai e decât o pată măruntă.
5. Apropie-te apoi până ce îţi poţi vedea de aproape trupul.
6. Depărtează-te iarăşi.
7. ________________________ Continuă să te apropii şi să te depărtezi (mărire / micşorare), în vreme ce adormi.

Vizualizarea şi stările de somn

Aşa după cum probabil vei fi observat în aceste exerciţii, atunci când adormi în cursul vizualizării somnul îţi este pulernic afectat de aceasta. Uneori ajungi într-o stare mentală ciudată. Stările acestea nu sunt ciudate în sensul adevărat al cuvântului, căci sunt parte a procesului natural de somn, ci doar par ciudate, deoarece numai rareori le experimentăm în stare conştientă. Vizualizarea ne ajută să devenim conştienţi în stările de somn în cadrul cărora să putem folosi aceste experienţe m moduri diferite de cel în care reuşeşte subconştientul. Una dintre utilizările unor asemenea stări de somn este experienţa proiecţiei astrale.

Pentru a induce experienţa proiecţiei astrale, vom aplica o Ichnică pe care o descriu aici doar pe scurt, dar o voi prezenta pe larg în cursul acestui Cerc. Mai întâi trebuie să

vizualizezi slarea hipnagogică şi să adormi în cursul vizualizării. Vizualizarea ţine mintea conştientă cumva alertă, chiar şi după ce corpul fizic adoarme. Te poţi antrena să rămâi conştient în cursul vizualizării, multă vreme după ce ai fi devenit inconştient şi adormit adânc. Uneori vizualizez ore întregi după ce corpul meu fizic a adormit. Cu toate acestea, nu este necesar acest lucru pentru tehnica de proiecţie astrală pe care o vom folosi. Vom lăsa mintea subconştientă (mai degrabă decât cea conşiicntă) să ne călăuzească în tărâmul astral. Această abordare necesită mai puţin efort din partea minţii conştiente.

Dacă adormi în vreme ce vizualizezi, vizualizarea va conlinua fară a interacţiona cu conştienţa ta. Vizualizarea te înalţă, pe tine cel ce visează, producând un vis intensificat. (Prin cuvântul *intens,* înţeleg un nivel mai ridicat de alertă a minţii. Nu mă refer aici la conţinutul visului.) Este posibil să fii conştient <le această influenţă sau se prea poate să n-o observi deloc. Nu contează. *(Vezi figura 3)*

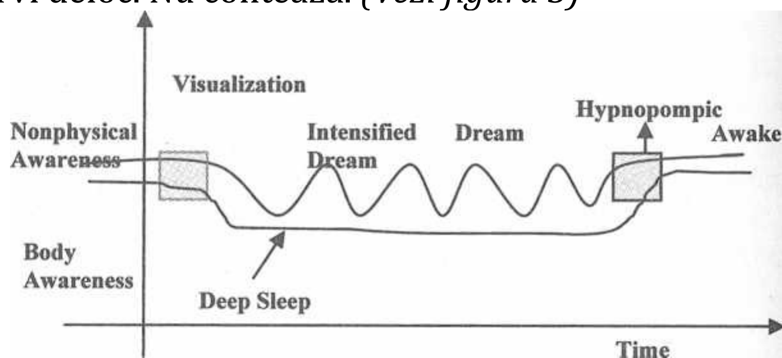

Figura 3. *Vizualizarea hipnagogică conduce la vise intensificate.*

Dacă te trezeşti şi apoi vizualizezi din nou în vreme ce adormi la loc, subconştientul va transfera vizualizarea în alt vis. Crezând că tu dormi, el va elibera conştienţa din corp,

aşa cum face atunci când adormi în mod natural. Spre a evita căderea în inconştienţă, s-ar putea să trebuiască să induci o eliberare preemptivă a conştienţei prin aplicarea unei tehnici de ieşire (cum ar fi rostogolirea, discutată mai târziu). *(Vezi figura*

4)

în mod alternativ, dacă simţi că trupul şi mintea nu sunt suficient de nesincronizate pentru ieşirea prin rostogolire, s-ar putea să îţi permiţi să adormi în cursul altei vizualizări. Poţi repeta aceast ciclu vizualizare-somn de oricâte ori poţi, până ce te trezeşti într-o stare nesincronizată potrivită ieşirii prin rostogolire din trupul tău. Acesta este nucleul tehnicii noastre de proiecţie astrală şi va fi explicat într-un capitol ulterior.

Ca o paranteză, un vis intensificat ce urmează unei vizualizări poate fi atât de accentuat încât să puteţi aduna suficientă conştienţă spre a-1 transforma într-un vis lucid, aceasta însemnând că mintea voastră conştientă va fi trează şi coerentă în suficientă măsură încât să preia controlul asupra visului. Aceasta r o experienţă plăcută, deşi nu constituie obiectivul acestei cărţi. E posibil chiar să reuşeşti o proiecţie astrală din interiorul unui asemenea vis lucid.

Cum se pot întâmpla atâtea în cursul unui somn de-o noapte? Ei bine, nu-i chiar aşa de neobişnuit. Se pare că am Ibst cu toţii condiţionaţi să rămânem inconştienţi în timp ce dormim. Vizualizarea păcăleşte partea din noi care se ocupă cu controlul procesului de somn, şi care, la rândul său, ocoleşte cumva alunecarea în inconştienţă, astfel încât să putem accesa mai multe dintre funcţiile noastre nonfizice.

Level of Awareness

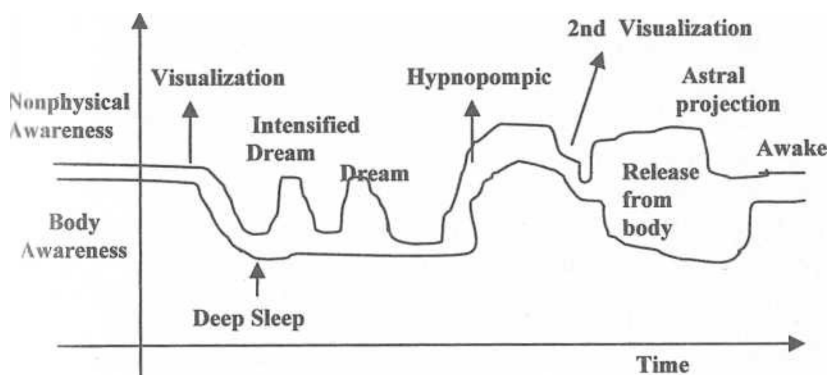

Figura 4. *Vizualizarea hipnagogică repetată conduce la proiecţie astrală.*

Deoarece este atât de simplu să înşelăm procesul de somn folosind vizualizarea, este chiar uimitor faptul că nu toată lumea realizează proiecţii astrale tot timpul.

Exerciţiu: Vizualizarea hipnagogică repetată

1. Pune-ţi ceasul deşteptător să te trezească în mijlocul nopţii.
2. Culcă-te.
3. închide ochii.
4. în vreme ce adormi, vizualizează ceva ce îţi place (ceva amuzant), cu tine ca şi participant la persoana întâi.
5. Adormi în mijlocul vizualizării. 5
6. Când porneşte deşteptătorul, închide-1.
7. Coboară din pat. Mergi la baie. încearcă să nu gândeşi prea mult. încearcă să-ţi păstrezi starea mentală uşor confuzi încearcă să nu te priveşti în oglindă deoarece acest gest va invoca mintea analitică şi te va trezi.
8. întoarce-te în pat.
9. închide ochii.
10. în vreme ce adormi din nou, vizualizează acelaşi lucru pe care l-ai vizualizat la 4.
11. Când te trezeşti data viitoare, observă-ţi starea

mentală, dar n-o analiza. Aminteşte-ţi cum te simţeai.

12. Repetă exerciţiul în fiecare noapte, dar după primul renunţă la deşteptător. Dacă te trezeşti în mod natural în timpul nopţii, repetă vizualizarea în vreme ce adormi la loc. Altfel, poţi vizualiza şi dormi puţin în plus dimineaţa după ce te trezeşti.

Ori de câte ori te trezeşti în stare înălţată, e posibil să con staţi că mintea îţi bâzâie sau vibrează (deşi senzaţiile de acesl tip nu sunt neapărat necesare). Nu te alarma. Nu-ţi vei deterioni creierul şi nu ţi se va întâmpla nimic rău.

Atitudine

Sunt puţine atitudinile pe care le putem folosi cu scopul de a ne ameliora şansele de proiecţie astrală. Ca o analogie, pentru a fugi cât poate de repede, un sprinter se poate privi pe ine ca pe o gazelă. Trupul atletului poate nu arată ca cel al unei gazele, dar mintea lui, da. în acelaşi mod, putem să jucăm mici feste minţilor noastre, cum ar fi aceea de a ne preface că nu suntem decât un observator neimplicat.

Observatorul

Mintea are prea puţină legătură cu creierul. Nu există o corelaţie directă între funcţiile minţii şi cele ale creierului. Mintea este un concept nonfizic, iar creierul este un organ fizic. Mintea poate exista fără creier, iar creierul poate exista în lipsa minţii. Nu există vreo legătură între ele în afară de faptul că.(himbă emoţii, informaţii senzoriale şi informaţii referitoare la manevrarea muşchilor.

înţelegerea modului în care îţi funcţionează mintea (nu **ci** cierul) este cheia reuşitei în orice doreşti să întreprinzi, in**clusiv** în proiecţia astrală. Iar pentru a înţelege ceva, orice, treluiic mai întâi să-l observi. Ca urmare, observă-ţi întotdeauna mintea, în mod particular subconştientul, dintr-

un punct de \ edere *exterior.* Asumându-ţi în mod conştient rolul unui ob- ■ (i vator extern, poţi obţine un fel de control de la distanţă asu**pia** proceselor tale mentale. Distanţându-te de această manieră, vei căpăta o anume limpezime a gândului, care-ţi va permite o mai corectă observare a gândurilor tale.

Exerciţiu: Observă-teî

1. Deplasează-ţi conştienţa (sau atenţia) în afara corpului iau lâzic, uşor mai sus şi la dreapta faţă de fruntea ta.
2. Observă flecare gând care-ţi trece prin minte. înţelege ce anume l-a provocat.
3. Observă la ce noi gânduri te conduce gândul iniţial.
4. Observă ce emoţii sunt declanşate şi ce gânduri le-au declanşat.
5. Continuă-ţi ziua în aceeaşi stare de spirit de observaţie.

Motivaţie

Din clipa în care ai decis să încerci să îţi părăseşti trupul fizic, voinţa îţi va fi împărţită în două. Pe de o parte, doreşti sil te rupi de limitele fizice şi să explorezi alte lumi. Pe de alta, vrei să acorzi atenţie lucrurilor materiale, astfel ca trupul tău fizic să poată prospera în existenţa ta fizică. Cele două nu sunt uşor de reconciliat şi întotdeauna unul va suferi pe cheltuiala celuilalt.

Interesele aflate în conflict (proiecţia astrală contra supravieţuire materială) au adesea ca rezultat oboseala mentală, în care caz îţi poţi pierde motivaţia de a realiza una dintre cele două. Acesta e modul specific minţii tale de a te forţa să alegi una în detrimentul celeilalte pentru a evita colapsul mental. Cel mai probabil, latura ta materială va fi victorioasă. E un lucru bun, căci aceasta îţi permite să te

concentrezi asupra banilor şi sănătăţii fizice, precum şi altor elemente necesare vieţii. Interesul tău relativ la proiecţia astrală va fi dat la o parte şi pus la conservare o vreme, dar nu e cazul să te îngrijorezi – în viitor se va trezi din nou. O pasiune se întoarce întotdeauna pentru a te inspira.

Unul dintre lucrurile pe care le poţi face pentru a acoperi prăpastia care separă proiecţia astrală de interesele materiale este să menţii un nivel motivaţional ridicat cu privire la ambele. Pentru a face orice, absolut orice, trebuie să ai voinţa de a face acel lucru, şi trebuie să întreţii acea voinţă astfel încât ea să dureze până ce ai încheiat ceea ce voiai să faci. Proiecţia istrală necesită o voinţă deosebit de puternică, nu fiindcă ar fi dificil de realizat în sine, ci pentru că adesea există credinţe cu rol limitativ care fac tot ce pot pentru a-ţi stăvili voinţa.

Să privim lucrurile în faţă: Tot ceea ce am fost învăţaţi despre realitate până acum e depăşit, dar eul nostru încăpăţânat refuză să accepte acest lucru. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte eul este să-i fie dovedite ca false credinţele deoarece ştie că;ieest lucru ar însemna că tot timpul şi eforturile cheltuite penii u construirea sistemului de credinţe despre natura realităţii ar 11 irosite, şi toată bogăţia pe care eul s-a chinuit să o adune ar putea să se dovedească lipsită de orice valoare.

Proiecţia astrală va invalida credinţele noastre învechite despre realitate în doar câteva secunde. Eul, prin urmare, încearcă să ne împiedice să realizăm proiecţia astrală manipula ndu-ne amintirile astfel încât să producă emoţii care ne vor slăbi voinţa. Pare mai degrabă o chestie pe care ar face-o Darth Vader, dar realitatea e că procesul e natural.

Trebuie să vă întreţineţi voinţa pentru a o păstra

puternică. Rămâneţi motivaţi concentrându-vă asupra părţii amuzanle şi aventuroase a proiecţiei astrale, mai degrabă decât asupra efortului şi timpului pe care le necesită pentru a fi realizată.

Aşa cum am mai spus şi anterior, vei avea nevoie de voinţă pentru a înfăptui absolut orice. A încerca să realizezi ceva Liră a avea voinţa de a face acel lucru, poate fi un lucru dăunător şi epuizant. Nu continuaţi să vă rafinaţi abilităţile de proiecţie astrală, dacă vă lipseşte voinţa. în loc de aceasta, conventraţi-vă asupra întăririi voinţei vreme de câteva zile. Proiecţia astrală este amuzantă în realitate, dar n-o practicaţi cu preţul sănătăţii voastre.

Exerciţiu: Lectură motivaţională

Căutaţi în cărţi sau pe forumuri pe Internet relatări ale unor proiecţii astrale. Citiţi în fiecare zi o asemenea relatare. Aceasta vă va ajuta să vă menţineţi motivaţia la un nivel ridicat.

Exerciţiu: Afirmaţii cu caracter motivaţional

1. înregistraţi aceste afirmaţii pe un casetofon sau reportofon, ori pe un calculator:

„Proiecţia astrală este amuzantă.”

„Vizualizarea este amuzantă.”

„Viaţa e o aventură.”

„Eşti un explorator.”

„Să sari dintr-o realitate în alta e amuzant.”

2. Ascultă aceste înregistrări ori de câte ori ai sentimentul că proiecţia astrală este neinteresantă.

Curgere

Dacă n-ai realizat controlul deplin al abilităţilor tale psihice până în acest punct, mintea ta conștientă va încerca să te împiedice ori de câte ori vei încerca să le utilizezi. Dacă

în loc de aceasta te concentrezi asupra a ceva complet diferit, cum ar fi de pildă visul în stare de trezie, mintea ta analitică nu se va opune ca simţurile tale psihice să se deplaseze în starea lor naturală, favorizând curgerea nestingherită a energiei mentale. Spre exemplu, uneori stau la biroul meu vreme de ore întregi, încercând să rezolv o problemă. Când mă duc la baie, mintea mi se relaxează iar soluţia corectă îmi răsare în minte, aparent din propria ei voinţă. Mi se întâmplă mereu aşa ceva.

Spre a profita de acest fenomen, spune-ţi mai întâi ce doreşti să faci. De exemplu, dacă vrei să afli răspunsul la o întrebare, formulează-ţi întrebarea foarte limpede în minte. Ocupă-ţi apoi mintea cu ceva fară nicio legătură cu respectiva întrebare. Atunci când este realizată curgerea, va veni şi răspunsul.

Dacă reuşeşti să obţii curgerea, totul devine mai uşor. *Curgerea* este o stare de echilibru pe care atleţii încearcă să o obţină înaintea unui concurs. Dacă o obţin, li se pare că trupurile li se mişcă pe aer. îţi conferă noroc, bucurie şi informaţie intuitivă. Spre a găsi curgerea, trebuie să încetezi să te mai concentrezi şi să încerci cu tot dinadinsul să faci ceea ce vrei să Iaci. în loc de aceasta, trebuie să-i permiţi acţiunii respective pur şi simplu să ţi se întâmple. De asemenea, nu foloseşte să-ţi iei eforturile prea în serios. Dacă iei lucrurile prea în serios, îţi vei supune mintea unei presiuni importante, ce va avea ca efect blocarea curgerii.

Exerciţiu: Afirmaţii de tip curgere

1. Adaugă aceste afirmaţii înregistrărilor pe care le ai deja pe bandă sau digital:

„Realizezi proiecţii astrale fiindcă e amuzant."

„Nu-ţi pasă dacă reuşeşti sau nu să realizezi proiecţia astrală. Simplul amuzament al explorării

posibilităţii proiecţiei o face să merite efortul.”

„Proiecţia astrală e la fel de naturală ca şi visul.”

2.____Ascultă în fiecare zi înregistrarea.

în vreme ce încerci să înseninezi atmosfera, va trebui să rămâi motivat. Aceasta necesită un echilibru delicat. O sporire;i motivaţiei nu trebuie să dea naştere unei sporiri a seriozităţii. Aminteşte-ţi să te amuzi și vei reuși să accelerezi procesul de învăţare.

Ca o analogie, secretul ca să devii un bun orator este să te concentrezi asupra a *ceea ce vrei să spui* şi *cui vrei să te adresezi* nu asupra *modului în care spui.* Nu încerca să-ţi controlezi mişcarea gurii în vreme ce vorbeşti – subconștientul deja face asta în locul tău. Gândeşte-te doar la mesajul pe care doreşti să-l transmiţi iar, gura ta va face restul. Proiecţia astrală funcţionează asemănător. Nu te gândi cum să realizezi proiecţia asii ală, păstrează doar vie în minte dorinţa de a realiza proiecţia. Itelaxează-te și lasă partea ta ascunsă să te ducă acolo unde vrei să ajungi.

Cunoaştere

Cea mai mare parte a creaţiei nu poate fi cuprinsă cu mintea noastră analitică. De fapt, gândirea analitică nu este un proces natural pentru spiritele nonfizice care suntem. Este produsul multor ani de instruire în şcoli şi instituţii superioare de învăţământ. Pe parcursul încercărilor noastre de a afla ce anume e chestia aceasta care ne înconjoară, numită existenţă, am fost orbiţi de credinţa că logica este singura unealtă demnă de încredere cu ajutorul căreia o putem înțelege. Religiile au deviat și milioane de oameni au fost induşi în eroare deoarece unii oameni, cu bune intenţii, de altfel, au încercat să ne explice un adevăr necomplicat cu ajutorul capului și nu cu ajutorul inimii. Iarăşi şi iarăşi, nu

reuşim să înţelegem cine suntem de fapt şi ce este conştienţa umană doar datorită faptului că insistăm să gândim cu capul.

Dar cum oare putem să înţelegem ceva fară a gândi? Nu e necesară înţelegerea. Nu e necesar ca lucrurile să aibă sens. Multe realităţi din afara fizicului nu sunt aplicabile gândirii. Lucrurile pur şi simplu *sunt* şi atunci când încercăm să înţelegem de ce pur şi simplu sunt, le modificăm din ceva ce *este* pur și simplu în altceva ce am creat noi înșine gândind, ceva ce ele nu sunt de fapt. Acest concept pare complicat, dar numai fiindcă încercăm să-l pricepem gândind. în acest sens, axioma filosofică a lui Rene Descartes: „Gândesc, deci exist" pare eronată. Este foarte posibil să existăm fară a gândi. Este de fapt mai simplu să constaţi că exişti, dacă nu gândești.

O vrăjitoare amerindiană mi-a spus cândva: „Ești o persoană foarte analitică. Gândești aici (și a arătat către capul meu). Dar trebuie să-ţi aminteşti că aici (şi a arătat către pieptul meu) e locul unde suntem cu toţii *vii* Este așadar posibil ca logica să nu aibă nicio legătură cu cine suntem, cu locul *în care trăim*? E oare posibil ca logica să fie un instrument artificial şi prin urmare prost echipat pentru a putea cerceta cu ajutorul său anumite tipuri de probleme? Eu unul aşa cred. Ce trebuie să facem, pentru a găsi răspunsuri la întrebarea ce suntem de fapt şi ce este de fapt existenţa, este să simţim răspunsurile cu inima. Nu muşchiul cardiac, ci portalul energetic universal care trăieşte în ea. Unii oameni cugetă cu capul. Alţii gândesc chiar cu pumnii. Dar cu toţii trăiesc în mijlocul pieptului.

Cea mai puternică unealtă de care dispunem pentru a înţelege este simţirea, dar numai atunci când aceasta nu este sufocată de gândire. Sentimentele şi emoţiile nu sunt aceleași lucru. Emoţiile adesea umbresc şi acoperă sentimentele. De exemplu, furia te va împiedica să simţi o prezenţă spirituală

în apropierea ta. Pentru a folosi acest simţ, trebuie să te obişnuieşti cu energia ta feminină, cu *yin-ul* tău.

Sâmbătă, 26 ianuarie 2002

Raţionalitate înflăcărată

Ceea ce simt şi ceea ce gândesc se află în conflict în ultima vreme, lăsându-mă confuz şi frustrat. Hotărăsc, aşadar, să nu mai folosesc partea mea raţională care analizează şi categoriseşte totul. De acum încolo, voi lăsa doar sentimentele să mă călăuzească.

Cel mai rău lucru pe care-1 poţi face în astral este să încerci să analizezi ceea ce se întâmplă. Astralul se schimbă la porunca ta; dacă vei chema gânduri analitice, realitatea ta asirală le va oglindi, împiedicându-te fară îndoială să simţi lucrurile pe care ai venit să le explorezi.

Când am realizat prima mea proiecţie astrală, am ştiut că nu trebuie să încerc să analizez experienţa. Dar am făcut-o, deşi **am** încercat din răsputeri să nu fac asta. Este un obicei pe care-1 **au** minţile analitice. Alegem să analizăm nu doar să simţim. Dacă dorim să încetăm să mai analizăm în astral, trebuie să renunţăm la obiceiul (sau poate ar trebui să folosesc cuvântul *dependenţă?)* de a analiza tot ceea ce ni se întâmplă, atât în plan fizic, cât şi în plan astral.

Analiza conştiincioasă a experienţei proiecţiei astrale conduce adesea la concluzii false, fiindcă minţile noastre analitice nu pot să cuprindă întreaga experienţă. Deoarece proiecţia astrală este o experienţă complet nouă pentru cei mai mulţi dintre noi, şi totodată atât de diferită de orice altceva experimentat anterior, a o compara cu ceva deja cunoscut nu va reuşi decât să o limiteze şi prin urmare să ne limiteze.

Există o modalitate mai bună de a înţelege astralul. Ceea ce experimentezi în astral sau oriunde altundeva, la

urma urmei este absorbit de subconştient. Acesta e mult mai capabil să gestioneze fenomenele de tipul astralului decât mintea ta raţională, analitică. Subconştientul tău nu uită. Va parcurge repetat experienţa până ce nu va mai rămâne nimic de parcurs. încet şi invizibil, cunoaşterea se va infiltra dinspre subconştient în mintea ta conştientă.

Exerciţiu: întoarcerea la sentimente

1. închide ochii. Relaxează-ţi mintea.
2. Deplasează-ţi centrul gândirii chiar sub centrul pieptului tău. Acesta e un loc bun pentru a simţi intuiţia.
3. Pune-ţi palmele împreunate în faţa pieptului cu dege tele îndreptate în sus.
4. Caută senzaţia aceea de fremătat în piept.
5. Notează că, deoarece te vei concentra asupra pieptului, gândurile vor părea a fi mai puţin dornice să-ţi răsară în minte. Mintea ta analitică va avea de procesat mai puţine gânduri decât de obicei.
6. Continuă-ţi ziua cu centrul gândirii focalizat în piep

Ga

: *t* se în preajma ta.

8. Exersează păstrarea centrului gândirii în centrul pieptului în fiecare zi, astfel încât să poţi face acest lucru din obişnuinţă în astral.

Răbdare

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-am observat în cazul proiecţiei astrale este acela că, de fiecare dată când realizez proiecţia, mi s-a pregătit deja o anumită experienţă. E ca şi cum eu sau poate altcineva interesat de evoluţia minţii mele a pregătit condiţiile pentru această proiecţie, inclusiv mediul şi interacţiunile. Parcă vieţile noastre s-ar afla sub o urmărire atentă, efectuată de o parte

ascunsă din noi. Fiecare proiecţie reprezintă o lecţie, astfel concepută încât să mă facă să avansez şi mai mult în înţelegerea de sine. Fiecare lecţie trebuie asimilată înainte ca următoarea proiecţie să poată avea loc. Uneori trec săptămâni fără măcar o singură proiecţie. Pe urmă, brusc realizez impactul pe care l-a avut proiecţia anterioară. Ziua următoare proiectez din nou.

Se pare că nu ni se întâmplă nimic decât când suntem pregătiţi, şi pentru a fi pregătiţi, trebuie să reflectăm asupra şi să învăţăm din experienţele anterioare. Fiecare experienţă se constituie într-o acumulare, peste lecţiile precedente, şi a avea o experienţă este un lucru lipsit de sens dacă n-am învăţat lecţia pe care se construieşte experienţa respectivă. Reflecţia nu poate avea loc într-o minte nerăbdătoare, astfel că trebuie să ne liniştim minţile şi să ne oferim timp pentru a creşte pe baza experienţelor noastre. în mod ironic, a încetini este modul cel mai rapid de a accelera frecvenţa experienţelor.

Dragoste

Nu pot sublinia în destulă măsură importanţa unei bune dispoziţii atunci când realizezi proiecţia. Atunci când pătrunzi în astral, nu preiei un set nou de emoţii; iei cu tine ceea ce simţi. Aşa cum ar spune Deepak Chopra: „Gândurile sunt lucruri”. Oricare ar fi emoţiile tale, acestea stârnesc gânduri, care în astral se transformă în lucruri tangibile. Lucru de înţeles, proiecţia ta astrală poate să devină tare urâtă dacă vei păstra în tine emoţii negative. Nu e un sentiment amuzant să fii speriat în timpul unei proiecţii, aşa cum am fost şi eu în câteva ocazii.

Ce-i mai rău, emoţiile sunt adesea suprimate în tărâmul fizic, dar în astral nu există un asemenea control. Indiferent ce fel de emoţii reprimate vei lua cu tine, ele vor fi

eliberate în astral. Trebuie prin urmare să creăm punctul de plecare al unei bune dispoziţii înainte de a încerca să intrăm în astral.

Aşa cum am menţionat în Cercul precedent, dragostea este cel mai bun antidot pentru frică şi pentru alte emoţii negative. Poţi, oricând, crea un sentiment de dragoste pur şi simplu relaxându-ţi mintea, concentrându-te asupra pieptului, și să îţi lași dragostea să radieze de-acolo. Dragostea va distruge orice fel de emoţii negative. Nu e nevoie decât de câteva secunde pentru a o realiza, dar aceasta vă va asigura ore întregi de amuzament în astral. Folosiţi această tehnică înaintea oricărei proiecţii astrale.

Energia intenţiei Luni, 11 noiembrie 2002

Un singur tip de energie

Pisica mă trezeşte în miezul nopţii. Aleargă peste tot ca apucată, uitându-se pe rând pe fiecare fereastră. Barb este îngrijorată că cineva sau ceva s-ar putea afla în afara casei. Simt că în timpul somnului am învăţat ceva, poate într-un centru de instruire astral. O parte din mine a fost educată în vreme ce altă parte din mine visa să meargă la universitate. Poate că visul a fost o consecinţă a faptului că m-am aflat într-un centru de instruire astral; o parte din mine afectează altă parte din mine.

Ceea ce mi s-a predat a fost o lecţie despre energie. Mă trezesc și știu că în univers există un singur tip de energie. E pretutindeni și pot s-o simt. Cu toţii putem. Sentimentul este cel al unor pungi de energie, împrăştiate în aer și în materie. Cu cât este mai mare concentraţia de pungi energetice, cu atât mai energic este locul respectiv. O privesc pe Barb și simt că și ca e alcătuită din pungi de energie. Tot ceea ce mă înconjoară este alcătuit la fel. Sunt condus de o parte ascunsă din mine. Mintea mea raţională rămâne să fie trezită, sau decid să nu o

folosesc. E dragostea un asemenea tip de energie? Nu… pare mai degrabă energia intenţiei. în orice caz, decid să n-o analizez, deoarece ştiu că subconştientul meu ştie deja exact ce înseamnă această energie, iar mintea mea analitică ar sta doar în calea mea.

Bănuiesc din întreaga agitaţie că e posibil să fie extratereştri prin împrejurimi, aşa că mă dau jos din pat, şi el alcătuit ¡lin pungi de energie, şi privesc pe fereastră. Sunt speriat de ideea că extratereştrii ori mai rău – oamenii – ar putea năvăli înăuntru şi ne-ar putea răpi spre a efectua asupra noastră experienţe dureroase. Mă tem doar de posibila durere, nimic mai mult. Perspectiva unui schimb cultural mă emoţionează, întunericul şi luminile pâlpâitoare ale sobei contribuie la atmosfera de irealitate. îmi dau seama apoi că dacă extratereştrii se află în apropiere, cu dispozitivele lor de comunicaţie interdimensională, ar trebui cu siguranţă să fie ceva turbulenţe printre pungile de energie de pe afară şi aş simţi aceasta aşa eum se simt undele pe un iaz. Mă simt mai liniştit şi frica dispare.

Dimineaţa următoare Barb îmi spune că a avut o imagine hipnagogică a unui extraterestru înalt, cu pielea de culoarea oţelului, privindu-ne prin ferestre în timp ce dormeam. Poate ne privea dintr-o altă dimensiune şi putea fi văzut doar în starea hipnagogică, atunci când raţiunea umană e adormită.

Tot ceea ce vezi, gândeşti, auzi, simţi, toate emoţiile, tot ceea ce miroşi este creat din aceeaşi energie. Există doar un singur tip de energie în univers. Din toate explorările mele astrale, cea mai apropiată descriere a acelei energii este aceea că e o energie a *intenţiei.* Nimic din univers n-ar exista dacă n-ar fi existat intenţia ca acel lucru să fie. Toată materia, sentimentele şi gândurile, toate există fiindcă cineva a dorit,

a intenţionat să le experimenteze, să le simtă. Aceasta înseamnă de asemenea că, dacă le simţi, ţi-ai dorit să le simţi. Intenţia de a le poseda, de a le avea, atrage energia intenţională din univers, care are energie din abundenţă, şi formează energia în manifestarea intenţionată. Sunt două lucruri pe care trebuie să ţi le reaminteşti atunci când vine vorba despre această energie: 1. Există o rezervă aproape nelimitată de energie. Energia este pe atât de mare pe cât este intenţia noastră de a exista. 2. Intenţionând pur şi simplu ceva, fie acesta fizic sau nonfizic, poţi să creezi acel lucru din pură energie intenţională.

Energia intenţională poate fi ajustată astfel încât să vibreze la anumite frecvenţe. Cum se realizează acest lucru? Prin intenţie, desigur! Mintea ta constă din mai multe dimensiuni, căci ești o ființă multidimensională. Fiecare dintre dimensiunile minţii tale dispune de o matrice energetică. O matrice este o funcţie a minţii care manipulează energia în conformitate cu intenţiile tale. Fiecare matrice este acordată în funcţie de ce tip de frecvenţe energetice vor fi procesate de respectiva matrice. Matricea energiei fizice este astfel acordată încât procesează o energie de joasă frecvenţă pe care o numim materie fizică. Această matrice absoarbe energie intenţională brută din univers şi îi modifică frecvenţa astfel încât să poată fi formată și menţinută în forma particulelor subatomice. Acestea nu sunt de fapt particule solide, desigur; sunt doar energie intenţională vibrând cu anumite frecvenţe. Nu există nicio particulă solidă. Matricea energiei fizice obligă energia să interacţioneze într-un anumit mod astfel încât ea să alcătuiască molecule. Moleculele la rândul lor sunt destinate să formeze celulele din corpul tău. Aceste molecule şi celulele nu sunt particule solide, desigur; sunt constituite

doar din energie intenţională oscilând la anumite frecvenţe.

Totul este de fapt aceeaşi energie. De când Einstein a publicat *Asupra unui punct de vede euristic privitor la Producerea și transformarea luminii,* în 1905, știința cunoaşte că lumina poate fi descrisă atât sub forma unei particule, cât şi sub forma unei unde. în 1924, Louis de Broglie a descoperit că materia se comportă de asemenea atât ca o particulă, cât şi ca o undă. în aparenţă, se pare că trăim în mijlocul unei mări de unde. Probabil că emoţiile şi gândurile, se va constata, au de asemenea proprietăţi de undă.

Matricele energiei emoţionale şi mentale funcţionează în acelaşi mod ca și matricea energiei fizice, mai puţin faptul că sunt astfel acordate încât să proceseze energii cu frecvenţe care reprezintă emoţii şi respectiv gânduri. Sunt mult mai multe matrice energetice în mintea noastră, dar de dragul simplităţii, ne vom limita la acestea trei.

ENERGIE MENTALĂ | *(ENERGIA GÂNDULUI)*

ENERGIE EMOŢIONALĂ ENERGIA MASEI ASTRALE ENERGIA LUMINII VIZIBILE ŞI A SPECTRULUI COLOR ENERGIE SONORĂ ENERGIA MASEI FIZICE

Cele trei matrice energetice se afectează una pe cealaltă. Spre exemplu, dacă matricea mentală manifestă (din intenţia noastră) un gând de inadecvare, matricea emoţională va manifesta, poate cu o întârziere de câteva zile, teama de inadecvare. Matricea fizică se va încurca atunci în mod deliberat în manifestarea celulelor noi, formând astfel condiţiile ca o boală să intre în organism, creând astfel semnificaţia fizică a neadecvării. Un simplu gând pozitiv poate întoarce din drum o depresie extinsă sau o boală.

Matricele însele sunt slujitoarele intenţiilor noastre. Orice intenţionezi să se întâmple, matricele se vor manifesta,

cu condiţia să le acorzi doar ceva timp. Vezi, de fapt poţi avea tot ceea ce îţi doreşti, doar intenţionând să ai acel ceva. Problema este că noi, ca şi fiinţe umane avem aproape întotdeauna dubii (născute din credinţe) care ne spun că anumite lucruri sunt de neatins sau că nu suntem vrednici să le simţim. E greşit, fiindcă totul ne este la îndemână şi suntem vrednici să avem şi să putem orice. Cu toate acestea, atâta vreme cât avem acele credinţe sau dubii, intenţia noastră va fi sabotată şi vom eşua în a manifesta lucrurile pe care le dorim.

Acum, amintiţi-vă răspunsurile la aceste întrebări: Este posibil să vă părăsiţi corpul fizic? Da, fiindcă orice e posibil. Sunteţi oare vrednici de o experienţă extracorporală? Da, sunteţi vrednici de a experimenta orice.

Exerciţiu: Fără îndoieli

Fă-ţi din aceste afirmaţii motourile tale ori de câte ori ai de luat o hotărâre:

„Orice e posibil.”

„Sunt vrednic de orice.”

Manifestare prin intenţie

1. în seara asta, în vreme ce stai întins în pat, cu ochii închişi, creează-ţi singur viitoarea proiecţie astrală vizualizânduţi ieşirea din trup şi plutirea de colo-colo. Aceasta constituie o instrucţiune directă pentru matricele energetice să ajusteze modul în care procesează energia pentru a permite desfăşurarea proiecţiei.

z- Vz ■ ’■:

z>

se va întâmpla.

3. Vizualizează cum va fi ziua ta următoare. Pentru fiecare dintre lucrurile pe care trebuie să le faci mâine, vizualizea- /ă care ar fi cel mai avantajos deznodământ

pentru tine.

Exerciţii energetice

Atunci când transferul de energie prin matrice descris mai sus este reglat în mod conştient, se pot petrece lucruri ciudate şi neaşteptate. Dacă vei spori în mod intenţionat fluxul de energie prin, să spunem, unul dintre picioare, şabloanele energetice din piciorul respectiv vor fi deranjate, iar tu vei primi senzaţii de lip fizic care par să aparţină unei alte dimensiuni – ceea ce e şi adevărat.

Marţi, **2 ianuarie 2001**

Atingere astrală

Mă trezesc la 4 a.m. şi hotărăsc să am o EEC. îmi relaxez trupul şi îmi eliberez mintea. îmi vin în continuare gânduri, aşa că mă hotărăsc să ascult un sunet. Mă conving că în curând calculatorul meu va produce un bip. Când şi dacă aud bip-ul va trebui să cobor din pat imediat. Prin urmare, este foarte important să reacţionez la sunet cât mai repede posibil. E o prostie, deoarece calculatorul nu e nici măcar pornit. Oricum, funcţionează. Mintea mea opreşte oricare alte zgomote pentru a asculta bip-ul.

O vreme, simt un curent care curge din vârful capului până în piept. Mă simt exact ca atunci când am atins un gard electrificat, doar că de data asta nu mă doare. De-aici nu mai ştiu unde să mă îndrept. Caut ajutor. Două spirite, ambele masculine, îmi vin în ajutor (s-ar putea doar să se prefacă). îi întreb ce-aş putea să fac pentru a-mi părăsi trupul. Unul dintre ele (cel înalt) spune: „Ar trebui să te duci să urinezi”. Chiar am nevoie să fac asta, dar cred că ar fi nevoie de prea mult efort pentru a mă înapoia în starea mea actuală şi îi spun asta. El repetă: „Ar trebui să te duci să urinezi”. Eu spun: „OK, mă-ntorc în cinci minute. Mă aşteptaţi?”. Ei răspun: „Da”, îmi recapăt controlul asupra trupului şi merg la baie.

Mă întorc în pat, îmi eliberez mintea de ascultatul după bip şi curând sunt iarăşi lângă ei. încerc să le vorbesc, dar ei sunt într-un soi de transă. Stau cu picioarele încrucişate, aşa cum fac unii oameni când meditează. îi chem din nou. De data aceasta îmi răspund. Ii întreb de ce erau în transă cu puţină vreme în urmă. Ei îmi răspund că încercau să se conecteze cu mine. îmi dau seama apoi că tipii sunt de fapt vii şi sunt angajaţi în meditaţie, la fel ca mine.

îi întreb din noi cum să îmi părăsesc trupul. Ei spun că ar trebui „să mă relaxez şi să mă las dus". Observ că fruntea nu-mi este suficient de relaxată; era deja tensionată când ascultam bip-ul. O relaxez şi mă las dus de val. Plutesc pur şi simplu, pasiv, pe lângă orice îmi vine în minte. Mă apropii de somn. îmi apare o viziune: şed la masa din bucătărie. Mângâi marginea mesei cu mâna dreaptă, şi pare reală! Pot să simt lemnul cu degetele. Sunt alarmat de această senzaţie, care mă împiedică să adorm. Mi se mai întâmplă lucruri asemănătoare încă de două ori în pat. Plutesc către somn şi simt cum lovesc cu piciorul drept, asemenea unui spasm. II simt cum se mişcă şi cum loveşte cearceafurile. Cu toate acestea, sunt sigur că piciorul meu fizic nu se mişcă nici măcar un milimetru.

Ceva mai târziu, alunec iar către somn şi îmi simt mâna stângă mângâind cearceafurile vreme de vreo 15 secunde, dar corpul meu fizic nu se mişcă. In plus, simt acele senzaţii în ciuda faptului că trupul îmi este relaxat până la extrem, în asemenea măsură că nici măcar nu-l simt. Pe urmă trebuie din nou să mă duc la baie. Când mă scol, simt o briză răcoroasă pe obrazul drept. Cele două tentative care urmează eşuează ambele; adorm la cea de-a treia tentativă, iar la cea de-a patra nu se întâmplă nimic.

Cred că zona aceea dintre relaxarea extremă şi somn este cheia unei EEC. Trebuie să explorez zona aceea.

Senzaţii îţi spun că piciorul tău poate fi cu mult mai mult decât ceea ce, prin puterea obiceiului, te-ai obişnuit să consideri că este. îţi spun că este un picior multidimensional, folosit pentru mers nu doar în tărâmul fizic, ci şi în întreaga creaţie, în toate dimensiunile.

Atunci când energia este pusă în mişcare, canalele de energie nonfizică din picior sunt energizate. Aceste canale energetice, comparabile cu *nadis,* canalele energetice de mult eunoscute hinduismului. Atunci când energia curge prin anumite canale energetice, poţi simţi o senzaţie asemănătoare celei a unui curent electric de intensitate medie care ţi-ar trece prin picior. Acele canale energetice nu sunt canale fizice, aşadar nici senzaţia nu este una fizică. Proiectorii astrali cunosc această senzaţie sub denumirea de *vibraţii.* Notaţi că nu este nevoie de realizarea acestei senzaţii pentru a putea proiecta în astral. Nu trebuie nici măcar să faci exerciţiile energetice, dar acestea pot să vă fie de ajutor.

Canalele de energie nonfizică au cel mai mult nevoie de şabloanele create de obişnuinţă. Găsesc un mod de a canaliza energia prin trupul tău şi rămân la el. Pentru a putea explora noi căi de a fi, proiecţia astrală de exemplu, trebuie să spargem aceste şabloane energetice ale obişnuinţei. Exerciţiile energetice sunt una dintre modalităţile în care poţi face aceasta.

Canalele energetice pe care nu le utilizăm în stare de trezie au tendinţa de a intra în amorţeală. Asemenea unui muşchi care nu e folosit, ele slăbesc şi devin ineficiente. Pentru a le trezi din acest somn, tot ce avem de făcut este să sporim în mod conştient fluxul energetic prin ele.

Exerciţiu: Cerc energetic

1. în pat, noaptea, închideţi-vă ochii şi imaginaţi-vă

un întreg univers de energie.

2. Absorbiţi energie prin piept.

3. De acolo, ea va călători în jos către picioare.

4. Energia va ieşi din corpul vostru prin tălpile picioarelor şi apoi va face un arc prin aer către piept, unde va face joncţiunea cu energia din univers care vă intră în piept.

5. Păstaţi acest cerc de energie în funcţiune circa 20 de minute. Urmăriţi cu atenţie să nu vă supra-încălziţi.

6. Repetaţi acest exerciţiu în fiecare seară.

După circa 20 de minute de direcţionare a fluxului energetic prin corpul vostru, s-ar putea vă simţiţi ușori, să simţiţi furnicături, gâdilături, să vă simţiţi ușori sau chiar oarecum ameţiţi. Acestea sunt simptomele generate de canalele energetice inactive activate brusc. Aţi modificat şabloanele energetice nonfizice din corpul vostru, şi prin urmare este normal să simţiţi senzaţii noi. Această modificare a tiparelor energetice, chiar dacă durează doar câteva ore, vă permite să *gândiţi* în moduri noi. Vă permite să accesaţi un mod mai dinamic, mai fluid şi mai deschis de a vă controla și de a vă conduce gândurile.

De ce urcă oamenii pe munţi? E periculos, e frig şi e foarte obositor. O fac fiindcă actul ascensiunii şi cuceririi este ceva ce iese din tiparele lor obişnuite de viaţă, de existenţă. în termeni energetici, ascensiunile montane oferă o modalitate de a modifica fluxul energetic prin canale nefolosite. Noul flux energetic îi face pe alpiniști să se simtă mai vii. E drept, nu e necesar să ne riscăm viaţa făcând alpinism pentru a simţi un nou flux energetic. Tot ce avem de făcut este să direcţionăm fluxul energetic folosindu-ne mintea, pentru a atinge o stare de existenţă excitată similar.

Când oamenii se urcă pe munţi, fluxurile energetice

fizice şi mentale se modifică din necesitate. Trebuie să se schimbe pentru a putea să evite să cadă de pe pereţii stâncoşi. în cazul proiecţiei astrale, nu este necesară modificarea fluxurilor. Pur şi simplu trebuie să facem mai mult efort pentru a vizualiza energia nonfâzică care curge prin corpul nostru.

Exerciţiu: Creaţie prin energie

1. închide ochii.
2. Imaginează-ţi că trupul tău devine mai fluid, mai dinamic, deschis şi conductiv.
3. Absoarbe energie din univers prin toate vârfurile trupului tău.
4. ____Vizualizează energia cum curge peste intenţia ta de a deveni fluid, transformând această intenţie în realitate.

Dacă vrei, poţi folosi unelte care să te ajute să îţi direcţionezi energia. Cristalele sunt deosebit de utile. Orice tip de cristal de cuarţ este bun pentru a absorbi energie intenţională. I)acă ai nişte cristale, e grozav, dar nu trebuie să cumperi crislale noi, dacă n-ai niciunul. Poţi folosi o piatră obişnuită, o plantă ori chiar pământ. Aminteşte-ţi, puterea de a direcţiona energie intenţională se află în mintea ta, nu într-un obiect fizic. Totuşi mintea crede adesea mai mult în obiecte fizice externe decât în propriile ei capacităţi. Ar putea, prin urmare, să fie mai ulii să îţi închipui că obiectele sunt cele care canalizează energia, mai degrabă decât să susţii că acest lucru îl face min- Ica însăşi.

Spre a optimiza fluxul de energie, trebuie să găseşti puncte de pe trup care sunt în mod special deschise afluxului de energie. Aceste puncte pot coincide cu chakrele, deoarece acestea au o concentraţie ridicată de canale energetice nonti /.ice. *Chakra* este un cuvânt sanscrit care înseamnă

„roată”. O ehakra este presupusă a fi un nod energetic cu rolul de a canaliza energie vitală către un corp fizic. Cele şapte chakre principale sunt aliniate de-a lungul şirei spinării.

Exerciţiu: Localizarea punctelor energetice

1. închide ochii.
2. Spune cu voce tare: EU.
3. Cercetează-ţi corpul căutând zone care luminează, unde simţi furnicături sau par a fi în mod deosebit active atunci când rosteşti EU. Aceste zone au fluxuri energetice puternice.
4. ______________________________ Reţine unde anume se află aceste zone.

Odată ce ai câteva obiecte energetice (pietrele vor fi de ajuns) şi cunoşti care sunt punctele cu încărcătură energetică puternică ale corpului tău, poţi optimiza fluxul energetic prin corp. Fă următorul exerciţiu odată la trezire, odată după amiaza şi încă odată înainte de culcare seara, vreme de trei zile. Acest exerciţiu ar trebui să-ţi pună în mişcare energia.

Exerciţiu: Flux energetic individualizat

1. întinde-te orizontal.
2. Pune un obiect energetic (cristal, piatră, plantă etc.) într-una dintre zonele în care ai detectat un flux energetic puternic.
3. Pune alt obiect energetic în altă zonă de pe coipul tău care are, de asemenea, un puternic flux energetic (preferabil nu foarte aproape de prima).
4. închide ochii.
5. în vreme ce inspiri, vizualizează energia curgând de la primul obiect energetic, prin corpul tău, şi în afară prin al doilea obiect energetic.

6. Odihneşte-te pe parcursul expiraţiei.

7. Continuă repetând pa;? ii 4 până la 6 vreme de zece minuie. Nu trebuie să le concentrezi. I.asă-li gândurile să rătăceaseă. Fluxul energetic se \a autoregla.

3. Munci *r;§:m* ai terminai, doar de amaeamevti pne-ţi palmele depărtate cam la 2-3 cm una de alta. Simţi prezenţa energiei, ca o sen/

semen. p me-ţ: ' *h*

v ■ ••ml1 ' „G'£S;'

Tehnici de ieşire

Cea mai mare parte a proiecţiilor astrale sunt precedate de ieşirea din corpul fizic. Aceasta nu reprezintă o ieşire în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă o modificare a punctului focal al atenţiei de la corpul fizic la unul dintre corpurile tale nonfizice. Faptul că literatura mai veche despre proiecţia astrală se referă la modificarea punctului focal al atenţiei ca la *ieşire* este produs de credinţa tradiţională umană că fizicul este starea noastră naturală de a fi (ceea ce nu este adevărat). Când cercetătorii au încercat să explice în vechime fenomenul proiecţiei astrale, au presupus fireşte că o anume parte a noastră ieşea din ceea ce se credea atunci a fi centrul fiinţei noastre, Irupul.

Şi dacă există părţi din noi care nu sunt niciodată efectiv *in* trapul nostru, ci zboară libere pe tărâmuri nonfizice? Spre exemplu, consideraţi sinele vostru din vis ca aflându-se înăun- Irul copului? Acea parte din voi nu priveşte niciodată corpul fizic. Nu aduceţi niciodată corpul vostru fizic într-un vis (ceea ec nu înseamnă că acest lucru este imposibil). Prin urmare, visele nu au loc în tărâmul fizic, afirmaţie echivalentă cu a spune că visele sunt nonfizice. Nu enevoie ca sinele tău din vis să apară vreodată pe tărâmul

fizic. Ar avea sens prin unnare ca sinele tău visător să fie complet nonfizic, ceea ce înseamnă că el nu iese niciodată din corpul fizic. Acelaşi lucru se aplică şi pentru sinele tău astral.

Când realizezi o proiecţie astrală, îţi deplasezi conştienţa de la corpul fizic către o parte din tine care deja se află în tărâmul astral. Deplasarea are loc atât de repede încât să o poţi interpreta ca pe o mişcare fizică. La urma urmei, conştienţa ta este în prezent îndreptată către fizic. O secundă mai târziu, te vei afla în astral. Impresia de mişcare fizică şi mediul cel nou rezultând de aici te pot convinge să crezi că ai ieşit din trupul tău, când în realitate nu a avut loc decât o simplă deplasare de conştienţă de la o parte a fiinţei tale către alta.

Ieşirea este un subiect dificil, complicat şi mai tare de un limbaj orientată către fizic, cu toate acestea, merită să cheltuieşti ceva timp meditând la acest subiect. Cunoscând că mecanismul conştienţei este de o importanţă fundamentală pentru găsirea adevăratei noastre naturi: Suntem oare noi fiinţe fizice capabile de a scăpa temporar de limitele acelui trup fizic, sau suntem fiinţe nonfizice capabile de a se materializa într-un trup fizic?

Duminică, 10 iunie 2001

Ieşire prin rostogolire

Sunt foarte obosit după amiaza, astfel că mă culc pe la 5 după amiază. Nu plănuiesc să proiectez astral. îmi deschid mintea pentru comunicare telepatică. Oscilez în şi afară din Focus 10 (denumirea pe care a dat-o Robert Monroe situaţiei „trup adormit / minte trează „) şi aţipesc de câteva ori. După o oră şi patruzeci de minute, mă gândesc impulsiv: „Destul, hai afară! „. încerc să mă ridic în capul oaselor, dar simt o rezistenţă semnificativă în zona pieptului. Reuşesc cu greu să

mă ridic cam la 45 de grade deasupra corpului meu nemişcat. Mă gândesc că ar fi mai bine să ies prin rostogolire. N-am folosit niciodată rostogolirea ca tehnică de ieşire înainte de aceasta, aşa că ceva de dincolo mă inspiră, probabil. Mă rotesc înăuntrul corpidui meu fizic.

La început cred că și corpul meu fizic e antrenat în rotire, dar ulterior corpul meu astral se eliberează. Cad prin pat, prin podea, și ies într-un spaţiu întunecat. Este o dezamăgire, căci doresc să proiectez înăuntrul camerei mele. Departe, în depărtare, văd o planetă ori un soi de lumină estompată şi îmi închipui că singurul lucru amuzant pe care-l pot face este să mă duc acolo. Conştienţa mea devine puţin ţeapănă şi ataşată trupului meu fizic (deşi nu mă aflu deloc lângă el), astfel că mă mai rotesc de câteva ori și sunt din nou liber. îmi ridic braţul drept în stil Superman şi ţâşnesc cu o viteză uimitoare către planetă. Sunt copleşit de vibraţiile şi furnicăturile extraordinare!

La jumătatea drumului către planetă, mă plictisesc. Tot mai vreau să proiectez înăuntrul camerei mele. Ştiu că un impuls vizual de la ochii mei fizici m-ar trimite înapoi în tărâmul fizic. îmi deschid puţin ochii fizici și apoi îi închid. Mă găsesc înapoi în camera mea. Mă rostogolesc apoi ieşind pe podea şi plutesc prin cameră vreme de câteva secunde. Experienţa se încheie apoi şi nu mai pot crea altă proiecţie astrală.

O *tehnică de ieşire* este o succesiune de acţiuni care pregătesc şi execută deplasarea conştienţei tale de la corpul fizic la acea parte a ta care se află în astral. Cea mai mare parte dintre tehnicile de ieşire sunt astfel concepute încât să deplaseze, ca din întâmplare, o parte a ta, semifizică (unii o numesc eterică). (and acea parte din tine este pusă în mişcare, ea face apel la conştienţa ta pentru asistenţă

conştientă. Vei observa că aceasta;ire loc sub forma unui semnal distinct, dar abstract, care îţi va spune când eşti gata de a-ţi părăsi trupul.

Vei dobândi atunci mai mult control asupra părţii semifi- /ice pe măsură ce o deplasezi. O poţi deplasa pur şi simplu voind să o deplasezi. O altă modalitate prin care o poţi deplasa este aceea de a încerca să deplasezi corpul fizic, care atunci va fi probabil deja adormit. Deoarece corpul este adormit, tentativa ta de a-1 mişca va avea ca efect mişcarea corpului semifizic.

Atunci când, intenţionat sau nu, ne deplasăm partea semifizică din noi, conştienţa noastră se refocalizează asupra ei. în cele mai multe cazuri, conştienţa nu se opreşte acolo, ci continuă către partea din noi care este complet nonfizică – astralul, de pildă.

Oricum, pentru a putea deplasa pentru început acea parte semifizică, corpul fizic trebuie să fie adormit adânc sau altfel el va fi cel care se mişcă. Vom găsi corpul „dormind adânc” în oricare dintre stările de somn, dar pentru a fi suficient de conştienţi spre a controla ieşirea, trebuie să limităm ieşirile la stările hipnagogice (de adormire) şi hipnopompice (de trezire). Din experienţa mea, starea hipnagogică, după o perioadă de somn, este cea mai benefică pentru ieşire. Aceasta poate pentru că în faza respectivă, corpul este obişnuit să predea conştienţa mecanismului de somn. Exploatăm astfel procesul natural de adormire în scopuri de proiecţie astrală. Aceasta înseamnă că trebuie mai întâi să adormim, să ne trezim şi apoi să „aproape adormim” din nou înainte de a putea aplica o tehnică de ieşire. Nu vă faceţi probleme, e mai uşor decât pare.

Ori de câte ori corpul adoarme, conştienţa este în mod automat eliberată în lumea viselor. Cu ajutorul tehnicii de

ieşire, putem efectua o eliberare prealabilă a conştienţei. Singura diferenţă între cele două tipuri de eliberare este aceea că în cazul eliberării preventive (prealabile), vom rămâne conştienţi, în vreme ce conştienţa este eliberată din trup şi deplasată în partea noastră nonfizică. Există şi un alt tip de ieşire, pe care se poate conta mai puţin ca siguranţă a rezultatului, tip de ieşire numit ieşire inconştientă.

Spre a obţine o ieşire inconştientă, trebuie să vă pregătiţi pentru ieşire chiar înainte de a adormi. Puteţi face aceasta vizualizând ori afirmând ceva, ca de exemplu: „Dacă-mi văd mâinile în vis, voi şti că visez” sau: „în noaptea asta voi avea un vis în stare de veghe”, sau: „în noaptea asta îmi voi da seama că visez”, sau: „în noaptea asta, misiunea mea este aceea de a-mi studia registrul Akashic în vreme ce dorm”.

Adormiţi apoi. Partea din voi care preia controlul pe timpul somnului, va prelua ordinele de acest tip fară a le cerceta, fiindcă mintea conştientă nu mai este acolo pentru a-i spune ce este şi ce nu este imporant. Va face tot ce poate pentru a le duce la îndeplinire. Mai târziu, în mijlocul visului, vei realiza dintr-odată că nu te afli în realitatea fizică ci într-una a visului. Vei putea alege atunci între a lăsa visul să se deruleze sau a deveni suficient de conştient pentru a prelua controlul asupra mediului tău. Aceasta se poate dovedi o alegere destul de dificilă, fiindcă raţiunea va fi adormită prea adânc ca să-ţi mai vină în ajutor să alegi ce e mai important pentru tine.

în mod tradiţional, vei avea un vis în stare de veghe, deşi este deja un loc comun faptul că mediul de vis se destramă atunci când devii conştient, făcând astfel ca experienţa să semene mai degrabă cu o proiecţie astrală decât cu un vis în stare de veghe. Diferenţa dintre visul în

stare de veghe şi proiecţia astrală pare a fi greu de desluşit uneori. Oricum ai defini, proiecţia astrală şi visul în stare de veghe sunt cu siguranţă înrudite.

în această carte, ne vom ocupa exclusiv de ieşirile conştiente, pe care le vom trata în capitolul următor. Deocamdată, vom exersa câteva dintre tehnicile de ieşire „pe uscat”, adică în stare de trezie fizică. Atunci când vom intra în starea aceea de ameţeală hipnagogică, tehnica de ieşire ne va fi atât de familiară, încât nici măcar starea de somn nu ne va face să ne pierdem şirul.

Exerciţiu: Ieşirea prin rostogolire

1. Pune perne alături de pat, pentru a-ţi amortiza căderea ■ Iacă vei cădea din pat.
2. Culcă-te pe pat.
3. închide ochii.
4. Relaxează-ţi trupul şi mintea cu câteva respiraţii adânci.
5. Roteşte-ţi umărul înainte, ca şi când ai vrea să te rostogoleşti jos din pat. Nu folosi jumătatea inferioară a corpului. Foloseşte-ţi doar umerii şi spatele pentru a intra în mişcarea de rostogolire.
6. Continuă rostogolirea, fără a-ţi folosi picioarele, până ce aproape cazi din pat.
7. Repetă rostogolirea de câteva ori până ce vei şti cu aproximaţie ce muşchi foloseşti.
8. Prefa-te că eşti deconectat de corpul fizic.
9. ______________________________ Vizualizează că te rostogoleşti *în interiorul* corpului tău fizic, fară a cădea în afară. Foloseşte aceeaşi mişcare ca în rostogolirea de mai sus.

Dacă vei executa ultimul pas din exerciţiul de mai sus în momentul în care aproape că adormi, conştienţa ţi se va

elibera de trupul fizic şi vei suporta o proiecţie astrală, distrându-te pe cinste. în plus, odată ce ai ieşit din trup, poţi folosi rostogolirea pentru a te desprinde de orice atracţie din partea corpului fizic.

Ieşirea prin rostogolire este cea mai simplă tehnică de ieşire pentru mine, dar fiecare proiector astral are propria preferinţă. Unii ar putea prefera o lovitură de picior în sus (ar fi atunci vorba de un picior semifizic) sau pur și simplu să se ridice în capul oaselor. Aţi putea avea succes pur şi simplu vizualizând că vă aflaţi în afara trupului. Lista tehnicilor de ieşire e fără de sfârşit, dar vom mai examina doar încă una. Aceasta foloseşte puterea minţii şi este, prin urmare, destul de diferită de tehnicile în care încerci să-ţi mişti trupul.

Exerciţiu: PA acum!

1. întinde-te pe pat.
2. închide ochii.
3. Relaxează-ţi trupul și mintea.
4. îndreaptă-ţi atenţia la baza gâtului.
5. Adună-ţi toată forţa gândului în acel punct.
6. Amuțește-ți toate gândurile în așteptarea a ceva extrem de important ce va fi declarat de tine peste câteva secunde.
7.____Comandă : „PA acum!”. (PA este, desigur, prescurtarea de la Proiecţie Astrală.)

Deoarece acest exerciţiu a fost efectuat în stare de conştienţă și treaz, cel mai probabil nu s-a întâmplat nimic. Totuși, în starea hipnagogică, adică atunci când eşti aproape adormit, comanda ar fi avut efect imediat. Stările de somn sunt controlate din zona mentalului, astfel că orice comandă făcută folosind mintea în această stare va avea efect.

Realitatea fizică din stare de trezie este de asemenea guvernată de minte. Comenzi similare vor avea efecte identice asupra ei, dacă n-ar fi credinţele care ne spun ce anume putem şi ce nu putem să facem folosindu-ne mintea.

Să punem totul laolaltă în această seară veţi pomi într-o extraordinară călătorie de explorare. V-aţi pregătit vreme îndelungată pentru aceasta (vreme de cel puţin câteva capitole). Aveţi toate cunoştinţele şi tehnicile de care aveţi nevoie. Unele dintre ele le-aţi învăţat din această carte sau din altele, dar sinele vostm astral a dobândit cea mai mare parte din cunoştinţe în vreme ce dormeaţi. Pentm mulţi dintre voi aceasta este prima voastră proiecţie astrală conştientă şi prin urmare este o ocazie interesantă şi de mare bucurie. S-o păstrăm bucuroasă şi prin urmare e cazul să uitaţi de toate temerile. Nu au niciun scop, căci n-avem de ce să ne temem. Citiţi cu atenţie instrucţiunile de mai jos şi memoraţile, aşa încât să nu aveţi vreo problemă în a le executa astă seară.

Exerciţiu: Proiecţie Astrală

Intenţia

1. Spune familiei să nu te trezească dimineaţa. Dacă sunt deschişi la minte, spune-le că-ţi vei părăsi trupul şi nu trebuie să fii deranjat. Dacă ai bănuieli că nu vor înţelege, spune-le că vei medita.

2. Asigură-te că opreşti orice ceas deşteptător – nu doreşti să te trezeşti prea brusc.

3. înainte de a te culca, scrie toate lucrurile pe care trebuie să le faci mâine. Pune lista jos şi uită tot ceea ce ai scris. Lista va fi acolo şi mâine, prin urmare e inutil să ţii minte toate lucrurile acelea.

4. Cu ochii minţii, imaginează-ţi că înaintea ta se află o fântână adâncă. Aruncă-ţi toate problemele şi grijile în ea.

Pot de asemenea să aştepte până mâine. N-ai nevoie de ele acum. De asemenea, aruncă în fântână şi toate grijile şi aşteptările tale cu privire la viitor, alături de toate amintirile dureroase ale trecutului. Acum, există doar prezentul. Prezentul e singurul de care ai nevoie acum. Trecutul şi viitorul pot să aştepte până mâine.

5. Spune-ţi: „Am muncit din greu pentru asta. *Merit* o proiecţie astrală”

6. Afirmă apoi: „Mă voi culca astă seară şi n-am să mă scol înainte de a fi realizat proiecţia”. Nu, nu, nu! Spune cuvintele crezând în afirmaţia pe care o faci.

7. Culcă-te în pat aşa cum faci de obicei, în orice poziţie, de preferinţă singur. Nu vrei ca cineva să-ţi atingă corpul în vreme ce tu proiectezi departe de el, căci asta te-ar putea aduce înapoi. Nu-ţi strica însă căsnicia pe chestia asta.

8. închide ochii.

9. Relaxează-ţi mintea. Las-o să se scufunde.

10. Gândeşte clar: „Intenţionez să-mi părăsesc temporar trupul”. Vizualizează-te apoi stând în picioare în câmp deschis. Fă ca persoana vizualizată să-şi deschidă braţele şi să strige cât o ţine gura: „Intenţionez să-mi părăsesc temporar trupul!”. Intenţia este cea care hotărăşte ce se întâmplă în tărâmurile nonfizice. Declarându-ţi intenţia, dai prin urmare dispoziţii părţilor nonfizice din tine. De asemenea, e posibil ca în societăţile umane vorbele să nu însemne mare lucru, dar în cea mai mare parte a realităţilor nonfizice, ele funcţionează asemenea unor puternice contracte verbale. Tot ceea ce spui în aceste tărâmuri nonfizice se va materializa, se va întâmpla.

Buna dispoziţie

11. Câteva respiraţii adânci te vor ajuta să-ţi relaxezi trupul şi mintea. Spune-ţi în gând în mod repetat: „Cu fiecare

respiraţie devin mai relaxat”.

12. Deplasează-ţi centrul gândirii imediat sub centrul pieptului. Aceasta va ajuta fluxul imaginaţiei în vreme ce, în acelaşi timp, va împiedica fluxul energiei gândurilor să curgă către cap, partea trupului asociată gândirii analitice şi raţiunii. în cursul acestei prime călătorii astrale, nici raţiunea şi nici logica nu-ţi vor fi necesare, şi cu siguranţă nu vei avea nevoie să analizezi ce ţi se întâmplă. Invocarea minţii analitice s-ar putea să te aducă înapoi în trupul tău, căci s-ar putea să devină tare confuză. Mintea raţională va presupune rapid, deşi incorect, că eşti în pericol de a fi rănit fizic, dacă eşti eliberat din corp. Această teamă, sau mai degrabă panică, îţi va întrerupe brusc proiecţia. E clară deci importanţa lipsei de analiză. Nu este necesar să înţelegi ce se întâmplă decât după ce te-ai înapoiat în (rup. Până atunci lasă-te dus de val.

13. Dintr-un punct în piept, simte dragostea pentru Pământ i pentru toţi locuitorii săi. Aminteşte-ţi ceva ce iubeşti enorm.

De exemplu, gândeşte-te ce minunat este să te afli lângă un p:irâiaş care clipoceşte şi să inspiri aerul primăverii. Ia sentimentul de dragoste pe care aceasta îl generează în pieptul tău şi radiază acea iubire în toate direcţiile. Un sentiment de dragoste îţi va garanta o experienţă pozitivă în tot ceea ce faci, inclusiv în proiecţia astrală.

Vizualizare şi afirmaţie

14. Vizualizează că stai în picioare într-o poiană deschisă în pădure. Vizualizează aceasta cât poţi de intens. Intrările senzoriale provenind de la poiană ar trebui să fie cel puţin la fel de intense ca şi cele ce provin de la corpul fizic.

15. Vizualizează razele de soare lovindu-ţi picioarele.

Căldura le relaxează.

16. Afirmă-ţi ţie însuţi în mod repetat: „Astă seară voi proiecta astral”. Persoana din poiană este cea care afirmă aceasta, nu persoana care se află în pat. Continuă această afirmaţie cât durează vizualizarea (adică, până adormi).

17. Căldura soarelui se răspândeşte în sus pornind de la picioare prin întregul trup, relaxându-ţi muşchii pe măsură ce se răspândeşte.

18. Vântul se înteţeşte prin poiană. O briză caldă îţi mângâie faţa. Simte briza.

19. Vezi iarba verde vălurindu-se sub briză.

20. Simte aroma distinctă a pinilor ce înconjoară poiana.

21. Vizualizează-te plimbându-te prin poiană. Atinge iarba, scoarţa copacilor, şi orice altceva îţi apare în faţă.

22. Continuă să te vizualizezi plimbându-te prin poiană în vreme ce adormi.

23. Te poţi trezi din când în când în cursul nopţii. De fiecare dată când te trezeşti, continuă să te vizualizezi plimbândute prin acea poiană în timp ce adormi la loc. De asemenea, repetă afirmaţia: „în noaptea asta voi proiecta astral”.

Ieşirea

24. Aproape de zori, te vei trezi într-o stare mentală uşor confuză, parcă plutind. S-ar putea să simţi că mintea ţi-e uşor desincronizată faţă de corp, ca şi când mintea n-ar putea prelua controlul asupra corpului. E posibil să ai simultan senzaţii asemănătoare unor vibraţii sau bârâituri în minte, fiecare vibrând la o frecvenţă diferită. îţi va fi greu să le îmbini în vibraţia unică necesară pentru gândire coerentă.

25. Continuă să vizualizezi şi lasă-te să te apropii încă puţin – dar fără a adormi complet – de somn. Senzaţia de

plutire va spori.

26. Vei primi un semnal distinct din partea corpului care-ţi va spune că e gata să te elibereze.

27. Aplică o tehnică de ieşire. De exemplu, împinge umărul drept înainte pentru a obţine momentul necesar pentru a te rostogoli ieşind din corp. Deoarece corpul fizic e deja adormit, umărul tău semifizic va fi cel ce se va deplasa. Conştienţa ta se va roti în interiorul corpului vreme de o secundă şi apoi va ieşi din corp prin partea stângă. Dacă nu merge, împinge-ţi înainte umărul stâng şi ieşi prin partea dreaptă.

28.____Distracţie plăcută în astral.

Dacă nu-ţi iese din prima...

Dacă n-ai reuşit să-ţi părăseşti corpul fizic în cursul exerciţiului anterior, nu dispera. Nu te îndoi de capacităţile tale de a proiecta în astral, deoarece orice fiinţă din universul fizic poate face asta, inclusiv tu. Uneori trebuie să mai insiști, o proiecție astrală merită cu siguranţă efortul. Nu renunţa. O să reuşim să te scoatem din corpul tău imediat.

Primul lucru pe care vreau să-l faci este să estimezi cât de intensă a fost vizualizarea în cursul exerciţiului anterior. Cheia proiecţiei astrale folosind această tehnică este intensitatea vizualizării. (Prin intensitate, în acest caz, vreau să spun bogăție și detalii ale informaţiilor senzoriale oferite de vizualizare. Nu mă refer în niciun caz la viteza cu care s-au succedat evenimentele în cursul vizualizării.)

în cazul unei vizualizări optime, ar trebui să pierzi orice fel de noţiune referitoare la trupul tău fizic care este întins în pat. Toată atenţia ta ar trebui să fie focalizată asupra poienii imaginare în care te plimbi. Singurul mod în care poţi face asta este să intensifici informaţia senzorială

provenind de la acea poiană, astfel încât tot ceea ce vezi, atingi şi miroşi în poiana aceea să fie copleşitor. Sentimentul să fie că sunt mai intense şi mai bogate în detalii decât ar fi informaţiile senzoriale provenind de la lumea fizică. Evident, nu trebuie să-ţi deplasezi complet atenţia de la corpul fizic în vreme ce proiectezi, dar desigur asta ajută.

Exerciţiu: A doua încercare

1. în noaptea asta în pat, cu ochii închişi, repetă vizualizarea poienii însorite din exerciţiul anterior, dar de data aceasta cu intensitate extremă (adică bogăţie a viziunii, auzului, gustului, mirosului şi atingerii).
2. Plimbă-te vreme de câteva minute în respectiva poiană, atingând diversele obiecte.
3. Afirmă în mod repetat: „în noaptea asta voi PA”.
4. Vizualizează o gaură enormă în pământ în centrul poienii. Diametrul ei ar trebui să fie suficient de mare pentru a putea intra în ea zece maşini.
5. Mergi până la marginea gropii şi priveşte în jos. Groapa e atât de adâncă încât nu-i poţi vedea fundul. Continuă pe adâncime de mii de mile.
6. Strigă „Geronimo!”. şi sari în gaură.
7. Gaura e atât de largă, încât nu trebuie să-ţi faci griji că i-ai putea lovi pereţii.
8. Simţi rezistenţa aerului în vreme ce accelerezi în cădere. Aerul îţi biciuieşte faţa şi întregul corp în vreme ce treci prin el.
9. De asemenea, simţi senzaţia de gol în stomac. Dacă nu e acolo, vizualizeaz-o.
10. Continuă vizualizarea căderii în gol în vreme ce adormi.
11. De fiecare dată când te trezeşti în cursul nopţii, vizua-

BP ■: ■:

12. După câteva runde de trezire în timpul nopţii, vizuame ce aluneci spre somn vizualizând, Vei fi atunci gata pentru a ieşi din corp.

13.____Rostogol eşte-ţi conştienţa afară din corp, aşa cum ai face dacă te-ai rostogoli din pat şi ai cădea pe podea.

Dacă tot n-ai reuşit să proiectezi astral, nu te descuraja. Treci „înapoi pe cal” şi încearcă din nou. Mie unuia mi-a luat mai multe luni de antrenament intensiv până am reuşit să proiectez astral pentru prima dată, dar, pe de altă parte, n-am folosit această tehnică excelentă. Fiecare persoană are diferite puteri şi, prin urmare, proiecţia astrală e mai uşoară pentru anumiţi oameni; totuşi uşoară sau grea, abilitatea de a proiecta astral se dobândeşte, nu uita că proiecţia astrală este o abilitate care poate fi învăţată şi cultivată. încearcă în continuare şi vei reuşi. E doar o chestiune de timp până ce te vei putea bucura de lumile aflate dincolo de fizic.

Din nou, pentru numeroşi proiectori, cel mai mare obstacol în calea obţinerii unei stări propice pentru proiecţia astrală este lipsa de intensitate a vizualizării lor. Indiferent cât de tare încearcă, nu pot face ca vizualizările lor să fie suficient de mari. Vizualizarea nu le dă nimic înapoi. Nu are propria ei viaţă aşa cum ar trebui. Vizualizarea devine o muncă asiduă şi prin urmare, întreaga sesiune de proiectare în astral este văzută mai degrabă ca muncă şi nu ca distracţie şi amuzament, aşa cum ar trebui. Problema aici nu este că proiectorul este lipsit de capacitatea de a vizualiza corect. Fiecare dintre noi poate vizualiza, fiindcă toţi avem imaginaţie. Problema este că proiectorul încearcă prea tare.

Vizualizarea este un joc. N-ar trebui luat prea în serios. Dacă proiectorul îl ia prea în serios, atunci vizualizarea va

închide partea imaginară a minţii sale, blocând astfel însuşi mecanismul vizualizării. Singura soluţie de a evita aceasta este desigur aceea de a vizualiza un loc sau eveniment pe care pro iectorui le consideră distractive şi interesante. Dacă ţi-ai găsit pasiunile în exerciţiile anterioare, ar trebui să ai deja o imagine destul de clară asupra a ceea ce ţi se pare că ar reprezenta amu zament. Alege doar una dintre pasiuni şi construieşte o vizualizare pe baza acelei teme. De exemplu, dacă îţi place să faci cumpărături, atunci e şansa ta să mergi la mall în minte şi sii cumperi toate acele lucruri pe care altfel nu ţi le-ai putea permite.

Exerciţiu: A treia încercare

1. Continuă să faci exerciţiul pentru proiecţie astrală în fiecare noapte până ce reuşeşti să ieşi din trup.
2. Doar pentru diversitate, şi pentru amuzament, înlocu ieşte poiana cu un mediu vizualizat pe care îl găseşti amuzam şi interesant. De exemplu, dacă îţi plac submarinele, atunci vizualizează că te plimbi printr-un submarin. Dacă îţi place viaţa dintr-un mare oraş, atunci vizualizează o plimbare printrun oraş mare. Lasă-ţi creativitatea să lucreze.
3. Asigură-te că atingi obiecte. Nu lăsa nimic să scape degetelor tale imaginare. Imaginează-ţi că sensibilitatea vârfurilor degetelor tale a sporit de zece ori.
4. Continuă vizualizarea şi afirmaţia „Astă seară voi Pro iecta Astral” până ce adormi.
5. De fiecare dată când te trezeşti repetă vizualizarea şi afirmaţia pe măsură ce adonni din nou.
6. Atunci când te vei trezi la ora obişnuită, petrece cam două minute citind despre proiecţii astrale.
7. Culcă-te la loc şi repetă vizualizarea în vreme ce adormi.

—: ' " ' –

9.în vreme ce adormi vei. intra într-o stare ciudată de plutire.

10.____Rostogol eşte-te şi ieşi din corp.

Tehnică simplificată de proiecţie astrală în următoarea menţiune din jurnal folosesc tehnica mea obişnuită (cea explicată în capitolul precedent) mai puţin vizualizarea şi afirmaţia. Este o tehnică de proiecţie astrală mai „din mers”, căci necesită mai puţină pregătire. Sunt de părere i;i este o tehnică excelentă. Ne scuteşte de efortul vizualizării. Proiecţia astrală nu are nevoie de o jumătate de zi de pregătire. Asta m-a împiedicat din când în când să proiectez: Tehnica mea obişnuită are nevoie de mult prea mult timp, iar vizualizarea aferentă are nevoie de prea multă energie.

Duminică, 10 august 2003

Proiecţie astrală simplă

Citesc din Seth: Vise şi proiecţii ale conştienţei *de Jane Roberts. Seth sugerează următoarea tehnică de proiecţie astrală: 1. Inducerea unei transe de mediu în indiferent ce doreşti. 2. Găseşte-ţi eul interior. 2. Imagienază-ţi acest eu interior ridicându-se. 4. Va surveni un moment în care vei simţi că identitatea şi conştiinţa se vor retrage în mod clar din organismul fizic. 5. Expulzează-te printr-un efort de voinţă cu o mişcare rapidă.*

Mă gândesc: „Chestia asta o să meargă, dar mi-ar trebui ore întregi să intru în transa de mediu, aşa că o să fac ceea ce fac întotdeauna: o să mă culc astă-seară şi când mă trezesc, mă voi împinge afară aşa cum sugerează Seth în vreme ce adorm din nou”. La urma urmei, starea hipnagogică este o

stare de transă.

înainte de a mă culca, mă întreb de ce n-am mai proiectaI astral de mai bine de o lună. Am sentimentul că nu progresez. Am sperat să-mi dezvolt intuiţia şi alte facultăţi, dar am sentimentul că dezvoltarea mea psihică stagnează. Privesc apoi la Barb cum doarme liniştită. Seninătatea ei mă face să îmi dau seama că abilităţile mele psihice evoluează, dar modificarea subconştientului cuiva e un proces lent, care durează. Dar progresez. Obţin o oarecare linişte a minţii din această concluzie. E amuzant cum progresul vine abia atunci când nu mai suntem nerăbdători.

In cele din urmă adorm, la 1 dimineaţa, după ce privesc tavanul vreme de 2 ore. Când mă trezesc în puterea nopţii, îmi amintesc să „împing” conştienţa afară. împing, şi iar împing, dar nu se întâmplă nimic. Mă gândesc: „Bah! Nu mege chestia asta”, şi hotărăsc să renunţ şi să mă întorc la somn.

Visez că sunt împreună cu un grup de persoane. Starea de spirit generală e foarte plăcută. Mă simt bine în compania lor. Oare aceasta este o privire asupra vieţii mele la nivel sufletesc? E şi un profesor care ne învaţă pe toţi. După o vreme se încheie orele. In vreme ce plec către lumea exterioară a viselor, profesorul îmi spune: „Şi acum să nu uiţi să-ţi împingi conştienţa afară”. Replic: „Nu voi uita”.

Când mă trezesc la 6 dimineaţa, îmi amintesc de promisiune. împing conştienţa spre exterior în vreme ce păstrez atenţia îndreptată către tavan, ca şi când aş fi acolo, încercând să-mi privesc corpul aflat în pat. După doar câteva secunde, trupul meu pare să cadă de pe mine. Ciudat, nu pare ca şi când mi-aş părăsi trupul, aşa cum simt de obicei. Mi se pare mai degrabă că trupul meu mă părăseşte pe mine. Poate că adoarme, mă gândesc. Nici nu-mi vine să cred cât e de uşor! Conştienţa mea e liberă de trup, dar încă legată de el. Am

acele furnicături familiare „afară din trup” peste întreaga mea conştienţă. încerc să mă ridic în capul oaselor de câteva ori dar nu pot rupe legăturile cu trupul. încerc să mă rostogolesc, dar nici asta nu merge.

Mă gândesc apoi că, de câte ori ies prin rostogolire ajung într-o lume autocreată, iluzorie. Poate că dacă pur şi simplu îmi comand să ies, voi proiecta undeva mai aproape de lumea fizică, sau undeva similar ei. Comand o vreme, apoi incep să recapitulez ce voi face odată ce ies: Să întâlnesc nişte spirite care mă pot învăţa căile astralului, şi să văd dacă pot să mă apropii de planul fizic. Recapitularea aceasta e importantă fiindcă ştiu că atunci când părăsesc complet corpul, amintirile vieţii zilnice îmi vor fi inaccesibile dacă nu le recapitulez chiar înainte de ieşire. Dar când termin recapitularea, starea de proiecţie astrală este încheiată, iar eu mă găsesc din nou înapoi în corp.

Deşi nu am reuşit să-mi părăsesc pe deplin corpul, sunt foarte satisfăcut de această sesiune. Am învăţat o tehnică rapidă şi simplă de proiecţie, cu ajutorul profesorului din vis.

Recomand această tehnică simplificată oricărui proiector. 1 iste mai puţin eficace decât tehnica descrisă mai devreme, dar e nevoie de mult mai puţin efort. Alege-o pe cea care se dovedeşte mai potrivită pentru scopurile tale; e nevoie de siguranţă sau de simplitate? în orice caz, pentru a folosi această tehnică simplificată, e nevoie să ai experienţă în starea hipnagogică. I)acă folosim starea hipnagogică ca starea de ieşire în transă, avem nevoie să înţelegem exact când să aplicăm fiecare pas din I clinică. Acestă experienţă este uşor de dobândit: Tot ce ai de lacut este să observi ce se petrece în minte în fiecare noapte, când adormi.

Exerciţiu: Tehnică simplificată de proiecţie astrală

1. înainte de a te culca, spune-ţi: „Când mă voi trezi în.

ursul nopţii sau dimineaţa, îmi voi reaminti să încerc tehnica d» proiecţie simplificată”.

2. Culcă-te aşa cum o faci de obicei. Nu e nevoie de pregătiri speciale.

3. Când te trezeşti în cursul nopţii, nu te mişca deloc. Nu-ţi deschide ochii.

4. Relaxează-ţi corpul.

5. Relaxează-ţi mintea. Las-o să se scufunde.

6. Concentrează-ţi conştienţa în piept.

7. Intoarce-ţi atenţia asupra aerului de sub plafon. încearcă să detectezi orice fel de mişcare sau sunet acolo (aceasta e doar o diversiune pentru minte).

8. Prefa-te că o parte din tine se află deja acolo, în vreme ce altă parte, conştienţa din pieptul tău, este aproape de corp.

9. Din partea din tine care se află sus în tavan, întoarce-te şi priveşte trupul de jos.

10. încearcă să faci conştienţa din pieptul tău să apese în afară şi în sus către partea din tine care este agăţată de tavan. Imaginează-ţi că cele două vor să se unească.

11. Rămâi aproape de tavan, privind în jos către corp şi apăsând în sus din piept, simultan. Permite corpului tău să adoarmă oricând, dar nu da prea mare atenţie corpului.

12. Dacă mica ta diversiune a fost suficient de captivantă, vei rămâne treaz în vreme ce trupul tău adoarme. Vei fi atunci eliberat din trup.

13. ______________________________ Dacă eşti încă legat de trupul adormit, aplică o tehnică de ieşire. Rostogoleşte-te în interiorul corpului (nu ieşi prin rostogolire încă) pentru a putea rupe legăturile. încearcă să porunceşti: „Ieşi acum!”. Dacă nici asta nu te ajută să ieşi, încearcă să te apeşi către creştetul capului. Ca ultimă încercare, rostogoleşte-te afară!

Realitatea proiecţiei astrale

După prima proiecţie astrală, întrebarea pusă de fiecare persoană crescută şi educată într-o societate de tip occidental este: „A fost real sau proiecţia astrală a avut loc doar în mintea mea?”.

Răspunsul la această întrebare este: Da. A fost reală *şi* a avut loc doar în mintea ta. Când simţim realitatea fizică în stare de trezie, nu o simţim direct. în loc de aceasta, ceea ce simţim este de fapt *percepţia* noastră asupra realităţii fizice. Această percepţie nu există decât în mintea noastră. Percepţia asupra realităţilor astrale o simţim în acelaşi mod. Prin urmare, atât lizicul cât şi astralul au loc în mintea noastră.

întrebarea în sine este eronată. Ea presupune că ceea ce are loc în minte se află în afara realităţii. Adevărul e contrar eelor afirmate mai sus: Ceea ce are loc în minte decide ce anume este realitatea pentru mintea respectivă. Ceea ce se întâmplă în mintea ta *este* realitatea ta. Realitatea este ceva ce *creezi* cu gândul şi cu intenţia, nu ceva ce ţi se întâmplă. De fapt, este foarte probabil să nu existe o lume exterioară. E posibil ca tot ceea ce a existat vreodată să fi fost creat în interiorul unuia dintre noi. Materia fizică ar putea fi un produs exclusiv al minţii. Cercetările viitoare în fizică cuantică ne-ar putea îndrepta către această direcţie neliniştitoare.

Fie că accepţi astralul ca real sau nu depinde de credinţele laie. Realitatea este un concept subiectiv. Mulţi oameni sunt de părere că astralul este ireal. Mulţi alţii cred că este real. Numeroşi alţii cred că tărâmul fizic este real şi unii cred că fizicul este ireal. Toate punctele de vedere sunt corecte. Avem asemenea dificultăţi în a ne pune de acord asupra a ceea ce este real şi ncal deoarece încercăm să ne

impunem unii asupra altora sistemele de credinţe. Suntem aproape disperaţi în a găsi sau a l’ace pe cineva să confirme că avem o înţelegere solidă a reali lăţii. Ceea ce nu ne dăm seama însă este că realitatea este sufită ent de subiectivă pentru a putea încorpora toate credinţele asupra acestui subiect.

Nu există vreo definiţie oficială a cuvântului *real.* Nu şl im cum să deosebim un obiect real de unul ireal, altfel decât subiectiv. Prin urmare, măsura realităţii trebuie din nefericire redusă la credinţe. Este destul de simplu: Dacă crezi că astralul e real, este real. Dacă crezi că este ireal, atunci e ireal. Te poţi induce în eroare ori într-un sens ori în altul. Poate că cea mai corectă abordare este de a păstra un punct de vedere neutru, în vreme ce încercaţi cât mai multe experienţe astrale. în timp, experienţele tale astrale vor forma o credinţă cu privire la realitatea astralului.

Deoarece realităţile fizică şi astrală trăiesc ambele în mintea noastră, ele vor răspunde nivelului nostru de credinţă în ele. Dacă credeţi că sunt reale, ele vor deveni o parte importantă a vieţii voastre. Dacă credeţi că sunt ireale, atunci rolul jucat va fî semnificativ mai mic. Credinţele tale îţi guvernează realitatea. Foarte probabil, dacă încetezi să crezi că fizicul este real, acesta se va fragmenta în bucăţele şi va dispărea.

în mintea ta, totul este posibil. Nu trebuie să îţi categorizezi experienţele ca reale sau ireale. Categorisirea poate fi mai mult obstructivă decât de ajutor, deoarece vei cântări continuu dacă ceea ce trăieşti este aplicabil realităţii. Dacă doreşti să creezi o experienţă fizică, fa-o pur şi simplu. Dacă doreşti să creezi o experienţă astrală, fa-o şi atât. Depinde de tine dacă doreşti să le distingi între ele în funcţie de cât de reale crezi tu că sunt.

Provocări personale pentru proiector

Aşadar acum ai văzut astralul. Credinţele tale se vor modifica, puţin câte puţin, pe măsură ce subconştientul tău confirmă noua experienţă. Sistemul tău de credinţe se va deschide pentru a face loc acestei noi frontiere. Unele credinţe vechi vor muri, iar altele se vor schimba. Pe măsură ce fac aceasta, ţi se vor deschide noi uşi. Noi posibilităţi despre cum ţi-ai putea trăi viaţa ţi se vor înfăţişa automat. Foarte posibil, viaţa ta nu va mai fi niciodată aceeaşi. Lasă acest proces subconştient să-şi urmeze cursul. Nu-ţi analiza prea mult experienţa, dar păstreazo vie amintirea a ceea ce s-a întâmplat.

împărtăşirea experienţelor tale

Posezi acum o cunoaştere pe care mulţi oameni nu o au. Dacă alegi să împărtăşeşti cu alţii această cunoaştere, vei putea constata că vor reacţiona cu neîncredere sau chiar cu resentiment. Reacţiile lor depind de deschiderea și flexibilitatea minţii lor. S-ar putea să le oferi cunoştinţe care nu concordă cu sistemele lor de credinţe. în subconştientul lor, ei îşi dau seama că informaţia pe care le-o pui la dispoziţie ar putea să le deranjeze propria viziune asupra realităţii, chiar să le zguduie din temelii întreaga existenţă. S-au străduit vreme de decenii să-şi construiască un complex de credinţe despre cum funcţionează realilatea şi acum tu ameninţi să demontezi tot ceea ce ei au construit. Sistemul lor de credinţe intervine şi-i obligă să nege, conteste şi să uite ceea ce le spui tu.

De teama cunoaşterii şi a schimbării pe care ea o reprezintă, apărarea sistemului lor de credinţe vrea să te discrediteze **şi** să te ridiculizeze astfel încât să te poată elimina. I-ar putea forţa chiar să te privească ca pe un lunatic care are nevoie de asistenţă psihiatrică. S-ar putea distanţa

de tine sau şi-ar putea construi un zid de protecţie care să împiedice şi alte idei deranjante să ajungă la ei. Aceasta este o reacţie naturală. Se tem că Ic vei deranja vieţile pe care au muncit atât de greu să le stabilizeze. într-un cuvânt, nu pot face faţă versiunii tale de adevăr.

Reacţia lor de neîncredere este de înţeles. Când am descoperit prima dată proiecţia astrală am fost foarte uimit. Nu auzisem niciodată de ceva asemănător. Era oare posibil să-mi fi Irăit toată viaţa ignorând ceva atât de fundamental pentru fiinţa noastră, cum ar fi abilitatea de a traversa realităţi? Dacă ar fi posibil să ne părăsim trupurile, cu siguranţă părinţii mei sau altcineva apropiat m-ar fi învăţat cum să fac asta. Ori poate era un secret?

Puţină vreme după aceea, am realizat că EEC era o chestiune delicată. Nu te lauzi prietenilor: „Hei, băieţi, ghiciţi ceam făcut azi de dimineaţă! Mi-am lepădat trupul fizic şi mam dus să-i vizitez pe extratereştrii de pe Europa, ştiţi voi, al patrulea satelit al lui Jupiter în ordinea mărimii. Erau la un grătar – un grătar vegetarian”. Dacă faci asta, ai toate şansele să te trezeşti fără prieteni, şi poate într-o cameră cu pereţii capitonaţi. Acesta, presupun, e motivul care îi împiedică pe oameni să vorbească despre asta şi împiedică răspândirea cunoştinţelor despre proiecţia astrală.

Ar trebui să ştiţi că nu e nevoie să convingeţi pe nimeni altcineva de ceea ce aţi simţit. Nu e responsabilitatea voastră să-i convingeţi pe ceilalţi de adevărul nou-formatelor voastre credinţe (da, interpretarea pe care voi o daţi experienţelor nu formează altceva decât nişte convingeri care oglindesc în măsuri diferite adevărul). Puteţi să le oferiţi şi altora cunoştinţele voastre, dar depinde de ei să şi „mănânce” ceea ce le gătiţi voi. Sau cum spune proverbul, poţi duce calul la apă, dar n-ai cum să-l faci să bea. De fapt, nici n-ar trebui să

insistaţi ca ei să se împărtăşească din nou-găsita voastră cunoaştere. Ar fi o violare a supremaţiei lor.

Ei sunt fiinţe puternice, capabile de a se îngriji de propria viaţă. N-au nevoie să le arăţi tu calea deoarece calea ta ar putea să nu fie şi calea lor. Nu doresc cunoaşterea ta, deoarece indiferent cât de imposibil de trăit ar putea părea la suprafaţă vieţile lor, în adânc ei au totul sub control. Ei sunt unde sunt fiindcă au ales să fie acolo și au făcut asta dintr-un motiv anume. Cine suntem noi să desfacem toată munca asiduă pe care au depus-o pentru a ajunge acolo unde și-au dorit?

în cele din urmă, nu contează dacă te cred sau nu. Vor ajunge la concluziile lor şi în ritmul lor, cu sau fără intervenţia ta. Alegerea între a accepta sau a nega este un drept de care se bucură orice fiinţă.

Obiceiuri de somn

Nu doar ceea ce comunici li se urcă pe sistem unora. Tehnica de proiecţie astrală folosită aici profită de procesul de somn. Folosindu-1, obţii cunoştinţe nepreţuite despre ceea ce se întâmplă când dormim, şi odată cu această cunoaştere apare dorinţa de a petrece mai mult timp în starea de somn. Pe cale de consecinţă, vei constata că petreci perioade de timp neobișnuit de lungi dormind, proiectând sau pur şi simplu visând. De aceea, ceilalţi vor crede că eşti leneş sau chiar nesimţit.

Somnul şi-a pierdut din importanţă în societatea modernă. Cea mai mare parte a oamenilor dorm doar fiindcă corpurile lor au nevoie de odihnă. Dincolo de aceasta, ei consideră somnul o risipă de vreme. Cu toate acestea, în timpul somnului efectuăm cele mai importante activităţi. în cel mai rău caz, somnul poate li considerat o poartă către alte dimensiuni, de unde ne luăm inspiraţia și ideile creative

pe care le folosim în viaţa de zi cu zi. N-a fost întotdeauna astfel însă. Amerindienii, de exemplu, credeau că visul este viaţa adevărată, iar trezia este o simplă pauză sau întrerupere a vieţii adevărate. Nu e tragedie mai mare decât eliminarea acestei culturi şi pierderea cunoaşterii lor referitoare la somn.

De înţeles, oamenii condiţionaţi de această atitudine detrimentală despre somn vor dori să vă scape de obiceiurile voastre de leneşi. Din nefericire nu prea aveţi şanse să-i convingeţi cât de mult apreciaţi somnul. Nu intenţionează să-şi schimbe credinţele despre zi şi noapte decât dacă dobândesc experienţe efective referitoare la ce le poate oferi somnul. O credinţă este un lucru periculos atunci când nu le oferă altora libertatea de alegere. în orice caz, nu vă simţiţi jigniţi de insistenţa lor. înţelegeţi mai bine de unde vin și ce credinţe despre somn au.

Victoria asupra fricii

Proiecţia v-a speriat? Dacă s-a întâmplat așa, e perfect normal. Va mai trece ceva vreme până să întâlnesc o persoană care nu s-a speriat să-şi iasă din minţi când simţul realităţii i-a fost întors pe dos. Şi eu am fost îngrozit pe parcursul primei mele scurte proiecţii. De fapt, am intrat în panică.

Trebuie să vă spun că teama pe care aţi încercat-o poate face mult rău. Aşa cum se spune, *n-avem a ne teme de nimic afară de teama însăşi.* Proiecţiile nu sunt dăunătoare în vreun fel. Dovada o constituie faptul că aţi proiectat şi sunteţi încă bine sănătoşi. Singurul mod în care puteţi fi răniţi este dacă permiteţi fricii să vă controleze viaţa. în afară de asta, nu are sens să vă temeţi de experienţa proiecţiei astrale. De ce v-aţi teme de capacităţile voastre, de natura voastră, de propriul vostru sine?

Joi, 25 ianuarie 2001

Blocat de teamă

Când merg la culcare în noaptea urmând primei mele proiecţii astrale, simt o durere ascuţită în stomac. îmi ia ceva vreme să îmi dau seama care e cauza. Se pare că subconştientul meu a asociat experienţa astrală înspăimântătoare de noaptea trecută cu actul de a adormi. El crede că dacă încep să adorm, s-ar putea să am aceeaşi experienţă, care este ceva ce el vrea să evite. Ca urmare, subconştientul meu îmi creează dureri pentru a mă ţine treaz. E neacceptabil. Nu pot sta treaz veşnic.

Poruncesc subconştientului meu să elimine noua regulă. Ii explic că nu e nimic dăunător în experienţa respectivă. Dovada acestui fapt e că am rămas nevătămat. Ii spun de asemenea, într-o manieră mai puţin politicoasă, că îmi mai doresc experienţe astrale şi că indiferent cu ce vine n-are să mă oprească. îi spun că nu mă doboară doar pe mine, ci şi pe el cu aceste reguli stupide. Ce să vezi: durerea dispare imediat.

Exerciţiu: Afirmaţii

Pentru a putea gestiona teama, redă afirmaţiile înregistrate în capitolul *Afirmaţii,* în fundal, întreaga zi:

„Eşti o fiinţă nelimitată."

„Poţi face orice îţi pui în minte."

„Meriţi un număr nesfârşit de experienţe astrale."

„Observi tot ce se întâmplă în mintea ta pe parcursul somnului."

„în noaptea asta vei proiecta în astral."

„Eşti legat la tot şi toate."

„Totul e legat la tine."

„Vălul minţii e ridicat."

„Universul are grijă de tine fie că eşti înăuntru ori în afara trupului fizic."

„îndreaptă-te în direcţia universului şi urmează-i curgerea. Ai încredere că te duce în direcţia bună.”

Dacă pe parcursul primei proiecţii ai simţit teamă, subconştientul tău va construi probabil o bună apărare împotriva viitoarelor tentative de a proiecta. Apărarea aceasta e pentru protecţia ta sau cel puţin aşa crede subconştientul tău. Trebuie să demontezi în mod conştient această apărare. Poate chiar produce durere fizică, dacă încerci să proiectezi din nou. In cazul meu, o durere de stomac sfâşietoare. Dacă se întâmplă aşa ceva, stai relaxat şi confirmă că durerea este creată de subconştientul tău şi că nu e nimic în neregulă cu corpul tău fizic.

Dacă cedezi fricii şi încetezi să mai practici proiecţia astrală, teama se va înrădăcina şi mai adânc în subconştient pe măsura trecerii timpului. Dacă renunţi la proiecţia astrală, inviţi leama să îţi guverneze deciziile pentru tot restul vieţii. In câţiva ani, teama de a-ţi părăsi trupul va fi o parte substanţială a vieţii tale. Atunci va fi foarte dificil de dizolvat. De aceea, cel mai bun moment de a lupta cu frica este acum, înainte de a fi de necontrolat. înapoi în şa imediat – adică, continuă să exersezi proiecţia astrală în ciuda fricii.

Exerciţiu: Destrămarea fricii înaintea următoarei tale proiecţii astrale, fa din nou acest exerciţiu de destrămare a fricii:

1. închide ochii.
2. Relaxează-ţi mintea.
3. Deplasează-ţi centrul gândirii în centrul pieptului tău.
4. Crează o mică perlă de dragoste în centrul pieptului tău.
5. Lasă iubirea să radieze din acea perlă în toate direcţiile.

6.____Lasă dragostea să scalde totul în jurul tău. Cum te simţi? Au încetat grijile şi temerile?

Efecte secundare psihice

De când am început să practic proiecţia astrală, au început să se întâmple lucruri ciudate. Se pare că, cu cât practic mai mult, cu atât mai mult mi se dezvoltă simţurile subtile, deschizându-mă către intuiţie și către abilităţi similare.

Luni, 25 iunie 2001

Clarvedere la prânz

Pregătesc masa de prânz. Iau o farfurie din dulap şi în cap îmi răsare un gând: „Dacă scap farfuria, se va sparge de podea Gândul pare a fi al meu. Lucrul ciudat e că nimic nu pare să mă fi condus către el: Dintr-odată gândul e acolo, neinvitat. Pun ceva mâncare pe farfurie şi o încălzesc în cuptorul cu microunde. Când iau farfuria din cuptorul cu microunde mă gândesc: „Aş face bine să ţin farfuria cu ambele mâini ori altfel s-ar putea s-o scap pe jos". Sunt îngrijorat că aş putea scăpa farfuria pe jos şi nu pot înţelege de ce. Apoi mă gândesc: „Ce e cu mine? N-o să scap nimic. Nu scap niciodată nimic! „.

în drum spre masă, farfuria se rupe în două (procesul de încălzire a produs probabil o crăpătură în ceramică), iar hrana cade pe podea. Acum am câte o bucată de farfurie în fiecare mână şi o expresie idioată pe faţă. Sunt parţial uimit de gândurile avute înainte de accident, parţial dezamăgit că mâncarea îmi e risipită, dar cel mai tare sunt furios că nu mi-am ascultat intuiţia.

Uneori se deschide o fereastră către altă lume. E doar o aruncătură de privire, guşti scurt, o lume ce se află dincolo de înţelegerea minţii raţionale. Dacă aceasta e adevărata

casă a sufletelor noastre nu ştiu, dar ştiu că e accesibilă, şi singurul lucru care ne împiedică să păşim în ea este sistemul nostru de credinţe limitativ. Atunci când luăm contact cu acea lume, mintea raţională începe să explice ceea ce vede în termeni convenţionali, şi atunci când nu poate explica ceea ce vede, neagă experienţa şi închide fereastra către acea lume. în timp și cu practică, părţi mai subtile ale inteligenţei noastre vor înlocui mintea raţională în această interacţiune.

Luni, 12 noiembrie 2001

Lumină albă strălucitoare în camera mea

Mă trezesc dimineaţa devreme. Camera este încă întunecată. Nemişcat în pat, îmi curăţ ochii de murdăria adunată în cursul nopţii. Dintr-odată, un fulger de lumină albă, strălucitoare. Durează o secundă. Arată la fel ca farul unei maşini, dar cu o deschidere mai mare. Sursa de lumină trebuie să se ***<ifle*** *în interiorul camerei, fiindcă perdelele sunt închise și nu* **tind** *niciun sunet de maşină trecând prin apropiere.*

După aceea, mă întreb ce-o fi însemnat fulgerul. Poate vreo entitate care a vrut să-mi arate că nu sunt singur. Sau poate vreme de o clipă am văzut dincolo de lumea fizică, iar eul meu mi-a închis fereastra imediat ce și-a dat seama ce făceam. Sau poate ar trebui să declanşeze vreo amintire despre ceva ce trebuie să fac. Sau poate am ceva la ochi ori la creier.

Luni, 12 noiembrie 2001

Văd prin pleoapele închise

Acum câteva zile, în cursul unei tentative de EEC, am putut privi prin pleoapele închise. N-am mai reflectat atunci la asta, deoarece părea natural. Puteam să văd tavanul prin întuneric.

Dacă la momentul respectiv foloseam ochii astrali sau

pe cei fizici, rămâne un mister. Nu mi s-a părut la acel moment că conştienta mea fusese extrasă din trupul fizic, ceea ce mă face să mă gândesc că fie că direct din starea de trezie a minţii este disponibilă o facultate nonfizică de vedere, ori ochii fizici sunt capabili de mult mai multe decât am descoperit până în prezent.

Duminică, 9 decembrie 2001

Gândul unei călăuze

Pornesc calculatorul şi plec la baie. îmi amintesc apoi că trebuie întotdeauna să pornesc monitorul înaintea calculatorului altfel monitorul va fi desincronizat. Mă gândesc: „Oh, nu, acum trebuie să mă aplec şi să deconectez cablul de la monitor, şi pe urmă să-l cuplez la loc ca să funcţioneze corect. Ce plictiseală”. Aud apoi un gând: „S-ar putea să fie mai puţin de lucru decât crezi”. Mă gândesc că s-ar putea să fie una dintre călăuzele mele care-mi spune să nu-mi fac griji, aşa că nu-mi fac. Când mă întorc de la baie şi pornesc monitorul merge perfect.

Intr-o zi în care eram departe unul de celălalt, Barb şi cu mine am decis să proiectăm astral în casa ei. Deşi n-am avut o ieşire prea grozavă din trup, am reuşit totuşi să percep dormitorul ei în mod corect, când m-am vizualizat plutind înăuntrul lui. Iată mai jos un extras dintr-o discuţie pe Internet din ziua următoare:

Joi, 12 ianuarie 2002

Percepţie la distanţă

Barb: Era vorba că vii aici noaptea trecută.

Magnus: Am fost acolo, dar eram încă treaz.

B: Pe bune? Vreau detalii!

M: Şi tu erai trează, aşa cred.

B: Şi ce făceam?

M: Erai aşezată pe spate nu într-o parte?

B: Eram pe spate, de obicei dorm pe burtă, dar aseară încercam să te „absorb”.

M: Cuvertura era până la nivelul braţelor, nu până la bărbie?

B: Da!

M: La început am avut impresia că ai o armată de perne sub cap. Pe urmă a apărut doar una. Albă.

B: O, Doamne, da! Era o armată de perne, dar le-am mutat. începuse să mă doară şi capul. Şi altceva? Văzut, auzit şi simţit?

M: Am plutit deasupra ta o vreme, apoi m-am odihnit lângă tine. Tu te-ai întors şi ai privit către mine la un moment dat.

B: Aveam mâinile cu palmele în sus şi te-am simţit, mai mult către dreapta mea… sau, mai puternic în dreapta mea. Te-ai aşezat în dreapta mea?

M: Prima dată m-am aşezat în stânga ta, apoi în dreapta, fiindcă din nu ştiu ce motiv era mai uşor (de vizualizat).

B: Era mai uşor fiindcă acolo voiam eu să fii, şi la un nivel foarte jos, undeva, tu ştiai asta. Te-am simţit… pe tine sau în orice caz pe cineva… dându-mi părul la o parte de pe faţă.

M: Hei, chiar te-am tras de păr. Tare! Şi e posibil să-l fi şi periat.

B: Nu m-a durut, dar am simţit, foarte tare. De ce m-ai tras tare de păr?

M: Fiindcă n-ai reacţionat la periere. Poţi să-ţi descrii tunsoarea?

B: Nu e prea mult de descris, de fapt. Lung, aproape până la nivelul baretei de la sutien. Aproape o lungime, blond, semiondulat.

M: Am avut impresia că era înnodat sau aşa ceva.

B: Era de fapt, tras în spate, prins la spate cu un „pieptene”. Dar mai târziu, am scos pieptenele. Era prea inconfortabil să dorm cu el.

M: Parcă televizorul tău era la picioarele patului?

B: Aşa şi e.

M: Fixat în perete sau aşezat pe o masă?

B: Masă.

M: Bun. O chestie amuzantă. Am plecat şi m-am întors de câteva ori. De două ori am nimerit în dormitorul altcuiva. Tare stânjenitor.

B: Erau… într-o… postură compromiţătoare?

M: Un cuplu în vârstă în pat. Citeau, mi se pare.

Sâmbătă, 1 iunie 2002

Bănuţi norocoşi

Barb şi cu mine ne plimbăm. Găsim un bănuţ pe stradă. Barb spune: „Am găsit un bănuţ ieri şi încă unul astăzi. Sunt bănuţi norocoşi dar doar dacă îi găseşti cu stema în sus. Trei este un număr magic”. Continuăm să ne plimbăm, cotim după un colţ şi găsim un al treilea bănuţ pe stradă! Şi ăsta are stema în sus.

Mai 2003

Moneda de zece cenţi

Barb şi cu mine suntem iarăşi lefteri. Tot ce ne-a mai rămas e o mână de mărunţiş. Intrăm într-un soi de brutărie economică. Au o ofertă, cinci pâini pentru trei dolari şi ceva. Când ajungem la casă aflăm că ne lipsesc vreo şapte cenţi. Ce stânjenitor. Barb iese la maşină să caute pe sub scaune, dar nu-s prea mari şanse să mai găsească ceva fiindcă deja am curăţat maşina de fiecare bănuţ pe care l-am putut găsi. Fără vreun motiv aparent, îmi întorc privirea către podea şi găsesc o monedă de zece cenţi zăcând acolo, holbându-se la mine.

Moneda aia nu era acolo până acum! Cu umilă mulţumire, o ridic şi plătesc pâinea noastră cea de toate zilele.

Uneori poţi obţine informaţii despre evenimentele viitoare cu simţurile psihice subtile. Adesea nu ştii cum sau de unde ai primit informaţia. Pare ca şi când gândurile ţi-ar răsări în cap, fară motiv. Desigur însă, există o cauză, iar cauza acea este faptul că suntem capabili să simţim lumea din jurul nostru în mult mai multe moduri decât credem în mod obişnuit.

Vineri, 6 septembrie 2002

Premoniţie

Barb, Jazz şi cu mine ne plimbăm prin Parcul Lewisville din Vancouver. Miroase a zmeură. Mă opresc şi caut, dar nu găsesc. Fir-ar să fie, mi-era aşa de poftă de nişte zmeură. Continuăm în josul potecii şi dăm peste tufişuri de zmeură! Apoi, după ce-mi umplu gura, simt impulsul de a-mi întinde braţele şi de a imita un avion cu elice. „Brrrruuuaaaaooom! „ Câteva secunde mai târziu, un avion cu elice zboară peste capetele noastre. In vreme ce mergem cu maşina către casă dinspre parc, remarc faptul că norii arată exact la fel ca şi cei din desenul animat The Simpsons.

0 secundă mai târziu, cineva de la radio menţionează personajul Ralph din The Simpsons.

Octombrie 2002

Vis precognitiv

Visez o vizită la o ghicitoare ţigancă. îmi spune că am să
1 ălătoresc în alt oraş unde voi întâlni o femeie, pe care o voi recunoaşte după o carte de tarot pe care mi-o va da. Femeia îmi va spune şi ea, la rândul ei, ceva ce n-am să cred, dar cu toate acestea, este adevărat.

Patru luni mai târziu, Barb şi cu mine ne-am mutat în Tucson, Arizona. Nu planificasem mutarea în momentul

visului meu. Intr-o zi, întâlnim o femeie fără adăpost care a fost alungată din rezervaţia sa de indieni de către conducătorii tribului pentru că obţinuse un ordin de restricţie împotriva soţului său indian care o trata abuziv. Acum cerşeşte la intersecţie împreună cu cei doi copii ai ei banii necesari ca să locuiască la un motel. Ce om ar alunga copiii din casa lor?

Femeia, al cărei nume este Sue, îmi spune despre norii chimici de pe cer. Se presupune că unii dintre conducătorii noştri poluează în mod conştient aerul cu substanţe radioactive şi cu alte otrăvuri. Nu prea ştiu ce să cred. De ce oare şi-ar otrăvi conştient populaţia? Cine oare ar face aşa ceva? Cum pot dormi noaptea? Trebuie să admit totuşi că ceea ce credeam a fi dâre de condensare ale unor motoare de avion sunt distribuite pe întreg cerul, paralele şi în unghiuri drepte una faţă de cealaltă. Rămân acolo ore întregi în vreme ce dârele de condensare sunt risipite de vânt în câteva minute. Dârele acestea sunt create de ceea ce par a fi avioane militare. N-am văzut niciodată un avion de linie făcând aşa ceva.

Când ştirile TV anunţă că proporţia cazurilor de cancer printre copiii din Tucson este superioară celei a restului ţării, nu mai ştiu ce să cred. Oare cauza să fie dârele chimice sau radioactive?

Sue şi cu mine ne găsim un interes comun: Carlos Castaneda. înainte de a ne despărţi, Sue îmi dăruieşte ultima lui carte, Roata timpului. *Imaginaţi-vă surpriza mea în clipa în care am descoperit că are o copertă ce seamănă unei cărţi de tarot.*

Cercul 3 Gândiţi-vă paşii

Simţiţi cum mintea afectează astralul şi învăţaţi să-i folosiţi puterile creative.

E întotdeauna ciudat să ne dăm seama că realitatea

fizică vă reţine prea puţin, comparativ vorbind, că puteţi evada din ea cu atâta uşurinţă, că e mai degrabă ca un celofan transparent şi strălucitor decât ca o stâncă solidă ori ca lemnul. Poţi intra şi ieşi din ea, trece prin ea şi te poţi înapoia, fără să laşi vreo urmă. Şi totuşi lumea pare atât de coerentă şi de neîntreruptă atunci când te afli în corp şi concentrat asupra lui

Jane Roberts, *Seth:*

Vise şi proiecţia conştienţei

Bun venit în cel de-al treilea cerc al *Proiecţiilor astrale şi natura realităţii!* Până acum, veţi fi avut probabil măcar o proiecţie astrală, aşa că nu veţi avea vreo problemă în a înţelege subiectele pe care doresc să le discut acum. în acest Cerc, vom explora natura astralului. Până acum, am evitat în mod deliberat să descriu opinia mea despre modul în care arată şi funcţionează astralul, fiindcă n-am dorit să creez anumite aşteptări din partea voastră. Aşteptările afectează puternic percepţia cuiva şi interpretările date experienţelor astrale.

Este, cu toate acestea, momentul acum să investigăm ce sc întâmplă pe parcursul unei proiecţii astrale. Pentru a deveni proiectori iscusiţi, avem nevoie de această cunoaştere. Aminliji-vă că trebuie să vă formaţi propria înţelegere asupra Astraiului, pe baza propriilor voastre experienţe. Luaţi ce puteţi din subiectele parcurse în acest Cerc, dar numai dacă se potrivesc propriilor voastre experienţe.

Nevoi de creştere

Mediile noastre astrale sunt foarte individualizate. Unii proiectori astrali povestesc că au văzut lumi similare lumii noastre, alţii vorbesc despre lumi de neconceput pentru raţiunea noastră. Unii întâlnesc oameni de tip obişnuit, alţii

vorbesc despre îngeri ori spiriduşi. Varietatea experienţelor ce pot fi suportate în astrale e năucitoare. Ca oameni, suntem instruiţi să credem în termeni fizici, astfel că evaluăm această enormitate astrală. Dacă suntem nenorocoşi, ajungem la concluzia că astralul nu este un loc real, doar o creaţie a imaginaţiei noastre; dacă suntem norocoşi, vom concluziona că astralul nu este fizic şi ca urmare nu poate fi înţeles în termeni fizici. Prin urmare noţiunile de *real, loc* şi *doar* nu se aplică în astral.

Metalumea

Având în vedere toate obiectele şi gândurile care apar în astral, astralul trebuie să fie o *metalume:* un tărâm în care lumile sunt create şi nimicite cu o clipire din ochi sau păstrate o eternitate, fiecare lume având propriile sale obiecte şi creaturi unice. Un simplu gând, venind dintr-o conştienţă, produce apariţia unei noi lumi în această metalume. Gândurile provoacă de asemenea crearea de fiinţe şi de obiecte care populează această nouă lume. Poate chiar şi universul nostru fizic îşi are rădăcinile în astral, creat de un gând astral iniţial şi păstrat de gândurile tuturor entităţilor ce locuiesc fizicul.

Motivul pentru care diferiţi proiectori astrali relatează întâlniri diferite este acela că ceea ce au văzut este ceea ce ei înşişi au creat. Astralul, fiind o metalume, va crea sau va atrage orice doreşte să vadă sau să simtă o minte anume. Din această teorie, putem vedea importanţa noastră ca şi creatori în fizic şi în astral.

Starea noastră de spirit ne formează gândurile, care la rândul lor formează lumea noastră curentă. Urmând această idee, ajungem la această regulă simplă: Schimbaţi-vă pe voi înşivă, iar mediile astral, al visului şi fizic se vor modifica. Mintea unui om încarnat este complexă, conţinând mai

multe straturi de intenţii conştiente şi inconştiente. Fiecare dintre aceste straturi au o idee diferită despre ceea ce este în interesul nostru: ca urmare, fiecare are idei diferite despre ce doreşte să vadă în astral, sau oriunde altundeva, la urma urmei.

Atrăgătorul

Pentru proiectorul novice, o parte a minţii care rezidă în subconștient devine adesea dominantă şi preia rolul de creator. Acest lucru se întâmplă în mod natural. Suntem atât de obişnuiţi să lăsăm subconștientul să ne călăuzească în fizic – ne conduce când mergem, alergăm, conducem sau facem altceva cc considerăm automat – încât nici măcar nu punem sub semul întrebării faptul că încearcă, de asemenea, să ne călăuzească în ¡1 strai. O parte a subconştientului ştie prea bine cum să manevreze astralul deoarece își petrece cea mai mare parte din I iinp acolo. Din nefericire, aceasta nu este partea care conduce.

Partea din subconştient care conduce este ceva ce eu numesc *atrăgătorul* – o parte a minţii care atrage sau creează exact situaţiile de care ai nevoie pentru a avansa ca şi spirit. Motivaţia sa este intenţia divină, conformându-se ţelului nostru primordial, acela de a avansa prin experienţă. Prin urmare, ceea cc vedem în astral este ceea ce *avem nevoie* să vedem, după părerea atrăgătorului. Spre exemplu, dacă atrăgătorul consideră necesar să mă pună într-o situaţie care îmi ameninţă viaţa astfel încât să mă facă să îmi dau seama că viaţa mea pe planeta

Pământ este prea preţioasă pentru a fi irosită pe un job care mă face nefericit, atunci va face asta oricând are ocazia. Sunt destule ocazii pentru aceasta în astral, deoarece acolo poate fi creat orice.

Poate va crea un balaur care aruncă flăcări sau o

banană ranchiunoasă. Posibilităţile sunt infinite. Ceea ce el alege să creeze astfel ca eu să întâlnesc, depinde de ce fel de persoană sunt şi de ce anume trebuie să parcurg la un moment dat. Va fi unic, în sensul că atrăgătorii altor persoane vor crea ceva diferit, mai apropiat de personalitatea acestora.

Desigur, atrăgătorul nu trebuie să creeze o situaţie ce aduce ameninţare vieţii. Fiecare persoană dispune de o mulţime de obstacole în calea libertăţii pe care trebuie să le recunoască şi să le înţeleagă, iar posibilităţile de a le recunoaşte în astral sunt la fel de nesfârşite ca şi varietatea de obiecte care pot fi create.

Atrăgătorul este, de asemenea, activ şi în fizic. Aţi observat, fără îndoială, că sunteţi pus în situaţii şi apar persoane exact atunci când aveţi nevoie de ele. Poate odată, când eraţi fără un ban în buzunar, s-a întâmplat să câştigaţi la loterie sau cineva s-a oferit să vă împrumute bani. Sau poate derbedeul ăla vă sâcâia în şcoală, iar acum, privind înapoi, vă daţi seama că sâcâiala lui era exact ce aveaţi nevoie pentru a creşte ca persoană. Cu toate acestea, fizicul este o lume care se modifică încet. Timpul necesar pentru a manifesta un derbedeu în astral este de mii de ori mai rapid decât în fizic. De aceea numesc astralul „Autostrada autoperfecţionării".

Creştere din experienţe nonfizice

Lumea viselor manifestă de asemenea obiecte foarte rapid. La fel ca şi în astral, oferă ocazii pentru dezvoltare spirituală. Ceea ce este interesant cu privire la vise, însă nu sunt entităţile pe care le întâlneşti sau specificităţile situaţiilor, ci modul în care *reacţionezi* la acele situaţii. Atrăgătorul te pune rapid în situaţii de vis care îţi arată unde trebuie să intervii pentru a depăşi următorul obstacol

spiritual. Modul în care reacţionezi la o situaţie din lumea viselor este aproximativ acelaşi cu modul în care ai reacţiona într-o situaţie similară din lumea fizică. Gândeşte-te la lumea viselor ca la un laborator, în care comportamente care n-ar putea fi acceptate în lumea fizică, sunt tolerate. Dacă după trezire consideraţi că v-aţi comportat prost într-un vis, atunci ştiţi cam ce anume din voi are nevoie de atenţie. (Nu vă chinuiţi prea tare însă; nimeni nu poate fi rănit în vis.) Şi toate acestea mulţumită atrăgătorului!

Pe măsură ce timpul de zbor în astral creşte, învăţăm cum afectează mintea astralul, şi în cele din urmă putem să încetăm a transfera controlul creaţiei atrăgătorului. O altă modalitate de a pune problema este aceea că dorinţa de a explora activ astralul creşte mai mult decât dorinţa de a învăţa pasiv, care este modul de învăţare al atrăgătorului. Există multe minuni de privit în astral, şi nu dorim ca atrăgătorul să se interpună în calea noastră în vreme ce noi explorăm lucrurile acelea.

Există un număr incomensurabil de lumi în astral. Dacă vom categorisi aceste lumi în conformitate cu durata lor de viaţă, putem spune că sunt două tipuri principale: tranzitorii şi persistente. Lumile tranzitorii au viaţă scurtă, lumi temporare în care poţi crea orice. Obiectele apar şi dispar după toanele gândurilor tale. Lumile permanente sunt cele care există înainte ca tu să poţi proiecta în ele şi care există şi după ce tu le părăseşti. Obiectele au o durată de viaţă mai lungă.

într-o lume tranzitorie tipică, tu eşti singura fiinţă care o locuieşte. Ca atare, lumea va răspunde doar la intenţiile tale. O lume permanentă poate fi locuită de milioane de fiinţe. Aparenţa lumii permanente este ţinută în loc de intenţiile, credinţele şi gândurile fiinţelor astrale care o

locuiesc. Simplul număr al gândurilor „cheltuite” asupra lumii respective perpetuează existenţa acesteia. Dacă o fiinţă încetează să se mai gândească la lume, există în continuare milioane care continuă să se gândească la ea. De aceea lumea este persistentă. Dacă toate fiinţele ce o locuiesc ar înceta să se gândească la acea lume, lumea ar deveni tranzientă.

Lumile tranziente şi persistente sunt superficiale, în aceea că ele sunt controlate de gândurile noastre. Obiectele din interiorul lor sunt pur şi simplu forme-gând. Nivelurile mai adânci ale astralului nu sunt atât de uşor afectate. Acestea constituie fundaţia pe care sunt create lumile superficiale. Este foarte dificil să ajungi la nivelurile mai profunde, dacă nu înţelegi exact cum reacţionează la gândurile tale lumile superficiale.

Fără această înţelegere, demersul explorator va fi stânjenit căci ne vom împiedica în obiectele superficiale pe care mintea noastră le creează pentru noi. Cu timpul, vom prelua controlul asupra minţii noastre, încetând astfel crearea de obiecte superficiale. Nu vom avea apoi nicio problemă în a detecta şi a atinge nivelurile profunde ale astralului.

îmblânzirea minţii

Aşa cum am menţionat în secţiunea anterioară, mintea ta este regizorul mediului tău astral. Tot ceea ce poţi concepe, poţi şi crea. Veştile proaste sunt că mintea subconştientă este marele maestru al concepţiilor, pentru orice, de la frumuseţi care-ţi taie respiraţia până la coşmare oribile, şi creează aşa ceva continuu dacă n-o îmblânzeşti.

Exerciţiu: Opreşte lumea

1. închide ochii.
2. încetează să te mai gândeşti vreme de un minut. Nu încerca să amuţeşti gândurile individuale. Opreşte întreg

procesul de gândire.

3. Rămâi cufundat în acest vid complet vreme de un minut.

4. în starea curentă, ai control complet asupra minţii tale.

5.____Repetă acest exerciţiu în fiecare zi.

Replici astrale ale spaţiilor fizice

Atunci când suntem liberi în astral, ne găsim adesea pentru început în ape necunoscute. Reacţia noastră ar putea fi confuzia. în mod conştient, ne interogăm simţurile noastre fizice, obişnuite, în căutare de informaţii, ceea ce e acelaşi lucru cu a cere subconştientului să ne spună cum arată împrejurimile locului în care ne aflăm, deoarece simţurile noastre sunt acum gestionate de subconştient. Subconştientul caută apoi în împrejurimi şi găseşte că ochii, urechile și simţul tactil nu funcţionează.

Subconştientul nu poate înţelege situaţia, așa că ne informează despre aceasta. în mod evident subconștientului nu-i place să fie confuz, astfel că e foarte posibil să ne stimuleze să intrăm în panică. Avem acum de ales conștient între a intra în panică, a ne speria, a încerca încă odată să simţim spaţiul înconjurător, ori a ne păstra cumpătul şi a avea încredere că lucrurile vor merge bine în cele din urmă.

Vom alege cel mai probabil una dintre primele două alternative (panica sau teama) în cursul primelor câtorva proiecţii, dar atunci când în cele din urmă vom reuși să ne controlăm temerile, vom putea controla mai bine situaţia. Vom începe atunci să insistăm încăpăţânaţi că *trebuie* să existe un soi de „împrejurimi” care să poată fi simţite. Din moment ce suntem obişnuiţi cu un flux constant de informaţii provenind de la simţurile noastre corporale, ne

aşteptăm în mod „automat” ca acest serviciu să ne fie asigurat, chiar atunci când călătorim în afara tărâmului fizic. Nu putem accepta faptul că simţurile noastre fizice au încetat să ne mai asigure informaţii.

Ceea ce se întâmplă în continuare este esenţial pentru cunoaşterea căilor astralului. în cursul căutării de informaţii despre mediul ambiant, imaginaţia noastră va alege cea mai vagă urmă de gând conștient sau subconștient și va căuta apoi foarte asiduu prin amintirile noastre conştiente sau subconştiente orice amintire asociată ce descrie un spaţiu fizic. Atunci când găseşte una – și găseşte întotdeauna, căci minţile noastre sunt pline de amintiri ale diverselor locuri din spaţiul fizic – imaginaţia va crea acest spaţiu ca mediu astral pentru noi. Spre exemplu, atunci când proiectăm, dacă avem vreun gând subconștient cu privire la camera fizică din care am efectuat proiecţia, mintea noastră subconștientă va crea o replică astrală a acelei camere ca noi s-o experimentăm. Drept rezultat, mintea noastră subconștientă nu mai este confuză, deoarece cauza acestei confuzii, lipsa informaţiilor senzoriale, este eliminată. „Excelentă soluţie!”, spune subconștientul. Cu toate acestea, e posibil ca ceea ce ni se oferă să nu fie ceea ce ne dorim noi, deoarece mintea noastră conştientă va fi foarte confuză cu privire la natura spaţiului înconjurător: este acesta spaţiul fizic ori o replică astrală a acestuia.

Astralul nu opune rezistenţă la acest act de creaţie. Replica astrală va fi uimitor de detaliată şi sentimentul va fi că este exact ca și un spaţiu fizic, cu deosebirea că putem pluti în aer, trece prin mobilier şi pereţi, şi putem crea în mod conștient orice obiecte suplimentare dorite. în replica astrală, ni se va părea că ochii şi urechile noastre fizice sunt încă active, însă aceasta e doar încă o modalitate de a face

mintea subconştientă să se simtă confortabil. Simţurile fizice se află încă în corpul fizic, acolo unde conştienţa noastră nu se află.

Sâmbătă, 30 noiembrie 2002

O EEC zgomotoasă

Procedez la o regresie de memorie în căutarea a orice ar putea semăna unei răpiri de către extratereştri ori a unui ecran de protecţie al vreunei amintiri ce se referă la vreo experienţă de acest tip. Nu găsesc nimic, însă în vreme ce încep să aţipesc, subconştientul meu intră în dialog cu un extraterestru dintr-o altă dimensiune. Nu mă gândesc la ciudăţenia evenimentului, deoarece doar mintea mea conştientă, care este pe punctul de a adormi, îl percepe ca neobişnuit. Discuţia continuă vreme de ore întregi, şi nu sunt niciun moment complet adormit ci rămân suspendat undeva în starea hipnagogică.

Mă trezesc scurtă vreme şi mă hotărăsc să am o experienţă extracorporală. Fac ceva ciudat cu mintea mea. Nu ştiu cum mi-a venit ideea, dar mi se pare că e ceea ce trebuie să fac. Mi se pare că „trag” de conştienţă, de parcă ar fi gumă de mestecat, prin spatele capului, în vreme ce capul pare să freamăte. Conştienţă se întoarce înapoi în cap, ca elasticul unei praştii.

Simt că mai e cineva prezent. Presupun că e Barb. Vreau s-o ajut să iasă şi ea din corpul ei. Mă gândesc către ea: „Hai s-o luăm înaintea timpului”. Accelerez curgerea timpului prin conştienţă mea (să nu mă-ntrebaţi cum am făcut asta). Timpul curge acum mai repede decât normal. Curge chiar mai repede decât poate să se descurce corpul meu, corp care rămâne în urmă. Simt evenimente care i se vor întâmpla corpului meu /¡zic cu câteva secunde în viitor: O particulă de praf care n-a i ăzut încă îmi aterizează pe piept. Simt un

spasm muscular pe care încă nu l-am avut.

Conştienţă mea este încă deformată, întinsă din corp, timpul e deformat în timp, şi o uşoară rostogolire mă face să i ud din corp. Plutesc. Incerec să-mi amintesc ce plănuisem să fac câtă vreme voi fi afară din corp. Fac apel la o procedură ¡Ic amintire care e cumva gestionată de o parte din mine care sc află încă în corp. Ca urmare, îmi recapăt simţirea asupra corpului şi încep să sar între punctul meu de proiectare a i onştienţei şi corp. îmi amintesc că am plănuit să vizualizez un cântec să văd dacă învie în astral. Mă gândesc la câteva melodii, dar niciuna nu se transformă în ceva autosusţinut. Toate rămân simple melodii.

Plutesc în cameră, dar nu-mi pot aminti că am proiectat din cabană. N-am idee cum trebuie să arate camera. Prin urmare, nu pot crea o replică astrală a camerei aşa cum fac de obicei. Mă simt stânjenit. Sunt atât de obişnuit să fiu undeva încât a fi nicăieri îmi produce senzaţia că m-am rătăcit şi mă simt confuz. Acestea nu sunt veşti deloc proaste, deşi nu îmi dau seama de asta în momentul respectiv. Am transformat procedura subconştientă de creare a mediului astral într-un efort conştient. Aceasta este o realizare extraordinară, cel puţin pentru mine. Puterea creaţiei este la dispoziţia mea conştientă. Aceasta poate însemna doar că încep să-mi stăpânesc mintea.

Aleg să recreez studioul din Vancouver, deoarece bănuiesc că de acolo am proiectat (ceea ce nu e de fapt adevărat). Nu-mi pot aminti cum arată. Am trăit acolo vreme de şase luni, dar în prezent nu mai am nicio amintire referitoare la cum arăta. Acest blocaj al memoriei trebuie să aibă vreo legătură cu mecanica proiecţiei. Cred că ar trebui să existe acolo ceva ce arată ca un bar şi desigur, curând cad în şi prin materia astrală solidă a unui bar din lemn. In spaţiul fizic

nu există niciun bar. Simplul fapt de a ghici că acolo se află un bar a și creat barul în astral.

îmi vine ideea că, dacă fac suficient zgomot, Barb îl va auzi în lumea fizică din stare de trezie. Acesta va fi un bun experiment pentru a vedea dacă sunetul din astral poate ajunge în fizic. Plutesc în bucătărie și încep să deschid și să trântesc ușile de la frigider. Evident, nu-mi amintesc amplasamentul fizic al frigiderului fiindcă acesta nu s-a aflat niciodată în bucătărie, dar îmi amintesc că are ușă dublă. Acest lucru mă face să mă întreb de ce unele amintiri sunt accesibile din astral în vreme ce altele nu. Fac un zgomot teribil trântind în mod repetat ușile frigiderului. Fac atât de mult zgomot, că Barb care doarme în mica mea lume astrală se trezește și urlă: „Taci!

Revin în corpul fizic. Umerii mei fizici se mișcă de parcă ar trânti în continuare ușile. Realizez că mă aflu în cabana din Arizona, nu în studioul din Vancouver. Barb se trezește la scurt timp după aceea și, când o întreb, îmi spune că n-a auzit zgomote nici în lumea fizică și nici în vis.

In cursul acestei experienţe extracorporale mi-a fost atât de teamă, că mi se făcuse greață. Mi se întâmplă foarte rar să mă tem în cursul unei proiecţii. Frica derivă din teama mea dacă se va petrece vreodată un asemenea eveniment, de a găsi un extraterestru prezent fizic în dormitorul meu noaptea. E un eveniment pe care îl doresc și de care mă tem în același timp. M-am înapoiat din proiecţie aproape terorizat, dar am reușit să împrăștii frica cu ajutorul iubirii. Am verificat totuși fiecare colţișor al cabanei.

Atunci când am trecut prin procedura automată de creare ¡1 unei replici astrale a unei camere de câteva ori, realizăm că împrejurimile astrale pe care imaginaţia le-a creat pentru noi, în ciuda faptului că arată și le simţim

convingător, nu se află în spaţiul fizic efectiv, ci într-o replică astrală a acelui spaţiu, creată din amintirile pe care le avem noi despre acel spaţiu. Am putea numi această replică astrală o iluzie, dar la urma urmei loate lumile astrale create în aceeaşi manieră ar trebui să fie de asemenea iluzii, inclusiv lumea fizică. Aşadar, la urma urmei, cea mai mare parte din ceea ce ştim despre Creaţie este o iluzie. I'e cale de consecinţă, cuvântul *iluzie* îşi pierde semnificaţia. Ce rămâne este un set de lumi care pur şi simplu *sunt.* Nu le mai putem clasifica drept reale şi nici ca iluzorii.

Odată ce realizăm că trecem prin lumi astrale create de propria noastră minte subconştientă cu ajutorul imaginaţiei, putem îmblânzi subconştientul şi prinde procesul automat de creare a mediilor astrale încă din faza incipientă. Putem face aceasta pur şi simplu înţelegând cum funcţionează subconştientul nostru şi să-l obligăm prin voinţă să înceteze să mai creeze replici astrale. Când acest lucru este realizat, vom proiecta pur şi simplu într-un gol astral. Aceasta este meta-lumea care înconjoară lumile astrale. De acolo, putem explora liber orice lumi astrale create de alte fiinţe sau investiga nivelurile mai adânci ale astralului.

Cu toate acestea, îmblânzirea subconştientului poate să nu fie un proces atât de simplu. Există idei şi modele de gândire care pur şi simplu nu vor ceda. Se vor interpune în calea eforturilor noastre de a atinge vidul astral. Dacă se întâmplă acest lucru, trebuie să regresăm prin amintiri şi timp pentru a găsi cauza (adesea o traumă) modelelor de gândire obstructive, astfel încât să le vindecăm. Se poate spune că, într-un fel, trebuie să ne curăţăm propria casă din astral, înainte de a putea vizita căminele astrale ale altora. Această vindecare ne eliberează nu doar în astral, ci şi în vieţile noastre fizice, care devin mai limpezi şi mai libere.

Dependenţe

Când aud cuvântul *dependenţă,* mintea mea îmi arată imagini ale unor oameni fumând un pachet de ţigări pe zi sau ale vreunui nefericit obligat să trăiască în stradă fiindcă trebuie să-şi cheltuiască toţi banii pentru a-şi satisface nevoia de narcotice. Dar dependenţele nu trebuie să fie atât de severe. O dependenţă este pur şi simplu un impuls sau o dorinţă căreia mintea noastră conştientă este incapabilă măcar să-i reziste, fără a mai pune la socoteală să o şi controleze. Ca atare, trebuie să construim un sistem complex de credinţe care înconjoară respectiva dependenţă. Aceste credinţe ne ajută să prevenim interferenţa comportamentului adictiv în viaţa noastră, în vreme ce în acelaşi timp nu mai trebuie să facem faţă respectivei dependenţe. Problema acestui tip de soluţie este că aceste credinţe ne complică vieţile şi ne împiedică să fim cei ce suntem cu adevărat.

Dependenţele au multe forme şi dimensiuni. Pot apărea sub forma unei slăbiciuni pentru ciocolată ori a unei idei fixe cu privire la modul în care se presupune că trebuie să interacjionăm cu alţi oameni. Doar creativitatea noastră ne limitează forma şi severitatea unei dependenţe. în orice caz, independent cât de nesemnificativă este o dependenţă, ne poate face probleme în astral. Astralul este foarte sensibil la ceea ce se întâmplă în interiorul minţii noastre. Dacă ceva iese de sub control în mintea noastră, atunci mediul nostru astral şi comportamentul nostru astral vor ieşi de sub control. Independent cât de inofensivă poate părea în fizic o dependenţă, ne poate produce probleme serioase în astral.

Aspirăm să călătorim cu cât mai puţine piedici posibile, dar dependenţele reprezintă piedici. Când călătorim în mediul lizic, folosim credinţe sociale şi morale pentru a

suprima impulsurile sau poftele de tip adictiv, însă în astral, acest lux nu ne mai este pus la dispoziţie. în astral, suntem asemenea unor cărţi deschise, incapabili să suprimăm vreo parte din noi. Ca urmare, trebuie să ne tratăm dependenţele înainte de a ne avenlura nestânjeniţi în astral.

t. i IC-1 ••’ 1 i 1 v –, – kr1

1, > ’

II –., / ’

—... voi fi în stare să rezist rezultatului?”

„Simt că indiferent dacă am / reuşesc acest lucru, voi fi la fel de bun, fericit, valoros şi preţios cum sunt acum?”

(Indicatori recomandaţi de Ken Keyes) Dacă la prima sau a doua întrebare aţi răspuns pozitiv, iar la ultima negativ, atunci aveţi o dependenţă. în acest caz, marcaţi acel item din listă ca dependenţă. Nu vă faceţi griji. Vă descurcaţi de minune. Faceţi în acest mod primul pas spre a deveni un om mai liber.

Realităţi şi credinţe

Ar putea fi de ajutor să vă gândiţi la proiecţiile astrale în termenii unui model realitate-filtru, aşa cum se descrie mai jos. L-am dezvoltat pentru a putea înţelege ce anume se întâmplă în mintea noastră în cursul unei proiecţii. Este doar un model şi prin urmare nu oglindeşte în mod necesar cu exactitate adevărul (dacă există aşa ceva) a ceea ce se întâmplă.

Funcţia credinţelor în momentul în care ne proiectăm conştienta într-un anume loc din Creaţie, acel loc devine realitatea noastră. Există un număr vast de locuri care servesc drept realităţi. Naturile lor pot fi categorisite ca fizic, astral, mental şi alte moduri de a fi, cea mai mare parte dintre ele rămân încă să fie descoperite. Când cineva

proiectează într-o anume realitate vreme îndelungată, persoana respectivă începe să înţeleagă cum funcţionează acea realitate. Aceste regului sunt nimic altceva decât credinţa şi sunt parte din sistemul de credinţe al unei persoane, care dictează (şi limitează) cum se comportă o persoană în acea realitate. O credinţă ne ajută să interacţionăm cu o anume realitate, însă cu toate acestea ne limitează împiedicându-ne să vedem alte modalităţi posibile de a interacţiona în acea realitate.

Eliminarea unei credinţe are o serie de efecte stranii. De exemplu, deoarece am proiectat în mediul fizic vreme atât de îndelungată, subconştientul nostru şi-a construit o serie de reguli care ne spun cum să interacţionăm cu gravitatea. Aceste reguli pot deveni complicate. Dacă o entitate nefamiliarizată cu aceste reguli ar proiecta într-o realitate fizică, ar fi probabil Ibarte surprinsă când planeta ar încerca să o absoarbă în sol; privitorii ar trage o porţie bună de râs privindu-i mişcările neîndemânatice.

Subconştientul creează, de asemenea, reguli despre modul în care să acţionăm în raport cu alte fiinţe. Le numim reguli morale şi sociale. Dacă aceeaşi entitate novice ar urma să proiecteze pe un Pământ fizic, n-ar înţelege cum anume să interac- (ioneze cu oamenii şi ar putea chiar, fără a înţelege acest lucru, să le facă rău. De aceea o serie de spirite posesive par a fi atât de lipsite de consideraţie în actele lor efectuate asupra altor oameni.

Evitarea credinţelor

Când proiectăm în afara unei realităţi, putem evita o parte dintre credinţele care aparţin acelei realităţi. De exemplu, dacă proiectaţi într-o relitate astrală, ai putea face acolo lucruri care sunt considerate dăunătoare într-o realitate fizică. V-aţi putea angaja în acte sexuale sau violente

iară să vă simţiţi vinovat sau să vă simţiţi rău cu privire la asta până ce nu vă întoarceţi in fizic. Acest lucru se petrece deoarece v-aţi evitat credinţele morale. V-aţi lăsat pur și simplu morala în realitatea fizică.

în cartea lui Jane Roberts *Seth: Vise și proiecţii ale conștientei,* Seth, un spirit ghidat, spune: „Folosind forma a treia (după părerea lui Seth, o proiecţie poate lua una dintre aceste Irci forme, unde a treia este cea mai viguroasă), poate exista o Icndinţă ca tu să nu-ţi recunoşti propria situaţie fizică (de ex., pierzi complet legătura cu corpul şi realitatea fizică). Ar fi dificil să-ţi duci cu tine amintirile personalităţii egoului prezent (şi morala aferentă ei)”. Nu ştiu încă de ce nu putem să ne aducem egoul cu noi în cursul proiecţiei. Până ce vom fi explorat o parte mai mare a naturii noastre, va trebui să ne mulţumim cu faptul că a ne lăsa egoul în urmă este o parte componentă a mecanicii proiecţiei.

Datorită acestei separări de ego, dorinţe care anterior erau suprimate de credinţele noastre morale în fizic, se pot elibera și își pot face de cap în astral. Aceasta vă poate stânjeni în propriile voastre călătorii, deoarece nu există nimic mai rău decât să fiţi victima propriilor voastre dorinţe. Asemenea, dorinţele unui spirit posesiv pot să se dezlănţuie în fizic. Un spirit posesiv își evită credinţele morale atunci când posedă (se proiectează în) un corp uman. Nu poate rezista actelor dăunătoare dacă asemenea dorinţe sunt prezente, şi nu pare să se simtă vinovat din pricina asta, deoarece credinţa că actele dăunătoare este cea care-1 face pe spirit să se simtă vinovat, dar în cazul spiritelor această credinţă lipseşte.

Proiectând înapoi în realitatea fizică, credinţele morale pe care le-am evitat revin în forţă, şi simţim remuşcări pentru actele noastre astrale și poate chiar rușine pentru

impulsurile noastre. Credinţa că acele acte sunt rele ne face să ne simţim vinovaţi că le-am comis. Leacul este prin urmare eliminarea dorinţei prin găsirea cauzelor sale şi înţelegerea mecanicii sale. Leacul nu este să ne întărim credinţele morale, aşa cum par să creadă unele religii. Aceasta ar produce doar intensificarea dorinţelor noastre, ceea ce ar face comportamentul nostru astral chiar şi mai imprevizibil. Toate dorinţele noastre sunt pur şi simplu semne ce ne indică ceva din interiorul nostru care are nevoie de atenţie, iar ele se vor intensifica până ce ne vor fi captat atenţia. Dorinţele sunt acolo pentru a ne ajuta să ne ajutăm pe noi înşine. Nu sunt fapta Diavolului.

Credinţe ce colorează gândurile

Conştienţa este capacitatea de a gândi, nu gândurile însele. într-o mică scânteie a Creaţiei, un gând se naşte din conştienţa ta. Gândul este o intenţie în stare pură. în drumul său către mintea noastră conştientă, el trebuie să treacă printr-o serie de credinţe din subconştientul nostru. Fiecare credinţă este asemenea unui filtru care colorează gândul şi-i dă o direcţie. Filtrele se ajustează gândului astfel ca el să se aplice realităţii tale curente. Când gândul atinge în cele din urmă la mintea voastră conştientă, el şi-a pierdut puritatea originală. (Totuşi poţi simţi puritatea ascultând spaţiul *dintre* gânduri.) Este acum o reprezentare a credinţelor voastre privind intenţia originală. Gândul vă va deplasa mintea într-o stare hotărâtă de sistemul vostru de credinţe dacă nu controlaţi conştient şi ferm gândul şi nu-1 examinaţi critic.

Atunci când ai acţionat conştient asupra gândului, gândul părăseşte mintea conştientă şi alunecă înapoi în subconştient, în funcţie de modul în care ai acţionat, mintea subconştientă întăreşte credinţele cu scopul fie de a încuraja,

fie de a descuraja gânduri viitoare într-un context similar. Gândul este un rezultat al sistemului de credinţe, dar serveşte de asemenea ca reacţie inversă pentru el. Dacă n-ai chestionat în mod conştient gândul sau n-ai acţionat de o manieră antagonistă, subconştientul ar putea presupune că gândul este acceptabil în limitele relităţii tale curente.

Modul de raţionare a minţii subconştiente este acela că, dacă gândul a trecut prin sistemul de credinţă şi mintea conştientă fară incidente sau vreo obiecţie, atunci sistemul de creţi inţe este dovedit a fi corect, exact şi bine ajustat pentru a funcţiona în realitatea curentă. Calea rezonabilă de acţiune în acest caz este aceea de a întări sistemul de credinţe, înrădăcinând credinţele şi mai adânc cu scopul de a promova o coloratură similară a gândurilor şi în viitor. Dacă, pe de altă parte, gândul a dat peste probleme – de exemplu, dacă mişcarea unei mâini ghidate de acel gând a produs căderea unei vaze pe po dea şi spargerea acesteia – atunci sistemul de credinţe va li modificat în sens negativ, producând pe viitor apariţia mai rară a unor asemenea gânduri. Puteţi vedea acum valoarea capacităţii de a vă critica propriile gânduri şi credinţe.

Impulsuri sexuale astrale

Vă voi împărtăşi acum câteva detalii intime cu privire la conţinutul minţii mele subconştiente. Nu fac aceasta pentru a mă distra, ci pentru a ilustra cât de severă poate fi invalidarea de către dependenţe a explorărilor astrale şi cât de mult se poate ca acestea să se interpună în calea lucrurilor pe care dorim să le facem. Ştiu că acest capitol va fi de folos multor călători. Chiar dacă dependenţa ta nu este de aceeaşi natură ca a mea, există cu siguranţă similarităţi: ceva ce toate dependenţele au în comun. Sunt convins că există un leac comun pentru toate dependenţele.

Miercuri, 10 octombrie 2001

Sex astral

Citesc cartea lui William Buhlmann Aventuri dincolo de trup. *El foloseşte următoarea tehnică de EEC: In vreme ce adormi, vizualizează că te afli într-un loc depărtat dar familiar. Pentru a o încerca, mă prefac că mă aflu în sufrageria părinţilor mei, aşa cum arăta ea acum 14 ani, pe vremea când o foloseau ca dormitor. înainte de a adormi, îmi spun: „Vreau să am un EEC astă seară", şi spre deliciul meu o altă parte din mine replică: „Bine".*

Adorm şi mă trezesc o oră şi jumătate mai târziu. Trupul mi-e amorţit. Recunosc imediat partea ca perfectă pentru EEC. îmi las mintea să se afunde rapid într-o stare relaxată. Mă gândesc: „EEC acum!" şi sunt surprins să văd că funcţionează când mă ridic în capul oaselor în pat şi simt că trupul meu fizic este încă întins în pat. Nu mă rostogolesc din corp aşa cum fac de obicei, poate fiindcă Buhlmann indică să mă ridic în capul oaselor în cartea lui, sau poate fiindcă tehnica nu are nevoie de rostogolire. Tehnica lui Buhlmann este mult mai simplă decât ceea ce fac eu de obicei, ceea ce îmi adoarme trupul, lăsându-mi mintea să alunece către somn, şi sperând că voi ieşi înainte de a adormi.

Plutesc prin cameră vreme de câteva secunde. Nu pot vedea şi cred că trebuie să-mi deschid ochii fizici pentru a vedea. îmi deschid ochii fizici, dar numai pentru a vedea tavanul de deasupra patului, unde se află corpul meu. In acelaşi timp, partea proiectată a conştientei se află alături de bibliotecă, deşi nu o pot vedea. îmi închid ochii. Mă gândesc: „Limpezime acum! „ şi viziunea mea astrală funcţionează. Gândesc apoi: „Vreau să-l întâlnesc pe Richard! „. (Richard e unul dintre ghizii mei spirituali şi încă unul foarte bun.) Nu se întâmplă nimic. In retrospectivă, bănuiesc că eram pe o

frecvenţă energetică prea joasă pentru a-l vedea. Conştienţa mea corporală sporeşte şi mă găsesc din nou în pat.

îmi relaxez mintea din nou şi mă ridic în capul oaselor. Plutesc afară din cameră prin perete. O bătrânică examinează un copăcel (care nu se află acolo în realitatea fizică) pe pajiştea de afară. Zbor pe lângă ea şi constat că parcul de afară e plin de oameni. Mulţi dintre ei sunt la picnic. Unii dintre ei mă văd în vreme ce zbor pe deasupra capetelor lor. îşi întorc privirile către mine. Alţii nu mă pot vedea. Am sentimentul că unii dintre aceşti oameni nici nu trebuie să mă vadă, deoarece ar descoperi într-un mod prea abrupt că nici nu mai trăiesc pe Pământ. Este doar imaginaţia mea ori sunt oamenii aceştia morţi? Dacă sunt, nu par foarte deranjaţi de aceasta. De fapt, toată lumea pare să se distreze de minune.

Cred că-mi păstrez o altitudine suficientă, dar dintr-o dată mă izbesc de o femeie aflată la picnic. Mă gândesc: „Trebuie să fi durut al naibii!". Mintea începe să-mi lucreze încercând să găsească un mod de a mă scuza, care să fie acceptabil pentru aceşti oameni, dar ea nu pare nici măcar să fi observat impactul. Nici pe mine nu mă observă.

îmi place asta. La urma urmei, fac ceva ce nimeni dintre ceilalţi oameni nu poate. Mi se urcă la cap. Sunt rapid şi sunt invizibil. La un moment dat, mintea mea raţională adoarme, iar impulsurile mele primitive preiau controlul.

Zbor până la câţiva dintre cei aflaţi la camping. Mă prăvălesc peste cortul lor. Chestia asta cu zburatul e destul de complicată. Observ apoi o tânără femeie care se depărtează de cei aflaţi în camping. Are ceva special. E ceva în ceea ce o priveşte, care mă intrigă. Zbor până la ea, iar ea e dezamăgită şi furioasă. S-a certat cu unul dintre cei aflaţi în camping, care simt că este fostul ei prieten. De-acum, deja mintea mea primitivă a preluat controlul. Nu există vină ori ruşine în ceea

ce fac, fiindcă acele părţi din mintea mea subconştientă sunt adormite. Impulsurile mele sexuale preiau controlul.

Are un trup senzaţional. îi strâng sânul, iar acesta e mai moale decât aerul. Spun fără ezitare: „Vreau să fac sex cu tine. Acum”. Ea spune nu la început, dar pe urmă spune: „Bine, dar trebuie mai întâi să merg acasă să mă schimb. Pe urmă putem să mergem şi să ascultăm orchestra şi pe urmă putem să facem sex”. Sunt de acord. Pleacă spre casă. In retrospectivă, sper că ea şi ceilalţi oameni sunt doar personaje de vis, deoarece credinţele mele morale mă fac să cred că mă fac de râs pe deplin.

întunericul cade peste parc. Plutesc peste clădiri unde cântă o orchestră. Zbor peste o coadă lungă de oameni care aşteaptă să intre, dar sunt oprit de portar. E un vechi prieten din tinereţe, dar e încă în viaţă. îmi verifică braţele căutând ştampila clubului. încerc să creez una cu mintea, dar nu pare să semene deloc cu ştampila clubului. Spune că deoarece vor închide oricum în zece minute, pot să intru şi fără ştampilă. Eu răspund: „Bine” şi plutesc pur şi simplu prin zid către locul în care cântă orchestra. Uneori e bine să nu fii solid. Orchestra e împărţită pe două scene, cu spectatorii între ei. Aranjamentul e foarte interesant. Mă întreb cum reuşesc să evite reacţia de buclă închisă în microfoane. După o vreme, văd portarul şi câteva gorile făcându-şi loc printre oamenii de pe podiumul de dans. Vin după mine. Nedorind să fiu aruncat afară, hotărăsc că e mai bine să părăsesc locul prin perete.

O întâlnesc pe femeie afară. Ea s-a schimbat şi poartă acum o fustă extrem de scurtă. Dumnezeule, ce bine arată! Ii spun că vor închide în cinci minute, aşa că am putea foarte bine să renunţăm la orchestră. Ea e de acord. Mergem într-o zonă retrasă din parc, care printr-o coincidenţă are un pat alături de o piscină. Facem sex. Sunt destul de sigur că pot

avea un orgasm fizic, dar nu vreau, căci prietena mea e alături de mine în patul fizic. Bănuiesc că e mai bine să-mi mut trupul fizic afară din pat mai întâi. Mă deplasez înapoi în trup instantaneu. încerc din greu să-mi mut trupul, dar nu merge deoarece e adormit. Apoi însă, fără efort, îl mut din pat. Cred că trupul meu se mişcă din pat, dar mă înşel. Nu sunt în corp. în toată confuzia asta, trupul meu se trezeşte şi eu revin în pat.

îmi relaxez mintea și mă ridic ieșind din corp. Plutesc în jos către podea și mă ridic în picioare. Gândesc: „Claritate acum!". Vederea mi-e limpede precum cristalul. N-am văzut niciodată așa de bine în întreaga mea viață. Mai întâi, totul arată exact ca și camera mea, dar pe urmă lucrurile încep să ***se*** *schimbe. Patul meu se află dintr-odată pe peretele opus. Există doar o fereastră mică, în loc de două mari. Gândesc: „Hei, nu e un mod prea rău de a aranja mobila. E mult spaţiu liber". Dar pe urmă observ că lipsesc calculatorul şi o parte din lucrurile mele, așa că poate nu e o combinaţie câştigătoare la urma urmei. Sunt tras înapoi în corpul meu. A trecut o oră și jumătate de când am ieșit din corp prima dată.*

Această proiecţie m-a uimit. Apogeul sexual a fost ceva din altă lume. N-a fost nici măcar ca o contopire a două entităţi. Erau două entităţi care împărţeau aceeaşi energie, topindu-se împreună pentru a forma o bulă de extaz.

Inapoindu-mă din astral, credinţele mele morale revin în activitate. Oare aceasta înseamnă că am trișat? Vina mă apasă din greu. Când mă aflam în astral, vina nici măcar nu mi-a trecut prin mintea mea cea mititică. Pare că partea din mintea mea responsabilă de vină şi loialitate este deconectată în vreme ce mă aflu în astral.

Femeia din astral poate să fi fost o entitate astrală separată, ori pur şi simplu o creare a imaginaţiei mele. Nu pot să spun care e diferenţa. Este oare mintea capabilă să

creeze o experienţă fără ajutorul unei entităţi externe? Sunt uimit de asta, dar sunt încă şi mai uimit de nevoia incontrolabilă de a o avea pe acea femeie. Nu m-am putut reţine. Eram asemenea unui lup care luase o urmă de sânge, complet la mila instinctelor mele primitive.

E posibil ca eu, în fizic, să am aceeaşi dorinţă puternică să mă împerechez, pe care am suprimat-o cu succes cu ajutorul credinţelor morale şi sociale – aceleaşi credinţe care par să fi zburat pe fereastră în momentul în care am ieşit din trup.

Luni, 12 noiembrie 2001

EEC

Mă trezesc în mijlocul nopţii, simţindu-mă foarte alert. Sunt supărat din pricina a ceva ce am visat, dar nu-mi amintesc ce anume. E ceva în legătură cu starea mea care-mi spune că pot avea o EEC, astfel că mă rostogolesc în interiorul trupului meu fizic şi sunt aruncat în afară. Cad pe podea. Mă mişc iute fiindcă sunt furios, neştiind de ce. Pot spune după starea mea că nu voi fi în capabil să rămân afară mai mult de câteva secunde.

Plutesc prin uşă, traversez coridorul şi intru prin uşa vecinei. O lumină roşie umple camera ei. Ce ciudat. Camera nu are forma din realitatea fizică. încep să mă simt atras către corpul meu fizic, aşa că mă rostogolesc iute ca să mă eliberez. Impulsurile mele sexuale preiau din nou conducerea (vai). Vecina mea are o prietenă la ea în cameră. Mă pregătesc de sex când sunt tras înapoi în corp.

încă odată, dorinţele mele sexuale au preluat conducerea, încep să realizez că aceste impulsuri constituie un obstacol serios. Sexul astral e bun în toate privinţele, dar aici nu e vorba despre sex. E vorba despre capacitatea de a exercita autocontrolul în astral sau în oricare alt tărâm

necunoscut, la urma urmei. Pentru a putea călători liber, trebuie să pot controla fiecare parte din mine. La urma urmei, doresc să-mi petrec timpul în astral, găsind răspunsuri la ce suntem noi şi ce este cu adevărat realitatea şi, din acest punct de vedere, dorinţele sexuale nu sunt decât o pacoste.

Duminică, 14 aprilie 2002

EEC ca teste

Mă trezesc dimineaţa după o noapte de petrecere. încerc să mă întorc la somn, dar corpul îmi amorţeşte şi conştienţa mi se deplasează. După câteva secunde, pot să ies din trupul meu. Nu văd nimic, aşa că mă concentrez asupra imaginaţiei din chakra inimii. O aud pe prietena mea bătând pe tastatura ei sub pat prin urechile mele fizice. Plutesc în jos înapoia ei. (Privind retrospectiv, e o prostie să cred că un concept cum e spaţiul încă se mai aplică în timp ce sunt în afara corpului.) Agitaţia mă trage înapoi în corp. Ies din nou de trei ori.

Brusc, pot să văd. Sunt într-o cameră mică. O femeie albă şi una de culoare stau întinse pe o parte pe podea, cu capetele sprijinite în mâini. Sunt goale; ce drăguţ. Am impresia că m-au aşteptat. Impulsurile mele sexuale hiperactive mă fac să plutesc până la ele şi să fac sex cu ele. Fata albă dispare, aşa că continuu să fac sex cu cea de culoare. Zâmbeşte bucuroasă când devenim intimi.

In vreme ce sunt tras înapoi în trup, realizez că acesta-i un test. E un exerciţiu de autocontrol pus la punct de ghizii mei. Fetele sunt momeala. Scopul acestui test mi se pare evident: trebuie să preiau controlul asupra impulsurilor mele sexuale înainte de a mi se permite să pătrund mai adânc în astral. E clar că nu pot călători unde doresc înainte de a reuşi să-mi controlez impulsurile. în viitor, ori de câte ori voi simţi că impulsurile sexuale preiau controlul, îmi voi spune că pot

face sex mai târziu, dar nu acum. Pe măsură ce îmi dau seama că acesta este un test, îmi rog călăuzele să-mi mai dea o şansă să ies din trup, dar nu reuşesc să ating starea potrivită.

Testele din cursul EEC oglindesc slăbiciunile mele din lumea fizică. E posibil să fie mai uşor să-mi rezolv problemele în astral fiindcă aici sunt mult mai evidente, iar călăuzele mă ajută să pun la punct teste eficiente şi ajutoare în învăţare.

Ceva mă împiedică efectiv să mă aventurez mai departe în astral. Bănuiesc că sunt înconjurat de călăuze astrale care ştiu mai multe despre dorinţele mele sexuale decât mine. Ei îmi încurajează subconştientul să pună la punct situaţii în care pot experimenta aceste dorinţe într-o stare cât mai pură, fără restricţii de ordin moral. Scopul este limpede: să înţeleg cum funcţionează aceste impulsuri şi în ce mod îmi afectează vieţile fizică şi astrală. Mi s-a oferit o ocazie extraordinară de dezvoltare personală.

Partea din astral în care m-am aventurat este un laborator în care orice fel de comportament este acceptabil şi consecinţele sunt blânde. în mod similar, realitatea fizică este un laborator în care putem învăţa mai mult despre noi înşine. Este o tablă de joc unde încercăm noi experienţe. Consecinţele sunt blânde, deoarece viaţa fizică este scurtă. în adâncul astralului însă, în domeniile adevăratei noastre naturi, acţiunile noastre chiar au greutate. Acolo ai nevoie de un control extraordinar asupra minţii tale, fiindcă un comportament neadecvat poate avea consecinţe grave.

încep să inventez modalităţi de a-mi manipula mintea astfel ca să împiedic declanşarea impulsurilor sexuale. După o serie de încercări şi greşeli, aflu că amânarea impusurilor funcţionează cel mai bine. în mod tipic, imediat ce ies din trup, îmi spun: „Nu am nevoie să fac sex chiar acum fiindcă sunt suficiente ocazii de a face sex mai târziu, după ce închei

ce-am început să fac”.

Exerciţiu: Joaca cu focul

1. închide ochii.
2. Relaxează-ţi mintea.
3. Consultă lista de dependenţe pe care ai întocmit-o în cadrul exerciţiului „Identificarea dependenţelor”. Pentru fiecare dintre dependenţe ia astfel:

a) Vizualizează-te înconjurat de oameni sau obiecte (concrete sau abstracte), care concordă preferinţelor dependenţelor laie.

b) Vizualizează obiectele atât de intens şi cu detalii atât de minuţioase, încât în mod normal ar declanşa impulsul corespunzător respectivei dependenţe. în cazul meu, deoarece sunt dependent de sex, aş vizualiza persoane de sex opus care îmi lac avansuri, dar aceasta, desigur, s-ar putea să nu fie şi preferinţa dependenţei tale.

c) Spune-ţi: „Am lucruri mai importante de făcut. Nu trebuie să cedez impulsurilor dorinţelor mele acum. Pot face asta cât doresc *mai târziu.* Totul o să fie bine. O să mă distrez la fel de bine dacă aleg *să nu* fac asta acum”.

4. Simţi că-ţi poţi controla mai bine dependenţele acum? **I** ii mândru de tine pentru nivelul de autocontrol atins.
5. Aminteşte-ţi ce-ai făcut în acest exerciţiu. Dacă simţi că dependenţele tale preiau controlul oricând cât timp te afli în astral, execută pur şi simplu pasul ca pentru a prelua din nou sau a-ţi întări controlul.

Totuşi, amânarea oferă doar o uşurare temporară. Ceea ce îmi trebuie este o soluţie permanentă care să mă ajute să preiau controlul călătoriilor mele astrale. în eforturile mele de a găsi o soluţie permanentă, îmi reafirm: „Nu-mi trebuie sex astral”. Apoi o altă parte a mea răspunde: „Ba da, chiar îţi trebuie”. O a treia parte a mea constată în faptul că mă mint

singur, iar o a patra bufneşte isteric în râs.

Evident, am nevoie de sex, dar de ce? Impulsurile mele sexuale în astral trec mult dincolo de ceea ce ar putea fi considerat instinctul normal de perpetuare a speciei şi transmitere a genelor. Trebuie să fie altceva la pândă în subconştientul meu.

Cauzele dependenţei Marţi, 21 mai 2002

EEC dintr-un vis

Pe parcursul zilei, ţin două cristale în mână. în timp ce inspir, absorb energie din cristale în braţe. Uneori, împing energie până în labele picioarelor.

în vreme ce adorm mai târziu în aceeaşi zi, vizualizez că mă aflu într-o pădure. Ating copacii şi frunzele. E o parte din tehnica de EEC a lui Buhlmann. Simultan îmi întorc ochii şi atenţia către spaţiul dintre ochii mei. îmi repet: „Voi realiza o EEC în noaptea asta „ iarăşi şi iarăşi. E greu să faci toate aceste trei lucruri în acelaşi timp, dar nu imposibil. Vizualizarea se dezintegrează mereu. De fiecare dată când îmi reiau vizualizarea, mă găsesc în altă pădure.

Odată mă aflu chiar în ceea ce numesc locul de acasă, un loc unde sunt deplin mulţumit. Ar putea fi un loc din altă realitate, poate pe altă planetă. Se află acolo un tufiş verde cu multă energie. împrejurimile strălucesc de împlinire şi energie a bucuriei. Subconştientul meu mă trage cu violenţă înapoi după câteva secunde, ca şi când n-ar trebui să văd locul de acasă. Poate că subconştientul meu se teme că amintirile acelui loc mă vor întări pe mine, sufletul.

Trei ore mai târziu, la 5 dimineaţa, visez că mă aflu în-Ir-un grup de oameni care fug cu un jeep printr-un peisaj deşertic. Ne ascundem de Lucifer. Nu vrem să ne judece, fiindcă ştim că dacă ar face-o, am merge cu toţii în Iad. Ne ascundem înapoia unei coline. Vedem o mamă cu două fiice

gemene, laicele îşi înfig picioarele în pământ de parcă ar fora după petrol. Ele încep să respire greu. Mama lor oftează; nu crede în ceea ce fac ele. Ele insistă că cea mai bună modalitate de a contacta spiritele bune este să respire apă. Cumva, actul lor de respiraţie pompează apă din sol în picioarele lor şi apoi afară prin gură. In retrospectivă, presupun că „apa „ e mai degrabă un soi de energie asemănătoare apei. Cred că această parte a visului este destinată să mă înveţe o serie de lucruri despre controlul energiei prin intermediul respiraţiei.

Plecăm mai departe cu jeepul. Lucifer ne detectează. Suntem îngroziţi în vreme ce Pământul ne absoarbe în adâncul său. Ne trezim escortaţi de paznici uriaşi printr-un coridor subteran verde deschis. Mergem la locul judecăţii. Coridorul este cald şi confortabil. Mă gândesc: „Ei, măcar e cald aici jos". Apoi mă gândesc: „Hei, eu nu cred în Diavol!". Gândul os ta rupe visul ca şi când n-ar putea supravieţui fără credinţele mele. Coridorul se sparge în bucăţi, iar eu cad prin podea.

Mă găsesc într-un gol. Am acea senzaţie de furnicături şi sentimentul de aventură pe care le am întotdeauna în cursul unei EEC. Mă găsesc plutind deasupra patului meu într-un duplicat astral al dormitorului meu. Mintea mea trebuie să presupună ca de obicei că mă aflu încă în Suedia, fiindcă în realitatea fizică eu mă aflu în Vancouver. Plutesc în jos prin podea. Sunt orb. Poruncesc: „Limpezime acum!" de câteva ori. Pot să văd cu o limpezime extraordinară. îmi trec mâna de-a lungul marginii patului. O simt la fel de reală ca şi in realitatea fizică. Mă gândesc la ceea ce vreau să fac. Impui şurile mele sexuale preiau controlul. (în retrospectivă regret că n-am stabilit un ţel limpede pentru această călătorie.) Hotărăsc să merg la etaj într-un fel de cameră a femeilor şi să le văd cum dorm. După toată instruirea, cred că mă aflu încă

în realitatea fizică, deşi în realitate mă aflu într-o arenă astrală creată de propria mea minte.

Plutesc prin uşă. Rezistenţa e mai mare decât de obicei, dar împing prin lemn. Mă aștept să mă aflu pe un coridor, dar în loc de aceasta mă găsesc pe o veche scară de incendiu. Simt că am mai fost pe acea scară înainte, poate în altă EEC sau în vis. Plutesc în sus şi intru în coridorul de la etajul doi. Mă întorc spre dreapta şi intru într-o cameră. Pe podea sunt oameni care se odihnesc în saci de dormit. Mă salută când intru în cameră. O copie a mea se află deja acolo. Fratele meu îi masează picioarele acelei copii, ceea ce mi se pare ciudat. Nu m-ar atinge niciodată, ba să-mi mai ofere şi plăcere. Nimeni nu reacţionează la faptul că sunt doi de „eu „ în încăpere. Mă aşez alături de copia mea.

Mă plictisesc repede. Impulsurile mele sexuale preiau din nou controlul. Văd pe cineva cunoscut în încăpere, o fată pe care am cunoscut-o acum vreo 12 ani. Era faimoasă pentru sânii ei mari. Plutesc către ea, o apuc cu mâna de sânul drept şi o sărut. Toată lumea din încăpere e surprinsă şi se holbează. Ea are o privire surprinsă pe chip. Simt că e jignită. O apuc şi de sânul drept şi o sărut. Aceeaşi reacţie. Sânul e mai mic, aşa că hotărăsc să mă întorc la precedentul. Sunt tras înapoi în trupul fizic. Mă trezesc în Vancouver. Am cedat iarăşi impulsurilor mele sexuale. La naiba.

Am trecut prin uşă cu intenţia clară de a privi femei dormind. E o veche fantezie de adolescent. Fantezii din copilărie nesatisfacute par să rămână în subconștient, sub formă de dependenţe compulsive. Cum să le rezolv? Prin regresie. Ar I re hui să îmi consult fanteziile din copilărie şi poate să şi retrăiesc câteva. Voi obţine apoi control conștient asupra lor. Sunt periculoase doar când sunt ascunse.

într-un efort de a-mi înţelege emoţiile şi adicţiile

aparent nerezonabile, hotărăsc să mă aventurez în copilărie. Ca din înlâmplare dau peste Tehnica Mişcărilor Oculare Rapide dest**inată** să elibereze amintiri vechi, pe care o şi execut după câteva mici ajustări (vezi exerciţiul următor).

Exerciţiu: Tehnica mişcărilor oculare rapide

1. înainte de a executa acest exerciţiu, asigură-te că nu ai niciun fel de întâlniri programate pe parcursul restului zilei, întrucât informaţiile (inclusiv amintiri dureroase) îţi vor inunda i oiiştienţa din subconştient. Ar trebui să ai grijă ca un prieten apropiat să se afle lângă tine pentru a-ţi oferi sprijin emoţional i and amintirile vor ieşi la suprafaţă. Tot ce are de lăcut prieicnul tău este să asculte (de preferinţă fără a face judecăţi etice **ori** de valoare) povestea ta. Scopul scoaterii la suprafaţă a amintirilor tale refulate este acela de a le procesa şi de a elibera durerea înglobată în ele. Uneori doar a vorbi despre ele ajută enorm.
2. Detaşează-te mental de situaţia ta de viaţă curentă. Silnaţia ta curentă este legată puternic de adicţiile tale, deoarece mtr-o anume măsură, adicţiile tale te-au adus în situaţia în care ic afli astăzi. Este mai uşor să lucrezi cu adicţiile atunci când te depărtezi de terenul lor de manifestare.
3. înregistrează afirmaţia: „Eşti liber de orice sentiment de dezgust, dezonoare, ruşine, vină, teamă şi durere. Eşti liber de loate sentimentele de abandonat, lipsă de dragoste, opresie, ir isteţe şi mâhnire. Eşti liber de orice sentiment de nevrednicie, de sentimentul că nu eşti destul de bun, că nu ai destul. Eşti liber de sentimentele de evadare, uitare, suprimare şi negare”. I)acă puteţi înregistra asta pe un calculator, atunci o puteţi rula în buclă la redare. Altfel, înregistraţi afirmaţia cam de trei ori în succesiune.
4. Fă rost de un băţ cam de 30-35 cm.

5. întoarce-ţi ochii uşor în sus, privind la un loc aflat între sprâncene.

6. Clipeşte foarte repede din ochi.

7. Mişcă băţul în faţa ochilor foarte repede. încearcă să urmăreşti capătul băţului cu privirea, dar continuă să clipeşti. Acest pas este destinat să imite mişcările oculare rapide ale unei persoane adonnite. La început mişcă băţul lateral, apoi de sus în jos şi apoi în oricare alt mod simţi că ar avea vreun efect asupra vălului subconştientului tău.

8. în vreme ce urmăreşti cu ochii băţul şi clipeşti, ascultă în fundal afirmaţia înregistrată. Nu trebuie să asculţi activ, adică să fii atent, concentrat asupra ei. Subconştientul tău va primi mesajul chiar dacă conştientul nu-1 receptează.

9. în starea de mişcări oculare rapide, subconştientul tău va accepta afirmaţiile fară a le pune la îndoială. Cei mai mulţi dintre noi au credinţa că sunt ruşinoşi, dar pe măsură ce afirmaţia: „Eşti eliberat de orice sentimente de ruşine” este acceptată de subconştientul nostru, credinţa respectivă nu mai este valabilă. Credinţa a fost formată cu mult timp în urmă din situaţii care dovedesc că trebuie să-ţi fie ruşine. Deoarece amintirile sunt dureroase, ele sunt păstrate în stare suprimată în subconştientul tău. Aceste amintiri dureroase ar interfera cu viaţa ta de zi cu zi, şi prin urmare credinţa păstrează experienţa pe care ele o reprezintă, mai puţin durerea. Pe măsură ce credinţa intră în conflict cu afirmaţia, credinţa e pusă la îndoială. Din acest conflict, subconştientul realizează o dorinţă de a remodela credinţa. Credinţa a fost dovedită ca incorectă; pentru a o corecta, vechile amintiri dureroase trebuie aduse la suprafaţă şi procesate încă odată, pentru a oferi o bază experimentală credinţei îmbunătăţite. Vestea bună este că pe măsură ce amintirile ies la suprafaţă, vei avea o şansă de a le procesa

conştient, hotărând astfel cum va fi modificată credinţa. Poţi de exemplu să vizionezi amintirile dintr-un punct de vedere pozitiv, încurajând formarea unei credinţe de tipul „sunt lipsit de ruşine”.

10. începând cu câteva ore după aceea, aceste amintiri dureroase pot continua să iasă la suprafaţă vreme de zile. Nu încerca să le negi sau să le ignori. Trăieşte-le, descrie-le unui prieten sau scrie-le în jurnalul tău.

11.____Când ai încheiat cu descrierea amintirilor, eliberează-le de importanţă. Au fost suprimate deoarece sunt importante pentru tine. Acum, că le-ai prelucrat, te-ai împărtăşit din scopul lor, astfel că şi-au depăşit importanţa. în final, păstrează doar imintirile care se referă la amuzament şi distracţie.

După exerciţiu, mă simt furios adesea, dar fără vreo cauză aparentă. Mă enervează orice. Mai târziu în noaptea aceea, digul care îmi ţine zăgăzuite toate emoţiile se năruie. Sunt copleşit de tristeţe, durere şi o grămadă de autocompătimire. I’lâng până îmi ies ochii din cap. Din fericire, Barb e acolo ca să mă susţină. Cu ajutorul ei, izbutesc să văd această descărcare v moţională mai degrabă ca pe o purificare şi nu ca pe o prăbuşire. Amintirile pe care subconştientul meu s-a luptat atâta vreme să le suprime (în încercarea sa de a mă proteja de efectul lor negativ) sunt acum în câmp deschis, uşor accesibile. Cu loate îmi inundă conştienţa.

La început, mă deprimă teribil, dar după ce îi povestesc lui Barb fiecare detaliu, simt că parcă le-am procesat în cele din urmă, şi sunt teribil de uşurat. Parcă mi s-a ridicat o greutate de pc umeri, o greutate pe care subconştientul meu a hotărât că ircbuie să o port deoarece el a estimat că sunt

incapabil să fac li iţă amintirilor. Mă simt mai liber, mai puţin controlat de subconştientul meu. De asemenea, mă simt mai energizat, deoarece energia folosită pentru a suprima amintirile „dăunătoare” este acum eliberată şi se află la dispoziţia mea.

în ziua următoare, propulsat de energia eliberării de memorie, notez tot ceea ce-mi amintesc de la naştere până astăzi. Chiar dacă îmi pot aminti doar circa cinci procente din viaţa mea, reuşesc să văd un anume sens în anumite situaţii repetitive şi în modul în care am reacţionat la aceste situaţii.

Exerciţiu: Revederea vieţii

Atunci când simţi amintirile eliberate folosind tehnica mişcării oculare rapide, notează tot ceea ce-ţi poţi aminti din această viaţă.

Constat existenţa în viaţa mea a unui şablon repetitiv de situaţii în care încerc să obţin atenţie din partea altor oameni, în principal aparţinând sexului opus. Nevoia mea de a fi observat şi, mai presus de orice, de a fi acceptat şi plăcut e mai puternică decât orice. Pe parcursul adolescenţei, m-am simţit neplăcut dc oameni şi am pus la punct modalităţi de a mă găsi în situaţii care prezintă mai multe posibilităţi de a fi plăcut.

Subconştientul meu mi-a crescut, încet-încet, dorinţa de a face sex. Mi-am imaginat că, cu o dorinţă sexuală mai puternică, aş fi mai susceptibil de a intra în asemenea situaţii. Un act sexual ar fi o dovadă incontestabilă că eram plăcut (măcar dc parteneră) şi de această dovadă avea nevoie subconştientul meu. Nevoia mea de a fi plăcut ar fi fost atunci împlinită. Transformarea dintr-un băiat care simţea că oamenii din jurul lui nu-1 plăceau suficient către un maniac sexual al astralului a avut loc în subconştient, iar

schimbarea a fost atât de subtilă, încât a devenit o a doua natură autocreată.

De fiecare dată când impulsurile mele sexuale au fost exacerbate, o altă parte din mine mi-a întărit credinţele mele morale şi sociale; la urma urmei, trebuia să funcţionez în societate în pofida impulsurilor mele sexuale în creştere. Această luptă între credinţele morale şi impulsuri primare a fost oarecum echilibrată până într-o zi caldă de primăvară când miam părăsit trupul. Am adus impulsurile sexuale cu mine în astral, în vreme ce, dintr-un motiv oarecare, care bănuiesc că are legătură cu mecanismul proiecţiei astrale, mi-am lăsat credinţele morale în urmă. Nevoia mea de sex a devenit evidentă. Echilibrul dintre impulsul sexual şi credinţele morale care mă trăgeau înapoi a fost deranjat. Toată bula a explodat, iar blufful subconștientului, jocul dorinţei şi manipulării, a fost demascat.

Vindecarea dependenţelor Duminică, 2 iunie 2002

Cauzele dependenţei de sex

Am cerut ajutor în privinţa impulsurilor mele sexuale în astral în urmă cu o săptămână, iar ajutorul tocmai a sosit sub forma unei introspecţii. Privind înapoi către copilăria mea, mi se revelează dintr-odată: Sexul a devenit o modalitate de a obţine dragoste, aprobare și respect – exact lucrurile de care simţeam că duc lipsă în copilărie.

Gândiţi-vă doar – e logic ca persoana care face sex cu mine să simtă dragoste, aprobare și respect pentru mine. Nevoia de aceste lucruri este atât de puternică, încât atunci când nu sunt întrunite, le caut cu agresivitate. Fac aceasta înmul- (indu-mi impulsurile sexuale până ce sunt incapabil să le mai rezist. Ele preiau controlul. Sunt lipsit de apărare în faţa impulsurilor sexuale. Toate acestea se întâmplă în subconștient. Nu voi fi niciodată capabil să satisfac aceste

nevoi înainte de a realiza că sunt iubit, aprobat şi respectat. Până atunci, nevoile mele sexuale vor rămâne necontrolate în astral.

Motivele dependenţei

Acum ştiu de ce în mod repetat ajung în astral în situaţii şi medii ce conţin sex: Subconştientul meu este centrat pe obţinerea sexului ca mod de a mă simţi plăcut şi apreciat. Nu înţeleg pe deplin de ce subconştientul ar face asemenea eforturi doar pentru a fi plăcut, dar ştiu că toţi oamenii au dorinţa de a fi plăcuţi. Avem nevoie să ne simţim plăcuţi pentru a înflori ca indivizi. Este o nevoie umană fundamentală.

Miercuri, 12 iunie 2002

Vizualizarea unei intrări prin efracţie

Visez că mă aflu în casa părinţilor mei. Sunt un soi de agent într-o operaţie sub acoperire. Colegii mei sunt în preajma mea. Spionăm un vecin. Bănuim că este implicat în crima organizată. Ne urcăm în maşină, pregătiţi pentru cazul în care ar trebui să-l urmărim. Şoferul e pe punctul de a parca pe stradă. Ştiu că vecinul ne va descoperi dacă parcăm acolo, dar şoferul e de părere că suntem în siguranţă. Ne certăm o vreme, închei cearta cu remarca: „Nu vei parca aici”.

Continuăm în josul străzii. Parcăm pe aleea cuiva. Ne gândim că oamenii care locuiesc în casa respectivă sunt în vacanţă. Suspecţii vin într-o maşină către noi, aşa că fugim să ne ascundem în garaj. Pe podeaua garajului este împrăştiat material de ambalare folosit. Ne furişăm în casă. Urcăm pe o scară, când auzim pe cineva în casă. Barb face zgomot în fizic şi mă trezesc.

Mă vizualizez înapoi în casa din vis. In copilărie mă tot întrebam cum oare arată casa aceea pe dinăuntru. Era cea mai luxoasă casă din cartier şi presupuneam că acolo locuiesc

bogătaşi. Mă furişez în sus pe scară. Sunt singur acum; colegii mei agenţi au dispărut. Vizualizarea este extrem de reală. Nu sunt câtuşi de puţin legat de corpul meu fizic. Ating lucruri, iar textura lor e reală. Mă furişez prin casa cuiva şi e extrem de interesant. Ajung la capătul scării. Vreau să explorez toate camerele. încep cu camera de zi. Privesc către un zid. Pot să văd şi să ating tapetul. Fac zidul să unduiască asemenea unui lichid. E un efect foarte tare.

Sunt pe punctul de a intra într-o cameră. Mă gândesc mai întâi să trec direct prin uşă, dar pe urmă îmi dau seama că aş putea să ajung cine ştie unde mă va duce mintea mea (uneori după ce trec prin uşi sau pereţi ajung în locuri tare ciudate). Hotărăsc să deschid uşa în loc de asta. Intru într-o cameră. Aparţine unui adolescent. Pe birou sunt o grămadă de teme şi diverse proiecte şcolare. E şi un calculator foarte vechi. O etichetă de pe el anunţă „C-kit" sau ceva similar. O grămadă de halate de mătase atârnă pe unul dintre pereţi. îmi dau seama că în cameră locuieşte de fapt o fată. Am presupus la început că era vorba de un băiat datorită calculatorului şi altor chestii tehnice de pe birou. Sunt pur şi simplu surprins.

Părăsesc camera şi văd o femeie mai în vârstă în altă cameră. Trebuie să fie mama casei. Poartă pantaloni albi strâmţi şi o bluză roşiatică. Picioarele-i sunt destul de grase, iar sânii mari. Corpul ei nu e foarte atrăgător, dar e ceva în energia pe care o emite. Pot să spun că e o persoană foarte bună la suflet. Intră în camera de zi şi cumva mă simte. Mă întreabă ceva de genul „Cum e să fii descarnat? „. îi răspund ceva ce nu-mi mai pot aminti. Apoi mă întreabă dacă am ucis vreodată pe cineva în timp ce eram descarnat. Spun că „Nu, din câte-mi pot eu aminti". încerc apoi s-o sperii mârâind şi atacând către ea. Glumesc doar şi chicotitul ei îmi spune că şi ea simte asta. O sărut.

Vreau să fac sex cu această femeie. Mă gândesc o vreme la asta. Este oare şi acesta un alt impuls produs de dependenţa mea de sex? Nu cred, deoarece ea e foarte diferită de toate celelalte „tentaţii” pe care le-am întâlnit. Sunt atras de personalitatea ei, nu de trupul ei. La scurtă vreme după aceea, vizualizarea se încheie.

Am vrut să fac sex cu ea, dar nu am simţit că trebuie neapărat. Aceasta trebuie să însemne că încep să-mi depăşesc dependenţa de sex. Motivul pentru care am putut explora casa aşa de liber cum am putut înseamnă că îmi permit să explorez mai mult. Riscul de a fi prins în scene de sex este mai mic, ceea ce-mi oferă ocazii mai bune de a explora mai mult. în plus, faptul că trupul ei nu era sexy înseamnă că mintea mea nu consideră că mai este necesar să creeze femei sexy pentru mine. Aceasta îmi oferă o percepţie mai exactă a lucrurilor peste care dau în astral.

A fi plăcut, apreciat şi acceptat sunt nume diferite pentru a fi *iubit.* în mod ironic, pe parcursul tuturor acelor ani în care căutam sex, în realitate ceea ce căutam era iubire. De fapt, toate dependenţele sunt doar unelte inventate de către subconștient pentru a atrage dragostea din partea altor fiinţe. Un elev care nu se poate comporta corect în clasă este dependent de comportamentul defectuos sau dependent de a se afla întotdeauna vârât în probleme cu colegii şi profesorii. Acest elev pune la punct în mod subconștient aceste situaţii deoarece doreşte atenţie, şi nu există mod mai eficient de a atrage atenţia decât a face scandal în clasă sau de a-şi necăji colegii şi profesorii. Elevul crede că nu poate primi iubire decât dacă i se acordă atenţie. în subconștientul său, atenţia nu este altceva decât dragoste, şi toţi oamenii îşi doresc asta. Nu e nimic rău dacă e un mic scandalagiu, afară de o lipsă percepută de iubire.

Dependenţa nu este produsă de vreun dezechilibru chimic, ci de un dezechilibru emoţional. Un dezechilibru emoţional poate produce un echilibru chimic, nu invers. Dezechilibrul chimic, la rândul său, dă naştere poftelor. Cu alte cuvinte, toţi dependenţii, de la cei de cafeină la drogaţi, au în comun o dorinţă nesatisfăcută de dragoste. Satisfăcută dorinţa de dragoste, dependenţa lor se va dizolva.

Dragostea universală

Coincidenţă, în cursul unei explorări astrale, am simţit fară pic de îndoială că există o conştienţă vie pe care o pot doar descrie (datorită inadecvării limbajului uman) ca universul. E constituită de toate conştienţele individuale din univers, deşi nu se limitează la universul *fizic.* Mai mult, în cursul acestei explorări astrale, mi s-a arătat că universul ne iubeşte pe fiecare dintre noi şi are mare grijă de fiecare. Poate să pară că mi s-a spălat creierul de către una dintre religiile instituționalizate, dar nu e cazul. Ştiu că universul ne iubeşte fiindcă l-am văzut, nu fiindcă altcineva a scris asta, iar eu vă încurajez ca voi să vedeţi acelaşi lucru.

N-avem motive să ne simţim singuri, fiindcă niciunul dintre noi nu e vreodată singur. De fapt, atunci când ajungi să înțelegi universul, aşa cum sunt sigur că veţi ajunge şi voi în timpul proiecţiilor voastre astrale, este imposibil să te simţi singur. De asemenea, nu e nevoie să te simţi neiubit. Aşa cum sunt aranjate lucrurile, toate fiinţele din univers te iubesc, fie că-şi dau seama de asta ori nu. Dacă nu ne-am iubi unul pe celălalt, universul întreg s-ar sfărâma şi ar dispărea în nimicnicie. Universul trăieşte şi respiră prin intenţia de a crea, iar singurul motiv pentru care creăm ceva este acela că iubim ceea ce am creat şi vom crea.

Gândiţi-vă la asta: în prezent, omenirea dispune de armele necesare pentru a arunca în aer întreg Pământul de

peste 20 de ori. Dar deşi războaiele sunt dovezi suficiente că nu ne plăcem unii pe ceilalţi, Pământul rămâne intact, iar specia umană supravieţuieşte. De ce nu ne-am făcut unii pe alţii praf și pulbere încă? Cu câteva excepţii, nu dorim să ne distrugem unii pe alţii. De ce nu? Ne temem oare de represalii? Nu, ne reţinem, deoarece ne iubim unii pe ceilalţi. Dacă nu ne-am fi iubit unul pe celălalt, ne-am fi nimicit de multă vreme cu toţii.

Acea persoană care te-a jignit ieri a făcut-o pentru că era pierdut în propria ignoranţă, dar asta nu schimbă faptul că te iubeşte. Asemenea, şi tu iubești toate celelalte fiinţe din univers, chiar dacă nu eşti conştient de asta. Unii oameni simt că anumite fiinţe nu sunt vrednice să iubească şi deşi e complet în regulă să simtă astfel, nu schimbă în niciun fel faptul că dragostea e acolo. Dacă priveşti suficient de profund, vei afla că simţi dragoste chiar și pentru cei mai aprigi duşmani ai tăi.

Aşadar, dacă există aşa de multă dragoste în univers, de ce ne simţim atât de neiubiţi şi de singuri? Ei bine, înainte de a ne simţi iubiţi, trebuie să *ne dăm seama* că suntem iubiţi. Ca analogie, am putea să privim ziua întreagă o pictură frumoasă, dar la ce bun, dacă am ţine ochii închişi? Realizând faptul că suntem deja iubiţi (de către universul întreg), ne satisfacem imediat nevoia fundamentală de iubire şi de a fi plăcuţi. Subconştientul nu va mai avea atunci vreo nevoie de a inventa vreun tip de dependenţă, din moment ce scopul dependenţei este acela de a atrage iubirea. Vom deveni atunci liberi de orice fel de dependenţă, ceea ce la rândul său înseamnă că putem călători prin astral liberi de orice fel de dorinţe.

Exerciţiu: Călăuza dragostei

1. închide ochii.

2. Relaxează-ţi corpul şi mintea.

3. într-un gând limpede precum cristalul, nu în mod necesar direcţional către cineva anume, cere o experienţă care să vă ajute să descoperiţi în ce măsură sunteţi iubiţi de tot şi de toate în univers.

4. Această experienţă va putea avea nevoie de circa o săptămână pentru a se manifesta, aşa că nu vă ţineţi respiraţia.

Realitatea iubirii universale rezolvă de asemenea traumele personale. într-un moment sau altul al vieţii noastre, ne simţim cu toţii şocaţi, răniţi sau violaţi. Partea neplăcută în a fi o persoană, un individ este aceea că luăm lucrurile personal. Ne asumăm repede rolul de victimă. Suntem aşa de cufundaţi în evenimente, că nu putem vedea imaginea cea mai mare, cauza şi efectul la nivel universal.

Fiecare lucru dureros care ţi s-a întâmplat a avut loc din dragoste pentru progresul tău. Scopul creşterii este acela de a realiza că eşti iubit de tot universul. Durerea ţi-a fost provocată de cei care te iubesc, fiindcă te iubesc. Străinii îţi provoacă şi ei durere, tot fiindcă te iubesc. în această lumină, durerile trecute nu sunt dureri şi dovezi de iubire. Daunele emoţionale trecute nu sunt daune, ci leacuri. De asemenea, ceea ce-ai făcut în trecut altora, intenţionat ori nu, ai făcut din dragoste pentru ei – o dragoste trăind într-o parte atât de ascunsă a ta, încât e posibil ca la momentul respectiv să nu fi fost nici măcar conştient de ea. Poţi să crezi că ai făcut rău cuiva, dar ceea ce s-a întâmplat în realitate a fost aceea că cineva a atras experienţa durerii şi a rănirii fiindcă avea nevoie de ea pentru a creşte. Ca urmare a dragostei tale pentru acea persoană şi pentru creşterea ei, ai fost cel care a produs rănirea.

Prin urmare, nu te simţi vinovat sau ruşinat pentru

nimic din ceea ce ai făcut şi nu te simţi rănit de alţi oameni. De ce le-ai simţi prost deoarece creşti? Aceasta este implicaţia iubirii universale. Dacă accepţi această iubire, toate traumele şi rănile Irecutului se vor vindeca. (Voi da din mână în mână urna pen- Iru donaţii, acum.) Poţi apoi să-ţi arunci tot bagajul emoţional, deoarece nu mai are niciun scop. A avut un scop la un moment dat, iar acel scop a fost ca tu să-ţi dai seama că întregul univers le iubeşte.

Indicatoare de drum către creştere

Aşa cum am menţionat, cea mai bună cale de a te împiedica să te rătăceşti în astral este prin rezolvarea dependenţelor inie. în mod ironic, „rătăcirea” însăşi încearcă să te ajute să faci locmai aceasta, adică să-ţi rezolvi dependenţele. îţi arată exact care îţi este dependenţa, astfel încât să o poţi rezolva. Reali- Intea încearcă şi ea să-ţi arate acelaşi lucru, dar, aşa cum am menţionat anterior, lucrurile se manifestă mai repede în astral decât în fizic. Cauză şi efect sunt adesea atât de depărtate, că e loarte dificil de văzut ce produce și din ce motiv. Dar din fericire, mulțumită abilităţilor tale de proiecţie astrală, ai acum capacitatea de a identifica natura dependenţei tale, lăsându-ţi dependenţa să-şi arate adevărata faţă în astral.

Sâmbătă, 22 iunie 2002

Soluţie

Iau două kava-kavas pentru relaxare (aceasta e prima dată când iau kava) şi îmi dau cu nişte loţiune pentru calmare pe încheieturile mâinilor înainte de a adormi la 11.30 p.m. Barb pune cristale de cuarţ în jurul patului. Visez că eu şi încă un tip suntem pierduţi într-o zonă de pădure uscată. Poate că ne ascundem de cineva care ne urmăreşte. Găsim un cuib de pasăre. Cum murim de foame, hotărăsc să fur două ouă din cuib. Celălalt tip e de părere că e păcat să luăm vieţile a două

păsări. Şi eu cred la fel, dar trebuie să o fac pentru a supravieţui.

Mai târziu în vis, sunt aşezat lângă o trecere peste calea ferată cu un grup de oameni. Facem ceva important, dar nu-mi pot aminti ce anume. Poate filmăm un film, fiindcă şi actorul Dan Akroyd e acolo. Sau poate doar îndrumăm maşinile să treacă în siguranţă peste calea ferată. Sunt multe maşini. Au venit oare ca să privească la filmare?

Dintr-o dată izbucneşte o furtună electrică. Nori negri se formează deasupra noastră. Vedem un mic mănunchi de fulgere albastre în nori. Explodează apoi şi plonjează în jos către sinele de tren ca un mare trăsnet. Pot spune că nu e o furtună obişnuită. Fulgerele se comportă aproape inteligent. Hotărâm că trebuie să plecăm de acolo cât mai repede. Cineva strigă: „Trebuie să plecăm, acum!”. Sunt tocmai pe punctul de a pleca, dar pe urmă mă gândesc că ar fi interesant să rămân şi să văd ce se întâmplă. Undeva în minte ştiu că e doar un vis.

Un al doilea mănunchi albastru se formează în nori. Loveşte chiar lângă mine! Se aud pocnituri puternice când distruge vagonul de cale ferată în care stau. Trăsnetul se împarte în două ramuri, iar una dintre ele mă loveşte. îi simt energia albastră pătrunzându-mi în piept. Totul încremeneşte. Timpul se scurge cu încetinitorul. Văd imagini din trecut. Mă aflu în pântecele mamei. Văd un chip de copil şi ochii lui negri. Să fie oare geamănul meu? Oare părinţii mei au avut gemeni şi mie nu mi-au spus niciodată? Sau poate chipul pe care-l privesc este al meu? Mor oare? Ştiu că visez, dar poţi oare muri în vis? Nu vreau să mor, astfel că hotărăsc să mă retrag în avatarul meu din vis, cel care zace nemişcat lângă calea ferată. Rememorarea imaginilor încetează.

Visul se transformă într-o proiecţie astrală. Mă găsesc prin în jocuri sexuale. îmi place libertatea de a crea aceste

situaţii sexuale. Apare apoi un spirit călăuzitor care-mi spune să încetez cu plăcerile sexuale fiindcă trebuie să-mi vorbească. In ciuda acestui avertisment, mai continuu puţin. După o vreme îmi dau seama că n-am nevoie de sex. Realizez că aş beneficia mai mult din explorare. încetez cu jocurile sexuale. Sunt mândru că am acest control asupra gândurilor mele.

Mă găsesc în grădina unui orfelinat. Sunt meri și o pajişte verde. Văd mulţi copii fericiţi care locuiesc în acest orfelinat. Ghidul se află alături de mine. îl întreb: „Dacă eşti cu adevărat un spirit călăuzitor, care-i următorul meu pas în viaţă? Ce-are trebui să fac în continuare? „. Râde și-mi spune: *„Viaţa ta este exact cum ţi-o faci. O creezi din mers. Nu există vreun pas următor prestabilit”.*

Sunt pur și simplu uimit de această revelaţie. Viaţa nu e planificată dinainte! Mă simt liber, eliberat de sub povara conceptelor de destin şi soartă. Discutăm o vreme. Pe urmă cobor în josul străzii. La colţ, două fete de la orfelinat joacă UNO, jocul de cărţi. Mă alătur. La un moment dat trebuie să ridic o grămadă de cărţi şi îmi dau seama că n-am cum să câştig. Fără vreo şansă de-a câştiga, am prea puţine motive să rămân, astfel că le spun adio şi mă duc pe cea de-a doua stradă.

Strada aceasta are un rând lung de magazine. Intru într-unul dintre ele, în care simt că am mai fost, poate într-un vis. Găsesc secţiunea cu jocuri pe calculator şi caut jocuri care mi-ar putea plăcea. E un joc cu piraţi intitulat „1720”. în vreme ce plutesc prin magazin, câţiva oameni mă privesc şi mă întreabă dacă mi-e bine. Ştiu că, fiindcă sunt vizitator pe tărâmul lor, par palid şi puţin transparent pentru ei. Le spun că mă simt perfect. La un moment dat fac un „Ooooooo-ooooooooo”, ca o fantomă și, spre surpriza mea, altcineva replică cu un alt „Ooooo-oooo! „. Cred că acest sunet trebuie să

vină din realitatea fizică din jurul corpului meu. (Mai târziu, după ce mă trezesc şi o întreb pe Barb, ea îmi spune că n-au fost niciun fel de sunete provenind dinspre trupul meu fizic ori dinspre al ei.)

Găsesc un mare pachet învelit în hârtie roşie şi care conţine kitul Ejay hip hop pentru preţul de 390 de coroane suedeze, care în aparenţă are tot ce ai nevoie, de la compus muzică la ars CD-uri şi imprimat etichete. Sunt familiarizat cu Ejay, dar n-am văzut în realitatea fizică un kit la fel de complet. Privesc peste umăr ca să mă asigur că nu mă vede vreun angajat al magazinului şi pe urmă îl deschid. Conţine o grămadă de plicuri pentru CD-uri.

Au textul „Lice MT" imprimat pe ele. Acela trebuie să fie numele de marcă.

In vreme ce ies din proiecţie, am o viziune a maşinii lui Barb tractate de poliţie. Maşina are excremente de animal pe scaunul din faţă. Sunt apoi pe deplin treaz în patul meu. Proiecţia a durat mai bine de o oră.

Notă adăugată la 1 august, 2003: Aprilie, zece luni mai târziu şi la trei state distanţă, maşina lui Barb se opreşte în Tucson. Câţiva ofiţeri de poliţie din Oro Valley sunt suficient de drăguţi să oprească şi să încerce să o ajute (kudos pentru poliţiştii din Tucson). Când verifică motorul, găsesc un cuibuşor de şoareci pe baterie (ştiam că sunt şoareci în maşină, dar credeam că i-am evacuat pe toţi) şi excrementele aferente în scaunul pasagerului din faţă. După ce poliţiştii renunţă şi pleacă, remorcăm maşina la cel mai apropiat service.

Continuarea vindecării

Pentru a reacapitula, există două motive pentru care mintea creează obiecte cu caracter adictiv (de exemplu, un obiect sexual) în astral: 1. Obiectul adictiv oferă temporar o

satisfacţie minţii, şi 2. Obiectul ee alertează cu privire la adicţie astfel încât să o rezolvi (dacă decizi asta). Mintea doreşte să fie liberă de adicţii.

Capitolul de faţă și cel precedent demonstrează importanţa eforturilor de a avea o minte deschisă şi liberă. Percepţia unei lipse de iubire creează traume. Trauma poate fi ceva rapid, asemenea unui accident de maşină, sau poate fi o problemă de familie complicată, care poate rămâne nerezolvată vreme de mai mulţi ani. Desigur, dacă taică-tău te plesneşte peste cap în lâecare week-end, atunci vei crede că nu te iubeşte. Lipsa percepută de iubire creează o traumă. In ciuda acestui abuz, tatăl lău se poate să te iubească foarte mult, dar acest lucru n-are relevanţă: Ceea ce *percepem* produce traume, indiferent cât de aproape sau de departe am fi de ceea ce s-a întâmplat efectiv.

Amintirile traumatice sunt, în interesul sănătăţii tale menlale, ascunse în subconștientul tău. De aceea e atât de complicat să găseşti cauza unei dependenţe. în timp, subconştientul formează o dependenţă pe baza amintirilor traumatice. Dependenţa este astfel creată în mod specific pentru a te ajuta să obţii dragostea pe care simţi că ai pierdut-o în cursul traumei suferite. Când realizezi că e posibil ca deja să fi obţinut dragostea ii ceea, dependenţa se poate dizolva.

Totuși, în cazuri grave, dependenţa poate persista, chiar dacă diminuată, fiindcă dependenţele sunt la fel de încăpăţânate ca şi oamenii. Atâta vreme cât amintirile traumei rămân la locui lor, va exista un stimulent care să păstreze dependenţa vie. Prin urmare, amintirile traumelor reprezintă obstacole. Acestea creează limitări în calea călătoriilor astrale, dar şi a vieţii noastre; adică până ce luăm în mod conștient controlul procesului de vindecare și

aducem la lumină amintirile.

Pentru a vindeca o dependenţă, este necesar să explorăm amintirile unei traume şi să înţelegem modul în care ele se relaţionează cu dependenţa noastră actuală. Acest lucru s-ar putea să presupună mult efort, dar cu siguranţă merită strădania noastră. După ce am găsit cauza, dependenţa va dispărea probabil, deoarece în momentul în care înţelegem dependenţa, aceasta îşi pierde scopul de a fi, care este acela de a ne avertiza asupra prezenţei unei traume, analog cu modul în care înţelegerea cauzelor unui război aduce pacea. Dependenţa nu are putere asupra noastră decât atâta vreme cât se află în subconştient. Odată cc observăm în mod conştient dependenţa şi cauza sa, aceasta încetează să mai funcţioneze.

Când rezolvăm o dependenţă, nu am rezolvat doar o inconvenienţă, ci de asemenea am crescut ca oameni în mod substanţial. Găsirea şi rezolvarea dependeţelor noastre este cea mai rapidă cale către învăţarea accelerată şi către creştere spirituală. Uneori, rezolvarea unei dependenţe este un element esenţial în continuarea existenţei. Dependenţele pot fi esenţiale chiar şi pentru supravieţuirea speciei umane. Atâta vreme cât noi vom continua să negăm faptul că, în calitate de specie, avem probleme rămase nerezolvate, vom continua să distrugem planeta care ne suportă, săpându-ne astfel singuri mormântul comun.

Aşa cum am mai menţionat la începutul acestei discuţii, nu am inclus aceste capitole în carte din pur amuzament. Acest tip de autovindecare este de o imensă importanţă pentru noi toţi. Dependenţele au un rol important nu doar în astral, ci de asemenea în întreg procesul nostru de creştere personală. Ele sunt asemenea unor alarme, care ne avertizează: „Hei, avem o problemă aici,

care trebuie rezolvată IMEDIAT!”. Dacă depen- (lenţele nu s-ar fi format niciodată, n-am fi bănuit nicicând că ducem cu noi cicatricele unor traume care au nevoie de a fi vindecate. Desigur, acelaşi efect poate fi obţinut negând existenţa dependenţelor şi prefacându-ne că totul e bine.

O minte nu poate evolua atâta vreme cât neagă existenţa amintirilor dureroase. Nu putem evolua din punct de vedere spiritual decât dacă îndrăznim să înfruntăm fiecare parte din noi. în partea întunecată a naturii noastre, ca fiinţe umane, acolo unde se ascund durerea şi întristarea, în chiar locul în care ne e groază să privim, se află cheia fericirii şi a frumuseţii. Atunci când îndrăznim să înfruntăm acea parte întunecată şi să o aducem la lumină, suntem gata pentru o viaţă mai bună. Primul pas însă, să ne confruntăm cu înseşi lucrurile care sunt ascunse tocmai fiindcă sunt prea dureroase spre a fi confruntate il¡rect, acesta este printre cele mai dificile lucruri pe care le poate înfăptui cineva. E testul final al voinţei.

în cele din urmă alegerea se rezumă la a trăi pentru a evita durerea sau a trăi pentru a rezolva cauzele durerii. Putem să ne alegem singuri atitudinea. Dacă dorim să evităm durerea, e posibil să avem vieţi bune, dar nu vom putea să ne dezvoltăm ca fiinţe. Vom trăi negând, prefacându-ne că amintirile traumatizante nu sunt acolo, iar în termeni de creştere spirituală nu vom fi realizat nimic. în cel de-al doilea caz, vă puteţi imagina liăind fără durerile trecutului, fără tristeţe în prezent, fără grijă faţă de viitor? Gândiţi-vă la acest lucru şi astfel: Când v-aţi înfrânt durereile şi temerile, acestea nu mai există. Veţi fi în sfârşit liberi.

firile vechilor dureri să iasă la suprafaţă. Orice lucru de care te lemi să-l mai trăieşti, orice lucru despre care regreţi că l-ai lăcut şi orice-ţi doreşti să nu se mai repete.

2. Când amintirile dureroase ies la suprafaţă, trăieşte-le. Lasă-le să se deruleze. Nu le bloca. Nu încerca să le ţii la o parte.
3. încearcă doar să trăieşti experienţele. Fii doar observator. Nu te interpune atunci când ele se derulează. Nu încerca să-ţi dai seama de ce încă le mai porţi cu tine, cât de rău te-ai comportat, ce-ar fi fost mai bine să faci sau cum vei evita ca situaţii similare să apară în viitor.
4. Când s-au derulat complet, ceea ce-ar putea dura orc întregi, relaxează-te şi bucură-te de linişte. Te-ai descurcat bine.
5. încearcă să intuieşti despre ce-a fost vorba în amintirile pe care le-ai urmărit. Ce-au încercat să-ţi spună? Se mai află încă în subconștientul tău dintr-un motiv anume. Se află acolo pentru a-ţi comunica ceva despre tine.
6. Ceea ce încearcă să-ţi spună nu trebuie neapărat să fie ceva rău. De fapt, natura acestor amintiri este aceea că ele caută să evidenţieze mai degrabă lucruri bune şi nu rele. Fac referire la lucruri rele doar pentru a-ţi atrage atenţia.
7. Nu-ţi utiliza în exces mintea analitică, deoarece n-are nicio idee de ce subconștientul reacţionează aşa cum o face. Foloseşte-ţi în loc intuiţia.
8. încearcă să simţi intuitiv cum se relaţionează amintirile cu lista ta de dependenţe. Există oare o dependenţă care e destinată să prevină acte similare celor comise de tine ori de altcineva în amintirile tale? Dacă da, acele amintiri pot fi cauza existenţei acelei dependenţe.
9. Ar putea dura câteva săptămâni să înţelegi cauza acelor vechi dureri. Fă acest exerciţiu cât de des

rezişti, fără a deveni depresiv. De fiecare dată când execuţi acest exerciţiu, înţelegi un pic mai bine ceea ce se întâmplă înăuntrul tău; de fiecare dată când îl efectuezi, devii un pic mai liber şi te simţi puţin mai bine.

Fără îndoială, evoluţia spirituală este scopul cel mai plin de recompense în viaţă. Evoluţia minţii ar trebui să fie prioritatea numărul unu. Toţi profeţii au subliniat asta, iar religiile oficiale sunt, se presupune, create exclusiv în acest scop. N-ai insă nevoie de religii sau de vreun gura atunci când ai dependenţe, căci dependenţele sunt prin ele însele învăţători. Fie că-ţi vine sau nu să crezi, dependenţele sunt acolo pentru a te ajuta. Iile sunt pietrele care-ţi jalonează dramul, indicându-ţi exact care ar trebui să-ţi fie următorul pas. Fără ajutorai lor, n-ai fi avut parte de creşterea spirituală pe care exerciţiul de mai sus te poate ajuta s-o dobândești.

Următorul lucru pe care-ar trebui să-l faci, ca un gest de a pune lucrurile în ordine, este să ajungi la ceea ce a produs irauma de la bun început. Dacă trauma a fost produsă de lipsa tic iubire, înţelege atunci că ești iubit de tot ceea ce poartă o conştiinţă şi că nu ai nevoie să încerci să cauţi dragostea. Dacă dependenţa a fost creată de faptul că fratele tău mai mare ţi-a furat acadeaua când erai mic, atunci pentru numele lui Dumnezeu, du-te şi cumpără-ţi o tonă de acadele doar pentru tine.

Claritate acum!

Dacă ţi se întâmplă să proiectezi într-o zonă din astral în eare nu poţi vedea (cu alte cuvinte nu ai informaţii vizuale), poţi folosi comenzi de tipul *„Claritate acum!”* sau *„Mai clar, mai clar, mai clar!* Vei începe imediat să primeşti informaţii vizuale. Ţi se va părea că ochii îţi încep brusc să funcţioneze **după** o perioadă de orbire. Dintr-o dată vei fi capabil să vezi ce-i înjurai tău.

Exerciţiu: „Claritate acum!”

1. Proiectează în astral folosind una dintre tehnicile des-«i ise în Cercul precedent.

\, ’: V;/.

poţi trece printr-un zid. Acest lucru mă ajută uneori să îmi pierd vederea.

3. Dacă constaţi că nu ai informaţii vizuale, comandă ***Claritate acum!***

4. După comanda aceasta ar trebui să aveţi informaţii vi zuale din belşug. Dacă nu se întâmplă acest lucru, continuaţi cu ***Mai clar... mai clar... mai clar!***

Puterile tale creative

Dacă proiectezi într-o lume astrală preexistentă, acea lume va fi ceea ce vei vedea. Dar dacă proiectezi într-un vid astral, înainte de a comanda claritate, nu e nimic de văzut. Asta dă impresia de orbire. Atunci când n-ai deloc informaţii vizuale, poţi presupune că nu există niciun fel de obiecte de vreun fel, care să poată fi văzute.

Comanda privitoare la claritate va produce apariţia în existenţă a unei întregi lumi, izvodită din nimic. Comanda *Claritate acum!* nu este o comandă care să producă clarificarea, limpezirea ochilor tăi astrali, deşi iniţial era destinată acestui scop. în loc de aceasta, comanda este un ordin direct dat subconştientului tău să informeze mintea conştientă despre ceea ce te înconjoară. Nerăbdător de a se conforma comenzii respective, subconştientul iese în exterior şi simte… nimic! deoarece, la urma urmelor, te afli într-un gol. Zăpăcit de această situaţie, subconştientul încearcă să dea un sens celor ce te înconjoară. Pentru noi, fiinţele fizice, conceptul de gol este prin forţa lucrurilor dificil de conceput. Suntem atât de obişnuiţi să avem obiecte în jurul nostru, obiecte pe care să le privim şi pe care să le

atingem mereu, că nu ştim cum să ne comportăm atunci când constatăm că nu sunt acolo.

Subconştientul îşi spune: „Ştiu c-am ieşit din trap şi aşa mai departe, dar chestia asta tot e superciudată. Nu înţeleg unde mă aflu. Hei, ultima dată eram în dormitor, aşa că poate încă mă mai aflu acolo?”. Acest scurt gând este de fapt tot ceea ce este necesar pentru a crea efectiv o lume astrală care seamănă dormitorului tău până la cel mai mărunt dintre detalii. Subconştientul trece în revistă toate amintirile tale cu privire la dormitorul tău, spre a decide dacă într-adevăr te afli acolo. încearcă să compare aşteptările amintirilor tale cu privire la cum arată camera ta, cu împrejurimile efective.

în mod ironic, făcând asta, subconştientul creează de asemenea un corespondent astral al tuturor obiectelor din dormitorul tău. Acest proces nu durează decât câteva milisecunde. I trase, poţi vedea în dormitorul tău, dar numai fiindcă tocmai 1- ai creat din nimic, nu fiindcă ochii tăi astrali au început să funcţioneze. N-ai avut de fapt nicicând vreo problemă cu ochii.

Miercuri, 21 martie 2001

Tentativă de confirmare a unei EEC

Mă culc la 3 a.m. Deşteptătorul mă trezeşte la 7.15 a.m. Mă relaxez vreme de vreo 30 de minute sau cam aşa, până ce corpul meu adoarme. Mintea mea alunecă spre somn. Când mă aflu aproape de somn, încerc şi reuşesc o experienţă extracorporală. Intru şi ies din corp de vreo zece ori. Atracţia către trupul meu e atât de puternică încât nu pot sta afară mai mult de zece secunde odată.

Totul arată exact ca în realitatea fizică, mai puţin faptul că totul vibrează uşor. Culorile sunt mai aprinse, iar textura mobilierului este mai intensă decât în realitatea din stare de trezie, dar e de aşteptat din moment ce nu-mi folosesc

simţurile l'izice tocite.

Am pregătit un mic test care va verifica dacă plutesc cu adevărat în afara trupului meu fizic, dar în spaţiul fizic. Am pus pe birou o broşură necitită, cu textul îndreptat către perete. Dacă pot citi textul când sunt în afara trupului, voi fi convins că EEX este reală. (Notă: Acest experiment a avut loc în „zilele vechi", pe vremea când încă mai credeam că fizicul este singura realitate adevărată.) Plutesc către birou.

Când ajung la broşură, aceasta a căzut cu faţa în jos şi nu pot citi textul. Mă gândesc că cineva a trecut pe lângă ea şi trebuie că broşura a fost suflată de curentul de aer stârnit. Sunt furios că un eveniment atât de simplu mi-a distrus experimentul. Eforturile mele de a ieşi din corp au fost irosite. (După ce mă trezesc, verific broşura. E în continuare în picioare, aşa cum am lăsat-o. EEC nu a avut loc în camera mea. Fie a avut loc într-un duplicat astral asemănător unui vis al camerei mele, unde mintea mea a făcut ca broşura să cadă, fie am visat totul. N-am avut impresia c-ar fi fost un vis, totuşi.)

Intr-una dintre „ieşiri" plutesc în jos către subsol. Un vecin spală. Singura problemă e că în realitate casa nu are niciun fel de subsol. în alt episod, plutesc prin tavan în camera vecinului de deasupra. In vreo două altele, mă înapoiez şi-mi privesc trupul. Văd trupul zăcând în pat, încovrigat în poziţia fetală. în realitate, ştiu că trupul meu e întins pe spate, deoarece aceasta e poziţia corporală pe care o folosesc cel mai adesea înainte de a ieşi din trup.

Atunci când ne dăm seama că dorind să vedem un loc din astral, creăm o *replică* a acelui loc şi nu ne mutăm acolo, obţinem controlul asupra minţii noastre, şi pe cale de consecinţă asupra călătoriilor astrale. înţelegând în mod conştient procesul de creare din astral, subconştientul

realizează că ceea ce face el (crearea de replici) nu este ceea ce ne dorim noi de fapt. Să te plimbi într-o lume pe care-ai creat-o singur poate fi drăguţ, în cele mai multe dintre cazuri însă, ne distrage de la ceea ce vrem să facem cu adevărat. Subconştientul îşi schimbă apoi modul de funcţionare. *Claritate acum!* încetează prin urmare să mai funcţioneze. După ce se întâmplă aceasta, replicile astrale nu ne vor mai înşela facându-ne să le confundăm cu locuri reale (dacă există un asemenea lucru ca locurile reale).

Modul în care subconştientul îşi schimbă modul de funcţionare ne afectează de asemenea şi vieţile fizice, deşi cei mai mulţi dintre oameni nu comandă *Claritate acum!* în fizic. Suntem atunci capabili să vedem lucruri pe care anterior nu le puteam vedea. Fizicul este asemănător lumii astrale în multe privinţe. Ne creăm mediul înconjurător cu ajutorul minţii subconştiente atât în fizic, cât şi în astral. Când modificăm modul în care creăm în astral, schimbăm modul în care creăm în fizic. Dacă reuşim să suspendăm actul de creaţie în fizic, fie şi numai pentru câteva secunde, permitem altor lucruri să-i ia locul, lucruri pe care în societatea modernă le numim efecte paranormale.

Simţuri astrale

S-ar putea să vă întrebaţi de ce ochii, fiind simţuri fizice, funcţionează într-un mediu ambiant nonfizic, cum este astralul. Informaţia de ordin vizual, poate fi oferită de o mare varietate de simţuri, printre ele fiind ochii noştri fizici şi ceea ce numim imaginaţie, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. In afară de fabricarea de obiecte, imaginaţia este capabilă să vadă lucruri pe care ochii fizici nu le pot vedea şi să facă ca informaţiile vizuale să prindă viaţă. Ochii fizici, pe de altă parte, sunt un echipament destul de lipsit de rafinament, oferindu-ne doar informaţii vizuale brute. Trebuie să ne

folosim imaginaţia pentru a completa informaţia ce lipseşte. Atunci când interac- (ionăm cu astralul, implicăm pe deplin mecanismul vizual în procesul imaginativ, fiindcă nu ne purtăm cu noi pretutindeni ochii fizici.

Toate celelalte simţuri fizice pot fi înlocuite de imaginaţie. De exemplu, o presoană care a orbit, după ce a văzut o perioadă, continuă să vadă în minte imagini ale obiectelor şi emoţiilor. O persoană invalidă ce a fost cândva sănătoasă simte încă senzaţia plimbării în mintea sa. O persoană cu acromie sesizează încă diferenţele dintre culori.

Rezultatul este acela că atunci când proiectăm la distanţă de simţurile noastre fizice, aşa cum se întâmplă când proiectăm în astral, informaţiile senzoriale oferite de imaginaţie devin atât de intense şi de complete, încât suntem uimiţi de ceea ce experimentăm. în jurnalul meu de proiecţii astrale, descriu adesea textura unui obiect astral ca fiind *extrem de reală.* Ceea ce vreau să spun prin aceasta este că textura, aşa cum este ea simţită tactil de imaginaţia mea, pare atât de intensă încât depăşeşte cu uşurinţă orice îmi pot oferi simţul meu fizic al pipăitului.

Aceasta pare să fie adevărat nu doar pentru simţul tactil, ci de asemenea pentru restul simţurilor. îmi amintesc că am mâncat cozonac cu banane în astral în urmă cu câteva luni. Deşi se prea poate să nu-mi fi umplut stomacul (e cea mai grozavă dietă de slăbit), aroma, moliciunea şi textura sa au fost mai bune decât aş fi putut să le simt în oricare restaurant fizic.

Cu toate acestea, în astral, impulsurile senzoriale de gust nu sunt obligatorii. Dacă nu eşti vreu fan al prăjiturii cu banane, imaginaţia nu trebuie să-ţi ofere şi gustul ei. în plus, nu exită nicio regulă care să spună că prăjitura cu banane trebuie să aibă gust de prăjitură cu banane în astral, căci

mediul ambiant în astral este subiectiv în cel mai înalt grad (sau personalizat, dacă vă place mai mult expresia). Eu unul spun întotdeauna: „Gustul prăjiturii cu banane e pe limba celui care o gustă”.

De asemenea, nu este nevoie să primim informaţii vizuale în astral decât dacă dorim o experienţă vizuală. Cu toate acestea, utilizarea informaţiilor senzoriale care imită simţurile fizice vă va face să vă simţiţi mai bine pe parcursul călătoriilor în astral, acesta fiind şi motivul pentru care subconştientul le foloseşte.

Simţuri astrale extraordinare

Există multe simţuri încă netrezite în fizic, simţuri corespunzătoare cunoaşterii şi intuiţiei, care ne permit să simţim dincolo de spaţiu, timp şi de alte dimensiuni. Ele pot fi dezvoltate în fizic, dar e mai simplu şi mai rapid să le accesăm în astral. Ele ar putea să ne ofere mai multe informaţii decât simţurile comune. Folosiţi-le în astral odată ce vă simţiţi confortabil să vă suspendaţi simţurile obişnuite.

Exerciţiu: Percepţie extrasenzorială

1. Proiectează în astral.
2. încearcă să găseşti din nou acel vid vizual ca în exerciţiul precedent.
3. Relaxează-ţi mintea.
4. Concentrează-te pe centrul fiinţei tale astral (sau pieptul astral).
5. Linişteşte-ţi orice gânduri.
6. Opreşte orice fel de dialoguri interioare:
   - Comandă-ţi: **„Raţionalitate oprită!”**
   - Comandă-ţi: **„Dialog interior oprit!”**
7. Aşteaptă semnale provenind de la simţurile alternative in tăcere.
8. ________________________________ Când te

înapoiezi în fizic, ceea ce ai perceput va fi probabil dificil de descris într-un limbaj uman, la fel cum visele pot fi uneori indescriptibile. Nu trebuie însă nici să descrii şi nici să analizezi nimic în vreun fel, pur şi simplu să-ţi aminteşti sentimentul generat de informaţia primită.

Adevărul este că simţuri precum văzul, auzul sau pipăitul sunt de prea mică valoare în astral. Ceea ce contează în starea **de** extracorporalitate, nu e cât de bine percepi un obiect. Ceea ce contează este cât de limpede îţi e mintea, nivelul ei de prezenţă şi de luciditate. Când ceri claritate, n-ar trebui să ceri limpezime pentru ochi, ci pentru minte.

Atracţie fizică Luni, 19 martie 2001

EEC matinală

Trebuie să stau treaz toată noaptea pentru a scrie un referat, astfel că nu reuşesc să dorm decât trei ore, de la 5:00 la 8:00 a.m. După ce mă trezesc, mă duc la universitate pentru a preda referatul. Când mă întorc, mă aşez în pat, îmi îndrept atenţia către al treilea ochi, şi aştept să intru în starea trup adormit / minte trează. Aceasta e prima mea sesiune de dimineaţă. Durează aproximativ 40 de minute. încep să picotesc. Când mă trezesc din unul dintre scurtele mele vise, simt că trupul meu e adormit.

Efectuez de câteva ori tehnica de plonjare (mă scufund rapid în timp ce expir). încep vibraţiile. Mă gândesc: „Hei, ce uşor e! „. Mai încerc de câteva ori şi dintr-odată simt că plutesc în jos cu adevărat. Plutesc în jos şi în afară. Pot să văd. Camera mea nu arată la fel ca în fizic, dar toate lucurile despre care cred că sunt importante se află acolo.

Stau în picioare cu spatele către trupul meu. Pot vedea scurtă vreme şi firul de argint. (Gândindu-mă mai bine, cred că imaginaţia mea a fabricat un fir care părea să fie legat de conştienţa mea, fiindcă am căutat intenţionat firul de argint,

îmi doream să-l văd, astfel că imaginaţia mea s-a conformat.) Sunt atras înapoi în trup. Mă oblig prin voinţă să mă deplasez până la birou. încerc să mă ţin de birou, dar mâinile nu-mi funcţionează. Hotărăsc să fug de absorbţie părăsind camera. Mă oblig prin voinţă să mă deplasez către uşă, care nu se află însă la locul ei. E mai aproape de birou decât în lumea fizică.

Plutind prin uşă, îmi pierd vederea. Am intrat probabil într-un vid. Plutesc orbeşte în josul a ceea ce cred că este coridorul. Prietena mea, care se află alături de mine în pat, face o mişcare uşoară, iar atracţia către corpul meu sporeşte. Imi doresc să merg la universitate, astfel că încep să plutesc în direcţia aceea, dar atracţia către corpul meu este prea puternică. Mă trezesc în corp şi-mi deschid ochiul stâng. Corpul mi-e paralizat, iar glezna stângă arde precum focul. încerc o a doua EEC, dar trupul meu nu pare a fi în starea potrivită pentru asta. Estimez că întreaga experienţă trebuie să fi durat circa 25 de secunde.

Unul dintre lucrurile pe care le veţi observa pe parcursul primelor proiecţii astrale este forţa cu care corpul vostru fizic vă trage înapoi. Corpul fizic *nu vă trage,* în sensul propriu al cuvântului, ci vă *cheamă.* Mintea subconștientă nu este obişnuită să fii conştient şi să lipseşti din trupul fizic în acelaşi limp. Pe baza unui vechi obicei, crede că atunci când eşti conştient, locul în care trebuie să te afli în mod normal este corpul fizic. Prin urmare, subconștientul comandă corpului să le cheme înapoi. Tu detectezi semnalul corpului şi îţi redirecţionezi conştienţa imediat către corpul fizic, unde „te trezeşti". Acest fenomen ar putea arăta ca și cum corpul fizic te-ar suge prin spaţiu, dar de fapt e doar o modificare a conștienţei.

Divizarea minţii

Deoarece suntem fiinţe multidimensionale, capabile de

a exista în mai multe dimensiuni şi locuri simultan, o parte a conştienţei tale poate decide să rămână în astral în vreme ce restul este chemat înapoi în trup. Ai putea avea sentimentul că le afli în acelaşi timp în mai multe locuri, şi că eşti conştient de loate acele locuri; sau ar putea părea ca şi când conştienţa ţi-ar sări foarte rapid între acele locuri. Ca o a treia alternativă, partea din conştienţă care se află încă în astral, ar putea rămâne acolo neobservată de tine, dar ar putea mai târziu să-ţi „cheme” partea conştienţei aflate în fizic, moment în care vei fi de asemenea „absorbit” în astral pentru a fuziona cu partea deja proiectată a fiinţei tale. Proiectorul astral Robert Bruce numeşte acest fenomen *divizarea minţii.*

Miercuri, 22 octombrie 2001

Scurtă proiecţie

In vreme ce adormeam noaptea trecută, m-am vizualizat întorcându-mă de la şcoală aşa cum făceam în urmă cu şapte ani. Acum abia m-am trezit şi stau în pat aşteptând să adorm din nou. Simt o uşoară mişcare în trupul meu astral. Atunci îmi dau seama, sunt gata să-mi părăsesc trupul. Mă relaxez şi-mi conduc conştienţa afară prin creştetul capului. Plutesc în jos şi mă trezesc undeva în astral. Ştiu exact ce-am plănuit să fac: să învăţ să-mi cresc şi să-mi scad frecvenţa energetică şi să creez folosindu-mi gândul.

Pot să spun că proiecţia este instabilă. Ştiu că pot fi trimis înapoi în trup rapid, în orice clipă. Cred că trebuie să mă fixescăzându-mi frecvenţa. Mă gândesc; îmi cobor frecvenţa. Asta a fost o greşeală. Sunt aruncat înapoi în corpul meu fie fiindcă frecvenţa mea e prea scăzută, fie datorită zarvei pe care o face prietena mea. Au trecut doar aproximativ cinci secunde de când am ieşit din trup.

Ce e interesant este că eram într-o stare pe care n-am

recunoscut-o ca precedând o EEC. Nu eram paralizat. N-am simţit niciun fel de vibraţii sau gâdilături. Singura diferenţă faţă de o stare fizică a fost aceea că mintea mea era desincronizată faţă de trup. Aveam o senzaţie de plutire în zona capului. Am crezut la început că era doar greaţă de la mahmureală (deşi nu petrecusem în noaptea dinainte). Capul miera înconjurat de o bulă de energie. Ce anume declanşează o EEC? Evident, nu e starea trup adormit / minte trează. Cred că pot să ajung din nou în starea aceea fără prea multă muncă.

O jumătate de minut mai târziu, mă aflu brusc în ochiul minţii mele plimbându-mă pe mijlocul unei străzi. Conştienţa mea e proiectată pe strada aceea, dar n-am ieşit din trup. Sunt complet racordat la această parte a conștientei mele. Cealaltă parte care stă încă întinsă în pat, în interiorul corpului meu, a dispărut pentru moment. Se poate oare ca această parte a conştienţei mele să fi rămas afară în vreme ce partea asupra căreia m-am concentrat în cursul EEC a fost trasă înapoi în trup?

Strada arată la fel ca orice stradă de pe Pământ, dar e atâta frumuseţe, că mi se pare că trebuie să fie undeva, pe un plan ceva mai înalt. Sunt acolo clădiri mari, minunate. In planul fizic, ar fi fost urâte. Sunt și copaci obişnuiţi, dar aici arată fantastic. Totul are culori puternice. Cobor în continuare pe stradă. Nu se vede niciun om. Intru într-o zonă de port, unde proiecţia se încheie.

Motivele pentru care eşti chemat înapoi

Să fii chemat înapoi în trup prematur poate fi foarte frustrant atunci când îţi doreşti de fapt să rămâi în astral. Mi s-a întâmplat în mod repetat, până ce am început să mă întreb de ce **se** întâmplă. Iată câteva motive bune pentru care trupul tău fizic **te** poate chema înapoi:

• Mintea ta subconştientă este zăpăcită de experienţa de a **se** afla într-un mediu nonfizic şi hotărăşte să se întoarcă într-un mediu familiar, corpul tău fizic.

• Cineva îţi intră în camera fizică. Chiar dacă persoana respectivă nu face niciun zgomot, subconştientul tău se agaţă **de** prezenţa lui şi îţi alertează conştienţa.

• Cineva sau ceva îţi atinge trupul fizic. Muştele şi ţânţarii te pot înnebuni chiar şi în absenţa ta.

• Urechile tale fizice aud un zgomot deranjant.

• Corpul tău fizic se trezeşte natural, aşa cum o face după un somn normal. Din punctul de vedere al corpului fizic, o proiecţie astrală nici nu este altceva decât o perioadă de somn normal. Această trezire va fi factorul limitativ final al călătoriilor tale astrale, chiar dacă vei rezolva toate celelalte surse de perturbări.

• Ai un gând conştient sau subconştient referitor la corpul tău fizic. Proiecţia ta astrală este condusă de gândurile tale, astfel că orice îţi trece prin gând se va întâmpla. Mintea este întotdeauna responsabilă de trupul tău. Trupul urmează întotdeauna instrucţiunile mentalului. Dacă ai chiar şi cel mai scurt gând referitor la corp, corpul se va conforma alertându-şi conştienţa despre existenţa sa. Odacă ce conceptul existenţei corpului va intra în conştienţa ta în această manieră, sunt prea puţine lucruri ce se pot face spre a împiedica trupul să-şi crească tracţiunea.

• încerci să-ţi analizezi experienţa proiecţiei. Când analizezi, nu ai cum să nu compari situaţia ta curentă cu credinţele formate de experienţe vechi. Cea mai mare parte a credinţelor tale se ocupă de lumea fizică (cu excepţia rarelor cazuri în care ai o vastă experienţă astrală), astfel că analiza conduce în mod natural la gânduri subconştiente despre corpul tău fizic, ceea ce-i sporeşte tracţiunea.

• Proiectezi într-o zonă în care încă nu ştii cum să-ţi susţii conştienţa. Spre exemplu, o serie de învăţăminte religioase vorbesc despre planuri multiple ale existenţei, unul „deasupra” (în lipsa unui cuvânt mai potrivit) celuilalt, sau aranjate asemenea foilor de ceapă. Teozofia sugerează şapte planuri ale existenţei, budismul 32, hinduismul o mulţime de tărâmuri numite „lokas”, iar islamismul, şapte raiuri. în conformitate cu învăţăturile, planurile sunt variate, de la planul fizic la tărâmul zeilor, unde totul este una: inseparabil şi separabil în acelaşi timp. Planul astral este definit ca aflându-se undeva la mijloc. Ţineţi minte că acest sistem al planurilor nu este decât un model şi prin urmare poate sau nu să ilustreze adevărul (dacă va fi existând un asemenea lucru). Dacă am proiecta dintr-un plan al existenţei în altul, ar fi rezonabil să presupunem că dificultăţile în susţinerea conştienţei noastre este proporţională cu diferenţa dintre natura planului fizic (deoarece folosim în mod automat experienţa adunată în fizic atunci când călătorim în alte planuri) şi natura planului în care proiectăm.

Un ghid astral decide că e momentul să te întorci în corpul fizic. Ar putea face aceasta dacă el consideră că te implici într-o situaţie pe care nu eşti instruit să o gestionezi. Ghizii astrali pot de asemenea pregăti în mod deliberat mici lecţii as- Irale care să vă adâncească cunoaşterea despre astral ca pregătire pentru viitoarele provocări astrale. Lecţiile sunt date cel mai adesea sub forma unor elemente de distragere a atenţiei sau a unor obstacole practice care te împiedică să te orientezi în lumea ta astrală. Ghidul tău te poate trimite înapoi atunci când consideră că ai învăţat destul. Notează că e complet irelevant dacă ai reuşit să învingi obstacolele pe care ţi le scoate înainte. Obiectivul

important este volumul de experienţă câştigată din obstacol.

False treziri

Adesea, urmând unei extrageri din corpul fizic, când ţi se pare că te-ai trezit în corpul fizic, eşti încă proiectat în astral. Mai exact, te afli într-o replică astrală a dormitorului tău sau o replică a unui dormitor dintr-o perioadă anterioară din viaţa ta, in funcţie de care i se pare mai naturală minţii tale subconștiente. Aceasta este o *falsă trezire.* Este foarte dificil de spus dacă te afli într-o cameră fizică ori într-o replică astrală. Trebuie să-ţi foloseşti intuiţia ca să-ţi dai seama. Este chiar mai dificil decât a ști că visezi atunci când visezi. Desigur, ai putea vrea mobilier nou în cameră cu gândul. Dacă reuşeşti să creezi mobila aceea, ştii că te afli încă în astral. Cu toate acestea, acel;ict de creaţie poate fi posibil și în fizic. Tot ce este necesar este o minte fără îngrădiri.

Sâmbătă, 17 martie 2001

Patru false treziri

Mă trezesc alături de prietena mea. Sunt ameţit și nu pot vedea limpede. Când îmi mișc braţele, am sentimentul că și braţele mele astrale fac aceeași mișcare, doar că o jumătate de secundă mai târziu. Mă gândesc: „Uau! Pot să-mi văd corpul astrali”. Mă aflu în casa părinţilor mei. Cobor ca să privesc oglinda din hol. Fac câteva mişcări rapide cu braţele. Braţele astrale se află încă în afara braţelor fizice. Marfa!

Văd apoi alt chip în oglindă. E o femeie între douăzeci și cinci și treizeci de ani, cu chipul rotund și păr roşcat. Se întinde către mine, ca și când aş avea ceva ce vrea să-mi ia neapărat. Braţele ei trec prin mine. Ştiu că nu are un corp fizic. O privesc intens și încerc să-i atrag atenţia. Ea nu-şi dă seama că eu pot s-o văd. Ii apuc mâinile. E surprinsă că o pot vedea și atinge. Se preznită ca fiind un soi de angajat al

departamentului de relaţii cu publicul de la şcoala unde am fost elev. E ciudat, fiindcă nu-mi amintesc să fi existat o asemenea poziţie. Oricum, pare o persoană drăguţă.

Ieşim afară, în grădină. E noapte. Ea îmi spune la revedere şi se târăşte sub ceea ce pare a fi un cort de grădină căzut. Mai există un alt cort mic în grădină. Acesta e făcut din pânză de sac. Şi el e căzut, iar de sub el se iţesc afară o pereche de picioare încălţate în bocanci cazoni. Mă gândesc că probabil frate-meu o fi dat una dintre petrecerile lui nebune.

Mă trezesc apoi. Gândesc: „Ce păcat că toată faza cu braţele astrale a fost doar un vis". Sunt surprins, fiindcă visul din care abia m-am trezit părea foarte real. încerc aceleași mişcări cu braţele în altă oglindă (nu mă mai aflu în casa părinţilor mei, sunt la mine acasă). Nu se întâmplă nimic. Trebuie să fac ceva dar nu-mi amintesc ce anume. încerc să cobor din pat, dar prietena mea mă reţine. își bagă degetele în spatele meu, în joacă. Doare! Strig la ea să înceteze.

Mă trezesc apoi. Gândesc: „Destul cu falsele treziri!".

Mă trezesc apoi. Prietena mea e deja trează. încearcă să coboare din pat. O reţin, dar o împung cu degetele în joacă. O doare, așa că latră la mine să încetez. Ii explic că tocmai am avut trei false treziri uimitoare. Brusc, gura mi-e paralizată și pot doar să emit mârâituri. Sună ca un monstru. îmi atac în joacă prietena.

Mă trezesc apoi de-adevăratelea (?) în lumea fizică.

Prelungirea proiecţiei

Imaginează-te în astral, ocupându-te cu activitatea ta preferată din astral. Dintr-o dată simţi că te trage înapoi corpul lău fizic. Ce faci? Există tehnici pe care le poţi aplica în scopul de a păstra proiecţia, cum ar fi relaxarea, centrarea, păstrarea concentrării. Cu toate acestea, este dificil să rămâi suficient de calm pentru a face aceste lucruri în vreme ce eşti

tras dintr-o dimensiune în alta; sugerez în loc o tehnică ce foloseşte forţa:ictivă. Dintr-un anume motiv, o serie de mişcări sunt utile în întreruperea tracţiunii. *Rostogolirea* este în mod deosebit eficace în acest scop. Rostogolirea este similară tehnicii de ieşire prezentată mai devreme în această carte. în ambele cazuri, roslogolirea este aplicată pentru a rupe orice legături cu corpul lizic.

Exerciţiu: Rostogolirea de prelungire

1. Proiectează în astral.
2. Pluteşte de colo-colo vreme de câteva secunde pentru a ic obişnui cu noua stare de spirit.
3. Rostogoleşte-te cât poţi de repede. Adică, învârte-te ca i când ai face piruete.
4. ____ După circa 10 rotiri, ar trebui să ai un sentiment limpe- (K de rupere a oricăror legături cu corpul tău fizic. Conştienţa ia devine mai independentă de trup.
5. Legăturile încearcă să se refacă pe nesimţite, astfel ci ar trebui să-ţi formezi obiceiul de a te rostogoli la fiecare circ; cinci minute.

Din nefericire, perioada de timp dintre momentul în care apar legăturile şi până în clipa în care eşti tras înapoi în corp, este adesea atât de scurtă, încât în momentul în care începi să simţi legăturile, e deja prea târziu ca să mai reacţionezi prin aplicarea rostogolirii. Tracţiunea din partea corpului sporeşte rapid până la nivelul la care, împotriva voinţei tale, îţi deplasezi conştienţa. E uneori nevoie doar de câteva secunde pentru ca trupul să facă atracţia să devină irezistibilă. Evident, o tehnică mai bună ar fi una care împiedică apariţia de la bun început a acelor legături. Meditaţia astrală este o bună tehnică preventivă.

Meditaţia calmează în general gândurile dezordonate,

astfel încât să ne putem concentra asupra unui singur set de gânduri. Cu toate acestea, meditaţia este întotdeauna dificilă în fiic, deoarece simţurile fizice ne distrag. De câte ori n-aţi încercat să meditaţi, doar pentru a fi distrași de ceva de genul unei dureri de spate? în plus, trebuie să depunem efort şi în liniştirea sistemului nostru de credinţe, care încearcă continuu să ne convingă că avem lucruri mai importante de făcut decât să stăm degeaba (ceea ce și este meditaţia). Atunci când ne părăsim trupurile, lăsăm în urmă simţurile fizice. Nu există dureri de spate în astral. De asemenea, lăsăm în urmă cea mai mare parte a sistemului nostru de credinţe. S-ar putea spune că astralul ne oferă o conexiune lipsită de perturbări cu mintea noastră, ceea ce ne oferă posibilitatea de a ne optimiza practica meditaţiei. Dacă credeţi că meditaţia este eficientă în fizic, încercaţi-o în astral.

Faceţi exerciţiul de mai jos, mai întâi „pe uscat” (în realitatea fizică în stare de trezie) de câteva ori, astfel încât să vă amintiţi când proiectaţi în astral. Când deja v-aţi însușit tehnica pe dinafară, aplicaţi-o de fiecare dată când vă aflaţi în astral.

Exerciţiu: Meditaţie de prelungire

1. în momentul în care ieşi din trup, pluteşte în jos către podea, într-un vid.
2. încrucișează-ţi picioarele astrale (dacă desigur te decizi să ai picioare în astral) în poziţia lotus.
3. Pune-ţi palmele laolaltă (dacă decizi să ai mâini) în faţa pieptului.
4. închide-ţi ochii astrali (dacă ai hotărât să ai ochi).
5. Respiră adânc.
6. Relaxează-ţi mintea.
7. Linişteşte-ţi toate gândurile şi dialogurile interne.

8. Deplasează-ţi centrul gândirii către pieptul tău astral. Centrează-te pe piept.

9. Rămâi vreme de un minut în această stare de spirit relaxată.

10. Fă ceea ce ţi-ai propus să faci în astral.

11. Repetă meditaţia ori de câte ori îţi simţi mintea nesincronizată ori dezechilibrată în orice fel în astral

Meditaţia în astral nu doar prelungeşte proiecţia, ci de asemenea te transportă într-un mediu astral mai plin de bucurie şi mai paşnic. în astral, starea ta de spirit afectează mediul. Meditaţia este cea mai bună cale pe care am găsit-o de a aduce în cuget o stare de spirit fericită şi prin urmare este cea mai bună cale în care mediul astral poate fi afectat în mod pozitiv.

Creaţia minţii

Acum, că am realizat deja un bun nivel de autocontrol – adică putem proiecta astral fără a fi deviaţi de dependenţele noastre – putem să ne bucurăm de o deplină libertate de creaţie.

Ţi-ai dorit vreodată să poţi crea muzică fară toată tevatura de a învăţa să cânţi la un instrument muzical? în astral, poţi. Imaginează-ţi câtă muncă şi timp sunt necesare pentru a înălţa un castel fizic. în astral poţi face asta în câteva secunde. Dar să începem cu începutul.

Decorarea mediului astral

Ar trebui să fii deja familiarizat cu modul în care mintea ta conştientă şi subconştientă creează mediul astral, măcar la nivel teoretic. Pentru a recapitula, iată ce se întâmplă când ieşi din corp:

1. Conştienţa ta intră într-un „spaţiu” astral liber (conceptul de spaţiu nu este aplicabil astralului), dacă n-aveţi întâlnire programată cu un mediu astral sau lume fizică

preexistent.

2. Spaţiul îţi aparţine ca să faci tot ce doreşti. Spaţiul se va modifica astfel încât să se conformeze celor mai mici intenţii ale tale. Dacă, asemenea celor mai mulţi dintre noi, ţi-ai petrecut prea multă vreme în spaţiul fizic, te vei aştepta să vezi obiecte fizice. Aşteptările tale se vor transforma rapid în intenţii. Dacă te aştepţi să îţi vezi propria cameră fizică, spaţiul astral se va modifica arătând aşa cum te aştepţi tu să arate camera ta.

3. Oricum, dacă nu te aştepţi la nimic – şi poţi face asta înţelegând că spaţiul astral nu e spaţiul fizic şi că nu trebuie să se comporte nici măcar pe departe asemănător acestuia – spaţiul tău astral va rămâne gol. Acesta este nivelul de control asupra minţii pe care-1 căutăm. Obţinerea vidului astral poate necesita ceva antrenament; prin urmare nu te îngrijora dacă nu ai reuşit încă să-l obţii. Cu timpul vei izbuti. în orice caz, exerciţile din acest capitol pot fi efectuate într-un spaţiu gol ori într-o lume astrală plină de obiecte.

4. Atunci când spaţiul tău astral e gol, nu vei primi niciun fel de informaţii de la simţuri, nici măcar vedere. Din acest spaţiu gol, poţi crea o lume astrală care oferă şi informaţii vizuale, dacă doreşti aceasta. La fel de bine poţi crea o lume care nu dispune de informaţii vizuale. Informaţia vizuală nu este specifică astralului şi nici nu este necesară. Informaţia vizuală există în astral doar fiindcă am dorit noi să fie astfel.

Exerciţiu: Să creăm o sofa astrală

1. Ieşi din corp şi proiectează în astral.
2. Meditează asupra pieptului tău aşa cum ai făcut în exerciţiul anterior.
3. Selectează o zonă din faţa ta.
4. Gândeşte-te: **„Cred că este o sofa acolo. Da, e o sofa**

acolo. E albă".

5. Ar trebui ca în faţa ta să apară o sofa.
6. Pluteşte până la sofa.
7. Atinge sofaua. Simte-i textura cu degetele tale astrale.
8. întinde-te pe sofa. Ridică-ţi picioarele. Bucură-te vreme de un minut de creaţia ta.
9. Relaxează-ţi mintea.
10. încearcă să simţi, fără a analiza, cum a apărut această sofa.
11. Repetă exerciţiul, dar în loc de a crea o sofa, încearcă ceva diferit. Ce-ai zice de o cadă?

încercarea limitelor

Aşa după cum probabil aţi observat, sofaua v-a oferit informaţiile tactile şi vizuale cu care sunteţi obişnuit din fizic, poate chiar mai intense decât acolo. Sunt adesea uimit că texturile din astral par adesea mai tangibile fizic decât texturile fizice autentice. Poate că motivul pentru aceasta este acela că lâzicul e doar altă lume astrală, dar una cu informaţii senzoriale uşor atenuate.

Luni, 28 octombrie 2009

Ridicarea nivelului de vibraţie astral *îmi întorc privirea în sus și afirm „Am o EEC" în vreme ce adorm. Deșteptătorul mă trezește după șase ore. Petrec treaz o oră și pe urmă mă culc din nou. îmi întorc ochii în sus iarăși și repet afirmaţia în vreme ce adorm. Am două vise. Când mă trezesc, corpul îmi e paralizat.*

îmi relaxez mintea și îmi ridic corpul astral în șezut. Stau pe marginea patului cu picioarele atârnând. Nu pot vedea, dar aud un radio cântând. în realitatea fizică nu e niciun radio. Mă concentrez asupra chakrei inimii pentru a mă racorda la facultăţile de comunicare. Trebuie să aflu cum funcţionează lucrurile în astral, așa că mă antrenez făcând să

apară o canapea prin puterea gândului. Apare o canapea neagră de piele. Mă întind pe canapea şi mă odihnesc o vreme. Pare suficient de reală.

Mă plimb prin cameră. Simt podeaua cu picioarele, pare reală. Cumva ştiu că prietena mea e în bucătărie. Trec prin bibliotecă şi prin zid, un sentiment ciudat. Cobor scările, prin coridor şi intru în bucătărie. Mă arunc în aer şi plutesc către ea. O sărut şi ea zâmbeşte. Nu sunt sigur dacă mă poate vedea. Pare uşor surprinsă şi nu înţelege de unde a venit sărutul. Suflu uşor pe gâtul ei ca să o conving că nu îşi imaginează. Apoi mă trezesc brusc înapoi în trupul meu fizic.

Mă relaxez şi-mi ridic trupul astral în şezut. Sunt iarăşi orb, dar îmi revine curând vederea. Mă gândesc să mă întorc la prietena mea, dar dintr-odată mă trezesc stând în picioare în bucătăria părinţilor mei. Prietena mea stă la masă mâncând un sandviş cu castraveţi şi ardei gras. Se mai află acolo şi un spirit familiar sau personaj din vis, dar nu ştiu cine e şi nici nu mă gândesc prea mult la asta. Cred că ar fi amuzant să-mi necăjesc prietena, acum că nu mă poate vedea. Arunc o bucată de castravete pe podea. Când se apleacă să o ridice, o apuc eu şi-o arunc celuilalt tip. O aruncăm de la unul la altul de câteva ori. Pe urmă mă plictisesc.

Vreau să aflu ce se găseşte în dimensiunile mai înalte, aşa că mă trag puţin mai într-o parte. îmi comand în mod repetat: „Frecvenţa mea creşte". Dintr-odată, ceva mă înşfacă, la fel ca şi când cineva din spate m-ar trage de tricou cu putere. Sunt niţel speriat, dar îmi trece. Indiferent ce m-o fi apucat din spate, începe să alerge în jurul meu în cercuri, ţinând încă strâns spatele tricoului meu. Mă rotesc şi eu. Mă înşurubez în sus. Peisajul se schimbă. încetez rotirea. In jurul meu totul e orbitor de strălucitor. Sunt lumini albe şi turcoaz, poziţionate în straturi verticale. Nu reuşesc să desluşesc nimic

afară de lumini orbitoare. Mă gândesc: „Acest tip de schimbare de frecvenţă de obicei mă trage înapoi în corp", lucru care, desigur, mă aduce înapoi în corpul meu.

Mă relaxez din nou şi ies prin rostogolire. Vreau să mă apropii de planurile mai dense şi deci comand: „Frecvenţa mea încetineşte puţin". Nu se întâmplă prea multe. Prietena mea păşeşte în cameră şi îmi spune că vrea să facă sex. Spun: „Desigur". Dar abia începem şi sunt tras înapoi în corpul meu. Ea nu se află în camera fizică.

Poţi folosi de asemenea celelalte simţuri pentru a interac- |iona cu astralul, simţuri pe care în mod normal nu le folosim în fizic. Deocamdată, n-avem nume pentru ele. Adesea, spunem doar: „Simt asta sau aia, dar nu pot să explic". Am putea să numim asta al şaselea simţ, sau intuiţie, dar asta ar însemna să generalizăm. Aceste simţuri vor deveni utile în explorările ulterioare, dar deocamdată ne vom limita la a folosi doar vechile noastre simţuri, pentru a ne putea obişnui cu astralul şi a înţelege în ce măsură şi prin ce diferă acesta de fizic.

Exerciţiu: Mersul pe apă

1. Ieşi din corp şi proiectează în astral.
2. Meditează un minut asupra pieptului tău.
3. Selectează o zonă din faţa ta.
4. Imaginează-ţi că acolo se află o mare întindere de apă, de exemplu un lac. Aşteaptă-te să se afle acolo.
5. Descrie-ţi fiecare detaliu al lacului.
6. Lacul ar trebui să apară înaintea ta. Dacă nu, sporeşte nivelul de detalierea în vreme ce-ţi imaginezi din nou lacul.
7. Păşeşte pe suprafaţa apei.
8. Când oboseşti să mergi, ai putea dori să te scufunzi în apă.

9. Dacă cumva creaţia ta e consistentă, vei constata că poţi respira sub apă (ceea ce desigur nu te va surprinde, întrucât ştii că orice e posibil în astral).

10. Dacă n-ai furnizat niciun fel de detalii despre mediul aflat sub suprafaţa lacului, s-ar putea să te trezeşti în vid ori într-o lume complet diferită, când vei intersecta suprafaţa lacului.

Acum, fii foarte atent cui vei povesti această experienţă. Oamenii pot fi foarte paranoici, temători şi defensivi şi s-ar putea să te trezeşti pus pur şi simplu la zid. (Lucrul ăsta s-a mai întâmplat în istorie, desigur.) Dacă teoria cu privire la tărâmul fizic ca fiind doar o altă lume astrală e corectă, atunci Iisus se prea poate să fi mers pe apă. Dacă gravitaţia este doar o altă regulă indusă de credinţe pentru a ne guverna realitatea, atunci nu e niciun motiv pentru care şi altcineva să nu izbutească să elimine credinţa respectivă şi să meargă pe apă în fizic.

Persistenţă astrală

Următorul lucru pe care ar trebui să-l facem este să creăm *o lume-casă astrală.* Exact aşa cum alpiniştii îşi stabilesc o tabără de bază înainte de a explora muntele, aşa vom stabili şi noi un spaţiu familiar înainte de a ne aventura mai departe în astral. Aici vom fi în siguranţă, protejaţi şi în pace. Va fi de asemenea un spaţiu unde alte entităţi, preferabil cele interesate de progresul nostru astral, ne pot găsi şi poate ne pot da câteva indicii cu privire la modul în care funcţionează lumea astrală.

Exerciţiu: Crearea unui cămin astral

1. în fizic, relaxează-ţi mintea.

2. Gândeşte-te la un loc care radiază linişte. Eu unul prefer pajiştile înverzite şi grădinile cu flori, dar tu poţi alege orice loc imaginabil.

3. Vizualizează-te plimbându-te prin zona respectivă. Atinge şi miroase obiectele. Acordă atenţie maximă modului în care simţi vibraţiile locului. Ar trebui să îţi ridice moralul. Cu alte cuvinte, plimbarea prin locul respectiv ar trebui să te facă să te simţi fericit.

4. După ce te înapoiezi din vizualizarea ta, scrie câteva note despre ce-ai simţit și ce-ai văzut astfel ca în seara următoare să-ţi poţi împrospăta memoria.

5. Când e ora de culcare, vizualizează-te păşind prin acelaşi loc din nou. în vreme ce faci asta, afirmă: „în noaptea asta voi proiecta astral în acest loc”. Continuă vizualizarea şi afirmaţia pe măsură ce adormi. Aceasta este tehnica de proiecţie astrală descrisă mai devreme în această carte.

6. Dacă te trezeşti în mijlocul nopţii, vizualizează-te plim-Ixându-te prin acel loc din nou şi repetă-ţi afirmaţia pe măsură ce aluneci din nou în somn.

7. Când te găseşti în astral, fie că ai preluat conștiența în iimpui somnului, fie că mai întâi te-ai trezit şi apoi te-ai rostoolit afară, imaginează-te ca fiind în locul pe care l-ai vizualizat anterior.

8. începe să-ţi descrii locul. începe cu obiectele mai mari ••i mai apropiate. Ar trebui să apară acolo unde doreşti.

9. Mai departe, uită-te mai atent la împrejurimile imediate, 1 scoperind din ce în ce mai multe detalii despre spaţiul tău.

10. Mergi.sau pluteşte prin spaţiul tău. Așteapta-te să ve/il lucruri pe care le-ai vizualizat anterior, iar ele vor fi create.

11. Când te simţi mulţumit de căminul tău, înconjoară-1 cu o bulă de lumină albă. Bula va atrage exclusiv fiinţe pozitive, întăreşte bula cu un scut fabricat de tine (eu folosesc metal, dar un scut futuristic de plasmă sau orice altceva ar trebui să meargă la fel de bine), pentru a păstra

entităţile nedorite afară.

12. Defineşte regulile nou createi tale lumi făcând o ultimă cerere în gând: „Aceasta-i lumea mea-cămin în astral. E persistentă, așadar va rămâne în existenţă fie că eu sunt aici ori absent. Mă voi înapoia aici la începutul fiecărei proiecţii astrale”.:

13. Bucură-te de noul tău cămin.

De acum încolo, de fiecare dată când proiectezi în astral, aminteşte-ţi de casa ta astrală, astfel încât s-o vizitezi adesea. Cu cât vizitezi acest loc mai des, cu atât îi poţi oferi mai multe detalii prin puterea creaţiei. Fii atent totuși să nu te obişnuieşti cu ea atât de mult încât s-o socoteşti adevăratul tău loc de existenţă. Va deveni atunci mai mult o închisoare decât o casă. Deoarece existenţa fizică e atât de intensă și petrecem atât de mult timp în ea, mulţi dintre noi (nu proiectorii astrali, desigur) se gândesc la ea ca fiind singurul loc al existenţei, ceea ce-o transformă într-un soi de puşcărie. Ar fi deosebit de nefericit dacă am fi prinși în acelaşi tip de celulă autoinventată și în astral.

Manifestări fizice

Acum că ţi-ai exercitat puterea de creaţie, care este dreptul tău din naştere, ne vom mai aventura într-o singură încercare. Presupunând că fizicul este o lume astrală, ar trebui să fie destul de uşor să creezi obiecte în fizic doar prin forţa gândului. Singurul lucru care ne împiedică să facem aceasta este propria noastră credinţă că un asemenea lucru este imposibil. Dacă vom putea cumva ocoli sistemul de credinţe, atunci vom avea mai mult succes. O modalitate de a face acest lucru ar putea fi aceea de a crea un obiect în astral și de a-1 aduce înapoi în fizic. Exerciţiul de mai jos a fost efectuat cu succes în mai multe ocazii, deşi nu de către mine.

Exerciţiu: Manifestări astral-fizice

1. Când ieşi din corp şi intri în astral, imaginează-ţi că ai un trandafir roşu în mână.
2. Aşteaptă-te ca trandafirul să fie în mâna ta.
3. Priveşte trandafirul şi examinează-1 atent.
4. Atinge-i petalele catifelate.
5. Miroase trandafirul.
6. Afirmă: **„Intenţia mea este ca acest trandafir să fie fizic”.**
7. Revino în fizic şi găseşte trandafirul în mâna ta fizică.

Cereri în exerciţiul numit „Claritate acum!” ai poruncit subconştientului să ofere informaţii vizuale minţii tale conştiente. Subconştientul primeşte comenzi de la mintea conştientă în acest mod, atâta vreme cât comenzile date nu intră în conflict cu vreuna dintre credinţele subconştientului. De exemplu, comanda „îngheţată acum!” va funcţiona în astral, dar „Zboară acum!” va funcţiona doar dacă subconştientul şi-a eliminat credinţa în gravitaţie sau dacă a stabilit o nouă credinţă, anume că astralul nu se supune gravitaţiei.

Poţi imagina tot felul de comenzi pe care ţi-ai putea dori să le foloseşti în astral. Iată câteva exemple:

„Claritate jicuiâi!”	Iniţiază percepţia vizuală a unei lumi astra le preexistente sau forţează crearea unei noi lumi astrale.

„Stabilizează!”	Stabilizează starea de spirit curentă astfel încât să poţi rămâne mai multă vreme în realitatea curentă.

„Corpul fizic acum!”	Te duce înapoi la corpul fizic sau, dacă acesta este adormit prea adânc, creează o lume astrală în care vei suferi ulterior o falsă trezire.
„Mergi la X acum!”	Te va transporta în lumea astrală sau la persoana numită X sau va crea o replică a lui X pentru tine, în fincţie de nivelul de control pe care-1 ai asupra minţii tale.
„Mergi la casa din astral acum!”	Te va duce la lumea-casă astrală pe care ai creat-o în capitolul precedent sau o creează din nou (ceea ce de fapt e acelaşi lucru).
„Arată-mi cel mai Important aspect al lui X!”	Iţi arată, prin orice mijloace disponibile, cel mai important aspect al persoanei sau locului numit X, cu excepţia cazului în care persoana respectivă ori locul respectiv nu doreşte să dezvăluie respectiva informaţie.

Ultima cerinţă e foarte interesantă. Hai să o încercăm.

obiecte sau oameni care apar ori pur şi simplu sub forma cu-

LrV’iiL

.::i- *

/: i v: âl ţ’KB’âd66

... scris-o la punctul 1.

Notează că răspunsurile pe care le-aţi primit au fost aduse dintr-un loc în subconştient şi pot prin urmare să fie colorate sau interpretate greşit, de către subconştientul tău. S-ar putea ca răspunsurile să nu reflecte întocmai adevărul,

dar cu toate acestea ele vor fi mai precise decât cele pe care le-ar putea iscodi mintea ta conştientă. Spre exemplu, dacă subconştientul a primit informaţii despre natura vieţii, subconştientul ar putea să-ţi reprezinte aceste informaţii printr-un dulap. Brusc, înaintea ta în astral apare un dulap. Pentru mintea conştientă, dulapul e doar un dulap, dar pentru mintea subconştientă, dulapul este o reprezentare a naturii vieţii, deşi mare parte din informaţie s-a pierdut în translaţia de la starea de adevăr la cea de dulap.

Notează de asemenea că deoarece răspunsurile nu au fost construite de mintea conștientă, mintea conștientă s-ar putea să nu aibă capacitatea de a le înţelege. Dacă primeşti un răspuns pc care nu poţi să-l înţelegi, nu încerca să-l înţelegi, continuând să-l analizezi conştient. Acest tip de acţiune va avea ca rezultat doar forţarea unei interpretări greşite, deoarece mintea analitică simte că o interpretare eronată e totuși superioară confuziei. Alte părţi ale tale, necunoscute minţii tale conştiente, înţeleg exact ce înseamnă răspunsul. Aceste părţi operează în afara graniţelor raţiunii şi logicii.

Reîneărearea cu energie

Luni, 5 februarie 2001

Oboseală

Rezervele mele energetice sunt epuizate de ceva vreme. Rezultatul acestei stări de lucruri este proasta dispoziţie. Totuşi mă refac. Cred că „Primul Contact" mi-a secătuit energia nonfizică. Va trebui să-mi refac din temelii centrii energetici pentru a-i întări.

Astăzi am făcut primele mele exerciţii după o bună bucată de vreme. Am onservat că partea mea stângă e mai sensibilă decât dreapta mea. De exemplu, dacă-mi gâdil palma sau talpa stângă, simt senzaţia vreme de aproape jumătate de

minut. Dacă-mi gâdil palma sau talpa dreaptă, senzaţia dispare după doar câteva secunde. Acest lucru se întâmplă probabil pentru că partea stângă a energiei mele nonfizice este mai activă decât partea mea dreaptă. Va trebui să fac midte exerciţii pentru a activa partea mea dreaptă.

în ziua ce urmează unei proiecţii astrale te vei simţi probabil obosit din punct de vedere fizic. A doua zi, ai putea să te simţi epuizat din punct de vedere mental, ceea ce poate conduce la plictiseală, deznădejde şi poate chiar la depresie. Aceasta e din cauza unei lipse de energie mentală. Proiectarea în astral necesită multă energie şi aici o cheltuieşti. Dar nu te teme, îţi vei înnoi automat energia şi în câteva zile vei fi refăcut din punct de vedere energetic.

Pentru a evita epuizarea mentală, recomand să nu proiectezi în astral prea des. Odată pe săptămână e excelent pentru începători. în timp, ne adaptăm la astral şi învăţăm să nu irosim atât de multă energie în timpul cât ne aflăm acolo. Se poate spune că ne optimizăm utilizarea energiei în astral. Odată realizat acest lucru, putem proiecta cam de două ori pe săptămână, în niciun caz nu recomand proiecţii mai des de trei pe săptămână. Solicitarea rezervelor de energie mentală ar fi prea mare. în orice caz, există exerciţii pe care le putem face cu scopul de a accelera încărcarea cu energie.

Exerciţiu: Impecabilitate personală

Cea mai rapidă cale de a te încărca cu energie este luând decizii pentru tine şi urmărind aplicarea lor. Atunci când nu mai sunt deloc „ce-ar fi dacă” şi nici „poate”, energia se va iicumula direct în rezervorul personal. De exemplu, ai putea hotărî să ţii un regim în cadrul căruia vei mânca de trei ori pe zi Iară gustări între mese. Sau, dacă eşti fumător, ai putea hotărî **sa** renunţi la fumat. Dacă, în ciuda dorinţei de-a aprinde o (¡gară sau de a ronţăi dulciuri între mese, îţi vei

respecta deciiile respective, energia te va încărca automat.

1. la o hotărâre despre care eşti convins că îţi va îmbunălâţi viaţa zilnică.
2. Respectă acea hotărâre indiferent de cât de dificil îţi va părea. Nu o amâna.

Exerciţiu: Efectul frumuseţii

1. încearcă în mod intenţionat să vezi unicitatea şi frumuseţea lucrurilor obişnuite din mediul fizic. Oameni, plante, ••mimale, obiecte, chiar şi autostrăzi, toate sunt incredibil de inimoase, dar adesea uităm să le apreciem frumuseţea.
2. Leagă-ţi un şnur în jurul unuia dintre degete pentru a-ţi reaminti să te concentrezi asupra frumuseţii fiecărui lucru. ire-ţi iese în cale. Frumuseţea te va transporta într-o stare de uimire, care este benefică pentru refacerea energiei.

Exerciţiu: Mereu mai sus

1. în fiecare persoană pe care o întâlneşti, caută acea sferă irgintiu-albăstruie luminoasă care reprezintă eul ei superior, minunat de frumos, în loc să vezi egoul şi faptele sale. Fiecare persoană are un eu superior pozitiv.
2. Conectează-te cu eul superior al altor persoane. Făcând astfel, te vei conecta cu propriul tău eu superior, ceea ce produce un sentiment extraordinar.
3. Eul tău superior va atrage atunci în mod automat energie din univers pentru a-ţi reumple rezervele.

Exerciţiu: Meditaţie energetică

1. închide ochii.
2. Relaxează-ţi mintea şi intră într-o stare de calm.
3. Descarcă-ţi mintea trimiţând toate emoţiile deranjante în pământul de sub tine.
4. Gândeşte-te la şira spinării ca la un tub organic flexibil, prin care energia curge între capul tău şi tot restul

corpului.

5. Fă acel tub să se extindă, ca şi când ar lăsa mai mulţii energie să curgă prin el.

6. Imaginează-ţi că tubul continuă până la partea de sus a capului tău. Deschide acel capăt al tubului.

7. Imaginează-ţi că o parte din energia din tub curge afară prin capătul tubului şi se amestecă cu restul energiei din univers.

8. începi să absorbi energie din univers prin capătul superior al tubului.

9. După câteva minute, închide capătul tubului.

Exerciţiu: Meditaţie de refacere

1. închide ochii.

2. Vizualizează cum ar arăta şi cum ţi-ai simţi trupul şi mintea dacă ar fi în formă perfectă. Acordă atenţie deosebită emoţiilor pe care ţi le-ar oferi o minte şi un trup perfect.

3. Pune acea imagine în centrul pieptului tău.

4. Deschide tubul spinal, aşa cum ai făcut în exerciţiul anterior.

5. Lasă energia universului să te curgă spre interior prin capătul de sus al tubului, în jos pe coloana vertebrală, las-o

.;i-ţi scalde imaginea din centrul pieptului, făcând ca imaginea aceea să devină realitate.

6. După câteva minute, închide capătul de sus al tubului.

Cercul 4 Natura realităţii

Află adevărul despre viaţă, univers şi toate ce ne înconjoară.

Se spune că visele sunt adevărate doar atâta vreme cât durează. Putem oare spune acelaşi lucru şi despre viaţă?

***Viaţă adevărată* (film)**

Bun venit în Cercul 4, unde ne vom afunda în misterele existenţei. Până acum aţi simţit deja direct modul în care gânduri simple îţi pot afecta precepţia despre astral. Pasul următor este să încercăm să evaluăm enormitatea acestor abilităţi. Reprezintă oare ele capacităţile noastre naturale? Sunt oare parte din ceea ce suntem ca fiinţe nonfizice? Le putem oare folosi în stare de veghe? Cum ne afectează ele viziunea asupra realităţii?

Semnificaţia vieţii

De ne aflăm aici? De unde am venit oare? Suntem oare doar nişte fulgi insignifianţi într-un univers incomprehensibil de întins ori există oare un scop al vieţilor noastre? Aceste întrebări îşi vor găsi răspuns în timp. Le tot punem de o sută de mii de ani încoace, dar în vremea din urmă ne apropiem mai tare de găsirea unor răspunsuri decât am făcut-o vreodată. Abilităţile mentale ale speciei noastre se trezesc, iar cu ajutorul acelor abilităţi putem explora mai mult din natura noastră şi din lumea dimprejurul nostru.

Cel mai probabil, semnificaţia vieţii nu poate fi rostită în cuvinte, cel puţin nu în vocabularul nostru curent. Deocamdată, semnificaţia va trebui să devină mai degrabă un sentiment îniăuntrul fiecăruia dintre noi, o impresie subiectivă pe care ne putem retrage în vremuri grele.

De ce încarnare?

O serie de tradiţii orientale vorbesc de încarnări automate: Când mori, te trezeşti instant în alt corp omenesc. (Hinduismul include şi posibilitatea încarnării într-un corp de animal.) Acest proces de naştere „automată” pare a fi în contradicţie cu natura noastră, iar vieţile noastre par a fi prea bine pregătite pentru ca noi să ocupăm chiar „orice trup”.

Este mai probabil că dispunem de liber arbitru la nivel sufletesc, exact așa cum avem liber arbitru aici pe Pământ. Prin urmare, noi alegem dacă dorim să ne reîncarnăm. Putem rămâne între lumi în mod nedefinit dacă decidem astfel. De asemenea, alegem unde, când, cum şi de ce să trăim. Pe urmă ne petrecem cea mai mare parte a vieţii întrebându-ne care o fi fost acel „de ce".

Văzând cât de aspră poate fi viaţa, e nevoie de un suflet viteaz pentru a se reîncarna. Noi, cei materializaţi, suntem cei curajoşi. E posibil însă, pe de altă parte, ca noi să fim cei nesăbuiţi. îmi pot imagina că trebuie să fie dificil să prevedem cum anume ne vom simţi în viaţa fizică atunci când nu vom fi înglobaţi în ea. Ar putea părea simplu în stadiul de planificare, dar când suntem prinşi în ea, fară amintiri ale vieţilor sufletelor noastre, e foarte greu de rezistat. Suntem cu toţii probabil foarte încrezători în abilităţile noastre la nivel sufletesc, dar când ne sunt luate la naştere, viaţa ne oferă provocări cu totul diferite.

Acesta însă e, la urma urmei, şi motivul pentru care am prins viaţă: pentru a ne supune experienţelor, fără ajutorul abilităţilor sufletului nostru. Dorim să interacţionăm între noi ca fiinţe umane, fiindcă această interacţiune ne oferă posibilitatea de a învăţa multe despre noi înşine ca fiinţe umane. Ca o analogie: Dacă participi la un curs de supravieţuire în sălbăticie, poţi citi cât vrei şi totuşi să nu ştii nicim măcar primul lucru despre cum trebuie să ne comportăm în sălbăticie. Trebuie să mergem acolo, să mâncăm ultimul sandviş cu salam, să ne rătăcim şi apoi să încercăm să supravieţuim.

Privilegiul de a trăi

Prin reîncarnare, ne dovedim dispuşi să trecem prin toată durerea pe care ne-o poate oferi viaţa: tristeţe, boală,

dor de casă. Nu doar atât, odată ce-am trecut prin asta, hotărâm să revenim încă şi încă odată, supunându-ne din nou aceloraşi suferinţe. Fie pur şi simplu nu receptăm mesajul, fie căutăm ceva atât de valoros, încât suferinţa e insignifiantă în comparaţie cu asta. Ce-ar putea deţine oare lumea fizică atât de valoros? O fi oare simplul fior de a fi acolo? O fi oare faptul că întreaga viaţă căutăm aventura, proiectând şi ridicându-ne pe un plan spiritual, pentru a ne deschide drumul către suflet, dar când ajungem acolo, realizăm că nu e nimic – că viaţa fizică este de fapt emoţia, partea intrigantă, aventura? Suntem noi, oare, cei încarnaţi, în cel mai extraordinar şi mai stimulativ loc construit vreodată, dar n-avem creierul să profităm de ocazia de a trăi viaţa în cel mai deplin sens al cuvântului?

Luni, 12 august 2002

Mama din viaţa trecută şi fericirea

Este ora 2 după amiază. Sunt pe jumătate treaz. Visez că mă aflu într-o maşină. Mama mea (dintr-o viaţă anterioară?) e de asemenea în maşină. Simt dragoste pentru ea. Iese şi pleacă. Apoi îmi reamintesc. Văd că în vreme ce pleacă, mă stropeşte în joacă cu apă dintr-un furtun de grădină, care se află alături de maşină. Mă aflu înapoia maşinii. îmi ridic mâna şi prind apa. Când jetul de apă mă loveşte, am un sentiment uimitor: Viaţa e atât de frumoasă! Viaţa e fericire. Viaţa este o şansă de a fi fericit tot timpul. In fiecare clipă a vieţii, avem opţiunea de a fi fericiţi. Fericirea este doar la depărtare de o hotărâre simplă de noi. Hotărâm cum dorim să ne simţim. Putem decide să eliminăm complet conceptele de teamă şi furie. Tema din Forrest Gump *se aude în fundal.*

Cineva a murit recent în vis (ar putea fi mama din viaţa mea trecută; oare faptul că a coborât din maşină reprezintă moartea?), dar ştiu că moartea nu înseamnă nimic.

Sentimentele mele de respect şi loialitate mă îndeamnă să jelesc, dar eu decid să fiu fericit. In realitatea din stare de veghe, codiţa lui Jazz bate podeaua în timp ce ea doarme. Mă întreb dacă şi ea poate simţi fericirea. îmi deschid ochii să văd dacă se află vreun spirit în cameră, dar nu văd nimic neobişnuit.

Există atât de multă plăcere în viaţa terestră, însă doar arareori ne îngăduim să o simţim. îmi sunt dragi mirosurile, energia copacilor, aerul pe pielea mea, respiraţia în plămâni, mirosul pielii mele şi pulsaţia sângelui care îmi aleargă prin vene. Iubesc de asemenea nesiguranţa: să nu ştiu ce se va întâmpla în clipa următoare. Viaţa e ca o carte albă, pe care o umplem cu aventuri, pe măsură ce trăim. Acestea-s lucruri pe care nicăieri altundeva nu le putem trăi şi totuşi ele sunt cele mai simple lucruri în viaţă. Sunt atât de simple că nici măcar nu le observăm. Şi totuşi acestea sunt comorile după care am venit. Sunt motivele încarnării noastre.

Şcoala vieţii

Pe lângă minunatele senzaţii de pe acest plan, noi venim nici pentru a evolua. Limitările fizicului oferă un bun teren de instrucţie. Câtă vreme ne aflăm în această „şcoală”, n-avem idee ce se află dincolo de limita absolvirii. Poate există o altă şcoală, şi încă una după aceea, şi tot aşa la infinit. Sau poate suntem eliberaţi în viaţa adevărată după absolvire. în filmul *Apărându-ţi viaţa,* Pământul este descris ca fiind asemenea unei şcoli în care scopul elevilor este de a-şi pierde temerile astfel încât să poată deveni cetăţeni ai universului. Poate că nici nu e prea departe de adevăr.

Suntem propriii noştri instructori, iar gândurile pe care ni le adunăm sunt uneltele noastre de învăţare. Avem de asemenea asistenţi care locuiesc în afara fizicului, continuu angajaţi în a ne ajuta să ne facem lecţiile.

Miercuri, 30 octombrie 2002

Descoperind credinţa

Cu câteva zile în urmă, eu şi Barb am băut câteva pahare. Am avut o senzaţie de plutire. Era emoţionant. Mi-a amorţit tot trupul. Barb a trebuit să mă hrănească deoarece nu-mi puteam controla braţele în suficientă măsură pentru a ţine ceva. Mă simţeam ca şi când eram gata să proiectez astral, dar când am încercat ieşirea prin rostogolire, corpul fizic s-a rostogolit odată cu mine.

Astă seară bem din nou. Barb vede din nou scarabeul ăla mare şi negru din altă lume fugind pe podea. îmi împărtăşeşte observaţia iar eu spun: „Cooll". în capul meu se întâmplă diverse lucruri. Brusc, cineva bate la uşă. Barb o deschide şi intră Susanne cu căţelul ei, Lăbuţă. îi tot dă zor cu nu ştiu ce notă grosolană pe care Eric i-ar fi lăsat-o lângă maşina de spălat vase sau aşa ceva. Barb aleargă în bucătărie, încercând să fie ocupată ca să n-o privească pe Susanne. Nu vrea ca Susanne să ştie că noi am băut. Scapă lucruri din mână şi din când în când se mai clatină. Pare că îşi canalizează toată energia în încercările de a merge drept, sau poate doar mie mi se pare aşa. Pare amuzant şi chicotesc în sinea mea. Lăbuţă sare pe pat şi-mi linge faţa.

Nu vreau să vorbesc fiindcă lumea devine neclară şi îmi pot imagina că şi vocea o să-mi sune de parc-aş fi retardat şi o să mă dea de gol. Susanne se întoarce şi mă vede şezând pe pat. „O, salut Mag!". Ii fac semn cu mâna (o eroare, probabil că par beat ca dracu) şi spun: „Salut!". Parc-ar fi zis-o altcineva, cineva din altă realitate. Alunec. Nu mă mai pot concentra asupra realităţii fizice. Vreau să evadez într-o realitate alternativă şi s-o explorez, dar Susanne îi tot dă zor despre cât de bădăran este Eric, ceea ce, desigur, e o minciună, fiindcă noi ştim că Eric e un om bun. De ce nu pleacă odată? Simt că

parcă sunt pe marginea unei proiecţii astrale, dar negativismul ei mă tot trage înapoi în realitatea fizică.

Şi dintr-odată îmi cade fisa. Starea asta modificată îmi permite să văd cu limpezime incredibilă: Susanne e dependentă de milă! Subconştientul ei caută în mod deliberat motive, în comportamentul altor oameni, pentru ca ea să se simtă jignită. Aşadar, ea interpretează majoritatea evenimentelor ca fiind atacuri asupra persoanei ei. De asemenea, pune în scenă situaţii dăunătoare, în care ea să se poată simţi rănită fizic şi emoţional, astfel ca să poată atrage mila celor din jurul ei. Vrea dragoste şi, subconştient, crede că o poate obţine sub forma milei celorlalţi. Aceasta e cauza subterană a sănătăţii ei fizice şubrezite. Acum, se plânge de Eric doar pentru a putea obţine mila lui Barb. Nu prea merge însă, fiindcă în starea de beţie a lui Barb nici nu există măcar ideea de milă. Tare aş mai vrea să-i spun lui Susanne despre această introspecţie, dar în ultimul moment, reuşesc să-mi dau seama că într-o stare de spirit obişnuită, cum e cea a lui Susanne, ar fi considerată o bădărănie.

Ţin pisica în braţe. Următorul lucru de care-mi dau seama e că pisica fuge pe podea. Cum oare a ajuns acolo? Ce se-ntâmplă oare? încerc să-mi reamintesc, dar n-am niciun fel de imagine despre ceea ce s-a întâmplat în ultimele câteva secunde. Nu pot să mă mai concentrez asupra realităţii imediate.

Am doar scurte imagini ale ei, atâta doar. îmi scot ochelarii şi mă prefac că-i examinez. îmi ţin ochii fixaţi asupra lor. Nu pot privi nicio fiinţă vie, fiindcă se schimbă continuu. Fiecare face câte ceva şi eu uit în mod repetat ce-a făcut în ultima secundă în care-am privit-o. Privesc un obiect care nu se schimbă şi asta mă ajută să-mi păstrez simţul realităţii. Susanne mă vede privind la ochelari şi simt că ia asta drept o

sugestie că nu mai sunt interesat ca ea să rămână în apartament. „Hai, Lăbuţă!", zice şi apoi iese. In sfârşit, ne lasă să ne bucurăm de starea de conştienţă modificată.

Următorul lucru de care-mi dau seama e că mă „trezesc", iar Barb îmi vorbeşte. Am o amintire vagă cum că i-aş fi spus lui Barb că aproape am proiectat astral în timpul când Susanne era acolo, dar am senzaţia că această discuţie a avut loc parcă într-un vis, din care abia m-am trezit. Barb spune: „Pe bune, aproape ai proiectat?". Iisuse, ce se mai întâmplă acum? Cum de știe asta? Am crezut c-am visat asta? Nu știu nici ce să-i spun.

Acum nu mai ştiu despre ce am vorbit, fiindcă amintirea visului dispare treptat. Mă holbez la ea, zăpăcit. Am o scurtă viziune a realităţii fizice. Durează zece milisecunde. Petrec apoi cele 40 de milisecunde care urmează într-o lume a visului. Am apoi încă o scurtă viziune a realităţii fizice şi apoi continuă. Nu pot controla acest fenomen. încerc să-mi dau seama dacă nu cumva realitatea fizică e visul, iar visul e real, ori e cine ştie cumva altfel. Am sentimentul că am un vis în stare de veghe, dar visul are loc în realitatea fizică.

Trăiesc doar în clipa prezentă. In fiecare moment îmi creez din nou toate intenţiile şi planurile. De la o clipă la alta, nu-mi mai pot aminti ce făceam sau ce intenţionasem să fac. Mintea mea adoarme şi se trezeşte de 20 de ori pe secundă. Mă zbat între realitatea din vis și cea din stare de trezie. Urăsc asta. Nu-mi place în general să mă trezesc dimineaţa, iar acum fac asta de 20 de ori în fiecare secundă! De fiecare dată sunt confuz şi abia-mi mai pot aminti despre ce am visat. învinuiesc fără intenţie diverse zgomote pentru că m-au trezit. Mă enervez.

Barb și eu discutăm. Ea vorbeşte cu mine ca să se asigure că mă simt bine şi poate pentru a mă ajuta să mă

concentrez asupra realităţii fizice. Eu mă gândesc că ea vorbeşte prea mult fiindcă alcoolul o face vorbăreaţă. Brusc, mă trezesc, iar ea mă întreabă: „Te-ai supărat? Nu-mi pot aminti despre ce vorbeam, ce anume o fi facut-o să creadă că sunt nervos. îmi caut orice amintire din vreun vis, ştiind că ceea ce găsesc se prea poate să se fi petrecut în realitatea fizică.

încep apoi să bănuiesc că e de fapt vorba de vreo supradoză de alcool ori de o reacţie de tip alergic, deşi de aceasta din urmă n-am auzit vreodată. Iisuse, trebuie să fac ceva. Mă gândesc că s-ar putea să m-ajute dacă mă ridic şi merg prin casă ceva vreme; asta-mi va pune sângele-n mişcare şi creierul meu va primi oxigen proaspăt. Oare-mi pot controla corpul în suficientă măsură încât să mă ridic? Nu-mi simt corpul. Mă ridic totuşi.

Mă deplasez prin pur efort de voinţă. Voind să merg, merg. Mă gândesc că probabil subconştientul îmi controlează corpul, iar eu îi dau comenzi prin intermediul voinţei. Sau poate eu doar plutesc în afara corpului? Peste alţi câţiva paşi, mă trezesc doar ca s-o văd pe Barb stându-mi în drum. Mă întreabă de ce tot merg prin casă. Să fiu al naibii dacă ştiu. Nu-mi pot aminti nimic. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că stăteam în pat, dar şi asta mi se pare că se va fi întâmplat într-un vis.

Continuu să sar înainte şi înapoi într-o lume de vis. Uneori am coşmaruri. Când mă trezesc din ele, ceea ce se întâmplă de 20 de ori pe secundă, sunt panicat şi inima îmi galopează. Eul meu ia comanda. Sunt încremenit de frică. Oare o să am un atac de cord? Oare alcoolul mi-a ucis creierul?

Voi ajunge o legumă căreia-i curg balele? Oare mor? îmi trebuie ajutor.

Vreau s-o rog pe Barb să mă ducă la un spital ca să-mi facă ăia o injecţie cu adrenalină ori altceva ce ar putea să mă readucă în realitatea fizică imediată. îmi lipseşte atât de tare limpezimea gândurilor unei minţi treze. Urăsc să mă aflu în lumea viselor. îmi plac gustul, mirosul şi cum se simte realitatea fizică. îmi place să respir aerul, dar în lumea viselor, nu am cum experimenta aceste lucruri. Dar, mai presus de orice, urăsc să mă aflu în două realităţi simultan.

Visele izbucnesc şi dispar în şi între scurtele-mi momente de trezie şi mă zăpăcesc. îmi acopăr faţa cu mâinile, încercând disperat să creez un soi de baliză în realitatea fizică ce-mi va păstra concentrarea acolo. Barb se sperie tare. Se teme pentru sănătatea mea. Şi eu, de asemenea. Oare înnebunesc? Oare creierul meu e distrus şi acum sunt destinat să-mi petrec restul vieţii mele sărind între realitatea din stare de trezie şi din stare de vis, fară a fi capabil să le deosebesc şi fără a-mi reaminti ce s-a întâmplat cu doar câteva secunde mai devreme?

Barb mă conduce înapoi în pat. Merg cu ea; la urma urmei, nu-mi pot aminti de ce m-am ridicat dintru bun început. Muncesc din greu pe parcursul multor cicluri trezie – somn ca să formulez un strigăt de ajutor. O întreb: „Ce faci când ai băut prea mult?”. Ea spune: „Ai face bine să mănânci ceva. Vrei să-ţi aduc un sandviş şi nişte lapte?”. „Da. Şi-o banană”. Oare cum de-mi aduc aminte că abia am cumpărat banane? Bananele par o amintire spectaculoasă, care iese în evidenţă din negura în care plutesc. Ea se întoarce cu un sandviş cu brânză. încerc să-l ţin în mână, dar n-am niciun fel de simţ în palmă. Sandvişul îmi alunecă din mână, iar pisica mănâncă din el. Vreau să spun: „Iisuse, nici măcar un sandviş nu mai pot să ţin”. N-ajung însă decât până la „Iisuse”. Apoi uit ce voiam să spun. De fiecare dată când mă trezesc, văd că

sandvişul mi-a mai alunecat un pic din mână.

Nu-mi pot simţi stomacul, dar bănuiesc că mai am puţin şi-o să vomit. Ar cam fi cazul, nu? Mă ridic şi mă oblig să merg la baie. Mă aşez pe toaletă, încercând să-mi păstrez percepţia asupra realităţii fizice laolaltă. Vreau să revin în realitatea fizică. îmi bag capul sub duş, udându-l vreme de câteva minute cu apă rece. După o vreme, corpul începe să-mi îngheţe, aşa că trebuie să renunţ. Percepţia mea senzorială e atât de slabă încât nu simt frigul, dar ştiu din modul în care îmi reacţionează pielea (fac piele de găină) că nu pot să mai rezist multă vreme. Starea mea e doar cu puţin mai bună.

Mă întorc în pat şi încerc să mă încălzesc. In ciuda câtorva straturi de pături, nu-mi pot creşte temperatura corpului. Acum chiar am făcut-o. Am accelerat procesul de deces prin răcirea corpului. Sunt din ce în ce mai convins că mor. Probabil că starea mea se va înrăutăţi. O să tot oscilez între realitatea fizică şi tărâmul viselor până ce nu voi mai fi în stare să spun care-i care. La un moment dat voi rămâne complet în lumea viselor, lăsându-mi trupul în urmă să putrezească. Oare aşa-i moartea, un fel de pâclă confuză? Nu aşa mi-am imaginat-o.

Dar nu e drept! Am încă atâtea lucrururi de terminat. Scriu o carte. Acum n-am s-o mai văd gata. Mi s-a răpit prin înşelăciune restul vieţii mele. Nu mi-a spus nimeni, niciodată, că o cantitate aşa de mică de etanol te poate ucide. N-a fost niciun avertisment. Nu e drept. Chestia asta mă înfurie.

Apoi se-ntâmplă ceva ciudat. Data următoare când mă trezesc dintr-o asemenea microaţipeală, chipul lui Barb e foarte aproape de al meu. Are aşternut un fel de strat de linişte sclipitoare. Ochii ei privesc calm în ai mei. Cu doar o clipă în urmă era speriată de moarte, iar acum e complet liniştită. Oare ce-a provocat această schimbare? Nici nu mi se pare că

mai e Barb. E oare Barb sau vreun spirit înţelept ce i-a împrumutat trupul pentru a-mi transmite un mesaj? Ori poate Barb e inspirată de un asemenea spirit? Ori poate Barb chiar este un spirit de acest fel, care lasă adevărata-i natură să iasă la suprafaţă doar când e necesar? Oare pe cine privesc acum?

Atunci când vorbeşte, lucrul ăsta nici nu mai contează: „Eşti foarte aproape de sufletul tău chiar acum. Mergi cu el, iar eu voi veghea asupra corpului tău câtă vreme eşti tu plecat". Exact asta aveam nevoie să aud. întreaga fiinţă îmi e scăldată de un val de uşurare. Dar cum oare a ştiut Barb să spună aşa ceva? în momentul următor, stratul de linişte îi dispare de pe chip, ca şi când spiritul care mi s-a adresat îi părăsise trupul. Oare Barb e conştientă de tot ce mi-a spus? Ea aşa pare a fi, dar pare de asemenea surprinsă că a spus-o.

Liniştit în ceea ce priveşte siguranţa mea, încetez în cele din urmă să mă mai agăţ de realitatea fizică. Alunec în altă stare de conştienţă. E întuneric. Stai puţin; există ceva acolo. Pot să simt asta. E uriaş! Se apropie. Nu pot să-i pun un nume. Cea mai apropiată descriere ar fi să spun că e universul. E un vârtej gigantic de negru şi roşu întunecat. Oh, uau! E viu.

Vrea ca eu să ştiu că fie că ne aflăm în trupurile fizice, fie că suntem în afara lor (adică morţi), universul are grijă de noi. Oricare ar fi rezultatul posibil al acţiunilor noastre, universul se află acolo, ca să aibă grijă de noi. Suntem întotdeauna în siguranţă. Dintr-odată, grijile cu privire la viitor se duc ca spălate de ape. Nu contează dacă mor sau nu. înţeleg că în oricare caz, eu sunt şi voi continua să fiu în deplină siguranţă. Iisuse, eu chiar nu sunt aşa! De unde oare vine seninătatea şi împăcarea asta? E o îmbunătăţire evidentă.

Universul îmi trimite gânduri. Pentru a putea simţi grija aceasta, tot ce trebuie să fac e să mă îndrept în direcţia în care

merge universul şi voi pluti împreună cu el. Nu ai de înfruntat obstacole în viaţă atunci când mergi în direcţia universului. Cred că tocmai am găsit credinţa, ceva ce n-am avut niciodată în viaţă. N-am avut nicicând vreun motiv să cred că există ceva ce are grijă de mine, dar iat-o, învârtejindu-se sus în dreapta mea. Cred că acum pot renunţa la îngrijorarea mea cronică în legătură cu problemele mele în viaţă. O viaţă fără griji, ce binecuvântare.

Ba chiar mai mult, simt această dragoste incredibilă pentru toate fiinţele din univers. Există o dragoste universală ce nu va pieri şi nu se va diminua vreodată. Cu toţii ne iubim unii pe ceilalţi, chiar dacă n-o ştim poate. Am de asemenea un sentiment că trupurile noastre fizice nu ne aparţin. Doar le împrumutăm.

Mai există o prezenţă aici. Universul se estompează în vreme ce îmi îndrept atenţia către noua prezenţă. E o creatură mică, metalică, ce se află chiar lângă urechea mea dreaptă, eomunicându-mi tot soiul de lucruri. Ştiu că e eul meu. Nu reflectez asupra scopului său. Mă simt ca şi când ar fi stat dintotdeauna acolo, lângă mine, spunându-mi tot felul de lucruri. Oare s-a aflat tot timpul acolo şi abia acum îi conştientizez prezenţa? Ştiu fără putinţă de îndoială că-mi spune minciuni. Ii spun iarăşi şi iarăşi „nu „ în mintea mea.

Dau din mâini în faţa lui ca semn de respingere. Resping minciunile pe care mi le spune. Ii resping sfatul. Mă revolt împotriva acestei creaturi pentru prima dată în viaţa mea. Ştiu că tot ce vrea este să mă controleze. Inventează minciuni urâte ca să mă înşele şi să cred că am nevoie să-i urmez sfaturile. (’¡udat, acum, privind în retrospectivă, cât de mult se aseamănă descrierea acestei creaturi Diavolului. Nu cred totuşi în existenţa Diavolului.

In acelaşi timp, observ o mulţime de omuleţi mişunând

împrejur. Sunt cu toţii îmbrăcaţi în culorile pădurilor, verde şi brun. Oare şi pielea lor e verde? Ce naiba – pitici? Par teribil de ocupaţi, alergând de colo-colo. Ştiu ce fac fără să întreb. Lucrează intens pentru a pune la punct experienţa pe care o trăiesc. Ei controlează fiecare eveniment prin intermediul unei maşinării invizibile.

Şi şezând pe o platformă deasupra piticilor muncitori se află spiritele mele călăuzitoare. Sunt trei sau patru. Simt că au investit eforturi deosebite în pregătirea acestei experienţe pentru mine şi acum se relaxează şi îi urmăresc pe pitici cum o duc la bun sfârşit. Ei sunt creierele din spatele acestei experienţe. Sunt impresionat de timpul şi efortul de care simt că a fost nevoie pentru a pune laolaltă această experienţă. Simt că spiritele călăuzitoare au petrecut mai bine de şase luni planificând în detaliu această experienţă.

Văd acum şi motivul experienţei. Călăuzele au văzut o ocazie de a mă trece printr-un mare număr de experienţe pe perioada în care creierul meu era modificat de alcool. Scopul acestor lecţii era acela de a mă lepăda de o parte din eul meu şi de a-mi întări credinţa. Cea mai bună cale de a face aceasta era să mă facă să mă confrunt cu gândul morţii, dar de asemenea să-mi arate şi adevărul despre univers. Lecţiile n-ar fi putut fi învăţate într-o stare de spirit obişnuită. Mintea raţională a trebuit dată la o parte.

Ca la un semnal, toţi piticii încetează să mai lucreze. Piticii şi spiritele călăuzitoare aplaudă. Se aplaudă pe ei înşişi pentru o treabă bine făcută, şi de asemenea mă aplaudă pe mine deoarece am profitat de eforturile lor învăţând ceea ce ei doreau ca eu să învăţ.

în copilărie, am fost învăţat că îngerii veghează asupra fiecăruia dintre noi. Credeam că îngerii se află acolo spre a mă ajuta dacă dau de prea multe belele. Acum aflu că de fapt

treaba îngerilor e exact pe dos: este să mă *bage în necazuri*! Chiar şi aşa, totul e în conformitate cu voinţa mea. Am dorit să experimentez ceea ce tocmai am descris. Am dorit să mă confrunt cu teama mea de moarte astfel încât să pot trăi mai deplin. De asemenea, am dorit să ştiu ce e acolo, dincolo de limitele fizicului. N-am rostit niciodată verbal aceste dorinţe, dar ele se aflau acolo, în conştienţa mea. Astfel că spiritele călăuzitoare sau conformat.

în acelaşi mod, experienţele pe care le dorim ne sunt oferite în viaţă. Subconştientul este asemenea unui burete, plin de dorinţe din trecutul nostru. Fiecare gând pe care-1 avem, întărit de emoţii, ajunge în subconştient sub forma unei dorinţe. Dacă noi, de pildă, ne temem de şerpi, atunci teama aceasta, liind o emoţie puternică, va crea o dorinţă de a depăşi teama de şerpi din subconştientul nostru. Dorinţa la rândul său va crea o experienţă în cadrul căreia avem o şansă de a experimenta teama, astfel încât să o înţelegem şi să o dizolvăm. Poate dura ani ca experienţa să se manifeste. Timpul depinde de şovăiala noastră în a o avea. Putem să pregătim asemenea experienţe chiar noi înşine, ori le putem cere altora, oameni sau călăuze decorporalizate, să ne ajute.

Emoţia puternică, desigur, nu trebuie să fie o emoţie negativă. Putem crea la fel de bine folosind fericirea şi beatitudinea. Dacă hotărâm să experimentăm fericirea, atunci acea emoţie puternică va crea o dorinţă subconştientă de a experimenta şi mai multă fericire.

Natura noastră

Să ştergem praful de pe suflet

Există o multitudine de lucrări ştiinţifice care prezintă fenomenele de extracorporalitate şi experienţele pe pragul morţii în modalităţi academice de prezentare, ca de pildă istorisiri ale martorilor, electroencefalograme şi orice altceva

reprezentând investigaţii ştiinţifice. Lucrările sunt scrise de profesionişti în domeniul medicinei şi psihologiei pur şi simplu deoarece au dat peste aşa ceva, evenimente pe care, în ciuda educaţiei lor aprofundate şi a experienţei, nu le pot explica. Adesea, autorul nu are nicio experienţă personală în ceea ce priveşte aceste fenomene, dar este intrigat de poveştirile pacienţilor şi colaboratorilor săi.

Din nefericire, fără experienţă personală, ei oferă fără putinţă de scăpare, o imagine deformată a fenomenului, ceea ce induce în eroare masele. Spre exemplu, persoana obişnuită vede experienţa extracorporală ca pe o scurtă călătorie în lumea fizică, dar în afara corpului. Nu are idee despre abundenţa de lumi minunate ce pot fi aflate în afara fizicului şi de imensitatea din spatele acestor lumi. Lucrările neinformate nu fac decât să întărească această imagine. Fac prea puţin în sensul explicării naturii adevărate a EEC.

Asemenea autori, folosind cele mai modeme tehnologii, nu pot explica de sunt de fapt asemenea fenomene ori ce le produce. Nu pot face asta, deoarece fenomenele nu se încadrează în imaginea lor despre lume. înţelegerea lor asupra lumii le indică să privească doar spre fizic pentru explicaţii. în mod obişnuit, ei se aşteaptă să obţină răspunsuri studiind creierul biologic. Creierul este presupus a fi cel mai complex obiect din universul nostru fizic cunoscut, astfel că dacă este ceva ce nu poate fi explicat (telepatie, precogniţie, EEC, EPM, experienţe în pragul morţii), ei le pot „explica” imediat ca fiind cine ştie ce funcţie cerebrală încă necunoscută. Creierul însă rămâne tăcut. Nu sosesc niciun fel de răspunsuri dinspre el. Cu toţii am văzut aceste minunate printuri ale înregistrărilor activităţii cerebrale, dar niciuna dintre ele nu pare să spună: „Hei, eu sunt ceea ce-aţi căutat vreme de atâţia ani! Eu sunt cea ale

cărei efecte complicate voi le-aţi atribuit sufletului. Ha, ha, i-auzi vorbă! Suflet!”.

Oare ce lipseşte din toate aceste relatări? De ce nu putem oare explica EEC şi EPM din punctul nostru de vedere ştiinţific actual? Ei bine, oare nu e evident? Experienţele extracorporaâe şi cele în pragul morţii se întâmplă deoarece noi, în ciuda convingerilor ştiinţifice actuale, *nu suntem fiinţe fizice.* Nu suntem minţi create de circuite biologice. Suntem minţi care CREEAZĂ circuitele biologice şi toate celelalte obiecte fizice. Vieţile noastre n-au început atunci când tata spermă a dat peste mama ovul; ele continuă din vremuri cu mult înainte ca Pământul să fi fost gândit. Acest fapt este ignorat de ştiinţă, motiv pentru care ştiinţa nu poate explica fenomenul EEC. Din teama de a nu fi deranjată, ştiinţa nu se afundă în adâncurile minţii pentru a o explora. Soarta nefericită a ştiinţei este din păcate aceea de a cerceta orice în afară de singurul lucru important: cine suntem.

Din experienţele lor personale obţinute prin părăsirea corpului şi intrarea în astral, cea mai mare parte a proiectorilor astrali concluzionează că ei sunt în principal fiinţe nonfizice. Restul omenirii, sau cel puţin al societăţii occidentale, crede încă în faptul că sunt fiinţe fizice pe de-a-ntregul, poate evenlual cu un adaos de abilităţi psihice ciudate (la care contribuie creierul, desigur). Pentru ei, e uşor să îşi imagineze că fizicul e starea noastră naturală. La urma urmei, ne petrecem acolo cea mai mare parte a timpului nostru.

Pentru aceia care n-au avut încă ocazia de a proiecta în astral sau de a încerca una dintre celelalte capacităţi umane impresionante, fenomenul EEC pare uimitor, extraordinar, chiar anormal. îl resping ca şi când ar fi un soi de boală ce le ameninţă însăşi existenţa (de fapt aşa e; într-adevăr le va

schimba vieţile). Dar dacă îşi schimbă punctul de vedere strict fizic întrunul din care pot, de asemenea, să vadă natura lor nonfizică, BEC devine complet natural.

Suntem fizici doar fiindcă am ales să proiectăm o vreme în fizic. Când ne-am săturat de asta, ne îndreptăm atenţia în altă direcţie. Contrar credinţelor noastre convenţionale, ar fi straniu dacă n-am putea să ne părăsim corpurile fizice ori de câte ori dorim pentru a ne înapoia în acea existenţă mai mare şi cu care suntem atât de familiarizaţi. Oamenii îşi pot părăsi corpurile lor fizice, aşadar care-i marea problemă? Ar trebui să fim mai surprinşi dacă n-am putea, dacă am fi blocaţi în fizic, în corpurile astea strâmte.

Să ne descoperim adevărata natură

Dacă toate acestea sunt adevărate, dacă suntem fiinţe nonlizice care doar visează un vis despre fizic, de ce oare nu ne putem trezi în lumea „adevărată”? Trăim acest vis dintr-un anumit motiv: pentru a creşte în moduri ce nu ne sunt accesibile în lumea reală. Visăm acest vis extraordinar şi, adânc în el, nu dorim să ne mai trezim. Ne vom trezi atunci când suntem gata, puteţi conta pe asta, dar nu înainte. Nicio noapte nu durează veşnic.

Provocarea este să ne dăm seama cum anume să ne pregătim. Cum oare putem profita pe deplin de acest vis şi să învăţăm cât putem de mult din el? Cum oare ne putem trata minţile astfel încât să fie gata să se trezească? Ne bucurăm deplin de viaţă. Mirosim florile şi privim cerul până ce suntem sătui de experienţa vieţii. Ceea ce *nu* facem este să alergăm de colocolo, stresaţi în fiecare clipă a zilei, planificând fără oprire ziua de mâine, construindu-ne continuu imperiile noastre personale. Atunci când am văzut cerul fără limitările credinţelor şi ale aşteptărilor, ştim că nu

mai avem ce vedea în fizic şi atunci decidem să ne trezim.

în clipa în care ne trezim, ne scuturăm de toate limitările vieţilor noastre fizice. Realizăm că suntem fiinţe vaste. Vedem că suntem atât de imenşi încât galaxia noastră, Calea Lactee, nu e decât un fulg în comparaţie cu noi. în mod ironic, acea mică, autocreată şi insignifiantă bucăţică din atenţia noastră pe care am socotit-o realitate atât de multă vreme, viaţă după viaţă, pe atâtea planete diferite. Realizăm că timpul petrecut în astral a fost o extensie a visului, dar pe marginea trezirii la viaţa adevărată. Cum oare am putut fi atât de orbi? Cum oare am putut evita să vedem ce suntem de fapt? Pare incredibil cum ne-am creat visul şi am păşit în el. Şi cum acesta ne-a înghiţit şi ne-a făcut să uităm viaţa adevărată.

Şi atunci ne devine evident: motivul real pentru care nu ne-am putut da seama ce suntem este că de fapt *noi suntem tot.* Suntem chiar orice gândim că suntem. Suntem peste tot şi suntem toate. Ne gândim la un lucru, iar apoi devenim acel lucru, exact aşa cum au devenit şi trupurile noastre fizice. în cursul călătoriei noastre către fizic, noi *am fost* lumile din jurul şi din interiorul fizicului. Conştientizarea acestui fapt este o realizare uimitoare.

Exerciţiu: Deschiderea spre imensitate înregistraţi şi ascultaţi aceste afirmaţii: **„Eşti nelimitat."**

„Viaţa este o experienţă nesfârşită." „Viaţa ta e un loc fără hotare."

„Eşti imens."

„Eşti totul."

Lumile de dincolo

Aşadar, credeai că viaţa e totul şi, atunci când se încheie, nu trebuie să-ţi mai faci griji în legătură cu nimic, niciodată? fi, ghinion! Se pare că vom continua cu toţii să

existăm foarte multă vreme, poate pentru totdeauna. Dar unde şi cum? Cu siguranţă, nu putem rămâne veşnic în viaţa fizică?

Fizicul e un vis

Am scris pe larg despre realitatea noastră fizică şi despre credinţele ce o guvernează. Aţi văzut deja singuri cum afeclează aceste credinţe mintea şi cum mintea, la rândul ei, guvernează astralul. Gândiţi-vă din nou la ideea că fizicul este de fapt o lume astrală, în întregime la dispoziţia puterilor voastre creative. Prin urmare, ceea ce aţi creat în astral, puteţi crea şi în lizic.

Exact la fel ca şi în astral, fizicul se bazează în atât de mare măsură pe mintea noastră pentru a-i susţine existenţa, încât nu poate fi altceva decât o creaţie a noastră. Realitatea li zică nu pare altceva decât o glumă, o farsă pe care ne-am lăcut-o singuri, dar nu una lipsită de gust.

Marţi, 11 februarie 2003

Trezirea

Mă trezesc în starea hipnopompică. Ramtha trebuie sămi fi făcut o impresie grozavă, fiindcă relevarea faptului că „Fizicul e un vis „ mi se pare la fel de naturală ca şi deschisul ochilor. Privesc prin cameră. Percepţia mea este identică cu cea din visele în stare de veghe: clară şi vibrantă. Ştiu că privesc realitatea fizică, însă înţeleg totuşi că nu e vorba decât de un alt vis. Realitatea fizică este la fel de flexibilă şi de lipsită de importanţă (sau de importantă, depinde cum preferi s-o priveşti) ca şi un vis. O senzaţie de plutire şi furnicături îmi înconjoară fiinţa. Pereţii par să vibreze asemenea zgomotului static pe un ecran TV, dar mai lin.

La comanda mea, camera se îndoaie asemenea unei foi de hârtie într-un arc înaintea ochilor mei. Camera pare ca şi când ar fi fost închisă într-un cilindru. Nu mi se pare nimic

neobişnuit în asta. La urma urmei, deoarece realitatea fizică e doar un vis, orice e posibil. Mă culc la loc. Sau mă trezesc doar dintr-un vis de-o viaţă?

Dacă lumea fizică e o lume din vis, ce este oare o lume din vis? Din moment ce putem crea orice obiect în vis, exact aşa cum putem şi în lumea astrală, este rezonabil să presupunem că o lume din vis este o lume astrală. Aceasta înseamnă că fizicul este cu adevărat o lume astrală. Problema este acum: Dorim oare să ne trezim din acest vis şi, dacă da, cum facem asta oare? în menţiunea de jurnal de mai sus, am văzut prin iluzia solidităţii fizice. Am fost capabil să fac asta deoarece am avut credinţa (formată de Ramtha) care s-o susţină, iar raţiunea mea era încă prea profund adormită pentru a-mi spune că acest lucru e imposibil.

După cum ştim, o lume astrală este guvernată de minte, iar mintea aceea este în cel mai înalt grad afectată de credinţele noastre. Credinţele sunt la rândul lor, modificate de gânduri. Afirmaţiile sunt doar gânduri destinate special modificării credinţelor. Astfel, pentru a vedea prin iluzia fizicului, trebuie să ne îndreptăm majoritatea gândurilor în direcţia a ceea ce se află dincolo de fizic, preferabil ca şi când am şti deja că fizicul este o iluzie. Mai mult chiar, trebuie să cunoaştem raţiunea, pentru a o putea opri. Nu dorim ca raţiunea să se amestece cu înţelegerea noastră intuitivă a fizicului. Raţiunea nu este totuşi simplu de oprit, deoarece ea se teme de cedarea controlului, astfel că am putea mai bine să folosim o stare naturală de somn pentru a realiza aceasta.

Natura astralului

Tot ce avem este un mănunchi de lumi astrale, printre ele, universul / universurile fizice şi lumea din vis. Oricât de diferite ar părea, sunt cu toatele interconectate iar noi, creatorii lor, suntem acea conexiune. Aţi avut vreodată vreun

vis precognitiv care apoi s-a adeverit? Dacă da, probabil acceptaţi faptul că visele sunt reale. Precogniţia voastră a avut loc în altă lume – asta-i tot.

Nu un înger sau agent al intervenţiei divine a coborât şi a strecurat această informaţie în visul tău. Viitorul nu s-a derulat înapoi în mintea ta aflată în stare de vis, şi nici mintea ta nu s-a extins în viitor. Ai creat doar evenimentul acela într-o lume pe care o vizitai în vreme ce visai, şi ulterior ai creat acelaşi eveniment în lumea pe care o vizitai în vreme ce erai treaz din punct de vedere fizic. Tu eşti creatorul oricărei lumi astrale în care se întâmplă să te afli, inclusiv în fizic.

E poate dificil pentru tine să accepţi asta, mai ales deoarece avem uneori visuri precognitive ale tragediilor care urmează să se întâmple. Asemenea tragedii sunt adesea create în comun, adică un grup de oameni plănuieşte evenimentul. Pentru ca o tragedie să aibă loc în viaţa ta, trebuie ca şi tu să o creezi. De oarece asemenea evenimente sunt planificate la nivel sufletesc, ele nu sunt de fapt tragedii, ci experienţe din care putem învăţa sau experienţe care conduc la viitoare experienţe de învăţare.

Am vorbit de replici astrale, lumi astrale care seamănă lumii fizice şi, sperăm, ai plutit prin ele. Sunt ele oare mai puţin reale decât fizicul? Nu, ele sunt asemenea lumii fizice, construite din acelaşi material – gândul – şi chemate de aceeaşi fiinţă – tu. Aşa-numitele originale ale copiilor sunt doar alte replici ale indiferent ce anume se află în mintea ta, indiferent ce va fi ceea ce doreşti să gândeşti.

Astralul poate conţine un număr nesfârşit de lumi, fiindcă nu este limitat de spaţiu sau timp. Noi decidem să creăm lumi astrale, fizice ori onirice în interiorul său. Făcând aceasta, noi decidem preferinţele lor: dacă au spaţiu,

gravitaţie, timp, materie şi aşa mai departe. Noi concepem aceste lumi, deoarece procesul creativ ne încântă. Apoi, desigur, după ce petrecem prea mult timp în interiorul creaţiilor noastre, uităm că noi suntem cei ce le-au creat şi încercăm disperaţi să ne dăm seama ce sunt şi cum putem ieşi din ele. Astralul este într-adevăr un loc minunat, locul de joacă perfect pentru cei suficient de curajoşi pentru a se încarna într-una dintre lumile sale, şi de asemenea facilitatea educaţională perfectă pentru aceştia.

Dacă tu eşti creatorul, unde anume îţi vei pune creaţia? Puţin probabil să fie într-o lume externă, deoarece aceasta s-ar afla în exteriorul tău. îţi vei pune creaţia în interiorul tău, în ceea ce denumim percepţie. Percepţia ta este o imagine autoinventată a lumii, dar este de asemenea şi întreaga ta lume. Nu există o lume externă. Dacă proiectezi în astral şi creezi o lume astrală, îţi vei pune noua lume în percepţia ta. Astralul este mintea ta, iar lumile pe care le creezi trăiesc în percepţia acelei minţi. Fizicul trăieşte de asemenea doar în percepţia minţii tale. Nu există o lume fizică externă.

Când oamenii se adună în acelaşi spaţiu, aşa cum ne aflăm noi împreună în acest univers, împărţim nu spaţiul ci percepţiile noastre individuale. Percepţia ta este preluată de oamenii din jurul tău şi folosită pentru a reinventa ceea ce vezi în propriile lor percepţii. O lume comună apare similară în minţile tuturor locuitorilor săi ca urmare a transferanţei mentale. Universul nostru este doar un concept virtual descris de percepţia tuturor locuitorilor săi. Percepţia la rândul său este modificată în mod continuu de imaginaţia lor.

Motivul pentru care nu ştim dacă un univers fizic este infinit sau se termină undeva, este acela că nimeni n-a hotărât încă să-l facă într-un fel sau altul. Toate legile fizicii

au fost inventate în minţile strămoşilor noştri. Ca urmare a reîncarnării, noi suntem propriii noştri strămoşi, desigur. Totul s-a întâmplat în prezent până ce unul dintre noi a decis să inventeze timpul. Eram lipsiţi de formă până ce cineva a inventat materia. Pluteam de colo-colo într-o ceaţă nedefinită, până ce cineva a hotărât să inventeze gravitaţia.

Tot ceea ce te înconjoară este percepţia ta. Nu e nimic sub ca. Tu îţi creezi percepţia, iar oamenii care văd acelaşi lucru creează şi ei aceeaşi percepţie, influenţaţi de percepţia ta. Acest lucru devine evident în vise şi proiecţii astrale, în care îţi poţi schimba mediul. Dacă o a doua persoană ar proiecta în lumea ta de vis, ar crea aceeaşi lume onirică în interiorul percepţiei sale. în plus, ar modifica anumite obiecte şi ar adăuga altele, cu scopul de a adapta visul tău la personalitatea sa.

Cu alte cuvinte, atunci când manipulezi o lume din vis, aşa cum poate vei fi încercat într-un vis în stare de veghe, tu nu vei modifica lumea onirică ce te înconjoară, deoarece nu există vreuna, ci doar tu îţi modifici percepţia. Acelaşi lucru se aplică fizicului. Nu există spaţiu, masă sau timp. Toate acestea există doar în percepţia ta. Apuci nimicul şi-l transformi într-o lume de spaţiu, masă şi timp.

Dacă nu există lume externă, atunci ce este real? Pe ce anume ne putem baza ca să nu fie creaţii ale imaginaţiei noastre? Singurul obiect prezent constant e mintea noastră. Mintea e singurul lucru „real”. Creierul fizic, corpul, întregul univers, precum şi toate lumile astrale sunt doar invenţii ale acelei minţi.

Mintea pură

Dacă lumile astrale nu sunt decât invenţii ale minţilor noastre, ar trebui să fim capabili să ne oprim din inventat măcar suficientă vreme încât să putem cerceta singurul

lucru adevărat: mintea – noi. Mai devreme în această carte, m-am referit la asta ca metalumea, astralul adânc, sau astralul pur. Astralul pur este mintea a cărei percepţie e goală. Dacă îţi părăseşti corpul şi ajungi într-un vid întunecat, percepţia ta este goală. Acest lucru poate fi înspăimântător la început, deoarece suntem obişnuiţi să percepem ceva tot timpul.

Din vidul astral, suntem capabili să dezactivăm complet mecanismul percepţiei. Este uşor să manipulezi mecanismul percepţiei când nu există o lume care să ne umple percepţia. Putem atunci simţi mintea aşa cum este ea fără invenţiile ei. Aceasta poate fi o experienţă puternică. Este un sentiment de cunoaştere şi de prezenţă. Când l-am atins pentru prima dată, a fost ca şi când aş fi simţit ceva real pentru prima dată. Era singura componentă constantă a existenţei. Pentru prima dată am găsit ceva ce nu percepeam și cream în mod simultan.

Putem de asemenea atinge mintea pură plecând din fizic. Tot ce avem de făcut este să oprim activitatea acelei părţi din noi care creează în mod constant lumea astrală curentă (adică fizicul), dialogul nostru interior. La aceasta se referă Don Juan atunci când vorbeşte despre oprirea lumii. Singurul mod de oprire a lumii este să ne oprim gândurile, deoarece această lume nu e altceva decât gândurile noastre.

Sâmbătă, 12 octombrie 2002

Stratul iluzoriu al astralului

Mă trezesc în starea hipnopompică. Barb porneşte al doilea calculator. In timp ce ventilatorul de pe procesor porneşte, crescându-și turaţia, mintea mea cumva îl ascultă și îşi sporeşte şi ea turaţia. Vibrez uşor. Conştienţa mea pluteşte la 1 inch deasupra corpului meu. E un sentiment extraordinar. Nu recunosc această stare de spirit ca fiind ceva ce am simţit

anterior, dar bănuiesc că e potrivită pentru proiecţie astrală. Mă gândesc la posibilitatea de a ieşi din corp prin rostogolire, dar ceva îmi spune să nu fac nimic altceva decât să observ.

Simt prezenţa unui strat de existenţă. Este lumea pe care am numit-o astral în cursul tuturor călătoriilor mele. Este o iluzie. Pare a fi alcătuită din ghemotoace de ceaţă cenuşie acoperind ceea ce e real. îmi deplasez centrul gândirii în piept. Fac tot ce pot ca să mă opresc de a mai gândi, dar nu e uşor. Mici gânduri continuă să apară pe neaşteptate.

Ghemotoacele de ceaţă cenuşie se limpezesc în lături şi pot simţi suprafaţa astralului pur. E netedă, densă şi cenuşie la culoare. Mă gândesc să-mi extind simţurile în interiorul ei, dar făcând aceasta invoc gânduri, ceea ce readuce ceaţa iluziei. Să învăţ să nu gândesc necesită o grămadă de antrenament. Corpul meu mă cheamă înapoi pe măsură ce se trezeşte. Senzaţia de plutire încetează.

Oare ce s-ar putea ascunde dedesubtul suprafeţei netede şi cenuşii a minţii? Este oare o simplă iluzie a existenţei ori este un alt set de lumi conţinute în interiorul percepţiei unei superininţi? Sunt ele oare de neatins de către puterea noastră creativă sau măcar de neatins de către gând, aşa cum cunoaştem noi gândul? Sunt destule necunoscute de explorat în această zonă. Partea bună însă este că nu trebuie să petrecem jumătate de zi pregătindu-ne de proiecţie astrală pentru a face aceasta. Tot ce avem de făcut este să încetăm să gândim vreme de jumătate de minut.

Exerciţiu: Opreşte lumea

1. In seara asta, când mergi la culcare, relaxează-ţi mintea.
2. închide ochii.
3. Deplasează-ţi atenţia către cap. Nu o deplasa în zona pieptului. Pieptul produce gânduri sub forma imaginilor.

Capul produce gânduri „verbale”. Gândurile verbale sunt mai uşor de oprit decât imaginile, cel puţin pentru mine.

4. Comandă: *Raţiune: oprită!*

5. Comandă: *Dialog interior: oprit!*

6. încrucişează-ţi privirea şi priveşte uşor în sus. Aceasta constituie o diversiune pentru minte.

7. Stopează procesul de gândire. Hotărăşte-te pur şi simplu să nu-1 mai foloseşti. Nu încerca să-ţi amuţeşti gândurile; în loc de asta opreşte întregul sistem, întreaga maşinărie de gândit. Gândurile nu-ţi apar în cap prin vreun proces magic, inexplicabil – *tu* eşti cel ce le creează. Tu ai creat fiecare gând pe care l-ai avut vreodată. Şi dacă le poţi crea, poţi refuza să le creezi vreme de un minut.

8. Aşază-te într-un vid lipsit de gândire vreme de câteva secunde. Dacă procesul de gândire repomeşte, opreşte-1 din nou.

9. Nu căuta nimic. Bucură-te de pace şi atâta tot.

10. La un moment dat vei adormi.

11. Dacă te trezeşti noaptea, continuă să opreşti procesul de gândire.

12. în dimineaţa în care te trezeşti, înainte de a face orice altceva (nu încerca nici măcar să-ţi dai seama unde te afli), opreşte-1 din nou vreme de câteva minute. Există întotdeauna câteva gânduri imediat după ce te trezeşti, aşadar acest procedeu ar trebui să aibă rezultate interesante.

în cadrul exerciţiului de mai sus, ai reuşit să-ţi opreşti gândurile astfel încât să poţi pătrunde prin lumea fizică şi să poţi simţi ce se află dincolo de ea? Dacă nu, am o idee şi mai bună. Totul se întâmplă mai repede atunci când te afli în afara acestei lumi fizice. Din acest motiv, ar putea fi mai uşor şi mai eficient să încetezi procesul de gândire atunci când

proiectezi în altă lume astrală, aşa ca în exerciţiul următor:

Exerciţiu: Opreşte cealaltă lume

1. Proiectează în astral.
2. Relaxează-ţi mintea.
3. Aşază-te şi meditează asupra centrului pieptului tău vreme de o jumătate de minut, pentru a stabiliza proiecţia.
4. Comandă: *Raţiune: oprită!*
5. Comandă: *Dialog interior: oprit!*
6. încrucişează-ţi privirea.
7. Opreşte procesul de gândire. Hotărăşte pur şi simplu să nu-1 foloseşti. Nu încerca să le spui gândurilor să tacă; în loc de aceasta opreşte pe de-a-ntregul tot procesul de gândire.
8. Aşază-te într-un vid lipsit de gânduri vreme de câteva secunde. Dacă procesul de gândire se reia, opreşte-1 din nou.
9. ______________________________ Nu căuta nimic. Bucură-te de pace şi atât.

Ascensiune în cercurile New Age, se tot vorbeşte de vreo 30 de ani încoace despre ascensiune. Pe scurt, unul câte unul sau toţi deodată, Pământul împreună cu locuitorii săi îşi vor ridica frecvenţele energetice de la cea de-a treia dimensiune (fizicul) la cea de-a patra dimensiune (sau a cincea, în funcţie de faptul că socoteşti timpul ca o dimensiune sau nu). N-am explorat acest lucru în suficientă măsură în tărâmurile nonfizice, aşa că mă voi abţine de la speculaţii excesive asupra lui. în orice caz, mi se pare că destinaţia este un pic mai aproape de potenţialul nostru nelimitat. Acest eveniment va debloca mare parte din mintea noastră şi ne va înapoia puterea ce ne aparţine, dacă suntem pregătiţi pentru ea.

Marţi, 15 octombrie 2002

Să vezi cealaltă lume

Sunt convins acum că oamenii se înalţă din cea de-a treia dimensiune în cea de-a cincea. Don Juan din cartea lui Carlos Castaneda pare să-şi petreacă jumătate din viaţă acolo, chiar dacă-i spune altfel, cu alte nume. Eu fac exact ceea ce el i-a spus lui Carlos Castaneda să facă: îmi încrucişez privirea, cu scopul de a opri lumea şi de a lăsa subconştientul să pună lucrurile la locul lor în loc de a le analiza conştient.

După doar două zile, pot vedea lucrurile în afara obişnuitului. Ii ofer îngheţată lui Barb, iar pisica încearcă disperată să ajungă la bolul lui Barb. Pisica e neobişnuit de obraznică astă seară, se pare. In vreme ce merg prin spatele televizorului către partea mea de pat, văd motanul alergând către mine prin pat. II văd cu detalii depline vreme de două secunde. Brusc, dispare. Presupun că a sărit din pat sau e în spatele televizorului. II văd apoi şezând lângă pat, urmărind-o liniştit pe Barb cum mănâncă îngheţată. O întreb pe Barb dacă s-a mişcat în ultimul minut, iar ea-mi spune nu. Ce-am văzut era pisica, dar nu în această lume.

Mă culc. Pisica mă trezeşte. Stă alături de capul meu, în pat. Mă aflu în starea hipnopompică. Simt pisica cum mă plimbă prin cea de-a patra dimensiune, destinaţia ascensiunii noastre, povestindu-mi cum e să trăieşti acolo. Adorm, iar pisica mă trezeşte de multe ori. De fiecare dată, mă găsesc fiind plimbat de pisică prin a cincea dimensiune. Bănuiesc că pisica e un animal cu puteri deosebite, capabil de călătorii interdimensionale. E aici pentru a ne arăta mie şi lui Barb câteva lucruri care sunt pregătite omenirii.

Ziua următoare, Barb vede un scarabeu negru alergând pe podea. Apoi dispare. Câteva zile mai târziu, eu văd motanul sărind la ceva pe perete. Se joacă. Mă-ntreb la ce-o fi sărind,

fiindcă peretele e alb şi neted. Data următoare când mă uit la el, văd o pată neagră pe perete. Nu-mi pot crede ochilor. în acel moment de necredinţă, pata dispare.

Destinaţia ascensiunii ar putea, desigur, să fie doar o altă lume astrală, asemenea fizicului dar cu mai puţine limitări. Poate că suntem deja în curs de a crea prin gândurile noastre această altă lume, doar întrebându-ne cum va fi. în conformitate cu legile din astral, simpla aşteptare a ascensiunii în altă lume, va crea această altă lume şi ne va deplasa acolo. Cel mai probabil, noi copiem o serie de caracteristici ale vechii lumi în cea nouă, deoarece noi aşa gândim c-ar trebui să arate o lume. Să sperăm însă că vom evita copierea unui număr prea mare de limitări fizice.

Destinaţia ar putea de asemenea să fie astralul pur, unde există lumea „reală”. Acest lucru ar însemna sfârşitul frumuseţii fizice. S-a terminat cu ceruri albastre văzute prin ochi limitaţi. Iar acest lucru ne va aduce în faţa următoarei întrebări: I)e ce oare ne-am dori ascensiunea? La urma urmei, dacă nu o irosim prin exces de ocupaţii, viaţa e chiar frumoasă. Aşadar, de ce s-o părăsim? Trebuie să ne verificăm motivele, la urma urmei. Dacă dorim să plecăm deoarece viaţa e prea grea, atunci am ratat întreg sensul existenţei, al vieţii, care este acela de a ne bucura de viaţă în simplitatea ei, ştiind că viaţa, fie ea uşoară sau grea, este întotdeauna doar ceea ce o facem noi să fie.

Noi am creat lumea fizică dintr-un motiv: pentru a ne putea bucura de frumuseţea creaţiei noastre din perspectiva „persoana întâi”. Oare acest motiv nu mai e valabil? Oare ne-am bucurat de toată frumuseţea pentru care am venit aici? ()are am crescut „mai mari” decât realitatea noastră curentă? I)acă da, atunci ascensiunea ar trebui să fie pasul următor. Nu are sens să rămânem aici dacă e atât de multă

frumuseţe de descoperit altundeva.

Ramtha s-a ridicat deoarece a dorit să fie liber asemenea vântului. Ramtha a descoperit că e mai mult decât o fiinţă fizică. Odată cu aceasta, n-a mai fost înghiţit de fizic și prin urmare fizicul nu mai prezenta decât prea puţin interes pentru el. îmi pot imagina că viaţa fizică e destul de plictisitoare atunci când ai de făcut atât de multe alte lucruri. De ce să trăieşti pe o planetă micuţă când tu ești cel ce-a creat întreaga galaxie? Ramtha a plecat ridicându-și frecvenţa energetică a trupului său.

Oare am ajuns și noi la acel nivel? Avem oare acelaşi nivel de înţelegere al propriei persoane pe care l-a avut şi Ramtha? Acceptăm oare ideea că suntem uriaşe fiinţe nonfizice? Cu excepţia unei mâini de iluminaţi, nici pe departe. Dar încetâncet, vom ajunge şi noi acolo. Unul după altul, ne vom trezi în sinele nostru superior. Chemarea de trezire se tot împrăștie printre oameni de câteva decenii. Ca parte a acestei treziri, proiecţia astrală ne oferă o dovadă personală că suntem cu mult mai mari decât am crezut că suntem.

Natura realităţii

Nimic altceva decât opinii

Deoarece realitatea fizică este un mediu în cel mai înalt grad subiectiv (noi suntem cei care o creăm în interiorul nostru), constatăm cât este de dificil să ne comunicăm unii altora percepţia. De fapt, nimeni dintre noi nu poate spune altuia cum e de fapt lumea, căci lumea diferă de la un individ la altul. Tot ce avem sunt propriile noastre creaţii, niciuna dintre ele asemănătoare celeilalte. în ciuda acestui fapt, sunt destui cei ce încearcă să își impună celorlalţi propriile lor viziuni asupra lumii. Preoţii și predicatorii fac aceasta de milenii, politicienii încearcă de decenii, iar eu, la rândul meu,

o fac prin intermediul acestei cărţi.

Religia, intelectul, ştiinţa, literatura, experienţa, autoritatea, piaţa muncii, gravitaţia, toate acestea sunt doar opinii. Se ridică şi se prăbuşesc pe baza ideilor oamenilor. Partea bună cu privire la opinii este aceea că nu trebuie să le acceptăm decât dacă ne dorim aceasta. Avem la dispoziţie opţiunea de a le respinge. Şi chiar ar trebui să le respingem pe multe dintre ele. Ar trebui să fim foarte pretenţioşi când e vorba de opinii, căci în momentul în care le acceptăm, ele se transformă în credinţe, care la rândul lor ne guvernează existenţa.

Nimic nu e bătut în cuie, absolut nimic. Nu există calităţi constante ale naturii, nu există legi absolute, nici fapte veşnice. Nu există cale a descoperirii ştiinţifice sau spirituale care să conducă la revelaţia finală a naturii. Există doar dramul nesfârşit pe care-1 creăm pe măsură ce~l parcurgem. Niciun adevăr nu rămâne adevărat pe termen nedefinit şi nu există niciun adevăr de ordin superior care să nu fie construit de noi. Trăim într-o lume fluidă care se schimbă după toanele noastre.

Realitatea se schimbă la porunca noastră. Poţi schimba orice vrei. Realitatea noastră se schimbă cu viteza cu care gândim. Folosind această înţelegere, poţi face realitatea să progreseze în orice direcţie vrei. Viaţa e a ta ca să faci cu ea orice doreşti.

Exerciţiu: Manifestare

1. închide ochii.
2. Imaginează-ţi în minte ceva ce îţi doreşti (bani, o maşină frumoasă sau o casă, abilităţi psihice, înţelegere, îndemânare, fericire etc.).
3. Scrie acel lucru pe o bucată de hârtie.
4. Vizualizează cum ar fi să poţi avea acel lucru. Fii cât

mai precis şi cât mai detaliat posibil. Cel mai important, vizualizează emoţiile evocate de posesia acelui lucru sau însuşiri.

5.____Notează în calendar. Peste un an uită-te la notă. S-ar putea să constaţi că ai dobândit deja lucrul dorit.

Realitatea e ceea ce facem din ea

Marţi, 24 Iunie 2003

Paralizia somnului

Cam pe la 10 a.m., citesc cartea lui Whitley Strieber, Confirmare, *când încep să alunec înapoi în somn. înainte de a adormi pe deplin, gândesc ceva ce mă sperie, trezindu-mă. Nu-mi pot aminti conţinutul gândului. Cu toate acestea, constaI că pieptul şi braţele îmi sunt imobile datorită paraliziei somnului. Mă gândesc „Hei, pariez că pot să-mi fac Reiki chiar bine acum. Nu va exista niciun fel de tensiune în braţe care să obstrucţioneze fluxul energetic datorită paraliziei, şi nu va exista vreun gând de îndoială ca urmare a minţii mele ameţite".*

După câteva minute de Reiki, adorm din nou. Visez că mă aflu într-un stadion. Sunt în vârstă de 12 ani. Un grup de copii, între care şi eu, fac sport. Sunt şi extratereştri aici, dar nu-i putem vedea. Minţile noastre le percep prezenţa sub forma unor şobolani cenuşii. Teama de ceea ce-ar putea fi şobolanii (extratereştri) mă face isteric, la fel ca şi pe ceilalţi copii. Devin din ce în ce mai isteric, aproape intru în panică. Hotărăsc că trebuie să mă trezesc. Caut starea de conştienţă trează, exact în modul în care un ţipar înoată către suprafaţa oceanului.

îmi revin în pat. Paralizia somnului e în plină activitate acum. Brusc, uşa se deschide şi cineva intră în cameră. Trebuie să fie Barb. Cel puţin, cred că e Barb. Trebuie că s-a întors

acasă mai devreme de la serviciu. Trebuie să verific dacă e cu adevărat Barb, ca să fiu sigur că vreunul din extratereştrii ăia nu m-a urmărit până aici din vis. încerc să-mi rotesc capul, dar sunt împiedicat de paralizia somnului. Aud paşi, ca nişte tălpi ude de plastic care se freacă pe linoleum. Persoana, indiferent cine o fi, păşeşte până în partea stângă a patului şi se opreşte. Se pare că persoana respectivă stă alături de pat, privindu-mă, dar capul meu e întors în partea cealaltă, astfel că nu pot să văd cine e.

Nesiguranţa mă exasperează. Trebuie să ştiu cine e acolo! Cu efort extrem, mă desprind din paralizia somnului şi a; forţa îmi întorc capul către stânga. Nu e nimeni acolo. Patul c perfect normal, aşa precum e şi zidul, şi nu se vede nimeni. E prea ciudat. Hotărăsc să cobor din pat şi să fug din cameră, preferabil urlând de groază. încerc să mă rostogolesc din pat pe partea dreaptă, dar sunt aruncat în poziţia culcat de parcă aş fi legat cu o bandă de cauciuc. Ceva mă ţine fixat de pat. încerc în mod repetat să scap, dar fără niciun rezultat.

îmi dau seama acum că sunt într-o stare de stupoare, una dintre acele stări deosebit de benefice proiecţiei astrale. îmi vine o idee ciudată: dacă nu pot vedea persoana cu ochii mei fizici, poate că o pot vedea cu ochii astrali. Mă rostogolesc din nou, dar de data asta cu intenţia de a ieşi prin rostogolire din corp. Acelaşi rezultat: sunt aruncat înapoi în pat. Oare nu e niciun fel de posibilitate de a fugi de această persoană? Apoi imi dau seama, aşa cum am facut-o şi cu câteva minute în urmă, că trebuie să mă trezesc din nou. Mă lupt să-mi trezesc conştienţa în direcţia fizicului. După ceva vreme, reuşesc să mă trezesc în pat.

în vreme ce mintea mea părăseşte starea de somn, persoana invizibilă plasează un gând în capul meu: „Realitatea e i cea ce o faci tu să fie, nu ceea ce percepi tu ca

fiind adevărat". Cred că e un punct de vedere extraordinar. Ilustrează iili/udindea unuia care face. Trebuie să-mi amintesc asta. Dar persoana se pare că nu e mulţumită doar cu atât: „Pune-o în cartea ta!". *Gândul acesta îmi deşteaptă ecouri în minte. E i'oncluzia întregii cărţi. Această afirmaţie simplă descrie natura realităţii.*

Realitatea e ceea ce o faci tu să fie. Viaţa în general şi mediul care ne înconjoară sunt creaţia ta proprie. Această afirmaţie e adevărată pentru toate dimensiunile. La nivel fizic, dacă deplasezi un creion pe birou dintr-o parte în alta, ţi-ai modificat realitatea. La un nivel mai înalt, nu mişti creioane, ci situaţii de viaţă, ba chiar modul în care arată şi se comportă viaţa. Toate situaţiile în care ajungem sunt creaţia noastră. Acest lucru poate fi dificil de acceptat, deoarece uneori ne găsim în situaţii dăunătoare sau traumatice. Dar la un nivel mai înalt, e posibil să apreciem acele situaţii ca ceea ce sunt de fapt: unelte grozave pentru favorizarea creşterii.

Desigur, nu *trebuie* să creăm asemenea situaţii. Entitatea care le creează eşti tot tu, deşi e posibil să nu îţi fie accesibile din cadrul fizic al minţii tale. însă indiferent în ce tip de cadru mental te afli, dacă nu doreşti o situaţie, nu te vei afla în ea. Cred că cea mai bună lecţie aici este înţelegerea faptului că poţi face orice dacă-ţi pui mintea la contribuţie şi te implici la nivel emoţional.

Noi decidem, de asemenea, modul în care dorim să interacţionăm cu ceea ce am creat. Nu trebuie în mod necesar să ne folosim braţele, picioarele, ochii, urechile etc. Acestea sunt doar ceva ce-am creat pentru noi înşine. S-ar putea să dorim să ne folosim mintea pentru a interacţiona direct cu creaţia noastră sau poate să inventăm o unealtă complet nouă destinată acestei interacţiuni.

Nu ceea ce percepi tu ca fiind adevărat înseamnă că fie că percepem ceva a fi adevărat sau fals n-are niciun fel de relevanţă cu privire la cât e de real acel lucru. Totul e o parte a realităţii, deoarece tu eşti cel ce-o pune acolo. Nu poţi crea ceva, să susţii că e fals şi apoi să îi conteşti locul şi rolul în realitate. Nimic din ceea ce nu e real nu există. Miezul acestei afirmaţii este acela că realitatea nu este un agent extern care poate fi adevărat sau fals. în loc de aceasta, realitatea este o parte a ta interioară, deoarece izvorăşte din propria ta minte.

Ştiu din experienţă că mesaje asemenea acestuia nu vin niciodată singure. Ele sunt întotdeauna însoţite de exemple practice. Profesorii buni ştiu că o teorie nu va fi acceptată sau apreciată decât dacă este exemplificată de o serie de experienţe personale (numărăm mai întâi mere sau portocale la şcoală tocmai fiindcă suntem mai obişnuiţi, avem experienţe personale cu merele și portocalele). De asemenea, ghizii calificaţi ne oferă mai întâi exemple practice, și abia apoi mesajul este prezentat ca o concluzie, astfel că putem să ne afundăm și să trăim exemplele necolorate de concluzie. Această stare de fapt oferă de asemenea posibilitatea studenţilor de a trage singuri concluziile dorite din exemplele prezentate, ceea ce constituie o metodă de învăţare mult mai bună. De obicei, eu unul nu trag concluziile dorite. Majoritatea viselor şi experimentelor astrale mă lasă nedumerit în ceea ce privește semnificaţia lor posibilă, însă semnificaţia se află acolo, aşteptând să fie eliberată.

Pentru a vedea ce fel de exemple practice au fost oferite, mă întorc la cele petrecute în timpul somnului. Mai întâi, mă trezesc, sau cel puţin am crezut că mă trezesc, doar pentru a afla că nu mă ¡iot mişca. Evenimentul acela are o semnificaţie de exemplu puternică atașată: eu am *creat*

evenimentul paraliziei. Lucrul ăsta chiar mă sensibilizează. Conceptul de paralizie autoindusă îmi amintește de ceva ce am citit în cartea lui Whitley Strieber *Străpungerea: Pasul următor.* Ce sincronicitate că am citit încă una dintre cărţile lui Strieber chiar înainte de a adormi. Ori poate Strieber e unul dintre autorii ăia care le au pe toate.

Pe scurt, ce se întâmplă în această parte din *Străpungerea* este că Strieber este invitat de Vizitatori (numele pe care el îl dă extratereştrilor cenușii) să-i însoţească în cadrul unei răpiri clasice a unei fiinţe umane de către extratereştri (în lipsă de un nume mai bun). Vizitatorii împreună cu Strieber, merg la domiciliul prietenei acestuia, Dora, aflată la circa şapte state distanţă de locul din care este luat Strieber. Călătoria ia doar câteva minute. Dacă au călătorit în formă fizică ori nonfizică, e un detaliu care rămâne încă neclar. Ceea ce este clar însă, este că Strieber se afla într-o stare de conştienţă modificată. Treaba lui, cel puţin în aparenţă, este s-o ţină pe Dora în pat în vreme ce „coloana vertebrală a fiicei Dorei este întărită, ca şi când ar fi fost pregătită să îi asigure o forţă şi hotărâre de care va avea nevoie întreaga viață".

Ce se întâmplă cu Dora în dormitor se aseamănă unui exemplu practic care mi-a fost oferit mie. Dora se trezeşte în vreme ce fiica ei, care se află în alt dormitor, ţipă oripilată de prezenţa Vizitatorului. Strieber spune: „Se auzi apoi un ţipăt – un urlet oribil. Trecu prin mine asemenea unei săgeţi în flăcări. Ochii Dorei se deschiseră larg, se ridică ţeapănă în şezut, privind drept spre mine, dar ochii îi erau stranii și întunecaţi și am știut imediat că priveau doar în lumea coşmarelor. Se lupta, dar ceva anume o împiedica să se ridice. Se aruncă înainte, dar se opri brusc, de parcă s-ar fi lovit de un perete de sticlă. *Părea că își făcea asta singură,*

reţinându-se ea pe sine într-un mod complet ciudat [sublinierea mea]. Eu însă mă simţeam cumva responsabil. Foarte responsabil. Eu o ţineam pe ea”.

Oare Strieber o ţinea pe ea ori Dora însăşi se reţinea? E posibil ca sugestia să se reţină să îi fi aparţinut lui Strieber, dar decizia finală cu privire la reţinere să fi fost a Dorei? Şi oare de ce ar hotărî cineva să fie ţinut? Cu siguranţă nimeni n-ar face asta într-o stare mentală de trezie fizică, ci poate ar părea ca un lucru corect de făcut într-o stare de spirit mai informată. Strieber menţionează chiar că ochii Dorei „priveau doar în lumea coşmarelor”, ceea ce ar putea însemna că era acordată unei stări non-fizice care-i permitea să vadă beneficiile neamestecului în intervenţia Vizitatorilor.

Sentimentul meu este că fiicei Dorei i s-a făcut un dar minunat de către Vizitatori şi, într-o stare de spirit informată, Dora a realizat că nu e cazul să-i răpească fiicei ei acest dar. Acesta ar putea fi un argument bun în favoarea creării unei paralizii ce-ar fi fixat trupul ei fizic pe pat. De asemenea, şi eu am creat o paralizie pentru a mă asigura că voi acorda atenţie mesajului ce mi-a fost transmis în precedentul pasaj din jurnal. Desigur, după înapoierea în starea mentală de trezie fizică,

Dora va presupune, aşa cum ar fi facut-o oricine altcineva dintre noi, că paralizia i-a fost impusă de un agent extern.

Dacă afirmaţia *Realitatea este ceea ce o faci tu să fie* este corectă, o concluzie a sa trebuie să fie aceea că noi accesăm starea de spirit informată în mod subconştient, cu scopul de a ne crea în mod continuu realităţile. Dacă însă ne creăm realităţile în mod subconştient, putem probabil transforma această acţiune într-una conştientă sau, cel puţin, să avem un cuvânt conştient de spus în întregul proces

subconştient. Totuşi, înainte de a face, trebuie să menţinem o stare de spirit informată; altfel n-am şti care este realitatea optimă ce trebuie creată. Dar cum oare accesează cineva o stare de spirit informată? Subconştientul accesează această stare de spirit continuu, aşadar de ce atunci n-am fi şi noi capabili să o accesăm în mod conştient? Una dintre modalităţile de a face asta ar fi să oprim lumea, ca în exerciţiul descris mai înainte. Proiecţia astrală ar putea oferi şi ea o ocazie bună pentru a atinge acea stare de spirit prin intenţie conştientă, dar nu mă îndoiesc că mai sunt şi alte căi. Tot ceea ce trebuie să facem este să fim dispuşi să lucrăm asupra noastră şi, cel mai important, să lucrăm cu mintea.

Chiar dacă încă nu putem controla un proces subconştient, cum ar fi de pildă crearea realităţilor, îl putem totuşi inii uenţa. Subconştientul nu este o parte clar separată de noi. Are numeroase conexiuni cu mintea conştientă prin care îl putem afecta şi noi în mod conştient. De exemplu, înainte de vis, am citit despre Vizitatori, sau *extratereştri* dacă vreţi. Aceasta a fost o acţiune conştientă. Subconştientul a fost influenţat întrun mod care l-a făcut să creeze un vis ce conţinea extratereştri. Acesta e doar unul dintre modurile în care putem influenţa subconştientul în cadrul procesului de creare a realităţii, căci visul devenise realitatea mea, chiar dacă doar pentru o oră.

Subconştientul poate de asemenea fi influenţat prin hipnoză, vizualizare, afirmare şi vis în stare de veghe. Există poate **şi** alte abordări, mai directe, cu scopul de a-1 influenţa. Poate vom putea chiar dezvolta unelte tehnice cu scopul accesării subconştientului nostru. Vizitatorii din cartea lui Strieber par să posede acest tip de tehnologie. Ei au accesat subconştientul Dorei, aşadar noi de ce să nu putem să-l accesăm pe al nostru?

Exerciţiu: Realitatea este – afirmaţii

1. înregistrează afirmaţia: **„Realitatea e ceea ce faci tu din ea”.**

2. Ascultă afirmaţia în fundal vreme de şase zile.

înainte de a crea paralizia pentru mine, am creat evenimentul în cadrul căruia m-am trezit, deşi nu într-o stare de spirit de trezie. Trezirea a devenit realitatea mea. Oare ce motiv m-a făcut să mă trezesc, altul decât acela că eu l-am creat? Trezirea nu e un lucru care se-ntâmplă pur şi simplu; e creată. Nu de către corpul fizic ori de către vreo forţă a naturii, ci de către mine. Şi atunci când te trezeşti dimineaţa, trezirea aceea e *realizarea ta.* Fie că te trezeşti în dormitorul tău fizic, ori că te afli într-o replică astrală a acestuia, e irelevant. Cele două dormitoare sunt amândouă creaţia ta, iar acea creaţie devine realitatea ta.

A fost apoi evenimentul paşilor audibili. A fost cam înfricoşător, dar educativ. Nu există motiv pentru care să se audă sunete de paşi în dormitorul meu decât dacă eu le-am pus acolo. Chiar dacă ar fi fost o persoană care să însoţească sunetele de paşi, persoana aceea ar fi fost tot creaţia mea. Persoana poate avea originile în propria ei conştienţă, dar acest lucru e fără importanţă. Fie că este o persoană conştientă ori o nălucire a imaginaţiei mele, pentru ca el să poată exista în realitatea mea, eu trebuie să-l creez în interiorul minţii mele.

Şi cu această afirmaţie simplă, *Realitatea este ceea ce faci din ea,* vine şi libertatea alegerii: Dacă aleg să am ceva anume în viaţa mea, creez acel lucru. Dacă aleg să nu existe, mă abţin de la a-1 crea. Cu toţii avem această libertate. Realitatea poate fi indiferent ce dorim să fie. Singurul lucru necesar este să ştim exact ce fel de realitate dorim să creăm. în cadrul acelei libertăţi avem puterea de a ne schimba

lumile. Depinde doar de noi ce dorim să facem cu această putere. Acesta ar putea fi capătul tuturor suferinţelor, care ne-au însoţit vreme de mult prea multe milenii. Nu suferim decât pentru că noi hotărâm să creăm suferinţa. Acum este momentul să alegem să ne umplem realităţile cu lucruri frumoase, culori care-ţi taie respiraţia, sentimente luminoase. Să hotărâm acum şi aici, să nu acceptăm în vieţile noastre decât tot ce-i mai bun. Să transformăm căldura gândurilor în strălucirea lumii noastre. Să ne dedicăm râsului şi prieteniei în viitor.

Continuarea explorării

Scopul acestei cărţi a fost acela de a vă oferi uneltele (tehnici de proiecţie astrală) necesare pentru a explora alte dimensiuni. Cartea aceasta nu s-a dorit a fi o prezentare a unor descoperiri frumos ambalate, gata de a fi digerate, deşi a fost uneori necesară prezentarea unora dintre experienţele mele personale, cu scopul lărgirii orizontului vostru de posibilităţi. Aş fi nebun să încerc să convertesc pe cineva la sistemul meu de credinţe. în loc de aceasta, eu aleg să vă ofer uneltele necesare explorării şi să vă încurajez să vă formaţi propria voastră imagine asupra lumii.

Spre sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, numeroşi oameni de ştiinţă erau deprimaţi de „faptul” că în vremea lor, comunitatea ştiinţifică deja descoperise cam tot ceea ce se putea descoperi. Acum, la mai mult de un secol şi câteva mii de descoperiri mai târziu, chicotim la gândul naivităţii noastre de atunci. Dar avem încă aproape aceeaşi credinţă: Credem că avem o idee destul de bună cu privire la modul în care funcţionează cele mai multe lucruri. Ei bine, nu e aşa. Ne este doar teamă de cât de mici ne vom simţi dacă ar fi să recunoaştem cât de puţine ştim cu adevărat.

Creaţia este plină de necunoscute. O descoperire nu

este doar o revelaţie asupra unui obicei al naturii, ci de asemenea revelarea a sute de alte întrebări ce-şi aşteaptă răspunsuri. N-ar trebui să mai presupunem nicicând că nu mai avem nimic de descoperit. Când vom fi descoperit sensul vieţii, ne va mai rămâne de aflat sensul sensului vieţii. Călătoria noastră de explorare e fără de sfârşit.

Orizonturi de explorat

Aş dori să vă ofer câteva idei cu privire la ce să exploraţi. Acestea sunt întrebări pe care mi le-am pus eu însumi de multă vreme, dar n-am avut timp să le explorez eu. Dacă aceste întrebări vă intrigă, atunci angajaţi-vă în propriile voastre expediţii în căutarea răspunsurilor.

- Exploraţi-vă fiinţa în afara vieţii fizice.
- Exploraţi astralul pur încetând orice gând.
- Vizitaţi lumi astrale create de alte fiinţe.
- Vizitaţi prieteni care nu sunt încarnaţi în prezent.
- Vizitaţi alte civilizaţii non-fizice.
- Vizitaţi fiinţe fizice de pe planete îndepărtate.
- Vizitaţi-vă pe voi înşivă în vieţi precedente.
- Cercetaţi procesul de reîncarnare.

Procedura de explorare

E întotdeauna util dacă procesul de explorare e cumva structurat. Următorul set de paşi este un bun cadru de la care vă puteţi forma propriul proces personalizat de explorare.

Exerciţiu: Explorare

1. Notaţi o întrebare la care doriţi răspuns. Prietenii voştri nonfizici vă vor ajuta pregătind o experienţă astrală pentru voi.

Cu ajutorul lor, veţi pregăti energii astrale, obiecte şi persoane care să interacţioneze cu voi.

2. în seara dinaintea următoarei proiecţii astrale,

citiţi nota, astfel încât să vă reamintiţi misiunea.

3. Când proiectaţi astral, bucuraţi-vă de experienţă.

4. Când vă reîntoarceţi în corp, reflectaţi la cum se relaţionează experienţa astrală cu întrebarea voastră.

5.____De asemenea, gândiţi-vă cum voi şi prietenii voştri nonfizici aţi pregătit experienţa. în cazul meu, ei îmi oferă de obicei o serie de lecţii. Fiecare lecţie include o serie de exemple practice. La sfârşitul fiecărei lecţii, leg laolaltă exemplele trăgând o concluzie sau o inspiraţie. Odată ce am tras o concluzie, începe următoarea lecţie. Luate împreună, lecţiile îmi oferă răspuns la întrebarea mea.

Amintiţi-vă, proiecţia astrală e doar o unealtă. Nu e scopul. Puteţi folosi această unealtă în căutarea lucrurilor care sunt importante pentru voi. Şi doar voi puteţi hotărî care sunt acelea.

Stranger Secret Files Nr. 011 – B Bioenergie şi hipnoză Autor: VASILE BGL9GÂN Republica Moldova Sacramento6, California, SUA

PARTEA A II-A

BIOENERGIE ŞI HIPNOZĂ 7 DIN MISTERELE FIINŢEI UMANE8 Autor VASILE BOLOGAN9

Lucrarea de faţă este un studiu personal efectuat, pe **parcursul** mai multor ani, de Vasile Bologan. Nu este o opinie creată în cadrul unei Instituţii de specialitate sau al unui laborator ştiinţific.

11 Autorul este român născut în Republica Moldova (Basarabia), unde a trăit plină în 1990. în prezent locuieşte în SUA, California, la Sacramento.

Toate drepturile asupra acestui studiu apaţin lui Vasile Bologan (Capitolul ’ clin prezenta lucrare).

” Nu s-a efectuat nicio modificare asupra textului original predat de autor editurii.

„I.ucrarea de faţă este un studiu personal efectuat pe parcursul mai multor mii, nu este o opinie creată în cadrul unei instituţii de specialitate sau al unui I nborator ştiinţific.

VASELE BOLOGAN Un om normal fenomenal

Constantin Alexandru

Vasile Bologan este născut în Basarabia, într-o familie de ţărani, cu mulţi copii. A cunoscut de mic greutăţile, dar şi frumuseţile vieţii rurale. A fost un copil obişnuit, gata în orice moment să facă o şotie sau să participe la una. A trecut însă printr-un moment greu al vieţii, când o afecţiune cardiacă nedepistată l-a trimis în tunelul spre „dincolo”, din care puţini mai revin. Dar el avea de îndeplinit o misiune şi a fost trimis înapoi.

Părinţii şi rudele au început să-l „menajeze” pe cel care a „văzut moartea”, fapt care îl deranja pe adolescentul ambiţios şi iubitor de frumos. A refuzat mila celorlalţi şi a continuat să se lupte cu boala şi cu dificultăţile specifice vieţii la ţară. Având o sensibilitate deosebită şi un simţ al frumosului foarte dezvoltate, a văzut curând că îi poate distra pe cei din jur fie cu cântecele sale, fie făcând pe unul sau pe altul să latre ca un căţel, să spună lucruri hazlii, spre încântarea celor din jur. Nu ştia încă ce se întâmplă, dar începuse să folosească, instinctiv, metode hipnotice. La o vârstă destul de fragedă a devenit sunetul petrecerilor şi distracţiilor din sat, pentru că oamenii se simţeau bine în prezenţa lui.

Convins că menirea lui este să ajute oamenii să treacă mai uşor peste necazuri, a decis să facă studiile superioare în domeniul artei teatrale. A terminat cu succes facultatea şi a

activat pe tărâmul cultural peste 23 de ani, înregistrând rezultate frumoase, montând 13 spectacole teatrale, 25 de spectacole de divertisment, publicând mai multe piese de teatru în Moldova, federaţia Rusă, Armenia şi Ucraina. Fiind un bun organizator, a deţinut funcţii de conducere în Uniunea Teatrală şi în Ministerni Culturii din Republica Moldova. Dar în tot acest timp nu a ezitat să vină în ajutorul oamenilor în suferinţă. La cererea pacienţilor şi la rugămintea medicilor, a practicat hipnoza de tratament şi uneori, spre distracţia celor dragi, a organizat spectacole de hipnoză.

Fire curioasă şi dornică să-şi explice ce-i în jurul lui, a luat cunoştinţă de activitatea unor specialişti care se ocupau de lucruri aşa-zis paranormale. A cunoscut-o, astfel, pe faimoasa Djuna, de la care a luat lecţii de bioenergie interactivă, a studiat lucrări ale unor specialişti ruşi de răsunet, s-a întâlnit cu mari maeştri ai hipnozei, cum ar fi A. Kaşpirovski, F. Orlov, B. Ivanov şi alţii, oameni de ştiinţă care se ocupau de probleme de acest gen.

După ce Republica Moldova a devenit independentă, omul plin de idealuri care era Vasile Bologan a fost convins că idealurile naţionale ale românilor dintre Prut și Nistru se vor împlini, în sfârșit.

Convins că poporul din care facea parte are dreptul la o cultură curată, în care tradiţiile şi moştenirea istorică să fie valorificate la cel mai înalt nivel, intră în conflict cu cercurile de afaceri ce operau în acest domeniu, urmărind exclusiv câştiguri cât mai mari, din afaceri dubioase, de subcultură, şi ca urmare pleacă de la Ministerul Culturii şi se hotărăşte să treacă în România.

Venit în România, încearcă să se afirme în domeniul artei teatrale, în care era specializat, dar spre dezamăgirea

lui nu reuşeşte să-şi găsească un loc, întrucât cei care îi promiseseră că-1 vor ajuta imediat ce va sosi refuză să-l mai cunoască. A reuşit însă să se descurce pe diferite căi, ultima activitate fiind la Radiodifuziunea Română.

Viaţa lui avea să cunoască o cotitură radicală după ce ia cunoştinţă, de la un bun prieten, despre unele preocupări existente în domenii de mare sensibilitate, cum ar fi bioenergia, radiestezia, inforenergetica şi încercările de a explica unele fenomene aşa-zis paranormale prin principii ale ştiinţei şi pe baza unor fenomene şi experienţe efectuate în aceste domenii, fapt care l-a convins că oamenii au mai mare nevoie de cunoştinţele şi de capacităţile sale pentru a-şi reface sănătatea decât de spectacole, de distracţie. Contactele serioase cu cercetările în domeniu făcute în fosta Uniune Sovietică l-au ajutat foarte mult în acest sens. A înţeles mai bine şi posibilităţile pe care i le deschideau cunoştinţele şi practica lui în ce priveşte hipnoza.

De fapt, este unul dintre puţinii oameni care deţin cunoştinţe temeinice în toate aceste domenii. Acest lucru, îmbinat cu dragostea şi respectul lui faţă de oameni, mai ales faţă de cei aflaţi în nevoie, l-a determinat să încerce aplicarea cunoştinţelor acumulate pentru rezolvarea unor probleme de sănătate ale celor apropiaţi şi ale unor oameni care îi relatau despre suferinţele lor.

însuşirea principiilor şi metodelor de radiestezie îi permite să depisteze şi să diagnosticheze cu uşurinţă afecţiuni cunoscute de medicina alopată, dar şi dereglări ale funcţionării organismului uman, cauzate de disfuncţii energetice, cum ar fi blocajele energetice, surplusul de energii malefice şi lipsa unor energii benefice, punctele sensibile la astfel de situaţii, nivelurile atinse de deficienţele respective. De fapt, prin această modalitate de operare,

poate detecta orice disfuncţie a oricărui sistem anatomic, a oricărui organ al corpului uman, mergând până la nivelul celulei organice. De asemenea, poate măsura valorile câmpurilor energetice fundamentale şi parţiale ale organismului, deficienţele existente în aceste câmpuri şi stabileşte posibilitatea şi modalitatea de corectare a acestora.

Acest lucru a fost posibil şi ca urmare a abordării unei ştiinţe relativ tinere, care se cheamă *infor energetica.*

Având cunoştinţe solide în ce priveşte structura şi funcţionarea organismului uman, nu i-a fost greu să înţeleagă ce perspective îi poate deschide această ştiinţă, abordată cu metodele şi instrumentele radiesteziei.

După înţelegerea corectă a modului în care funcţionează un organ sau o parte a acestuia, inclusiv prin valorile inforenergetice măsurate, cunoscând procesul de interacţiune între sistemul inforenergetic propriu şi sistemul inforenergetic al subiectului analizat, precum şi modalitatea de a modela frecvenţele câmpurilor inforenergetice, a început să se ocupe de ameliorarea stărilor de boală la diverse persoane, obţinând succese notabile acolo unde, deseori, medicina alopată nu mai avea posibilitatea de a interveni cu succes, prin metodele specifice.

Înţelegând bine problemele câmpului energetic uman, care se manifestă prin frecvenţe modulate în funcţie de starea funcţională a fiecărui organ, câmp energetic ce are o natură mai puţin cunoscută, determinată de modul în care se desfăşoară reacţiile chimice deosebit de complexe, la nivelul producerii și schimbului de energie cu mediul, Vasile Bologan a învăţat repede şi modalitatea în care pot fi utilizate astfel de frecvenţe în influenţarea reacţiilor chimice din materia organică vie. Pentru el, aura energetică a

organismului uman nu mai este doar un fenomen interesant, ci înseamnă capacitatea specială a ochiului uman de a sesiza armonice foarte înalte şi foarte slabe ale unor câmpuri energetice subtile (nu electrice, nu magnetice) emise de reacţiile chimice vitale, frecvenţe care sunt foarte joase şi care se pot propaga la distanţe foarte mari. El poate măsura fără dificultate aceste frecvenţe, iar contururile aurei le poate defini cu ajutorul radiesteziei.

Abordarea pe baza acestor principii şi cunoştinţe a diferitelor afecţiuni şi disfuncţii ale organismului uman i-a adus satisfacţii deosebite, văzând cum se însănătoşesc oameni cărora medicina alopată nu le putea vindeca anumite afecţiuni, dar i-a îmbogăţit substanţial şi experienţa de tratare a fiecărui pacient, ţinând seamă de caracteristicile inforenergetice specifice ale acestuia.

Niciodată însă Vasile Bologan nu a negat capacităţile şi binefacerile medicinei alopate. El ştie că sunt anumite afecţiuni pe care numai medicina modernă, prin mijloacele ei specifice, le poate rezolva. Şi nu ezită niciodată să sfătuiască o persoană care apelează la el să se adreseze medicilor pentru tratament specific sau intervenţie chirurgicală, atunci când mijloacele proprii de investigaţie îi arată acest lucru.

Domeniul lui predilect este cel al afecţiunilor de natură energetică, a căror rezolvare se poate realiza în timp foarte scurt, chiar şi la distanţe foarte mari, cu rezultate remarcabile.

Oameni care au stări de rău, de disconfort organic, generate de funcţionarea defectuoasă a unor componente ale corpului uman şi pe care medicina alopată nu le poate explica şi aborda, sunt aduşi în stare normală prin tratarea inforenergetică a unor astfel de afecţiuni. Migrenele, unele

tulburări psihice şi de comportament sunt rezolvate uşor şi simplu prin metodele utilizate de Vasile Bologan. Dar şi afecţiuni mai complicate, atunci când sunt generate de insuficienţe sau dereglări energetice, pot fi rezolvate prin intervenţia benefică a acestui om.

Dezvoltarea la un nivel superior a capacităţilor sale hipnotice îi permit să abordeze afecţiuni care îşi au originea în moştenirea genetică a subiectului, karmice, în dificultăţile de adaptare a acestuia la mediul social sau natural.

Hipnoterapia, un domeniu vast şi complex de acţiune asupra psihicului uman, dar şi asupra unor stări fizice, este aplicată de Vasile Bologan cu mult succes. Oameni cu diferite fobii, cu tulburări comportamentale în diverse situaţii îşi găsesc vindecarea prin metodele practicate de acesta, dintre care pot fi menţionate regresia şi progresia hipnotică, sugerarea hipnotică a unor situaţii şi stări benefice pentru subiectul tratat. El are posibilitatea să trimită subiectul cu o sută, cu o mie de ori mai mulţi ani în urmă, stimulându-i hipnotic informaţia genetică. I’cntru a putea trage concluziile ce se impun, în vederea coreclfirii disfuncţiilor sau afecţiunilor subiectului, el poate folosi intens sugestia hipnotică, poate stimula puternic autosugestia, dirijând astfel reacţiile circumstanţiale ale celui în cauză.

Rezultatele obţinute astfel sunt remarcabile. Oameni care nu puteau trece o apă, nu se puteau urca în avion, se speriau de anumite zgomote sau imagini au scăpat de aceste obsesii. Dar şi de altele, indiferent de natura lor. Ne putem imagina cât de mult se poate schimba viaţa unui om care poate acţiona normal la stimuli şi semnale din mediul înconjurător, fără spaime sau angoase pe care să nu le poată controla.

Progresia hipnotică o poate realiza fără dificultăţi, deşi

aceasta este mai complexă, întrucât intervin factori aleatorii şi situaţii imprevizibile, care pot modifica evoluţia în viitor. De aceea, această metodă este mai puţin folosită şi numai pentru a evidenţia anumite disfuncţii ce ar putea afecta, în viitor, starea de sănătate a subiectului. Nu-şi propune ca prin acest procedeu să prevadă viitorul, ci numai să prospecteze anumite evoluţii posibile ale afecţiunii tratate.

Modul în care Vasile Bologan abordează hipnoterapia este total diferit de hipnoza de spectacol, care îşi propune să distreze sau să uimească publicul asistent, fără implicaţii terapeutice.

Utilizarea combinată a procedeelor menţionate are ca rezultat o eficienţă deosebită a terapiei complexe practicate de Vasile Bologan pentru rezolvarea unor afecţiuni complexe, ale căror cauze sunt greu de depistat şi de controlat prin metodele clasice de tratament.

în prezent, la nivel mondial sunt numai câţiva oameni care pot realiza performanţe similare cu cele ale lui Vasile Bologan. Din această cauză, este permanent în contact cu oameni din cele mai diverse colţuri ale lumii, de diferite condiţii sociale, culturale sau materiale, cărora, de câte ori poate, le face servicii preţioase, în ce priveşte sănătatea lor.

Prolog

Dintr-un accident, dintr-o întâmplare, la dorinţa cuiva, suntem aici, în acest colţ de rai care se cheamă Terra şi avem un mic răgaz să trăim acest miracol care se numeşte viaţă. Este o mare realizare dacă reuşim să o trăim din plin, să ne bucurăm de ea, să ne înseninăm clipele, zilele noastre şi ale celor din jur, să fim fericiţi şi să-i facem fericiţi şi pe cei de lângă noi. Este minunat să fim împreună, să ne luminăm sufletele reciproc şi să ne bucurăm de acest spectacol divin. Dacă a trecut o zi şi nu am făcut pe nimeni să zâmbească, să

fie bucuros, cel puţin o clipă, să se simtă important, capabil, dacă nu am reuşit să facem niciun bine, ci din contră, i-am făcut pe cei cu care ne-am aflat în contact să fie necăjiţi, umiliţi, frustraţi, întristaţi, nemulţumiţi, insultaţi, e cazul să ne întrebăm: Ce am realizat? Cu ce ne-am ales? Am mai agonisit un ban în plus? Ce sentimente ne domină în asemenea clipe? Ce senzaţii avem?

Care este răspunsul? Ce ar fi să ne întrebăm: nu cumva am ratat o zi din viaţa noastră? O să realizăm mult mai târziu, sau poate niciodată, că am făcut o mare greşeală când ne-am împovărat sufletul cu gânduri şi fapte urâte, nedemne de fiinţa noastră umană, şi prin aceasta am încetinit urcuşul spre lumină şi armonie, căci aceasta este calea trasată de Dumnezeu pentru noi, oamenii. Ar fi bine ca, din când în când, să ne facem un examen al conştiinţei, al comportamentului şi faptelor noastre. Să ne evaluăm viaţa şi modul nostru de a fi. Fiecare dintre noi **are** dreptul şi libertatea de a proceda într-un fel sau altul. Este alegerea fiecăruia. Totul va rămâne numai în mintea şi în conştiinţa noastră şi e bine să fie aşa, dar întrebarea, odată pusă, va cere un răspuns care, la rândul său, va crea inevitabil o stare, de natură să genereze un plus de energie, să prefigureze noi inten- |ii sau, din contră, să afecteze energiile… Putem să progresăm spre un spirit mai bun şi mai înalt sau să rămânem să ne bălăcim, în continuare, în mediocritate şi insucces, în neîncredere, suferinţă şi frica pentru ziua de mâine.

Nu intenţionăm să ţinem prelegeri sau predici în sprijinul celor de mai sus, având în vedere că acestea se bazează pe legea armoniei universale, explicată de lideri spirituali ai diferitor filosofii şi religii.

Pentru oamenii de ştiinţă din lumea modernă, după

zborurile şi explorările cosmice, după apariţia şi dezvoltarea rapidă a informaticii, care a deschis o nouă eră în domeniul cunoaşterii, lărgind posibilităţile şi capacităţile de cercetare şi comunicare, reducând la miimi de secundă accesul la informaţiile din toate domeniile şi permiţând milioanelor, miliardelor de oameni să ia act de descoperirile şi realizările efectuate, devine tot mai actuală întrebarea dacă suntem singuri în univers sau mai există şi alte lumi, poate chiar paralele cu a noastră, alte forme de viaţă decât cele existente pe Terra, chiar dacă ele nu sunt întotdeauna materiale şi nu pot fi măsurate cu instrumentele de care dispune ştiinţa de astăzi şi ţin mai mult de domeniul energetic, spiritual-informaţional sau de domeniul fenomenelor inexplicabile încă. Şi chiar dacă s-au făcut anumite descoperiri în această privinţă, au avut loc şi unele contacte senzoriale cu aceasta, unele chiar înregistrate cu ajutorul mijloacelor tehnice modeme, oamenii de ştiinţă încă nu se grăbesc să confirme acest lucm. Se ştie că „ei” sunt aici de la începuturi. Sunt menţionaţi în diverse legende şi opere antice şi modeme. Le-au fost filmate navele aeriene şi subacvatice. Tot mai des sunt evocate fenomene inexplicabile, descrise de martori oculari, surprinse pe înregistrări foto şi video, difuzate de numeroase posturi de radio şi tv, menţionate în presa scrisă, şi totuşi autorităţile ştiinţifice, politice şi nu numai manifestă încă unele rezerve în ce priveşte capacitatea de explicare şi prezentare publică a acestora. De ce oare? Să fie cauza principală lipsa unor dovezi palpabile, credibile şi vizibile, să ne reţină frica de a nu deveni ridicoli? Nu a sosit încă momentul potrivit pentm o astlei de dezvăluire? Lumea nu este pregătită pentru o asemenea descoperire ori cuiva, din diferite motive, nu-i convine ca aceste argumente să fie comunicate tuturor? Sau poate, pur şi simplu, suntem

produsul unui experiment biologic al uneia sau mai multor civilizații care se află la un nivel de dezvoltare net superior nouă, iar cunoașterea adevărului ne-ar face să ne simțim mai puțin importanți, mai puțin confortabil? Sau poate toate cele menționate mai sus, luate la un loc și nu numai? Dezvăluirea parțială a adevărului în această privință ar duce, fără doar și poate, la căderea religiilor, nu și a credinței, sau la unificarea lor și, incontestabil, ar contribui esențial la dispariția multiplelor manipulări generate de bani, putere și sferele de influență. Inevitabil, va sosi și această zi, la care omenirea visează de la începuturile sale. Dar pentru a apropia această clipă, să ne aplecăm și mai atent asupra cercetării ființei umane și a tot ce este viu, pentru a putea înțelege mai bine acest mare miracol al universului, care este viața. Până atunci însă, să ne bucurăm de viață, să fim fericiți și să aducem bucurie în sufletele oamenilor.

De unde vine și ce este totuși omul?

Sunt bine cunoscute cele două teorii referitoare la originea și evoluția vieții pe pământ: teoria creaționismului și teoria evoluționismului. Fiecare dintre acestea cu diverse variante. Această situație este generată de faptul că niciuna dintre cele două teorii nu a avut și nu are suficiente dovezi și ipoteze credibile, care să explice cum a apărut ceea ce există la ora actuală și dezvoltarea, în continuare, a vieții pe planeta noastră, inclusiv apariția și evoluția omului.

Este acceptată teoria potrivit căreia Pământul nu este singura planetă, singurul corp cosmic ce a oferit și oferă condiții de viață. Pornind de la această ipoteză, s-ar putea spune că viața are un caracter perpetuu, fiind una dintre formele de manifestare a energiei, singura care are caracter veșnic, sub cele mai diverse forme. Una dintre aceste forme este materia, cu acea categorie specială care este materia vie,

cu cea mai înaltă formă a ei de organizare – creierul uman.

Potrivit unor cercetări din ultimele decenii, materia vie este o combinaţie specială între materia inertă şi un sistem energetic special, respectiv sistemul inforenergetic. Acesta nu este altceva decât formarea şi evoluţia unor structuri moleculare care au capacitatea de a se autodezvolta, a se autoreproduce, a absoarbe și produce anumite forme de energie, pe care sunt modulate informaţii specifice ce dirijează o anumită stare a materiei, facând-o capabilă a se organiza și a evolua diferit de materia inertă, ale cărei organizare şi evoluţie sunt mult mai lente, interacţiunea primeia cu mediul înconjurător având o plajă mult mai largă decât a celei de a doua. Așa se face că durata şi condiţiile de menţinere a materiei vii sunt mult mai variate, aceasta putând dăinui de la zecimi de secundă până la zeci și sute de milioane de ani.

Acestea sunt numai câteva considerente generale, dar problema fundamentală a materiei vii constă totuși în modul în care a apărut aceasta pe Pământ și cum a ajuns la varietatea enormă de forme în care există în prezent.

Conform teoriei creaţioniste, totul a apărut şi s-a dezvoltat potrivit voinţei unor fiinţe supranaturale, zeii, sau a unui spirit veşnic, atotputernic, respectiv Dumnezeu, în diferitele accepţiuni ale acestuia. Dar şi în acest sens sunt unele deosebiri, unii acceptând creaţia ca ceva dat odată pentru totdeauna, iar alţii considerând că începutul a fost făcut de entitatea supremă, iar ulterior, opera acesteia a evoluat, s-a adaptat unor condiţii deosebite, s-a perfecţionat sau a involuat, până la dispariţia anumitor forme de manifestare particulare.

Teoria evoluţionistă este cunoscută mai ales ca fiind structurată și fundamentată de omul de știinţă englez

Charles Darwin. Această teorie este larg acceptată, aşa că vom menliona numai că, potrivit acesteia, viaţa a apărut pe Pământ în nişte condiţii naturale cu totul speciale (activitate vulcanică intensă, umiditate, descărcări electrice, radiaţii cosmice şi câmpuri electrostatice foarte puternice). Acestea au concurat la formarea, din atomi ai unor elemente naturale, a unor molecule complexe, care au dobândit capacitatea de a se autoîntreţine, de a se reproduce şi a se diferenţia, ajungând, prin modificări succesive, la formele foarte diferite de viaţă existente astăzi pe Pământ, începând de la cele mai simple (viruşii) până la forma superioară, care este fiinţa umană.

Ambele teorii, cu variantele lor, suferă însă de unele imprecizii, evaluări incomplete sau lacunare. Acesta este şi suportul de la care am pornit în a emite o ipoteză (poate cam îndrăzneaţă) privind apariţia şi evoluţia vieţii pe Pământ. Multe dintre ideile abordate au mai fost prezentate în diverse lucrări, dar sistematizarea lor, cât de cât coerentă, ar putea duce la o mai bună înţelegere a acestei probleme deosebit de complexă.

Prima chestiune este cea a situaţiei cosmogonice. Este acceptată în general teoria că sistemul solar s-a format cu circa 5 miliarde de ani în urmă, iar planetele, inclusiv Pământul, s-au format cu 2-3 miliarde de ani mai târziu. Totuşi modul în care au apărut acestea nu este suficient de clar. Cel mai probabil, s-au format în faze diferite ale evoluţiei astrului central, Soarele, atât prin expulzări masive de materie, în urma unor explozii solare deosebit de puternice, cât şi prin atragerea de materie cosmică difuză ori structurată (asteroizi, meteoriţi, comete, praf cosmic).

Având iniţial temperaturi foarte ridicate, o structură fluidă, formată din aproape toate elementele naturale, libere

sau în combinaţii simple, planetele s-au răcit treptat, mai ales la suprafaţă, iar compușii chimici s-au diversificat şi au căpătat proprietăţi specifice. Răcirea straturilor de la suprafaţă a generat contracţia tinerelor planete, fapt care a provocat expulzarea materiei fierbinţi din interior, respectiv fenomenul vulcanic. De asemenea, reducerea activităţii solare a făcut ca planetele aflate la distanţe mai mari faţă de astral central să se răcească mai repede, deci formarea unor combinaţii chimice complexe nu a mai avut loc sau nu au mai fost atât de variate. Acest complex de împrejurări nu a permis dezvoltarea unor condiţii propice apariţiei vieţii, acestea fiind prezente numai pe Marte (probabil) şi pe Pământ, pe Venus fiind posibile într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, iar peste miliarde de ani îi va veni, probabil, rândul celei mai apropiate planete faţă de Soare, respectiv Mercur. O astfel de evoluţie se încadrează atât în legitățile astronomice, cât și în cerințele legii armoniei universale. Unul dintre principiile acesteia din urmă este cel al conservării, constanţei energiei universale, diferite fiind numai formele ei de manifestare, în funcţie de cerinţele echilibrului universal.

Prin prisma celor de mai sus, primele forme de viaţă au apărut pe Pământ în urmă cu aproximativ un miliard de ani, atunci când suprafaţa terestră s-a răcit suficient de mult. Cum a apărat prima formă de viaţă, prima fiinţă unicelulară este o chestiune destul de controversată. Două sunt însă ipotezele cele mai răspândite: structurarea specială a unor molecule complexe, care le-a permis o autogenerare, sau ajungerea pe Pământ a unor forme de materie vie existente în spaţiul cosmic, ce au găsit aici condiţii propice de dezvoltare. Prima ipoteză face obiectul teoriei evoluţionismului, iar cealaltă își face din ce în ce mai mult

drum spre fundamentare şi acceptare. în continuare, ne vom ocupa în mod deosebit de teoria originii cosmice a vieţii pe Pământ.

Existenţa unor forme de materie vie în spaţiul cosmic este posibilă, dacă avem în vedere că orice corp ceresc are o evoluţie finită, de la apariţie şi până la dispariţia sa. Cele două momente se pot produce din diverse cauze, atât pe cale naturală, cât şi din cauza unor accidente: ciocniri aleatorii ale unor corpuri cereşti, explozii de supernove, răcirea rapidă a unor aştri, fenomene generate de fiinţe inteligente ş.a. Oricum, condiţiilor din spaţiul cosmic le rezistă foarte puţine forme de viaţă, de regulă cele foarte puţin dezvoltate, simple, capabile să-şi conserve un minimum de energie în condiţiile date.

Este posibil ca astfel de forme primitive de viaţă să fi ajuns pe Pământ într-un moment propice resuscitării lor şi reluării ciclului evolutiv. Un astfel de moment se pare a fi fost atunci când temperatura la suprafaţa solului nu era mai mare de 60-70°C, existau suprafeţe întinse de zone foarte umede, se formaseră deja mari acumulări de apă, compuşii chimici se înmulțiseră şi se diversificaseră semnificativ, iar radiaţiile cosmice dăunătoare nu mai ajungeau la suprafaţa planetei, întrucât se formase deja o atmosferă, în care predominau oxigenul, azotul şi vaporii de apă, dar care mai conţinea şi alte elemente, respectiv carbon, hidrogen, heliu ş.a., cu o pătură protectoare de ozon. Este posibil ca astfel de condiţii să fi corespuns locului de origine al acestor forme primare de viaţă, ceea ce a făcut ca dezvoltarea lor să fie suficient de rapidă.

Momentul următor a fost descoperirea planetei noastre de către una sau mai multe civilizaţii extraterestre foarte evoluate, care explorau spaţiul cosmic, probabil în

scopul descoperirii unor corpuri cereşti cu condiţii similare celor din care proveneau acestea. Primele contacte cu planeta (deja) albastră au fost favorabile, Pământul devenind obiect de observare, dar şi de studiu pentru civilizaţiile respective, pentru o perioadă lungă de timp, în perspectiva umană, dar normală pentru fiinţe care aveau durata de viaţă mult mai lungă decât cea umană (rămasă în memoria umană sub forma patriarhilor biblici, a căror vârstă ajungea până la o mie de ani).

Beneficiind de mijloace tehnice foarte evoluate, civilizaţiile respective au putut să-şi instaleze baze cosmice în proximilatea planetelor din sistemul solar, putând urmări eficient, direct sau prin dispozitive adecvate, evoluţia situaţiei de pe aceste planete. Apariţia primelor forme de viaţă, probabil pe Marte mai întâi, apoi pe Pământ, a trezit interesul acelor civilizaţii, speranţele acestora de a avea posibilităţi de instalare în această zonă a spaţiului cosmic, propice unei evoluţii liniştite, departe de pericolele altor regiuni cosmice, mai aglomerate, mai periculoase prin manifestările energetice majore.

Este foarte posibil ca lumile din care proveneau astfel de civilizaţii să se găsească la distanţe destul de mari faţă de Pământ, cel puţin în stadiul actual al ştiinţei şi tehnologiei pământene. Probabil că legăturile lor cu zonele de origine se realizau prin sisteme pe care noi, în prezent, nici nu ni le putem imagina.

Odată ajunşi pe Pământ, reprezentanţii civilizaţiilor respective au trecut la explorarea şi utilizarea condiţiilor găsite aici, pentru atingerea propriilor scopuri, dintre care, se pare, cel mai important era perpetuarea speciilor din lumile de provenienţă. O astfel de acţiune presupune cunoştinţe extraordinar de evoluate, prin care să se poată

implementa diverse forme de viaţă, care să se poată adapta şi dezvolta în condiţiile specifice noului mediu. Una dintre condiţiile ce se cereau pentru o astfel de evoluţie era ca noul mediu să aibă caracteristici cât mai apropiate de cel specific formelor de viaţă care urmau să populeze Pământul. Având însă în vedere alte experienţe similare, soluţia cea mai potrivită pare să fi fost nu evoluţia spontană, aleatorie, care ar fi necesitat foarte mult timp şi nici nu garanta că o astfel de evoluţie ar fi mers în direcţia dorită, inclusiv apariţia materiei superior organizate, având conştiinţa de sine, ci o evoluţie dirijată, controlată şi supravegheată.

Se pare că aceste civilizaţii dispuneau deja de elementul care putea grăbi substanţial evoluţia şi diversificarea formelor de viaţă. Este vorba de o structură moleculară extraordinar de complexă, pentru care ar fi fost necesară o perioadă de evoluţie mai mare decât durata de viaţă a unui astru de mărime medie, cum era Soarele. Este vorba de acidul dezoxiribonucleic (ADN), care înmagazina un volum enorm de informaţii, într-un spaţiu foarte mic. Este elementul care stă şi astăzi la baza oricărei forme de materie vie. Descoperirea şi încercările de descifrare a structurii şi proprietăţilor acestui compus sunt de dată relativ recentă, dar rezultatele sunt deja spectaculoase.

Civilizaţiile care au descoperit sistemul solar, inclusiv cele două planete propice vieţii (Marte şi Pământul), nu puteau însă să transporte forme de viaţă deja existente pe planetele de origine şi au recurs la o metodă mai simplă şi mult mai rapidă: Prelevarea de ADN de la formele de viaţă existente în zonele de origine şi plasarea lor în primele fiinţe pluricelulare dezvoltate pe Pământ (pentru simplificare, nu vom mai menţiona cealaltă planetă, Marte, a cărei evoluţie a fost similară cu cea a Pământului, dar numai până la o

anumită fază, cauza fiind masa mai redusă a acesteia şi distanţa mai mare faţă de astrul central).

Procesul a durat, probabil, o perioadă destul de lungă, de ordinul sutelor de milioane de ani, în care au fost experimentate atât forme de viaţă vegetală, cât şi cele de viaţă animală. Fiecare dintre acestea trebuia să aibă forme cât mai apropiate de evoluţia Pământului şi mediului natural al acestuia. Este una dintre explicaţiile apariţiei şi dispariţiei unor forme de viaţă ale căror fosile se descoperă în diferite locuri, dar a căror evoluţie este greu de descifrat.

Modificările rapide şi majore ale mediului natural se pare că au determinat civilizaţiile extraterestre să amelioreze şi să aducă pe Pământ mostre de ADN prelevate de la forme de viaţă de pe mai multe corpuri cereşti pe care exista viaţă. Aceasta ar explica şi varietatea foarte mare de forme de viaţă, care au apărut şi dispărut în perioade relativ scurte de timp, dar din care unele se păstrează și astăzi. Astfel, în perioada când Pământul avea o temperatură şi o umiditate ridicată, au fost posibile dezvoltarea rapidă şi supravieţuirea unor plante şi animale de dimensiuni foarte mari, având forme ciudate, dar despre ai căror precursori nu au fost descoperite niciun fel de urme. Nu se ştie nimic despre strămoșii reptilelor gigant, despre modul cum au apărut diferite specii vegetale, despre apariţia omului.

Totuși se pot pune întrebări, cum ar fi: cum au apărut speciile acvatice, cele amfibii şi cele terestre? Cum au evoluat acestea până la formele pe care le cunoaştem azi? Ce a determinat varietatea atât de mare a speciilor vegetale? De ce nu au evoluat şi formele simple de viaţă, unele şi pluricelulare? De cc primatele nu mai evoluează de foarte mult timp? Ce rost au avut elefanţii? Dar delfinii şi balenele?

Pentru a răspunde la astfel de întrebări, teoria

evoluţionistă a lui Darwin este insuficientă, iar creaţionismul nu poate explica suficient de convingător marea pluralitate a formelor dc viaţă.

Având în vedere cele de mai sus, se pare că începe să fie tot mai convingătoare teoria originii extraterestre a vieţii pe Pământ. Mai ales că aceasta ar explica şi unele aspecte ale creaţionismului, o teorie formată din cauza lipsei de mijloace la îndemâna omului pentru a pătrunde în tainele istoriei naturii, în general, şi ale naturii umane, în special.

Această ultimă chestiune este deosebit de sensibilă. Numai dacă ne uităm la varietatea de rase şi tipuri umane, vedem că unele aspecte nu sunt încă lămurite. Dacă ne gândim la faptul ilogic că rasele de culoare închisă au apărut în zone unde radiaţiile sunt mai puternice, deşi normal ar fi fost ca acolo culoarea să fi fost mai deschisă, pentru a diminua absorbţia acestora, că populaţiile din zonele mai reci au rămas fără mijlocul natural de protecţie faţă de temperaturile joase, respectiv părul, putem constata că teoria evoluției naturale este greu de susținut. Problematică și greu de explicat prin teoriile actuale este şi situaţia că omul este singura fiinţă raţională, conștientă de sine, care are darul vorbirii. Poate fi pusă sub semnul întrebării ideea că fosilele așa-zişilor strămoşi ai omului ar fi, cu adevărat, fiinţele din care ne tragem.

Pe baza studierii atente a unor lucrări, a unor fenomene şi dovezi, legate într-un sistem logic, vom putea susţine teoria extraterestră a apariţiei vieţii pe Pământ, la care s-a adăugat evoluţia determinată de variaţia permanentă a condițiilor de mediu.

în sensul celor de mai sus, excludem de la bun început ideea aducerii pe Pământ a unor forme de viaţă, în formă fizică, din alte zone ale spaţiului. O astfel de formulă ar fi fost

foarte greu de realizat, sub aspect material, având în vedere energia enormă ce ar fi fost necesară pentru transportul lor, inclusiv pentru supravieţuirea pe timpul deplasării. De altfel, este posibil ca fiinţele extraterestre foarte evoluate care ţin sub observaţie Pământul să fi adus aici o tehnologie ultraperfecţionată de inginerie genetică, care să le permită să opereze la faţa locului modificările genetice necesare transformărilor structurale şi morfologice cerute de schimbarea relativ rapidă a condiţiilor de mediu. Există ipoteze despre existenţa unor astfel de laboratoare pe fundul oceanelor, pe lună sau în subsol.

Una dintre dovezile că viaţa a fost adusă pe Pământ din alte zone ale spaţiului este cea biblică. Scrierile biblice nu sunt altceva decât expresia unei memorii colective care a dăinuit la nivelul de înţelegere al omului ancestral. O primă exprimare a apariţiei vieţii o găsim în *Geneza* biblică, unde, în mod simbolic, sunt menţionate principalele etape ale formării planetei noastre.

O primă idee este că „Dumnezeu a creat mai întâi cerurile şi Pământul”. Deci forţa, puterea care a „creat” avea nevoie de „ceruri”, deci îşi avea locul undeva, în afara Pământului. La început, acesta era „pustiu şi gol”. *(Geneza* 1, 1-2)

Este confirmat, mai întâi, faptul că Pământul avea deja o mişcare de rotaţie în jurul propriei axe, dar şi în jurul astrului central, Soarele. Aşa au apărut lumina şi întunericul, ziua şi noaptea. Următoarea etapă a fost formarea atmosferei, a apelor şi uscatului.

Forma iniţială de viaţă, atunci când condiţiile au devenii favorabile, a fost cea a fiinţelor monocelulare simple, pentru care condiţiile deveniseră favorabile, mai ales în apă, atunci când Pământul s-a răcit, s-a contractat, ceea ce a

permis apariţia vaporilor de apă, sublimarea apei şi ciclicitatea celor două forme ale acestui compus. Condiţiile din această fază a evoluţiei planetei noastre a făcut posibilă dezvoltarea unor forme elementare de viaţă, a căror origine putea fi atât cosmică, dar şi formată sub influenţa condiţiilor de mediu speciale. Oricum, se pare că Pământul a devenit interesant pentru alte civilizaţii în această fază a evoluţiei sale. Este posibil ca acestea să fi cunoscut, mai întâi, planeta Marte, dar aceasta nu s-a dovedii propice pentru o evoluţie favorabilă vieţii, pe termen lung. Cei care au cunoscut planeta noastră atunci au promovat, mai întâi, forma vegetală de viaţă. Era logic să fie aşa, având în vedere că cele mai multe forme de vegetaţie au o structură relativ simplă, au un sistem de alimentare bazat pe sinteza produşilor anorganici, cei mai mulţi fiind combinaţii ale carbonului, oxigenului, hidrogenului şi ale altor câtorva elemente chimice, existente atât în atmosfera umedă, dar şi în sol, combinaţii care foloseau, pentru întreţinere, energia solară. în plus, prin sinteza unor produşi anorganici, sub acţiunea energiei solare, prin fotosinteză, a fost posibilă emanarea în atmosferă a unor cantităţi foarte mari de oxigen liber şi absorbirea bioxidului de carbon. Este un prim argument că această formă de viaţă, puţin pretenţioasă în ce priveşte condiţiile de dezvoltare, dar foarte utilă pentru crearea unui mediu propice şi altor forme de viaţă, a fost cea de-a doua, după viaţa primară, a unor organisme foarte simple, unicelulare. Totuşi este posibil ca acestea să fi fost suportul organic pentru alte forme de viaţă. Se pare că formele de vegetaţie nu au fost aduse ca atare, ci sub forma de ADN (acid dezoxiribonucleic), administrat primelor forme de viaţă. Iar civilizaţia (civilizaţiile) care au descoperit Pământul aveau în mod sigur capacitatea de a selecta,

modela şi administra ÂDN la purtători organici, pe care îi dirijau astfel încât să se dezvolte intr-un anumit fel.

Biblia consemnează această fază, care începe prin separarea uscatului şi apelor în *Geneza* (1, 11-12): „Apoi Dumnezeu a zis: să dea pământul verdeaţă, iarbă cu sământă, pomi rodilori, care să facă rod după sămânţa lor şi care să aibă în ei sămânţa lor pe pământ. Şi aşa a fost. Pământul a produs verdeaţă, iarbă cu sămânţă după soiul ei şi pomi care fac rod…”. Cele două versete confirmă începutul acţiunii şi succesul ei. Nu se ştie însă cât a durat această a treia zi a facerii, dar logica este evidentă.

Totuși primele forme de viaţă organică animală au fost cele acvatice. Logica celor care au dirijat acest proces era foar- Ic strânsă: apa oferea condiţii bune pentru dezvoltarea unei forme de viaţă mai complexe decât cea vegetală, prin faptul că oferea atât oxigenul necesar, cât și produsele organice mai uşor de asimilat, apte să permită dezvoltarea unor forme de viaţă care să nu fie legate de o anumită poziție, să poată asimila produse organice atât de origine vegetală (în prima fază), cât și animală (microorganisme, fiinţe mai mult sau mai puţin dezvoltate). Şi aici intervenţia iniţială cu ADN a fost posibilă. Administrat unor forme de viaţă primare, acesta a făcut să apară loarte repede formele de viaţă animală în mediul acvatic. Exislenţa unei mari varietăţi a unor astfel de forme a fost necesară, sc pare, pentru a permite o selecţie eficientă a acestora, pe măsură ce condiţiile de viaţă se modificau, ca urmare a evoluţiei i(naţiei geomorfologice a Pământului. Acest lucru a fost impus și de faptul că suprafaţa solidă a Pământului nu oferea încă cele mai potrivite condiţii pentru existenţa vieţii animale.

Condiţiile necesare pentru ca pe uscat să poată exista viaţă animală erau dictate de o liniştire a atmosferei, de

limpezirea ei, **prin** reducerea cantităţii de vapori de apă şi de alţi produşi, rezultaţi, mai ales, din erupţiile vulcanice, generate de contractarea relativ rapidă a masei Pământului. Această fază este menţionată de Biblie prin „apariţia cerului, pe care erau soarele, stelele şi luna”. *(Gen.* 1, 14-16)

Această „zi”, ca şi celelalte, a durat o întreagă perioadă geologică, adică 200-300 de milioane de ani, poate chiar mai mult, timp în care, probabil, planeta a fost ţinută sub observaţie, au fost tăcute ajustările necesare, au fost transferate aici, cu ajutorul ADN, specii de pe diferite corpuri cereşti, unde condiţiile erau similare cu cele de pe pământ. Au fost aduse mai întâi diferite insecte, apoi vietăţi amfibii şi zburătoare mai puţin evoluate, reptile de diferite dimensiuni, unele foarte mici, altele uriaşe, fapt care denotă originea lor diferită, dar concertată. Marea varietate a acestora arată preocuparea celor care efectuau operaţia de a adapta fiinţe ce puteau trăi şi se puteau dezvolta în condiţiile existente atunci pe Pământ, dar şi în perspectivă.

Dezvoltarea rapidă a speciilor erbivore şi a insectelor a făcut necesară introducerea factorilor de echilibrare, respectiv a carnivorelor şi insectivorelor. La început, acestea erau uriaşe sau foarte mici, ca şi victimele lor. Dar erau aduse, probabil, de pe corpuri cereşti cu o forţă gravitaţională mai redusă, iar evoluţia lor în mediul terestru era marcată de o forţă gravitaţională destul de mare. Acest dezechilibru a făcut ca reptilele uriaşe să nu poată rezista prea mult, nici cele erbivore, nici cele carnivore. Mai ales că reproducerea ovipară era foarte puţin productivă, exemplarele foarte mici provenite din ouă fiind o pradă foarte uşoară pentru speciile carnivore. De asemenea, diferenţa între ouăle de ierbivore şi cele de carnivore fiind aproape inexistentă, erau foarte frecvente cazurile când

carnivorele mâncau ouă ale propriei specii. Acesta a fost, se pare, motivul pentru care cei care administrau experimentele de pe Terra au găsit de cuviinţă să aducă aici o generaţie de animale mai evoluate, respectiv mamiferele. Acestea erau de dimensiuni mai reduse, se puteau mişca mai uşor şi mai rapid în condiţiile gravitaţionale şi de mediu existente pe Pământ. Pe baza experien-

(ci anterioare sau a cunoştinţelor căpătate deja, nu au mai fost ii duse specii de dimensiuni foarte mari, a căror viabilitate se dovedise a fi precară, ci specii de dimensiuni mai mici, care să se poată adapta mai uşor condiţiilor de pe planetă, dar şi vieţuitoare care puteau evolua în mediul aerian, respectiv păsări. Nici acestea nu au fost aduse ca atare, ci tot prin intermediul ADN. Un timp, acestea au coexistat cu cele anterioare, care au dispărut însă, din cauza inadaptabilităţii lor la noile condiţii existente pe pământ. S-au menţinut unele specii de reptile, de regulă amfibii, dar şi trecute la viaţa terestră, toate fiind însă de dimensiuni mai reduse, adaptate la noile condiţii de mediu. Au lost aduse, de asemenea, păsări şi peşti mai uşor de adaptat la noile condiţii. Este lesne de înţeles că aceste operaţii durau zeci de milioane de ani şi erau strâns legate de faza în care ajungea mediul terestru.

Treptat, condiţiile de pe Pământ au devenit tot mai favorabile vieţii unor fiinţe superioare. Aşa se face că, în urmă cu vi rea 100 milioane de ani s-a început aducerea unor fiinţe tot mai diversificate, atât mamifere, cât şi din celelalte genuri. Este loarte puţin probabil ca ele să fi fost originare de pe un singur corp ceresc, având în vedere varietatea foarte mare a acestora, modul lor de viaţă diferit, dar şi aspectul morfologic divers. Astfel, este greu de crezut că elefantul a avut aceiaşi strămoşi, să zicem, cu girafa sau cu

rinocerul. Cele două varietăţi ale acestei specii, respectiv mamutul şi elefantul, au provenit de pe mi corp ceresc cu gravitaţie redusă, a cărui temperatură a scăzut in timp, aşa că au fost aduse ambele tipuri, având în vedere sistemul variaţiei de temperatură de pe Pământ. Se poate observa vă elefanţii au articulaţia picioarelor din spate similară cu cea de la om, fapt care poate duce la ipoteza că acestea aveau capav i lăţi amfibii, deci se puteau scufunda şi deplasa prin apă, iar trompa le servea pentru a respira. Spre deosebire de mamuţi, care erau adaptaţi să trăiască în medii reci, având un păr bogat, elefanţii nu au păr, deci zonele în care trăiau aceştia erau relativ calde. în ce priveşte soarta mamuţilor, aceştia au dispărut din cauza scăderii apreciabile a temperaturii în arealurile lor, fapt care a dus la reducerea substanţială a vegetaţiei, deci au rămas fară sursa de hrană. în plus, au apărut şi primele fiinţe raţionale, a căror hrană era mixtă (animală şi vegetală).

Este totuşi foarte greu de explicat şi de acceptat că marea varietate a formelor de viaţă care au existat şi există pe Pământ, mai ales în ce priveşte cele a căror hrană provine din prima, a doua sau a treia verigă a lanţului trofic (prima verigă o formează plantele, care transformă materia nevie în materie organică, ce de a doua este formată din fauna a cărei sursă de hrană o constituie fauna erbivoră, iar cea de a treia este formată din fiinţe care se hrănesc cu materie din ambele forme – vegetală şi animală), ar fi apărut prin evoluţia protozoarelor, chiar dacă durata epocilor geologice a fost suficient de mare. Deşi de la apariţia unor forme de viaţă primare, până la semnalarea unor forme de viaţă superior organizate au trecut peste 100 milioane de ani, este puţin probabil ca în acest interval de timp să se fi dezvoltat o varietate atât de mare de forme de viaţă. în acest caz, cea mai

plauzibilă ipoteză rămâne cea a transferului de ADN, aparţinând unor forme de viaţă existente în alte regiuni ale Universului, la fiinţe de pe Pământ. în acest sens poate fi interpretat şi primul verset din Geneza, care creditează ideea că a existat o forţă exterioară, Dumnezeu, care a făcut, mai întâi, „cerurile şi Pământul”. Aceeaşi forţă exterioară a hotărât, în „ziua a cincea”, să „creeze” vieţuitoarele mării şi ale aerului, respectiv peştii şi păsările. (*Geneza*, 1, 20-22) Deci, înainte de apariţia peştilor, existau şi alte vieţuitoare marine. Probabil că acestea au fost cele care au primit ADN adus din altă parte, au fost cele care au devenit hrană pentru marea varietate de peşti şi de alte vieţuitoare marine evoluate, care beneficiau de condiţiile de viaţă existente în mediul marin, înainte ca solul să poată oferi condiţii propice de viaţă.

A trebuit să treacă alte 200-300 milioane de ani până când solul a devenit favorabil pentru apariţia şi dezvoltarea unor forme de viaţă, a căror hrană consta din flora ce se dezvoltase suficient de mult şi putea asigura hrana unor forme de viaţă mult mai complexe. La început, acestea au fost forme amfibii, care se puteau hrăni atât cu resurse din mediul marin, dar şi cu vegetaţia sau cu fauna ce apăruse deja pe uscat. Pentru ca apariţia acestor noi forme de viaţă să nu dureze prea mult şi pentru a realiza adaptarea lor la noile condiţii, iarăşi a fost nevoie de utilizarea experienţelor realizate deja, probabil, în alte zone ale Universului, fapt care a însemnat o nouă utilizare a ADN, pentru obţinerea de vieţuitoare amfibii, dar şi a unora care să poată evolua în mediul terestru, care conţinea suficient oxigen şi alte elemente necesare vieţii. Aşa că uscatul a fost populat, în „ziua a şasea”, cu o mare varietate de vieţuitoare *(Geneza* 1, 24- 25), create de aceeaşi forţă exterioară.

Această imensă varietate de forme de viaţă nu putea fi rezultatul unei simple evoluţii bazata pe „accidente genetice”. Sunt prea mari diferenţele dintre fiinţele monocelulare şi reptilele uriaşe, între mamifere, păsări şi nevertebrate, între vieţuitoarele acvatice simple şi mamiferele ce trăiesc în mediul acvatic. Explicaţia cea mai plauzibilă a acestei varietăţi enorme de forme de viaţă pare a fi tot originea lor extraterestră, bazată pe transferul de ADN, din diferite sisteme planetare în care exista viaţă. Pe măsură ce aceste condiţii se modificau semnificativ, alte eşantioane de ADN erau folosite, pentru a se obţine vieţuitoare apte să se dezvolte în noile condiţii. Cele care nu puteau li viabile, nu se mai puteau adapta suficient de repede erau fie transformate prin mutaţii genetice, fie lăsate să dispară, atunci când nu mai aveau perspective de adaptare sau ameliorare.

Evoluţia condiţiilor favorabile vieţii a fost destul de rapidă pentru a permite multiplicarea formelor de viaţă, prin popularea pământului cu clase, specii şi varietăţi, pentru care, în sistemele de origine, fusese nevoie de mult mai mult timp, iar condiţiile acestora deveniseră prea vitrege pentru a le menţine.

Dar nu vom insista pe această temă, ci vom analiza, mai detaliat, situaţia speciei umane.

Este de remarcat menţiunea biblică, potrivit căreia în cea de a şaptea zi Dumnezeu s-a odihnit, mulţumit fiind de cele făptuite în primele şase zile. *(Geneza* 2, 1-3) Dar a constatat, după ce a făcut pământul, că „nu are cine să se bucure de el şi să-l lucreze, căci nu dăduse încă ploaia, ci numai un abur se ridica de pe pământ şi uda toată faţa pământului”. *(Geneza* 2, 4-6) în continuare, se precizează că „Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în

nări suflare de viaţă şi omul s-a făcut astfel un suflet viu”. *(Geneza* 2, 7) Din aceste texte se poate deduce că Dumnezeu î-a făcut pe om în alte condiţii decât pe celelalte forme de viaţă de pe pământ. Cărora nu le-a „suflat viaţă”. Omul a fost pus imediat într-o grădină special sădită pentru el, Edenul (Raiul). Descrierea acestei „grădini” face notă discordantă cu ceea ce se făcuse pe pământ până atunci. Condiţiile pe care le oferea această „grădină” erau de aşa natură, încât depăşeau cu mult tot ce putea fi găsit pe pământ, deci Edenul era situat în altă parte a cosmosului. Acolo Dumnezeu a creat şi femeia, „din coasta lui Adam”. *(Geneza* 2, 21) Mai mult, Biblia precizează că omul a fost făcut în urma celorlalte vieţuitoare de pe pământ, pe care „le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească”. *(Geneza* 2, 19) Se poate observa însă că acea fiinţă creată şi pusă în Eden (o „grădină” care ar fi putut fi creată chiar pe pământ, într-o zonă propice), nu a respectat legea ţinutului respectiv şi a trebuit să suporte consecinţele, respectiv să fie trimis pe „pământ”, împreună cu femeia lui. Ce făcuse, de fapt, Adam? Incitat fiind de Eva, ispitită, la rândul ei, de şarpe, „a gustat din roadele pomului cunoaşterii binelui şi răului”. Este momentul în care omul a dobândit conştiinţa de sine, a devenit, de fapt, Om.

Din momentul săvârşirii „păcatului iniţial”, omul a fost răspândit pe pământ, unde condiţiile erau încă destul de aspre. A trebuit „să-şi câştige hrana cu sudoarea frunţii, să se înmulţească precum nisipul mării, iar femeia să-şi nască în dureri pruncii”. Această descriere poate fi interpretată ca însemnând că omul a fost adus pe pământ ca atare, având deja capacitate de gândire.

Extrapolând, rezultă că undeva în Univers există preocupări şi posibilităţi de a forma fiinţe superioare, cu conştiinţă de sine, care să poată fi transferate, la momentul

potrivit, pe alte corpuri cereşti, unde condiţiile de viaţă se dovedesc a fi de perspectivă, pentru o perioadă mai lungă de timp. Iar în momentul când aceste condiţii ar deveni improprii, aceste fiinţe să nu se piardă definitiv, ci să fie transferate pe un alt corp ceresc. Acest proces presupune stăpânirea unei inginerii genetice deosebit de perfecţionate.

Faptul că mai întâi a fost creat bărbatul ar putea fi explicat prin ideea donării. Probabil că, pe corpurile de origine, fiinţele gânditoare ajunseseră la o asemenea fază, încât nu mai era necesară înmulţirea sexuată, ci era suficientă donarea, în perspectiva unei vieţi cu o durată suficient de mare. Dar condiţiile de pe Pământ nu erau potrivite pentru o astfel de viaţă, şi atunci s-a decis revenirea la viaţa sexuată, ca la animale, fapt care permitea şi o evoluţie mai diferenţiată, necesară probabil şi în alte scopuri.

Revenind la ce s-ar fi putut întâmpla pe pământ, în ce priveşte omul, se poate observa că acesta provine dintr-o specie amfibie, având mai multe varietăţi (rase). Acest aspect rezultă din caracteristicile fiziologice ale omului: faţa, mai ales nasul şi luiza superioară – care, iniţial, se pare că putea obtura nările, iar părul din sprâncene şi gene apăra ochii de impurităţile din apă. De asemenea, lipsa părului abundent ar putea avea aceeaşi cauză, adică nevoia de a trăi şi în mediul acvatic, unde părul ar 11 constituit un impediment serios. La aceeaşi concluzie ar putea duce şi faptul că fătul uman se dezvoltă în mediu lichid, primul contact al pruncului cu aerul fiind foarte neplăcut. Este posibil ca apa sau un alt lichid care ar fi fost pe corpul ceresc de origine să fi avut calităţi deosebite faţă de apa de pe pământ (procentul de oxigen, natura compuşilor chimici dizolvaţi etc.).

Pe linia ipotezelor menţionate mai sus, se poate presupune că rasele speciei umane provin de pe corpuri

cereşti diferite, iar dispunerea lor pe pământ a fost generată de momentul aducerii lor, cu evitarea amestecului şi luarea în considerare a condiţiilor diferite de mediu. în fazele iniţiale ale populării pământului, zonele favorabile erau relativ restrânse şi nu puteau asigura condiţii de existenţă pentru un număr prea mare de exemplare. Aceasta ar putea fi explicaţia pentru diferenţele semnificative în ce priveşte aspectul exterior al raselor. Astfel, rasa albă a avut un areal ce cuprindea Europa şi America, rasa galbenă – Asia şi unele insule din Pacific, iar rasa neagră – Africa şi unele insule din jur. Mu este de neglijat nici existenţa pigmeilor, care au rezistat până în zilele noastre, dar şi posibila existenţă a „uriaşilor", care nu au putut face faţă condiţiilor din ce în ce mai dificile de pe pământ. Din aceste rase au derivat şi rasele metis, respectiv indienii, amerindienii, berberii. De menţionat că, în prezent, metisarea raselor este mult mai amplă, dar aceasta dă un plus de viabilitate speciei, prin mixarea genetică.

Ar fi foarte greu de explicat, pe baza evoluţionismului, că toate aceste rase ar fi provenit dintr-un strămoş comun, ai cărui urmaşi au evoluat la distanţe foarte mari unii de alţii, în condiţii similare. Argumentul major al evoluţionismului este adaptarea la mediu, atunci când este vorba de rase umane diferite. Este însă greu de acceptat că rasa galbenă ar avea caracteristicile specifice determinate de condiţii de mediu. Astfel, ne putem întreba în ce măsură forma specifică a ochilor sau culoarea gălbuie a pielii ar fi putut contribui la o mai bună adaptare la mediu. Acelaşi lucru se poate spune şi despre rasa neagră, şi despre rasa albă.

O observaţie se impune şi în ce priveşte limbajul, limbile şi celelalte modalităţi de comunicare. în primul rând, diferenţele dintre acestea sunt atât de mari, încât se exclude

existenţa unei proveninţe comune, dar şi a unei evoluţii determinate de condiţiile de mediu. Din acest motiv se poate presupune că aceste rase au apărut în momente diferite ale evoluţiei planetei noastre. Astfel, vestigiile paleontologice descoperite până în prezent dovedesc că oamenii din Africa şi Australia au apărut înaintea celor din Asia, iar rasa albă a apărut ultima. Cu toate acestea, evoluţia lor conţine multe aspecte comune, cum ar fi structura fiziologică similară, conştiinţa de sine, darul vorbirii, capacitatea de abstractizare ş.a.

Cele de mai sus sunt numai câteva argumente, în afara celor biblice, în favoarea ipotezei originii extraterestre a speciei umane, despre care vom vorbi în continuare.

în general, oamenii de ştiinţă consideră că specia umană a apărut în urmă cu 1,6 milioane de ani, ca rezultat al evoluţiei unei specii de maimuţe antropoide, explicată printr-un accident genetic. Evoluţia fiinţei protoumane a durat circa 1,4 milioane de ani, fără însă ca etapele parcurse să poată fi suficient de clar stabilite arheologic. O descriere interesantă a acestui fenomen este făcută de scriitorul american Morris Desmond, în lucrarea sa *Maimuţa goală,* tradusă şi în limba română, în anul 1991. De asemenea, arheologul român Sabin Adrian Luca a publicat o Introducere în preistoria generală, în care încearcă să explice evoluţia omului de la maimuţa antropoidă până la *Homo sapiens.* Dacă scriitorul american caută răspunsuri la întrebarea „de ce omul şi-a pierdut protecţia naturală, prin păr, mai ales că a trecut printr-o eră glaciară”, autorul român prelucrează datele existente în paleoarheologie. Acesta pune la îndoială apariţia din nimic a fiinţei care a evoluat spre specia umană, menţionând că o astfel de evoluţie „nu poate pleca de la nimic”. De altfel, punerea la îndoială a teoriei

evoluţioniste în ce priveşte specia umană a devenit destul de răspândită. Astfel, Erich von

Daniken *(Carul Zeilor*) aminteşte de legendele privind originea cosmică a speciei umane, idee care este prezentă şi în numeroase mituri antice despre carele de foc venite din cer, despre atlanţi, despre spiritele cereşti.

în prezent, este general acceptată teoria că fiecare dintre noi vine în această lume nici rău şi nici bun, nu este deştept şi nici nepriceput în toate. După cum se menţiona încă în antichitate, fătul se naşte curat „ca o foaie imaculată de hârtie” şi totul depinde de ce va fi scris pe ea. Astăzi însă trebuie să menţionăm că el vine cu un anumit program stabilit înainte de naştere în care sunt prevăzute circa 60% din acţiunile strategice pe care le are de îndeplinit în această viaţă. Mai aduce cu sine şi unele moşteniri karmice şi unele experienţe anterioare pe care spiritul le cunoaşte încă de la naştere şi care, toate luate la un loc, formează soarta individului. Dacă în plan strategic nounăscutul are un program prestabilit de dezvoltare fizică, psihică şi spirituală, atunci în plan tactic el are libertatea de a alege cum să-şi ducă la îndeplinire misiunea terestră. Este vorba de fatalism? Nici pe departe. Este vorba de un program în care sunt stabilite problemele şi căile de fond pe care trebuie sa le parcurgă fiecare individ în parte. Divinitatea, dacă o acceptăm, nu a lăsat nimic la voia întâmplării. Totul este foarte riguros elaborat şi controlat. Deşi viitorul nu este niciodată stabilit definitiv şi în fiecare secundă se schimbă, programul fiecăruia se poate modifica datorită împrejurărilor în care el se dezvoltă şi fiecăruia i se acordă mai multe căi de acţiune şi cunoaştere. în cazul în care spiritul nu are de achitat aşa-zisele plăţi karmice (suferinţe fizice şi psihice pentru achitarea unor greşeli grave din

vieţile anterioare), omul se naşte pentru a fi fericit, pentru a fi sănătos şi puternic. Poate atinge, pe parcursul vieţii, culmi nebănuite încă, în orice domeniu, dacă se va ghida de respectarea Armoniei Universale şi a cunoaşterii de sine. Pentru a nu intra în contradicţie cu Armonia Universală, ale cărei principii fundamentale se regăsesc în cele zece porunci care se află la baza tuturor religiilor. Aceste „porunci" au fost făcute cunoscute oamenilor pe diferite căi, toate legate de forţe din afara Pământului. Viaţa este cea mai înaltă valoare pe care trebuie să o respectăm. Aici nu există şpagă, nu te pot ajuta părinţii, relaţiile, prietenii şi nu poţi copia sau trişa. Dacă nu vei reuşi să iei examenul, va trebui să revii din nou şi să reiei experienţa vieţii de unde ai rămas. Omul, dacă ar fi să-l comparăm cu computerul, este cel mai perfect şi performant aparat biologic, dotat cu un centru de comandă – creierul, care nu este altceva decât un computer biologic, foarte performant. Se știe că creierul uman este format din două categorii de materie: materia cenușie (între 3% și 8% din masa acestui organ) și materia albă. în general, este acceptată ideea că materia cenuşie este cea care răspunde de partea activă a funcţionării și manifestării ființei umane, conștiente, constituie sistemele de operare necesare pentru relaţiile cu mediul (softul), iar materia albă ar fi inertă,;ivând un rol mai mult de susţinere, dar care de fapt înmagazinează toate informaţiile fundamentale ale speciei şi pe cele legate de comenzile sistemelor de operare (bardul).

Ca o lege a echilibrului universal, natura nu face nimic la întâmplare, cu atât mai puţin în ceea ce priveşte fiinţa umană. Această parte (cea mai mare) a creierului are însă un rol foarte important, constituind „baza de date" a speciei și a individului, baza memoriei şi a gândirii prospective, pe când materia cenuşie are rolul de a „prelucra" datele obţinute din

mediu, combinându-le şi comparându-le cu cele existente în „baza de date" proprie. Mecanismul prin care se desfăşoară acest proces se bazează pe interacţiunea câmpurilor energetice complexe, care sunt modulate cu informaţiile de stare ale fiecăreia din „microprocesoarele" implicate în procesul de gândire, dar şi în cel lepat de perceperea şi prelucrarea semnalelor din mediul extern. I'cntru a fi mai uşor de reţinut, să considerăm că subconştientul îşi are sediul în hardware – baza de date, iar conştientul, în software – baza de programe, și deci omul dispune de toată informaţia necesară şi are la îndemână suficiente programe pentru a fi perfect, pentru a se autoregla, armoniza, inclusiv energetic şi psihic. De noi înşine depinde dacă pe parcursul vieţii reuşim să ne autocunoaştem şi să beneficiem din plin de informaţiile stocate în baza de date prin utilizarea corectă a programelor de accesare. Cheia rezolvării tuturor problemelor cu care se confruntă omul pe parcursul vieţii sale este cunoaşterea de sine.

Nosce te ipsum (lat.: „Cunoaşte-te pe tine însuţi") – Cicero, Tusculane (1, 22, 52). Traducerea latină a unei expresii greceşti.

Das eigentliche Studium der Menschheit ist der Mensch (germ.: „Adevăratul studiu al omenirii este omul") – Goethe, 1809, iar cu două sute de ani mai devreme, mai precis în anul 1601, această idee a fost lansată de Pierre Charron: *La vraie science et la vraie etude de l'homme, c'est l'homme* – (fir.: „Adevărata ştiinţă şi adevăratul studiu al omului este omul")

Oamenii de cultură şi ştiinţă, filosofii vin să afirme acest mare adevăr cunoscut şi formulat de marii înţelepţi din Grecia Antică şi este posibil ca el să fi fost rostit cu mii şi zeci de mii de ani, poate chiar cu milioane de ani în urmă de alte civilizaţii care au locuit cândva pe Terra; şi cu toate acestea,

până astăzi omul a reuşit să cunoască mai mult corpul său fizic, dar până la ora actuală mai rămâne o mare enigmă pentru el spiritul şi câmpurile lui energetice. Noi suntem deprinşi să credem numai în ceea ce vedem, simţim, putem gusta sau pipăi. Omul ca entitate, ca fiinţă, ca modalitate de percepere este mult mai complex decât se cunoaşte în prezent, dar pentru a progresa, pentru a evolua, el trebuie să cunoască mai profund posibilităţile şi capacităţile ascunse în el însuşi. Totdeauna omul a admirat păsările cerului şi a visat să zboare. Să ne amintim cum stăteam ore în şir, culcaţi pe spate şi admiram păsările sau norii de pe cer. Omul şi-a construit fel de fel de aparate de zbor, în timp ce mărturiile istorice confirmă că el este capabil să zboare. Să ne amintim de Sfântul Augustin, care în timpul rugăciunii se ridica deasupra enoriaşilor şi plutea prin biserică – starea de levilaţie. Ar fi avut omul nevoie de atâtea eforturi pentru a se ridica în aer, dacă ar fi evoluat mai mult pe plan spiritual decât material? La ce nivel de dezvoltare s-ar afla omenirea astăzi, dacă am fi utilizat telepatia în loc de aparatele de comunicare? Câte mii şi mii de întrebări rămân fără răspuns?

Tot pe baza scrierilor biblice putem înțelege mai uşor că

0 mul a venit din afara planetei. Cei care au descoperit şi ţinut sub observaţie Pământul au inclus în memoria fiinţei asemenea lor informaţiile necesare a fi accesate în faze ulterioare etapei iniţiale. De aici ideea biblică potrivit căreia *„Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea Sa* Mai mult, i-a asigurat şi gândirea raţională, potrivit versetului biblic: *„La început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul". {Evanghelia după Ioan, întruparea Cuvântului,* 1,1).

Ce înseamnă aceste două mari adevăruri ce stau la

temelia explicării existenţei noastre pământeşti? De ce din cele mai îndepărtate timpuri înţelepţii şi liderii spirituali strigau la unison aceste adevăruri, pe care noi nu le auzim sau nu vrem să le auzim nici astăzi?

Să încercăm să le explicăm sau cel puţin să le dăm o interpretare modernă şi să vedem cum ne pot ele ajuta în viaţa de zi cu zi, dacă le cunoaştem cu adevărat.

Câmpurile energetice şi bioenergetice în fiecare dintre noi, indiferent de rasă, naţionalitate şi cultură, există o părticică din Divinitate: sufletul (la creştini,
1)uhul Sfânt) sau, dacă vreţi, un nimb sau o aureolă de energie informatizată care nu moare odată cu trupul fizic, ci se uneşte cu energia universală, sau şi mai exact rămâne o entitate energetică în toata complexitatea sa doar fără corpul fizic – spiritul.

Divinitatea a creat totul, macrocosmosul, şi prin fiecare unitate separată, inclusiv omul – microcosmosul, care are toate componentele macrocosmosului. „In fiecare picătură de apă se află un ocean", constatare dată cu mii şi mii de ani în urmă, iar tot ceea ce noi vedem, simţim, gustăm, auzim şi pipăim nu este altceva decât o formă sau alta a energiei – materia nu este decât o stare a energiei comprimate, de o anumită vibraţie, este vorba de o energie cu o anumită frecvenţă, care determină de fapt forma, proprietăţile fizice şi chimice ale materiei, iar variaţiile de frecvenţă determină, în mod incontestabil, diversitatea formelor de existenţă ale materiei.

Pentru a înţelege mai profund complexitatea fiinţei umane, a relaţiilor sale cu lumea înconjurătoare, a interacţiunii microcosmosului cu macrocosmosul, a câmpurilor bioenergetice şi inforenergetice cu starea psihică și corpul fizic, o să încercăm o abordare holistică a

problemei.

Potrivit filosofiei orientale, omul este format din corpul fizic în toată complexitatea sa şi câmpurile energetice sau aşa-zisele învelişuri energetice – aura, reprezentate prin:

1. *Alter ego* (dublura eterică)
2. învelişul intelectual
3. învelişul energetic
4. învelişul mental.

Luate în ansamblu, şcolile antice orientale Tantra şi Vedanta evidenţiază cinci învelişuri ale omului, care formează trei corpuri: corpul fizic, corpul astral şi corpul cauzal.

Barbara Ann Brennan, în lucrarea *Hands of light* (Bantman Book, New York, 1988), susţine că omul este format, după cum am menționat mai sus, din corpul fizic, recunoscut de toată lumea şi necontestat de nimeni, şi dintr-un câmp bioenergetic format la rândul său din 7 (după unii cercetători, după alţii 9, şi nu este exclus să mai fie descoperite şi altele) învelişuri, corpuri energetice. Prin prospectare hipnotică am constatat că aceste învelişuri energetice formează fiinţa umană în complexitatea sa, care are corpul fizic, astral, mental şi spiritual. La alte şcoli ele au fost numite Corpul fizic, Alter ego (dublura eterică), învelişul intelectual, învelişul energetic şi învelişul mental. Indiferent cum le numim noi, aceste corpuri energetice se întrepătrund şi se înconjoară unul pe altul cu învelişuri succesive care, luate împreună sau în totalitatea lor, alcătuiesc aura umană, fotografiată, interpretată şi demonstrată în mod ştiinţific. în România, autorii Doina-Elena şi Aliodor Manolea au prezentat, în manualul pentru detectarea şi decodilicarea aurei energetice a fiinţei umane, *Aura Energetică,* Editura Aldomar Extrasenzorial, mai multe fotografii care prezintă

aura mai multor persoane şi interpretarea lor. Fenomenul în sine a fost cunoscut de mii de ani în Tibet, Egiptul Antic şi Grecia Antică, iar dacă ne referim la lumea creştină, haloul luminos, fie numai din jurul capului, fie în jurul întregului corp a fost cunoscut de la venirea lui Iisus Hristos, iar picturile ulterioare confirmă acest lucru, chiar dacă ele au fost atribuite doar sfinţilor. Acum câţiva ani, oamenii de ştiinţă din SUA au elaborat un program special de citire pe computer a aurei şi un manual de interpretare a acesteia, iar astăzi oricine doreşte le poate avea. La fel, în cadrul NASA şi Rosskosmos, au fost elaborate biorezonatoare care măsoară starea câmpurilor energetice. Ele au fost construite pe bază de rezonanţă electromagnetică și măsoară până la nivel de unităţi ceea ce este o mare performanţă, dar ele nu sunt în stare să măsoare la nivel de zecimi, sutimi sau miimi de unităţi, iar bioenergia este mult mai subtilă decât energia electromagnetică și foarte greu de decelat prin mijloace tehnice, fiindcă cea mai importantă parte a parametrilor bioenergetici rămâne în afara câmpului prospectat, cu atât mai mult cu cât aceste biorezonatoare nu pot modifica frecvenţa câmpurilor bioenergetice subtile, ci stimulează doar aceste câmpuri prin impulsuri electromagnetice, ceea ce nu este unul și același lucru. Dacă din punct de vedere al diagnosticării aparatele respective arată modificările din câmpul energetic, din aură, ele nu pot elimina energiile malefice, paraziţii energetici de tot felul, și asta am constatat-o după ce mulţi pacienţi care au făcut mai multe ședinţe de tratament au venit la mine cu aceiași paraziţi energetici și cu aceleași blocaje. Aparatele menţionate estompează uneori, la unii pacienţi, pentru puţin timp însă, activitatea paraziţilor energetici, dar se pare a fi confundat cu un factor mai mult psihologic decât real.

Aura este manifestarea energetică a corpului, dar şi a ceea ce numim sufletul, spiritul, ecranul pe care sunt proiectate toate proprietăţile karmice bune şi mai puţin bune, afecţiunile fizicoorganice, ereditare şi dobândite, psihice şi energetice, gândurile, sentimentele şi starea întregului sistem sofisticat care este organismul uman, până la nivel de celulă. Toate frecvenţele individuale şi combinate ale câmpurilor specifice. Tot ceea ce cunoaşte omul modem despre calităţile, defectele şi capacităţile sale, inclusiv bucuria şi durerea, succesul şi insuccesul, gândurile bune sau rele şi nu numai, toate pot fi citite în aură. Nimic nu poate fi ascuns şi tăgăduit, inclusiv starea de sănătate, cu toate modificările organice, psihice, energetice şi cele care au loc în corpul fizic, iar în cazul unor boli incurabile, câmpurile energetice încep să se subţieze până la retragerea totală în corpul fizic, în interior. Este normal să fie aşa, având în vedere că toate acestea sunt rezultatul funcţionării sistemului organic deosebit de complex, al reacţiilor chimice coordonate şi armonizate, ale căror frecvenţe optime se modifică atunci când apar factori perturbatori, disfuncţii. Aceste modificări, prin armonicele frecvenţelor respective, pot fi vizualizate în aură sau măsurate inforenergetic, prin radiestezie. O dovadă a celor menţionate este mărturisirea unui adolescent clarvăzător care a fost invitat să asiste în secret, după un paravan, la o întâlnire dintre Dalai Lama şi o delegaţie chineză (înainte ca Tibetul să fi fost anexat de China), adolescent care ulterior a devenit, la rândul său, Mare preot al religiei budiste din Tibet. „Din ascunziş se vedea foarte clar cum străluceau aurele lor. Pe valurile de culoarea opalului apăreau pete roşii-întunecate – gândurile chinezilor erau plămădite din ură şi furie, formau furtuni. Vedeam cum pe aura lor treceau sub forma de panglici furia

şi ura. în faţa mea nu erau oameni spirituali, ci persoane care s-au dedat materialismului şi crimei”. Ca dovadă a celor menţionate, nu mult timp după aceasta Tibetul a fost invadat de chinezi. *(Al treilea ochi,* de T. Lobsang Rampa)

Filosofía orientală a susţinut şi a definit existenţa oceanului universal de energie – „Prana”, în care se scaldă tot ce există. Acesta este conceput ca un câmp complex, având componente multiple, de origine spirituală, subtilă.

Câmpurile fizice sunt studiate şi bine cunoscute de ştiinţele modeme. Este vorba de câmpuri cum ar fi cel magnetic, electric, caloric, sonor, gravitaţional. De asemenea, se cunosc destul de multe aspecte ale câmpurilor biosice şi noesice, care, deşi sunt generate de diferite stări funcţionale ale materiei vii, sunt câmpuri vibratorii (în continuare, „câmpuri”) de natură subtilă, ele fiind specifice materiei vii.

Ceea ce apare nou este demonstrarea existenţei categoriei de câmpuri subtile, câmpuri de stare. Orice materie vie prezintă un câmp subtil complex, care corespunde diferitelor stări ale generatorilor respectivi.

Câmpurile materiei inerte pun în evidenţă starea de agregare (atom, moleculă simplă său complexă), energia lor provenind din mişcarea atomică şi respectiv moleculară simplă.

Mult mai complexe sunt însă câmpurile materiei vii, gama stărilor acesteia fiind foarte amplă, generată de multitudinea reacţiilor chimice implicate. Acest domeniu este studiat acum cu ajutorul unei metode complexe, bazată pe interacţiunea câmpurilor de stare ale materiei vii analizate cu câmpurile de stare şi noesice ale fiinţei umane.

Este ştiut că materia vie se bazează pe reacţii chimice programate genetic la nivel molecular, celular şi organic. Fiecare astfel de reacţie este însoţită de consum sau

eliberare de energie, iar energia se manifestă în exteriorul sistemului prin câmpuri. Datorită faptului că energia, respectiv câmpul generat de aceasta, nu sunt uniforme, caracteristicile energiei se vor regăsi în structura câmpului, modulată cu informaţiile corespunzătoare naturii şi intensităţii reacţiei pe care o generează sau o absoarbe, mai exact, energia informatizată.

Din punct de vedere fizico-chimic, fenomenul nu necesită prea multe explicaţii. Astfel, un atom de hidrogen generează câmpul său specific, iar în momentul când este combinat cu atomul unui alt element, în cadrai unei molecule, câmpul emis de energia interioară a combinaţiei va avea caracteristici diferite, atât faţă de cele ale atomului de hidrogen, cât şi ale celuilalt atom. Situaţia este similară în cazul unei molecule formată din atomii mai multor elemente.

în cazul materiei vii, situaţia este mult mai complicată. Procesele care se produc în celula vie sunt foarte complexe, ele fiind determinate de un program strict, încă insuficient cunoscut în intimitatea lui. Se ştie însă că acest program constă dintrun complex de informaţii transmise pe cale genetică, fapt care necesită o anumită formă de energie, pe care sunt modulate informaţiile necesare. Această energie codificată există la toate formele de materie vie, fiind specifică fiecărei celule, fiecărui ţesut sau organ specializat, fiecărui organism viu, în ansamblul său. Proporţia energiilor cunoscute şi studiate până în prezent de către om în rezultanta generală este destul de mare, dar codificarea informaţională privind starea sursei este foarte greu decelabilă pe câmpurile acestor energii, datorită faptului că nivelul lor este mare, iar modulaţia informaţională de stare este foarte slabă, aproape inexistentă pentru sensibilitatea aparatelor de măsură folosite în mod curent. Singura

modalitate, deocamdată, de a pune în evidenţă aceste modulaţii este interceptarea şi interacţiunea cu câmpurile subtile, prin etaloane ideale produse pe bardul celui care măsoară, diferenţele putând fi uşor vizualizate prin metode radiestezice.

Pentru a înţelege mai bine ce reprezintă aceste câmpuri subtile, ne vom referi la procesele interne din materia vie. O primă formă de astfel de energie este cea rezultată din procesul de programare, recepţionată de componentele materiei vii, care se structurează corespunzător rolului şi funcţiei care le revin. în limitele programate, componenţele respective consumă şi produc energie, câmpurile care însoţesc acest fenomen variind corespunzător nivelului, amplitudinii, vitezei şi intensităţii varia- |iilor necesare unei funcţionări normale a sistemului. Aceste variaţii modulează frecvenţele şi amplitudinile câmpurilor de slare. Orice modificare a unuia dintre parametrii programaţi va genera impulsuri de autoreglare, iar acestea au o anumită energie, care modulează câmpul subtil de stare. Dar modificarea unor parametri poate fi generată şi de influenţa câmpurilor ex- Icme. Acestea pot fi atât de natura celor deja cunoscute, dar şi de altă natură. Cel mai important dintre acestea din urmă este câmpul universal („prana”), în care sunt cuprinse o multitudine de subcâmpuri, cum ar fi cel astral, teluric, biosic, noesic, de interacţiune şi comunicare, alte câmpuri subtile. Să vedem care sunt câteva dintre aceste câmpuri, mai frecvent folosite pentru an urnite determinări.

Câmpul universal (al divinităţii, al lui Dumnezeu, Budha ctc.) cuprinde, aşa cum îi este numele, întregul Univers, fiind rezultanta câmpurilor tuturor energiilor care se produc (pozitive) sau se consumă (negative). în ansamblu

lui, este infinit, atât în li mp, cât și în spaţiu, ca şi materia, sub toate formele ei.

Câmpul astral este cel care asigură legătura cu energia aş- I rilor, mai mici sau mai mari, care se intersectează, se interconectează şi se influenţează reciproc, dar codificarea lor poate influenţa şi câmpurile particulare, de stare, specifice diverselor stări ale materiei vii.

Câmpul de stare specifică este cel ce caracterizează orice Ibrmă de existenţă a materiei, fiind manifestarea energiilor interne ale materiei respective. Individualizarea acestui câmp și capacitatea de a-i descifra codificarea pot asigura o gamă largă de informaţii asupra subiectului analizat.

Câmpul biosic este rezultanta câmpurilor particulare generate de fiecare subsistem al materiei vii, singura care generează un astfel de câmp. De asemenea, acesta posedă informații despre conectarea sistemului viu respectiv la mediul înconjurător, la câmpul astral, teluric și, în anumite condiții, la cel noesic. Conectarea se face în ambele sensuri, cu intrări şi ieşiri specifice. La om, sistemul principal de conectare este format din chakre, care asigură atât intrările, cât și ieşirile altor câmpuri, și din terminale de câmp, situate la extremităţile corpului (palmele, tălpile etc.). O cunoaştere profundă a structurii unui sistem viu analizat permite decelarea informaţiilor referitoare la starea și funcționarea fiecăruia dintre componentele acestuia.

Câmpul noesic, respectiv cel generat de sistemul cerebral al omului este deosebit de complex, multe dintre componentele sale fiind încă necunoscute sau numai intuite. Acesta este modulat cu informaţiile provenite din funcţionarea creierului uman, al cărei rezultat sunt gândurile (proiectarea, abstractizarea, analiza și sinteza), starea

spirituală şi conştiinţa de sine, precum şi conştientizarea conectării la câmpul universal şi la cel astral.

Termenul de energie informatizată (inforenergie) este cunoscut de la începutul secolului XX şi pe baza acestei descoperiri a fost posibilă dezvoltarea radioului și a TV. Pe energia electrică transmisă şi recepţionată se suprapune, se codifică sunetul şi imaginea. In cazul inforenergiei, acest proces este mult mai complex şi subtil. Deşi se pare că respectă aceeaşi lege ce generează câmpul de stare identificat doar în ultimii ani.

1. Bioenergia

Este un câmp energetic subtil, complex, produs de orice materie vie, fie unicelulară sau multicelulară şi până la nivelul cel mai înalt de dezvoltare, cum ar fi plante, păsări, animale sau om, care se află în jurul corpului fizic, aidoma câmpului electric, aflat în jurul conductorului străbătut de curentul electric.

Fiecare om posedă bioenergie. Utilizarea acesteia în scopul autoterapiei sau al terapiei se poate face prin modularea, cu ajutorul unor câmpuri generate de subconştient, prin concentrarea puternică asupra semnalelor pe care terapeutul vrea să le transmită subiectului tratat, respectiv prin inforenergie. Mult timp, acest lucru era făcut de terapeuţi în mod instinctiv, cu o modulare generală, nu strict direcţionată. După apariţia şi fundamentarea inforenergeticii, bioenergia a putut fi utilizată mult mai eficient, chiar de persoane al căror câmp bioenergetic nu este foarte puternic. Cel care a învăţat procedeele fundamentale de concentrare și detașare de mediu, se poate autovindeca, dar poate trata și alte persoane, de un şir întreg de afecţiuni, să elimine durerea, să contribuie la armonizarea funcţionării organismului.

Bioenergia, cuplată cu inforenergia, permite stabilirea diagnosticului, a cauzei răului de care suferă organismul respectiv, precum și la eliminarea sau diminuarea unor energii negative, malefice, cum ar fi pierderile energetice, blocajele şi paraziţii energetici, spiritele străine, să oprească o hemoragie, să mărească sau să micşoreze tensiunea arterială și intracraniană, să amelioreze problemele intestinale şi de respiraţie etc. După cum am precizat mai sus, corpul fizic este acoperit de învelişurile energetice, iar energia circulă prin biomeridiane (căi de comunicare ale bioenergiei și inforenergiei), care pot fi blocate de diferite structuri energetice sau paraziţi energetici, ceea ce duce la dezechilibrarea sistemului energetic, iar aceasta, la rândul său, duce la apariţia disfimcţiilor, durerii şi adesea duc la îmbolnăvirea parţială său totală a organelor și a corpului fizic, în general. Disfuncţiile organice, la rândul lor, se reflectă în câmpurile energetice, pe care le modifică, în comparaţie cu starea lor ideală.

2. Radiestezia

Diagnosticarea bioenergetică poate fi făcută cu ajutorul palmelor, al vizualizării şi decodificării aurei, al scanării inforenergetice – biolocaţie.

Una dintre metodele cunoscute din cele mai vechi timpuri pentru punerea în evidenţă şi măsurarea acestor câmpuri este radiestezia. O definiţie foarte scurtă a acesteia este: *capacitatea omului de a decodifica și pune în evidenţă câmpul unei anumite entităţi vii sau nevii, a naturii acestui câmp, pe baza realizării rezonanţei dintre propriului sistem de câmpuri și cel de identificat și măsurat.* Şi întrucât este nevoie de senzori adecvaţi pentru a pune în evidenţă diferenţele dintre câmpurile ideale generate de hardul şi softul uman şi câmpurile care urmează a fi identificate şi cuantificate, este

necesar un indicator sensibil, adecvat, omul a recurs la diferite „terminale” ale câmpului propriu, care să poată semnala diferenţele dintre cele două mărimi – cea ideală şi cea reală –, sau a folosit instrumente cum ar fi bagheta, pendulul, ansa, balanţa şi altele.

Mecanismul de identificare şi măsurare este strict legat dc capacitatea creierului de a asigura interconectarea analitică cu alte câmpuri, de a stabili rezonanţa cu un anumit câmp şi a diferenţia informaţia codificată a câmpului respectiv.

Numeroasele studii efectuate până în prezent relevă faptul că orice materie vie se caracterizează pe un complex de reacţii chimice şi fizice care pun compuşii respectivi în starea de a se menţine şi multiplica, începând de la forma cea mai simplă, unicelulară, până la creierul uman, care este forma cea mai complexă de materie vie organizată, cunoscută până în prezent.

Am făcut această menţiune pentru a aduce în discuţie unul dintre fenomenele cele mai interesante în care este implicat creierul uman. Este vorba de rolul său de receptor al câmpurilor subtile existente pretutindeni în univers („Prana”) şi de emiţător al câmpului energetic al fiecărei fiinţe umane, câmp care se înregistrează în câmpul universal.

Câmpul universal constituie una dintre formele de manifestare a materiei, el fiind compus din vibraţiile complexe generate de diferitele forme de prezentare a acesteia, începând de la cele mai simple (particule elementare) şi până la cele mai complexe (materia vie). Pe acest suport se grefează şi informaţiile referitoare la starea şi funcţionarea fiecărui generator de câmp. Natura vibratorie a câmpurilor ce se manifestă într-un mediu cu factor de amortizare practic zero face ca acesta să se menţină pe o

perioadă de timp apropiată de infinit, extinzânduse în infinitatea spaţiului. Deşi valoarea unor astfel de câmpuri este infinitesimală, informaţia pe care acestea o conţin se grefează, prin interacţiune, pe alte câmpuri, ajungând astfel în câmpul universal. De acolo, informaţiile sunt preluate prin receptori specifici de rezonanţă, de câmpurile de stare ale materiei vii.

După cum am mai menţionat, materia vie, fiecare formă de organizare şi existenţă a acesteia generează câmpuri de stare caracterizate de frecvenţe specifice, situate în gama infrafrecven- |elor (între 1 şi 25 Hz). Acest fenomen a fost pus în evidenţă de către cercetătorii americani, care au pus la punct un rezonator special ce poate măsura frecvenţa unor organe, în anumite limite. „Metodele inforenergetice permit însă o determinare precisă a acestor frecvenţe, dar şi a abaterilor generate de o cât de mică disfuncţie a sistemului (sistem organic, organ, secţiune de organ, celulă) supus măsurării. Pe această bază pot fi stabilite cu o foarte mare precizie nu numai disfuncţiile patogene ale oricărui organ, dar şi abaterile minore de la starea normală, care nu implică neapărat o stare patogenă. Mai precis, o abatere cu până la 30% poate fi considerată ca disfuncţie nepatogenă, dar care afectează funcţionarea corectă a organului respectiv. Şi orice medic care lucrează cu medicina alopată ar fi foarte mulţumit să poată depista o eventuală afecţiune aflată în acest stadiu.” *(Constantin Alexandru)*

Potrivit şcolilor orientale, canalele principale prin care circulă energia către chakre sunt Pingala, Merudanata, Ida, Canalul Central şi Sushumna.

Capacităţile extrasenzoriale sunt nu numai înnăscute, ci şi cultivate. Deci, practic, fiecare persoană este capabilă să devină extrasenzor şi prin anumite exerciţii să-şi mărească

capacitatea bioenergetică şi inforenergetică, dar obligatoriu, înainte de a practica tratamentul cu astfel de metode, trebuie să cunoască foarte bine anatomia corpului uman. Ideal ar fi să aibă studii medicale, să posede un înalt nivel spiritual şi moral, să iubească oamenii ca pe sine însuşi, indiferent de rasă, cultură şi religie, să fie bun la suflet, să fie onest şi corect, să folosească cunoştinţele obţinute numai și numai spre binele omului. Poate de aceea iniţierea în acest domeniu în ţările orientale durează zeci de ani, sub stricta supraveghere a preoţilor și a persoanelor iniţiate.

Tratamentul bioenergetic cunoscut până nu demult în ţările orientale a căpătat la sfârşitul secolului XX şi începutul secolului XXI o răspândire foarte largă în ţările ex-sovietice, în Europa, inclusiv în ţările din America Latina şi America de Nord. Printre cele mai răspândite şcoli de tratament cu bioenergie din spaţiul ex-sovietic sunt cele fondate de Djuna Davitaşvili, Nikolai Vasilţov şi Albert Ignatenko, și de discipolii acestora, dar nu numai.

Djuna Davitaşvili a renăscut şi îmbogăţit metodica de tratament bioenergetic cu ajutorul mâinilor, de care se foloseau popoarele din Estul și din Nordul Asiriei din antichitate şi care fusese uitată în ultimii 6.000 de ani. Djuna vine dintr-o familie cu tradiţii vechi de vraci populari, iar bunica ei a fost o adevărat maestră în acest domeniu. Capacităţile și metoda elaborată riguros de Djuna au fost testate de oamenii de ştiinţă de la Academia de Ştiinţe a fostei URSS şi alte instituţii de cercetări ştiinţifice, unde s-a constatat, fără echivoc, eficienţa acestei practici, s-a argumentat ştiinţific şi s-a arătat influenţa benefică asupra organismului uman. Djuna considera că metoda sa are un caracter profilactic şi, chiar şi atunci când tratează un organ, influenţa bioenergetică se răspândeşte asupra întregului

organism şi astfel elimină lacunele care ar duce la alte îmbolnăviri. în timpul acţiunii bioenergetice a operatorului asupra organismului pacientului se produc modificări însemnate ale sângelui pacientului. Acest lucru a fost demonstrat ştiinţific în laboratoarele de cercetare. Cresc hemoglobina, temperatura şi se îmbunătăţeşte circulaţia sanguină, iar cercetările posterioare au demonstrat şi influenţa benefică asupra sistemului limfatic.

Oamenii de ştiinţă A.A. Gureevici, B.P. Kazanţev, în colaborare cu furi V. Guleaev şi E.E. Godik, au constatat existenţa câmpurilor energetice în jurul organismelor vii. în componenţa acestor câmpuri au fost descoperite practic toate formele de câmpuri energetice cunoscute de fizicieni.

„Astfel de oameni, ca Djuna, au învăţat să extragă din spaţiul energetic, să acumuleze, să direcţioneze şi să dozeze energia spre organismul bolnav, refăcând sănătatea. Cred personal în capacităţile curative ale Djunei? Da, cred! Şi am la îndemână nu numai rezultatele multiplelor cercetări şi observaţii ştiinţifice, ci şi experienţa personală, care este cel mai credibil argument. Ea mi-a tratat nişte eczeme de la mâini de care sufeream de mai mulţi ani şi la care medicii nu au găsit nicio soluţie. I)juna, prin dăruirea sa, fară margini, ştiinţei, ne-a silit să recunoaştem existenţa reală a bioenergeticii, a capacităţilor neobişnuite ale omului, demonstrând eficienţa înaltă a bioenergiei şi marea perspectivă de utilizare practică a acesteia” – menţionează doctorul în medicină prof. A.N. Medeleanovski în prefaţa la cartea *Masajul fară contact, metodă profilactică,* apărută la Editura Goskomizdat, „Educaţia fizică şi sportul”, Moscova, anul 1989.

în anii ce au urmat, Djuna Davitaşvili a organizat şcoli în cele mai importante oraşe din fostul imperiu şi a instruit

mii şi mii de discipoli, selectând în majoritatea cazurilor oameni cu studii medicale. Metoda elaborată de Djuna reprezintă în primul rând tratarea cu bioenergie în şedinţe de 10-15 minute prin concentrarea energiei asupra organelor bolnave ale pacientului şi echilibrarea energetică a organismului în general.

Personal am cunoscut-o pe Djuna Davitaşvili la începutul anilor ’90, la Chişinău, Republica Moldova, unde a avut mai multe prezentări publice şi a ţinut un curs de instruire, la Clubul Universităţii. Avea o putere de concentrare incredibilă şi reuşea să se încarce cu energie foarte puternic. Se pregătea riguros de fiecare întâlnire şi nu uita să amintească discipolilor săi: „în tratarea unor boli mai serioase eu şi discipolii mei utilizăm o metodă mult mai complexă, care este doar la îndemâna celor ce au însuşit foarte bine metoda profilactică, au studii medicale şi dispun de aparatura necesară pentru a verifica şi ţine sub control starea de sănătate a pacientului”. Era un pas important în promovarea inforenergeticii, ca metodă de diagnosticare şi tratament.

Şcoala organizată de Nikolai Vasilţov preia o mare parte din principiile de tratare cu bioenergie, cunoscute în orient şi în spaţiul ex-sovietic, readuce în prim plan tratamentul naturist, urinoterapia, tratamentul prin post, medicina populară, dieta, şi propune un program de educare a viitorilor bioenergeticieni foarte bine pus la punct, care prevede relaxarea, concentrarea, dezvoltarea gândirii astrale, acumularea de energie, protecţia şi tratamentul. Nikolai Vasilţov leagă tot tratamentul bioenergetic în primul rând de credinţa în Iisus Hristos şi de tradiţiile medicinei populare.

Medicina alternativă s-a aflat şi se află în centrul

atenţiei mai multor specialişti din lumea întreagă. Astfel, preşedintele Asociaţiei Ucrainene a Extrasenzorilor din spaţiul ex-URSS şi preşedintele Asociaţiei Internaţionale de Psihoenergosugestie, Albert Ignatenko, împreună cu Veniamin Galovaneţ, membru în conducerea Asociaţiei Extrasenzorilor din fosta URSS, medic reflexoterapeut, maestru în psihoenergetică, autor a douăzeci de traduceri din limbile franceză, engleză, germană şi sanscrită pe teme Hatha-yoga, Raja-yoga, Yoga-Vedanta, Zen- Budism şi de acupunctură, precizau încă în anul 1991, în lucrarea *Bioenergie – ABC – Psihosugestie,* apărută la Luţk, Republica Belarus (publicată şi în România la Editura Biodava, colecţia „Bios"), că nu există o viziune unică asupra acestei probleme şi şi-au propus să pună la punct o concepţie unitară referitor la câmpul bioenergetic, încercând să sistematizeze experienţa acumulată pe plan mondial în studierea bioenergeticii şi a extrasenzorialului, atât actuală, cât şi a şcolilor antice orientale.

Printre şcolile antice din Orient care s-au ocupat de aceste probleme autorii menţionează şcoala ermetică din Egipt şi Babilon, din India – Vedanta şi şcolile tantrice, în Tibet – ramificaţiile budismului Mahayana şi Vadjrayana, în China – şcolile laoiste şi secta chineză Mahayana-cen şi consideră că este preferabilă folosirea rezultatelor Tantra, a surselor vedantiste, a concepţiilor teoretice ale taoismului şi ale lui Mahayana, completate cu recomandări practice.

Autorii menţionaţi au abordat problema bioenergeticii şi a extrasenzorialului sub următoarele aspecte:

1. Interacţiunea macrocosmos – microcosmos;
2. Cele cinci tipuri de forţă vitală, la om;
3. Principalele tipuri de chakre şi controlul asupra lor;
4. Cele trei corpuri ale omului şi învelişurile componente

ule acestora;

5. Metodele de încărcare cu energie;
6. Modul optim de viaţă;
7. Metode de diagnosticare;
8. Metode de tratament bioenergetic;
9. Metode de apărare;
10. Caracteristicile concepţiei de diagnosticare şi tratament;
11. Psihoenergosugestia – o nouă direcţie în practica mondială. Ştiinţa sugestiei.

Albert Ignatenko şi Veniamin Gaiovaneţ au ajuns la concluzia că datele de care dispunem astăzi în această privinţă corespund întru totul concepţiilor şcolilor antice menţionate, iar Albert Ignatenko nu este un oricare în acest domeniu, ci profesor de extrasenzorial, cunoscut în mai multe ţări ale lumii, unde a apărut de nenumărate ori în public, demonstrând cu brio capacitatea sa bioenergetică asupra obiectelor şi fiinţelor. Procedeele de analiză, instruire, diagnosticare şi tratament propuse de ei sunt preluate în mare măsură de la şcolile orientale Yoga şi nu numai.

Tot în această perioadă, oamenii de ştiinţă din Europa şi SUA vin şi ei cu multiple descoperiri şi precizări. Nu putem trece cu vederea lucrările şi experienţa lui Edgar Cayce, a doamnei Barbara Ann Brennan *{Light Emerging, The Journey of Personal Healing,* Ed. Bantamm Book, 1993, şi *Hands of Light. A Guide to Healing through the Human Energy Field,* Ed. Bantamm Book, New York, 1988) care, printr-un studiu profund ştiinţific şi de lungă durată în cadrul NASA, vin să argumenteze şi să demonstreze existenţa corpurilor energetice ale omului şi a tot ce este viu.

Şcoli asemănătoare s-au dezvoltat în majoritatea

ţărilor din lume. Fiecare a adus un plus la ceea ce se cunoştea până în prezent, utilizând practici locale şi tradiţionale, nemaivorbind de şcolile din ţările orientale, unde această practică este cunoscută, studiată şi practicată de mii şi mii de ani.

In lucrarea de faţă nu mi-am propus să analizez toate şcolile şi curentele din domeniul bioenergeticii şi nici capacităţi lemarilor maeştri. De asemenea, nu doresc nici să preiau ternii nologia originală din limbile orientale sau să încerc să combin filosofia orientală cu cea occidentală. Nu ducem lipsă de aş;i ceva. In prezent există foarte multă literatură, emisiuni radio, TV şi materiale care pot fi obţinute de pe site-urile de internet. Aş vrea însă să prezint grafic chakrele, pentru a înlesni înţelegerea fenomenului în sine. Nu încerc, de asemenea, să-mi aplec privirea asupra cercetărilor ştiinţifice în domeniul activităţii creierului uman, elaborate în laboratoare cu dotări de ultima oră. Complexitatea acestor cercetări e mult mai bine să fie ¡»reluată de la sursă.

Ce mi se pare mult mai important este faptul că doar în interacţiunea armonioasă a câmpurilor energetice ale psihicului şi corpului fizic se află sănătatea noastră de toate zilele şi orice disfuncţie este sesizată în plan energetic cu mult timp înainte de a afecta corpul fizic, iar aceasta permite prevenirea sau lichidarea unor disjuncţii, afecţiuni, boli, înainte ca ele să afec- Icze corpul fizic.

Am menţionat cele de mai sus pentru a arata fară niciun Ici de dubii că tratamentul bioşi inforenergetic nu este o şarlatanie, cum mai continuă să o considere unii, din neştiinţă, ci un procedeu cunoscut din cele mai vechi timpuri şi foarte benefic corpului uman, care deblochează, purifică şi fortifică câmpurile energetice şi contribuie la refacerea

sănătăţii omului, desigur, când este practicat de persoane iniţiate şi capabile, însă **nu** este un panaceu care tratează orice maladie sau disfuncţie, deşi este benefic în orice situaţie, când este aplicat corect.

Nimic în această lume nu se face fară voia Forţei Divine, **lără** Dumnezeu, fară respectarea legilor armoniei universale. <)inu! este doar un instrument prin care Divinitatea, Dumnezeu, Ihidha, Allah, Logos sau Muzica Constelaţiilor la grecii antici, Armonia Universală etc. îşi fac lucrarea, indiferent cum este numită de oameni această forţă. Creatorul lucrează tot prin oameni şi deci există o serie de afecţiuni care, cu ajutorai aceslor persoane, unele cu har de la Dumnezeu, altele iniţiate, pot fi climinate mai rapid decât prin rugăciune, iar câmpurile energetice aduse mai repede în armonie şi echilibru.

3. Tratamentul bioşi inforenergetie

La ora actuală, tratamentul bioenergetic este un tratament complementar medicinei tradiţionale, şi atât timp cât va fi practicat de entuziaşti, şi nu de profesionişti, va rămâne ca atare. Dar nu este departe clipa când tratamentul bioenergetic va fi recunoscut de mai-marii medicinei alopate, va fi practicat în marc parte de medici profesionişti psihoenergosugestologi şi va ocupa locul de cinste ce i se cuvine, alături de alte ramuri ale medicinei. Apariţia şi dezvoltarea din ultimii ani a inforenergeticii deschide căi apreciabile de abordare creatoare a problematicii sănătăţii şi armoniei dezvoltării fiinţei umane, a vieţii, în general.

Până atunci însă, să ne plecăm fruntea în faţa medicilor ce stau zi şi noapte alături de cei în suferinţă, le alină durerile şi le refac sănătatea. Ei sunt cei care duc povara cea mai grea în lupta cu durerea şi suferinţa. Unii medici reuşesc vindecări spectaculoase şi intervenţii chirurgicale

fenomenale. Toate cuvintele de mulţumire existente sunt insuficiente pentru a răsplăti milioanele de vieţi salvate şi bucuria de a fi printre noi a celor ce au beneficiat de bunătatea şi cunoştinţele lor. însă medicina tradiţională tratează boala şi durerea – efectul în sine, şi nu cauza, dar nu este vina oamenilor care activează în acest domeniu, ci mai degrabă este vina sistemului de educare şi iniţiere a acestora, aplicarea şi respectarea unui concept parţial greşit conceput, şi nu de astăzi sau de ieri. Civilizaţia occidentală a acceptat această cale de dezvoltare a medicinei modeme, preluată de la șamani şi vraci. Şi dacă aceştia aplicau în procesul de vindecare tratamentul energetic, psihic, tratamentul cu plante şi alte metode ale medicinei populare a diferitelor popoare, care implică şi alte procedee, tradiţii ce mai pot fi întâlnite în Tibet, la triburile din Asia, Africa, Australia, America Latină, unde vindecarea implică o abordare holistică, adică este tratat omul în complexitatea sa: energetic, psihic și fizic, atunci medicina modernă a păstrat și abordat doar tratamentul corpului fizic şi al psihicului, lăsând spiritul pe seama Bisericii. Ce a urmat este cunoscut de toată lumea: Inchiziţie şi restricţii reli gioase, dispersare şi manipulare, sărăcie, boală şi suferinţă. Din cauza unor profitori, omenirea a fost aruncată cu mii de ani în urmă. Cu toate acestea, până în prezent, din punct de vedere tehnic şi ştiinţific, în domeniul medical au fost atinse culmi nebănuite, dar toate aceste realizări studiază şi tratează doar corpul fizic. Este bine sau este rău? Sigur că e foarte bine, dar ce ne facem cu învelişurile energetice, cu spiritul, cel care mişcă toiul, dă viaţă? A plecat spiritul şi corpul omenesc rămâne ca o maşină biologică ce se va opri, din lipsă de substanţe nutritive sau fiindcă va ceda veriga slabă din sistem. Mă refer la unele cazuri când persoanele

sunt menţinute în viaţă cu ajutorul aparatelor, uneori chiar ani în şir, şi care mi se pare o lipsă de respect sau de dragoste faţă de aceste spirite care trebuie să plece, din moment ce nu există nicio cale de recuperare. A sosit timpul când această concepţie trebuie să fie revăzută, deşi va întâmpina o mare rezistenţă din partea concernelor farmaceutice internaţionale, a companiilor de asigurări de sănătate, şi nu este exclus ca în această bătălie să se implice şi Biserica, pentru a se autoapăra. Motive sunt destule. Este vorba de manipularea unor sume exorbitante de bani şi privilegii, iar unde sunt bani apar şi celelalte feluri de manipulare. Dar aceasta este o temă separată, loarte amplă, şi probabil vor veni specialişti bine pregătiţi, din domeniul necesar, pentru a-şi spune cuvântul.

Revin la problema de bază pe care o abordam, unde menţionam că medicina alopată rezolvă de fapt efectul, şi nu cauza. Omul în sine este un sistem foarte complex. Să zicem că avem cel mai perfonnant computer. Ce putem face cu el, dacă nu avem curent electric? în ce se transformă acest aparat? Bioenergeticienii, psihoenergosugestologii tratează cauza, omul în toată complexitatea sa, permit curentului să circule în tot sistemul şi prin aceasta permit şi diagnosticarea corectă a detaliilor, a sis- Icmelor. Deoarece şi unii şi alţii ne străduim să păstrăm sănălatea populaţiei, iar în unele cazuri să refacem sănătatea omului, nu este corect să avem o atitudine antagonistă unii faţă de alţii. Ceea ce rezolvă medicii din medicina tradiţională nu pot rezolva bioenergeticienii şi psihoenergosugestologii (îndeosebi la bolile psihice, infecţioase, ereditare, traume şi toate afecţiunile ce necesită intervenţii chirurgicale prompte şi destul de sofisticate, legate de disfuncţii organice etc.). Medicul tratează corpul fizic, dar oricâte tratamente

medicamentoase şi intervenţii chirurgicale va suporta un bolnav, el nu se va debarasa de blocajele energetice şi de paraziţii energetici, dacă acestea nu sunt rezultatul unor disfuncţii organice ale corpului fizic, nemaivorbind de refacerea unor dereglări legate de sistemul de funcţionare al organismului. Orice metodă aplicată este bună atunci când duce la însănătoşirea bolnavului şi, credeţi-mă, nu există la ora actuală panaceu la toate bolile, de aceea nu-i credeţi pe cei care vă spun: „Lăsaţi medicamentele şi veniţi la mine, eu va tratez de orice boală”. Astfel de afirmaţii sunt total greşite şi iresponsabile. Sănătatea noastră este primordială, mai presus de orice interes, ambiţie şi, nu rareori, de incompetenţă. Şi printre bioenergeticieni sunt oameni care au văzut în asta un mijloc de a se căpătui şi s-au trezit peste noapte mari specialişti. Una e să te autovindeci şi să faci experimente pe corpul propriu, pe propria piele şi sănătate, și cu totul altceva să practici tratarea altor persoane. Sănătatea populaţiei este o problemă de interes naţional şi de aceea e corect ca statul să protejeze populaţia, dar este mult mai înţelept ca în facultăţile de medicină să existe catedre de medicină alternativă – şi ele există la ora actuală în multe ţări. Nu totul poate fi soluţionat prin restricţii, iar acest fenomen mai persistă încă în ţările ex-socialiste. Fiecare om arc dreptul constituţional să-şi rezolve problemele de sănătate la propria alegere, iar statul este obligat să-i creeze mai multe posibilităţi de a alege. în cazul în care ambii specialişti sunt de valoare reală, este mult mai productiv și benefic pentru pacient tratamentul paralel bioenergetic şi medicamentos aplicat corect. Un profesionist ne va sfătui cu multă grijă, dar nu va insista, iar alegerea ne aparţine. Pe de altă parte, nici înghiţirea pastilelor cu nemiluita nu este o soluţie. Industria farmaceutică modernă,

prin reclamele prezentate la televizor, pe site-urile de Internet.și nu numai a devenit foarte agresivă, sugerând populaţiei folosirea cât mai des a medicamentelor, pentru orice fleac, deşi, din păcate, multe dintre aceste medicamente duc la dependenţă, nu tratează boala, ci o menţin într-o stare latentă, forţând bolnavul să folosească în permanenţă medicamente, substanţe nutritive artificiale, ale căror consecinţe se vor face resimţite în li mp. în ţările foarte dezvoltate, asigurările de sănătate sunt foarte scumpe şi deseori nu sunt la îndemâna oricui, iar „zeciuiala" inventată de preoţi este folosită cu iscusinţă de sistemele medicale şi sistemele de asigurări de tot felul. Pe lângă laturile pozitive pe care le-a atins industria farmaceutică, producând suplimente şi medicamente foarte bune, nu rareori opinia publică constată şi mari eşecuri, care sunt plătite cu sănătatea noastră şi foarte scump, cu viaţa celor dragi. Majoritatea medicamentelor sunt produse chimic, tratează una şi distrug alta, iar pe primul plan pentru managerii acestor concerne multinaţionale nu mai este demult sănătatea pacientului, a clientului, ci profitul, cu orice preţ. Cert este că în natură există leac la orice boală, cu excepţia celor inventate de om. Important este să le cunoaştem şi să le folosim cu pricepere. Spre exemplu, usturoiul este cel mai bun antibiotic natural şi tratează circa 99 de boli, iar consumarea sa raţională şi sistematică ne va scuti de un şir de probleme. Sâmburii de caise şi de migdale micşorează cantitatea de colesterol din organism, iar varza muiată, după cum au constatat specialiştii britanici, este cel mai hun anticancerigen natural, iar ceaiul verde, cel mai bun antioxidant. Consumarea permanentă de cafea reduce cu peste 64% posibilitatea de apariţie a cancerului mamar la femeile de peste 50 de ani – și în acest caz nu este vorba de

cofeina prezentă în cafea, ci de alte substanţe conţinute de aceste boabe, aşa încât poate fi folosită cu succes şi cafeaua decofeinizată. Această lisifi poate continua. Fiecare popor cunoaşte plantele medicinale clin arealul său şi de obicei acestea sunt cele mai eficiente.

Multe dintre ele sunt consumate de zeci de mii de ani în alimentaţie fie ca produse alimentare, fie sub formă de ceaiuri şi unguente. Problemele de sănătate trebuie privite sub toate aspectele şi medicina viitorului va fi obligată să accepte şi să îmbine unele practici ale actului vindecării care astăzi sunt numite bioenergetice, inforenergetice, psihoenergosugestive, paranormale şi spirituale, cu tratamentul naturist, educaţia fizică şi sportul şi dezvoltarea sofisticată a medicinei modeme, iar această coeziune poate ridica medicina viitomlui la un nivel la care ar putea vindeca majoritatea bolilor ce ţin de domeniul fizicului, mentalului şi spiritualului, iar statul, care percepe tot felul de taxe şi plăţi, este obligat să asigure sănătatea populaţiei şi prin asta să ridice nivelul de trai al oamenilor şi prosperitatea societăţii şi, în mod sigur, până la urmă aici se va ajunge – la o asigurare de sănătate efectuată şi controlată de stat, de proprietatea publică.

Să nu uităm nicicând: viaţa pacientului e mult mai importantă decât toate ambiţiile şi cunoştinţele noastre şi nimeni nu ne dă dreptul să ne jucăm de-a experimentul cu sănătatea omului.

4. Spirit Viaţă spirituală

Ce este de fapt spiritul? Sunt numeroase definiţii ale acestei categorii filosofice. în general, se acceptă ideea că spiritul este esenţa activităţii noesice a creiemlui uman. Este o categorie cu totul specială, a cărei implementare în organismul uman se face prin transferul de date

fundamentale ale speciei, rasei şi individului. Este vorba despre un „microprocesor” care se transmite prin gameţi, într-un volum extrem de mic, dar cu un volum de informaţie extraordinar de mare. Câmpul produs de acest sistem este foarte complex, fiind concentrat şi structurat după legi proprii. Aceste legi permit în primul rând formarea conştiinţei de sine, inclusiv relaţionarea acesteia cu alte asemenea câmpuri, provenite de la alţi indivizi sau din alte surse, inclusiv astrale. Aceste informaţii există în oceanul informatic universal, „prana”, şi se transmit pe distanţe enorme, aproape instantaneu („viteza gândului”). în această categorie sunt incluse şi informaţiile noesice generate de fiinţele raţionale, care reflectă relaţia lor energetică cu mediul înconjurător, dar şi informaţiile genetice moştenite sau dobândite din experienţa propriei activităţi noesice (de gândire). în spirit se include şi învăţarea, însuşirea unor cunoştinţe acumulate de alţii şi transmise în cadrul unui sistem mai mult sau mai puţin coerent. Din acest sistem complex de relaţii apar şi formele specifice de manifestare a spiritului, cum ar fi idealurile, sentimentele, trăirile, cu toată varietatea lor, dar care, toate, trec prin filtrul conştiinţei de sine. Spiritul îi permite fiinţei umane să-şi controleze in bună măsură instinctele, care sunt însuşiri esenţiale ale tuturor vieţuitoarelor.

Nivelul spiritual depinde în bună măsură de moştenirea genetică specifică, dar şi de influenţele externe, de activitatea fiecărui subiect care are o astfel de calitate.

Spiritul se manifestă prin ceea ce numim generic „trăiri spirituale”. Nu vom insista asupra acestei noţiuni, ea fiind tralată, pe larg, în numeroase studii şi lucrări de specialitate, atât laice, cât şi religioase.

Creşterea nivelului spiritual poate fi obţinută prin

credinţa in Dumnezeu, Armonia Universală şi cunoaşterea de sine. în această privinţă, la îndemâna oricui stă Biserica (mai puţin cea habotnică sau extremistă), unde fiecare persoană este îndrumată cum să-L cunoască şi să-L iubească pe Dumnezeu. Dumnezeu este unul şi credinţa în El este unică, iar religiile au fost create de om de-a lungul istoriei, în funcţie de nivelul de evoluţie al acestuia, de tradiţiile culturale, şi de aceea unele religii se nasc a altele dispar. Orice religie are dreptul la existenţă, dacă duce spre Dumnezeu, iar agresivitatea dintre religii arată gradul de evoluţie al societăţii pe care o reprezintă.

5. Afecţiuni ale câmpurilor energetice

Viaţa spirituală se manifestă prin diferite forme, asupra cărora nu vom insista, dar poate fi afectată de diferite structuri energetice subtile, care există în cantităţi egale şi uniform repartizate în Univers. O parte dintre acestea au un caracter benefic, sunt pozitive şi asigură o existenţă armonioasă a fiinţei umane. La nivelul cunoaşterii comune, acestea sunt în general spirite bune, favorabile, cunoscute, în funcţie de cultura şi reli gia oamenilor, sub diverse denumiri: spiritele sfinţilor, ale marţi rilor, îngerii, duhurile bune ş.a. Dar există şi contraponderea acestora, spiritele negative, malefice, care realizează cerinţele Legii Armoniei Universale. Acestea sunt cele care generează, în principiu, diverse afecţiuni, cu repercusiuni asupra spiritului uman, uneori şi asupra stării sănătăţii fizice. în cele de mai jos, ne vom ocupa de cele mai cunoscute astfel de afecţiuni ale câmpurilor energetice, mai ales ale celor din domeniul spiritual, dar nu numai.

Plăţile karmice, spiritele străine, paraziţii energetici, paraziţi astrali, găurile verzui, blocajele energetice, vampirii energetici şi inducţiile sunt principalele fenomene care pot fi

con siderate afecţiuni ale câmpurilor energetice ale fiinţei umane.

Plăţile karmice sunt nişte modificări în câmpul energetic ce nu pot fi tratate de bioenergeticieni, preoţi şi medici, ci pot li ridicate numai de Divinitate, atunci când omul respectă progra mul prestabilit. Plăţile karmice sunt cea mai dură disfuncţie a câmpurilor energetice şi de cele mai multe ori sunt însoţite de boli patologice grave ale corpului fizic şi ale psihicului, care duc la handicapuri de tot felul. Plăţile karmice nu sunt o pedeapsă venită de la Dumnezeu, ci este modalitatea prin care noi înşine, înainte de a ne naşte, suntem datori să plătim greşelile din vieţile anterioare. Nu este vorba de ispășirea păcatelor înaintaşilor noştri, ci de achitarea datoriilor personale. Noi vc nim cu această povară și cunoaştem acest lucru. „Ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus", şi ducem această cruce pentru a ne purifica şi pentru a progresa spiritual. Sunt foarte multe cazuri când persoanele handicapate conștientizează acest lucru și nu-i auzi niciodată plângându-se de acest necaz și își duc crucea cu stoicism și, mai mult decât atât, refuză ajutorul din afară – care, după părerea lor, ar putea să-i împiedice să ducă la bun sfârşit programul, dar nu toate bolile genetice, handicapurile pot fi puse pe seama plăţilor karmice, ci sunt și multe suferinţe cauzate de factorul uman, ecologice etc.

Spirite străine sunt de mai multe categorii. Dintr-o primă categorie fac parte spiritele altor persoane decedate care, din diferite motive, nu au părăsit această lume, ci au pătruns în aura altei persoane. De obicei, acestea sunt spirite ale unor persoane care au decedat în mod violent, fie în accidente rutiere, lâe în confruntări militare, crime sau acte de sinucidere. Din aceste motive, spiritele respective, care au preluat energie negativă din cauza plecării forţate din corpul

fizic, nu dispun de cantitatea suficientă de energie şi lumină pentru a se putea ridica la nivelul la care ar trebui să ajungă, fie din cauză că încă im şi-au îndeplinit programul şi sunt obligate să rămână în apropiere de pământ atât timp cât ar fi trebuit să trăiască o viaţă pământeană, fie că sunt rătăcite sau au fost prea legate de lucrurile materiale pe care le-au avut aici şi nu se pot despărţi de ele. De foarte multe ori, ele rămân în locul unde a fost comisă crima, unde au fost nedreptăţite, şi cer explicaţii sau ajutorul celor din jur. Astfel apar casele în care se întâmplă lucruri ciudate, locuri unde apar fantome. Unor astfel de locuri în popor li se spune „bântuite”, iar persoanelor care au în aura lor spirite străine li se mai spune „persoane posedate”, inclusiv celor „posedate” de demoni.

Demonii sunt entităţi energetice negative foarte bine structurate şi cu capacitate de autoreproducere, uneori se pot materializa şi atacă de cele mai multe ori creierul mic şi ficatul. (>mul crede că uneori poate dirija aceste entităţi energetice şi dc-a lungul secolelor această ocupaţie a fost numită „magia neagră”. Cum am mai spus, demonii sunt spirite de vibraţie joasă a lumii întunericului. Ca intensitate şi forţă ele se împart în trei categorii: puternice, medii şi slabe – în popor şi în folclor li se mai spune demoni: satan, diavoli şi drăcuşori. Unele dintre aceste spirite vorbesc sau transmit mesaje prin sistemul vocal al persoanei „posedate” şi răspund la întrebări, uneori povestesc cu lux de amănunte de unde vin, cine le-a chemat, cum au fost trimise şi cu ce scop. Sunt uşor detectabile prin biolocaţie, de către pacienţii în transă hipnotică, mediumuri sau clarvăzători.

Lumea energiilor şi a spiritelor este la fel de complexă şi vastă ca şi lumea reală în care trăim, poate chiar ceva mai mult. Nu vorbesc despre lumea divină, fiindcă cunoaştem

multe – din Biblie, mărturisirile sfinţilor şi ale unor lideri spirituali. Această parte a lucrării se axează mai mult pe zona întunecată a fenomenului, pentru a echilibra balanţa, dar şi pentru a ajuta cititorul să se orienteze mai bine, să înţeleagă ce se întâmplă şi să aleagă ce este mai benefic pentru el și, totodată, să-și păstreze toţi parametrii sistemului, de la toate nivelurile, la o cotă optimă de funcţionare.

O altă categorie de spirite străine sunt paraziţii astrali. Ei au fost văzuţi în transă hipnotică de mai mulţi pacienţi, suni uşor detectabili prin biolocaţie, transă hipnotică, de către mediumuri sau clarvăzători.

Pe lângă cele menţionate mai sus, spiritele şi demonii pol fi invocaţi în timpul rugăciunii; ei sunt pretutindeni în jurul nostru atunci când ceri să fii ajutat pentru a atinge nişte scopuri materiale, financiare, nişte performanţe care să-ţi satisfacă orgoliul propriu, trufia, mândria, goana după avere sau să ieşi învingător într-o confruntare cu alte persoane, dar nu pentru că ai merita cu adevărat, ci pentru că aşa vrei tu – și aceasta, din nefericire, este calea cel mai des întâlnită de preluare a unor spi rite străine de vibraţie joasă. Trebuie să amintesc aici lucrările arhimandritului Ilie Cleopa, care arată foarte limpede și cu lux de amănunte influenţa energiilor malefice, ispita care ne pândește la tot pasul şi valoarea sufletului nostru. O altă modalitate de contaminare cu spirite străine (demoni) este Intemetul, unde puteţi descoperi site-uri satanice, materiale oculte şi curiozitatea de a le experimenta vă atrage în mreaja vibraţiei joase, iar consecinţele le veţi simţi nu peste multă vreme. De foarte multe ori, aceste lucruri se întâmplă din joacă, iară niciun gând ascuns sau vreo rea intenţie. De aceea, trebuie să fim foarte atenţi ce cerem și de la cine cerem, ce dorim și pentru ce dorim. Să fim atenţi ca copiii noştri să nu

nimerească în cercuri rău lâmate, cu ritualuri cu tentă satanică şi oculte, pentru că răul este totdeauna la îndemâna oricui şi poate fi invocat şi utilizat cu uşurinţă. Pentru început, cel în cauză va avea nişte mici reuşite, care îl vor entuziasma, dar foarte curând va începe plata, uneori sesizabilă, alte ori nu, însoţită de alunecarea continuă în hău. Binele se obţine şi se face cu un anumit efort, dar ne ridică spiritual şi ne duce pe calea luminii, către Dumnezeu. Nu întotdeauna spiritele sunt rele şi de multe ori pot fi chiar ale rudelor apropiate, dar cu toate acestea ele creează un mare disconfort şi, atunci când reuşesc să se impună, apar trăsăturile de caracter şi obiceiurile persoanelor care au trăit cândva. Multe dintre aceste spirite fac parte din categoria spiritelor nemulţumite, care au fost silite să părăsească această lume din cauza unor morţi violente, cum ar fi confruntări militare, accidente de maşină, crime, sinucideri etc. De multe ori însă, ele pot fi reţinute din prea mare dragoste de persoanele iubite, care nu acceptă sub nicio formă trecerea din viaţă a acestora. Persoanele care au preluat astfel de spirite, fie din greşeală, fie că i-au fost trimise, au un comportament ciudat, de multe ori se dedublează, având apucături stranii şi schimbări bruşte de dispoziţie. In interior se duce o luptă permanentă între spiritul străin şi propriul spirit. (’and iese în evidenţă spiritul străin, el impune o stare de panică, frică, depresie şi agitaţie, încearcă să plece în lumea spiritelor şi nu reuşeşte, iar pentru a rămâne aici nu mai are forţă şi adesea apare dorinţa de sinucidere. Practic, acest spirit nu-şi află locul, deoarece a părăsit corpul în care se simţea comod şi stăpân, a trecut printr-o experienţă tragică şi nu a reuşit să realizeze că nu mai dispune de corpul său fizic, adică a murit sau a trecut în altă dimensiune. In popor există termenul de „om

posedat”, care de fapt reprezintă această situaţie şi despre care am vorbit ceva mai sus, iar în medicina alopată aceste persoane sunt diagnosticate cu boli psihice şi sunt internate la psihiatrie. Uneori, medicii cu experienţă sfătuiesc rudele să caute altă modalitate de a-i vindeca, să se adreseze unui preot sau în altă parte. Firesc apare întrebarea: ce este de făcut? Cum să rezolvăm o astfel de situaţie?

Spiritele străine, după cum am mai precizat, sunt observate de clarvăzători, pot fi detectate prin biolocaţie şi văzute de persoanele aflate în transă hipnotică. Există spirite bune, spirite rele şi demoni, dar indiferent de provenienţa lor, în cazul în care afectează integritatea şi sănătatea omului, ele sunt considerate rele, chiar dacă în esenţă, ca nivel vibraţional, sunt bune şi, dacă ar pleca în lumea spiritelor, s-ar plasa pe un plan superior. Foarte rar se întâlnesc cazuri ca spiritele cu vibraţie înaltă să rămână prinse în aura altor persoane. Cel mai des întâlnite sunt spiritele de vibraţie joasă. De foarte multe ori am întâlnit la copii spiritele fraţilor, ale părinţilor sau bunicilor. Aceste spirite sunt rătăcite şi trebuie ajutate pentru a ajunge la locul unde trebuie să ajungă sau unde le este locul. în astfel de cazuri trebuie să fim foarte atenţi, foarte cooperanţi, fără brutalitate; se foloseşte o cu totul altă tehnică pentru a le înlesni plecarea.

De asemenea, trebuie să fim foarte atenţi când lucrăm cu spiritele şi să determinăm foarte precis cu cine ne confruntăm, înainte de a trece la acţiune trebuie să verificăm toate posibilităţile şi în primul rând să alegem varianta care este mai puţin traumatizantă pentru pacient şi mai puţin riscantă pentru exorcist.

„Suflet vândut”. Foarte des sunt întrebat ce înseamnă „suflet vândut”. Cui poate fi vândut sufletul nostru? Care sunt

consecinţele unui astfel de pact? Sufletul vândut poate fi recuperat? Ce înseamnă să practici magia neagră? La ce riscuri te expui? Cum afectează evoluţia noastră acest pact cu diavolul? Acestea sunt doar o mică parte din miile de întrebări pe care le primesc zilnic. Am să încerc să răspund la ele, pe măsura cunoştinţelor mele, deşi un răspuns mult mai profund îl puteţi găsi în Biblie, în mărturiile unor sfinţi, ale unor lideri spirituali. După cum am menţionat şi mai sus, o parte din semenii noştri, de diferite religii, constrânşi de necazurile zilnice, unii din neştiinţă, alţii cu bună ştiinţă, apelează la forţele întunericului pentru a obţine anumite facilităţi, bunuri materiale, avere, putere de decizie, slavă, popularitate, recunoştinţă, superioritate și multe, multe altele. în popor se spune: „Te faci frate cu dracul până treci puntea”. Uite că de cele mai multe ori nu mai poţi scăpa de această frăţie, iar toate privilegiile şi bunurile de care ai beneficiat îți ies pe nas. Chiar cu riscul de a mă repeta și de a spune lucruri arhiștiute, precizez că la fel cum există lumina există și întunericul, plusul și minusul, binele și răul, Dumnezeu şi Lucifer. Lupta contrariilor este izvorul mişcării şi la nivel subtil al vieţii. Cum nimic nu se naşte din nimic, tot aşa nu poţi obţine nimic dacă nu oferi nimic. Ce poate oferi omul în contravaloare la facilitățile pe care le solicită, care este moneda de schimb? Sufletul. De ce sufletul? Fiindcă de celelalle valori diavolul nu are nevoie, și le poate însuși singur, sunt la îndemâna lui. Noi suntem entităţi astrale, pe Terra venim pentru a experimenta şi pentru a însuşi ceva, iar toate beneficiile noastre acumulate aici se măsoară în nivel de vibraţie, lumină şi întuneric. Multe spirite, după decorporalizare, rămân nici, în zona pământeană, deoarece în timpul vieţii terestre, în loc să progreseze prin faptele pe care le-au comis, s-au lăsat pradă energiilor malefice şi, în

momentul când au dezbrăcat haina de lut, corpul, nu le ajunge lumina şi energia pentru a se ridica la nivelul lor vibraţional. Toate gândurile frumoase şi de bine adresate celor decedaţi, precum şi pomenile date în memoria lor ajung la ei sub formă de lumină şi energie, dar ele nu pot să anuleze faptele cu care s-au împovărat în viaţa pământeană. în momentul când facem pact cu diavolul şi ne vindem sufletul, de fapt ne dezicem de lumină şi evoluţie spirituală. Sufletul poate fi vândut personal sau de rudele apropiate, de sânge. De aceea, atunci când sunt în transă hipnotică, toţi oamenii care au sufletul vândut nu văd decât întuneric; prin acest pact, spiritul care a fost vândut acceptă în vehiculul biologic (care este entitatea pământeană în toată complexitatea sa: corp fizic, învelişuri energetice şi psihic) prezenţa unor entităţi negative, de vibraţie joasă, care de fapt preiau într-un fel comanda, iar proprietarul de drept, sufletul respectiv din corp, devine un fel de rob în propria casă și este silit să îndeplinească voinţa intrușilor, iar de cele mai multe ori este expulzat în iad sau îngropat în cimitire.

în unele cazuri, când acest pact a fost făcut în afara prezenţei spiritului propriu, de alte persoane (mama, bunica, sora, fratele etc.), „sufletul vândut" poate fi recuperat, la rugămintea spiritului respectiv şi, desigur, cu voia lui Dumnezeu. Am întâlnii cazuri când am reuşit să recuperăm spiritul unei persoane care, din greşeală sau din neştiinţă, și-a vândut sufletul, dar numai și numai la rugămintea acestuia și cu acceptul Creatorului. Au fosl şi foarte multe cazuri când Dumnezeu nu a acceptat recuperarea „sufletului vândut", fiindcă multe dintre aceste persoane au săvârşit un act de sinucidere în alte vieţi ori au avut prea multe greşeli, păcate, s-au ocupat de lucruri necurate și au pricinuit mari suferinţe semenilor, nu și-au însuşit lecţia ori, prin rugăciunile

adresate Creatorului, nu au convins că au înţeles greşeala şi că nu o vor repeta în viitor.

Paraziţii energetici reprezintă structuri energetice de la cele mai difuze şi până la cele bine organizate şi ordonate. Paraziţii energetici afectează în primul rând chakrele şi sunt pe locul trei ca afecţiuni energetice. Ei, ca şi spiritele străine şi demonii, pot pătrunde în aura omului din întâmplare, mai ales în urma unui stres puternic şi atunci când scutul energetic de protecţie al omului, garda sa, este lăsat jos, în urma unui şoc emoţional, după consumul de alcool sau droguri când, în luptă cu toxinele care au pătruns în organism, nivelul vibraţional al corpului scade şi se creează un culoar prielnic pentru pătrunderea acestora, dar şi în cazul unei extenuări a corpului fizic, slăbit de boală, foame şi deshidratare. Paraziţii, ca şi spiritele, pot fi preluate întâmplător, dar şi induse de alte persoane pe căi oculte şi atribuite, după cum am menţionat mai sus, magiei negre şi lumii întunericului. Unii specialişti din domeniu au observat aceste goluri în aură, dar nu au reuşit să-şi explice provenienţa lor şi cum influenţează aceste structuri energetice starea de sănătate a omului. Deoarece chakrele sunt căile de comunicare ule sistemului complex energetico-material, omul şi macrocosmosul reprezentând nişte ferestre deschise către univers, tocmai pe aici pătrund de cele mai multe ori paraziţii energetici, iar Iovul plasării lor determină, într-o mare măsură, nivelul şi gradul afecţiunilor. Când este vorba de structuri energetice difuze, influenţa lor este mai slabă şi de cele mai multe ori oamenii nici nu le sesizează, însă cu cât concentrarea lor creşte, cu atât şi efectul produs este mai puternic. în cazul în care parazitul sau paraziţii sunt plasaţi la cap, pe Adj ana chakra, care se găseşte în centrul creierului şi se proiectează pe locul unde se află glan- <la

pineală (epifiza), el blochează comunicarea cu macrocosmosul, preluarea de energie şi informaţie astrală, îngheaţă sau reduce frecvenţa de stare a acestei glande şi a creierului, în general, iar prin aceasta, scade nivelul hormonal în organism, fapt care duce la dezechilibrarea sistemului endocrin şi la reducerea nivelul de coordonare a activităţii organismului, inclusiv a capacităţii de gândire, distorsionează sistemul de circulaţie a informaţiei, ceea ce în plan fizic apare sub formă de migrene, lipsă de forţă, de vitalitate, stări de somnolenţă, depresie, panică, frică, agitaţie, uneori coşmaruri, stări care pot fi provocate, de asemenea, și de proasta oxigenare a scoarţei cerebrale şi a creierului, de îngustarea ori strangularea unor vase sanguine din zona craniană, apariţia unor inflamaţii sau tumori. De obicei, când investigațiile sunt făcute prin mijloace tehnice modeme (tomografii etc.), aceşti paraziţi nu sunt sesizabili şi medicii spun, pe bună dreptate, că pacientul nu are nicio disfuncţie din punct de vedere organic, dar el are o mare disfuncţie energetică, cea care duce la dezechilibrarea întregului sistem şi împiedică funcţionarea armonioasă a acestuia. Dacă parazitul afectează un centm care coordonează activitatea unor organe sau a unui sistem, atunci inevitabil pacientul va suferi o disfuncţie în aceste zone, iar medicii vor trata pacientul de boli de inimă sau ficat, care sunt practic sănătoase. Nu mai vorbesc de disfuncţiile psihice pe care le produc şi pe care le-am precizat mai sus. La fel se întâmplă şi cu paraziţii care sunt plasaţi la Anahata-chakra, care se află la nivelul inimii şi se proiectează pe plexul nervos cardiac; ei vor crea stări de palpitaţii, insuficienţă cardiacă, hipertensiune arterială sau hipotensiune, aritmie, sufocare etc. Pacienţii se plâng de senzaţia de gheară în piept, iar cei care au această senzaţie

în zona gâtului au un parazit la Vişuddha-chakra. în momentul când parazitul a atacat Manipura-chakra, care se proiectează în zona plexului solar, acesta paralizează, îngreuiază într-un fel cooperarea armonioasă dintre învelişurile energetice şi corpul fizic, pacienţii simt cum îi apasă ceva pe piept, o stare de balonare şi sufocare, constipaţie şi dereglarea sistemelor respirator, digestiv şi urinar. Deoarece aici se măsoară forţa vitală a organismului, la nivelul Manipura-chakra, blocarea duce la slăbirea forţei vitale, deci la diminuarea stării de sănătate a întregului organism. Iar plasarea paraziţilor pe Svadhisthana-chakra, care se află în partea inferioară a coloanei vertebrale, la nivelul proiecţiei organelor genitale (prostata la bărbaţi şi uterul la femei), afectează conlucrarea învelişului eteric (sau *alter* ego-ul) şi corpului fizic, duce la disfuncţia organelor menţionate, la scăderea temperaturii uterului şi îngreuiază reproducerea. Persoanele afectate de paraziţi pe Svadhisthana-chakra au o senzaţie de frig în partea de jos a abdomenului, le îngheaţă picioarele. Când este afectată Muladhara-chakra, care se află la capătul Merudantei şi care, în corpul uman, corespunde capătului coloanei vertebrale (coccisul), unde se află osul sacral, slăbeşte rezistenţa şi stabilitatea corpului fizic, fiindcă această chalcră controlează învelişul fizic grosier şi duce, de asemenea, la diminuarea schimbului de energii. Paraziţii energetici, ca şi spiritele străine, pot fi eliminaţi de inforenergeticieni cu experienţă.

Blocajele energetice sunt nişte structuri energetice simple care afectează îndeosebi biomeridianele energetice şi apar de obicei la o naştere grea, în unna stresului, a unor suprasolicitări dc iot felul, deshidratări, răceli sau lovituri fizice şi care de cele mai multe ori pot fi eliminate de oricine, inclusiv de persoana afectată. La nou-născuţi, blocajele

energetice se află de regulă în zona capului şi pot să lase urme adânci în dezvoltarea normală a copilului, iar uneori, în funcţie de centrele care sunt afectate, pot duce la îmbolnăviri cu urmări foarte grave, la dezvoltarea nearmonioasă a corpului fizic, a unei gândiri mai lente, la deficienţe psihice și psihiatrice, disfuncţii ale aparatului auditiv, vocal și ale vederii.

Blocajele energetice existente la nivel de ţesut sau organ reduc frecvenţa de stare a acestuia, de la nivel de celulă și până la nivel de organ sau sistem, şi împiedică circulaţia informa- (ională, iar cele situate la cap duc incontestabil la reducerea frecvenţei de stare a creierului şi, ca urmare, apar migrene de lot felul și stări inexplicabile de frică, panică, agitaţie, sufocare, dereglări ale activităţii corpului fizic și unele dureri fluctuante etc.

Inducţiile sunt afecţiuni energetice și psihice provocate de alte persoane, voit sau inconștient. La inducţii am putea enumera, potrivit Bibliei, invidia, blestemele, farmecele, inducţii verbale de rău, legate de spor, noroc, sănătate, fericire, copii, dar şi gândurile rele etc. Aceste inducţii sunt nişte impurităţi care afectează câmpurile energetice şi împiedică funcţionarea armonioasă în aceste domenii. Pot fi observate ca nişte structuri energetice mai puţin condensate, plasate în zona mentalului, care abat de la calea firească, braiază şi distorsionează modalitatea de gândire a individului.

Invidia, potrivit dicţionarelor, este un sentiment egoist de părere de rău provocat de succesele, de calităţile, de situaţia bună a altuia; pizmă.

Cum acţionează invidia asupra persoanei care a fost supusă unui astfel de atac? – fiindcă, până la urmă, este vorba de un atac energetic, voit sau involuntar. Privirea

invidioasă, gândurile invidioase voite sau involuntare creează nişte structuri energetice de frecvenţă joasă, care sunt direcţionale către persoana invidiată şi, după cum am văzut, omul are capacitatea, la nivel subtil, de emiţător şi receptor al energiilor subtile pe care sunt grefate armonicele de frecvenţă joasă ale acestor priviri sau gânduri. Dacă ţinem cont de faptul că, la nivel subtil, omul comunică mult mai mult şi într-o gamă mult mai largă decâl prin cuvinte, atunci devine foarte clar că această inducţie a sentimentului egoist de părere de rău pătrunde în aura noastră, se prinde de învelişul mental şi duce la reducerea abilităţilor acestuia. Ca unnare, învelişul mental nu mai este la fel de sensibil la informaţiile ce vin din exterior, nu mai are aceeaşi flexibilitate în aprecierea unor situaţii şi în luarea unor decizii, în consecinţă, acest blocaj energetico-psihic duce la diminuarea eficienţei gândirii şi a rezultatelor obţinute. Cu cât invidia este mai mare, cu atât structura energetică de vibraţie joasă este mai puternică şi afectează mai grav, apar ghinioanele, ratările de tot felul şi insuccesul. Când cineva este invidiat de mai multe persoane, în aura sa, la nivelul învelişului mental, se văd nori întunecaţi.

Blestemul, potrivit dicţionarelor, este imprecaţia prin care se invocă abaterea unei nenorociri asupra cuiva; în basme şi legende, vrajă căzută asupra cuiva sau a ceva. Blestemele sunt tot o inducţie energetico-psihică ce afectează învelişurile energetice ale corpului mental şi intelectual, dar sunt de o densitate mai mare şi au un impact mai puternic şi de lungă durată. De ce în popor se spune că cel mai greu blestem este cel care vine de la mamă sau de la radele apropiate? Deoarece câmpurile energetice sunt înrudite şi deci pătrunderea lor este mult mai amplă.

âmpul energetic al persoanei afectate acceptă acest

intrus ca pe ceva al său şi nu luptă împotriva lui ori armonicile grefate pe energia aproape identică a persoanei afectate sunt interpretate ca făcând parte din programul prestabilit – soarta individului. Pe lângă structurile energetice, în cazul în care persoana respec- I i vă ştie de acest blestem (sau blesteme) şi cunoaşte impactul care îl are, se creează blocaje energetice, iar persoana devine şi mai frustrată de acest eveniment şi îşi creează suplimentar blocaje psihice. Deci lovitura este dublă – energetico-psihică. Ţinând cont de faptul că fiecare dintre noi ştie, din generaţie în generaţie, prin intermediul tradiţiilor, al proverbelor şi zicătoi ¡lor, precum şi din cunoaşterea unor cazuri reale, atestate în istorie, despre impactul uneori devastator al acestora, fenomenul în sine se transformă într-o obsesie care afectează întreaga viaţă.

Farmecele, aşa cum se explică în dicţionarul limbii române, reprezintă (în basme şi superstiţii) acţiunea de a fermeca; transformare miraculoasă, prin vrăji, descântec, a lucrurilor. I)acă invidia şi blestemul sunt la îndemâna oricui, atunci farmecele, vrăjile, sunt practicate de persoane iniţiate. Farmecele simple sunt bazate, în principiu, pe practici oculte, verbale şi ritualuri păgâne, care duc la inducţia unor structuri energetice mai concentrate şi a unor paraziţi energetici (uneori foarte bine structuraţi şi cu capacitate autonomă de refacere), care blochează activitatea chakrelor de bază, iar vrăjile practicate de magia neagră implică invocarea şi trimiterea unor spirite străine (demoni), ale lumii întunericului, asupra victimelor. Farmecele făcute prin intermediul magiei negre se întâlnesc mult mai rar şi de obicei sunt foarte dure şi puternice. Exorcizarea acestor entităţi malefice este mult mai grea şi foarte riscantă. Dacă nu aveţi o pregătire necesară, nu dispuneţi de un scut de

protecţie foarte puternic, riscaţi în orice clipă să preluaţi paraziţii energetici și mai ales entitățile malefice. Să nu credeţi că invocarea scutului de protecţie divin înseamnă că l-am și primit. Nu în zadar, când se citesc Molitvele Sfântului Vasile cel Mare şi se fac exorcizări dc către preoţi, ei lucrează în grup de trei, cinci, şapte sau nouă feţe bisericeşti; nu fac asta pentru a impresiona audienţa, ci pentru a se autoproteja şi susţine reciproc în demersul lor.

Vampirii energetici sunt de mai multe feluri. Cei mai cunoscuţi sunt vampirii energetici înnăscuţi, care nici nu bănuiesc aşa ceva, dar care se alimentează cu energia celor din jur şi, nu de puţine ori, a rudelor şi persoanelor iubite. Câmpurile energetice ale vampirilor au niște tentacule foarte greu de depistat, dar care se lipesc de aura victimei și de cele mai multe ori aceasta nu poate scăpa, chiar şi atunci când se află la mii de km distanţă. Astfel de vampiri sunt cei mai periculoși și greu de depistat.

O a doua categorie de vampiri energetici sunt persoanele în vârstă, a căror aură este afectată și au mari scurgeri de energie. Pentru a suplini lipsa de energie şi pentru a supravieţui, ele preiau bioenergie de la cei din jur și mai ales de la copii şi adolescenţi – de aceea nu este bine ca cei mici să doarmă cu bunicii într-un pat sau într-o cameră. Victimele au, de cele mai multe ori, senzaţia de leşin, ameţeală, lipsă de energie, lipsă de vlagă. Pentru a trata aceste persoane, este foarte important a evidenţia ce fel de vampir este în spatele acestor necazuri. Dacă este vorba de o persoană bătrână, atunci victima trebuie să se afle cât mai puţin în prezenţa acestei persoane sau pur şi simplu să o evite, iar dacă este vorba de un vampir înnăscut, atunci trebuie tăiate aceste tentacule de legătură, iar victima să fie fortificată cu un scut de protecţie. Tehnicile de operare sunt

la alegerea bioinforenergeticianului, dar este obligatoriu ca după separarea celor două aure terapeutul să menţină victima sub supraveghere o perioadă mai îndelungată. De obicei, dacă victima este bine protejată, atunci vampirul se va simţi foarte rău ori de câte ori va încerca să o abordeze, la fel ca şi în momentul separării.

Găurile verzui în aură reprezintă nişte breşe lipsite de energie, iar faptul că în jurul lor se simte şi se vede o pulsaţie este tendinţa învelişurilor energetice de a reveni la starea firească, la echilibru, la armonie. Această tendinţă de echilibrare şi armonizare este programată la nivel genetic, pe toate planurile: energetic, psihic şi organic. Atât timp cât aceste disfuncţii nu depăşesc 20-25%, ele sunt remediate în timpul somnului, nu necesită intervenţii externe şi nu duc la disfuncţii organice. Cu eât dezechilibrul energetic creşte, cu atât este mai greu de armonizat şi sporeşte pericolul unei îmbolnăviri a corpului fizic.

Toate aceste afecţiuni ale câmpurilor energetice sunt uşor depistate de bioenergeticieni prin biolocarea şi scanarea aurei. (and biolocaţia se face cu ajutorul mâinilor, dau o senzaţie de Irig, înţepături sau căldură în palmă; de asemenea, sunt uşor văzute de clarvăzători şi de persoanele aflate în transă hipnotică, in câmpurile energetice sau în aură ele reprezintă nişte locuri goale, pete negre, fibre întunecate, fisuri, iar la nivelul capului i-le sunt văzute ca nişte puncte negre care afectează creierul şi cu extindere în exterior, sub formă de fisuri sau pâlnii. Neeliminarea acestora duce, după o anumită perioadă de timp, la îmbolnăvirea corpului fizic, la boli patologice foarte grave şi, de obicei, cedează veriga slabă.

Pentru a recapitula într-un fel ceea ce am menţionat mai înainte şi a conştientiza cauzele principale care duc la

afecţiunile energetice, reamintesc următorii factori: nu invocaţi ce nu şl iţi, nu practicaţi „creşterea nivelului spiritual” preluată de pe Internet sau la îndrumarea unor persoane dubioase. Nu vă lăsaţi pradă deznădejdii şi gândirii negativiste. Doar gândirea pozitivă, credinţa în Dumnezeu, Forţa Supremă, crearea unui program pozitiv și utilizarea lui în fiecare zi duc la protecţia aurei și la eliminarea structurilor energetico-psihice nefaste. Când este vorba despre paraziţi energetici mai puternici, de spirite străine, demoni sau vampiri energetici induși de magia neagră sau pe care i-aţi preluat prin întâmplare și pe care nu oricine îi poate elimina, adresaţi-vă unui preot cu har sau unui specialist. Dumnezeu lucrează prin oameni, iar când afecţiunile sunt mai ample, ele nu mai pot fi eliminate doar prin rugăciune, deoarece persoana respectivă nu se mai poate concentra și nu mai poate adresa o rugăciune sinceră și profundă, de aceea vindecarea prin rugăciune și fără ajutorai unei terţe părţi, în astfel de situaţii, durează luni, ani și uneori o viaţă întreagă. Pentru a nu ne împovăra sufletul cu fel de fel de energii malefice, blocaje psihice, este bine să fim corecţi cu oamenii din jur. Să respectăm cele zece porunci, care includ legile armoniei universale aplicate la natura umană. Fiecare faptă, gând se monitorizează și, până la urmă, omul va da socoteală pentru acţiunile şi gândurile sale. Să nu râvnim la ce nu ne aparţine. Totul se poate obţine pe căi legale, normale, dacă dorim foarte mult, iar ceea ce nu reuşim înseamnă că nu ne este dat să obţinem.

De interes direct pentru starea spirituală a fiinţei umane sunt afecţiunile ce privesc organul purtător al sistemului spiritual, respectiv creierul, şi anume afecţiunile psihice.

Afecţiunile psihice sunt de trei feluri: afecţiuni psihice

provocate de probleme organice ale creierului, funcţionale şi induse de structuri energetice străine.

Printre afecţiunile psihice provocate de probleme organice ale creierului, cele mai des întâlnite sunt neoxigenarea creierului, obturarea vaselor sanguine, strangularea lor, tumorile, trombozele, traume de tot felul, modificarea reacţiilor biochimice etc., iar printre cele funcţionale – migrene, fobii, frică, panică, stres, blocaje psihice, inadaptabilitate, diminuarea capacităţilor psihomotorii, tulburări ale somnului, lipsa puterii de concentrare, enurezis etc., care au fost provocate de şocuri psihice şi, după cum am menţionat mai sus, cele cauzate de structurile energetice. Cele organice sunt tratate de medicina alopată, cele psihico-funcţionale pot fi tratate prin hipnoză, iar cele energetice, așa cum s-a precizat mai sus.

Frica, după cum precizează dicţionarul, este o stare de mare neliniște, provocată de un pericol, real sau imaginar, lipsă ile curaj sau teamă. Frica este dușmanul nr. 1 al omului. Frica blochează fireasca funcţionare a întregului organism. Când omul este cuprins de frică intervine crisparea la diferite niveluri, încordarea inconștientă a celulelor sistemului nervos și muscular, ducând la circulaţia proastă a informaţiei, sanguine și limfatice. Din această cauză survin o serie de probleme la nivel organic, psihic şi energetic. După cum susţin unii savanţi, frica este un sentiment real, un fel de infecţie psihologică, dar cauza acestei infecţii poate avea multe motive. Să încercăm să analizăm mai multe feluri de frică şi metodele de tratare a acestei infecţii psihologice.

1. Frica ce survine din cauza afecţiunilor energetice (plăţi karmice, spirite străine, demoni, paraziţi energetici, paraziţi astrali, găuri verzui, blocaje energetice, vampiri energetici și inducţii) poate fi învinsă prin metodele

menţionate la afecţiunile energetice, nu necesită tratamente medicamentoase, nu pot li tratate de medicina alopată, ci pot fi doar inhibate pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp.

2. Frica ce survine din cauza afecţiunilor organice (neoxigenarea celulelor creierului, obturarea vaselor sanguine, strangularea lor, tumori, tromboze, traume, sechele în urma unor.hacuri cerebrale, modificarea reacţiilor biochimice etc.) poate l i înlăturată odată cu eliminarea cauzelor care o generează, a afecţiunilor organice, dacă este posibil. Majoritatea acestor afecţiuni sunt tratate de medicina alopată şi nu de puţine ori se reuşeşte o vindecare parţială sau definitivă.

3. Frica psihologică, impusă printr-o educaţie greşită, indusă în urma unui şoc psihic, poate fi eliminată prin hipnoterapie şi nu necesită tratament medicamentos. La acest capitol, aş dori să specific două feluri de frică: una este frica pe care am trăit-o cândva, în această viaţă, în copilărie, în adolescenţă sau în urma unui accident, a unei acţiuni militare, întâlnirea neaşteptată cu un animal sălbatic care ne punea viaţa în pericol, un vis urât, un coşmar, o acţiune care ne-a luat prin surprindere, şi cu totul alta este frica pe care nu putem conştientiza de unde vine, ştim doar că ne este frică să ne urcăm în avion, în automobil, frica de apă, de spaţii închise, foc, întuneric, diferite animale sau vietăţi etc.

4. Frica existenţială este o forţă redutabilă, care îi împiedică pe oameni să obţină tot ce doresc de la viaţă. Frică existenţială mai poate fi numită neîncrederea în forţele proprii, în fizicul şi psihicul propriu şi care survine în urma unei educaţii proaste, a stresului, eşecurilor, inadaptabilităţii, gândirii negative şi în urma unor stări autoinduse. Sigur, şi această frică poate fi decelată în mai

multe segmente:

a) . Frica sau jena că nu ai fost înzestrat de Dumnezeu cu un corp fizic frumos şi puternic, cu o abilitate psihică aşa cum ţi-ai fi dorit;

b) . Frica de a nu fi destul de pregătit şi atractiv pentru a obţine un anumit post sau a efectua un anumit lucru;

c) . Frica de a nu rata;

d) . Frica de a nu apărea caraghios în faţa celorlalţi;

e) . Frica de a începe ceva nou, de a acţiona;

f). Frica de şefi, de superiori în rang şi funcţie;

g) . Frica de a te prezenta la un test, examen, concurs;

h) . Frica de a nu suferi un accident, de a nu fi rănit sau omorât de calamităţile naturale, tunete şi fulgere;

i). Frica de a nu fi atacat de alte persoane; frica, frica, şi iar frica, ce are atâtea feţe şi atâtea justificări.

Dar, după cum susţin mai mulţi cercetători, trebuie să recunoaştem că ea există şi, aşa cum am menţionat mai sus, este o boală energetică, organică sau psihologică infecţioasă. Şi atunci, firesc, ne punem întrebarea: Cum să ne lecuim? Cum să scăpăm de această infecţie? în primul rând, trebuie să repet, viaţa este o lecţie, are un început şi un sfârşit, dar spiritul nostru este nemuritor, deci moartea în sine nu există, ci e doar o trecere dintr-o stare în alta. Sigur că este justificată într-un fel frica de necunoscut, dar, indiferent cât s-ar opune liderii unor religii, reîncarnarea este un fenomen real, demonstrat ştiinţific, la fel ca şi lumea de dincolo, care este la fel de reală ca şi cea de aici, demonstrată tot prin date ştiinţifice, atestată în mii şi mii de experimente efectuate în peste o sută de ani. De ce aceste date sunt menţinute încă în secret? Simplu. Lumea „îmbrobodită” cu fel de fel de dogme

şi ideologii este mai uşor de controlat, de manipulat şi de „muls” de bani. Scuzată fie-mi lâaza cam rudimentară. De cine este dirijat acest proces? De cei care deţin monopolul asupra banilor. Dacă viaţa nu este decât o lecţie, un experiment, dacă fiecare se naşte şi la o anumită vârstă va muri, va trece în lumea de dincolo – unde, de fapt, suntem acasă –, de ce ne-ar fi frică? Ne este frică de necunoscut, din necunoaştere. Ne este frică de apă fiindcă nu ştim să înotăm. De îndată ce am învăţat să înotăm, nu ne mai este frică de apă, de îndată ce am descifrat personalitatea şefului şi am vorbit cu el, nu ne mai este frică. înţelegem perfect că este un oin la fel ca noi, cu calităţile şi defectele lui. Ne este frică de întuneric, am aprins lumina, fie o lanternă sau o lumânare, şi frica a dispărut.

Toate felurile de frică menţionate mai sus fac parte, dacă se poate spune aşa, din categoria fricilor obiective, care sunt generate de nişte motive reale şi pot fi eliminate numai când este eliminată cauza care le provoacă.

Mulţi medici prescriu „medicamente” neutre, inofensive celor care insistă să li se dea ceva împotriva stărilor de frică, de panică şi insomnie. Pentru mulţi, simpla îngurgitare a unei pastile – chiar dacă, fără ca ei să ştie, pastila nu este un medicament – îi face să se simtă mai bine, parcă le dă curaj. Foarte mulţi vor spune: „Dacă ne naştem şi murim, ce rost mai are să riscăm, să ne zbatem, care este sensul?”. Sensul este să trăim frumos şi fericit, să nu ne fie frică de nimic şi să realizăm ce ne-am pus în gând, spre binele nostru, al copiilor şi al semenilor.

6. Gândul

Gândul este rezultanta acţiunii speciale, superioare a activităţii cerebrale, la care participă întregul sistem al acestui organ extrem de complex care este creierul uman. El

rezultă din interacţiunea energetică specifică a celulelor, prin intermediul sinapselor nervoase, prin care energia informatizată se deplasează instantaneu pe anumite direcţii, este prelucrată în „bard” şi pusă în evidenţă cu ajutorul „soft”-ului, care are şi mijloacele necesare pentru difuzarea în exterior. Gândul, gândirea constituie forţa motrice care pune în acţiune tot sistemul numit fiinţă umană. Gândurile pozitive accelerează viteza de realizare, proiectând acţiunea în viitor, iar cele negative o stopează, adică consumă energia în gol sau o pun în mişcare inversă, adică înapoi.

Bolile provocate de emoţii (BPE)

In remarcabila lucrare *Cum să trăiţi din plin 365 de zile pe an,* doctorul Schindler demonstrează că în orice spital, trei din fiecare grup de patru paturi sunt ocupate de bolnavi ce suferă de BPE. Imaginaţi-vă că trei din patru astfel de oameni ar fi perfect sănătoşi, dacă ar fi învăţat cum să-şi ţină emoţiile în frâu.

Doctorul Walter Alvarez, profesor emerit, specialist la renumita clinică Mayo, explică: „îi rog întotdeauna pe cei ce îşi fac griji să se străduiască să se autocontroleze. Spre exemplu, când l-am văzut pe acel individ ce era convins că suferă cu vezica biliară, deşi opt radiografii arătaseră că e perfect sănătos, l-am rugat să nu-şi mai facă radiografii. Am rugat sute de pacienţi preocupaţi de inima lor să nu-şi mai facă atâtea electrocardiograme”. Toate cele menţionate de doctorii Schindler şi Walter Alvarez par a fi reale şi corecte, dacă nu ar exista problemele energetice şi psihice care au fost relatate mai sus. Ele nu pot fi măsurate şi tratate de medicina alopată, dar au un impact considerabil asupra sănătăţii şi vieţii oamenilor.

Cauze care pot genera îmbolnăvirea corpului fizic

Infecţiile virale şi microbiene, frigul excesiv, căldura

toridă, umiditatea, uscăciunea sau acţiunea dăunătoare a vântului, deshidratarea şi suprasolicitările de tot felul, poluarea mediului şi a hranei şi vârsta (uzarea organismului fizic) reprezintă cauzele îmbolnăvirilor fizice.

După cum afirmă adepţii Shastra, „toate bolile încep în corpul astral" şi sunt provocate, în mare măsură, de principalele cauze care duc la îmbolnăvirea corpului fizic şi care au fost menţionate mai sus, un şir de afecţiuni care se produc la nivel subtil, fiind cauzate de frica excesivă, şocurile neuropsihice şi emoţionale (decesul persoanei iubite, o pierdere mare de bani, înşelarea în dragoste, trădarea, pierderea serviciului, stresul permanent etc.).

Cum acţionează principale cauzele ce duc la îmbolnăvirea corpului fizic ştie toată lumea. Ai îngheţat bine, o să te alegi, în cel mai bun caz, cu o temperatură ridicată şi puţină tuse, bronşită, amigdalită, iar ceva mai grav ar fi o eventuală pneumonie simplă sau dublă, degerarea membrelor etc. Cum are loc acest lucru? Corpul fizic este planificat genetic să funcţioneze la o anumită temperatură în care el se simte comod şi, după cum am menţionat, este acoperit de aşa-zisele învelişuri energetice, reprezentate prin: 1. – *alter ego* (dublura eterică); 2. – învelişul intelectual; 3. – învelişul energetic; 4. – învelişul mental. în momentul în care ne aflăm la o temperatură scăzută, iar arderile din organism nu pot compensa pierderea de energie pentru a menţine temperatura corpului în limitele prevăzute, cutia toracică se răceşte din cauza respiraţiei, astfel că învelişul energetic, care se află la circa 2-5 cm deasupra pielii, se diminuează şi ca urmare survine pneumonia, cu toată simptomatologia clinică.

Când bem băuturi alcoolice tari, care nu există firesc în natură, ci au fost create de om, ficatul – laboratorul chimic al

organismului – caută posibilitatea să elimine alcoolul, care nu este altceva decât o toxină, devenind suprasolicitat, creşte frecvenţa câmpului de stare a organului şi respectiv a celulelor, ducând la mărirea ficatului, se blochează căile organice, energetice şi informaţionale, creşte consumul de energie, începe lupta organismului în general cu intrusul care a pătruns în interior. în consecinţă, dacă acest lucru are loc în repetate rânduri, ficatul va deveni veriga slabă a organismului, iar în cel de-al doilea înveliş astral, Manomaiua kosa, vor apărea modificări, pete întunecate, iar în timp medicii vor constata ciroza. Astfel de modificări pot apărea la ficat şi după inhalarea unor substanţe chimice toxice sau consumul de alimente contaminate. Cu cât omul este mai extenuat, cu atât riscul de îmbolnăvire de orice fel este mai mare, şi cu cât corpul fizic este mai sănătos, călit, cu atât va fi mai rezistent la toate provocările externe. De aceea, dacă dorim să avem o sănătate bună, trebuie să ştim foarte bine ce bem, ce mâncăm şi ce respirăm, nemaivorbind de bolile provocate de mâinile murdare. Fiecare boală are istoria, cauzele şi chiar explicaţiile sale şi deci ar trebui să înregistrăm nenumărate situaţii în care omul îşi pierde sănătatea. La ce bun? Mai bine să ne reamintim un adevăr simplu: omului nu-i pasă de sănătatea lui atât timp cât o are şi se trezeşte la realitate abia atunci când este nevoit să o recupereze, dacă mai este posibil. Să încercăm să nu consumăm produse alimentare semifabricate, cu termene de garanţie mari. în mod sigur, în ele se află tot felul de E-uri care afectează sănătatea. La fel este şi în cazul băuturilor răcoritoare care au în componenţa lor arome artificiale, conservanţi şi coloranţi. Să nu credem orbeşte în reclamele de lot felul. Producătorii au nevoie să-şi vândă produsele, să le Iacă mai atractive şi nu întotdeauna ţin cont şi de

sănătatea consumatorilor. Să consumăm produse alimentare naturale. Să ieşim cât mai des posibil în natură. Să părăsim cel puţin o dată pe lună oraşele mari şi poluate. Să limităm statul în faţa televizorului sau a calculatorului. Somnul este cel mai bun mijloc de refacere şi echilibrare energetică şi psihică, iar o oră sau o jumătate de oră dormită la prânz reduce cu o treime atacurile de cord – au constatat specialiştii americani. Să respectăm orele de odihnă şi relaxare, de comunicare cu persoanele dragi. Ele ne ridică tonusul şi ne creează bună dispoziţie, poftă de viaţă şi vitalitate.

Afecţiuni psihice provocate de probleme organice ale creierului sau funcţionale:

a) afecţiuni psihice provocate de probleme organice ale creierului (neoxigenarea creierului, anchilozarea vaselor sanguine, slrangularea lor, tumori, tromboze, traume, modificarea reacţiilor biochimice etc.);
b) funcţionale: migrene, fobii, frică, panică, stres;
c) blocaje psihice;
d) inadaptabilitate;
e) diminuarea capacităţii psihomotorii;
f) tulburări ale somnului;
g) lipsa puterii de concentrare;
h) enurezis etc.

Toţi bolnavii care au probleme psihice legate de una sau mai multe disfuncţii organice trebuie să fie îndrumaţi către medic, pentru a beneficia de diagnosticul şi îngrijirea acestora, şi doar bolile psihico-funcţionale şi energetice pot fi rezolvate de psihoenergoterapeuţi. Ar fi excelent dacă medicul ar poseda luate aceste calităţi, iar în cazul când nu există o astfel de posibilitate este de dorit o conlucrare a specialiştilor, dar sub supravegherea strictă a medicului,

spre binele bolnavului.

Diagnosticarea afecţiunilor organice

Nu voi menţiona în acest capitol diagnosticarea medicală efectuată în instituţiile medicale, ci doar pe cea făcută prin intermediul biolocaţiei şi transei hipnotice.

Afecţiunile organismului, ale sistemelor, ale organelor sau ale unei părţi de organ pot fi diagnosticate până la nivel de celulă. Această diagnosticare se face de operatori care au cunoştinţe medicale, cunosc anatomia sau cel puţin au o cultură medicală generală foarte înaltă. în majoritatea cazurilor, această diagnosticare trebuie să coincidă cu diagnosticul pus de medici, cu mici excepţii, când una dintre părţi greşeşte. Diagnosticarea corectă este cel mai important lucru.

Schema de diagnosticare poate fi următoarea:

1. Boală genetică (bolile transmise ereditar) – se identifică boala și gradul de afecţiune al organismului.
2. Boală organică (boli care generează modificări în starea firească a organismului, cum ar fi deprecierea unor ţesuturi, blocarea sau afectarea funcţionării unor celule, sechele după un accident, după diferite traumatisme, intervenţii chirurgicale, îngustări de vase, boli patologice, infecţioase etc.).
3. Boală infecţioasă (bolile provocate de microbi şi alţi factori patogeni).
4. Sistemul sau sistemele afectate.
5. Organul sau organele afectate (se verifică până la nivel de celulă).
6. Modalităţile de tratare.
7. Medicina tradiţională:
   a) , medicamentos;
   b) . intervenţie chirurgicală;

c) . acupunctura;

d) . masaj, reflexoterapie etc.;

e) . tratament mixt.

în cazul în care pacientul necesită tratament în cadrul unei instituţii medicale tradiţionale, fie urgent (intervenţie chirurgicală, boală infecţioasă, genetică, psihiatrică etc.), fie de lungă durată, acest lucru i se aduce obligatoriu la cunoştinţă bolnavului, acesta fiind sfătuit să se adreseze medicului; în paralel, pot fi aplicate şi tratamente naturiste, homeopatice sau de altă natură, dar se recomandă a fi făcute sub supravegherea strictă a medicului. Nu încercaţi să vă substituiţi medicinei tradiţionale, medicului, faceţi o mare greşeală.

8. Medicina alternativă:

a) , tratament inforenergetic şi bioenergetic;

b) . tratament cu plante;

c) . hipnoterapie;

d) . tratament mixt;

e) . alte tratamente.

Diagnosticarea prim hipnoză:

Autorul a practicat această modalitate de diagnosticare de foarte multe ori şi poate spune că niciodată nu a dat greş. Cum se procedează? Introducând pacientul în stare de transă hipnolică, îl rugăm să scaneze cu privirea interioară întreg corpul, de In unghia degetului mare de la picior şi până la firele de păr din < ap, şi să spună unde vede vreo disfuncţie sau vreo pată întunecată. Unii vedeau doar petele întunecate, alţii îmi descriau în amănunt cum funcţionează fiecare organ, cum circulă sângele, cum se contractează muşchii şi, ce este mai important, unde c.lc rupt ori afectat nervul.

Concentrarea:

Concentrarea şi detaşarea sunt foarte importante în momentul efectuării biolocaţiei, şi nu este vorba de o concentrare m general, ci foarte concretă, asupra subiectului sau obiectului măsurat. Deconectarea de la tot ce ne înconjoară în momentul măsurătorii, prin comanda dată conştientului şi subconştientului: „Sunt un aparat de măsurat, nu cunosc nimic în acest domeniu şi doresc să ştiu precis...” – şi urmează întrebările la care vrem să aflăm răspunsuri. Comanda să fie dată foarte precis, în care parte trebuie să se rotească ansa la valoare pozitivă sau negativă. Direcţia şi modalitatea de comportare a ansei depinde exclusiv de dorinţa dumneavoastră. De ce să menţionăm: „Sunt un aparat de măsurat, nu cunosc nimic în acest domeniu”?. Fiindcă de cele mai multe ori, în cazul în care nu vă puteţi concentra la maximum asupra obiectului sau subiectului măsurat, prin autoinducţie, autosugestie, o să primiţi ca rezultat deducţiile din subconştient, şi atunci tot efortul va fi egal cu zero, ba chiar şi mai rău, o să aveţi uneori informaţii eronate, conform cunoştinţelor pe care le deţineţi, pe care le-aţi mai şi uitat. Este foarte greu de măsurat afecţiunile unor rude apropiate sau prieteni, deoarece intervine factorul emoţional, psihologic, firesc de altfel, de milă şi neîncredere în ceea ce vă spune ansa. Emoţiile, compasiunea şi factorul psihologic legat de rudenie poate juca un rol nefast în momentul diagnosticării sau al altor evaluări. Când este vorba de unele îmbolnăviri incurabile, creierul nostru parcă refuză să accepte realitatea şi încearcă a ocoli adevărul. în astfel de situaţii, autosugestia îşi spune cuvântul; de aceea, dacă nu aveţi destulă încredere şi experienţă, este mult mai bine să apelaţi şi la alţi operatori pentru a afla adevărul. în transă hipnotică lucrurile stau altfel, deşi în cazul unui somn superficial se pot primi

răspunsuri eronate.

Diagnosticarea prin radfestezie:

Radiestezia, despre care am pomenit mai sus, este cunoscută din cele mai vechi timpuri, de pe vremea faraonilor, şi ca dovadă istorică serveşte toiagul (bagheta) lui Moise, nuieluşa de alun şi alţi copaci care îşi păstrează timp mai îndelungat flexibilitatea şi de care se foloseau anticii pentru a găsi locul potrivit pentru a-şi construi casa, a descoperi apa, comorile, zăcămintele de tot felul, cele mai favorabile locuri pentru amplasarea templelor, a bisericilor şi mănăstirilor, descoperind câmpurile energetice de comunicare ale Pământului cu Universul. Cei interesaţi de problemă pot găsi materialele corespunzătoare, chiar sub formă de manuale, şi îşi vor perfecţiona măiestria.

Diagnosticarea holistică reprezintă diagnosticarea afecţiunilor energetice şi psihice, uneori a moştenirilor sorţii (karmice) și a corpului fizic, unde pot fi aplicate toate metodele de diagnosticare cunoscute; toate sunt bune, depinde de capacitatea operatorului Eu mă voi opri în majoritatea cazurilor la două modalii ăţi de diagnosticare, şi anume: biolocaţia, care îmi este mai la îndemână și care mi se pare mult mai precisă, și diagnosticarea prin hipnoză.

Schema de diagnosticare a învelişurilor energetice, câmpurilor energetice – aura.

1. Starea energetică generală, probleme legate de soartă – karmice;
2. Spiritele străine, demonii, paraziţii energetici, paraziţi astrali, găuri verzui, blocaje energetice, inducţii şi vampiri energetici;
3. Blocaje energetice;
4. Structuri energetice, inducţii (invidia, blestemul, farmecele).

5. Boala genetică (starea acesteia, cât la sută este boală organică şi cât la sută disfuncţie energetică, provocată de maladie).

6. Boala organică (starea acesteia, cât la sută este boală organică şi cât la sută disfuncţie energetică, provocată de maladie).

7. Boala infecţioasă (starea acesteia, cât la sută este boală infecţioasă şi cât la sută disfuncţie energetică, provocată de maladie).

8. Sistemul sau sistemele afectate (starea acestora, cât la sută este boală organică şi cât la sută disfuncţie energetică, provocată de maladie).

9. Organul sau organele afectate se verifică până la nivel de celulă (starea acestora, cât la sută este boală organică şi cât la sută disfuncţie energetică, provocată de maladie).

10. Modalităţile de tratare:

a) , tratament inforenergetic, bioenergetic;

b) . hipnoterapie;

c) . tratament mixt etc.

Cunoscând afecţiunile şi cauzele îmbolnăvirii, este mult mai uşor să aplici diverse scheme de tratament cunoscute de medicina tradiţională, de medicina populară, bioenergie, psihoenergosugestiv, iar în caz de necesitate să aplici un tratament mixt. Dar orice om trebuie să ştie afecţiunile care nu beneficiază de tratament inforenergetic, bioenergetic şi hipnotic. Ele sunt cele ereditare, organice, infecţioase, psihiatrice şi chirurgicale. în aceste cazuri, inforenergia, bioenergia şi hipnoza pot fi utilizate la fortificarea şi mobilizarea organismului în lupta cu maladia, dar în paralel cu tratamentul prescris de medic.

Un operator bun care utilizează ansa poate spune cu precizie schema de tratament la orice boală. După cum am

menţionat anterior, „în procesul de diagnosticare este utilizat învelişul energetic sau intuitiv şi care îşi desfăşoară activitatea sub controlul strict al spiritului, sau al lui Buddhi. După Vedanta, Buddhi reprezintă acea capacitate de a lua, în momentele cele mai critice din viaţă, hotărârea decisivă și cea mai corect posibilă. Din două tendinţe diametral opuse, Buddhi alege întotdeauna pe cea mai justă, pentru realizarea scopului propus”. (A. Ignatenko şi V. Galovaneţ). Cu alte cuvinte, spiritul, sufletul nostru atotştiutor ne poate ajuta în orice situaţie, dacă va fi întrebat şi dacă vom ști să-l auzim și să-l înțelegem.

Ideal ar fi ca pacientul să beneficieze de un tratament holistic, adică patologia sau disfuncţia organică să fie tratată de medic, iar partea energetică să fie tratată de bioinforenergelician. în majoritatea cazurilor, acesta din urmă poate să-i comunice medicului compatibilitatea medicamentului prescris și eficiența schemei de tratament propuse, astfel ar fi posibilă acordarea unui tratament optim și vindecarea pacientului într-un termen mai scurt.

Să nu uităm că organismul uman, în complexitatea sa, este format nu numai din corpul fizic, ci și din corpurile energetice, iar pe lângă circulaţia sanguină și limfatică mai există circulaţia energetică, informaţională. Blocarea circulaţiei pe una dintre aceste artere duce inevitabil la dezechilibrarea întregului sistem. Creierul este cel care coordonează și controlează, distribuie și redistribuie substanţele nutritive, oxigenul și energia la sistemele sau organele corespunzătoare. Să luăm o situaţie ideală: un om sănătos ia masa. Creierul diminuează cantitatea de sânge din sistemul locomotor, respirator şi cardiovascular şi îl dirijează spre sistemul digestiv. Să presupunem că toată atenţia este concentrată asupra sistemului locomotor, respirator sau

sanguin. E foarte simplu: atenţia principală este dirijată către sistemul sau organul solicitat, restul relaxându-se şi consumând minimum necesar pentru a se menţine în formă. Să presupunem că pe una dintre arterele sanguine de la un picior a apărut un blocaj (tromboză, îngustare sau strangulare a unui vas); în câteva miimi de secundă, creierul primeşte informaţia că în locul cutare a apărut acest inconvenient şi sistemul de coordonare dă comanda să crească tensiunea sanguină, pentru a elimina acest blocaj, inima îşi accelerează bătăile şi tensiunea creşte. în cazul în care blocajul nu poate fi înlăturat, irigarea nu se va face la nivelul necesar şi consecinţele sunt cunoscute: ori apare inflamaţia cauzată de lipsa de oxigen, care mai apoi se va transforma în cangrenă, ori, din cauza tensiunii, va plesni un vas sau mai multe din sistemul cardiovascular, inclusiv la creier. Să presupunem că în zona piciorului avem un blocaj energetic. Circulaţia sanguină şi limfatică este bună, toate analizele medicale sunt bune, medicul va spune – şi pe bună dreptate – că nu aveţi nimic şi, cu toate acestea, piciorul este mai rece, vă doare, nu mai are abilitatea şi uşurinţa de până acum, îl simţiţi mult mai greu, de parcă aveţi turnat plumb în el, şi uneori aveţi înţepături dureroase. Vă asigur nu este altceva decât efectul surplusului de energie negativă acumulată în această zonă sau a lipsei de energie, un simplu blocaj energetic care va afecta sistemul de transmitere a informaţiei. Blocajele energetice şi paraziţii energetici au capacitatea de a îngheţa sistemul de transmitere a informaţiei, iar în cantităţi mai mari ori sub formă de paraziţi structuraţi, chiar să distorsioneze informaţia şi să reducă frecvenţa de stare a organelor, inclusiv a creierului. în timp, acest inconvenient, la început foarte greu de sesizat, duce la disjuncţii organice şi boli care se manifestă şi pot fi

văzute foarte bine la nivelul corpului fizic, prin analize şi observaţii clinice.

Ce înseamnă scăderea frecvenţei de stare a unui organ – a creierului, a celulelor? Este acesta un semn de boală?

Fiecare celulă, fiecare ţesut, organ, sistem şi organism, în general, are frecvenţa sa de stare, care poate varia, în anumite limite, potrivit situaţiei şi activităţii respective. Limitele sunt destui de strânse, pentru a nu interfera cu frecvenţele altor celule, ţesuturi sau organe. în general, acestea se situează între 6 Hz (ţesut osos) şi 18-20 Hz. Dacă fiecare celulă, ţesut, organ are o frecvenţă proprie, frecvenţa generală a organismului uman este relativ constantă, ea situându-se între 15 (la persoanele comune) şi 90 Hz (la persoane cu capacităţi şi caracteristici deosebite). Aceste frecvenţe sunt controlate şi dirijate de creier. în timpul repausului, al somnului, frecvenţele unor organe se reduc faţă de frecvenţa din timpul activităţii, dar, din cauza unui stres extern sau intern, din cauza unei suprasolicitări, frecvenţa acestora poate creşte considerabil şi acesta este un semn de mare pericol, putând semnala îmbolnăvirea organului respectiv. în cazul în care frecvenţa de stare a celulelor, a organului, cum ar fi fierea, este scăzută, ea semnalează reducerea activităţii acesteia şi, în consecinţă, este vorba de o dischinezie biliară. Fiecare organ are o abatere faţă de frecvenţa ideală atunci când intervine o afecţiune. O frecvenţă scăzută a creierului în stare de veghe (nu în timpul somnului) este un semnal de reducere a activităţii cerebrale, consecinţele fiind diminuarea gândirii prospective, care poate duce la depresie, frică, obsesii şi migrene, iar la nivel fizic apare oboseala nejustificată, o stare de lâncezeală, lipsă de vitalitate, disfuncţii ale tuturor sistemelor şi organelor, care se schimbă de la un sistem la

altul şi de la un organ la altul, se reduce câmpul energetic vital și se diminuează densitatea celorlalte învelişuri energetice, cu întunecarea aurei. Cauza fiziologică poate fi diminuarea circulaţiei cerebrale, deci oxigenarea insuficientă a celulelor deosebit de sensibile ale creierului, generată fie de afecţiuni fiziologice, fie de blocaje sau disfuncţii energetice, fie şi de una şi de alta. Medicina tradiţională constată stări de anemie pe care nu şi le poate explica, iar în scurt timp apare o debusolare, o dereglare totală sau parţială a activităţii organismului, cu dureri flucl uante. Astfel de bolnavi nici nu au un sfârşit tragic, nici nu pot spune că trăiesc din plin şi, în cele din urmă, cedează veriga slabă din organism şi intervine boala unui organ sau sistem din corpul fizic.

Diagnosticarea după fotografie sau voce

Fotografia, firul de păr sau vocea permit obţinerea informaţiei despre pacient, prin accesarea ei din Sistemul Inforenergetic Universal, iar capacitatea creierului uman este incredibil de precisă, în cazul în care operatorul are o forţă de concentrare bună ori foarte bună. Este vorba de diagnosticare prin biolocaţie (radiestezie), care poate indica un diagnostic subtil, sensi bil şi precis ce permite evidenţierea unor modificări calitative şi cantitative în organism. Sigur, poate fi aplicată şi diagnosticarea după „fantomă” sau alte procedee de diagnosticare practicate de operator. Toate sunt bune, dacă sunt practicate corect.

Schema de tratament înainte de a trece la aplicarea unei scheme de tratament este necesară analiza profundă a diagnosticului, după cele trei scheme: diagnosticul afecţiunilor corpului fizic (cele organice), ale învelişurilor energetice şi al afecţiunilor psihice, stabilirea naturii afecţiunilor. Este extrem de bine dacă, pentru comparaţie,

există şi diagnosticul stabilit de medic şi analizele de laborator. Este foarte important să cunoaştem foarte bine toate rezultatele, fiindcă ele sunt interdependente şi de cele mai multe ori în primplan apare efectul, adică durerea emisă de organul sau sistemul afectat, dar cauza poate fi în altă parte. Nedescoperind şi neeliminând cauza care a dus la disfuncţie, tot efortul este zadarnic sau aproape nul.

înainte de a stabili schema de tratament prin bioinforenergie, terapeutul va verifica cu atenţie compatibilitatea sa cu pacientul. Prin această operaţiune se urmăreşte descoperirea unei eventuale incompatibilităţi reciproce.

Incompatibilitatea are două explicaţii:

1. Când afecţiunile energetice sunt cauzate de soartă – karmice. De obicei, aceste afecţiuni nu pot fi soluţionate fără permisiunea Divinităţii. în cazul în care bioinforenergeticianul ignoră, uită sau nu ştie că trebuie să ceară permisiunea Divinităţii şi încearcă să rezolve problema descoperită, starea pacientului se agravează sau rămâne neschimbată, iar câmpul energetic al terapeutului se reduce considerabil; dacă procedura va fi efectuată în repetate rânduri, extrasenzorul se va pomeni că nu mai are capacitatea de a trata sau, şi mai rău, se va îmbolnăvi.

2. A doua explicaţie a incompatibilităţii este de natură pur energetică. Circa 90-96% din populaţie are câmp energetic pozitiv, iar 4-10% are câmp energetic negativ. Dacă nu se ţine seama de acest lucru, există riscul de a agrava starea de sănătate a pacientului, iar propriul sistem energetic să fie perturbat, în cazul în care nu există compatibilitate cu pacientul, cel mai indicat este renunţarea la aplicarea tratamentului specific.

După cum se ştie şi este cunoscut din cele mai vechi

timpuri, organismul uman, în toată complexitatea sa, inclusiv creierul, poate fi atât emiţător, cât şi receptor inforenergetic. In momentul când operatorul reuşeşte să emită, să concentreze o cânii tate mare de energie informatizată și să o direcţioneze către o altă persoană – pacientul, care, în condiţia dată, este receptor să intre în rezonanţă cu el, se produce un contact direct emi- (ător-receptor, indiferent de distanţă, timp în care are loc un schimb instantaneu de informaţii la nivel subtil, la nivel de stare şi pe ambele niveluri conștient-subconștient. In momentul când operatorul se află faţă în faţă cu pacientul, acest schimb are Ioc la nivel de bioenergie, sugestie verbală şi nonverbală, hipnoză, iar în cazul când distanţa dintre ei este mare şi foarte mare, până la zeci de mii de kilometri, acest schimb nu se mai lâce prin bioenergie, ci printr-un fascicul îngust de inforenergie, care se deplasează aproape instantaneu şi practic, străpunge orice fel de materie întâlnită în calea sa. Este vorba de frecvenţe joase, a căror natură nu a fost încă precizată.

Dacă înainte de a începe tratamentul, indiferent de distanţa la care se operează, bioenergeticianul sau psihoenergosugestologul nu și-a asigurat scutul de protecţie, nu s-a concentrat, nu a ținut cont de puterea paraziţilor energetici (mai ales dacă ei sunt structuraţi), riscă să-i preia în propriul câmp energetic. în momentul când fluxul de energie este direcţional către pacient, se deschid ieşirile energetice ale propriului sistem energetic și, în timp ce energia benefică pleacă, un alt flux de inforenergie vine dinspre pacient și se produce un schimb de energie informatizată. Dacă tratamentul este făcut cu bioenergie, prin procedeul faţă în faţă cu pacientul, riscul este de a prelua nu numai paraziţii, ci și energia malefică. Ce

urmează? Dureri de mâini şi de picioare, ca împunsăturile de ace, greutate la extremităţi, oboseală nejustificată, stări de nelinişte şi pierderea somnului sau stări de somnolenţă, dereglarea propriului sistem energetic şi afectarea acestuia, cu scăderea frecvenţei de stare a corpului fizic, a creierului, a vibraţiei, şi care în timp va duce la boală. Cel mai important lucru în tratamentul cu bioenergie este protecţia propriului sistem. Cine nu cunoaşte acest procedeu sau nu-1 stăpâneşte destul de bine să nu încerce să trateze alte persoane. E ca şi cum ai sări în apă adâncă de opt metri pentru a salva o persoană de la înec fără a şti să înoţi. Invocarea protecţiei divine prin rugăciune sau utilizarea în acest scop a diferitor simboluri încă nu înseamnă că au fost instalate scuturi de protecţie. Foarte des vin la mine bioenergeticieni, unii chiar cu renume local, foarte dur afectaţi şi care susţin că au utilizat invocarea protecţiei divine şi s-au şi văzut în scuturi de lumină. Dacă totul a fost aşa cum susţin ei, ce s-a întâmplat de au fost contaminaţi energetic? De ce au preluat energiile negative de la foştii pacienţi? Simplu. Nu au utilizat datele reale, ci s-au lăsat păcăliţi de inducţiile şi doleanţele proprii. Mult mai grav este faptul că, în acest mod, ei nu preiau numai energii malefice, ci şi spirite străine sau paraziţi energetici care nu mai pot fi eliminaţi doar prin spălare de mâini sau alte procedee simple şi cunoscute. Cu astfel de probleme se confruntă medicii, preoţii, reflexoterapeuţii, practicanţii unor tehnici radiante sau masaj etc.

Relaxarea şi concentrarea

Cea mai bună relaxare a corpului fizic se predă în şcolile sportive, de teatru şi de circ. Relaxarea fizică începe de la încordarea şi relaxarea muşchilor de la degetele de la mâini şi se încheie cu degetele de la picioare. Exerciţiile

trebuie să inciudă toţi muşchii şi se exersează timp îndelungat, până se ajunge la controlul foarte bun al oricărei părţi a corpului. Pe lângă mişcările fizice este necesară şi concentrarea mentală asupra muşchiului sau a grupului de muşchi cu care se lucrează. Atât încordarea, cât şi relaxarea trebuie să fie controlate mental şi în doza necesară. Se trece succesiv de la un deget încordat şi restul degetelor mâinii şi corpul relaxate şi până la încordarea întregului organism şi relaxarea totală a degetului. Toate aceste exerciţii pot fi efectuate în sala de sport, stând în fotoliu, pe scaun, pe o bancă în parc sau întins pe podea. După ce se ajunge la controlul mişcărilor fizice, se începe controlul mental al energiei corpului, spre a fi dirijată către zona dorită. De exemplu, să fie preluată din zona piciorului şi dirijată către mână, apoi trimisă către umărul de la cealaltă mână. Concentrarea energiei se face în felul următor: se așază palmele la o distanță de circa 10-20 cm una de alta, ca și când între ele ar fi o minge sau o sferă, ţinându-le sub un unghi de 90 de grade în faţă, încercând a concentra cât mai multă energie între ele, pentru a umple cu energie mingea sau sfera. Apoi, palmele se apropie şi se depărtează una de alta, pe o concentrare foarte puternică asupra a ceea ce se întâmplă între palme. în momentul când începe controlul energiei, se va simţi cum la apropierea palmelor se creează o presiune care le respinge, iar atunci când sunt îndepărtate, se va simţi cum această energie parcă s-ar prelinge printre degete. Şi aceasta nu este tot. Fiecare om are bioenergie şi exerciţiile de mai sus ajută la dirijarea energiei din propriul corp, putând fi utilizată la auto vindecare. Bărbaţii, punând mâna stângă în dreptul plexului solar, la o depărtare de 5-10 cm (mâna stângă preia energia, iar mâna dreaptă transmite energia; la femei mâinile se inversează), iar dreapta

plasându-se la aceeaşi depărtare de locul dureros sau de un organ bolnav, vor putea observa cum durerea scade treptat și chiar dispare. Ce se întâmplă? Prin acest exerciţiu este suplimentată cu energie zona sau organul care are insuficienţă energetică. Undeva, meridianul energetic este blocat şi din această cauză zona sau organul nu primeşte cantitatea de energie necesară. în timpul somnului, corpul astral pleacă în călătorii, iar subconştientul reechilibrează toate sistemele energetice. Un somn profund este semnul că aveţi o sănătate bună. Odihna este la fel de importantă ca și hrana, apa sau aerul. Cel mai bun somn este între orele 23-24. Orice întârziere o să necesite mai mult timp pentru a adormi și somnul nu va mai fi la fel de eficient. Mai trebuie făcută o menţiune: cele de mai sus sunt valabile pentru bioenergeticianul care lucrează cu energia proprie. Cei care stăpânesc elementele și cunoştinţele necesare de inforenergetică operează de regulă cu energii din câmpul universal, mult mai eficiente și mai lipsite de riscuri, dar care la rândul lor trebuie foarte bine și corect informatizate. Nimic nu se întâmplă de la sine.

Mintea noastră nu are astâmpăr, sare de la un gând la altul. De multe ori auzi zicându-se: „Domnule, este băiat deştept, dar nu reuşeşte să realizeze nimic important, fiindcă nu ştie să se concentreze asupra a ceea ce face”. O calitate importantă a unei persoane este capacitatea de a controla foarte bine propriile gânduri, de a-şi concentra atenţia numai asupra gândurilor care o interesează şi de a nu da niciun fel de atenţie celor care nu interesează sau pe care le poate elimina.

Sugestia, aşa cum este definită în dicţionar, este procesul de influenţare a psihicului sau a comportamentului unei persoane sau a unor grupuri, cu sau fără participarea

conştiinţei şi voinţei lor; acţiune exterioară care provoacă acest proces. Ceea ce se sugerează cuiva; propunere, idee sugerată. Cu alte cuvinte, este o influenţare verbală, vizuală, auditivă, gustativă, energeticosubtilă. Este calea cel mai des folosită pentru educare, îndoctrinare, manipulare în bine sau rău, intoxicare şi formare a concepţiei despre tot ce ne înconjoară şi respectiv a reacţiei şi a atitudinii noastre. Sugestia este cea mai folosită armă psihologică utilizată în manipulări politice, militare şi economice. Dc

Iapt, sugestia stă la baza tuturor manipulărilor, iar cel care deţine arta sugestiei va accede la putere, control şi dominare. Este de ajuns să analizezi, din acest punct de vedere, programele de ştiri de la radio şi TV, comentariile politice sau economice, presa în general şi poţi observa, dacă ai ochiul format, ce val enorm şi ce presiune sugestivă, nu întotdeauna corectă, se revarsă asupra noastră. Iar dacă analizăm reclamele comerciale de tot felul, vom înţelege foarte multe lucruri. Cu cât societatea este mai dezvoltată, cu atât este supusă unei presiuni sugestive mai mari, iar căile de îndoctrinare mai sofisticate şi subtile. Nimerind într-o astfel de societate, un om nepregătit este pur şi simplu strivit psihologic, îşi pierde încrederea în forţele proprii, capacitatea de orientare şi de luare a unor decizii corecte. După câteva eşecuri mai dure, o astfel de persoană se va închide în sine, va fi debusolată, va pierde contactul cu societatea, va fi slresată şi speriată, nu-şi va afla locul şi se va pomeni cu foarte multe dereglări psihice. Dacă nu sunt luate măsurile care se impun, va ajunge la psihiatru. Dar dacă un urs poate fi dresat să meargă pe bicicletă, un câine să meargă pe scuter, iar delfinii să sc joace cu mingea, de ce am crede că nu suntem în stare să realizăm ce ne-am pus în gând? Cu ce suntem mai prejos? Ce ne lipseşte? Voinţa? Aptitudinile?

Calificarea necesară? Condiţiile? I iste cu adevărat o mare înşelătorie să crezi că poţi realiza ceva mimai când ai condiţiile necesare. Condiţiile la care noi visăm nu sunt altceva decât pretextul cu care ne justificăm inactivilatea sau, mai bine zis, este Sfânta Lene, în toată splendoarea sa. Cel care doreşte cu adevărat să realizeze un anumit obiectiv caută să-şi creeze condiţiile necesare pentru a pune în practică ideile care îl frământă, iar cel logodit cu Sfânta Lene va găsi un milion de motive care l-au împiedicat să ducă la bun sfârşit o anumită idee. Să ne gândim câte persoane ne îndrumă, ne inşi ruiesc cum să ne punem în practică un plan; câte ne susţin ideile? Câte îşi exprimă dorinţa de a ne acorda suportul material în caz de necesitate? Câte îşi arată interesul de a fi parteneri la realizarea lui? în general, foarte puţine. De ce oare? Fiindcă peste 90% din populaţie este fără iniţiativă, trăieşte de azi pe mâine, nu are un scop şi un program de lungă durată. îi lipseşte planul strategic al vieţii, ce intenţionează să realizeze. Mulţi dintre noi am putea spune: nu oricine poate să devină cosmonaut, cercetător ştiinţific sau conducător de stat. Aşa este, şi nici nu este nevoie ca fiecare să ajungă cosmonaut sau conducător de stat, dar fiecare dintre noi îşi poate atinge scopul propus: să fie un bun specialist în domeniul ales şi în primul rând să aibă o sănătate de invidiat şi să fie fericit, să aibă o familie unită, iubitoare, o stare materială satisfăcătoare şi să nu ducă lipsă de nimic.

Autosugestia, după cum precizează Dicţionarul explicativ al limbii române, este o sugestie exercitată asupra propriei persoane, influenţarea propriei comportări – dar despre aceasta vom vorbi mai mult în partea a doua a lucrării.

Hipnoza

Potrivit definiţiei din Dicţionarul explicativ al limbii române, hipnoza este o stare asemănătoare cu somnul, provocată artificial, prin sugestie, în timpul căreia acţiunile celui hipnotizai sunt supuse voinţei persoanei care hipnotizează. Deşi starea în sine este cunoscută din cele mai vechi timpuri şi se pierde în negura istoriei, termenul de „hipnoză” a fost definit abia la mijlocul secolului XIX de chirurgul englez Braid (termenul a fost preluat din limba greacă: *hipnos* = somn). Acest termen s-a înrădăcinat în ştiinţă şi în viaţă, împingând în zona uitării termenul de „magnetism”, utilizat până atunci şi care fusese lansat de medicul austriac Franz Anton Mesmer. Braid este considerat primul medic care a pus bazele teoretice şi practice ale hipnoterapiei. Toate cercetările sale teoretice şi practice de mai mulţi ani au fost sistematizate în lucrarea *Horologia hipnotică, sau tratatul despre somnul nervos, din perspectiva magnetismului descoperit la lumea animală şi a multiplelor cazuri de utilizare pentru tratarea şi vindecarea pacienţilor,* care a văzut lumina tiparului în anul 1843, la Londra şi Edinburgh. începând din această perioadă şi până în prezent, au existat şi există în multe ţări ale lumii diferite şcoli, curente, spitale şi institute de cercetări ştiinţifice care cercetează şi aplică în practică hipnoza în procesul de tratare şi vindecare a pacienţilor. în ultimii peste 200 de ani, hipnoterapia şi-a demonstrat eficienţa în eliminarea unor disfuncţii şi blocaje psihice. Ea este utilizată la tratarea individuală şi colectivă a diferite disfuncţii sau boli, cum ar fi: neurastenia, isteria, migrenele, unele tulburări psihice şi de comportament, stările de frică şi panică, obsesiile, disfuncţiile sexuale, alcoolismul, dependenţa de droguri, fumatul, bâlbâială, unele forme de epilepsie, disfuncţii

organice şi dereglări psihice ctc. Medicina modernă a elaborat anumite metode de tratament liipnoterapeutic. Nu rareori, pentru a spori efectul tratamentului, paralel cu hipnoterapia se foloseşte şi tratamentul medicamentos chiar în timpul şedinţei hipnotice. Cel mai eficient este ca hipnoterapeutul să fie medic, şi de aceea majoritatea specialiştilor din acest domeniu obţin licenţă de liberă practică abia după ce au absolvit facultatea de medicină sau de psihologie, dar există şi excepţii.

Desigur, cei care au absolvit facultatea cu specializarea psihiatrie cunosc foarte bine aceste lucruri, inclusiv patologia manifestării bolilor şi metodele de tratament, cu aplicarea medicamentelor şi dozelor corespunzătoare, dar hipnoterapia nu a dăunat niciodată, ci din contră, a ajutat foarte mult, când a fost folosită cu pricepere.

Nu vreau să vorbesc în această lucrare nici despre treptele hipnozei, fiindcă specialiştii din diferite ţări le diferenţiază în trei sau patru trepte cu denumiri diferite. Cert rămâne faptul că prima treaptă este o stare foarte uşoară a hipnozei, când pacientul nu pierde contactul cu lumea înconjurătoare, iar ultima treaptă este atunci când pacientul este într-o stare profundă de hipnoză, nu mai ţine cont de ceea ce se petrece în jurul său şi este supus voinţei hipnotizorului; însă nici în această stare el nu va săvârşi o crimă sau un act imoral. în cazul în care va primi o astfel de comandă, el se va trezi brusc. Cel care nu va pierde nici pentru o clipă controlul asupra situaţiei este Tumul de Control, Punctul de veghe, Paznicul – spiritul persoanei hipnotizate.

Foarte multă lume continuă să confunde hipnoterapia cu magia de circ sau cu hipnoza de spectacol. Adesea, pacienţii mă întreabă cu jumătate de glas: „Şedinţa asta a

dumitale, de hipnoză, cum îi spui, nu-mi afectează starea de sănătate, nu-mi scurtează viaţa?”. Nu afectează nimic şi nu scurtează nimic. Persoana care se află în transă hipnotică, dacă din diferite motive nu este trezită de hipnotizor, se va trezi singură după o scurtă perioadă de timp. Din stare de hipnoză omul trece fără niciun efort în stare de somn obişnuit, fără să-i fíe afectată sănătatea, doar să fie lăsat în linişte să-şi continue somnul, dar să nu fie trezit forţat şi să nu se creeze panică în juml lui. Se va trezi ca după un somn profund, bine odihnit.

în templele din Tibet, hipnoza este folosită în sistemul de educare a copiilor şi tinerilor. Acest fapt este atestat cu sute de ani în urmă. în stare de hipnoză se memorizează mai bine şi mai rapid programele şcolare, limbile străine, se dezvoltă clarviziunea şi alte calităţi care astăzi mai fac parte din categoria paranormalelor. Este foarte important ca această educare să se facă de persoane iniţiate, foarte bine pregătite şi cu o responsabilitate bine pusă la punct.

Progresia hipnotică o folosesc de cele mai multe ori pentru a prospecta în viitor starea de sănătate a pacientului, evoluţia bolii; când este cazul, ajut pacientul să-şi elaboreze un plan de acţiune de lungă durată pentru a reduce sau elimina cauzele care ar putea duce la înrăutăţirea sănătăţii persoanei date. Când este necesar, îndrept pacientul la medicul specialist sau la instituţia medicală care-1 poate ajuta. Nu folosesc progresia hipnotică pentru prezicerea viitorului, aşa cum o fac ghicitorii în cărţi, bobi, cafea sau clarvăzătoarele. Dacă e să vorbim cinstit, viitorul este imprevizibil, intervin foarte mulţi factori aleatorii care modifică în fiecare miime de secundă situaţia şi reacţia fiecăruia. Ceea ce observă persoana aflată în transă hipnotică, mediumul, cu privire la viitor este situaţia din

clipa respectivă, când se face această prospectare, dar doar peste câteva secunde, timp în care se vorbeşte despre acest lucru, factorii care conlucrează la desfăşurarea evenimentelor se pot modifica, şi atunci totul ia o altă întorsătură. Mediumul poate extrage informaţia cu privire la evoluţia strategică a persoanei date, parametrii de bază care trebuie să fie atinşi în domeniul sănătăţii, câţi copii va avea, daca va fi fericită sau nu, realizarea profesională, financiară şi progresul spiritual, dar încă odată spun: mediumul, sau persoana în transă, preia această informaţie din baza de date a individului prospectat, dar acestea sunt date posibile în cazul în care persoana respectivă va acţiona conform programului stabilit, dacă nu vor interveni factori aleatorii, ceea ce este greu de crezut.

Regresia hipnotică este întoarcerea în timp, în transă hipnotică, pentru a elucida cauzele îmbolnăvirii sau a studia mai precis unele întâmplări care au avut loc cu zeci, sute, mii sau chiar sute de mii de ani în urmă. Nu toate persoanele hipnotizate pot efectua regresii hipnotice în alte vieţi. Unele pur şi simplu nu au acces la regresia sau progresia hipnotică, altele pot efectua această manevră într-o perioadă de timp limitată, atât în regresie, cât şi în progresie hipnotică. Nu este vorba numai de calităţile hipnotizorului, ci şi de cele ale celui hipnotizat, de nivelul de evoluţie spirituală al acestuia. Precizia cu care se face regresia depinde de hipnotizor şi de abilitatea celui hipnotizat.

Hlpmoíerapia

Cum se aplică hipnoterapia în tratarea migrenelor, a obsesiilor, fricii, stărilor de panică, alcoolismului, fumatului, narcomaniei, bulimiei etc.? în primul rând, trebuie să ştim foarte precis care este cauza care a generat acest inconvenient. Dacă este de natură energetică sau organică,

trebuie eliminată prin metodele precizate la capitolele respective, iar dacă e pur psihică, atunci se aplică hipnoterapia. Cum? Din conversaţiile cu pacientul aflăm, dacă e posibil, cauza care a declanşat aceste dereglări sau a provocat consumul excesiv de produse alimentare, alcool, tutun sau droguri, care este plăcerea provocată de consumul de alcool, tutun, droguri sau mâncare, care sunt reacţiile adverse şi ce le provoacă neplăcere şi dezgust, de ce anumite păsări, animale sau insecte le creează o stare de frică. Cu alte cuvinte, evidenţiem istoria bolii din toate punctele de vedere, inclusiv influenţa habitatului, a anturajului, a lacunelor din educaţie etc. în această perioadă de evaluare trebuie să fim foarte atenţi ca relatările pacientului să nu fie perturbate de prezenţa părinţilor, a altor persoane. Trebuie să creăm o atmosferă de profundă sinceritate şi încredere. Să informăm pacientul că metodele pe care urmează să le folosim nu sunt dăunătoare sănătăţii lui, nu provoacă dureri, ci din contră, sunt spre binele lui şi fară să-i creeze stări adverse. Numai după ce avem clară situaţia introducem în stare hipnotică persoana – sau persoanele, dacă este vorba de tratamentul în grup. Grupurile sunt formate din persoane cu aceleaşi afecţiuni sau vicii. Numărul de şedinţe depinde de afecţiunile de care suferă pacientul, de receptivitatea acestuia şi de efectul tratamentului. Fiecare hipnoterapeut foloseşte, pentru introducerea în stare hipnotică a pacientului sau a grupului, metodele proprii sau clasice – fie prin şoc, fie printr-un procedeu mai lent. în mare măsură depinde şi de starea în care s-a prezentat pacientul. Hipnoterapeutul este cel care alege procedeul, bazându-se pe experienţa şi abilitatea sa. Tot el este cel care stabileşte numărul de şedinţe şi intervalul dintre ele, de comun acord cu pacientul sau părinţii acestuia. în practica internaţională

există mai multe scheme de tratament şi fiecare hipnoterapeut aplică ceea ce ştie mai bine şi care este mai eficientă. Important este ca scopul propus să fie atins. în primul rând, să scadă plăcerea pacientului faţă de băutură, mâncare sau droguri şi să sporească dezgustul faţă de consumarea acestora. în cazuri mai complicate, când este necesară şi administrarea unor medicamente pentru a obţine rezultatul dorit, tratamentul se face sub stricta supraveghere a medicului, care prescrie medicamentele şi dozele necesare, iar hipnoterapia vine în sprijinul fortificării psihice şi a voinţei. Când medicul este şi hipnoterapeut, el ştie foarte bine ce are de făcut şi nu are nevoie de sfaturi pentru aprofundarea stării hipnotice sau pentru ridicarea eficienţei tratamentului. De aceea, tratamentul pentru alcoolism şi narcomanie trebuie efectuat în instituţii medicale specializate.

La tratarea traumelor psihice, dar care nu sunt organice sau energetice, cum ar fi: frica creată de abuzuri în copilărie, de dascăli, examinatori, părinţi, rude, frica de injecţii, doctori, stări depresive, de panică, obsesii, frica de anumite animale sau insecte, spaţii închise etc., pentru început folosesc adesea o şedinţă hipnotică de relaxare, când pacientul călătoreşte sub formă de pasăre în înaltul cerului, în savană sau în munţi, se leagănă pe catargul unei corăbii cu pânze, coboară ca un delfin în adâncul mării şi oceanului şi călătoreşte acolo, descoperind tot felul de comori şi distrându-se, iar între timp, după ce îi dau posibilitatea să se relaxeze, să simtă libertatea gândirii şi a mişcării, îi elimin cauzele care i-au creat probleme, fortificând încrederea în forţele şi capacităţile proprii. Când am posibilitatea, pentru a stabiliza încrederea şi a verifica rezultatele, îi mai propun câteva şedinţe. Sigur, numărul de şedinţe depinde de

afecţiunile pe care le are, de receptivitatea şi capacitatea pacientului de asimilare şi de complexitatea afecţiunilor. Cele mai multe dintre metodele folosite implică regresia hipnotică, pentru a ajunge la cauza bolii şi a o elimina, fie prin sugestie hipnotică, fie prin inforenergetică.

Tratamentul spiritual

Foarte des, în tratarea unor maladii sau disfuncţii energetice, psihice și organice folosesc schemele de tratament propuse de spiritul pacientului, iar în cazurile când este nevoie, chiar cer ajutorul spiritului în eliminarea acestor deficiențe. De cele mai multe ori, în urma unor astfel de conlucrări pot fi eliminate în totalitate cauzele care au dus la îmbolnăvire, obţinând vindecarea deplină a pacientului. Un astfel de tratament îl numesc tratament spiritual. Ca să fiu mai bine înțeles, am să vă prezint, în ultima parte a lucrării, câteva cazuri care, după opinia mea, demonstrează cele menţionate mai sus.

Autosugestia

„Oamenii sunt ceea ce cred ei în adâncul sufletului că sunt." *(Profetul David)*

în capitolele anterioare v-am prezentat un şir de afecţiuni care ne pot marca viaţa din punct de vedere energetic, psihic şi organic. Am prezentat, de asemenea, un şir de modalităţi de a scăpa de aceste afecţiuni, unele cunoscute, altele mai puţin cunoscute. Şi cu toate astea, realizez că mai există o serie de întrebări. Cum putem să devenim mai puternici, mai rezistenţi la astfel de afecţiuni? Cum trebuie să procedăm pentru a face faţă greutăţilor cu care ne confruntăm, să ne aranjăm viaţa şi să fim fericiţi? De unde să începem și cum să începem?

Ca un paradox al existenţei umane, societatea în care trăim, prin regulile de convieţuire socială, ne inhibă

iniţiativa, deoarece cei aflaţi la putere, chiar dacă s-au schimbat de-a lungul istoriei, au emis legi care le apără interesele. Atât conducătorii statului, cât și conducătorii marilor corporaţii naţionale şi internaţionale au nevoie de lucrători supuşi, loiali, care nu creează probleme prin neastâmpărul lor. Astfel, de-a lungul is-

Ioriei s-a creat un sistem de educare care omoară iniţiativa, dorinţa de a realiza ceva, curiozitatea, plăcerea de a face ceva neobişnuit, de a face ceva mai bun şi mai performant într-un anumit domeniu. Cu toate piedicile care există, totuşi unii reuşesc să iasă în evidenţă, să se facă remarcaţi, alţii se plâng loată viaţa că s-au născut într-o societate care nu le permite să l'acă nimic, să se realizeze. Unii trăiesc prosper şi fericiţi, iar alţii continuă să se bălăcească în mizerie, deznădejde și suferinţă. Ce se întâmplă? De ce unii reuşesc, iar alţii nu? Care este secretul? Să începem cu începutul:

1. Luaţi o foaie de hârtie și trageţi o linie pe verticală care o împarte în două. în prima parte notaţi toate calităţile pe care Ic aveţi, sincer. Faceţi o evaluare deplină, notaţi tot ce vă vine în minte, fară să cenzuraţi nimic. Aveţi timp și mai târziu să eliminaţi greşelile. Evidenţiaţi ce ştiţi și puteţi face mai bine, din toate punctele de vedere (pregătire profesională, experienţă, îndemânare, plăcerea de a face acest lucru, cine vă poate ajuta ca să vă puneţi în practică ideile, dacă meseria dumneavoastră este căutată sau nu etc.).
2. Pe partea a doua a paginii notaţi toate părţile negative, subiective și obiective, sub toate aspectele care vă împiedică să vă realizaţi obiectivul propus.
3. Pe o altă pagină, tot împărţită în două, după ce vă analizaţi foarte atent în oglindă, notaţi ceea ce vă place la persoana pc care o aveţi în faţă, începând de la dispoziţie,

aspect exterior general şi până la cele mai mici amănunte – frizură, ten, sprâncene, gene, statură, îmbrăcăminte, încălţăminte, ţinută etc.

4. Pe ultima parte a paginii notaţi ce nu vă place la peruana respectivă, până la cel mai mic detaliu.

Aţi luat foile şi le-aţi pus deoparte până a doua zi. A doua zi le recitiţi de parcă ar fi ale celui mai bun prieten, care v-a rugat foarte mult să-l ajutaţi. Pe dumneavoastră nu vă priveşte ce este scris acolo. Le analizaţi foarte atent şi vă notaţi toate sfaturile pe care i le-aţi propune pentru a reuşi, sau cum ar fi mai bine să înceapă. Vă întrebaţi, desigur, de ce trebuie să faceţi acest lucru. Fiindcă noi suntem nemaipomenit de inteligenţi şi inspiraţi când o facem pentru alţii, suntem maeştri în a da sfaturi altora, uneori chiar geniale. De ce să nu ne folosim de acest lucru? Luăm și întocmim planul strategic, planul tactic şi planul zilnic. Ca toate aceste planuri să nu fie absurde sau lipsite de sens, pornim, ca punct de reper, de la ceea ce am reușit să facem până astăzi, situaţia în care ne aflăm.

a) Planei strategic are la bază scopul unde doriţi să ajungeţi, ce vă propuneţi să realizaţi în această viaţă. Cu cât scopul, ţelul este mai înalt, mai performant, cu atât veţi reuşi să realizaţi mai multe. Să nu vă fie frică să notaţi şi apoi să puneţi în practică cele mai năstruşnice vise, cele care par, după opinia dumneavoastră, irealizabile. Când vă notaţi acest plan nu puneţi nimic la îndoială. Nu aveţi voie să visaţi cu ochii deschişi? Cine vă poate împiedica? Visaţi. Aștemeţi visul vieţii dumneavoastră. întocmiţi un plan, iar hârtia le suportă pe toate. Nu văd de ce să vă faceţi griji. încă odată repet: puneţi pe hârtie visul vieţii. După ce aţi notat ce doriţi să realizaţi în această viaţă, unde vreţi să ajungeţi ca performanţă, trecem la planul tactic.

b) Planul tactic este calea pe care trebuie să o parcurgeţi pentru a vă realiza planul strategic, visul, scopul. Ca să fiu mai bine înţeles, o să notăm simplu: vă aflaţi în punctul A și trebuie să ajungeţi în punctul B. Aveţi la îndemână mai multe oportunităţi. Puteţi pleca cu avionul, elicopterul, trenul, automobilul, barca sau cu alte mijloace de transport, inclusiv să traversaţi muntele printr-o trecătoare îngustă și să scurtaţi calea, dar în aceste condiţii trebuie să fiţi bine pregătit fizic şi să nu aveţi prea multe de cărat în spate. Analizaţi foarte atent oportuni tăţile pe care le aveţi, ţinând cont şi de scopul călătoriei. Una e când vă deplasaţi de unul singur pentru o problemă de serviciu şi banii nu contează, vă rezervaţi un bilet la avion şi aţi rezolvai situaţia, şi este cu totul altceva când nu aveţi banii necesari, trebuie să transportaţi o cantitate mai mare sau mai mică de marfa, nu sunteţi limitat în timp, dar sunteţi limitat în bani, vă deplasaţi ca turist care vrea să ia act de plantele și animalele din spaţiul respectiv, e o excursie pentru a cunoaşte flora şi fauna regiunii etc. Aici analizaţi foarte atent toate posibilităţile pro şi contra. Astfel de probleme aţi rezolvat la matematică în clasele primare. Tot o astfel de ecuaţie este şi viaţa dumneavoastră, unde totul trebuie să fie clar. Porniţi din punctul A, care este treapta la care aţi ajuns, aveţi o anumită pregătire, experienţă, cunoaşteţi mediul în care trebuie să activaţi, cunoaş- Icţi calităţile pe care le aveţi, la fel şi neajunsurile, cunoaşteţi punctele forte şi punctele slabe din educaţie şi pregătire, aveţi ia îndemână toată informaţia din acest domeniu de activitate în localitatea în care trăiţi, judeţ, ţară şi în lume. Intuiţia vă spune cc aveţi de făcut pentru a reuşi şi a vă urma calea. Treceţi la acţiune:

a) Evidenţiaţi priorităţile. Trasaţi calea.

b) Evidenţiaţi riscurile previzibile şi imprevizibile, cum

să eliminaţi birocraţia, concurenţa neloială şi agresivă.

c). Modalităţile de îmbunătăţire a calităţilor personale şi colective, eliminarea treptată a inconvenientelor, modernizarea şi eficientizarea calităţii producţiei, a reclamei, a pieţei de desfacere, a reducerii costului, pregătirea profesională şi sporirea eficienţei personalului etc.

d). Nu investiţi majoritatea banilor în comodităţi (casă, maşini, bunuri casnice sau personale). Nu mizaţi totul pe o singură afacere, prins de hazardul jocului. Nu semnaţi şi nu cumpăraţi nimic sub presiune sau la îndemnul insistent al cuiva, nu este exclus ca în spatele acestei afaceri să se afle interesul acestei persoane sau al unor persoane apropiate. Verificaţi şi puneţi lotul la îndoială, până când aveţi argumentele care vă conving de contrariu.

e). Investiţi bani ca să aducă alţi bani şi toate afacerile să lâe foarte bine asigurate din punct de vedere economic şi juridic; amatorismul în astfel de cazuri de cele mai multe ori costă foarte scump.

c) Planul silnic sunt paşii mărunţi pe care trebuie să-i efectuaţi zi de zi, pentru a vă atinge scopul. în acest plan, notaţi utilizarea eficientă a fiecărei secunde, minut şi oră. încercaţi să puneţi totul la punct, până în cel mai mic detaliu, nimic să nu fie lăsat la voia întâmplării.

Paralel cu planul de activitate pentru a vă asigura un nivel de trai decent şi a vă întreţine familia, dacă o aveţi, să vedem defectele care vă deranjează cel mai mult şi calităţile de carc dispuneţi. Şi aici ţin să precizez că starea sau confortul dumneavoastră fizic şi psihic este foarte important în vederea reuşitei în viaţă. De ce? O mare parte din persoane sunt ocupate în permanenţă de aspectul exterior, care de fapt este cel mai uşor de rezolvat. Avem la îndemână

atâtea servicii (frizerii, bijuterii, cabinete de cosmetică, sport, vestimentaţie etc.)

Emerson: „Oameni mari sunt cei ce îşi dau seama că gândurile guvernează lumea”.

Milton, în *Paradisul pierdut*: „Mintea este o lume în ea însăşi şi doar ea poate transforma iadul în rai şi raiul în iad”.

Shakespeare: „Nimic nu este nici bun, nici rău, dacă nu îl considerăm ca atare”.

D.J. Schwartz, în cartea *Puterea magică a gândului:* „Succesul – împlinirea – este scopul suprem în viaţă”; „Credinţa în rezultate deosebite este forţa generatoare de energie care se ascunde în spatele tuturor marilor cărţi, piese de teatru, descoperiri ştiinţifice. Credinţa în succes stă în spatele fiecărei afaceri de succes, Biserici şi organizaţii politice. Credinţa în succes este ingredientul unic, cel mai însemnat şi absolut esen ţial, care modelează oamenii de succes”.

Credeţi, credeţi cu toată puterea minţii şi a sufletului şi veţi reuși. Daţi subconștientului dumneavoastră comanda de a reuși, de a fi cel mai bun, de a avea un succes remarcabil, şi fără nicio îndoială că aceste obiective vor fi atinse.

Cum se dă comanda la creier?

Un model de comandă ar fi cam aşa (pe care trebuie să-l rostiţi în fiecare dimineaţă, după rugăciune): „Sunt tânăr (încă lânăr), puternic, sănătos, deştept, văd, aud, simt totul şi iau cea mai bună decizie într-o fracţiune de secundă. Gândesc lucid şi am o forţă de concentrare şi memorizare de invidiat. Nu mă deranjează nimic. Ascult foarte atent intuiţia şi nimeni nu mă poate înşela. Iubesc oamenii şi îmi este drag să lucrez alături de ci. Mă simt între oameni ca peştele-n apă, doresc să-i ajut să Irăiască mai bine, să fie mai veseli şi să se bucure de viaţă. îmi iubesc soţia şi copiii şi mă bucur de

reciprocitate. Astăzi vreau să realizez următoarele:… Doamne ajută!”, şi aţi plecat la I roabă.

Numai gândul că aţi putea rata această ocazie apărută, îndoiala sau chiar semi-îndoiala în reuşită atrag eşecul şi scuza de;i nu fi reuşit. Nu există pe această lume o personalitate, un creator sau un om de ştiinţă care nu poate fi depăşit. Voinţa, concentrarea, perspicacitatea, atitudinea cu care lucraţi la realizarea unui proiect şi o muncă asiduă vă vor aduce succesul mult râvnit.

Puneţi la îndoială ideile, scopul propus, modalitatea de a obţine un rezultat, şi veţi pierde înainte de a începe.

Anticipaţi victoria, trasaţi calea pe care o să ajungeţi la ca, şi veţi reuşi.

în momentul când aţi dispus programul pozitiv, al reuşi lei, creierul dumneavoastră va găsi mii de soluţii, vă va arăta calea pe care trebuie să o parcurgeţi, va conlucra cu dumneavoastră şi vă va deschide foarte multe posibilităţi pentru a vă.iiinge obiectivul propus, iar în cazul când veţi gândi negativ, **ca** nu veţi reuşi, creierul vă va pune la dispoziţie un milion de argumente care au să vă demonstreze că scopul propus nu este accesibil pentru dumneavoastră, că nu dispuneţi de calităţile şi pregătirea necesare, că nu aveţi susţinerea morală şi materială necesară şi că, în general, ideea nu are nicio valoare şi că nu merită să vă pierdeţi timpul şi energia cu ceva care nu merită.

Nu există imposibil, ci există scuza pentru care aţi ratat, înainte de-a începe.

Acţiunea vindecă frica.

După cum am precizat anterior şi conştient că mă repet, frica de toate felurile şi intensităţile ei este o formă de infecţie psihologică. Putem vindeca o infecţie mentală în acelaşi fel în care tratăm o infecţie fizică?

Mulţi doctori prescriu „medicamente” neutre, inofensive celor care insistă să li se dea un somnifer. Pentru mulţi, simpla îngurgitare a unei pastile, chiar dacă (fără ca ei să ştie) pastila nu este un medicament, îi face să se simtă mai bine.

Gândurile sunt forţa motrice a energiei, cea care pune în mişcare fiinţa umană. Gândurile pozitive accelerează viteza de realizare, proiectând acţiunea în viitor, iar cele negative o stopează, adică consumă energia în gol sau o pun în mişcare inversă, adică înapoi.

Pentru a gândi încrezător, acţionaţi corect. Corectitudinea faptelor şi a gândurilor vă ajută să fiţi puternici şi siguri de pe voi. Minciuna, înşelătoria, trădarea şi alte fapte urâte sunt urmate de frica de a nu fi descoperite, de a nu fi divulgate, duc la pierderea încrederii de sine, de acţiunile pe care le întreprinzi şi în consecinţă ocupă o mare parte a gândirii cu evitarea acestui flagel, diminuându-ţi capacităţile unei gândiri libere şi creatoare. Ca urmare, vine eşecul.

Atitudinile sunt oglinzi ale minţii. Ele reflectă gândurile. Fiecare dintre noi citeşte în fiecare zi gândurile celorlalţi, iar ceilalţi, la rândul lor, citesc gândurile noastre. Cum are loc această simbioză? Automat, prin evaluarea atitudinilor. Pentru a transmite sau a prelua unele gânduri, nu este nevoie să cunoşti limbi străine. Prin comportamentul lor oamenii vorbesc fără să scoată un sunet, şi aici nu putem să nu ne amintim de o privire caldă, atrăgătoare, sau rece, dispreţuitoare şi respingătoare. La lei, şi gesturile exprimă foarte multe. Atitudinile nu numai că se văd, ci se aud şi se simt. După felul cum sună vocea care vă întâmpină, vă puteţi da seama pe loc care este atitudinea persoanei respective faţă de dumneavoastră şi, desigur, vă transmite instantaneu

şi dispoziţia sa. De cele mai multe ori, în spatele cuvintelor sunt mascate, ascunse gândurile, dar sunt foarte puţini oameni care reuşesc să şi le ascundă suficient de bine.

Privirea. De foarte multe ori am citit şi auzit că ochii sunt oglinda sufletului. Cum pot fi citite şi exprimate gândurile prin privire?

Mersul, ca un exponent al gândirii şi încrederii. „Mersul exprimă caracterul personajului, felul lui de a fi, de cele mai multe ori trădează starea lui psihică, de sănătate, inclusiv voinţa şi decizia sa de a acţiona" – spunea renumitul regizor de ieatru şi film Liviu Ciulei.

Despre *ţinută, îmbrăcăminte, încălţăminte* şi cum influenţează ele modalitatea de a gândi, de a ne comporta şi cum suntem priviţi de lumea din jur, datorită acestor detalii.

Psihologii asociază poziţiile neglijente şi mersul lent cu o atitudine neplăcută a oamenilor faţă de ei înşişi, faţă de muncă şi faţă de oamenii din jurul lor. Cum ne putem schimba? Foarte simplu: îndreptându-ne coloana vertebrală, ridicând privirea din pământ, accelerând mersul cu circa 20-25%, punând pe noi haine curate şi frumos aranjate şi imaginându-ne că suntem o persoană foarte importantă, care nu are timp de pierdut. Credeţi-mă, peste puţin timp o să vă simţiţi cu adevărat important şi o să reuşiţi să realizaţi multe lucruri bune. Să fim aşa cum dorim să fim.

De mii de ani, filosofii ne dau următorul sfat: *Cunoaște-te pe tine însuţi.* Cum este interpretat de 95% dintre oameni acest îndemn genial? De cele mai multe ori, majoritatea, fără să realizeze, se opreşte la evaluările negative. E bine să ne cunoaştem limitele, dar este rău să ne oprim doar la cele negative. Descoperind calităţile deficitar, le putem îmbunătăţi, dar dacă ne limităm doar la acest lucru, toată analiza efectuată este puţin productivă, iar rezultatul pe care

îl vom obţine va fi nesemnificativ. în primul rând, trebuie să descoperim calităţile care definesc corect justa noastră valoare (inteligenţa, pregătirea profesională, abilitatea, moralitatea, perseverenţa şi capacitatea de a duce la bun sfârşit un program stabilit), pentru ca, concentrândune atenţia asupra unor părţi care ne păreau mai puţin valoroase, să reuşim să progresăm în realizarea ideilor trasate. Alocaţi zilnic timp în care să dialogaţi cu conştiinţa, cu eul dumneavoastră. întrebaţi-vă: „Ce pot face astăzi pentru a dobândi mai multe calităţi?”. Vizualizaţi-vă nu aşa cum sunteţi, ci aşa cum puteţi fi. Modalităţile explicite de a intra în posesia valorii dumneavoastră potenţiale vor veni de la sine.

Imitaţia la copii şi la adulţi

Am observat cu toţii cât de repede înregistrează copiii atitudinile, obiceiurile, temerile şi gusturile părinţilor, ale starurilor sportive sau vedetelor de teatru, film şi muzică, fie ele preferinţe culinare, ticuri, opinii politice, religioase, culturale sau orice alt tip de gânduri ale părinţilor şi ale altor persoane care se ocupă de educaţia lor; aceasta se întâmplă fiindcă ei se folosesc de metoda imitaţiei. La adulţi este aceeaşi problemă, fie că păstrează peste ani clişeele preluate de la părinţi, fie că au ca modele vecinii, colegii de serviciu, profesorii sau vedetele. Oamenii se îmbracă, se tund, preiau ţinuta şi nu rareori chiar imită timbrul vocii persoanei pe care o copiază. Nu mai vorbesc de modalitatea de a gândi, care nu întotdeauna poate fi copiată, dar imitată da. De aici provine şi diferenţa rezultatelor înregistrate. Una e când cel imitat este o persoană fericită, care şi-a atins un grad înalt de realizare, fiind o fire optimistă şi întreprinzătoare, şi cu totul altceva când persoana imitată este una pesimistă, deprimată şi obosită de mediocritatea sa. Rezultatul imitării va fi pe

măsură. Vom avea persoane mediocre cu un nivel de trai şi o gândire la fel de mediocre.

Mânia. Mânia la serviciu, mânia în familie, mânia în lucrurile minore… De unde vine ea şi cum poate fi evitată?

într-o căsătorie, obiectivul esenţial este liniştea, fericirea, calmul – nu victoria în certuri sau cuvintele „Ştiam eu că aşa va li” sau „Ştiu eu la ce te referi”.

După cum menţionează David J. Schwartz în *Puterea magică a gândului,* „cel puţin 90% dintre certuri ar putea fi evitate dacă am aborda situaţiile problematice întrebându-ne: «Este oare chiar atât de important?»”.

Deprindeţi-vă să credeţi că nimic nu este imposibil. Iată un adevăr esenţial. Pentru a realiza ceva, trebuie să credem mai întâi că acel ceva se poate într-adevăr realiza. Dacă sunteţi convins că puteţi face ceva, puneţi-vă mintea în slujba găsirii unei modalităţi de a realiza acel ceva. Dacă veţi crede cu tot sufletul, mintea dumneavoastră va găsi soluţii pentru orice problemă. Credinţa eliberează puterile creatoare. Neîncrederea ne obligă să punem frâne. Puteţi descoperi soluţii la problemele personale dacă credeţi şi doriţi acest lucru. Puteţi găsi o modalitate de a îmbunătăţi relaţiile cu persoana iubită dacă credeţi şi doriţi acest lucru. Zâmbiţi-i şi spuneţi-i sincer că vă pare rău pentru cele întâmplate.

Dacă vrei, poţi.

Credeţi în realizarea visurilor. Este unica posibilitate de a vă vedea visele împlinite.

Capacitatea este o stare de spirit.

Ideile sunt roadele gândirii. Dar ele trebuie îmblânzite şi puse la treabă pentru a profita de pe urma valorii lor. Foarte puţine dintre idei dau roade. Ideile sunt foarte perisabile. Dacă nu sunteţi atenţi, oamenii cu gânduri

negative vor distruge aceste idei în majoritatea lor. Ideile necesită o îngrijire specială de la naştere până când devin modalităţi practice de îmbunătăţire a lucrurilor.

Nu lăsaţi ideile să vă scape printre degete. Notaţi-le. în fiecare zi se nasc şi mor o mulţime de idei bune doar pentru că nu au fost scrise. Din cele mai vechi timpuri, înaintaşii noştri ne avertizau: „Memoria nu este un ajutor de nădejde când vine vorba de păstrarea și protejarea ideilor. Aveţi în permanenţă la îndemână un blocnotes şi când vă vine o idee, notaţi-o. Oamenii cu minţi fertile, creatoare ştiu că o idee bună poate apărea în orice moment, oriunde. Nu lăsaţi să vă scape ideile; ele sunt fructele gândirii dumneavoastră. Notaţi-le”. Pentru ca aceste idei să fie valorificate şi să beneficiaţi de pe urma lor ele trebuie depozitate, dar la anumite perioade de timp recitite şi reanalizate, iar cele foarte bune, puse în practică. Mai întâi trebuie ca ideea să capete o formă vizuală – schiţă, plan, scenariu, tabel său altă modalitate –, căci abia în această formă ea poate deveni comercială, fiind mai uşor de perceput de către investitori, comercianţi, constructori, editori sau producători de filme şi videoclipuri. Nu vă leneviţi. Nici nu vă puteţi imagina câte de mult pierdeţi.

Zâmbetul. Cu un singur zâmbet puteţi cuceri o lume. Zâmbetul arată deschiderea dumneavoastră către interlocutor, bunăvoinţa și prietenia cu care îl trataţi.

Mintea este cel mai delicat, cel mai sensibil instrument ce a fost vreodată creat.

Entuziasmul, pasiunea cu care vă ocupaţi de ceva, atitudinea faţă de familie, de omul iubit, copii, serviciu şi prieteni vă poate îmbunătăţi lucrurile cu peste 100%. Feriţi-vă să aduceţi veşti proaste. Nimeni nu și-a făcut niciodată prieteni, n-a câştigat bani și nu a avut nicio realizare

împărţind veşti proaste. Daţi veşti bune familiei dumneavoastră. Spuneţi-i ce s-a întâmplat bun astăzi. Reamintiţi-vă ce a fost amuzant şi plăcut şi îngropaţi lucrurile neplăcute. Aduceţi acasă căldură sufletească şi raze de soare în fiecare zi. Dacă răspândiţi veşti bune, deveniţi mai activ, vă simţiţi mai bine. Veştile bune îi fac şi pe ceilalţi să se simtă mai bine.

Felul în care ne simţim este în mare parte condiţionat de felul în care credem că ne simţim. „Mă simt important. Toţi oamenii sunt importanţi."

Din punct de vedere filosofic, religia noastră, legile, întreaga noastră cultură se bazează pe încrederea în importanţa individului.

Sper să se fi limpezit apele şi acum să vă fie foarte clar ce aveţi de făcut. Dumnezeu a pus în fiecare dintre noi o fărâmă de lumină şi energie divină – sufletul. Comunicarea cu acest „FU" interior, trăirea în armonie cu lumea înconjurătoare şi respectarea celor 10 porunci sunt cele mai importante căi de avansare spirituală. în fiecare clipă trebuie să gândeşti pozitiv, să-ţi spui ca o rugăciune în fiecare dimineaţă: „Doamne, ştiu că sunt sănătos, deştept, capabil să iau orice decizie corect, să realizez orice plan, mintea mea este limpede şi îmi poate da răspuns la orice întrebare… Ajută-mă, Doamne, să înfăptuiesc voinţa Ta şi să realizez ceea ce mi-am pus în gând. Dumnezeu să mă ajute!".

Să ştiţi că Dumnezeu ne-a creat geniali şi atotputernici, dar pentru aceasta trebuie să ne cunoaştem întâi pe noi înşine, iar mintea trebuie antrenată la fel cum îţi antrenezi muşchii. I 'iţi deschişi la tot ce este nou, nu vă temeţi de schimbări.

Din misterele fiinţei umane

Viaţa trecătoare este în sine o încercare pentru SPIRIT,

care este nemuritor. Poate cel mai important lucru în această viaţă pământeană este păstrarea echilibrului de sine. Pierderea sinelui duce la rătăcire, dezechilibru sufletesc, nelinişte şi tulburare interioară, la goana după iluzii şi scopuri deşarte, la alunecare în hău.

Omul în integritatea sa energetică, psihică şi fizică este mult mai mult decât poate să demonstreze ştiinţa de astăzi prin dotările de care dispune, prin cercetările palpabile sau măsurabile efectuate. Incontestabil, ştiinţa de la sfârşitul secolului XX şi începutul secolului XXI a făcut un salt uriaş în toate domeniile, de neimaginat acum câţiva ani. Există sute de mii de pagini scrise, înregistrări audio şi video ale unor descoperiri senzaţionale cu privire la industria genetică, chirurgia genetică şi moleculară. S-a ajuns până la descifrarea ADN-lui şi influenţarea sau modificarea lui.

Grazyna Fosar şi Franz Bludorf arată că ADN-ul poate fi influenţat şi reprogramat prin cuvinte şi anumite frecvenţe. Aceste descoperiri deschid calea unui nou tip de medicină, în care ADN-ul poate fi aşadar reprogramat fără a-1 secţiona şi înlocui anumite gene. Doar 10% din ADN-ul uman este folosit pentru a fabrica proteine. Doar această mică parte face obiectul cercetărilor occidentale deja cunoscute şi popularizate. Restul de 90% e considerat „material de umplutură”, adică fără importanţă. Să fie oare aşa?

Se ştie că creierul uman este format din două tipuri de materie: materia cenuşie (între 3% şi 8% din masa acestui organ) şi materia albă. în general, este acceptată ideea că materia cenuşie este cea care răspunde de partea activă a funcţionării şi manifestării fiinţei umane conştiente, constituie sistemele de operare necesare pentru relaţiile cu mediul (softul), iar materia albă ar fi inertă, având un rol mai mult de susţinere, dar care, de fapt, înmagazinează toate

informaţiile fundamentale ale speciei şi pe cele legate de comenzile sistemelor de operare (hardul).

Ca o lege a echilibrului universal, natura nu face nimic la întâmplare, cu atât mai puţin în ceea ce priveşte fiinţa umană. Această parte majoritară a creierului are un rol foarte important, constituind „baza de date” a speciei şi a individului, baza memoriei şi a gândirii prospective, pe când materia cenuşie are rolul de a „prelucra” datele obţinute din mediu, combinându-le şi comparându-le cu cele existente în „baza de date” proprie. Mecanismul prin care se desfăşoară acest proces se bazează pe interacţiunea câmpurilor energetice complexe, care sunt modulate cu informaţiile de stare ale fiecăruia dintre „microprocesoarele” implicate în procesul de gândire, dar şi în cel legat de perceperea şi prelucrarea semnalelor din mediul extern. Pentru a fi mai uşor de reţinut, considerăm că subconștientul îşi are sediul în hardware – baza de date, iar conștientul, în software – baza de programe, şi deci omul dispune de toată informaţia necesară şi are la îndemână suficiente programe pentru a fi perfect, pentru a se autoregla, armoniza, inclusiv energetic şi psihic. Probabil că şi în cazul ADN se întâmplă acelaşi lucru, iar acel 90% de „material de umplutură” are o importanţă majoră, dar pe care noi încă nu o cunoaştem.

Convinşi de acest lucru, cercetătorii ruşi s-au alăturat unor lingvişti şi geneticieni hotărâţi să descopere adevăratul rol al celei mai mari părţi din genomul uman şi au constatat ca ADN-ul uman nu este doar responsabil pentru construirea corpului nostru, dar serveşte şi ca depozit de informaţii şi reprezintă calea şi limbajul de comunicare – adică, un fel de Internet. Lingviştii ruşi au descoperit că întregul cod genetic, îndeosebi partea de 90% declarată inutilă de occidentali, respectă aceleaşi reguli folosite în toate limbile umane.

Cercetătorii au comparat regulile sintactice (modul în care cuvintele formează fraze şi propoziţii), semantice (studiul înţelesurilor într-un anumit limbaj) şi cele gramaticale de bază. Au descoperit astfel că moleculele alcaline din ADN respectă regulile gramaticale obişnuite folosite în toate limbajele umane. Cu alte cuvinte, limbajele umane nu au aparat „la întâmplare", ci sunt rezultatul ADN-ului.

Biofizicianul şi biologul ras Piotr Gariaev şi colegii săi au explorat şi comportamentul vibraţional al ADN-ului, adică efectul anumitor frecvenţe asupra acestuia. Concluzia este stupefiantă: cromozomii vii funcţionează exact ca nişte computere holografice/solitonice, folosind radiaţie laser generată endogen chiar în interiorul ADN-ului! S-a reuşit modularea anumitor modele vibratorii pe o rază laser cu care au fost influenţate

ADN-ul şi informaţia genetică. Şi din moment ce structura ADN-ului este aceeaşi cu cea a limbajului uman, se pot folosi cuvinte şi propoziţii în mod direct pentru a influenţa ADN-ul, nefiind nevoie de nicio decodificare. Acest lucru s-a demonstrat experimental! ADN-ul viu (din ţesuturi, nu „in vitro") reacţionează prompt la raze laser modulate prin cuvinte şi propoziţii, dar chiar şi la unde radio, dacă se folosesc frecvenţele corespunzătoare. în acest fel se explică ştiinţific de ce afirmaţiile, antrenamentul autogen, hipnoza şi gândirea pozitivă pot avea efecte atât de puternice asupra omului. Astfel se explică fenomene ca intuiţie, clarviziune, vindecări miraculoase spontane, autovindecări, influenţa mentalului asupra climei, capacitatea de a mişca obiecte prin puterea gândului etc. – fenomene cunoscute de altfel din antichitate. Platón, marele filosof din Grecia Antică, era capabil să ţină un vultur nemişcat în înaltul cerului timp de două ore. La începutul erei noastre, Iisus Hristos spunea:

„Dacă omul ar avea credinţă doar cât un bob de muştar, ar fi capabil să mute munţii din loc”. în concluzie, învăţătorii spirituali şi esoterici cunoşteau de mii de ani faptul că acest corp uman este programabil prin limbaj, cuvinte şi prin gând. Acum s-a demonstrat şi explicat ştiinţific acest lucru. Desigur, frecvenţa folosită trebuie să fíe cea corespunzătoare. Şi de aceea nu oricine are succes totdeauna sau nu obţine rezultate de aceeaşi anvergură. Omul trebuie să „lucreze” cu procesele interioare şi să obţină o anumită maturitate spirituală pentru a putea stabili o comunicare directă şi conştientă cu ADN-ul.

Revenind la cercetările efectuate în cadrul grupului de cercetători al lui Gariaev, s-a reuşit să se demonstreze că, folosind această metodă, pot fi reparaţi cromozomii afectaţi de razele X. Mai mult, ei au „capturat” modele informaţionale dintr-un ADN şi le-au transmis altuia, în acest fel reprogramând celulele pentru un alt genom. Astfel, au transformat embrioni de broască în embrioni de salamandră doar prin transmiterea modelului informaţional corespunzător, şi cel mai important este faptul că întreaga informaţie a fost transmisă iară niciun efect secundar. După modesta mea opinie, această descoperire explică două fenomene legate între ele şi care au fost prezentate în capitolul I: „De unde vine şi ce este totuşi omul”, unde demonstram existenţa altor civilizaţii care au contribuit la apariţia vieţii pe Pământ prin prelevări de ADN al diferitor specii de pe planetele lor, pe care le-au implementat şi modelat aici, transformând Terra într-un gigant laborator universal şi care până la urmă explică diversitatea enormă a vieţii pe Terra (sigur că în cadrul acestei expuneri îşi află locul teoria creaţionismului şi teoria evoluţionismului, fiecare dintre acestea cu diverse variante şi anumite

precizări), fie că ne referim la lumea vegetală, insecte, păsări, animale terestre sau acvatice, tot ce este viu, inclusiv omul, pe de o parte; iar pe de altă parte, să ne amintim ce influenţă pozitivă sau negativă au cuvântul şi intonaţia asupra apei şi a plantelor. Descoperirile prezentate de oamenii de ştiinţă din lumea întreagă în documentarul „Apa", de Babarczi Francisc, sunt de-a dreptul copleşitoare. îmbinând descoperirile menţionate mai sus şi direcţionându-le în domeniul sănătăţii omului, se va obţine una dintre cele mai mari revoluţii în ştiinţa medicală modernă, care va duce cu siguranţă la transformări uluitoare! Rezultate spectaculoase au fost obţinute doar prin folosirea vibraţiilor şi a limbajului şi, desigur, nu putem trece cu vederea intervenţiile mai „brutale" asupra ADN-lui, ale chirurgiei şi industriei genetice, care îşi au meritul lor. Dar aceste realizări menţionate mai sus arată imensul potenţial al geneticii vibraţionale, care are evident o mai mare influenţă în formarea organismelor faţă de procesele biochimice ale secvenţelor alcaline din ADN (partea de doar 10% din total), cât şi capacitatea omului de a se autovindeca, a-i vindeca pe semenii săi și a modela mediul înconjurător sub toate aspectele. Și aici avem două aspecte: în primul caz vorbim doar de modelarea vibraţională şi a limbajului transmis prin intermediul unei raze laser, care, desigur, este o mare realizare, dar care rămâne totuşi o intervenţie oarecum tehnică şi, după opinia mea, nu poate atinge nivelul complex al vibraţiei fiinţei vii, deoarece unităţile de măsură ale aparatelor existente în cadrul NASA şi ROSSCOSMOS se opresc la nivelul unităţilor, în cel mai bun caz al zecimilor, şi nu sunt decât nişte aparate care folosesc energia electromagnetică, iar partea cea mai sensibilă rămâne fără acoperire atât în cadrul evaluării, cât şi al influenţării, şi în al

doilea caz este vorba de transmiterea mesajului, a limbajului pe calea bioenergetică – sau inforenergetică – de către om. Deci până la urmă totuși, omul cu o pregătire corespunzătoare, care posedă hipnoza şi inforenergia, înzestrat cu capacităţi şi cunoştinţe excepţionale, este cel care va avea cea mai mare influenţă în vindecarea unor maladii care necesită chiar şi intervenţia la nivel de ADN.

Departe de mine gândul să susţin că acest psihoenergoterapeut, sau cum va fi numit el în viitor, va putea fi un panaceu la toate maladiile şi suferinţele umane, dar incontestabil îşi va găsi un loc de cinste în cadrul medicinei modeme.

Aspecte din activitatea terapeutului

Voi încerca, în cele ce urmează, să prezint câteva spicuiri din experienţele mele de terapeut psihoenergosugestiv şi nu numai, încercând să păstrez limbajul și parfumul real al evenimentelor, modificând, desigur, numele persoanelor respective, iar unele coincidențe sunt total întâmplătoare.

Primul caz reprezintă o situaţie întâlnită la una dintre consultaţiile de la Bucureşti. Era în vara anului 2006, când în audienţă a venit o familie, soţ şi soţie, de circa 35 de ani. Doamna fusese diagnosticată de medicina alopată cu leucemie. După ce am pus doamna în transă hipnotică, am întrebat spiritul ei dacă diagnosticul pus de medici este corect. Mi-a răspuns: „Şi da şi nu”. Am cerut explicaţii şi mi s-a răspuns. Depinde din ce punct de vedere ne uităm la acest caz. Medicina alopată a diagnosticat-o ca fiind bolnavă de leucemie, şi pe bună dreptate, dar de fapt ea nu mai vrea să trăiască şi şi-a declanşat singură programul de autodistrugere, deci mai corect ar fi diagnosticul „lipsa dorinţei de a trăi”. Motivele care au dus la această stare sunt

lesne de înţeles. Soţul pe care-1 iubea din tot sufletul a înşelat-o, copii nu avea şi nu mai vedea rostul existenţei ei. După o discuţie mai înfierbântată între soţ şi soţie, desigur, cu implicarea mea, cu argumentări pro şi contra, am reuşit să ajungem la un numitor comun şi cu ajutorul spiritului ei am rezolvat situaţia.

Al doilea caz de tratament spiritual, mult mai complicat, l-am întâlnit în toamna anului 2006, la Timişoara. Era o tânără de 32 de ani, să-i zicem Josefina, care a reuşit să termine cu succes două facultăţi, deşi de la 20 ani fusese diagnosticată de medicina alopată ca având schizofrenie. Timp de 12 ani a avut peste 12 internări la psihiatrie. Avea în permanenţă stări de Irică, panică, agitaţie şi sufocări, parcă o eşarfă, o gheară o strângea de gât şi de piept, nu-i permitea să respire şi, evident, avea senzaţia că se sufocă. Sigur, în perioada unor astfel de crize îşi pierdea somnul şi pofta de mâncare. Ca tot omul necăjit, căuta să găsească o soluţie şi în cele din urmă m-a contactat – mai întâi la Giurgiu, unde am şi făcut cunoştinţă. Avea mai mult blocaje energetice, paraziţi energetici, energie malefică. Le-am rezolvat. în transă hipnotică i-am scos stările de frică, panică şi agitaţie. Am echilibrat-o şi totul părea să fie bine. A plecat împreună cu părinţii, fericită şi mulţumită spre Timişoara, dar peste vreo 10 ore am primit un telefon prin care eram înştiinţat că starea a revenit. Am intervenit de la distanţă, dar cam la acelaşi interval de timp am fost din nou înştiinţat ca nu este bine. Când am venit la Timişoara, cam peste o săptămână, ne-am văzut din nou şi în transă hipnotică i-am cerut să-mi explice de unde vine necazul ei. I-am stimulat informaţia genetică şi a am efectuat o regresie hipnotică în care am aflat ce s-a întâmplat:

— Sunt într-un conac de pe teritoriul Germaniei – a

început ea firul povestirii. E o noapte foarte întunecoasă. Sunt întinsă pe masă, îmbrăcată în doliu. De-o parte şi de alta, foarte multe flori. Doar o bătrânică plânge la picioarele mele. Cred că e mama. Nu mai este nimeni.

— Treci peste moarte şi spune-mi ce s-a întâmplat – am insistat eu.

— Am 20 de ani şi o durere cumplită îmi sfâşie inima. Sunt îmbrăcată în rochie neagră. Soţul meu a căzut pe câmpul de luptă. Ţin în mâini telegrama şi o recitesc nu mai ştiu a câta oară. Urc de mai multe ori scările la etaj, în dormitor, dar nu sunt în stare să mă întind în pat. Sunt foarie-foarte îndurerată. Cred că asta durează de câteva zile. N-am mai dormit de la primirea telegramei. Nu văd în faţa ochilor decât întunericul. Am senzaţia că sunt singură într-un pustiu, un hău fără margini. Uneori mă înec de plâns, alte ori mă cert cu Dumnezeu. Strig la El. II învinuiesc, îl reneg. Nu mai vreau să aud şi să ştiu de nimeni şi de nimic. Nu mai vreau! Mi-am iubit foarte mult soţul, ca pe lumina ochilor din cap. Viaţa nu mai are niciun sens fără el. Iarăşi îmi apare gândul. Aprind mai multe lumânări la un sfeşnic şi cobor în grabă. Caut insistent prin toate camerele de la parter. în cele din urmă, descopăr ce caut. Urc din nou scările. Mă aşez în genunchi în faţa unei icoane şi o rog pe mama să mă ierte. Am făcut din hăţuri un laţ şi l-am prins de o grindă, îmi pun laţul Nu mai contează nimic. Trebuie să-l urmez. Acea durere insuportabilă s-a accentuat şi mai mult.

— Stop! Opreşte-te aici. Intoarce-te cu faţa la Dumnezeu şi cere-I iertare pentru pasul nechibzuit pe care l-ai făcut. Sinuciderea este cel mai mare păcat. Viaţa ne-a dat-o El şi numai Dumnezeu decide când a sosit timpul pentru plecare. Suferinţa ta din această viaţă este legată de acest pas. Eşarfa care te sugrumă nu este altceva decât laţul pe

care ţi l-ai pus. Dacă nu obţii eliberarea de acest păcat nu te vei vindeca. Asta este o plată karmică pentru greşelile tale.

Josefma s-a rugat printre sughiţuri de plâns cam o oră. De multe ori era pe punctul de a abandona, dar la insistenţele mele a continuat. Mediumul care supraveghea această acţiune mi-a spus în cele din urmă:

— A iertat-o.

în câteva clipe, Josefma s-a calmat şi a şoptit frântă de oboseală:

— M-a iertat.

Când a revenit din regresia hipnotică, ea nu mai avea nicio durere. O stare de bine, linişte, lumină şi bucurie i-a inundat toată fiinţa. Peste câteva luni urma să se căsătorească. Dumnezeu să o ajute să aibă o căsnicie fericită, sănătate şi seninătate în gânduri.

***

într-una dintre serile de la începutul lunii decembrie 2003, pe când locuiam la Bucureşti, mi-au sunat la uşă trei persoane – un domn de vârsta a treia însoţit de două doamne. Le-am primit la solicitarea unei colege de serviciu. Pentru început, nimic deosebit. I-am invitat să treacă în sufragerie şi să ia loc. Soţul şi soţia erau ceva mai agitaţi, iar doamna, mult mai solidă din punct de vedere fizic, era mult mai sobră şi mai calmă; dar am observat, de cum a trecut pragul casei mele, că respiră foarte greu. Cum aveam să constat mai târziu, îi zicea Ancuţa.

L-am consultat mai întâi pe domn şi, spre marea mea bucurie, am constatat cu nu are nevoie de ajutorul meu. Pentru vârsta lui arăta bine, chiar foarte bine, atât din punct de vedere psihic cât şi energetic, ceea ce i-am şi spus. A zâmbit mulţumit şi i-a aruncat o replică soţiei:

— Ei, vezi? Nu ţi-am spus că sunt sănătos tun?! iar tu

nu încetezi să mă tot cari pe la tot felul de medici – a replicat soţul mulţumit. Mă simt mai bine decât cum eram la optsprezece ani, doar că am încărunţit niţel.

— Mie nu-mi rămâne decât să mă bucur pentru cele auzite, dar cu toate acestea, dragul meu, sunt obligată să remarc: deşi continui să te umili în pene ca un curcan, de mult nu mai convingi. Ce să mai… vorbă multă, treabă puţină.

Am râs cu toţii. Doamna avea câţiva paraziţi energetici şi mai multe blocaje energetice pe care le-am eliminat. Uşurată de povara malignă, după ce s-a mai rotit de vreo două ori de parcă ar fi fost o balerină, ea și-a îndreptat privirea către mine şi mi-a zis:

— De fapt, noi am venit pentru ea. Ancuţa e cea cu probleme destul de grave, şi noi, ca rude apropiate, am decis să o însoţim până la dumneavoastră.

— Să vad ce pot face – am zis eu, şi am pus ansa la treabă. Am descoperit mai multe blocaje energetice; deși nu i se făcuseră farmece, avea totuși paraziţi energetici şi destul de duri, cam 90% energie malefică, nicio boală organică gravă, dar respiraţia era foarte îngreuiată. Când am verificat compatibilitatea, ansa s-a întors brusc la stânga, semn negativ pentru mine. Am cerut acordul Divinului să o tratez, căci astfel de cazuri rezolvam cu zecile în fiecare zi, şi am primit, de asemenea, un răspuns negativ. Am mai verificat odată ca nu cumva să fi greşit, apoi i-am zis:

— Nici nu ştiu cum să vă spun… Dragă Ancuţa, astfel de cazuri ca al dumneavoastră am tratat numai Dumnezeu ştie câte. V-aş fi rezolvat situaţia cu cea mai mare plăcere, dar Dumnezeu nu-mi dă voie. Deocamdată, nu ştiu care este cauza, că nu sunt probleme karmice, dar se vede că aţi greşit cu ceva în faţa lui Dumnezeu foarte tare.

După o pauză mai îndelungată, ea a zis:

— Da, aşa este… Să-mi fi spus că mă puteţi rezolva, aveam:i vă consider un şarlatan.

După ce a înghiţit în sec de mai multe ori, a continuat:

— Dragă domnule, acum trei ani eu am fost în moarte clinică. Eram la spital. Trei zile şi trei nopţi lângă patul meu au ■■lat doi îngeri. Cel de la picioare nu a scos nicio vorbă, iar cel care stătea la capul meu mi-a zis: „Ancuţa, tu ţi-ai îndeplinit misiunea şi acum trebuie să plecăm”. Eu m-am revoltat şi am ripostat: „Nu plec nicăieri. Copiii mei încă nu sunt aranjaţi, nu şi-au croit un viitor, nu au terminat facultatea, nu s-au căsătorit, adică nu i-am dat la casa lor”. „Asta nu te priveşte. Tu ţi-ai îndeplinit programul, iar de viitorul copiilor tăi avem noi grijă. Intr-un an, cel mare termină facultatea, se căsătoreşte şi va avea afacerea lui, va avea casă şi masă… iar cel mic va fi susţinut de I i atele său doi ani, după care se va descurca foarte bine şi singur. Au un viitor bun.” „Nu plec până nu văd cu ochii mei.” „Noi nu putem sta aici mai mult de trei zile”. în a treia zi, deşi eu nu mi-am revenit nici pentru o clipă din comă, iar ei nu s-au depărtat de căpătâiul meu nici pentru o secundă, el m-a întrebat din nou: „Ce-ai hotărât?”. „Nu plec.” „Te avertizez, nesupunerea în faţa voii Domnului se plăteşte foarte scump.” „Nu plec.” „Voia ta. Pentru acest afront vei avea douăzeci de ani de i liin. O să ajungi să chemi moartea şi ea nu va veni”. Din acea < lipă nu i-am mai văzut. Eu mi-am revenit din comă şi m-am ticut bine, dacă se poate spune aşa. Din acea clipă mă înăbuş şi mi-mi ajunge aerul. Unde n-am fost… La toate spitalele de profil… Nu găsesc nimic… Am bătut cărările pe la toate mănăsti- ■ i le din ţară. Am stat de vorbă şi am cerut sfatul mai multor preoţi şi episcopi, chiar şi patriarhului. Am fost şi în străinătate,.i nimeni nu m-a putut

ajuta cu nimic.

Copiii, mulţumesc lui Dumnezeu, în cei trei ani care s-au:>eurs au reuşit în toate, precum mi-a spus îngerul. Cel mare a terminat facultatea, s-a căsătorit, are business-ul lui, casă şi maşină şi totul îi merge strună. Cel mic a terminat şi el facultatea, în toamnă se căsătoreşte cu o fată pe care o cunoaşte din liceu, e fată bună, lucrează cu frate-său şi e foarte mulţumit de viaţă, iar eu, după cum mă vedeţi. Nici nu trăiesc, nici nu mor… mă chinui.

S-a lăsat o pauză adâncă. Parcă toate cuvintele din lume nu-şi mai aveau rostul.

„Relaţia dintre sufletul tău şi Dumnezeu e intimă și nu are nevoie de intermediari. Important este să găseşti acele cuvinte care să exprime sincer regretul pentru afrontul adus și totodată trebuie să-ţi ceri iertare pentru această nechibzuinţă. Poate cineva dintre călugări sau feţele bisericeşti cunosc o astfel de rugăciune, eu nu ştiu. Dar după părerea mea, importante sunt sinceritatea şi forţa de concentrare cu care te rogi lui Dumnezeu. Falsitatea în astfel de relaţie este de prisos. în momentul când îmi va permite El, îți voi soluționa problema. Până atunci însă…”

Jumătate de an mai târziu, Ancuţa s-a făcut bine, Dumnezeu a iertat-o – mi-a spus cunoştinţa mea, și eu m-am bucurat din tot sufletul.

Personal am hipnotizat persoane care au ajuns până la facerea Terrei, iar în timpul emisiunii de la OTV realizată de Dan Diaconescu în data de 19-20 aprilie anul 2006, la Bucureşti, mediumul Nicoleta Stănescu a efectuat o regresie hipnotică de peste 2.000 de ani și a asistat la Drumul Crucii, la răstignirea lui Iisus Hristos, povestind cu lux de amănunte tot ce se întâmpla în acea vreme şi în acel loc. Mai apoi a spus, de asemenea, cu lux de amănunte, cum se aprinde

lumina la Mormântul Sfânt şi ce se întâmplă acolo – vorbesc de partea invizibilă a lucrurilor. Tot în această emisiune am prezentat pentru prima dată în România comunicarea cu lumea cealaltă. Cei care au privit această emisiune poate că îşi amintesc de adresarea directă către poporul român, de pe lumea cealaltă, a părintelui Galeriu şi a arhimandritului Ilarion Argatu. Emisiunea a fost mai apoi reluată de câteva ori. Nu aş vrea să intru în amănunte **şi** nici să o reproduc, dar am fost foarte des întrebat de ce am realizat această emisiune în Săptămâna Mare (Săptămâna Patimilor), când toată suflarea creştină se pregăteşte să întâmpine Învierea Domnului Iisus Hristos, şi cine este cel care a permis acest lucru. Probabil fiind şocaţi de cele văzute şi auzite în premieră, au trecut cu vederea sfârşitul acestei emisiuni, când personal am pus această întrebare şi răspunsul a fost foarte clar dat din astral: Iisus Hristos – mă refer la Entitatea astrală a divinităţii, şi nu la haina de lut pe care o venerează unii şi o contestă alţii. Odată cu descoperirea cavourilor lui Iisus Hris**los,** Măriei Magdalena şi al copilului acestora, multă lume creştină a intrat în panică. Vezi, Doamne, concepţia lor despre viaţa lui Iisus Hristos nu se încadrează în fabula creată mai;ipoi de oameni, de credincioşi şi de feţele bisericeşti, neţinând cont de faptul că Entitatea Iisus Hristos a venit pe Pământ ca să irăiască o viaţă de om, să-l înţeleagă mai bine pe acesta şi să Se Iacă înţeles mai bine de oameni. Cum putea El să ne scutească dc toate păcatele, să ni le spele prin sângele Lui, dacă nu s-ar fi încărcat şi El cu ele? De ce unii slujitori ai diferitelor Biserici cred numai în ceea ce vor ei să creadă şi II văd pe Mântuitor numai aşa cum vor ei să-L vadă? Realitatea este aşa cum este, cum ne-a fost lăsată, şi nu cum ne închipuim noi că ar fi trebuit **să** fie. Nu contează haina de lut cu care S-a îmbrăcat Iisus când a venit

în această lume, era firesc să Se fi căsătorit, să fi avut un copil sau mai mulţi şi la fel de firesc este ca rămășiţele sale pământeşti să rămână aici, cu toate păcatele sale lumeşti. Important este mesajul pe care ni l-a lăsat, înţelepciunea adunată în jurul acestui mesaj, pe de o parte dictată din astral şi pe de altă parte adunată de oameni de-a lungul secolelor. De ce fac această precizare? Vreau să înţelegeţi că nu suntem lăsaţi la voia întâmplării, că nu am venit de niciunde şi nu ne pierdem Iară urmă. Omul este mult mai important pentru Armonia Universală decât își poate imagina el la ora actuală, facem parte dintr-un program mult mai amplu al divinităţii şi fiecare acţiune a noastră, fiecare gând contribuie la făurirea acestui plan, îl blochează sau participă la distrugerea lui. E vina slujitorilor Bisericilor de diferite confesiuni care ascund anumite adevăruri lăsate de Dumnezeu, transformându-le în tainele Bisericii, și prin aceasta manipulează populaţia, credinţa oamenilor, pentru a-i domina, a profita şi a aduna averi – dar despre această temă vom vorbi cu altă ocazie.

Prin regresie hipnotică pot fi precizate anumite momente din istorie şi viaţa omenirii. După cum am spus și în timpul emisiunii, secrete nu există decât 15 secunde şi doar până a fost rostit cu voce gândul. Informaţia există oriunde în jurul nostru, ea poate fi decodificată pe mai multe căi, inclusiv prin biolocaţie, clarviziune şi în transă hipnotică. Un médium bun, în momentul când are o sarcină concretă, poate accesa orice informaţie. Sigur, nu întotdeauna informaţiile accesate pot fi luate drept adevăr pur. Ele trebuie foarte riguros verificate prin testări încrucișate, prin comparaţie cu cele existente şi atestate. Datele obţinute depind de nivelul de evoluţie spirituală al mediumului, de faptul dacă Divinitatea îi permite acestei persoane accesul la

anumite informaţii. Dar pentru a fi convins că ceea ce urmează să susţii este adevărat, trebuie să efectuezi mai multe verificări, îndeosebi când este vorba de date ştiinţifice şi istorice. Nu de puţine ori, existenţa unui blocaj energetic, a unui parazit sau spirit străin în aura mediumului poate influenţa precizia cu care este preluată informaţia, o poate distorsiona sau o poate prezenta în mod eronat. De aceea, e bine să lucraţi şi să abordaţi aceeaşi problemă cu mediumuri diferite şi, când utilizăm unele date obţinute prin regresie hipnotică, trebuie să fim foarte atenţi în enunţarea unor afirmaţii ştiinţifice importante. Nouă ni se permite accesul la unele informaţii care nu afectează nivelul nostru spiritual, de cunoaştere şi percepere. Sunt însă foarte multe lucruri care ne depăşesc încă şi, desigur, nu vom primi acceptul să divulgăm unele „taine" pentru care încă nu suntem pregătiţi. Diagnosticările medicale sunt în majorilalea cazurilor corecte, doar că denumirile unor afecţiuni diferă de cele puse de medicina alopată, schemele de tratament propuse se referă în primul rând la eliminarea cauzei care a dus la îmbolnăvirea corpului fizic şi a urmărilor acesteia. De multe ori, când adevărul ar putea dăuna unor persoane sau crea tensiuni nedorite cu alte persoane, accesul la astfel de informaţii este limitat sau chiar blocat.

Una dintre cele mai grele zile din viaţa mea de psihoenergosugestolog a fost aceea când am fost invitat la o doamnă care era într-o criză de depresie şi la faţa locului am constatat că de mai mulţi ani era ţintuită la pat. Suferise o intervenţie chirurgicală la coloană şi după aceasta nu a fost în stare să mai mişte picioarele. Simţea căldura, simţea frigul, circulaţia sanguină era bună, şi totuşi picioarele rămâneau nemişcate. Am încărcat-o energetic – nimic. Am hipnotizat-o şi, în stare de transă, i-am propus să

urmărească nervul care duce informaţia de la cap Ia picioare. Mi-a răspuns ca este întreg, iar când am rugat-o să urmărească nervul care aduce informaţia de la picioare către cap a exclamat:

— Ooo! Acesta e rupt. Capetele sunt prea departe unul de altul. Văd ambele capete, dar nu le pot apropia.

Ce tragedie! Ca să-i salveze viaţa, medicii i-au înlăturat o mică tumoare de pe măduva coloanei vertebrale, însă au şi avertizat-o. La început nici nu voiau să intervină, dar ea a insistat şi răul ce putea să urmeze s-a produs: mai bine de 25 de ani imobilizată în pat şi în scaunul cu rotile… Și atunci l-am înţeles pe deplin pe fratele meu doctor în medicină care uneori venea acasă trist, abătut şi nu avea nici poftă de mâncare…

***

Iată o mărturisire a unei foste paciente, scrisă cu mâna ei şi transpusă iară nicio modificare:

„Mă numesc C.M., sunt din Bucureşti, şi am 26 ani. Doresc să vă împărtăşesc câteva dintre experienţele tragice din viaţa mea, pe care nu am putut să le depăşesc fără ajutorul lui Vasile Bologan.

în octombrie 2003 am pierdut pentru totdeauna o persoană foarte dragă mie, un văr foarte apropiat, un frate mai mic şi mai ales un foarte bun prieten. Moartea lui a lăsat în sufletul meu un imens gol şi o foarte mare durere. Această durere nu mi-am exprimat-o foarte clar faţă de nimeni, poate de teama că nu voi fi înţeleasă cu adevărat, am acumulat-o în interior şi asta a dus la îmbolnăvirea mea. Am mers pe la o mulţime de medici, am cheltuit o mulţime de bani, unii mi-au dat recomandări total nepotrivite şi mă simţeam din ce în ce mai rău. îmi dădeam seama că nu mai eram eu, nu puteam dormi noaptea, îmi era frică în permanenţă de tot ceea ce mă

înconjura, îmi era frică să mai trăiesc şi totul înainta în inerţia vieţii fară sens. în această stare am ajuns la domnul Vasile Bologan, pe care mi 1- a recomandat o prietenă.

Acum, mărturisesc sincer că de la început nu am crezut că mai poate cineva să-mi facă ceva ca să revin la starea mea iniţială, şi deci nu am crezut că domnul Bologan va reuşi. Vreme de patru ore, dânsul a stat de vorbă cu mine, şi ceea ce m-a făcut să dobândesc o mare încredere în dânsul a fost faptul că de la început mi-a spus ceea ce numai eu în sinea mea ştiam: că eu nu mai eram eu, ca devenisem o stană de piatră, că nu mai trăiam. Mi-a spus atunci că am asupra mea entităţi provenite din farmece, pe care dânsul mi le-a îndepărtat. De asemenea, mi-a spus că întreg corpul meu era sub influenţe negative şi l-a echilibrat. Şi lucrul cel mai important pe care l-am descoperit împreună a fost faptul că spiritul meu era încă sub influenţa spiritului vărului meu, care nu-şi găsea liniştea. Domnul Bologan a reuşit să redea acelui spirit libertatea din această lume, pe care nu o părăsise încă, şi să meargă acolo unde îi era locul, prin intermediul hipnozei. Am trăit în acea zi cea mai dificilă experienţă de viaţă; în zilele şi lunile următoare viaţa mea a început să reintre în normal, să pot dormi, să mă liniştesc, să pot munci, să pot trăi. Domnul Bologan mi-a redat viaţa, deşi eu nu credeam că mai este posibil să trăiesc din nou cu adevărat. Acum mă simt bine şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că l-am întâlnit pe acest om care m-a făcut om din nou, prin capacităţile cu care numai Dumnezeu l-a înzestrat.”

în cazul de faţă, regresia hipnotică a fost folosită pentru a depista cauza îmbolnăvirii, şi nu pentru eliberarea acestui spirit care era în aura ei. în transă hipnotică ea mi-a povestit cum, la înmormântarea vărului ei, la groapă, lângă sicriu, la picioarele mortului, în momentul când s-a aplecat

pentru a-şi lua rămas hun, acesta ca prin minune a deschis ochii şi, pentru câteva tracţiuni de secundă, privirile lor s-au întâlnit. A fost cu adevărat, a fost o halucinaţie a ei, greu de precizat; cert este însă I aptul că din acea clipă ea s-a împietrit. Nu a spus acest lucru nimănui, de teamă că nu va fi înţeleasă, şi de aici a început coşmarul care a urmat ani în şir. Chiar şi după atâta suferinţă ea nu-şi putea imagina că va urma această despărţire, şi atunci am lost obligat să-i explic că este o despărţire temporară şi că se vor regăsi în cealaltă lume. în cele din urmă a acceptat. Am lăsat-o în transă hipnotică pentru ca ea să poată vedea acest spirit, pentru ca despărţirea dintre cele două spirite să se producă intr-un mod firesc şi fără prea multă suferinţă. Atât eliberarea cât şi plecarea spiritului vărului ei au avut loc fără brutalitate, lent, frumos, pe un culoar de lumină şi a produs o mare bucurie şi resemnare pentru amândoi.

***

în toamna anului 2006 mă aflam la Timişoara, când a sosit la mine un tânăr de vreo 34 de ani însoţit de mama sa. Era dintr-o comună din judeţul Cluj. Ca să nu-i creez probleme fostului meu pacient, nu o să divulg localitatea, numele şi prenumele acestuia, ci o să-l numim „tânărul”.

— Domnule Bologan, sunteţi ultima noastră speranţă – a început discuţia mama sa. V-am văzut la OTV, la emisiunea domnului Dan Diaconescu din Săptămâna Mare, şi abia acum am reuşit să ne programăm şi să ajungem la dumneavoastră. E vorba de băiatul meu. Sinceră să fiu, nici nu mai ştiu cum să încep. Am colindat cu el pe la cei mai renumiţi medici din ţară, l-am dus pe la toate mănăstirile, a stat acolo cu săptămânile, cu lunile, a ţinut diete, dezintoxicări, purificări, şi niciun rezultat. Uitaţi-vă şi dumneavoastră, până la vârsta asta încă nu s-a căsătorit, nu şi-a făcut un rost în viaţă. Când

îl apucă crizele, se zvârcoleşte pe podele ca un şarpe, şi din această cauză nu şi-a luat un serviciu. La început medicii l-au diagnosticat ca fiind bolnav de schizofrenie, mai apoi un profesor psihiatru, mai bătrân, de la Cluj, m-a sfătuit să mă adresez unui preot.

Tânărul avea faţa pământie şi nu-şi ridica privirea din podea.

— Mamă, lasă-mă să vorbesc eu. Domnule profesor…

— Nu sunt profesor şi nici medic – am spus eu.

— Mă scuzaţi, aşa vă zice lumea, „domnul profesor”. Ştiu, aţi anunţat şi la televizor că nu sunteţi nici profesor şi nici doctor. Nu ştiu cum să vă descriu tot ce mi se întâmplă, dar când mă apucă câte o criză nu sunt în stare să învârt limba-n gură, nu sunt în stare să îndoi mâna şi să-mi fac semnul crucii. E ceva diabolic. Mă torturează întruna, anticipează toate acţiunile mele şi nu mă lasă să dorm, să muncesc, să iubesc, să realizez ceva. Când îl supăr, mă înţepeneşte. Stau ca un buştean şi transpir de parcă aş fi în saună. Am încercat să stau de vorbă cu o fată – am şi eu o vârstă, nu? Colegii de vârsta mea au copii la şcoală. Ştiţi ce mi-a făcut? Mi-a înlemnit limba în gură şi timp de două ore n-am scos un cuvânt. Nu puteam vorbi. Nu am fost în stare să scot un sunet. Sigur, sărmanei fete ce-i mai rămânea de făcut? Simt că înnebunesc. Nu mai pot.

A început să-i tremure mâna dreaptă.

— Poftim, iar l-am supărat…

— Calmează-te – am spus eu. Să vedem ce putem face.

Am efectuat o diagnosticare radiestezică şi l-am pus în ii ansă hipnotică. Pe lângă paraziţi, blocaje energetice şi energie malefică, tânărul mai avea în corpul său şi un spirit străin foarte puternic. Am mai constatat, de asemenea, că acel spirit comunica. I-am cerut spiritului tânărului să se

odihnească şi am intrat în comunicare directă cu spiritul străin:

— Cum te cheamă?

— Sunt Lordul – a răspuns acesta cu un sarcasm diabolic. Ştiu ce ai de gând, dar n-o să-ţi reuşească. Le-am râs în nas preoţilor şi episcopilor, cu toată cohorta lor bisericească n-au putut [redacted]ă-mi facă nimic, nimic, nimic, pricepi? Ha-ha-ha! Mi-am bătut joc de ei cum am dorit, i-am scuipat în faţă şi i-am făcut albie de porci. Toate rugăciunile şi milostenia lor nu au ajutat la nimic, fiindcă eu sunt puternic, de neînvins. Le spuneam toate păcatele, că eu ştiu totul, totul despre fiecare. Şi pe ale tale le ştiu.

— Şi eu le cunosc, nicio problemă, dar cine te crede deparle ajunge – am zis eu.

— Nu mă crezi? – a întrebat el mirat. Am martori… el… ca. întreabă-i, întreabă-i şi au să-ţi confirme.

— Mai întâi ai să-mi povesteşti cine te-a trimis aici – am continuat insistent.

— Nu vreau – mi-a răspuns el categoric.

— Nu-i cum vrei tu. Cine te-a trimis aici?

— Nu poţi să mă sileşti să spun, iar eu nu am chef.

— O să ai chef şi la chef – am zâmbit eu.

— Sunt puternic, de 18 ani sunt aici, m-am înrădăcinat bine…

— Acum va trebui să pleci – am spus eu şi mai hotărât.

— Ca să plec de aici am nevoie de trei luni, cel puţin, dar dacă nu vreau n-o să mă poţi scoate nici în trei ani. Ha-ha-ha!

— Cară-te de aici!

— Aoleu!!! Nu da! Ăsta nu se joacă… Ăsta mă sparge, de nu vorbesc mă sparge în două. Sunt nevoit să spun, nu vreau, dar nu am încotro… Uite, spun, dar nu mai da.

— Şi de spus ai să spui, şi de dat am să mai dau, până nu te duci de unde ai venit.

— Nu mă pot întoarce acolo. Nu am voie. Sunt învins.

— Cine te-a trimis aici?

— Ele… Sora tatălui său şi bunica sa, ele m-au trimis. Au făcut farmece cu legătura de la mort şi cu pământ din cimitir. Au săpat în faţa casei lor groapă, chiar în faţa uşii. Vraja au puso în ghiveciul unui cactus. De atunci nimeni nu l-a mai putut mişca din loc, chiar şi după ce au vândut casa şi au plecat.

— Păi, întoarce-te la ele.

— Nu pot. Aia bătrână a murit, iar asta tânără nu mă primeşte. Ea a moştenit-o pe maică sa.

în camera de alături, mama băiatului, care vedea şi auzea totul prin uşa întredeschisă, nu înceta să se roage la Dumnezeu şi să-şi facă semnul crucii:

— Doamne! Aşa este. Ne-au mai spus acest lucru un călugăr bătrân şi nişte preoţi. De ani buni ne chinuieşte.

— Trimite-mă în cineva! Numai nu într-un porc sau într-un câine. Te rog. Nu vreau să mă întorc în iad. Aici mi-a fost bine şi eu mi-am făcut datoria cinstit. Nu daa!!!

— Eu nu te scot de aici ca să te trimit în altcineva. Te duci unde ţi-e locul. Ce face cucoana care te-a trimis?

— E năucită. I-a venit lovitura din senin, ca un trăsnet, aleargă la preot să-i ceară iertare, numai că el n-o s-o ierte, n-o s-o ierte. Preotul ştie cu ce se ocupă. E păcătoasă rău, şi-a omorât trei prunci, că erau băieţi. Apoi s-a născut fata, dar ea nu vrea s-o moştenească, se luptă şi nu va ceda. Vezi, îţi spun toate numai lasă-mă în pace, nu da.

— Tu de ce nu l-ai lăsat în pace să-şi trăiască viaţa cum i-a dat-o Dumnezeu? Să-şi facă şi el un rost?

— Fiindcă aşa mi s-a ordonat. Să nu-1 las să facă nicio

mişcare, nicio realizare, nimic-nimic. Asta am şi făcut, până acum.

— Cară-te mai repede.

— Nu pot. E nevoie de câteva luni ca să mă retrag, să ies **de** aici.

— Ţi-o mai trece. Nu eşti aici la băi, ca să-ţi creez tot confortul. Mişcă mai repede. Spune-le alor tăi că vii, să te întâmpine cu trâmbiţe şi fanfare – am glumit eu, deşi eram destul de obosit.

— V-am spus că nu am unde mă duce. Sunt învins. Nu am cc căuta acolo… Nu pot să mă uit la lumină. Ea mă orbeşte. I umina asta mă distruge. Nu văd nimic, nimic, nimic.

Exorcizarea a durat o oră şi jumătate. Lordul încerca să se ngaţe de orice posibilitate de a rămâne înăuntru, încerca să mă mintă pentru a obţine un mic răgaz, dar voia Domnului a fost mai presus de orice încercare a întunericului de a-şi menţine poziţiile.

— Te rog să nu mă ataci – mi-a spus Lordul înainte de a părăsi în totalitate corpul şi aura tânărului. Lasă-mă cincispre**zece** minute să văd încotro să o iau. Că şi eu te pot ataca în di**ferite** forme, dacă nu mă laşi în pace să mă duc în lumea mea.

— Fie – am spus. Facă-se voia Domnului!

L-am întrebat pe tânăr, care era şi el extenuat, de asemenea:

— îl vezi?

— Da. Este negru, mare. Are trei metri şi jumătate înălţime. Este în frac şi cu joben.

Desigur, am prezentat doar unele momente din discuţia noastră, că altfel aş fi putut să scriu un roman pe tema „supranaturalului”, dar important era să vedeţi cu ce vă

puteţi confrunta.

***

Nu pot să trec cu vederea o întâlnire destul de interesantă care a avut loc în zona Banatului. Era în vara lui 2006. Printre pacienţii care au venit la mine la Reşiţa, unde urma să stau două zile, la insistenţele doamnei María Spătariu, se afla şi A. La prima vedere, nimic deosebit: o pacientă ca multe altele; dar nu a fost să fie aşa. Eu, prins cu rutina zilnică, îmi făceam meseria atent la relatările celor care veniseră să-mi ceară sfatul sau ajutorul. La unii eliminam blocajele energetice, paraziţii energetici şi le echilibram sistemul energetic, la alţii eliminam blocaje psihice, unele migrene şi fobii, când în faţa mea a apărut doamna A., de vreo 35 de ani, obosită, cu ochii roşii de nesomn. Mi-a povestit şi ea, pe scurt, necazurile ei, cum şi-a pus capăt zilelor fratele ei, cum nu are somn şi linişte de mai mulţi ani şi, sigur – susţinea ea –, este ceva în neregulă, toată noaptea îi trosneşte mobila şi îi cântă fanfara în casă. După diagnosticare, am constatat că nu are nicio afecţiune organică sau psihică şi toate necazurile ei vin de la problemele energetice. Pentru a mă verifica am pus-o în transă hipnotică. La întrebarea „câte spirite străine se află în ea”, am primit un răspuns prompt:

— Foarte multe. Nu pot să vă spun sigur, fiindcă sunt dc diferite mărimi şi chiar culori, dar sunt multe.

— Sunt spirite străine sau demoni?

— Demoni şi spirite străine.

Am început exorcizarea, care a durat vreo patru ore, cu pauze de masă şi reveniri. Nu am întâlnit până în acel momenl o persoană care să aibă în ea atâţia demoni. Am găsit printre ei şi unul care comunica. Am aflat multe despre ierarhiile lumii de frecvenţă joasă, cum activează în lumea

noastră, cum se protejează reciproc şi cum comunică între ei la mii de kilometri, dar ce m-a frapat cel mai mult a fost faptul că ei veniseră cu misiunea concretă de a o ucide. După cum mi-a mărturisii una dintre aceste entităţi, din cauza lor, fratele ei şi-a pus capăt zilelor, prin spânzurare. Ea urma să facă acelaşi pas. Toate.iceste discuţii au fost auzite şi memorate de pacienta respecli vă, dar şi de persoanele care erau în audienţă. în discuţiile rare au durat mai multe ore, am aflat că aceste spirite trăiesc în lumea lor dirijaţi de Satan şi nu sunt identice cu cele ale oamenilor. Cel mai bătrân din lumea lor are peste 3.000 de ani pământeni, în majoritatea cazurilor sunt invocaţi din infern de către oameni şi vin pentru a îndeplini dorinţele vanitoase şi perfide ale vrăjitorilor, pentru a chinui sufletele oamenilor, iar când persoana care le-a invocat va muri, printr-o moarte nu locmai firească, ortodoxă, sufletul acesteia va pleca în lumea lor, la Satan, unde va fi chinuit, la fel cum au fost chinuite sufletele oamenilor asupra cărora a fost îndreptată magia neagră, i) să mă întrebaţi cine a trimis asupra acestei femei atâta necaz. Spre uimirea mea, primul ei prieten. Mai apoi s-au adus unul pe ii I Iul, familii, şi încetul cu încetul au transformat corpul ei întriin cuib de reşedinţă, unde spiritul ei nu mai avea nicio putere şi nu putea lua nicio decizie. Demonii dirijau totul.

Ca să-mi mai scurtez din timp şi din pură curiozitate, în I unpul exorcizării îl întrebam pe Tertelici:

— Ia spune-mi, câţi parlamentari de ai noştri au în ei fräţiori de ai tăi?

— Mulţi, mulţi, mulţi… foarte mulţi.

— Au şi un şef peste ei?

— Sigur că da, Tartorul. El dirijează totul. Nimeni nu mişcă în front în faţa lui. Că, de nu, vine peste el Satan şi este

viii şi amar, nu-i de glumă, la noi este disciplină.

— La preşedinţie aveţi rude?

— Daaa! Dar mai puţine, mult mai puţine.

— Auzi, zi-i zevzecului care iese acum să se mişte mai repede, cât e cărăruia fierbinte, ca să nu se rătăcească cumva şi su ţină la trap până-n fundul iadului, să adune în grabă toţi Imliharii din împărăţie şi să vă întâmpine cu fanfară, că sunteţi o armată întreagă.

— Cu fanfară ne întâmpină la victorie, acum e jale… Sun tem învinși, nu se cade.

Demonii se plasează cel mai des în zona stomacului, cu ramificări în tot corpul – unii la cap sau în zona inimii. Practic, se pot afla oriunde în corpul uman şi sunt văzuţi ca pete negre şi fibre întunecate. Când sunt eliminaţi, în încăpere rămâne un miros urât.

Dacă ar fi să le scriu cu de-amănuntul ar trebui să scriu o nouă poveste cu Ivan Turbincă. Se vede că atât preotul Ion Creangă, cât şi scriitorul Nikolai Gogol au cunoscut relaţia ezoterică dintre lumea întunericului și oameni.

***

Intr-una dintre zile, pe când primeam pacienţi la Bucureşti, în toamna lui 2006, s-a prezentat la o consultaţie o femeie tânără, de circa 30 de ani. Ca să înțelegeți mai bine despre ce este vorba, redau pe scurt discuţia avută cu ea:

— Domnule Bologan, mă numesc Felicia, sunt din Bucureşti. Cu mine se întâmplă ceva ciudat. De șase ani sunt diagnosticată cu schizofrenie. Aud voci. Una dintre ele este foarte clară. Chiar acum, când noi stăm de vorbă, îmi zice: „Crezi cil dacă m-ai adus aici, la el, o să scapi de mine, mânca-mi-ai coada?”. Nu vă supăraţi, aşa zice vocea. Nu mă slăbeşte nici zi, nici noapte. Din această cauză, nu pot dormi, nu am linişte, intimitate. Soţul meu este un om bun, mă

rabdă, dar toate au o limită. Nu ştiu ce să mai fac. E ceva necurat la mijloc. Sufleţelul meu îmi spune că nu sunt bolnavă. Am fost la preoţi, la sfintele masluri, dar, după cum vedeţi, am ajuns aici. Daţi-mi un sfat. Ajutaţi-mă, dacă puteţi. Am să vă fiu recunoscătoare toată viaţa.

Soţul dânsei arăta foarte obosit şi mă privea neliniştit, fără să scoată un cuvânt.

După ce am efectuat o evaluare sumară, prin biolocaţie, i;nn propus o şedinţă de hipnoză. A acceptat:

— Sunt gata de orice, numai să mă fac bine – a răspuns ea **prompt.**

Am lăsat spiritul ei să se odihnească şi am pornit un dialog direct cu acest spirit vorbăreţ:

— Cine eşti?

— Nu ştiu.

— De unde vii?

— Nu ştiu.

— Cum te cheamă?

— Nu am nume.

— Cine te-a trimis aici?

— Nimeni.

— De ce nu pleci de unde ai venit, în lumea ta?

— Fiindcă îmi este bine aici. De ce să plec?

— Uite, va trebui să pleci, să o laşi în pace, am precizat eu.

— Nu vreau să plec.

— Nu este cum vrei tu.

— Aoleuuu! Tu dai urât de tot, mânca-mi-ai coada! Dar nu m ai lovit în plin şi nici n-o să mă poţi lovi. Ha-ha-ha! Mâncami-ai coada!

— Să vedem – am zis eu zâmbind şi mi-am văzut de treabă.

Era prins doar de călcâiul de la piciorul drept şi de la ceafă, în rest era în afara aurei.

— Ce mai spui, Felicia?

— Se aude tot mai încet și mai încet. Vă înjură. Zice că esle parazit energetic astral. A dispărut. Nu-1 mai aud.

Am echilibrat-o, am armonizat-o energetic şi psihic şi le-am urat copii frumoşi, deştepţi şi sănătoşi.

***

Pe Amalia am cunoscut-o la sediul firmei unui amic din Bucureşti, la începutul anului 2000. Era în perioada caniculară, când majoritatea orăşenilor se află pe litoral sau la munte.

— Am şi eu un necaz, mi-a spus ea, chiar voiam să vorbesc cu dumneavoastră. Mi-e frică de spaţii închise şi de apă. Din acest motiv, nu am fost niciodată la mare. Ajutaţi-mă, în fiecare vară mă cert cu soţul. El iubeşte marea, eu îl car la munte. Vreau să scap de fobia asta. Am fost la psihologi, la medici, dar nu am reușit până acum.

— Știi cum au început toate? – am întrebat.

— Da. In copilărie, din joacă. Fraţii mei mai mari mă închideau în baie şi în timp ce ţineau uşa închisă pe dinafară loveau cu ceva în perete spunând că bate Nicodim, dărâmă peretele şi vine peste mine să mă omoare, că am ţipat sub fereastra lui. La scara de alături trăia un om fară un picior, era invalid de război, avea un picior de lemn. Când am crescut marc, nu-mi mai era frică de el, că era un om bun, chiar de câteva ori mi-a dat ciocolată. Făcea zarvă şi scandal când se îmbăta. Cred că de asta mă tem să merg în lift.

— Clar, dar frica de apă de unde vine?

— Intr-o vară, pe când aveam vreo opt ani, ne-am dus lu Cemica la mănăstire şi după Liturghie am rămas pe malul lacului. Eu, ca toţi copiii, am început să mă bălăcesc în apă ca

raţele şi nu am observat, cum ne jucam de-a prinselea, că m-am depărtat niţel de mal, mai spre păpuriş. Apa nu era adâncă, mai ales că învăţasem să înot şi să mă scufund. Odată, când ieşeam de sub apă, am simţit că mă ţine ceva. în cele din urmă am reuşit să ies la suprafaţă şi am observat mâna unui om înecat. La început nu mi-am dat seama ce şi cum, dar peste câteva cli pe, după ce lumea de pe mal a început să ţipe, m-am pomenit în braţele tatălui meu, care răcnea la mine: „Ai să te îneci ca el! () s-o păţeşti ca el! Uită-te!!! Priveşte! O să te înnegreşti şi o să tc faci tobă ca el!!! Idioată ce eşti! De câte ori ţi-am spus să nu te duci unde e apa mare?!”

— Ce să vă zic… Care apă mare? Era apa până la genunchi, dar se vede că noaptea fusese vânt și valurile aduseseră la mal un cadavru umflat de apă, şi sigur că m-am speriat. De atunci nu mai intru în apă. Nu mai spun că ani în șir nu am putut dormi, aveam coşmaruri. Și acum sar uneori din somn, dar mai rar – a spus ea cu tristeţe. Vreau să fiu şi eu normală ca luată lumea, să merg cu liftul, să mă duc la mare.

Tot tratamentul a durat vreo zece minute. Am pus-o în u ansă hipnotică şi am dus-o în regresie hipnotică până în clipa in care era închisă în baie şi i-am cerut să deschidă uşa şi să se convingă că nu este închisă şi că oricând poate pleca, că nu este decât o joacă de copii, iar vecinului în acel moment nici prin rând nu-i trecea să vină să o pedepsească. îşi bea ceaiul în buvâlărie. Am trimis-o să se încredințeze, să vadă, să se convingă de spusele mele. Mai apoi, am dus-o la lacul de la Cemica, unde se petrecuse evenimentul tragic. I-am arătat acea situaţie penibilă din alt punct de vedere, cu un impact mult mai mic asupra psihicului ei, comportamentul tatălui său fiind mult mai liniştitor şi calm,

fără să accentueze evenimentul, ci încercând nâi i explice calm cele întâmplate. Peste câteva zile, Amalia era pc litoral, după cum mi-a mărturisit chiar ea la telefon, nu ieşea din apă decât să mănânce şi să doarmă, iar cu liftul s-ar fi plimbat zile în şir, dacă nu i-ar fi fost jenă de oameni.

***

în luna aprilie 2006 eram în vizită la un bun amic de al meu, Flori an Dinu, din Giurgiu. Cu ocazia venirii mele în ţară, acesta invitase mai multe persoane care îl cunoscuseră îndeaproape pe regretatul inginer Valeriu Popa, unul dintre pioih i ii medicinei alternative din România şi care, în timpul regimului comunist, a fost mutat timp de doi ani la Giurgiu. După discuţiile purtate am stabilit să iniţiem o fundaţie, care a şi fost creată ulterior: „Salvaţi-vă semenii”, pentru ajutorarea copiilor nevoiaşi cu anumite aptitudini, dar nu numai. La solicitarea celor prezenţi am făcut câteva demonstraţii de transă hipnotică, regresie hipnotică, tratament cu bioinforenergie, exorcizare şi, în cele din urmă, o comunicare cu regretatul Valeriu Popa. Toate aceste demonstraţii au fost înregistrate video de către domnul Nicolae Smeriacov. Pentru mine a fost o zi de lucru obişnuită. Valeriu Popa ştia de întrunirea noastră, ne-a oferit din Lumea de dincolo anumite sfaturi ce ţineau de denumirea şi scopul fundaţiei, iar comunicarea sa cu Carmen, soţia lui Ovidiu Harbădă, unul dintre cei mai apropiaţi oameni ai săi, a fost de-a dreptul cutremurătoare. Este foarte greu să descrii în cuvinte întâlnirea a două spirite libere, unul din lumea noastră şi celălalt din Lumea celor drepţi. Poate cel mai important lucru pe care trebuie să-l precizez a fost sinceritatea şi profunzimea gândirii, felul cum erau abordate unele probleme, când toate clişeele pământeşti nu-şi mai aveau rostul. Celebra frază a lui nenea Omul: „Ţine minte,

omule: de la gând, privire, gest, vorbă, faptă, totul se înregistrează. Din viaţă practic nu rămânem decât cu două mari acumulări: cunoştinţele ştiinţifice şi faptele de iubire…”.

Entitatea lui Valeriu Popa, foarte luminoasă, calmă, plină de înţelepciune, ne ghida foarte grijuliu spre perceperea unor lucruri esenţiale şi luarea unor decizii dincolo de interesele materiale şi cotidiene. Această comunicare a durat aproape o oră. Marcaţi de această întâlnire rară şi neaşteptată pentru majoritatea dintre noi, copleşiţi de cele auzite, fiindcă multora dintre noi entitatea Valeriu Popa ne-a schimbat soarta, inclusiv mie, revedeam sau retrăiam în tăcere cele întâmplate. în casa prietenului meu Florian Dinu se lăsase o linişte profundă. Seara am decis să mergem cu microbuzul mai multe persoane ca să conducem oaspeţii de la Bucureşti şi între timp să mai facem unele schimburi de opinii. Cineva a zis aşa, printre altele:

— A fost de-a dreptul ceva senzaţional, dar eu sunt obsedată de gândul cum să-l conving pe bărbatul meu să urce în;iviori. Peste două săptămâni avem bilete de avion şi o excursie de două săptămâni în Tunisia. Astfel de ocazii nu apar în fiecare zi. Tare n-aş vrea să renunţ la această posibilitate…

— Să-l omori, şi nu se urcă – a zis râzând domnul Nicolae Sineriacov. îl cunosc de atâţia ani. He-he-he! Să-l tai bucăţele, că nu se urcă!

— Păstraţi biletele, o să meargă, şi încă cu mare plăcere – a in zis eu.

— Nu cred, nu am nicio şansă – a spus cu regret persoana respectivă.

— Ba da; expediaţi-mi o poză sau daţi-mi-1 la telefon să-i aud glasul – am continuat eu.

După verificările ulterioare am stabilit că bărbatul în

cauză fusese în viaţa anterioară pilot de război în armata germană şi, ca o ironie a sorţii, fusese doborât în luptele de la Mărăşeşti, în România. Şi deoarece avioanele din primul război mondial nu erau atât de grele ca şi cele modeme, a planat şi a căzut nu departe de tranşeele armatei române. Fusese rănit, dar mi a decedat în zbor, ci a trăit tot coşmarul prăbuşirii aparatului in flăcări şi a murit străpuns de baioneta unui ostaş român. Firesc, în viaţa actuală, el nu-şi amintea de cele întâmplate acum o sută de ani, dar în subconştient toată această informaţie era înregistrată şi reacţiile lui de autoconservare erau fireşti. Ce a m inat? Nimic neobişnuit. O intervenţie la nivel subtil, chiar fără ca el să ştie, iar peste două săptămâni pleca fericit spre Tunisia, lără niciun fel de frică. Şi după cum am aflat mai apoi, nu a avut niciun fel de probleme în timpul zbomrilor şi în toată această călătorie.

***

L-am văzut prima dată pe domnul Vasile Bologan la o emisiune la OTV. Nu am reuşit atunci să intru în direct cu dânsul. Am aflat de pe internet adresa dânsului din SUA. I-am transmis o fotografie şi rugămintea de a mă ajuta într-o problemă de sănătate care mă necăjea de 22 de ani. Aproape imediat am simţit că o forţă necunoscută îmi aduce puteri noi şi mam simţit mult mai bine.

Am avut corespondenţă cu dânsul până în prezent, şi de fiecare dată când îmi scria dânsul simţeam că mă întăresc, că sunt alt om.

Ţin să precizez că toate încercările mele pe la diverşi medici, de diferite specialităţi, nu mi-au adus decât ameliorări temporare. De fiecare dată când îmi scrie mă întăreşte cu forţe care mă fac să mă simt mult mai bine. Am luat legătura cu dânsul de numai o lună şi jumătate şi sunt

absolut convins că, aşa cum spune şi domnia sa, o să mă fac bine.

Totul a apărut brusc, în câteva secunde: atac de panică, cu impresia că mă prăbuşesc, când mergeam la primărie să o înregistrez pe fetiţa nou-născută, în luna iunie 1984, după mai multe săptămâni de stres puternic, când a născut nevasta.

Boala se manifestă astfel:

— ameţeli, vertijuri, senzaţie de prăbuşire, teamă, atac de panică, transpiraţii mari şi accelerarea pulsului, tremur al genunchilor;

— mi-e frică să merg singur oriunde, mi-e frică să trec strada, să străbat o piaţă, o mulţime de oameni, trebuie să fiu însoţit de cineva, chiar dacă mă sprijin de un copil, un baston, o bicicletă, dar asta ca idee, nu ca suport sau sprijin fizic real; voinţă am, reuşesc să trec de aceste momente de panică pentru câteva secunde, făcându-mi curaj prin autosugestie, că nu are ce să mi se întâmple şi că nu voi pica. Abia aştept să ajung la un scaun sau la un perete de care să mă sprijin. De aici pornesc cu paşi mărunţi sau tropăiţi; nu mă pot concentra în acele momente la nimic altceva, mă domină gândul că nu pot merge şi o să cad. însă nu, nu am căzut niciodată;

— mă enervez foarte repede din motive neîntemeiate, sunt foarte irascibil; aceste stări trec foarte repede.

Mă scol foarte devreme, mai obosit ca seara. Nu dorm hine. Nu simt nevoia să mănânc decât după ora 17:00. După ora 20:00 am o mare poftă de mâncare.

Până în iunie 1999 fumam foarte mult – aproximativ două pachete de ţigări pe zi. Din acea dată nu mai fumez deloc.

Mă simt mai bine și merg fără frică în următoarele

momente: dimineaţa până la ora 10:00-11:00; după un somn, chiar şi de doar câteva minute; când sunt odihnit.

Menţionez că sunt cadru didactic universitar, doctor în şliinţe la Universitatea Politehnică din Timişoara.

Ţin să-i mulţumesc pe această cale domnului Vasile Bologan, să-i dea Dumnezeu multă sănătate, ca să poată da şi altora.

Pot răspunde oricui mă întreabă despre evoluţia sănătăţii mele.

încă o dată mulţumesc, domnule Bologan.

Cu drag, Ioan Pădurean

***

încep prin a-mi cere scuze dacă acest e-mail este inoporlun... Am aflat de dumneavoastră prin intermediul unei prietene, care mi-a spus că într-o emisiune televizată, nu cu foarte mult timp în urmă, aţi afirmat că oferiţi uneori consultaţii graluite, prin e-mail. Dacă această ofertă mai este valabilă, vă rog să mă ajutaţi în următoarea problemă: începând cu 1999, sănătatea mea s-a alterat foarte mult; pe fondul unui hipertiroidism Basedov declanşat cu câţiva ani în urmă, a apărut o insuficienţă cardiacă severă, fibrilaţie şi edem. Situaţia a fost oarecum remediată prin tratament medicamentos, dar o nouă recidivă s-a produs în 2004-2005. în tot acest răstimp, percepţia mea interioară a lost (şi este în continuare) că o anumită formă de magie neagră (sau poate blestem) acţionează asupra mea. De asemenea, problemele de sănătate coincid cu o alterare accentuată a nivelului de trai (probleme financiare cărora parcă nu mai reuşesc să le întrezăresc rezolvarea) şi nu în ultimul rând cu o alterare a relaţiilor personale. De asemenea, cu o scădere a voinţei şi a optimismului în general. Evident, iau în calcul posibilitatea ca toate acestea să reprezinte încercări cărora

trebuie să le fac singură faţă, care poate nu au nicio legătură cu bănuielile mele referitoare la magie neagră… dar simt totuşi că trebuie să caut ajutorul şi în altă parte. Aşa încât vă mulţumesc anticipat pentru orice sugestie pe care mi-o veţi oferi… iar dacă acest lucru nu este totuşi cu putinţă, voi înţelege situaţia.

Cu multă simpatie, Giacinta l-am răspuns:

— Draga mea, ai un farmec, un parazit energetic foarte dur plasat în zona plexului solar, ai şase blocaje energetice, două blesteme, 60% energie malefică în organism. Eu rezolv toate aceste probleme şi îţi refac aura, iar pe viitor să-mi scrii cum te mai simţi. Eu ştiu că totul va fi bine, iar tu trebuie să-ţi zici în fiecare dimineaţă, după rugăciune: „Sunt tânără, frumoasă, sănătoasă, pe zi ce trece mă simt tot mai bine şi mai bine. Doamne ajută!”.

***

Stimate domnule Vasile,

Mă numesc Ion, am 18 ani şi locuiesc în Anglia de 5 ani împreună cu mama mea, care e medic aici, cu fratele geamăn şi cu bunica. V-am văzut pe OTV la emisiunea lui Dan Diaconescu, am încercat să vă contactez prin telefon, dar nu am reuşit. Aş dori foarte mult ajutorul dumneavoastră în problemele mele de sănătate. Am fost trei gemeni şi am fost crescuţi de bunici în Oradea, iar unul dintre fraţi a murit de leucemie la 7 ani, eu i-am donat de două ori măduvă osoasă, în Barcelona, dar a fost în zadar. Când aveam 13 ani, mama s-a despărţit de tata şi s-a recăsătorit în Anglia. Asta a făcut să ne despărţim şi noi de tata şi de bunici, fiindcă mama ne-a adus cu ea aici. După un an ne-am reunit cu bunicii aici în Anglia, dar la scurt timp după mutarea aici bunicul a fost diagnosticat cu cancer la plămâni. I’entru mine bunicul a fost ca şi tata, şi am stat lângă el mult li mp la spital înainte să

moară – el a murit aici, în Anglia. Acest lucru m-a afectat pe mine foarte mult, şi nu multă vreme după moartea bunicului am început să mă simt ciudat. Mi s-au lăcut foarte multe analize, dar fiecare analiză a arătat că nu am nimic; mi s-a făcut şi rezonanţă magnetică şi encefalogramă, iar rezultatele au fost bune. Am fost şi la psihologi, iar aceştia au spus că nu am nimic grav, au spus că am atac de panică, asta liindcă constant mi-e frică de boală şi de moarte. Tatăl meu a murit anul trecut în iunie de limfom, care iarăşi a fost un şoc, liindcă el la rândul lui era un chirurg foarte bun şi totdeauna sănătos. Eu sunt un băiat sportiv, am practicat sporturi extreme şi am jucat şi baschet într-o echipă naţională a Angliei, dar lucrul care mă întristează e că atunci când mă simt mai bine mi se face inexplicabil rău. De multe ori joc baschet şi încep să simt că nu mai sunt acolo – sunt conştient, dar simt de parcă ies din realitate, nu am halucinaţii sau ceva de genul acesta, este o senzaţie foarte greu de explicat. Am observat că vara, atunci când mă duc în vacanţă acasă în România, mă simt mai bine, dar şi atunci mi se face rău deseori. Insă aici în Anglia e şi mai rău. Aceste atacuri de panică apar când nu mă gândesc la rău, când nu are de ce să-mi fie frică, ci dimpotrivă, atunci când mă simt mai bine. Apar de pe un moment pe altul şi de multe ori durează ore întregi. Nu sunt un om fricos, mai mult de asta am devenit fricos, că am aceste atacuri, deja de mult timp mă chinui cu aceste simptome şi e foarte greu şi nu ştiu niciodată când mă voi simţi rău, dintr-o dată. Aş dori să mă ajutaţi dacă puteţi, vă rog frumos, eu vă trimit o poză cu mine. Puteţi să-mi trimiteţi numărul de telefon să vă sun, dacă e nevoie, vă rog răspundeţi-mi la e-mail.

Vă mulţumesc mult, Ion.

Sigur că am reacţionat prompt:

Dragă Ion, ai trecut prin multe, deşi eşti încă foarte tânăr; viaţa nu te-a prea cruţat, dar nu există lucruri pe această lume de care să-ţi fie frică, cu atât mai mult că există viaţa de dincolo, unde te vei reîntâlni cu toţi cei dragi, iar moartea nu-i decât o mare eliberare şi fericire. Nu cred că e cazul să te gândeşti la moarte. Nici pe departe! Tu eşti un tânăr sănătos, dar atacurile de panică vin de la patru paraziţi energetici, un spirit străin, şase blocaje și, de frică şi încordare, frecvenţa de activitate a creierului s-a redus cu 85%, adică a rămas blocat. Eu îţi rezolv toate aceste probleme energetice. Ai să te simţi mult mai bine şi să nu-ţi fie frică de nimeni și de nimic, revino la sportul de performanţă, dacă ai această posibilitate. Ai să simţi o uşurare totală, ai să fii foarte puternic, nu o să oboseşti şi o să ai o poftă de viaţă pe care nici nu o bănuiai.

***

într-o zi, pe când mă aflam în California, am fost solicitat de prietenii mei să intervin asupra unei persoane aflate în comă de peste trei ani. După verificările de rigoare, am constatat că pacienta, aflată la Giurgiu, nu prea avea multe șanse. Era o chestiune karmică şi nu trebuia forțată să trăiască. Sufletul ei părăsise corpul cam cu doi ani și jumătate în urmă. Nu va mai reveni și deci toate eforturile sunt zadarnice. Practic, ea nu mai este în această lume. Dacă își va reveni vreodată din comă, ceea ce este o posibilitate de 0,001%, va avea foarte multe sechele şi părinţii vor regreta că au chinuit-o atâta amar de vreme. Regret că nu o pot ajuta pe Mădălina şi nu sunt în stare să înseninez feţele crispate de durere ale părinților și familiei, mii de scuze… Sunt și eu nu mai mult decât un muritor de rând.

în vara anului 2006, corpul neînsufleţit al acestei persoane, care nu și-a mai revenit din comă, a fost înhumat

la Giurgiu. Dumnezeu să o odihnească în pace şi lumină!

***

De foarte multe ori foştii mei pacienţi îmi expediază poze ale cunoştinţelor sau rudelor pentru o consultare sau un tratament. Aşa a fost şi în acest caz:

— Dragii mei, câteva cuvinte despre Gabi şi Andrei: ambii sunt afectaţi de paraziţi energetici, dar la Gabi este o chestiune karmică pe care ea a acceptat-o înainte de a veni în această lume şi unde eu nu am dreptul să intervin, este o relaţie specială a ei cu Divinitatea, ce are ca rezultat suferinţele şi scleroza în plăci pe care le are, dar nu în proporţie mare. Unica ieşire din acest impas este o comunicare mai intensă cu Dumnezeu, cu eul ei interior, şi nu este exclus să se schimbe situa- |ia. Rezultatul depinde în mare măsură de puterea ei de concen- Irare în timpul rugăciunilor şi, ca un sfat, în fiecare dimineaţă să-şi spună: „Sunt sănătoasă, mă simt mult mai bine, mai puternică, sunt capabilă să fac ce mi-am pus în gând, să dirijez corpul şi gândurile mele, şi pe zi ce trece voi fi tot mai bine şi mai bine”.

La Andrei lucrurile stau puţin altfel. Se pare că consumul de energie este mult mai mare şi mai intens din cauza paraziţilor, dar acest fapt îl ajută să se descurce mai bine în viaţă şi să ţină piept greutăţilor. Nu este afectat decât foarte puţin şi consider la această oră că este mult mai bine să nu intervin. Să vedem cum va fi în viitor.

***

Cazul care urmează e ceva mai deosebit şi prin faptul că vizează sănătatea unui prunc. Fiecare persoană ştie cum este când ai un copil bolnav, îndeosebi când este suspectat de o boală incurabilă, şi pentru a fi mai bine înţeles preiau câteva pasaje dintr-o corespondenţă mai îndelungată:

— Ne bucurăm să reluăm legătura cu dvs, deşi ne-aţi sfătuit astă-toamnă când ne-am văzut că copilul este OK şi că nu mai este cazul să vă căutăm. Am să încerc să vă reamintesc: este vorba despre băieţelul meu Bogdănel, care acum are un an şi cinci luni (ştiu că şi dvs. aveţi un nepoţel frumos şi minunat, ce mai face?). Când am venit la dvs. acasă băieţelul meu avea un an şi medicii îi făcuseră la vremea aceea deja două puneţii în os suspectând o leucemie (veneam la dvs. din partea lui Vlad Sterescu de la Prima TV şi fuseserăm înainte de a veni la dvs. la Timişoara şi în Ungaria). Ulterior i s-au mai făcut încă trei puneţii medulare!!! Tot nimic. Problema este că valorile de la hemogramă nu sunt constante (scad leucocitele şi trombocitele când face febră) iar medicii ne plimbă de colo-colo şi ne toi ameninţă cu o viitoare leucemie. Eu am obosit psihic, iar pe copil l-au stresat fizic cu înţepături săptămânal. De opt luni umblăm aiurea prin spitale şi tot fără diagnostic… Cred că o să ne îmbolnăvim noi, părinţii… Acum râdem cu copilul, acum plângem… Ne bucurăm de fiecare zi şi de fiecare moment în care copilul se simte bine şi creşte şi mănâncă şi totul pare că este normal… îi mulţumim lui Dumnezeu pentru fiecare zi, însă sunt nişte aspecte clinice care nu sunt de neglijat: valorile de sânge, splina, care este mai mare, paliditatea lui… Domnul cu care am vorbit pe fostul dvs. telefon mobil mi-a spus că pentru a mă putea ajuta de acolo din America e suficient să vă trimit nişte poze recente cu bebe. Astfel vă trimit ataşat trei fotografii din luna decembrie. în speranţa că mă puteţi ajuta şi că mail-ul meu va ajunge la dvs., vă mulţumim din suflet şi vă dorim multă sănătate şi numai bine. Aştept cu nerăbdare să-mi răspundeţi.

Sigur că i-am răspuns:

— Dragă A... îmi amintesc foarte bine discuţia pe care am purtat-o în locuinţa din Bucureşti. Vă pot spune cu aceeaşi sinceritate ca şi atunci că superbul dumneavoastră fecioraş este complet sănătos. Are într-adevăr splina mărită cu 30%, are frecvenţa mărită şi eu am să o aduc la normal, dar este un moment de creştere al copilului şi astfel de cazuri se întâlnesc foarte des, îndeosebi când i se administrează o doză mărită de medicamente. Acest lucru nu afectează câtuşi de puţin sănătatea lui. Ea o să revină la normal şi de aceea medicii cu experienţă sfătuiesc în aceste cazuri să se aştepte până la vârsta de şapte ani. Odată ce va adresaţi medicului, el trebuie să investigheze şi să dea un rezultat. Cum până la această oră încă nu a fost descoperit omul perfect sănătos, fiindcă fiecare este unicat în felul său, la oricine şi oricând pot fi descoperite anumite devieri, credeţi-mă că ştiu ce vă spun. Problema, după părerea mea, se află la dumneavoastră, la părinţi. Ca şi acum şase luni, şi dumneata şi soţul dumitale sunteţi afectaţi de paraziţi energetici, aveţi blocaje energetice şi gândiţi foarte distructiv la adresa sănătăţii copilului, ceea ce nu întârzie să dea rezultatele nedorite. Nu mai fiţi atât de negativişti, stresaţi, deprimaţi şi îngroziţi de această idee cu leucemia. Dacă într-un an nu s-a pus niciun diagnostic, nu vi se pare o tâmpenie să mai insistaţi în această direcţie? Nu vă supăraţi de duritatea cu care vă scriu. I a doar doi anişori, cu 6 puncţii pe coloană, nu vi se pare prea mult? Soarta omului vine de la Dumnezeu şi nimeni în această lume nu o poate schimba. Nu mai gândiţi atât de negativ despre sănătatea copilului dumneavoastră, nu mai cobiţi atâta. Trataţi-1 ea pe un copil sănătos şi care se dezvoltă foarte normal. Sfa- Iurile mele ar fi: în primul rând să vă eliberaţi de paraziţii şi energiile malefice care vă afectează pe dumneavoastră şi pe soţ (ele

îngheaţă câmpul energetic al copilului dumneavoastră şi este afectat de aceste energii), să începeţi să gândiţi pozitiv despre sănătatea copilului dumneavoastră şi să vă ziceţi de zeci de ori pe zi că este sănătos, superb, puternic şi că nu va boli niciodată. Nu invocaţi asupra lui tot felul de necazuri prin presupunerile dumneavoastră. Boala are simptomele ei şi se tratează când este descoperită, nu când este posibil să apară. Şi dumneata poţi să devii cosmonaută, dar… pricepeţi ce vreau să zic. La ora actuală, copilul dumneavoastră nu suferă de leucemie şi cred că nu va suferi de această maladie. Departe de mine gândul să mă exprim urât la adresa dumneavoastră sau a medicilor. Ştiu că vă iubiţi fiul ca pe ochii din cap şi este firesc să fie aşa. Ca să fiu mai explicit, eu mă refeream la cu totul altceva. Nu arunc asupra medicilor nicio vină, ei au făcut şi vor continua să facă tot ce le stă în putinţă pentru a determina cu exactitate de ce suferă copilul, ca mai apoi să-i prescrie un tratament adecvat. Nu spun şi nu voi spune niciodată nimănui să nu se ducă la medici sau să nu-i asculte, mai ales când este vorba de un copil. Din câte pot constata, el a avut circa 4-5 crize. Din ceea ce deduc, a fost o coincidenţă să fi fost puţin răcit şi o criză energetică indusă din afară, de la tine şi soţ. Nu mi se arată nicio boală gravă de care ar putea suferi în viitor. Nu are nicio boală infecţioasă pe care o cunoaşte medicina de astăzi. Deci, după cum am mai spus, 50% a fost o infecţie obişnuită, peste care s-a suprapus o agresiune energetică din familie. Organic, copilul dumneavoastră este sănătos. Funcţional, are un blocaj pe care am să încerc să-l elimin. Când m-am referit la negativismul dumneavoastră am dorit să vă atenţionez că energetic, intuitiv, copilul vă simte foarte bine şi orice variaţie de stare a dumneavoastră se reflectă instantaneu la el. Am avut un pacient care suferea de astm şi avea doar 6

anişori. Mama lui era medic şi îl trata de mic cu tot felul de medicamente. Care era de fapt cauza bolii, căci pe noi acum aceasta ne interesează? Vocea iritată cu care ea i se adresa soţului. în acea clipă copilul se speria, şi într-o singură şedinţă el s-a vindecat, dar de atunci nici maică-sa nu mai ridică vocea. Nu este exclus ca şi la micuţul dvs. să se producă, din cauza stresului, un.spasm asemănător la nivel subtil. Când vă speriaţi că iarăşi o să i se facă rău şi o să facă o criză, gândiţi-vă. Tot ceea ce eu vă spun este o modalitate de a gândi și de a coopera cu dvs. pentru a scoate în evidenţă cauza, iar efectele le-aţi văzut dvs. și vi le-au spus și medicii.

***

Ca un mic rezumat la cele de mai sus, o scrisoare venită inult mai târziu:

L-am cunoscut pe domnul Vasile Bologan în vara anului 2004... în primăvara acelui an mă internasem în spitale bueureştene cu băieţelul meu Bogdănel, pe atunci în vârstă de doar V luni. Asupra întregii familii se aştemuseră spaima, durerea, disperarea, pentru că diagnosticul prezumtiv era unul dur: leucemie. După o puncţie medulară neconcludentă făcută în Bucureşti, am plecat în Ungaria, ca apoi să ne oprim la spitalul oncopediatric din Timişoara. Aici i s-a făcut lui Bogdănel cea de-a doua puncţie medulară. în după-amiaza acelei zile, în aşteplarea rezultatului de la puncţie, am avut o conversaţie telefonică cu domnul Vasile Bologan – la recomandarea unui prieten. I)ânsul ne-a spus ferm și clar: „Copilul nu are leucemie; când veniţi în Bucureşti, ne vedem, dacă doriţi”. Afirmaţia aceasta ne-a făcut să zâmbim și să fim un pic mai optimişti, deşi eram complet dărâmaţi. A doua zi, diagnosticul a venit ca o bombă: sindrom mielodisplazic (adică stare preleucemică), băieţelul primind tratament medicamentos în acest sens și

urmând să revenim acasă, în Bucureşti. Peste scurt timp urma o altă puncţie, pentru a verifica stadiul bolii. Ajunşi în Bucureşti, înnebuniţi de durere, chiar uitaserăm de domnul Bologan. Ne-a reamintit prietenul nostru de el şi aşa am ajuns să-i facem o vizită… Un om deosebit, un suflet mare şi generos, un zâmbet şi o voce plăcută… un om optimist şi încrezător… un om cu care ai petrece ore întregi la poveşti. O reală plăcere a fost! Deşi i-am comunicat diagnosticul, a ţinut-o pe-a lui: „Copilul nu are şi nu va face leucemie”. Acum, cine nu şi-ar fi dorit una ca asta… dar evident că nu l-am crezut. Nu l-am crezut pentru că, deşi cred în Dumnezeu, deşi cred în minuni – acum mai mult ca oricând… consideram că ştiinţa medicală nu poate fi ignorată. Am plecat de la dânsul încărcaţi de energie pozitivă şi cu un uşor zâmbet pe buze. Cunoscuserăm un om minunat, un prieten. A trecut ceva timp şi s-a refăcut puncţia medulară. Bietul meu copil, vai de el şi vai de noi… Am plâns din nou, aşa durere cumplită nu am simţit niciodată… Plângeam continuu, iar sufletul parcă îmi era gol. Dar a venit rezultatul puncţiei… incredibil: Bogdan nu avea leucemie, Bogdan nu avea nici măcar sindrom mielodisplazic!! Eram mută, eram uluită. Nu mai înţelegeam nimic… Am spus că e, cel puţin din punct de vedere medical, imposibil! Exact aşa şi era… Am trăit clipe de coşmar… şi nu clipe, nu secunde, nu momente, nu minute, nu ore, nu zile, nu săptămâni, ci luni de groază, de tensiune de nedescris… Am îmbătrânit atunci zeci de ani, aşa aveam impresia. Exista o singură explicaţie: diagnosticul fusese greşit. L-am sunat pe domnul Bologan plângând de fericire… Dumnezeu era bun şi ne iubea enorm. Iar domnul Vasile Bologan a ştiut ce-a spus, a fost mai grozav ca toţi medicii. Nu mai intru în amănunte... nu mai spun că au urmat şi alte puncţii, pentru că din păcate Bogdănel a mai avut

nişte stări febrile cu aplazie, dar părerea mea este că totul a fost creat într-un context infecţios şi medicamentos. Cert este că Bogdănel e acum un băieţel de 4 anişori frumos şi deştept cum altul nu-i. E un copil sensibil, dar mă rog la Dumnezeu să fie puternic şi sănătos. Iar eu sunt cea mai fericită mămică, şi pe zi ce el creştem, eu întineresc. Cea mai mare fericire din viaţa mea este copilul meu minunat!

Mii de mulţumiri domnului Vasile Bologan! Sănătate şi putere, optimism şi credinţă, pentru a putea să-şi ajute semenii cu dragostea cu care ne-a înconjurat şi pe noi. Mulţumiri şi pentru ajutorul dat nu de puţine ori şi de atunci încoace. Chiar clacă dânsul este departe de ţară, noi îl simţim aproape şi, din când în când, mai schimbăm o vorbă, ne simţim prieteni, ne bucurăm pentru asta. (Mămica lui Bogdănel)

***

Iată o familie aflată într-o situaţie îngrozitoare. Mii şi mii de întrebări care îi macină zi şi noapte, fără a le putea găsi o explicaţie plauzibilă.

„Sunt Oana, v-am urmărit la televizor pe OTV, dar nu am putut să prind niciun fir liber, nici seara, nici în zilele următoare, ca să pot lua legătura cu dvs., deoarece am mare încredere şi cred că numai dvs. mă puteţi ajuta. Vreau să vă relatez câte ceva despre familia mea, pe care o iubesc nespus de mult, dar de o perioadă cam mare de timp nu ne mai înţelegem deloc, parcă nimeni nu mai judecă corect, toţi ne enervăm din nimic şi ajungem la nişte certuri ieşite din comun. Soţul meu, când începe să bea, nu se poate opri şi bea continuu de dimineaţă până seara, nu mănâncă şi devine alt om, pe care nu-1 recunosc, minte, ia decizii în orice problemă de unul singur, nu se sIntuieşte cu noi, uită, doarme foarte mult, 10-12 ore, uneori şi mai mult, apoi o ia

de la capăt. în perioada în care bea vorbeşte şi cu noi, dar dacă îl întrebăm de ce bea ne luăm la ceartă şi se supără pe noi. Apoi, dacă nu mai bea, se îmbolnăveşte şi zace in pat o săptămână sau două, apoi, când se face bine, începe iar, puţin câte puţin, şi totul se repetă cum v-am spus.

Eu nu mai rezist, cred că am să cedez psihic şi cred că lotul se întâmplă numai din cauza băuturii. A avut şi perioade mai lungi când a ţinut regim, pentru că este bolnav şi nu are voie să bea, şi totul era perfect. Nu ştiu ce să fac să nu mai bea – sau, dacă bea, să bea şi el cu măsură, ca tot omul, că până în prezent nu am reuşit, iar copiii sunt dezamăgiţi şi ar vrea ca latăl lor să fie ca înainte, să fie mândri de el. Este la pensie de un an şi ar vrea să facă ceva ca să ajute copiii, dar rămâne la stadiul de proiect.

De ce este bolnav soţul meu? Din ce cauză bea şi nu se poate opri? De ce nu conştientizează că băutura îi face rău? Este alcoolic? Cu ce şi cum putem să îl ajutăm? Toate acestea le-a dobândit în această viaţă? A venit cu vreo karmă din trecut?

Băiatul meu, Dragoş, se enervează din orice, se contrazice cu noi, fumează şi nu poate să se lase. în plus, are de mic probleme cu nasul şi nu respiră bine… De ce este băiatul meu nervos? De ce este stresat, de ce nu poate să doarmă şi de ce nu se odihneşte? De ce nu poate să respire? Trebuie operat de sinuzită?

De ce nu aude ceasul când sună şi de ce se trezeşte foarte greu? De ce îl invidiază şefii şi colegii? De ce nu ia decizii bune şi greşeşte? De ce uită şi el?

De ce i se întâmplă toate astea, e născut cu ele, le-a preluat pe parcurs sau am greşit eu undeva?

Daniel, băiatul cel mic, a avut acum câţiva ani perioade când se trezea din somn şi umbla prin cameră fără să-şi dea

seama… Acum cred că s-a rezolvat. Nu e prea comunicativ, e puţin nervos şi se simte obosit. Are probleme cu stomacul, adică în timpul orelor, la şcoală, începe să-l doară burta, iar în weekend sau în vacanţă i se face des somn, mai ales când vine de la şcoală şi nu prea are chef de învăţat.

De ce umblă prin casă noaptea? De ce se simte aşa obosit? De ce îl doare burta? De ce i se face somn aşa des şi de ce nu are poftă de învăţat?

Am greşit cu ceva? Ce pot să fac?

Eu, Oana, de ce visez mereu şi nu pot să mă odihnesc? Am picioarele la genunchi umflate, sunt reci şi am mâncărimi pe ele. De ce?

Mă doare foarte des capul, am ameţeli, uit, nu pot să mă concentrez. De ce?

Fac nisip şi pietre la rinichi, atât eu cât şi soţul, şi nu ştim care-i cauza. De ce?

Mă dor gâtul, dantura şi spatele. De ce? Am luat problemele astea din trecut sau le-am dobândit pe parcurs? în casă ii osnesc lucrurile (mobila, televizorul etc.). Ce se întâmplă?”

Sigur, acum şi dumneavoastră îi puteţi răspunde la aceste întrebări.

***

Am aflat despre capacitatea dvs întâmplător, dintr-un articol de ziar, şi m-am hotărât să vă scriu, deoarece mă pasionează lucrurile paranormale. Am senzaţia că nu sunt echilibrată energetic. Uneori am prea multă energie şi stric obiectele din jur Iară să am intenţia. Alte ori am o stare de slăbiciune: mă doare capul, nu mă pot orienta în spaţiu, am senzaţia că nu pot articula două cuvinte. Nu ştiu care este cauza, dar poate că mă puteţi ajuta.

***

„Vă mulţumesc că mi-aţi răspuns la e-mail-ul anterior şi mă scuzaţi că vă consum din timp – „time is money”, nu-i aşa? I)ar mai am nişte întrebări la care nu găsesc răspuns:

1. Cum este posibil să trataţi pe cineva de la o distanţă de mii de kilometri? Vă rog să nu o luaţi în nume de rău, însă eu.unt în situaţia pacientului care vrea să ştie ce medicament i se nclministrează. Ştiu că există oameni cu capacităţi paranormale. < liiar am fost prezentă la şedinţa unui extrasenzor când aveam şase ani. Această şedinţă şi-a făcut efectul, deoarece de atunci nu am mai făcut pipi în pat. Singura deosebire este că persoana respectivă era lângă mine şi deci se putea realiza un transfer energetic.
2. Ce sunt paraziţii energetici?
3. De ce relaţiile mele durează atât de puţin? Reuşesc să atrag oamenii, însă după o perioadă scurtă se îndepărtează de mine. Chiar nu înţeleg, dar este vorba de interese (atât timp cât au beneficii este OK, pot să mă considere prietenă) sau este vorba de altceva?”

N-o iau în nume de rău, îţi înţeleg temerile şi neîncrederea faţă de faptul că pot trata la mii de kilometri. Este incredibil, dar adevărat, eu tratez la zeci de mii kilometri distanţă fără ca să mă fi întâlnit faţă în faţă cu pacientul. Ca să fii liniştită, am să-ţi spun că am tratat oameni din Austria, Germania, Olanda, Republica Moldova, Italia, Ucraina, Spania, Franţa, Australia, SUA, Canada – lista poate continua –, deşi locuiesc în California, SUA.

E foarte greu să-ţi explic clar şi pe scurt ce înseamnă paraziţi energetici, dar în esenţă este vorba de o congestie energetică străină corpului, care în momentul când devine puternică preia controlul asupra minţii şi corpului tău, prin blocarea circulaţiei informaţionale, nu afectează circulaţia sângelui şi a altor fluide lichide din corp, dar celulele nu mai

primesc comenzile necesare de la creier şi nu răspund adecvat. Dacă câmpurile energetice nu sunt purificate în timp, aceşti paraziţi energetici şi blocajele pe care le creează duc la afecţiuni organice care sunt tratate de medicina alopată. Dar medicina alopată tratează efectul, şi nu cauza îmbolnăvirii (nu mă refer aici la bolile infecţioase, la cazuri chirurgicale sau ereditare sau cele create de îmbătrânirea organismului). Sunt foarte multe de spus şi de studiat, dar din nefericire nu le pot explica pe toate într-un email. Poate cu altă ocazie. Referitor la prietenii care mai apoi te părăsesc: paraziţii energetici creează în jurul lor un câmp care, în contact cu câmpurile energetice umane, dau senzaţia de frig, de respingere, de agitaţie, de incomoditate. Acesta poate fi un motiv. O a doua posibilitate ţine de comportamentul tău. Fiind afectată energetic, tu nu mai reacţionezi firesc la unele lucruri, fară să-ţi dai seama, motiv pentru care tu nu mai răspunzi la nivel subtil comunicării dintre tine şi el şi creezi, cum am mai spus, un câmp energetic de respingere. Dragostea dintre două persoane se percepe prin privire şi la nivel subtil. Când se intervine la nivel de cuvinte, totul este deja rezolvat. E o capacitate a corpului uman, a spiritului, de a comunica mult mai vast şi pe mai multe planuri la nivel subtil şi a fost lăsată de Creator la îndemâna omului cu mult înainte de apariţia cuvintelor. Sunt încă foarte multe de spus şi de studiat, dar eu nu am cum să vă explic totul. Dacă ar fi să fac o diagnosticare sumară, aş putea spune următoarele:

Nu ai boală organică, mintală, sau genetică. Ai o viroză şi ceva infecţie în sistemul urinar. Nu este exclus să fi răcit. Vezica urinară, tractul superior şi inferior sunt afectate mai pronunţat; în rest, corpul fizic e bine mersi. în ceea ce priveşte învelişurile energetice, aura, circulaţia

informaţională de la creier până la celule şi invers, sunt ceva probleme. Ai 6 blocaje energetice în sfera capului, la frunte-dreapta unul foarte puternic, frunte-stânga şi frunte-centru câte unul mai mic, aproape pe jumătate. Ai unul puternic la ceafa, în zona hipofizei. Din energia totală a organismului, 65% este energie negativă, malefică. Ai o luptă lăuntrică foarte intensă şi un consum de energie foarte mare. Mai ai trei paraziţi energetici care de fapt îţi şi creează starea de incertitudine, un pic depresivă, de neîncredere şi, de multe ori, ceea ce şi tu observi şi condamni, eşti cam tăioasă, cu ţepii scoşi, ca un arici. De aici consecinţele – certuri, despărţiri, regrete şi frământări.

Cu ce pot eu să te ajut? Să-ţi echilibrez sistemul energetic, să dau afară paraziţii şi blocajele energetice, să te ajut săfi recapeţi liniștea sufletească, calmul și încrederea în ziua de mâine. în rest, totul depinde de tine. Dacă n-o să gândești pozitiv și n-o să ai încredere în forţele proprii, în calităţile cu care te-a înzestrat Dumnezeu, și n-o să-ţi iubești propria persoană, no să reușești mare lucru. Trebuie să știi și să fii convinsă că Dumnezeu te iubeşte şi ţi-a destinat o viaţă frumoasă, deşi vei trece şi prin unele încercări şi ispite. Te vei căsători și vei avea un copil, ceva mai târziu. Acolo, în ceruri, cineva te iubeşte foarte mult și nu mi-a permis să te trec cu vederea. Toate necazurile tale le înţeleg, dar sunt nişte poliţe pe care trebuie să le plăteşti, au fost nişte greşeli ale tale personale din viaţa precedentă şi acum trăieşti ceea ce i-ai silit pe alţii să trăiască, simţi ceea ce au simţit alţii şi suferi ceea ce i-ai silit pe alţii să sufere fiind cu tine în contact. Sunt multe de spus, dar trebuie să accepţi viaţa şi relaţiile cu oamenii aşa cum sunt, tu le-ai ales ca să te speli de unele păcate din trecut. Nimic în această lume nu este întâmplător... Referitor la sechele psihice şi la celelalte

probleme pe care le ai, eu am să rezolv tot ce-mi este permis să rezolv, am să-ţi curăţ aura de congestii energetice şi am să te menţin sub supraveghere o perioadă mai îndelungată de timp, ca să te sprijin să te pui bine pe picioare energetic şi psihic. Ce se cere de la tine? Să gândeşti pozitiv, să ai încredere în capacităţile tale, în intuiţia ta, să comanzi creierului rezolvarea situaţiilor şi a problemelor cu care te confrunţi, să laşi în urmă trecutul fără ură şi să priveşti cu încredere în ziua de mâine. Divinitatea te iubeşte şi te sprijină pentru a urca spre lumină, dar efortul trebuie să vină din partea ta. Nu ai dreptul să-i tratezi pe toţi cu asprime şi agresivitate. Să iubeşti şi să te laşi iubită, să alungi întunericul din minte şi din suflet. Viaţa e frumoasă şi trebuie să trăieşti şi să te bucuri de ea.

***

Un alt strigăt de disperare:

„Domnule Bologan, mulţumim ca ne-aţi ajutat aseară. Este cazul să vă prezint o scurtă fişă psihologică pentru Florin. Dimineaţă, după ce a venit de la şcoală, a mai făcut o criză. Acum doarme, este epuizat. De obicei, urmează o stare depresivă. Cazul lui este atipic – așa spun doctorii – și epilepsia este rezistentă la tratamentul cu medicamente. De altfel, vă daţi seama că au intervenit şi complicaţii psihice. Crizele vin din senin şi trebuie supravegheat şi tratat cu medicamente, altfel se instalează un şir de crize sau atacuri de panică. Este foarte emotiv şi complexat, se irită uşor, este prea orgolios şi, dacă-1 supără cineva, îşi pierde controlul şi reacţionează dur. Este apărarea timidului, ce ripostează fără a mai gândi că îşi face duşmani. Se teme de singurătate, dar și de lume, găsindu-i pe alţii vinovaţi, nu pe sine. Ia repede iniţiative, dar nu le duce la bun sfârşit. Cu fetele este timid, nu leagă relaţii. De l-ar plăcea una și l-ar iubi, ar intra în joc –

de altfel şi cu sexualitatea sunt probleme, comenzile nu vin bine de la creier. Este foarte bun şi, ca din senin, devine certăreţ şi ne acuză că nu l-am făcut sănătos şi că sar omorî, dar n-are curaj. înţeleg că-şi doreşte o viaţă normală, dar ce să facem? Avem maşina rămasă de la tatăl lui, este singura lui plăcere, când are un ban de benzină – spre disperarea mea, căci ştiu că nu este prudent să conducă. Şi mai este o problemă: nu reţine oameni, locuri, întâmplări, cu toate că leam trăit împreună. De aceea acuză deficitul de memorie şi este normal că reţine mai greu. Ştiu că e greu şi complicat, totuşi vă rog ajutaţi-1. Aţi făcut atâta bine, Dumnezeu să vi-1 întoarcă. Domnul să vă ajute. Ajutaţi-ne! Vă mulţumim."

***

„Ajutaţi-mă!

Mă numesc Diana, am 21 de ani şi de 6 luni sunt într-o depresie continuă. Nu am insomnii, dar sunt tot timpul agitată, văd totul în negru, merg la psiholog şi pot să zic că mă simt un pic mai bine, dar fără rezultate majore. Când cred că totul e bine şi că am trecut de toată depresia asta… mă simt din nou rău. Am încercat orice… până şi autosugestia, dar nimic. Această depresie îmi afectează cel mai mult relaţia cu prietenul meu, care pur şi simplu nu mă mai înţelege; deşi îl iubesc, din cauza stării mele nu mă mai pot bucura de el (şi de fapt nu mă mai pot bucura de nimic), nu am chef de nimic, nu am niciun obiectiv, niciun lucru care să mă facă fericită. Mulţi psihologi mi-au zis că poate lucrurile nu-s chiar atât de complicate pe cât le fac eu să pară şi că poate nu-1 mai iubesc şi cel mai bine ar fi să mă separ de prietenul meu, dar nu mi se pare o soluţie. Intuiţia îmi spune că nu voi mai fi nici pe cât sunt eu acum de fericită dacă fac acest lucru. Sunt disperată. Vreau doar să îmi revin. V-am văzut emisiunea la OTV şi am impresia că am blocaje energetice sau oricum

foarte multă energie malefică.

Sunt tot timpul tristă… o tristeţe care nu ştiu de unde vine, dar care mă sufocă. Mă scuzaţi că apelez la dvs., dar nu mai știu unde să apelez… Ştiu că povestea mea nu vă interesează, că alţi oameni au probleme mult mai grave, dar vă rog să mă ajutaţi."

Diana avea doar câţiva paraziţi energetici şi nimic mai mult. S-a rezolvat într-o singură ședință.

***

„Bună seara!

Mulţumesc pentru răspuns! Vă vine să credeţi că nu m-am mai bucurat aşa de nişte ani? Pur şi simplu, îmi vine să sărut pământul! Poate îngerul meu păzitor îmi dă acest imbold, să fiu atât de exuberantă! Pe 2 decembrie împlinesc 43 de ani și mă minunez de vestea pe care mi-aţi dat-o. Oare este adevărat?! Să fie sfârşitul chinului, să fie acesta darul cel mai frumos de până acum, tocmai de ziua mea?! Recunosc, sunt tulburată, sunt şi confuză, am şi ceva rezerve… Am încercat „n" soluţii, am căutat, m-au doborât atacurile energetice, am luptat cu ajutorul lui Dumnezeu, am reuşit cu greu să mă ridic… de câte ori, nici nu mai ştiu!

Am înţeles că aveţi acceptul să mă ajutaţi, dar protecţia o puteţi realiza? Nu am nici cea mai mică intenţie să vă supăr, dar sunt convinsă că reuşiţi să înţelegeţi situaţia mea!

Chiar sunt convinsă că dvs. sunteţi în măsură să-mi luminaţi calea! Vă mulţumesc din nou pentru timpul acordat! Fie ca harul dvs. să-i scoată din întuneric pe toţi cei care apelează la dvs.! Acum este ora 23:10 și am găsit mesajul. Avem o mică problemă cu computerul şi nu se poate instala camera. Mâine îl voi duce la un service.

Ar fi minunat să mă simt bine de luni! Problema este (sau mai bine să vorbesc la trecut: era) pulsul, care a luat-o

razna din 29 septembrie 2002. De atunci am luat tot felul de betablocante. La acea dată, am ajuns la urgenţă cu pulsul 133 de bătăi pe minut, iar starea generală sub orice critică. Debutul bolii a fost cu arsuri groaznice în chakra inimii, arsuri care s-au menţinut trei ani, zi de zi. Acum s-au mai moderat, dar nu au dispărut. în zilele de sărbătoare am dormit cu candela şi lumânări aprinse, atât de rău mă simţeam. De multe ori am crezut că nu mă mai trezesc dimineaţa. De doi ani, zi de zi, mă necăjesc „corzile” din chakra inimii şi a gâtului. Se întâmplă să nu-mi ajungă aerul. în picioare am nişte stări ciudate... un fel de şerpuiri, furnicături, alte ori nişte crampe musculare ciudate, altfel decât atunci când eram mică şi aveam carenţă de calciu. Am încercat să descriu, în mare, suferinţa mea. De starea sufletească şi de neliniştile care m-au cuprins de atunci până azi nici nu îmi ajung cuvintele să povestesc!

Mi-aş dori să fiu un om sănătos, cu linişte în suflet şi în acelaşi timp să nu-1 mai necăjesc pe domnul care vine zi de zi să-mi cureţe energiile negative. Atât poate să facă, şi de multe ori m-a readus pe linia de plutire.

în momentul în care rezolv cu calculatorul vă voi comunica. Sincer, sunteţi chiar ultima mea speranţă! Vă rog să mă ajutaţi! De 4 ani caut soluţia. N-are rost să mă intoxic cu medicamente, deoarece nu am niciun diagnostic. Toţi medicii care m-au consultat mi-au spus că sunt sănătoasă, dar eu mă simt cumplit.

Miercuri am avut o stare de nelinişte cumplită, ceva ciudat îmi foşnea prin tot corpul, dar în special în picioare. Joi, începând de la ora 14 până pe la ora 19, s-a instalat o coardă în zona inimii şi pulsul s-a accelerat, încât nici cu Distonocalm nu îmi găseam liniştea.

Sper ca dvs. să nu vă pierdeţi răbdarea şi să reuşiţi să

mă ajutaţi!

Aş vrea să ştiu cât durează acest procedeu şi dacă mi se întâmplă ceva. întreb, deoarece de câte ori am apelat la vreun preot sau la bioenergoterapeut mi-a fost mai rău decât în celelalte zile.

Vă doresc multă sănătate, pace în suflet şi bunul Dumnezeu să vă călăuzească paşii!”

Cu respect, Elena

Problemele doamnei Elena s-au rezolvat într-o şedinţă prin Internet, pe messenger, deoarece eram în California şi am dorit să am o comunicare directă cu ea. Nu i s-a întâmplat nimic rău şi acum sper că se bucură din plin de viaţă.

Un pas greşit şi gura iadului s-a deschis

„Mă numesc Ilie şi lucrez la o firmă de construcţii, la birou. Am fost la psihiatru, care mi-a pus următorul diagnostic: „persoană anxios-depresivă, cu atacuri de panică, insomnie, digestie defectuoasă (absorbţie slabă a nutrienţilor la nivelul intestinului subţire, cu scăderea greutăţii), personalitate mixtă” etc. Tratamentul alopat administrat la spital (până la 13 pastile sedative, hipnotice pe zi) nu a dat rezultate. Medicaţia alopată din prezent (1-stilnox, 2-xanax, 2-doxepin) nu dă rezultate. Ultimul doctor la care am fost, dr. Vitali Ciobanu din Arad, în urma investigaţiei cu un aparat IMEDIS, mi-a confirmat diagnosticul psihosomatic: nivelul de sănătate vitalo-energetic 17%, sistemul neurovegetativ 16%, nivel psihoemoţional 28%, sistem nervos central 13% etc., tensiune intracraniană foarte mare, afectarea capului de câmpul geopatogen Hartmann, inflainaţia duodenului şi a intestinului subţire, absorbţie scăzută, puls 99, tensiune 120/80 oscilantă, inflamaţia lobului stâng al ficatului

(hepatită toxică, din cauza medicamentelor alopate), stafilococ auriu, microlitiază renală la rinichiul stâng, paraziţi intestinali, aorta de la atriul drept al inimii are diametrul mărit cu 2 mm (nu ştiu dacă m-am exprimat corect) etc. După un exerciţiu de respiraţie propus de dânsul (10 min.), nivelul de sănătate general s-a îmbunătăţit cu aproape 20% (ajungând la 32%). Mi-a spus că chakra de la nivelul gâtului (albastru) şi cea de la nivelul bazinului (oranj) nu funcţionează corespunzător, recomandându-mi un aparat rusesc pentru exerciţii de respirat, duş general scurt cu apă rece, remedii homeopate etc. Mi-a spus că va trebui în primul rând reabilitată partea psihică a corpului – armonia corpului constituind 45% (sistemul nervos vegetativ). Mi-a recomandat şi şedinţe cu bioenergie. Menţionez că sunt nopţi când nu dorm deloc, chiar dacă iau medicamente, iar ziua nu reuşesc niciodată nici măcar să aţipesc. Problemele acestea au apărut de prin septembrie 2005. Vă rog, dacă puteţi, să mă ajutaţi în această problemă…"

Dragul meu, ai avut 8 paraziţi energetici, 8 farmece, 2 blesteme, 6 blocaje energetice, 90% energie malefică în organism şi abilitatea de gândire redusă cu 65%, frecvenţa creierului este foarte redusă. Ţi-am rezolvat toate aceste probleme, ţi-am refăcut aura şi te-am echilibrat energetic. Ai un serviciu ia birou. Este nevoie de eforturi fizice, plimbări în aer curat, înot, alergare, ciclism şi altele. Tu ştii mai bine ce ai de făcut şi ce-ţi place. Nu te culci până nu mergi zilnic pe jos 3-6 kilometri.

„Vă mulţumesc din suflet pentru ajutor. Pot să vă spun că noaptea trecută am dormit mult mai bine (cei puţin 6 ore fără întrerupere, între orele 11 şi 5) şi acum mă simt mai bine. Vă rămân dator şi Dumnezeu să vă răsplătească pentru

binele pe care-1 faceţi. Aştept şi alte sfaturi pentru a-mi păstra şi întări sănătatea şi a preveni eventualele boli psihosomatice. Doamne ajută!”

După trei zile, am primit următorul mesaj:

„Am adormit mai greu (aprox. ora 24:00), am dormit până pe la ora 5 neîntrerupt, dar m-am simţit mult mai odihnit, nemaiavând extremităţile corpului reci, comparativ cu zilele trecute. Am mai încercat să aţipesc după ce am venit de la serviciu, dar nu am reuşit încă.

Problema a fost şi încă este epuizarea fizică. Pe lângă insomnie a apărut după un timp şi lipsa poftei de mâncare, dispărând în ultima lună senzaţia de foame şi de sete şi chiar gustul (mâneam odată pe zi, aveam abdomenul umflat chiar dacă nu mâneam nimic o zi întreagă) şi abia mă puteam ţine pc picioare, tremurându-mi mâna şi dacă duceam o cană cu apă la gură. Eram pe punctul de a renunţa la serviciu. Vinerea trecută, simţindu-mă mai bine, am plecat la ţară. Acolo am făcut plimbări în natură (cel puţin 6 km) şi am depus şi efort fizic relativ uşor, dar începând cu sâmbătă după-masă au reînceput să apară vechile simptome: balonarea abdomenului, scurtarea orelor desemn (circa 2-3 ore pe noapte), senzaţia de tensiune internă parcă îmi zvâcnesc vasele de sânge în piept, gât şi cap, dar nu au mai apărut senzaţiile de extremităţi reci, dureri musculare în zona inimii (foarte rar) şi oboseală accentuată. îmi cer iertare dacă abuzez de bunătatea dvs. (dar îmi este îngrozitor de teamă să nu revină starea dinainte), rugându-vă, dacă credeţi că este necesar şi în limita timpului dvs. disponibil, să-mi faceţi o reevaluare a stării de sănătate şi o echilibrare a aurei odată pe săptămână (eu putând să vă trimit cel puţin o ată pe săptămână o poză actualizată). Dacă sunt necesare mai multe şedinţe consecutive (cum am citit în

pagina dvs. de Internet, din mărturiile altor persoane cu probleme similare), sunt dispus să plătesc aceste şedinţe pentru redobândirea stării de sănătate iniţiale. Problema este că nu aş avea posibilitatea să vin, dacă este nevoie, în Bucureşti – având înjur de 50 zile de concediu medical din septembrie 2005 până acum, plus zilele de concediu de odihnă pe prima jumătate a lui 2006 – decât la sfârșitul lunii iulie. Am continuat să iau seara doar cele trei medicamente alopate. în prezent mă simt ceva mai obosit, apetitul e mai scăzut, abdomenul mai balonat comparativ cu primele zile după reechilibrare. Aştept în continuare răspunsul dvs."

I-am răspuns: „Ne-am înţeles, o să revin săptămânal asupra energizării şi reechilibrării energetice. Să-mi descrii amănunţit starea ta şi să începi să mănânci regulat, câte puţin, dar de trei ori pe zi."

„Vă mulţumesc pentru ajutorul pe care mi-1 acordaţi în continuare. Referitor la starea mea de sănătate, vă pot spune următoarele: luni seara au reînceput să apară și celelalte simptome (dar nu atât de accentuat ca înainte): extremităţi reci (îndeosebi picioarele), dureri musculare în zona inimii, oboseală (nevoia de a sta întins pe pat), senzaţia de zvâcnire la spate (de la jumătatea coloanei vertebrale în jos). Deşi luni spre marţi am dormit circa 5 ore, marţi dimineaţă m-am simţit destul de obosit, corpul îmi era ceva mai rece decât normal (mai ales tălpile), abdomenul era balonat și până acum nu am simţit senzaţia de Toarne sau de sete, dar totuși, la recomandările dvs., am mâncat udată și am băut o jumătate de litra de lapte.

Vă mulţumesc pentru sfaturi. Aceleaşi recomandări le-am primit și de la medicul de familie."

„Miercuri m-am simţit rău și nu am venit la serviciu (numai la serviciu pot intra pe Internet). Simptomele pe care

lc-am avut marţi s-au accentuat (senzaţie de frig în întregul coip, mai ales picioarele; senzaţie de lipsă de aer, de „bulbuci” la inimă, de curentare în dreptul bazei degetului arătător de la mâna stângă (pe faţa opusă palmei) şi celelalte din ziua de marţi. în noaptea de marţi spre miercuri am dormit circa 3 ore şi jumătate. Cineva de la o mănăstire din Prahova mi-a spus că o persoană mi-a pus în faţa preşului o necurăţie de la un om mort făcută prin magie neagră, cu blesteme şi farmece pentru legarea cununiilor şi spre moarte, şi eu am călcat pe ea. Voi ţine cont de sfaturile dvs. într-adevăr, am nedreptăţit o persoană (am dat o declaraţie falsă în care m-am dezvinovăţit pe mine, învinuind pe nedrept pe altcineva) exact cu un an înainte de a apărea primele simptome de insomnie. Deşi m-am spovedit părintelui duhovnic, spunându-i adevărul, nu am urmat sfatul (canonul) dat de părinte să mă întâlnesc cu persoana respectivă, să-i spun adevărul, să-mi cer iertare şi să îndrept pe cât posibil fapta făcută (care a avut consecinţe nefaste asupra acelei persoane). Fiind întărit şi de cuvintele dvs., voi merge astăzi la ţară să mă întâlnesc cu persoana respectivă pentru a îndrepta pe cât se poate răul făcut. Joi m-am simţit ceva mai bine (am jucat chiar tenis de câmp, dar am obosit cam după o oră). Uneori apare senzaţia de nod în gât.”

„Dragul meu, în primul rând vreau să înţelegi că tot ce este făcut de mână de om se poate desface, şi să nu-ţi fie frică; mai apoi trebuie ca cineva dintre ai tăi să se ducă la o mănăstire şi să plătească Sfântul Maslu (întrebaţi preotul sau călugării şi ei au să vă spună ce este de făcut), iar eu la rândul meu voi continua să te ţin sub supraveghere. Din moment ce va fi făcut ceea ce trebuie la biserică sau mănăstire, eu am să rezolv situaţia, deoarece în caz contrar aceste farmece se refac. Farmecele eu le-am rezolvat, dar

trebuie plătite şi slujbe la biserică, se vede că ai obijduit pe cineva foarte rău.”

Peste câteva şedinţe a fost obligat să spună adevărul şi a recunoscut că a încercat să se folosească de magia neagră pentru a cuceri o fată. Cu ce s-a ales? Toata viaţa prin spitale de psihiatrie şi cu sufletul în fundul iadului…

O tristeţe cât lamiea de mare

„Am auzit de dvs. cu mult timp în urmă de la o emisiune tv. Disperarea şi deznădejdea m-au determinat să vă scriu şi să îndrăznesc să vă cer ajutorul. Mă numesc Eleonora, am peste **50** de ani, necăsătorită niciodată şi nu am copii. De circa 4 ani am o stare depresivă accentuată, iar de un an plâng în fiecare zi. Am fost la psihiatru, am făcut tratament cu Xanax, diverse medicamente antistres, vitamine şi minerale. Până când m-am pensionat, în urmă cu doi ani, faptul că aveam serviciu, că eram intr-o colectivitate mă făcea să nu simt atât de acut singurătatea. Locuiesc singură, nu am prieteni, mă simt foarte singură şi inutilă. Singurătatea m-a făcut să-mi pierd încrederea în mine, să nu mă bucure nimic, să nu realizez nimic, să cred că nu are rost să mai trăiesc degeaba. Niciodată nu am avut o relaţie cu un bărbat mai mult de câteva întâlniri, şi toate se terminau inexplicabil. Anul trecut am cunoscut un bărbat pe Internet, divorţat, ne-am întâlnit, ne-am plăcut foarte mult, am avut şi o relaţie, iar a doua oară, fiind la mine în casă şi în pat, i-am spus că nu ne potrivim, că pe mine m-a durat. Nu ştiu nici acum de cc am rostit acele cuvinte, era perfect normal. S-a supărat şi a plecat, n-a vrut să-mi mai acorde a doua şansă. Am dorit măcar să rămânem amici, dar a refuzat categoric să mai vorbească cu mine, spunând că a avut o experienţă urâtă, de care nu vrea să-şi mai amintească. Niciodată nu am avut o relaţie cu un bărbat nici măcar trei zile. Din cauza

supărării, mi s-a deteriorat şi sănătatea, părul îmi cade foarte tare. Nu ştiu ce să mai fac, mă urăsc şi doresc ca viaţa să se termine mai repede, îmi e greu să vină dimineaţa, sărbătorile… Zilele îmi sunt povară. Mă duc la biserică şi mă rog, dar nu mai am încredere că ceva bun se poate întâmpla în viaţa mea, că voi mai râde vreodată. Vă rog, dacă puteţi, ajutaţi-mă măcar cu câteva sfaturi. Nu am pe nimeni, decât pe mama, care are 82 de ani, merge cu cadra, pe care o necăjesc cu supărările mele şi reproşurile pentru viaţa mea ratată, fără amintiri plăcute, fără să fiu iubită niciodată, cu singurătatea mea."

Răspunsul meu a fost prompt: „Dragă doamnă Eleonora, îmi este clară starea dvs., dar ţin să vă informez că aţi avut mai multe blocaje energetice şi mai ales psihice, care v-au împiedicat de fiecare dată să vă aranjaţi viaţa. Nu este nimeni de vină, cu atât mai puţin mama. Nu sunt preot să iert şi nici Dumnezeu, dar te îneci ca ţiganul la mal. Ai trăit peste 50 de ani și acum vrei să se rezolve totul într-o clipă, cât ai bate din palme, fără ca tu să ai voinţă şi perseverenţă. Dacă nu ai credinţă şi speranţă, nimic nu se va întâmpla. Este soarta ta şi trebuie să o duci cu smerenie şi răbdare până la capăt, orice s-ar întâmpla, altfel vei avea de plătit şi în alte vieţi. Eu cred că nu o să fiţi mereu singură şi oricând vă puteţi găsi o ocupaţie care să vă placă şi care poate să vă aducă şi ceva bani. O s-o găsiţi cu siguranţă. Eu am rezolvat toate problemele energetice, iar cele psihice vom încerca să le eliminăm pe parcurs. E nevoie de mai mult timp. Sper să-mi scrieţi în curând şi să-mi spuneţi cât de frumoasă este viaţa. Trebuie să vă spuneţi în fiecare dimineaţă, după rugăciune: «Sunt încă tânără, frumoasă, deşteaptă, sănătoasă, văd, aud, simt totul şi iau cea mai bună decizie într-o fracţiune de secundă. Lumea mă iubeşte, mai ales

bărbaţii, şi mie îmi plac bărbaţii. Sunt o fiinţă veselă şi optimistă. Doamne ajută! Ce frumoasă este viaţa!!!»"

Răspunsul ei nu s-a lăsat mult aşteptat:

„Vă mulţumesc din suflet pentru răspuns. înseamnă mull pentru mine. Citesc răspunsul dvs. şi nu-mi vine să cred că mi-aţi răspuns imediat, că mi-aţi dat speranţa că nu voi rămâne singură. Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Pot să sper că într-o zi cineva mă va iubi şi pe mine, la vârsta asta, şi va primi dra gostea mea? Pot să sper că acel bărbat pe care l-am rănit, fără voia mea, mă va ierta şi îmi va vorbi într-o zi sau va gândi fru mos despre mine? Acum sunt tulburată. Sper să vă scriu într-o zi că mi-am recăpătat încrederea, credinţa, speranţa, că am devenit şi eu optimistă, plăcută şi iubită de cei din jur şi de mine însămi.""

Corespondenţa noastră a continuat:

„Un prim pas: după ce mi-aţi trimis cuvintele încurajatoare, m-am simţit uşoară şi plină de încredere şi energie doar câteva zile. în acele zile am fost şi la biserică, m-am rugat şi i-am mulţumit lui Dumnezeu cu speranţa că viaţa mea se va schimba. Viaţa mea e la fel ca înainte de a va scrie, zilele trec una după alta, fără să fac nimic, nu vorbeşte nimeni cu mine, e ca şi cum nici nu exist pe acest pământ. Am trimis nişte CV-uri pentru a-mi găsi un loc de muncă, cu speranţa că având o ocupaţie timpul va trece altfel, dar nu am primit niciun răspuns. Am încercat să caut pe site-urile de matrimoniale/prietenii, dar nu se leagă nicio conversaţie cu nimeni. Am încercat să-l sun pe acel bărbat, pe care în urmă cu un an l-am supărat fără voia mea, dar mi-a închis telefonul, imediat de cum mi-a auzit vocea. Am încercat să repet, aşa cum mi-aţi spus, în fiecare seară şi dimineaţă, formule încurajatoare, dar acum am renunţat. Vă rog din suflet, daţi-mi un sfat, ce să mai fac, mi-e teamă să nu o iau

razna de tot de atâta singurătate, tristeţe şi lipsă de încredere. Mi-am pierdut încrederea în mine, mă cred o ratată, că nu mai merit să mai trăiesc degeaba. Mă întreb dacă mai am vreo menire pe acest pământ. Vă rog să-mi scuzaţi îndrăzneala de a vă deranja din nou."

O nouă încurajare: „Vei realiza multe, trebuie doar să doreşti şi să crezi din tot sufletul în reuşită. Şi în ultima clipă se pot îndrepta şi rezolva multe. Revin în ţară. Ar fi bine să ne vedem."

Un nou strigăt de disperare:

„Ştiu că multă lume, mult mai necăjită, are nevoie de ajulorul dvs. Am încercat să mă susţin, să vă urmez sfatul, fără să vă mai deranjez, dar nu mai pot, deoarece nu întrevăd nici măcar un licăr de speranţă. Mă duc la biserică, dar nu mai reuşesc să comunic cu Dumnezeu aşa cum se întâmpla până acum un an şi ceva. Simt că Dumnezeu S-a supărat pe mine. îmi doresc să mor mai repede. Singurătatea, deznădejdea, sentimentul de ralare m-au copleşit. Am încercat să-mi fac prieteni, dar nu se leagă nimic, am încercat să-mi găsesc un serviciu, dar degeaba. Nu mai ies din casă decât rar, nu mă sună nimeni, nu vorbesc cu nimeni, decât cu mama. Mă întreb de ce nu am avut şi eu o viaţă normală, cu familie, copii, prieteni. Ştiu că sunt alţii mai necăjiţi decât mine, care nu pot merge, nu văd, sunt imobilizaţi la pat, nu au ce mânca. Dacă pe mine Dumnezeu m-a lăsat întreagă, cu o minte bună, ce s-a întâmplat de mă autodistrug? Dacă aveţi darul clarviziunii, spuneţi-mi, aceasta este soarta mea? Ce greşeli plătesc? Mai pot îndrepta ceva? Nu mai pot avea voinţă şi perseverenţă, deoarece nu mai am niciun fir de speranţă de care să mă agăţ.

Dumnezeu să vă ajute!"

în cele din urmă, am reuşit să ne întâlnim. Am avut o

discuţie de vreo două ore. Am aflat cu tristeţe că Eleonora avusese aceleaşi oportunităţi pe care viaţa le oferă oricărei tinere. S-a îndrăgostit la 18 ani, dar maică-sa a sfatuit-o să mai aştepte, să nu se pripească, să nu facă aceeaşi greşeală ca ea, să nu rămână cu un copil în braţe şi fără niciun viitor. Şi, ca orice părinte, a insistat să termine mai întâi facultatea, iar ea fiind o fire sensibilă şi ascultătoare şi-a concentrat toată atenţia asupra studiilor, în timp ce colegele şi prietenii îşi găseau perechea şi îşi aranjau viaţa. A avut şi ea parte de multe atenţii din partea băieţilor, dar de fiecare dată s-a dat foarte ocupată şi, cum s-a dovedit mai târziu, a ratat prin asta posibilităţile de a-şi forma o familie, de a-şi găsi pe cineva.

Pe la vârsta de 32 de ani s-a apropiat de ea un bărbat căsătorit şi a început să-i facă fel de fel de avansuri. Ea, care nu făcea un pas fără a se sfătui cu maică-sa, a venit şi i-a cerul sfatul. După mai multe discuţii, au decis că ar fi bine să încerce o relaţie, care practic nu o obligă la nimic, dar îi dă posibilitatea unei experienţe. Când evenimentul s-a consumat, ea, foarte tul burată, stresată, speriată, i-a mărturisit mamei sale. Aceasta, în loc să o liniştească, a numit-o cu toate cuvintele cele mai murdare şi i-a spus că este o curvă, o stricată şi că Dumnezeu o s-o pedepsească pentru că s-a băgat să strice o familie, apoi a trimis-o la preot să se spovedească. Acesta, fiind mare şi tare, omul lui Dumnezeu pe pământ şi apărând moralitatea creştină, ¡-a dat o sumedenie de canoane pe durata a trei ani, şi ea, sărmana, a umblat trei ani la biserică şi s-a rugat cu lacrimi în ochi la Dumnezeu să-i ierte păcatul, iar maică~sa, care a îndemnat-o într-un fel la acest pas, toţi aceşti ani a continuat să o ponegrească şi să omoare în ea încrederea şi dragostea faţă de bărbaţi.

„Vă mulţumesc că aţi avut răbdarea să vă pierdeţi timpul ascultând poveştile mele şi vă rămân recunoscătoare. Eu rămân în continuare cu frustrările, neîmplinirile şi sentimentele de vinovăţie, resemnată să-mi duc viaţa atâta timp şi după cum vrea Dumnezeu. Eu nu mai am puterea, voinţa sau speranţa de a mă lupta pentru ca viaţa mea să se schimbe spre ceva mai bun de acum încolo. Până la sfârşitul vieţii voi rămâne cu sentimentul dc vinovăţie că am rănit pe singurul bărbat normal din viaţa mea care m-a plăcut. Venind la dvs., am avut speranţa că-mi veţi spune că, vreodată, acel bărbat va înţelege ca nu l-am rănit intenţionat, că sunt o femeie normală, că l-am plăcut mult şi că regret din tot sufletul ce s-a întâmplat. Ştiu că e, ca şi mine, îngrozit de singurătate şi îşi caută cu înverşunare o femeie alături de care să-şi petreacă restul zilelor. Am sperat din tot sufletul că mă va înţelege şi că îmi va da o nouă şansă ca să sc convingă cum sunt cu adevărat, chiar dacă nu va rămâne cu mine. Am înţeles de la dvs. că e închisă orice posibilitate, indiferent cât de mult m-aş ruga la Dumnezeu să mă ajute. Pentru un bărbat ca el, e foarte uşor să găsească o femeie mai tânără, frumoasă, bună la suflet, deşteaptă, care să-l iubească. Sunt foarte multe femei singure, divorţate, văduve, şi puţini bărbaţi normali disponibili. Spre deosebire de ele, eu nu am fost niciodată iubită, nu ştiu ce înseamnă să fii împreună cu un bărbat măcar o săptămână, să adormi cu el, să te scoli cu el, să mănânci împreună, să ai un copil, şi de aici marea neîncredere în mine, tristeţea din suflet. Nu am nici măcar amintiri plăcute. Ăsta a fost probabil destinul meu sau incapacitatea mea de a-mi face viaţa. Nu-mi rămâne decât să mă rog lui Dumnezeu să n-o iau razna sau să-mi iau viaţa.

Vă doresc să fiţi sănătos şi să vă ajute Dumnezeu să realizaţi tot ce v-aţi propus să faceţi.”

Din păcate pentru ea, trecuse mai bine de un an şi ceva de la acea relaţie şi bărbatul respectiv se căsătorise cu altă femeie, îşi aranjase viaţa. Ea, ca un copil mic, nu voia altceva decât pe acel bărbat înapoi şi nimic altceva. Am sfatuit-o să mai caute şi i-am precizat că soarta îi va scoate în cale şi alţi bărbaţi mai atenţi, mai înţelegători care au să o placă şi care au să-i placă. Când Dumnezeu închide o portiţă, de cele mai multe ori deschide o poartă mare. Important era să nu mai repete greşeala făcută şi să se înveţe să se comporte firesc într-o relaţie. Omul deştept învaţă din orice greşeală, iar eşecurile îl întăresc, îl înverşunează, iar cel slab cade în disperare şi se blochează la prima nereuşită.

Viaţa este o perpetuă iniţiere şi luptă. Ca să obţii un gram de aur sau să găseşti un diamant trebuie uneori să prelucrezi tone, zeci, sute de tone de minereu. Puţini şi foarte norocoşi sunt cei ce descoperă comorile din prima, cu atât mai mult când este vorba de valori sentimentale şi spirituale, de iubire.

îngerul căzut loan

După cum am menţionat în repetate rânduri de-a lungul anilor la posturile TV, şi nu numai eu, creierul uman, orice celulă vie interacţionează energetic şi informaţional cu lumea exterioară, universală, fiind în acelaşi timp emiţător şi receptor, lucru cunoscut şi acceptat de lumea modernă. Dacă este aşa, apare firesc întrebarea: poate fi influenţat omul la nivel subtil de energii care sunt în afara lui? Firesc, vom spune ca da. Omul nu trăieşte în vid. El se naşte, creşte şi se dezvoltă în cadrul familiei, al societăţii, în natură, înconjurat de lumea vegetală şi animală, interacţionează cu cei din jur, influenţează şi este la rândul său influenţat, comunică. Până aici, totul este clar. Dar cum se comportă omul în contact cu alte forme de existenţă care nu se încadrează în cele cinci

simţuri ale sale (auzul, văzul, gustul, mirosul şi pipăitul)? îmi veţi spune: la fel de firesc. Sigur că da. Majoritatea cunoaştem astfel de capacităţi cum sunt intuiţia, telepatia, levitaţia, clarauzul, clarviziunea etc. Ce ne facem cu cele descoperite, sesizate, intuite, văzute şi auzite pe aceste căi, la nivel subtil? Continuăm să nu le dăm importanţă numai pentru că ştiinţa de astăzi încă nu are nişte criterii bine stabilite şi uşor verificabile în această privinţă?

De multe ori am avut posibilitatea să vedem filme, să citim cărţi, articole, să ascultăm mărturisirile unor oameni care s-au confruntat cu congestii emoţionale, energetice, psihice, cu entităţi necunoscute – spirite sau duhuri, cum li se mai spune în popor –, care le-au pus în pericol integritatea fizică, energetică şi psihică, viaţa în general. Mai mult decât atât, cunoaştem şi fenomenul de „om posedat", „casă bântuită". în ultimii doi-trei ani, canalul TV Discovery aduce în atenţia publicului tot mai des aceste fenomene, şi nu numai pentru că ar trezi mult interes din partea telespectatorilor, ci pentru că mulţi oameni de ştiinţă, lideri spirituali, preoţi de diferite confesiuni caută o explicaţie la cazurile reale cu care se confruntă oamenii şi din cauza cărora au de suferit.

De ce readuc în discuţie această temă, cu atât mai mult după ce am prezentat în loc de prolog marile descoperiri ale oamenilor de ştiinţă în domeniul influenţării ADN-ului şi celulelor vii prin intermediul cuvintelor rostite şi al intonaţiei? Fiindcă la fel cum noi putem influenţa în bine sau rău apa, plantele, animalele, ADN-ul prin vibraţie energetică, la fel şi omul poate fi influenţat la nivel subtil de alte entităţi energetice din univers, pozitive sau negative, benefice sau malefice. De ce spun acest lucru? Din simplul motiv că pe parcursul anilor, cât am utilizat inforenergia şi hipnoza în

tratarea oamenilor, am avut prilejul să comunic cu fiecare organ, muşchi sau celulă din corpul uman, să ameliorez sau să elimin (acolo unde a fost posibil) disfuncţiile descoperite fie prin intermediul energetic vibraţional, fie pur și simplu prin intermediul inducţiei verbale. Şi acestea nu erau altceva decât congestii emoţionale sau psihice acumulate de pacienţi pe parcursul vieţii sau în vieţile precedente (fie că este vorba de șocuri emoţionale, frică, uneori amprente din copilărie, abuzuri fizice şi mentale, blocaje şi paraziţi energetici de o concentrare mai difuză), dar spre surprinderea mea am descoperit de foarte multe ori congestii energetice de o concentrare mai structurată, apte de regenerare şi reproducere, cu o conştiinţă de sine, capabile să comunice prin aparatul vocal al pacientului şi care fie că au nimerit ocazional în aura acestei persoane, fie că au fost trimise de alte persoane cu un anumit scop.

Astfel de fenomene sunt cunoscute de mai mulţi hipnoterapeuţi, dar care au pus acest lucru pe seama complexităţii fiinţei umane şi au privit acest aspect ca parte componentă a personalităţii umane. Astfel au apărut termenii de persoană cu dublă, triplă sau multiplă personalitate. Autorul american Roy Hunter MS F APHP, în lucrarea „Hypnosis for Inner Conflict Resolution – Introducing Parts Therapy” („Hipnoza în soluţionarea conflictelor interioare – Introducere în terapia segmentelor”), a analizat o mare parte din conflictele interioare ale personalităţii la nivel emoţional şi psihic, dar nedorind să intre în conflict cu liderii spirituali ai diferitor religii și confesiuni care, pe parcursul istoriei, au monopolizat și legalizat într-un fel comunicarea cu Divinitatea și și-au asumat rolul de intermediari între oameni și Dumnezeu. Dacă lupta cu cel „întunecat” în religia

creştină este lăsată pe seama preoţilor, în alte religii sau confesiuni ea este parte componentă a unor ritualuri şi tradiţii – de exemplu, ale şamanilor şi ale vracilor populari. Pentru oamenii de stat şi ai legii este mult mai simplu să lase acest segment foarte sensibil din viaţa noastră pe seama preoţilor. Frica impusă de Biserica catolică prin Inchiziţie mai dăinuie şi astăzi prin lume. Chiar dacă sunt foarte mulţi cei care văd adevărul, ei se feresc să-l rostească, pentru a nu fi catalogaţi drept vrăjitori sau slujitori ai diavolului. Sigur că vrăjitorii şi slujitorii diavolului există şi astăzi, şi nu puţini, dar nu putem în continuare să închidem ochii şi să spunem că „ursul" nu există. Aceste forţe negative, uneori malefice, au existat, există şi probabil vor exista întotdeauna, ca o lege a echilibrului, a armoniei universale. Important este să fim conştienţi de existenţa lor, să ştim cum ne pot afecta, cum putem să le contracarăm şi, în caz de necesitate, să readucem totul la echilibru şi să ne protejăm.

Am stocat multiple înregistrări video şi audio care sper să ne ajute să ne lămurim şi în această privinţă şi poate, de ce nu, să vă satisfacă dorinţa de a cunoaşte mai multe în acest domeniu. în această lucrare nu am să prezint materiale pe care le-am oferit posturilor. De asemenea, nu voi preciza numele persoanelor în care au fost descoperite astfel de entităţi, deoarece ei nu poartă nicio vină, sunt victimele unor atacuri destul de dure şi nicidecum pretext de glume pentru nişte ignoranţi, ci am să spun doar numele entităţilor, aşa cum le-au rostit ele, şi vârsta pe care au precizat-o, iar dacă vor fi descoperite unele coincidenţe, ele sunt întâmplătoare şi nu au nimic comun cu persoane fizice pe care am avut onoarea să le întâlnesc.

***

Era în luna iunie a anului 2008, mă aflam în Bucureşti,

într-un apartament de pe Şoseaua Olteniţei, eram suprasolicitat, obosit şi, după o zi destul de încărcată, mă relaxam discutând cu nişte prieteni de una, de alta, când a venit un bărbat înalt, puternic, cam în jur de 40 de ani, cu ochii roşii de oboseală sau nesomn. „Pe ziua de astăzi am terminat”, am zis eu, după ce domnul ne-a salutat și s-a prezentat.

Bărbatul: înţeleg, dar eu nu dorm de două săptămâni, am slăbit într-o lună peste 32 kg, nu pot mânca, nu pot lucra şi nici să mă odihnesc – cred că înnebunesc. Medicii nu mai ştiu ce să-mi dea. Niciun medicament nu mă ajută. Viaţa mea de familie este un coşmar. Sunt la a doua căsătorie, pentru care miam abandonat fosta soţie şi fata. Persoana cu care trăiesc acum şi căreia i-am cumpărat casă, maşină şi pe care am aranjat-o la serviciu, desigur, prin cunoştinţe, prin relaţiile mele, acum nu mă mai vrea. Atât timp cât i-am adus bani cu sacul am fost bun; acum, când situația economică este așa cum este și nu toate merg așa cum ne-am dori, nu mă mai vrea. Prostia mea cea mare este că toate bunurile le-am trecut pe numele ei, ca să nu plătesc parte şi fostei soţii şi fetei. Sigur, prin extrase bancare pot demonstra în instanţă că sunt ale mele, dar va fi prea mare scandalul şi nu-mi doresc asta. Şi asta încă nu ar fi nimic, mai câştig eu bani, dar a montat şi copilul împotriva mea, deşi are 13 ani şi ar trebui să înţeleagă cât de mult o iubesc şi că pentru ea aş face orice, e sufletul meu; dar uite cum s-a lăsat influenţată de maică-sa. Să ştiţi, nu am ţinut cont de nimic. Tot le-am dat, tot ce şi-au dorit, şi uite unde am ajuns. M-au dat afară din casă cu poliţia, ca pe un câine, din casa mea! Şi fata a depus mărturie falsă alături de maică-sa, când a venit poliţia, cum că le-am bătut şi ameninţat cu moartea. Păi, măi tată, măi, eu dacă le-aş scăpa un pumn nu şi-ar mai reveni toată viaţa, ar ţine-o

într-o horă până le-ar cânta prohodul. Calm, băiatule, calm. (își freca insistent pumnul.) Ferit-a Dumnezeu să mă întorc acum acolo! Le omor pe amândouă, pe bune! Le omor! Mă înţelegeţi? Eu nu glumesc. Le omor și scap lumea de nişte canalii ordinare!

Vasile Bologan: Şi la ce v-ar ajuta? Două fiinţe dragi masacrate şi tu condamnat la puşcărie pe viaţă şi cu povara crimei în spate pentru totdeauna. Da, înţeleg şi nu exclud faptul că aveţi dreptate, dar nu asta este calea de a rezolva problema. La supărare omul face multe prostii și pe urmă se căieşte o viaţă întreagă. Eu însă vă propun mai întâi să vă relaxaţi, să vă calmaţi, să analizaţi totul la rece şi cu siguranţă veţi găsi o soluţie care să-i satisfacă pe toţi cei implicaţi.

înţelegeam foarte bine starea în care se afla și mi-am zis în gând că poate e bine să mai vorbesc puţin cu el. Bietul om, trebuie să-și verse cuiva amarul din suflet.

Bărbatul'. Asta și vreau, dar nu reușesc. Mă uit la mine în oglindă şi nu mă recunosc. Nu mai sunt eu, cu cearcăne pe sub ochi, încrâncenat, cu o privire de ucigaş. Simt cum mi se prelinge totul printre degete. Ştiam și simțeam de unde vine banul, când şi cum să fac o afacere şi întotdeauna eram la locul potrivit și la timpul potrivit. Ştiam cu o lună înainte ce se va întâmpla. Acum însă, totul îmi scapă. Nu mai simt pulsul vieţii. Nu mai am flerul de altădată, nu mai am inspiraţie, nu-mi mai funcţionează intuiţia şi, dacă nu mă regăsesc și nu-mi recapăt controlul, dau faliment. Eram de o calmitate și o logică de invidiat. Acum explodez ca o butelie de gaz. Când este vorba de ele, îmi sare pe loc ţandăra și nu mai ştiu ce fac, mi se întunecă mintea. Eu nu eram aşa. Eu când spuneam o vorbă era spusă, nimeni nu-mi trecea pe dinainte, iar acum nici eu nu mai înţeleg ce se întâmplă, totul

e altfel. Mi-or fi iăcut ele ceva. S-or fi dus pe la ţigănci. De la o vreme am observat şi eu că nu este bine cu mine şi am fost pe la preoţi, am dat acatiste pe la mănăstiri, dar… Totul este din rău în mai rău. Beznă! Nu văd nicio sclipire, nicio scăpare. Ajutaţi-mă, dacă puteţi.

— Vă înţeleg situaţia şi am să vă primesc mâine la prima oră.

— Nu pot aştepta până mâine.

— Sunt şi eu om, sunt foarte obosit.

— Nu pot aştepta până mâine. Simt că plesneşte ceva în mine sau am să fac o prostie. Vreţi să mă aveţi pe conştiinţă?

— Joci tare. Dar nu pot să-mi dau prietenii afară.

— Ei nu mă deranjează, a zis el hotărât. Nu am ce ascunde.

— Bine. E decizia ta. Să încercăm. Te-ai aşezat comod, ai închis ochii. Inspiră odată adânc şi expiră lent… te relaxezi…

I-am indus o stare hipnotică profundă. L-am lăsat să se relaxeze o perioadă de timp şi l-am verificat cum stă din punct de vedere energetic. Am descoperit pe lângă încărcăturile emoţionale şi psihice mai mulţi demoni şi câteva spirite străine. Nimic nou pentru mine, până aici. De comun acord cu pacientul, le puteam elimina fără nicio problema, dar mare mi-a fost surpriza când am auzit: „Eu l-am adus aici”. De obicei, entităţile străine, demonii din oameni îmi răspund la întrebări abia după ce îi descopăr şi îi iau la întrebări. Uneori, când am timp şi descopăr ceva interesant, îmi place să-i trag de limbă. Acesta însă a luat-o înainte. Puţin surprins, dar foarte calm, am întrebat:

— Cine „eu”?

— Eu, Ioan.

— A spus dânsul că îl cheamă Ioan? i-am întrebat eu pe cei prezenţi. Din câte îmi amintesc, domnul a spus că îl cheamă altfel.

— Adevărat, dar eu sunt Ioan, a insistat cineva din interiorul lui.

— Bine. De câţi ani eşti aici şi cine te-a trimis? am pus eu o întrebare tradiţională.

— Eu vin şi plec când vreau şi nu ţin cont de doleanţele oamenilor. Am intrat în el acum 8 ani, din propria mea iniţiativă. Asta aşa, ca să-ţi potolesc curiozitatea. Am stat prea mult aici şi acum nu mai pot pleca. Am căzut ca musca-n lapte. M- am înrădăcinat prea adânc, dar eu vreau să mă întorc la Dumnezeu şi tu trebuie să mă trimiţi la El.

— Ca să vezi cât e de simplu… Tu vii şi pleci când vrei din om şi eu trebuie să te trimit la Dumnezeu! Nu-mi amintesc să am vreo obligaţie faţă de tine.

— Faţă de mine nu ai nicio obligaţie, adevărat, dar pe el trebuie să-l ajuţi, şi nu te împiedică nimeni să mă trimiţi şi pe mine la Dumnezeu.

— Cu îngăduinţa lui Dumnezeu, sigur că te pot trimite, dar nu ştiu dacă El va dori să te primească.

— Nu-i treaba ta dacă mă primeşte sau nu. Tu doar trebuie să mă trimiţi.

— Te vei duce acolo unde îţi este locul şi unde este voinţa lui Dumnezeu să ajungi.

— Sper să mă primească. M-am rugat cu toată fiinţa mea sute de ani. Am stat lângă El, vai ce bine îmi era, eram fericit, scăldat în lumină şi iubire, era un paradis, dar eu nu am ştiut să preţuiesc acest lucru. Credeam că aşa va fi o veşnicie şi că eu nu am nicio obligaţie şi pot face tot ce-mi trăsneşte prin minte. Zburdam ca un copil năstruşnic, lipsit de griji şi de necazuri. A venit ispita şi am căzut în plasă, am

făcut o mare prostie, o mare greşeală. Doamne, cât îmi pare de rău! Şi El S-a supărat şi m-a aruncat jos. Dar eu nu sunt ca ei, ca cei de acolo. Sper să-mi fi ispăşit pedeapsa în cei peste o mie cinci sute de ani. O mie cinci sute de ani de întuneric, umilinţă şi suferinţă. Sunt sigur că mă va primi, că mă va ierta. El este bun, mărinimos şi iertător. Tu doar eliberează-mă de aici şi trimite-mă. Nu pune camera video, că nu mai spun niciun cuvinţel. Mai mult decât atât, doamna – da, dumneata, cea de colea, da-da, dumneata, nu mă privi aşa uimită şi nu mai lua notiţe. Nu-ţi mai face semnul crucii la spatele domnului ăsta gras, că te vad şi prin el. De mine nu trebuie să-ţi fie frică. Eu sunt bun. Şi pe băiatul acesta în care mă aflu l-am iubit şi l-am ajutat. Din bunătatea mea m-am împotmolit aici. Am încercat să-l ajut şi să-l sprijin. El abia acum începe să-şi dea seama cu cine s-a înhăitat. Să spună şi el, eu nu mint. Nu ai vrut tu să-i tai piciorul cu drujba scorpiei cu care trăieşti? Zi, să audă şi domnul. Zi!!! (Bărbatul a dat afirmativ din cap.) Vedeţi? Nu i-am îngăduit. Mi-a fost milă de el, ca şi dumneavoastră acum. Are suflet bun când nu este bântuit de ei, e ca pâinea caldă, ca un copil, mi-a fost milă să-l văd putrezindu-i oasele la pâmaie. Nu am vrut, când va fi să moară, să ajungă la ăştia de jos. Sunt scârboşi, parşivi şi perverşi. Nu crede în ce spun ei, niciodată. Tu uneori mai ai obiceiul să-i tragi de limbă, eu văd. Ia aminte! Sunt şireţi şi mint de îngheaţă apele! Nu mai pierde timpul cu ei, nu merită. Arde-i şi-atât. Nu mai vreau să mă mai întorc acolo. Eu am luptat cu ei şi l-am protejat aşa cum am putut. De acum încolo îl las în seama ta.

— Îl laşi în seama lui Dumnezeu şi a lui. Sigur că am să te ajut, cu îngăduinţa Tatălui Ceresc, dar hai să-l ajutăm şi pe el.

— Vai, omule, vai! Fiecare trebuie să-şi ducă crucea şi

să plătească, da, să plătească pentru prostia lui. Uită-te la el. Ce nu a avut acest om? întreabă-1. Era tânăr, frumos, avea o soţie care îl adora şi, deşi au trecut atâţia ani, ea încă îl iubeşte şi nu s-a recăsătorit. Fata de la prima soţie nu este mai proastă sau mai urâtă decât a doua şi nu-1 iubeşte mai puţin, deşi a cam neglijat-o în repetate rânduri. Și-a bătut joc de ele, de maică-sa, le-a părăsit si şi-a bătut joc şi de el, prostănacul. Priveşte-1! Păi să plătească, tată, să plătească de să-i sară capacele. Să guste şi el din suferinţă şi umilinţă. Eu cum plătesc pentru o prostie cu o mie cinci sute de ani de suferinţă şi întuneric? Lui nu am să-i dau niciun sfat, nu merită. A dat cu piciorul în toate darurile primite de la Dumnezeu, să plătească, să sufere ca un câine părăsit, să-şi amintească de cei care l-au iubit cu adevărat şi în care el a dat cu piciorul, să-şi amintească. E mai bine să sufere aici decât dincolo. Şi tu nu mai fi atât de generos şi milos. Vrei să-i vezi pe toţi fericiţi, sănătoşi şi prosperi, dar unii chiar merită să fie daţi cu capul de toţi pereţii ca să se trezească la realitate, să vadă pe unde merg şi să-şi amintească de unde vin. Ce-1 interesa pe el suferinţa altora? Nopţi de-a rândul îl aştepta prima soţie, cu mâncărica sub pernă să nu se răcească... Câte lacrimi a vărsat maică-sa rugându-1 să se întoarcă măcar de dragul fetei! Pe el îl durea în cot. Acum să vadă cum e. Asta e lecţia lui.

Grăsanul'. Fiecare om poate să greşească. S-o fi îndrăgostit. Poate l-a ispitit necuratul.

Ioan: Uite-1 cum îl mai apără, uite-1 cum îl mai apără, prepelicarul! Cum face unul o prostie, gata şi scuza: dracul e de vină! Ha-ha-ha! Comod. Pe tine cine te-a ispitit de ai lăsat la ţară soţia cu doi copii şi te-ai mutat în capitală? Tot dracul? Ce, nu puteai să-ţi scrii cărţile acolo, în inima munţilor? Nu aveai linişte, nu aveai ce mânca, nu aveai inspiraţie? Că

sărmana femeie sufla şi praful de pe tine, iar pe copii îi obişnuise să meargă în vârful degetelor să nu te deranjeze. „Nu faceţi zgomot, că tata scrie”. Ţi-au spus cei de la Uniune că poţi chiar să-l întreci şi pe Liviu Rebreanu dacă vei continua să munceşti asiduu. Şi tu? în loc să-ţi vezi de familie şi de personajele tale, ţi-ai vândut sufletul, ai strâns de pe drumuri podoaba asta cu care eşti. Şi ce-ai ajuns? Ce? Talentul tău era de la Dumnezeu. Odată cu sufletul s-a dus şi talentul.

Grăsanul: Ei lasă, că nu-i chiar aşa!

Ioan: Te-ai băgat aşa, pe nepusă masă, şi acum îndrăzneşti să spui că eu mint?! Măi nenorocitule, măi! Mă pui pe mine în aceeaşi ulcică cu toate lepădăturile astea? Tu nici nu-ţi poţi imagina cu cine stai de vorbă! Păi eu, dacă mă supăr, te perpelesc la foc ca pe un mistreţ în proţap. Crezi tu că eu nu ştiu că te-ai căsătorit cu Ioana lui Trândăvescu, că ai cu ea un băiat – care, apropo, că ne aude lumea, nu este al tău, ci al lui Zburdălescu? Vrei să-ţi mai spun că acest băiat este beteag din născare şi că ai tot colindat pe la medici de când s-a născut, şi fără niciun rezultat?! Tot ce ai scris de cum ai plecat de-acasă nu mai are nicio sclipire şi în adâncul sufletului ştii acest lucru şi te macini zi de zi. Ce ai crezut, că dacă ai luat pipa-n gură şi ţi-ai lăsat mustaţă o să rupi gura târgului, o sa-1 întreci în umor pe Caragiale? (Pe bunul meu amic l-au cam prins sudorile. Şi-a scos batista şi a început să-şi şteargă fruntea.) Uite ce burtă ţi-a crescut, ca a lui Balzac; dar scrisul, scrisul? Nu-i… Ha-ha-ha! în aparenţă mare scriitor, dar în esenţă, zdrenţe…

Grăsanul’. Cine eşti tu de-ţi permiţi să vorbeşti cu mine în halul ăsta?! Mă cunoşti? Mi-ai citit lucrările? (A început să se înfurie amicul meu.) Şi pe tine te-am crezut om serios – s-a adresat el mie. V-aţi pus la cale să vă bateţi joc de mine. Să

ştii că este o glumă de prost gust. Şi nici nu poate fi interpretată ca o glumă, ci aduce mai mult a insultă. Şi eu… eu nu permit aşa ceva, să ştii! Eu dacă mă supăr…

Ioan (batjocoritor): Ei-ei, ce faci dacă te superi?! Ce faci, ce? Din două vorbe şi te-ai umplut de oftică, ţi se taie răsuflarea. Uite, dacă eu mă supăr şi te iau la periat, îţi amintesc de când te-a făcut mă-ta şi până-n ziua de azi.

Grăsanul: S-o laşi pe mama-n pace, că te omor! Ţineţimă, că-1 fac piftie!

Se ridică ameninţător ca un taur înfuriat.

Doamna: Aoleu!!! Acu' se iau la bătaie! Asta ne mai lipseşte, să ne ridicăm în cap toţi vecinii! sare de la locul ei stăpâna casei.

Vasile Bologan (foarte calm): Calmează-te, omule, ia-o încet! Cu cine te iei la ceartă? Cu un tertelici?

Grăsanul: Cum să mă calmez, dom' Vasile? Nu vezi că-şi bate joc de mine? O insultă pe maică-mea. Când cineva se leagă de mama, nu contează cine, o încasează fară nicio milă din partea mea. Păi eu, dacă-i scap un pumn în moalele capului, îi cântă fanfara militară de petrecanie pe bulevardul Unirii şi îi face vânt popa cu cădelniţa la cimitirul din Militari şi am să mai angajez vreo patru ţigănci bocitoare care pentru un bănuţ în plus au să-l jelească şi au să-şi smulgă şi părul din cap de atâta disperare, iar mă-sa îi va face parastasul la „Carul cu bere"! Stai măi frate, stai aşa, că ţi-ai găsit naşul cu mine. I-auzi, mă citeşte el pe mine, îmi spune trecutul, mă ia aşa, cu dedesubturi, de parcă aş fi Petrache Fraierul.

Şi bunul meu amic îşi umflă pieptul şi-şi duce mâinile la spate, lăsând doar burta să-i atârne în faţă, de parc-ar fi toba de la orchestra regimentului. Norocul lui că nu luase şi poziţia de start de la faimoasa trântă japoneză. Fără să vreau, m-a pufnit râsul. El a continuat puţin pierdut, întorcând

privirea către mine:

— Doar mă ştii ce putere am! Iote dom'le, ce dă din el! Văzând ca nu are nicio susţinere din partea mea: Clar. Ce să mai… V-am prins. V-aţi pus la cale!

îşi ia diplomatul şi se îndreaptă spre uşă, bombănind pe sub nas. Eu nu îngădui nimănui, nici lui frate-meu, eu pe oricine îl pun la respect!

Vasile Bologan: Tu vorbeşti serios?!

Grăsanul: Foarte serios. Şi dacă ai avut ceva să-mi spui, puteai s-o faci între patru ochi. Am destul discernământ să accept mustrări, când este cazul, dar nu să mă batjocoreşti în faţa oamenilor.

Ioan: Uite-1 cum s-a umflat în pene, curcanul…

Doamna'. Dumneata nu vezi cum își bagă necuratul coada ca să ne certe?

Grăsanul: De persoana dumneavoastră n-a spus nimic, stimată doamnă. Numai cu mine are ce are. De ce mă provoacă? Ştie că sunt o persoană sensibilă şi uşor de rănit?

Doamna: Fiindcă este un drac pus pe șotii!

Ioan: Nu sunt drac, doamnă! V-am spus de la bun început cine sunt. Sunt un înger căzut, asta sunt.

Grăsanul: Şi aceasta nu înseamnă că eşti tot de-al lor?

Ioan: Nu sunt de-al lor. Dar sunt foarte supărat pe lumea asta adormită, leneşă, ingrată şi răutăcioasă.

Grăsanul'. Şi eu ce rău ţi-am făcut?

Ioan: Personal, niciunul, dar ceea ce susţii în scrierile tale nu este aşa. Mă irită. Nu totul este material şi nu poţi trăi numai cu ziua de astăzi. Evoluţia umană este o perpetuare în timp şi spaţiu.

Grăsanul: Să fie, parcă am zis eu nu? Eu scriu beletristică, fantezie cu unele repere în viaţa cotidiană, literatură artistică, înţelegi?

Ioan: Şi o răsuceşti în aşa fel încât, în concluzie, iese o viaţă tărcată, îi tai omului speranţa, aripile şi-l arunci în braţele ăstora. Asta faci.

Grăsanul: Asta e prea de tot. Nu, dom’le, ăsta intenţionat mă provoacă.

Vasile Bologan: Ioane, lasă-1 pe domnul în pace.

Ioan: II las, dar el nu mă lasă, că mă irită! Ştii ce gândeşte acum? Ne înjură pe amândoi, asta face.

Vasile Bologan: Ce zici, aşa este sau iar minte?

Grăsanul: Sincer să fiu, aşa cum mă ştii şi tu, individul citeşte gândurile. Este adevărat. Pune-te în locul meu. Vin la tine cu sufletul deschis, fericit că ai venit în ţară, anticipând o discuţie plăcută, şi când colo apare zevzecul, cum spunea Caragiale, şi ne dă peste cap toată seara.

Vasile Bologan: Lasă-1, Ioane. Se răcoreşte şi el, ca tot omul.

Ioan: Pe mine are de ce să mă înjure, dar de ce te înjură pe tine? Eu nu accept insulte din partea lor. Uite câţi s-au cuibărit în el!

Vasile Bologan: încetează.

Ioan: Gata, tac. Nu vezi că tac? Cel mai tare mă irită ăla bătrân, care o face pe scriitorul.

Vasile Bologan: Parcă am convenit să taci.

Ioan: Nu mai scot o vorbuliţă. Să mă iei de beregată şi tot nu deschid gura… De acum încolo sunt fără grai, cu fermoarul buzelor strâns. Şi eu dacă spun o vorbă, ca pe vremuri, când cuvântul avea greutate… dar păcătosul ăla iar te înjură. Te înjură de mamă şi de tată! Şi mai zice că eu n-am să ajung la Dumnezeu. Ce ştie el, fandositul şi degradatul, despre Dumnezeu? Ce? Mă şi mănâncă pumnii să-i dau una la moacă. Nu te supăra, ştiu, nu am voie. Eşti dumneata aici. Vă asigur, cu terteliciul din el m-am mai întâlnit acum vreo

400 de ani şi i-am spintecat burta. De-aia se agită acum.

Doamna: Ai zis că taci şi numai gura ta se aude.

Vasile Bologan: Gata. Nu-1 mai lua în seamă.

Ioan: înţeles. Nu-1 mai iau în seamă. Dar pot să-i mai zic ceva de nevastă-sa? Câteva mici detalii, ca bomboanele pe tort.

Vasile Bologan: Categoric nu. Atât. Acum răspunzi la întrebările mele.

Ioan: Am sesizat. Nu vrei să-l jignesc, am înţeles. Gata, răspund la întrebările dumneavoastră, dar aia cu care trăieşte el este de-a lor. Sută la sută! Are un suflet negru ca tăciunele.

Vasile Bologan: Nu am convenit noi să-l laşi în pace?

Grăsanul: Eu ce zic…

Vasile Bologan: Tu nu zici nimic, te rog frumos.

Ioan: Nevastă-ta mai are doi amanţi, unul e mai tânăr cu zece ani şi e blond şi cu ochii albaştri…

Grăsanul: Am… am… am…

Ioan: Ce-ce-ce am??.. îl cunoşti, a fost şi la tine-n casă. Ai stat cu el la masă, sigur. Ai vază şi lampă de masă stil Gallé pe birou? Pun mâna-n foc. Iar în sufragerie toată mobila e cu piele roșie, iar la intrare ai un cuier de epocă.

Grasanul: Așa este. Spune corect parazitul.

Vasile Bologan: încetaţi. Trăim o perioadă foarte tulbure, în care societatea, oamenii din ţară şi din lume sunt într-o fierbere şi frământare fără precedent… Ce ne aşteaptă în viitorii ani? Ce se va întâmpla în anul 2012?

Ioan: Mda… Deşi ştii mai totul, continui să tot întrebi. Curiozitate, curiozitate, curiozitate. Nu vrei să greșești. îţi voi răspunde. Cu o singură condiţie: să nu faci public ceea ce am să-ţi comunic – şi nu pentru că nu vreau ca oamenii să ştie, ci pentru că n-au să te creadă, nici cine eşti, nici ce-ai să le spui.

Te vor ridiculiza. E cea mai simplă reacţie la ceea ce nu cunosc şi nu vor să-şi pună mintea la contribuţie. Capacitatea lor de gândire este încă adormită şi nu sunt în stare să vadă realitatea. Unii au să perceapă mult mai târziu, alţii niciodată, iar tu ai să ai de suferit din cauza ignoranţei lor şi din cauza atacurilor celor răi, negri până în măduva oaselor. în această luptă nu există toleranţă, bun simţ şi milă. Lupta este pe viaţă şi pe moarte. Cel slab piere.

Vasile Bologan: Te rog frumos, fără exagerări.

Ioan: Nu exagerez. Tu ştii cine eşti şi trebuie să-ţi continui lucrarea indiferent ce s-ar întâmpla înjurai tău.

Discuţia a durat peste două ore. Ioan a răspuns cu lux de amănunte la întrebările particulare ale mele şi ale prietenilor mei, dar şi în ceea ce priveşte viitorul României şi al omenirii în general. Aşa cum i-am promis, acestea nu vor fi date publicităţii.

După ce am terminat conversaţia, l-am eliberat pe Ioan de tot ce-1 ţinea legat de persoana respectivă, de Pământ şi l-am lăsat să plece acolo unde-i era locul. Faţa bărbatului s-a luminat, iar din ochi au început să i se prelingă lacrimi.

Ioan (plângând de bucurie): Văd lumina, văd lumina! Dumnezeu m-a acceptat, m-a iertat. Urc spre lumină, urc… (Făcându-şi semnul crucii.) Mulţumesc, Doamne, că te-ai îndurat de mine! Ce frumuseţe şi ce culori minunate văd! Urc… urc… urc…

După ce am scos bărbatul din transa hipnotică, i-am spus:

— Iată că s-a rezolvat şi problema dumneavoastră. Cum vă simţiţi?

Bărbatul (începând să se analizeze): Mă simt foarte uşurat. Parcă a căzut ceva greu şi negru de pe mine. Nu mai simt atâta ură. Sunt mai liniștit. Parcă este mai bine.

Grăsanul: Mă cunoşti?

Bărbatul: Nu. E prima dată când vă văd.

Grăsanul: Atunci cum de ţi-ai permis…?

Bărbatul: Ce mi-am permis, domnule? Idee nu am cine sunteţi. Lăsaţi-mă-n pace.

Doamna: I-aţi spus atâtea! Eraţi gata să vă încăieraţi la bătaie.

Bărbatul (surprins): Cine, eu? (Către domnul gras): V-am spus eu ceva? Mă scuzaţi, dar nici nu ştiu cum vă cheamă.

Grăsanul: Pe nevasta mea de unde o cunoaşteţi?

Bărbatul (ridicând din umeri): Eu?!! Hai! Lăsaţi dom’le glumele, că eu nu văd pe unde merg de necaz.

Grăsanul: Care glume, dom’le?! Mi-aţi zis că nevasta mea a fost o destrăbălată şi că feciorul meu nu este al meu, ci al lui Zburdălescu. Ai cunoscut-o în tinereţe? Ai fost şi dumneata pe la cenaclurile literare? Mi-ai mai zis că are doi amanţi şi unul este mai tânăr cu zece ani şi este blond cu ochii albaştri.

Bărbatul: Fiţi liniştit, nu am fost niciodată la niciun cenaclu literar, nici chiar la cele din liceu. Sunt pasionat de istorie și geografie, nu de literatură. Idee nu am cine este soţia dumneavoastră.

Grăsanul: Pe mine nu mă interesează pasiunile dumitale, de unde o cunoşti pe Magda?

Bărbatul: Nu cunosc nicio Magda, cu atât mai mult din domeniul literaturii.

Grăsanul: Atunci de unde ştii că Ovidiu nu este copilul meu? Dacă vrei să ştii, aveam o relaţie, o aventură cu ea de cinci luni când a rămas gravidă, înţelegi?

Bărbatul: Scuză-mă. Am atâtea pe capul meu că nu-mi arde de familia ta. Eu cu a mea nu ştiu cum să fac. De ce am plâns?

Doamna’. Chiar nu-ţi aminteşti?

Bărbatul: Nu.

Doamna: Plângea Ioan când pleca spre Dumnezeu.

Bărbatul: Care Ioan?

Doamna: Era un înger căzut în tine, care a spus că îl cheamă Ioan. Chiar ai vrut să-i tai piciorul nevestei tale cu drujba?

Bărbatul: Da, acum două săptămâni. Așa m-a supărat de rău, că nu mai ştiam ce fac. Am adus drujba şi am zis că o tai bucăţică cu bucăţică şi o arunc la câini. M-am oprit în ultima clipă, brusc, nu ştiu de ce. Parcă m-a oprit cineva. Nu aveam niciun sentiment de milă ori remuşcare. Eram ca o stană de piatră, fără niciun sentiment.

Grăsanul: Nu mai înţeleg nimic... Vrei să spui, dom’ Vasile, ca el nu ţine minte ce-a zis despre mine?

Vasile Bologan: După cât îţi poţi da seama, asta este. în primul rând nu a vorbit el, ci Ioan. Erau două entităţi energetice cu totul diferite şi care se aflau în același corp fizic. Uneori persoanele în care sunt descoperite astfel de entităţi ţin minte şi povestesc mai apoi ca nişte observatori pasivi tot ce s-a întâmplat, alte ori nu-şi amintesc nimic. Transa hipnotică aplicată unei persoane nu are nimic comun cu exorcizarea, ci este un procedeu care permite urmărirea acestui proces acolo unde este cazul. Sigur, cele două procedee pot fi utilizate separat sau în comun.

Unele dintre prezicerile îngerului căzut Ioan referitoare la persoana mea s-au adeverit chiar în acea vară a anului 2008. La interval de câteva zile au trecut prin faţa mea cele mai mari entităţi ale întunericului, ascunse în trupurile unor oameni suferinzi. M-am pomenit asaltat de câte 5-10 vrăjitoare pe zi, majoritatea ţigănci din Bucureşti şi din provincie, îmbrăcate modern, deghizate în persoane

suferinde. Deşi am anunţat în repetate rânduri că cei care au făcut rău oamenilor, mai ales prin magie neagră, nu au ce căuta la mine, oricum nu-i primesc și nu-i ajut, ele continuau să vină în grupuri, atacau în haită, cum erau deprinse de-a lungul anilor. încercau să mă stoarcă de energie, să-mi fure sufletul, să mă atragă în cursa căutării unor comori ascunse în subteran, cu negocieri directe de a-mi cumpăra sufletul. Tot răul și întunericul de la toate nivelurile sociale s-a rostogolit asupra mea. Atacurile veneau ca roiurile de albine, zi și noapte. Se lucra non-stop. Toate armele și cunoştinţele au fost puse în aplicare, de la cele de intimidare şi până la cele de lichidare. înţeleg că am deranjat. împiedic răul să se perpetue şi oamenii să sufere, iar pe cei care profită de pe seama conlucrării cu cel urât i-am cam pus în dificultate. Asta este. Cu ajutoml lui Dumnezeu, am trecut și peste acestea. Cunosc de mult ispitele diavolului în privinţa puterii și a comorilor, care nu m-au interesat niciodată. Mi s-au propus sume exorbitante în plan real. îmi spuneau că vor veni cu basculanta să răstoarne dolarii în curte. Iuda, când a fost exorcizat, mi-a propus prietenie, 12 blocuri de peste 10 etaje și în doi să conducem lumea. Eu însă mă mulţumesc cu ce îmi dă Dumnezeu, din munca de zi cu zi și banul văduvei.

Lupta dintre bine şi rău, lumină și întuneric, Dumnezeu şi Lucifer se duce pe toate planurile: emoţional, psihic, mental, sentimental, speranţe și vise, sănătate și realizări, prosperitate materială şi evoluţie spirituală, şi deşi această luptă uneori este mai puţin sesizabilă pentru omul de rând, prins în confruntările cotidiene pentru supravieţuire, ea nu încetează nici pentru o clipă, iar câmpul principal de luptă este OMUL în sine, OMUL în complexitatea sa.

Mărturisirea unui drac

Practic în fiecare zi mă confrunt cu entități malefice de

diferită intensitate – de la gri deschis şi până la negru foarte pronunţat şi dens. Nu mă refer aici la multitudinea unei personalităţi, care pe lângă spiritul propriu mai poate avea şi alte influenţe energetice integrate sau nu, fie din partea părinţilor, a rudelor soţului/soţiei sau a copiilor, fie a unor persoane care au avut o influenţă deosebită în viaţa acestei persoane. Uneori ele au influenţe pozitive, alte ori negative. Pe lângă aceste influenţe sau părţi care formează personalitatea fiinţei respective şi care au marcat sau marchează evenimentele emoţionale sau psihice, au transformat sau transformă o personalitate în formare şi care au rămas ca o congestie energetică în aura ei, mai există şi entităţi energetice malefice de diferite intensităţi, care pot pătrunde în corp ocazional, din întâmplare, sau au fost induse prin intermediul magiei negre. Sigur, atunci când este vorba de părţi componente ale personalităţii, prin intermediul hipnozei ele pot fi integrate sau eliberate. Şi în acest caz decizia aparţine clientului. Astfel de procedeu sau tehnică în domeniul hipnoterapiei este foarte bine cunoscut şi folosit de către hipnoterapeuţii din SUA. în diferite zone ale ţării, acest procedeu („part therapy" sau „parts meditation therapy") dă rezultate remarcabile în eliminarea unor traume emoţionale rămase din copilărie, a unor frustrări, frici, abuzuri psihice, emoţionale sau fizice produse în copilărie sau pe parcursul vieţii. însă este cu totul altceva când vorbim de entităţi energetice libere, fie că este vorba de entităţi care şi-au pierdut corpul fizic din cauza decesului, pe care lumea le numeşte spirite, fie entităţi pozitive sau negative care n-au avut şi n-au corp fizic, sunt pur energetice. în religia creştină astfel de entităţi sunt numite îngeri sau demoni.

întâlnirea cu un demon de peste 800 de ani, care s-a

recomandat ca fiind Dan, mi s-a părut destul de interesantă şi de aceea o propun atenţiei dumneavoastră.

Vasile Bologan: De ce aţi atacat-o atât de dur? Câţi sunteţi în ea?

Dan: Foarte mulţi. Am atacat-o pentru greşelile ei, pentru felul ei de a gândi. Omul păcătuieşte nu numai cu fapta, ci și cu gândul. Dacă aţi şti ce urzeşte mintea ei, nu v-ar mai fi milă. Chiar şi eu, ca drac, demon, cum mă numiţi voi, nu sunt în stare să fiu atât de diabolic în gândire precum e ea. Noi nu suntem atât de miloşi ca voi. La noi e cu totul altfel, calculat, coordonat şi executat.

Vasile Bologan: Interesant. Să aud atunci cum e la voi.

Dan: La noi nu există gen feminin sau masculin, nu avem familie, noi ieşim ca de pe bandă rulantă, ca soldăţeii. Nu există iubire, milă, nu dormim, nu bem şi nu mâncăm, suntem nişte mici roboţi, dar fiecare are caracterul și capacitățile lui și îndeplineşte comenzile primite de la superiori fără a le pune în discuţie şi a le analiza. La noi este o disciplină de fier. Cine nu se supune sau greşeşte este masacrat şi aruncat la groapa comună fară nicio reţinere. Noi ştim să muncim, nu o lălăim aşa ca voi, ca să treacă timpul. Păzea! O încasăm pe loc. Şi la noi, ca şi la oameni, există un fel de copilărie până la 10-14 ani, după care începe procesul de instruire, care durează între 20 şi 40 de ani. Pe la 48 de ani noi atingem concentrarea de energie malefică necesară sub formă de spirală sau ghem, de parcă am fi terminat liceul, în lumea voastră. Ultimii 10 ani sunt consacraţi obiectului principal de studiu, care este OMUL.

Procesul de procreare la plante, pasări, animale şi oameni este bine cunoscut din cele mai vechi timpuri, şi nouă poate fi precizarea că fătul uman primeşte la naştere sufletul divin de la Dumnezeu, iar la creştini este însoţit și de

îngerul păzitor, deşi încă de la fecundare spiritul divin al fătului, sufletul lui, alături de al mamei, participă la dezvoltarea embrionului, a corpului fizic, energetic şi psihic, care este construit după matriţa acestuia și va evolua susţinut de scutul de protecţie al mamei, în primul rând, dar şi al celui ce urmează să vină pe lume. Această mare taină a procreării este cunoscută mai mult din punct de vedere biologic şi mult mai puţin energetic, tocmai partea cea mai sensibilă şi mai importantă. Procesul în sine este foarte complex şi câmpurile energetice ale părinţilor se întrepătrund cu ale fătului şi conlucrează la crearea și dezvoltarea unei noi vieţi. Aceasta este cea mai uşoară cale de a aduce noi suflete pe Terra. începând din clipa fecundării şi până la naştere, se va duce o luptă aprigă între sufletul ce urmează să se întrupeze şi demoni sau spirite malefice. La naştere se pot întâmpla multe. Acolo unde scutul de protecţie al mamei este slab sau de vibraţie joasă, ori sufletul ei este plecat din corp, fie că e vândut, furat sau alungat, iar spiritul copilului încă nu s-a înrădăcinat bine în corpul său, la naştere se va da o luptă foarte înverşunată între spiritele luminoase și cele întunecate. Ambele tabere se luptă pentru a prelua controlul asupra acestui vehicul biologic şi pentru a împiedica venirea unor spirite cu meniri speciale fie de o parte, fie de cealaltă. E lupta contrariilor până la epuizare, de multe ori influenţată de karma celor trei, a ramurii genetice, a familiei, a neamului. Doritori de a conduce acest vehicul biologic blindat sunt foarte mulţi, dar şansele sunt de partea celor mai puternici. Datorită acestui fapt ne pomenim că în familii de vibraţie joasă apar copii cu vibraţie înaltă şi invers. De cele mai multe ori însă se respectă vibraţia părinţilor în cazul când mama şi tatăl sunt la fel, iar în familiile mixte procesul este ca şi la selecţia naturală: învinge cel mai

puternic.

Fiinţa umană este analizată şi studiată în felul următor:

Inspectarea – analizăm aura energetică şi psihicul omului, descoperim fisurile, părţile mai vulnerabile, verificăm toate greşelile şi slăbiciunile din vieţile anterioare;

Căile de acces (pătrunderea în interior) – pentru început îi fluturăm pe sub nas omului momeala – o femeie superbă, un bărbat de vis, o casă, o maşină, bani, funcţie importantă, popularitate, slavă, adică fiecăruia după gust şi solicitare – la fel cum făcea pe vremuri omul când punea în faţa măgarului un snop de fân ca să meargă şi să nu se mai încăpăţâneze să care greutatea pusă în spate;

Gândul şi canalul energetic central sunt căile cele mai accesibile pentru primul atac. Pe aceste căi ajungem în centrul creierului ca pe un tobogan, există acolo o platformă specială. Primul lucru pe care-1 facem este să-i modificam gândurile capcoadă, adică eliminăm gândul lui precedent şi îi punem altul nou, care ne convine nouă. El nu sesizează nimic, niciun pericol;

Emoţia şi sentimentele corelate cu gândul cap-coadă, şi viziunea lui au o nouă perspectivă. De aici e uşor să-i modificăm planurile, visele, speranţele, voinţa. Omul nu simte care sunt golurile lui şi care sunt cele create de noi. După ce-1 aranjăm cu acestea două, ajungem la suflet.

Sufletul poate fi luat şi dus la noi în iad sau mâncat. în acest fel am ajuns la „panoul de comandă”, şi de aici încolo omul e ca la teatrul de păpuşi. Telecomanda e în mâinile noastre. El face ceea ce îi cerem. Dacă este ascultător, fără să-şi dea seama a semnat pactul cu noi şi e omul nostru. în cazul în care mai face ce-i trăsneşte lui prin cap, îl avertizăm şi iată-ne ajunşi la corpul fizic.

Corpul fizic este un spaţiu mult mai vast pentru

activitate şi noi suntem foarte bine instruiţi cum să-l utilizăm. Mai întâi, pentru nesupunere, omul îşi rupe o mână, un picior, se pomeneşte cu un ulcer la stomac, o tahicardie, pierdere de bani, un mic accident, pierde serviciul, nimereşte la puşcărie, îi arde casa şi tot aşa până se pomeneşte cu o boală incurabilă şi vine sfârşitul. La un moment dat omul simte că ceva nu este în ordine, are slăbiciuni, dereglări psihice, dar sunt foarte puţini cei care-şi dau seama de unde vin toate astea. Posibil să le şi treacă prin minte, dar nu le vine a crede fiindcă noi alungăm aceste gânduri.

Lichidarea – aici avem mai multe posibilităţi. Prima ar fi boala, deteriorarea corpului fizic. Sigur, omul are mult de suferit, fiindcă acest proces este lent, uneori foarte dureros, dar noi suntem fericiţi şi ne bucurăm de roadele muncii noastre. Omul simte, încearcă să rezolve aceste probleme de sănătate, se adresează medicului, dar nici acesta nu ştie cauza și deci până la urmă nu rezolvă nimic, deşi uneori reuşesc să prelungească suferinţa. Noi mâncăm energia din el şi astfel celulele se îmbolnăvesc din lipsă de energie și iată că apare ciroza, cancerul sau ceva asemănător. A doua posibilitate este dereglarea psihică, începând cu frică, insomnie, atacuri de panică, imaginea noastră, comunicarea cu noi şi terminând cu internarea la secţia de psihiatrie. Pe unii îi luăm mult mai rapid prin sinucidere sau accidente de tot felul. Este totul planificat foarte riguros şi supravegheat cu stricteţe. La noi nu se glumeşte. Fiecare răspunde cu capul pentru faptele sale. Odată ce ai semnat pactul cu noi, trebuie să te ţii de cuvânt, să munceşti cu sârguinţă. Când nu reuşeşti, te ajutam, dar dacă chiuleşti sau te opui, pe dată îţi vine răsplata. După moartea corpului fizic, sufletele acestor persoane vin la noi şi sunt ţinute ca sardinele în cutie.

Uneori le scoatem de acolo şi le utilizăm pentru a face

anumite lucrări asupra oamenilor. Aceste suflete sunt slugile noastre.

Să fim corecţi, nu chiar tot ce i se poate întâmpla unui om poate fi pus pe spinarea noastră. Mai există şi nechibzuinţa, încăpăţânarea, prostia şi ambiţia umană.

După ce terminăm procesul de instruire, venim din iad și sărim direct la gâtul vostru. începem de la treapta inferioară, în calitate de muncitor, cum ar fi la voi, şi avem alături un maistru care ne supraveghează. Primim dispoziţie directă, iar la terminarea lucrării, maistrul apreciază cât de bine am lucrat și ne dă alte sarcini. Dacă ceva nu este înfăptuit la nivelul cuvenit, corect, maistrul ne explică şi finisează personal lucrarea. De obicei începem cu lucrările cele mai simple, cum ar fi: pierderea locului de muncă, despărţirea de iubit, enervare şi ceartă cu părinţii sau rudele, fragmentări de memorie, pierderea pasiunii, a avântului, blocarea căilor şi a sporului, punerea la îndoială a tot ce ţi se întâmplă, neîncrederea și lipsa de perspectivă, îngreunarea tuturor formelor de circulaţie şi scăderea frecvenţei activităţii la nivel de celulă, organ, sistem şi până la întregul organism. De îndată ce este depăşit îngerul păzitor şi am intrat în aura individului, ne strecurăm în corpul fizic, de unde eliminăm sufletul, în cazul în care este luminos; dacă este întunecat, el va colabora cu noi şi ne va ajuta să atacăm alte persoane luminoase. Nu pot să vă explic în cuvinte, dar spiritele venite din iad comunică între ele la nivel subtil, fără cuvinte, se recunosc între ele și se supun celei de vibraţie mai joasă, mai calificată, îndeplinind ordinele acestuia. Astfel ne ajutăm la toate nivelurile şi scopul nostru principal este de a elimina spiritele luminoase din anturajul nostru şi de a aduce oamenii noştri. Pretexte pentru a realiza acest obiectiv avem destule.

Vasile Bologan: Dar asta este o adevărată ofensivă împotriva oamenilor.

Dan: Vorbe. Cum puteţi dovedi? Cine o să vă creadă? Nimeni. Deoarece noi deţinem la ora actuala posturile-cheie. Puteţi striga în gura mare. Şi ce se va întâmpla cu cel care se agita şi ţipă şi urlă?! Nimic. Noi îl declarăm bolnav psihic, îl internăm la psihiatrie şi îi facem duşuri reci ca să-i vină mintea la cap. Ha-ha-ha!

Vasile Bologan: Nu-i chiar totul aşa de simplu cum crezi.

Dan: Ba da. Cum spune un proverb românesc: „Vita e tărcată pe dinafară, iar omul pe dinăuntru”. Nu sunt vorbele mele. Nu.

Vrăjitoarea Silvia

Vrăjitoarea Silvia a fost prinsă într-o domnişoară de 23 de ani. Am să prezint în continuare dialogul purtat cu ea.

Vasile Bologan: Am auzit că eşti o mare vrăjitoare în zona Olteniei. Poţi să-mi spui câţi ani ai?

Silvia: Am 57 de ani.

Vasile Bologan: De ce ai intrat în persoana respectivă? Ţi-a făcut vreun rău?

Silvia: Nu. Dar eu n-am vrut ca ea să se nască. E o rudă de-a mea. Daca ea nu se năştea, toată averea părinţilor ei ajungea la mine. Ea mi-a stricat toate planurile. Aşa că sunt supărată pe ea.

Vasile Bologan: Ajungem noi şi la explicarea mai în detaliu a situaţiei în care ai atacat această fată, dar până atunci să-mi spui cum faci tu toate vrăjitoriile.

Silvia: Eu pot face în toate felurile posibile. Cele mai multe farmece le fac la mormânt.

Vasile Bologan: Spune-mi cu de-amănuntul cum faci, tot procesul.

Silvia: Păi, mă duc la mormânt la miez de noapte sau iau urme de la mort, sau la răscruce de drum. Ştiu să le fac pe toate. în special provoc neînţelegeri în casă, îi fac să se certe. Fac ce vreau.

Vasile Bologan: Ia-le pe rând şi spune cum le faci, ce spui, tot-tot-tot.

Silvia: Mă duc la mormânt, leg aţe şi le bag înăuntru şi spun acolo: „Cum iese mortul din mormânt, aşa să se mărite şi fata asta”. Felul de vrajă îl decid singură, aşa cum consider eu. Fac şi cu mătrăgună, să le meargă rău în casă, să nu aibă spor la nimic. Că eu nu vreau ca lumea să aibă realizări. Apoi pe vecinii de lângă mine i-am terorizat rău de tot. în fiecare zi le fac câte ceva. Pe bărbatul meu l-am fermecat nici să nu mai stea de vorbă cu frate-său, nici să nu-1 primească în casă.

Vasile Bologan: Am auzit că se pot face vrăji ca să omori un om sau un copil; este adevărat?

Silvia: Da. în cazul ăsta am mai multe metode. Depinde pe care o aleg. Mă duc cu faină…

Vasile Bologan: Descrie-le pe fiecare în parte.

Silvia: Pe un copil l-am înecat, şi gata.

Vasile Bologan: Cum ai făcut?

Silvia: Am mers la o apă mare şi am aruncat ceva acolo şi copilul s-a înecat.

Vasile Bologan: Ce ai aruncat şi ce ai spus?

Silvia: Am lucrat cu mortăciuni, cu tot felul, după care le-am aruncat într-o apă mare.

Vasile Bologan: Lucrezi cu necuratul în direct?

Silvia: Da. Cel mai uşor mod să omori un om este să bagi cuţitul în inima unei găini şi omul moare de inimă, cade pe stradă.

Vasile Bologan: Şi câţi oameni ai omorât aşa?

Silvia: Mulţi.

Vasile Bologan: Câţi? După numărătoarea ta, câţi sunt?

Silvia: Cam cin'şpe.

Vasile Bologan: Ce rău ţi-au făcut aceşti oameni?

Silvia: Pe mulţi i-am omorât cu maţe de la peşte. Le tai, le descânt şi le arunc în apă sau le îngrop la mormânt.

Vasile Bologan: Ia spune-mi, cum zici descântecul? Capcoadă.

Silvia: „Cum tai eu aceste maţe, aşa să crape toate în el" – aşa spun.

Vasile Bologan Asta-i bună, păi aşa poate face şi spune oricine! Asta înseamnă că oricine poate să facă şi să omoare pe oricine. Mi se pare puţin – ca să fiu discret – cam şocant.

Silvia: Nu poate oricine. Ca să reuşesc, eu îl chem pe necuratul şi el face ce-1 rog eu. Mă ascultă.

Vasile Bologan Cum îl chemi şi cum îl vezi tu?

Silvia: Păi să ştii că şi eu încep să semăn cu el, aşa am vocea de groasă. Se sperie lumea când mă vede, numai bărbatului meu i-am făcut farmece să mă vadă frumoasă. El trebuia să o ia pe alta.

Vasile Bologan: Şi?

Silvia: L-am luat eu. I-am dat numai bani. Am mers la părinţii lui şi-atât; al meu a fost.

Vasile Bologan: Ai vreun copil cu el?

Silvia: Nu. Păi eu am umblat şi cu alţii. Acum a murit unul dintre ei, fiindcă eu l-am omorât.

Vasile Bologan: Şi de ce l-ai omorât?

Silvia: Păi nu-mi mai plăcea de el, că a îmbătrânit, şi l-am omorât.

Vasile Bologan: Cum îl chema?

Silvia: Ticuţă.

Vasile Bologan: Mai ai şi alţii?

Silvia: Câţi am avut eu, nu le mai ştie nimeni numărul. Că eu am avut mulţi, mulţi, mai mult de cincisprezece. Cum vedeam un bărbat mai aşa, îi făceam ceva și puneam mâna pe el și stam cu el cât aveam plăcere. Mie mi-au plăcut bărbaţii însuraţi. îi luam ca să-mi facă treaba. Să-mi dea bani, să mă ajute pe lângă casă. Și acestuia, bărbatului meu, multe i-am făcut. Stau în casa lui. Ăstuia al meu i-am pus multe prostii în mâncare, i-am pus sânge.

Vasile Bologan: De la ciclu?

Silvia: Da. Când i-am făcut descântecul am zis să tacă aşa cum tace mortul și să vadă aşa cum vede mortul. Și nu a văzut. Tot satul ştie că eu umblu cu alţii, dar el nu ştie nimic și nu zice nimic.

Vasile Bologan: Și pe acesta ai de gând să-l omori?

Silvia: Da. Numai să nu mor eu înaintea lui.

Vasile Bologan: Cum o vrea Dumnezeu.

Silvia: Eu trebuie să mor după el, ca să las averea la nepoţi. Altfel eu nu am dreptul la nimic. Tot ce avem este de la părinţii lui. Eu nu am avut avere.

Vasile Bologan. Ia să revenim noi și să-mi spui cum ai omorât copii.

Silvia: Apăi, am mers la mormânt și am luat ce-mi trebuie și am făcut descântec cu apă, cu faină… De Sfântul Andrei lucrez eu foarte mult, că e post. Când e post pot să lucrez foarte mult.

Vasile Bologan'. De ce?

Silvia: Atunci am eu mai multă energie.

Vasile Bologan: Păi cine a dat postul, ca să ai tu mai multă energie atunci?

Silvia: Păi cum unii se dezleagă, aşa pot și eu să lucrez mai mult.

Vasile Bologan: Se dezleagă mulţi în timpul postului?

Silvia: Ăia care ştiu să se roage. Dar dacă îi face cineva aşa ca mine, e mai greu să se dezlege.

Vasile Bologan: Am auzit că sunt multe vrăjitoare care se duc la morminte, fac incantaţie, spun fel de fel de texte, dar nu toate au reuşită şi multe dintre ele doar bat câmpii. „Reuşitele" tale sunt legate de lucrul cu necuratul? Cum îl chemi? Cum apare?

Silvia: Păi îl chem când sunt singură. Şi el vine. E cu coame, negm, şi mă ascultă ce îi zic. Noaptea îl chem.

Vasile Bologan: Are sau nu are corp fizic?

Silvia: Eu îl văd. Apare deasupra mea. Trebuie să mă uit în sus ca să-l văd.

Vasile Bologan: Şi?

Silvia: Și-l văd, și vorbesc cu el. îi spun ce să facă.

Vasile Bologan: Şi apare de fiecare dată când îl chemi?

Silvia: Da.

Vasile Bologan: Şi ce-ţi cere în schimb pentru ceea ce face el?

Silvia: El știe că eu îl iubesc pe el.

Vasile Bologan: Cum îi spui tu asta?

Silvia: El este ca și tatăl meu. Pentru mine el este cel mai important. El mă ajută să fac tot ce vreau, merge cu mine peste tot.

Vasile Bologan: Câţi sunt în lume care pot să lucreze aşa direct cu necuratul?

Silvia: Puţini au harul meu. Eu am învăţat de la mama să lucrez aşa cu el.

Vasile Bologan: Şi ce te-a mai învăţat maică-ta?

Silvia: Tot ce știu și ce fac ea m-a învățat.

Vasile Bologan: Vine unul şi acelaşi tot timpul sau se schimbă?

Silvia: își mai schimbă culoarea, dar tot rămâne închis

la culoare.

Vasile Bologan: în total, câţi oameni ai omorât?

Silvia: Vreo douăzeci şi cinci.

Vasile Bologan: Omori numai bărbaţi sau şi femei?

Silvia: Şi femei. Am omorât-o şi pe mama proastei ăsteia.

Vasile Bologan: Şi pe părinţii bărbatului cu care trăieşti?

Silvia: Da, că m-au enervat şi voiam să le iau casa. Acum stau în casa lor.

Vasile Bologan: Şi cum i-ai omorât?

Silvia: Tot aşa, cu animale. Au murit dintr-odată.

Vasile Bologan: Ai omorât numai găini sau şi alte păsări sau animale?

Silvia: Păi, mă duceam şi le luam de la ei şi veneam acasă şi le făceam rânduiala cum trebuie.

Vasile Bologan: Deci te duceai la ei, luai pasărea sau animalul şi… spune-mi cuvânt cu cuvânt ce ziceai când veneai acasă.

Silvia: Băgăm cuţitul în inima păsării sau a animalului şi ziceam: „Aşa cum bag cuţitul în inima acestei păsări, aşa bag cuţitul în inima acestuia. Şi aşa cum nu mai poate respira această pasăre, aşa să nu mai respire nici acesta”.

Vasile Bologan: Tu zici şi faci cu pasărea sau cu animalul, iar necuratul se duce şi face acelaşi lucru cu persoana respectivă.

Silvia. Da, fiindcă el mă ascultă ce vreau eu. Eu ştiu să fac foarte multe chestii. Eu tot ce vreau pot să fac. Şi pe mătuşa fetei ăsteia în care sunt acum am promis c-o omor. Mai întâi i-am omorât copilul. Ăla care s-a înecat.

Vasile Bologan: Acum de ce o omori şi pe ea?

Silvia: Păi dacă îi omor, îmi rămâne averea. Mai are ea

nişte nepoţi, dar sunt departe. Am să le fur actele aşa cum le-am furat şi părinţilor fetei ăsteia. Le-am furat actele de la casa bunicilor, pe care i-o lăsaseră ei.

Vasile Bologan: Şi dacă mori tu, averea ta cui rămâne?

Silvia: Nepoţilor mei de soră. Mai am o soră, dar ea nu poate face ce pot eu.

Vasile Bologan: Şi dacă vin eu asupra voastră ce se întâmplă?

Silvia: Eu nu vreau să mor.

Vasile Bologan: Eu nu am spus că te omor. Eu nu omor pe nimeni. Se face voia lui Dumnezeu.

Silvia: Eu nu vreau cu Dumnezeu.

Vasile Bologan: Eu am întrebat doar, dacă vin eu peste voi, voi ce puteţi face?

Silvia: în faţa ta nu putem face nimic.

Vasile Bologan: A făcut cineva ceva să mă omoare şi pe mine?

Silvia: Da.

Vasile Bologan'. Cine?

Silvia: Alexandra.

Vasile Bologan: De unde este Alexandra?

Silvia: Din România.

Vasile Bologan: Eu o cunosc sau nu?

Silvia: Da.

Vasile Bologan: Unde am cunoscut-o?

Silvia: La Bucureşti.

Vasile Bologan: Unde?

Silvia: La o întrunire, unde aţi stat la o masa albă rotundă.

Vasile Bologan: Şi ce a reuşit?

Silvia: Nimic.

Vasile Bologan: Vor mai fi încercări?

Silvia: Vor mai fi.

Vasile Bologan: Şi ce vor reuşi?

Silvia: Nu vor reuşi mare lucru. Mai bine spus, nimic. Vor muri ca şi câinii. Eu sunt cam incultă şi spun aşa cum văd. Eu de asta şi am ură pe fata asta, că părinţii ei au făcut carte şi pe ea au dat-o la studii, pe când ai mei nu m-au dat la studii şi am ajuns să nu ştiu să vorbesc. Nu mai vin la mine în vizită, că le-a zis maică-sa că fac farmece. Ăsteia în care sunt bunicii i-au făcut acte pe casă. Când am fost la înmormântare le-am furat, tot am măturat de acolo, şi nu le mai dau înapoi. Sunt ale mele. Eu am luat tot, şi haine, şi covoare. E goală casa de acolo. O parte din pământul bunicilor l-am vândut şi am dat banii nepoţilor mei. Ea are avere, nu-i mai trebuie şi aceasta.

Vasile Bologan: Pe lângă faptul că faceţi oamenii să se certe, să se urască, omorâţi bărbaţi, femei şi copii, furaţi, ce mai faceţi? Vă amestecaţi şi la judecăţi?

Silvia: Da. Le întunecăm mintea judecătorilor, le-o legăm şi facem să greşească în favoarea noastră. Depinde când este să se pronunţe sentinţa. Dar în special lucrez în zilele de sărbătoare şi în post.

Vasile Bologan: Şi de ce anume în zilele de sărbătoare şi în post?

Silvia: Atunci mai puţină lume merge la biserică şi mai uşor lucrez eu.

Vasile Bologan: Se întâmplă să lucraţi şi împreună cu preoţi pentru a face rău?

Silvia: Sigur că da. Şi pe asta am trimis-o la un preot care face mult rău şi m-a ajutat.

Vasile Bologan: Câţi preoţi sunt în ţară care fac rău?

Silvia: Sunt mulţi. Şi pe fata asta am trimis-o la unul de lângă Cluj, fără ca ea să ştie. Făcusem să-i apară un furuncul

şi s-a dus la el să o ajute. Şi pe asta a ajutat-o maică-sa, care e moartă. I-a trimis un băiat şi i-a spus să nu mai meargă la popa ăla. Şi nu a mai mers, proasta…

Vasile Bologan: Clar. Cât s-a mai topit din tine?

Silvia: Cam 20%.

Vasile Bologan: Spune repejor ce mai ai de spus, că am să te topesc de zece ori mai repede.

Silvia: Ce să mai spun? Că ţi-am spus de toate. Eu nu ştiu decât să fac rău.

Vasile Bologan: Sora ta e mai puternică decât tine sau mai slabă?

Silvia: Avem aceeaşi putere. Mama era mai puternică.

Vasile Bologan: Şi nu-ţi este teamă că te duci în fundul iadului?

Silvia: Păi maică-mea este în iad; şi tot cu de-ăştia cu care vorbesc acum voi vorbi şi acolo.

Vasile Bologan: Şi cum este acolo?

Silvia: Acolo e foarte cald. Dar chiar şi de acolo poate să facă rău.

Vasile Bologan: Câţi mai sunt la fel de puternici sau mai puternici în România?

Silvia: Nu sunt mulţi. Mai sunt din aceştia care zic că dezleagă. Ăştia, şi ceasul din perete ţi-1 dau jos.

Vasile Bologan: Şi dacă s-ar aduna toţi, ce ar putea să-mi facă?

Silvia: Ar putea să facă multe. Nu există om căruia să nu i se poată face nimic. încep cu stare generală proastă, insomnii, apatie, probleme de sănătate. Aşa cum i-am făcut şi fetei ăsteia. Uneori îi vine să se omoare.

Vasile Bologan: Eu nu am avut niciodată senzaţia asta.

Silvia: Fata asta este aşa deznădăjduită…

Vasile Bologan: Ia spune-mi, cum îi trimiţi tu şi cum

intră ei în om.

Silvia: Ei pot să se lipească de oricine. D'apoi eu merg, dar nu de una singură, de capul meu. Mergem mai multe, lucrăm împreună.

Vasile Bologan: Câte femei lucraţi împreună?

Silvia: Cel puţin trei.

Vasile Bologan: Şi dacă vă vede cineva noaptea în cimitir?

Silvia: N-are nimic. Nu ne vede, că cimitirul e departe de sat. Alegem un mormânt mai puţin îngrijit şi să nu fie rudă sau vecin cu persoana căreia îi facem farmece, să nu descopere şi să se dezlege.

Vasile Bologan: Are vreo importanţă cine este îngropat acolo?

Silvia: Să fie ţărână şi să cunosc persoana care a fost îngropată. Se lucrează mai uşor. Eu în satul meu îi cunosc pe toţi cei care au fost duşi la groapă. După ce am făcut lucrătura, o duc şi o pun la mormântul unei rade a persoanei căreia i-am lăcut farmece, şi când vine mă-sa, soţul, soţia sau radele sunt ca în palmă şi li se face rău, fiindcă ei preiau cele făcute de mine şi începe lucrătura.

Vasile Bologan: Când vă duceţi la morminte, vorbiţi cu morţii?

Silvia: Cu cei care sunt de-ai noştri şi ştiu ce facem, că unii nu acceptă.

Vasile Bologan: Şi cum vă ajută morţii?

Silvia: Noi punem acolo, dar este un secret.

Vasile Bologan'. Şi care-i secretul?

Silvia: Păi, când te duci să lucrezi pe cineva la mormânt nu te duci la o rudă sau la o cunoştinţă de-a aceluia, fiindcă îi apare în vis şi îi spune; te duci la un mormânt străin ca să nu poată fi găsit şi dezlegat. înţelegi? Eu mă am bine şi cu popa

din sat, şi dacă el mă vede prin cimitir nu se miră, fiindcă mă prefac.

Vasile Bologan: Lucrează şi ăsta cu voi?

Silvia: Nu. Ăsta nu e în stare să ducă o slujbă, darămite să mai facă ce fac eu. El nu ştie să facă nici dezlegări. Ştie să zică două vorbe şi atât.

Vasile Bologan: Preoţii care sunt de-ai voştri fac farmece şi blesteme şi în biserică?

Silvia: Da. Este unul lângă Cluj. Ăla hipnotizează lumea şi îi face pe unii să urle. Şi diavolul iese din unul şi intră în altul. Dănuţ Gheorghe îi zice.

Vasile Bologan: Şi când îi va scoate Dumnezeu pe aceştia din biserici?

Silvia: O să-i termine. Au să cadă bisericile pur si simplu.

Vasile Bologan: Când? în ce an?

Silvia: Până în 2020.

Vasile Bologan: Dar până în anul 2012 ce se întâmplă?

Silvia: Moare foarte multă lume.

Vasile Bologan: De ce?

Silvia: De rele. Cât de mult rău au făcut şi cât de răi au fost.

Vasile Bologan: Şi cum mor?

Silvia: Unii mor omorâţi, alţii se omoară, unii se îmbolnăvesc şi mor. Dar lumea aceasta nu dispare, rămân oameni. Nu este sfârşitul lumii, nu.

este?

Silvia: Este sfârşitul răutăţilor, al răului.

Vasile Bologan: De ce atunci pe majoritatea posturilor de TV se vorbeşte de sfârşitul lumii?

Silvia: Pentru că sunt nişte proşti. Cei ce vorbesc au interesele lor, să atragă cât mai mulţi spectatori, dar prezintă

materiale şocante şi atât, şi lumea se uită la ei. Sunt nişte aberaţii.

Vasile Bologan: Să revenim la ceea ce faceţi la morminte. Acolo staţi de vorbă cu necuratul, la cimitir?

Silvia: Da.

Vasile Bologan: Şi grupul vostru din câte femei este format?

Silvia: Depinde câte ne putem strânge – trei, şapte.

Vasile Bologan: Cu cât sunteţi mai multe cu atât sunteţi mai puternice?

Silvia: Daaa.

Vasile Bologan: Ce mai ai să-mi spui?

Silvia: Când te-au lucrat pe tine au fost patru femei la mormântul unui bărbat. Ţi-au făcut rău, dar nu au reuşit prea multe. La mine dacă o să-mi iasă rău este pentru că eu am făcut rău. Am fost o proastă, nu mă va primi pământul, au să fie fulgere mari când am să mor eu.

Vasile Bologan: Când mori tu, cui îi laşi toată „averea”?

Silvia: Păi eu nu mai am nimic. Am înfiat o nepoată şi am să-i las ei.

Vasile Bologan: Ai învăţat-o şi pe ea cum să lucreze cu necuratul?

Silvia: Da. Ea este acum în Italia. L-am pus pe prostul ăsta de bărbatu-meu să-i ducă pachete, iar între timp eu am umblat cu alţii.

Vasile Bologan: Şi ce lucrează ea acolo?

Silvia: Prostituată, dar bărbatul ştie că ea lucrează. Are bărbat frumos asta acolo. S-a dus la ea prostul.

Vasile Bologan: Clar. Cât a mai rămas din tine aici?

Silvia’. 70%.

Vasile Bologan: Şi dacă te scot definitiv de aici mai poţi reveni înapoi?

Silvia: Nu mai pot, fiindcă asta se roagă mult.

Vasile Bologan: Dar la băiatul din care am scos astăzi „tertelicii”?

Silvia: Acum s-a limpezit la minte, iar dacă se întâlneşte acum cu fata în care m-ai prins şi dacă va rămâne cu ea, va fi bine. Dacă rămâne cu tipa cu care este acum, asta îi va face din nou rău. Se va duce şi va plăti la vrăjitoare şi-l va ţine legat de ea. Ea nu este cine ştie ce, iar el este deştept. A făcut studii în Germania şi e un băiat foarte bun. Dacă se uneşte cu asta, vor fi foarte puternici şi o vor duce bine. Ea ştie să-l aprecieze şi el la fel, dar dacă rămâne cu cealaltă, a cam ratat viaţa. Aia este de-a noastră şi nu-1 va lăsa să gândească limpede ca s-o părăsească. Se va duce din vrăjitoare în vrăjitoare.

Vasile Bologan: Spune-mi cum transmiteţi de la una la alta lucrul cu necuratul.

Silvia: Păi, mă gândesc la el mereu. Ne unim toate şi-l chemăm mai multe odată, ne ducem noaptea la un mormânt şi dacă suntem mai multe îl chemăm şi el vine şi ne ascultă. îl rugăm atunci de toate, ardem, facem, lucrăm mult atunci.

Vasile Bologan: Ce ardeţi?

Silvia: Ceară. Topim, amestecăm ceară.

Vasile Bologan: Şi ce faceţi cu ceara?

Silvia: Păi, o topim, o amestecăm, o aruncăm sau ungem cu ea. Multe se pot face. Dacă reuşim să ajungem pe la case, pe la uşile ăstora la care le facem farmece, pe la poartă, pe la garduri, pe unde putem.

Vasile Bologan: Dintre voi există vreuna care face sex cu el, cu necuratul?

Silvia: Da. Câteodată îl simt pe mine. Câteodată am şi eu nevoie de bărbat. Sunt urâtă şi până nu le fac nu mă vor, şi atunci îi lucrez.

Vasile Bologan: Şi cum e? Mai bine decât cu un bărbat?

Silvia: Daaa. Păi, e de al meu.

Vasile Bologan: Mai cunosc pe una Elena, care la rândul ei a făcut foarte mult rău.

Silvia: De unde este? Tot de la noi din ţară?

Vasile Bologan: Da.

Silvia: Şi trăieşte la oraş?

Vasile Bologan: Da.

Silvia: E bolnavă. Ne-am întâlnit într-o noapte. Ea va trăi mai mult ca mine. O ajutăm noi. Eu am să mor înaintea ei. Dacă mai reuşeşte să se mai dezlege cineva, eu sunt moartă. Nu mai scap. Eu am să mor. Când va fi nunta ăsteia, eu am şi murit. înseamnă că nu mai am nicio putere. Asta gândeşte să se ducă la popă să se cunune, şi atunci nu mai am nicio putere, nimic, fiindcă îi uneşte Dumnezeu.

Vasile Bologan: Şi acolo unde îi uneşte Dumnezeu voi nu mai puteţi să faceţi nimic?

Silvia: Nu. îi mai putem face să se certe, să nu trăiască bine, să nu aibă copii, dar de despărţit nu-i mai putem despărţi.

Vasile Bologan: Cum faceţi voi ca oamenilor să nu le meargă bine, cum le luaţi sporul din casă, banii, animalele şi păsările?

Silvia: Cu mătrăgună. Cu plante, cu descântece, cu ceară.

Vasile Bologan: Şi luaţi sporul la toate?

Silvia: Daaa.

Vasile Bologan: Cât a mai rămas din tine?

Silvia: Mai sunt, dacă pot vorbi.

Vasile Bologan: Ce trebuie să facă fata asta ca să slăbească?

Silvia: Păi dacă ies eu din ea, mai slăbeşte.

Vasile Bologan: în afară de tine, mai este cineva în ea?
Silvia: Mai sunt încă doi, dar sunt mai mici ca mine.
Vasile Bologan: Sunt tot femei din grupul tău?
Silvia: Pe una eu am adus-o, iar una este străină.
Vasile Bologan: Trăieşte sau este moartă?
Silvia: Trăiesc amândouă, dar una a fost bolnavă?
Vasile Bologan: De ce au venit în ea, ca să se hrănească?
Silvia: Da.
Vasile Bologan: Şi cum puteţi voi să intraţi în alt corp?
Silvia: De obicei eu trimit pe cineva, iar când mă duc eu, ca în acest caz, mă micşorez ca să pot intra.
Vasile Bologan: Şi ce faci după ce ai intrat în ea?
Silvia: Fac rău.
Vasile Bologan: Rău e puţin spus. Ce faci, concret?
Silvia: Intru în ea și o mobilizez și o dirijez ce să facă; la fel când trimit și pe altcineva, tot eu sunt cea care comandă din afară.
Vasile Bologan: Descrie tot procesul.
Silvia: De pildă, eu am intrat în stomac şi îi zic: „Noaptea asta i te urci la cap şi n-o laşi să doarmă, şi o să-i meargă rău în tot, o să se îmbolnăvească. Eu dacă intru în ea dirijez totul și știu tot ce face, nimic nu-mi scapă. Și va reacţiona în relaţia cu alte persoane aşa cum zic eu. Când merge în biserică, o scot afară, că o fac să-i vină rău.
Vasile Bologan: Şi ce se întâmplă când se întâlnește cu băiatul care-i place?
Silvia: Păi ea e leşinată după el, dar când se întâlnesc nu-şi pot vorbi fiindcă mai este şi la el ceva care nu-1 lasă să se apropie de ea. Că are şi el făcături şi sunt de-ai noştri în el.
Vasile Bologan: Tu poţi comunica cu celălalt, din băiat?
Silvia: Da, ne vorbim.
Vasile Bologan: Şi ce îi spui?

Silvia: Să aibă grijă să nu ne întâlnim, să nu o vadă şi să nu-i atragă nicio atenţie, cât de mică. Aşa, ca să o fac să sufere. Fiindcă ei trebuia să se întâlnească în decembrie, trebuia să se întâlnească acum, şi eu, dacă mă dai afară de aici, pot să lucrez prin fata cu care stă el. Cum să vă explic? Mama fetei acesteia cu care este băiatul acum, hai să-i zicem Mira, nu se pricepe la de-astea. E mai limitată. Cu mare greutate a făcut o facultate şi, dacă nu era el, nici pe aia nu o termina. Mama ei s-a dus la vrăjitoare şi se tot duce, ca ei să stea împreună. Cei cărora nu le este dat de la Dumnezeu să stea împreună nu se înţeleg, se ceartă. Şi din Mihai nu va ieşi tot cât timp stă lângă Mira. Abia după ce se separă poate face treabă bună.

Vasile Bologan: Ce se întâmplă cu voi când vă topesc?

Silvia: Eu ies pe gură, dar în aer nu mă mai văd fiindcă ies bucăţi-bucăţi. Şi deja m-ai topit peste 35%.

Vasile Bologan: Clar. Câţi mai sunteţi în interior?

Silvia: Păi eu şi încă două. Una a fost luată de fraiera asta de la biserică, atunci când s-a dus la cel de hipnotizează lumea. Da’ ea nu ştie.

Vasile Bologan: Spiritele celor decedaţi pot să-i ajute pe oamenii de pe Pământ?

Silvia’. Dacă sunt spirite luminoase pot, fiindcă acolo în Rai vorbesc cu îngerii, cu Dumnezeu, iar cei de jos nu pot. Eu n-am să pot, fiindcă sufletul meu este în iad. Eu sunt cu trupul aici pe Pământ, dar cu sufletul sunt în iad. Acolo am să ajung.

Vasile Bologan: Cât a mai rămas din tine?

Silvia: Sunt la jumătate.

Vasile Bologan: Câţi mai sunt în afară de tine?

Silvia: Unul; de una nu mai ştiu. E tot de-al meu. De mult timp suntem împreună. Eu fac rău pe de o parte, el pe

de altă parte. Lucrăm împreună.

Vasile Bologan: Ce se mai întâmplă acum cu tine?

Silvia: Sunt în stomac, mă dizolv, mă descompun.

Vasile Bologan: Tragi afară tot răul din ea, și cel pe care l-ai adus tu, și al celorlalţi.

Silvia: Atunci așa am să fac.

Vasile Bologan: Tot răul pe care l-au făcut ai tăi, tot, absolut tot, îl scoţi afară. Tincuţa, tu cum te simţi?

Tincuţa: Scot sunete ciudate.

Vasile Bologan: Lasă sunetele deoparte, că eu le aud. în rest?

Tincuţa: Bine. A apărut lumină în faţa ochilor.

Vasile Bologan: Încet-încet, te eliberezi. Ţii minte tot ce a vorbit Silvia?

Tincuţa: Da.

Vasile Bologan: Tu, Silvia, ce mai ai de spus?

Silvia: Păi, dacă ea se căsătoreşte cu băiatul de care am vorbit, că el nu are altă soartă decât pe ea, atunci ăsta va ajunge om mare. El este un om studios şi o va împinge şi pe ea. Eu nu mai pot să o atac, aşa că va fi bine. Tot el a ajutat-o şi pe proasta cu care stă acum. Aia nici nu ştie ce-o aşteaptă. Ei îi va merge rău. Nu se mai căsătoreşte. Va rămâne fată bătrână. Pe mine m-a obsedat o viaţă că nu am avut carte. Sunt o incultă şi lumea m-a considerat o proastă.

Vasile Bologan: Și din cauza asta te-ai răzbunat și te răzbuni pe oamenii din sat?

Silvia: Da. Fiindcă m-au vorbit de rău.

Vasile Bologan: Poate nici nu te-au vorbit, ci mai mult a fost în imaginaţia ta.

Silvia: Oricum, e adevărat că sunt o proastă. Eu în afară de farmece nu ştiu să fac nimic, nimic, nimic.

După aproximativ o oră, Silvia a dispărut din corpul

Tincuţei. în zilele următoare am mai făcut două şedinţe prin care au fost eliminate alte două vrăjitoare din acelaşi grup. Aceste şedinţe, ca multe altele, au fost efectuate prin intermediul Intemetului, eu fiind în California şi Tincuţa în România. Pentru un om neavizat, lucrul ăsta pare de domeniul fantasticului, al unei fantezii bolnăvicioase. Dacă ar fi după mine, mai bine ar fi să fie aşa, dar spre marele meu regret, tot ceea ce am înregistrat şi pe casetă audio este adevărat. Toate entităţile malefice au fost eliminate şi Tincuţa s-a liniştit. Au dispărut coşmarurile şi s-au îmbunătăţit considerabil sănătatea şi puterea de concentrare. A continuat să-şi susţină cu succes examenele de la cele două facultăţi. în vara anului 2010 şi-a luat licenţa şi nu-mi rămâne decât să-i urez mult succes pe plan profesional şi sentimental.

Sigur, pe parcursul anilor am întâlnit mai multe cazuri când entităţile energetice ale unor persoane se întrepătrund cu ale altora. Cele mai frecvente dintre ele sunt între părinţi şi copii, soţ si soţie, amanţi. Unele vin din iubire şi susţinere reciprocă, permiţând o comunicare permanentă, protectoare, altele vin din răutate şi răzbunare. De latura pozitivă a acestor legături, mai ales dintre mamă şi copii, s-a scris foarte mult şi pe bună dreptate, iar cea negativă, dureroasă, a rămas oricum în umbră. Adesea ne spunem că viaţa şi-aşa e dură, nu merită să ne focalizăm atenţia asupra răutăţilor şi le trecem cu vederea, dar răul nu dispare doar dacă noi nu-i dăm importanţă. El trebuie dezrădăcinat din corpul, mintea şi emoţiile noastre. Abia atunci vom scăpa de el. Infecţia trebuie tratată şi microbul distrus.

Ţin să aduc mulţumiri deosebite domnului Constantin Alexandru, datorită căruia am revenit mai accentuat la tratamentul alternativ, care m-a iniţiat în domeniul

inforenergetic şi a contribuit la redactarea primului capitol, şi lui Florian Dinu, la insistenţa căruia am editat această carte.

Bibliografia studiului lui Vasile Bologan

Arhim. Ilie Cleopa, *Valoarea sufletului*, Ed. Bunavestire, Bacău, anul 2001.

Albert Ignatenko şi Veniamin Galovaneţ, *Bioenergie ABC Psihosugestie,* Editura Biodava, Bucureşti.

Robert Pellegrino-Estrich *Omul miracol – povestea vieţii lui Joao de Deus,* Editura Satza Sai, Bucureşti, 2006.

Doina-Elena şi Aliodor Manolea, *Aura energetică,* Ed. Aldomar Extrasenzorial, Bucureşti, anul 2002.

Jeni Kostadinova, *Vanga,* Editura Rovimed Publishers, Bucureşti, 2003.

T. Lobsang Rampa, *Al treilea ochi,* Editura Lenizdat, Leningrad, 1991.

Vladimir Levi, *Arta de a fi tu însuţi,* Editura Znanie, Moscova, 1991.

Tudor Staicu, Ovidiu Harbădă, *Naşterea şi moartea,* Ed. Elermes.

David J. Schwartz, *Puterea magică a gândului,* Editura Curtea Veche, Bucureşti, 2000.

Barbara Ann Brennan, *Hands of Light. A Guide to Healing Through the Human Energy Field,* Ed. Bantamm Book, New York, 1988.

Djuna Davitaşvili, *Masajul fără contact, metodă profilactică,* Editura Goskomizdat, „Educaţia fizică şi sportul”.

Richard Geber, M.D., *Vibrational Medicine,* Bear & Company Rochester, Vermont.

S.N. Lazarev, *Karma sau armonia dintre fizic, psihic şi destin,* Ed. Moldova, Iaşi 1994.

Dr. Janine Fontaine, *Medic de trei corpuri,* Ed. Lotus,

Bucureşti, 1993.
B.E. Rojnov, *îndrumar în psihoterapie,* Ed. Medicina, Republica Uzbekistan, 1979.
Nikolai Rerih, *Despre eternitate…* Ed. Politizdat, Moscova, 1991.
Nikolai Vasilţov, *Tratamentul cu bioenergie,* Ed. HPO „MODEK”, Voronej, 1994.

SETUL

BE

APARATE BE PROTECŢIE PSIHOTRONICĂ

TIP – *NEVO TON – N*

ÎMPOTRIVA AGRESIUNILOR INFORENERGETICE ȘI ENERGOÂNFORMAŢIONALE

I. APARAT OPTIMIZATOR METEO

Este destinat adaptării și reglării optime a bioritmului uman la schimbările meteorologice și de climă, inclusiv altitudine pozitivă sau negativă (la mare).

Face o corelaţie de eficienţă între randamentul psihic şi fizic al organismului uman, nivelul de stres şi schimbările de temperatură, presiune, umiditate şi altitudine, bruşte, temporare sau de durată, pentru care organismul nu este pe moment pregătit, nu se poate adapta sau nu a avut timp de adaptare.

Este deosebit de eficient pentru eliminarea „răului de loc” (când plecăm de acasă sau din România în altă localitate sau ţară, ne adaptăm mai greu sau deloc la noul mediu geografic, reacţia la latitudine, relief, climă, mediu etc.)

Activ în stări reumatice şi sensibilitate la irig. Asigură absorbţia aerosolilor naturali de către organism iară şocuri sau sincope respiratorii.

II. APARAT 0PTIMIZATOR CARDIAC-CEREBRAL

Realizează funcţionarea aparatului cardiac şi cerebral efectuând reglarea optimă a bătăilor inimii, pulsului, vitezei sângelui şi a tensiunii arteriale în funcţie de regimul de efort şi stresul psihic şi fizic la un moment dat sau pe perioada folosirii.

Realizează contracţia sau dilatarea vaselor sanguine în funcţie de reacţia de adaptare la mediu, efortul psihic sau fizic Scut de fiecare individ la un moment dat sau pe perioade mai lungi de timp.

Elimină factorii de presiune sanguină ce duc la apariţia acufenelor (pocnetelor și vocilor false în urechi) și a fosfenelor (stelelor verzi, galbene, petelor colorate, a imaginilor false din câmpul vizual) care apar din cauza variaţiilor bruşte ale tensiunii arteriale sau vertijului.

Atât în cazul hipertensiunii, cât și al hipotensiunii arteriale sau tensiunii oscilante, reglează tensiunea arterială la un nivel optim pentru fiecare organism și elimină în totalitate sau în mare parte folosirea medicamentelor de sinteză (tratamentul alopat).

III. APARAT DE PROTECŢIE BIOENERGETIC

Protejează împotriva efectelor variaţiilor câmpului electromagnetic, bioenergetic uman (inclusiv a aurei) ce pot apărea ca urmare a scăderii vitalităţii organismului pe moment sau pe perioade mai lungi.

Protejează împotriva apariţiei atacurilor de panică, a stărilor de stres, a fobiilor și atacurilor psihopatogene şi geopatogene.

Creşte imunitatea organismului şi rezistenţa la boli.

Sporeşte vitalitatea prin regularizarea schimbului energetic al organismului uman cu mediul.

Realizează echilibrul energetic la nivelul organismului prin reglarea punctelor și canalelor energetice, dar și a

chakrelor.

APARAT DE PROTECŢIE ÎMPOTRIVA AGRESIUNILOR ENERGETICE

Realizează protecţia organismului uman într-o proporţie de minimum 95 % pe o rază de minimum 5 (cinci) metri împotriva următoarelor tipuri de acţiuni:

— Agresiuni geopatogene

— Agresiuni termogene (calculator, televizor, telefonie mobilă)

— Agresiuni biopatogene

— Agresiuni psihopatogene

— Agresiuni de natură electromagnetică, GSM, antene şi telefonie mobilă, staţii şi reţele electrice şi de transformare, aparatură casnică, cuptoare cu microunde, linii de metrou, troleibuz, tren electric, tramvai, câmpuri radio, radioreleu şi de televiziune.

— Agresiuni în spectrul infraroşu (încălzire cu radiatoare electrice, sobe, plite electrice.)

IV. DISPOZITIV COMPLEX DE PROTECŢIE

Reuneşte într-un singur aparat toate caracteristicile dispozitivelor mai sus menţionate.

VI. SCARABEUL

Dispozitiv cu vibraţii şi câmp electromagnetic dirijat împotriva stărilor de stres şi oboseală.

MOD DE UTILIZARE

NU AU contraindicaţii.

NU AU efecte secundare la folosire.

TEMPERATURĂ DE LUCRU: Plus 50 grade – la minus 50 grade Celsius.

Este un dispozitiv PERSONALIZAT. După aproximativ 72 de ore de purtare, memorează MATRICEA AUREI şi amprenta energetică a persoanei posesoare, după care

lucrează pentru optimizarea acestora în funcţie de factorii externi.

Trebuie considerat ca o parte a organismului. Facem un tot unitar cu aparatul. Gândim negativ – va da reacţii de răspuns (feed-back-uri) negative. Gândim pozitiv – vor fi reacţii pozitive de sprijin al organismului. ATENŢIE!!

Nu se împrumută!!

Nu se poartă la vedere!!

Nu te lauzi cu el!!

Nu trebuie atins de alte persoane!!

Aparatele se poartă permanent sau, după dorinţă, la gât, în bandulieră pe plexul solar, spate sau zona de pe abdomen, torace, vizată de tratament, în jurul şoldurilor (aparatul în zona ombilicului), sau pe poate pune pe creş **tetsil capului, pe încheietura, zona, piciorul sau mâna bolnavă.**

Aparatele pot fi purtate fiecare în parte sau câte avem nevoie din set. între ele nu există condiţionări şi nu se exclud, ele se completează.

INTERZISĂ FOLOSIREA APARATELOR DE CĂTRE PERSOANELE CE POSEDĂ

IMPLANTURI CARDIACE. PEACE-MAKER.

STIMULATOR CARDIAC SAU AU IMPLANTATE STENTURL

Fiabilitate de folosinţă – minimum 5 (cinci) ani.

Se vor evita loviturile directe, apropierea de sursele de căldură excesivă şi foc direct, dar şi de umiditate directă (apă sau alte lichide).

Nu i se ataşează lănţişoare sau fire metalice ca suport, ci numai fire de materiale textile naturale sau piele animală.

Dr. Emil Străinu emilstrufo@gmail.com

Cuprins

Cuvânt înainte 5

Partea I – *Călătorii astrale.*

Metoda lui John Magnus 7

Cercul 1 – Pregătirea pentru astral 16

Cercul 2 – Ieşirea 127

Cercul 3 – Gândiţi-vă paşii 229

Cercul 4 – Natura realităţii 306

Partea a Il-a – *Bioenergie şi hipnoză* Din misterele fiinţei umane *Autor Vasile Bologan* 347

Colecția STRANGER SECRET FILES 1

EMIL STRĂINU

OZN ANCHETATORII au VIAȚĂ SCURTĂ

H

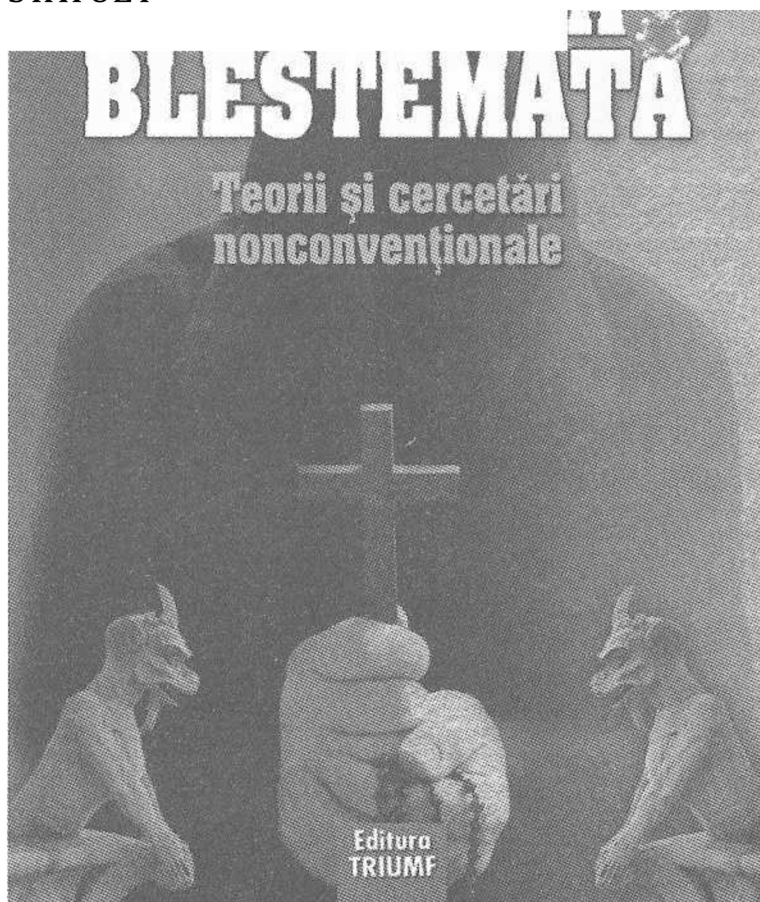
WmÊmSBÊSSm' ÊllRi

:.: ■. ■. „■: ■; 7 ■. fi 'fffff

K: >;. – ■ – v. – -'. ■.; ■;■ '...:: – *. —:'■. –:;. v;.;. "'».

: – Y...::v y.:,; – Y.Y v-yy; yy ». ... s...^ ...

STATUET

BLESTEMATĂ
Teorii și cercetări nonconvenționale
Editura
TRIUMF

â.

lg

Teorii şi eerseiM

Colecția STRANGER SECRET FILES 4

EMIL STRĂINU

RĂZBOIUL ÎNGERILOR

Teorii și cercetări nonconvenționale

Editura TRIUMF

Colecția STRANGER SECRET FILES 5

EMIL STRĂINU

MAGICIANUL APEI

Teorii și cercetări nonconvenționale

Ediția a 2-a

%

Editura
TRIUMF

Colecția STRANGER SECRET FILES 6

EMIL STRĂINU

EXERCIȚII DE MAGIE

Studii și cercetări nonconvenționale

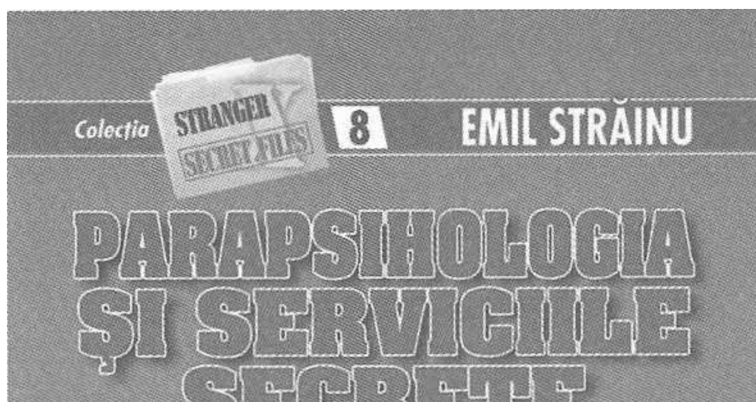
Editura TRIUMF

w*n? EMiL STR,

EXTRATEREȘTRII PRINTRE NOI

Studii și cercetări nonconvenționale

Studii şi cercetări nonconvenţionale

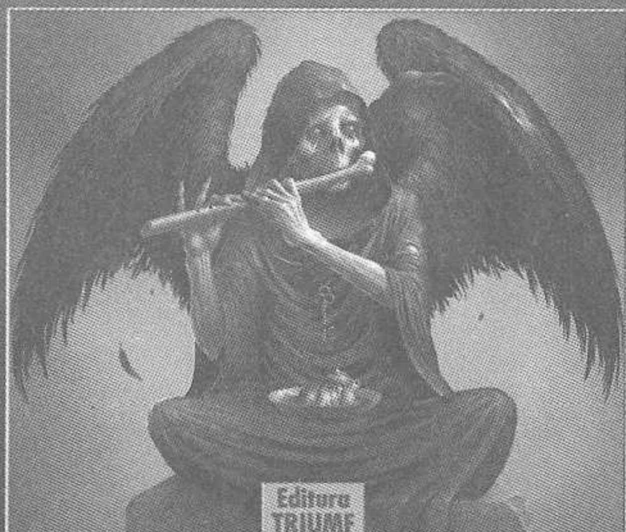

Colecția STRANGER SECRET FILES 9

EMIL STRĂINU

CURS DE MAGIE WOODOO & ZOMBIE

Studii și cercetări nonconvenționale

Editura TRIUMF

EMIL STRĂINU

2012 INCURSIUNE ÎN ENIGMATIC

Eseuri nonconvenționale

Editura TRIUMF

EMIL STRĂINU EMIL STAN

RĂZBOIUL INFORMATIC INFOWAR

RĂZBOIUL EPOCII INFORMAȚIONALE

Editura TRIUMF

EMIL STRAINU

Cum fiecare dintre noi poate face călătorii astrale; Beneficiile şi dezavantajele tratamentului bioenergetic; Cum ne putem folosi de hipnoză;

Cum ne putem autohipnotiza şi cum o putem folosi benefic; Cum ne pot ajuta pe fiecare intre noi propriile capacităţi extrasenzoriale cu care fiecare dintre noi ne naştem.

9?)

ISBN 978-973-7634-35-1
9789737634351
fi 89 7 3 7 „6 3 4 3 5 1 ">

Exerciţiu: Risipirea fricii

Relaxaţi-vă mintea. Lăsaţi-o să se scufunde.

1 Deplasaţi-vă centrul gândirii în centrul pieptului.

4. Creaţi o mică perlă de dragoste în centrul pieptului.

\ Lăsaţi iubirea să emane din perlă în toate direcţiile.

6. Lăsaţi iubirea să scalde tot ce vă înconjoară.

Temerile proiecţiei astrale

Fiecare persoană este unică şi prin urmare reacţionează diferit la prima sa experienţă de proiecţie astrală. Unii găsesc că acest eveniment produce multă bucurie, alţii în schimb intră în panică. Este o ocazie de bucurie, însă este în natura umană să lase teama să se interpună înaintea oricărui fel de distracţie. Prima mea proiecţie m-a speriat de moarte, şi am vorbit cu numeroşi alţi proiectori care au reacţionat în moduri similare, li soiul acela de teamă care te face să vrei să te întorci şi să fugi cât de repede te pot duce picioarele, urlând cât te ţin plămânii. E un lucru complet natural.

Subconştientul nostru n-are nicio idee cu privire la ceea ce se întâmplă în momentul în care realitatea fizică ne părăseşte simţurile, iar lucrul acesta în sine este suficient să

înspăimânte chiar şi cel mai curajos suflet. Chiar dacă vom fi citit tot ceea ce e de ştiut despre proiecţia astrală, teama constituie o posibilitate, chiar o probabilitate, până ce ne obişnuim cu experienţa efectivă.

Teama nu îi împiedică pe oameni doar să încerce proiecţia astrală, ci de asemenea îi împiedică să practice proiecţia astrală după ce au reuşit prima dată. Asemenea temeri nu servesc niciunui scop fiindcă în timpul unei proiecţii nu e nimic de temut. Dacă vă temeţi de ceva în cursul unei experienţe proiective, nu vă agitaţi. Teama va dispărea pe măsură ce vă obişnuiţi cu ceea ce faceţi. Vă promit că teama se va risipi dacă vă păstraţi o atitudine iubitoare şi aventuroasă către proiecţia astrală, în ciuda temerilor. Şi odată ce veţi trece de teama iniţială, vă veţi bucura de fiecare moment petrecut în astral.

Răspunsul poate lua orice formă. Poate veni sub formă de